

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1919.

63. Aargang.

København.

G. E. C. Gads Forlag.

1920.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aarhus elektriske Sporvej, A/S	505	Bergsson, Bergur	702
Aktieselskabet Hartmann & Co.	13	Bergsson, Einar	702
Albretsen, Niels, Gaardejer..	765	Berlau, W., Grosserer	761
Alstrup, M., Proprietær.....	444	Bidstrup, Hans Juul, Fabri-	
Andelsmejeriet »Rærup«	769	kant, cand. polyt.	494
Andersen, A. A., Arbejdsmand	949	Biilmann, A. A., Direktør ..	982
Andersen, Ad., Teglværksejer	980	Bisgaard, Jeppe, Boelsmand .	489
Andersen, Chr., Gaardejer....	421	Bjerring og Omegns Mergel-	
Andersen, Rosine, f. Olsen..	40	selskab	239
Andreason & Kling, Aktiebo-		Blangsted, Ejlersen, Grosse-	
lag	1000	rer	223, 552
Andresen, Axel, & Co., A/S..	43	Blondin, August Persson, Sko-	
Andresen, I. P., Grosserer..	519	magersvend, og Hustru ..	984
Arnason, Margrjet, Enke..	614,	Blædel, Johs., Grosserer . . .	917
	964, 989	Borly, Aage, Fabrikant	621
Arnason, Olafur, hans Døds-		Bram, Marie, f. Olsen	40
bo	614, 964, 989	Braunstein & Schibbye, Fir-	
Arnessyssels Sparekasse	702	maet	761
Arnorsson, Einar, Minister for		Bretteville, L. C. le Norman	
Island	628	de, Overrettsagfører ..	167
Asgrimsson, Thorstein	702	Briksø, Seier, Sagfører	997
Astrup & Andresen, Firmaet	1026	»Brosund«, Damperen	1014
		Bruun & Co., Chr., Firmaet	112
		Bruuns Fabriker, S. W.,	
Bach, Niels Ahm Jensen, fhv.		A/S	79, 222
Restauratør	833	Bryld, M. B., Direktør	164
Bagges (Fr.) kgl. Hofbog-		Brylle Sogneraad	856
trykkeri	263	Bröcker, H. R., cand. jur. 82,	
Ballin, Max, Direktør..	82, 378, 793	378, 793	
Bang, O., Repræsentant	297	Bøttern, L. Joh. Winchell,	
Baroniet Lehn	221, 349	Grosserer	79
Bech, O. F., Forpagter	189	Claessen, Eggert, Overrets-	
Beer, Brødr., Vekselererfir-		sagfører	614, 964
maet	169	Clausen, Hilmar, Teaterdirek-	
Belling, Lars, Gaardejer	1035	tør	392
Bendtzen, Julius, Overrets-		Christensen, Autoriseret Gas-	
sagfører	695	og Vandmester	108

	Pag.		Pag.
Christensen, August, & Co., A/S	588	Davidson, Ove Torkel, Vin- handler	868
Christensen, C., Repræsen- tant	495	De danske Sukkerfabriker, A/S	242
Christensen, Jørgen Laurits, Tjenestekarl	926	De forenede Bouillonterning- fabriker, Handels og Fa- brikationsfirmaet	742
Christensen, K., Fabrikant ..	164	De forenede Islandsforretnin- ger, A/S	1002
Christensen, K. W., Gros- serer	852	Degn, Knud, Ingeniør	864
Christensen, Karen	358	Den almindelige Brandfor- sikring for Landbygning- er	239
Christensen, Karen Marie, f. Madsen	997	Den Ankerske Marmorforret- ning, A/S	740
Christensen, Laurits, Proprie- tær	377	Det forenede Dampskibssel- skab, A/S	342
Christensen, Peder Gorm ..	997	Det gensidige Forsikringssel- skab »Danmark«	903
Christensen, Simon, Husejer, fhv. Boelsmand	558	Det kgl. octr. alm. Brandas- surance-Compagni for Varer og Effekter, Aktie- selskabet	621
Christensen, Viggo, Pantelaa- ner	116	Dinesen, Carl Fløe, Gaardejer	23
Christiansen, Aug., Maskin- smed	489	Dueskov, Chr. F., Pengeud- laaner	487
Christiansen, Chr., Fabrikant	112	Ehlert, N., Slagter	361
Christiansen, Jens, Gaardejer	377	Ejendommen Matr Nr 717 i Københavns Udenbyes Klædebo Kvarter, A/S..	116
Christiansen, William Freder- rik Emil, Fisker, hans Dødsbo	915	Erteschick, A., Handlende ..	715
Christoffersen, Marie, Enke- fru	831	Esbensen, J. Chr., Hand- lende	361
Cityhus i Aalborg, Ejerne af »Confectionær«, A/S	85	Fahnøe, J. B., Sagfører	91
Dahl, F., Godsejer	589	Farre, William, A/S	346
Dahl, Jensine Petrea (Petra) Enkefru	589	Feinberg, E., Handlende ..	538
Damperen »Brosund«	1014	»Ficaria«, Andelselskabet Mejeriet	933
Dampmøllen, Kallundborg, A/S	153, 233	Finansministeriet paa Stats- kassens Vegne .. 55, 216, 580,	976
Dampskibsselskabet »Gylfe«	1014	Fjelsted Sogns Elektricitets- værk, Andelselskabet ..	789
Danin, H., Fabrikant	219	Fjord, Elise, Enkefru	46
»Danmark«, Det gensidige Forsikringsselskab	903	Flensburger Kraftbutterhand- lung, Firmaet	43
Dansk Blikvare- og Lege- tøjsfabrik, A/S, under Likvidation	859		
Dansk Gardin- og Textil Fa- brik A/S	216		
Danske Studenters Roklub ..	162		

	Pag.		Pag.
Fode, Chr., Købmand, m. fl.	61	Hansen, Rasmus, Gaardfæster, hans Enke	997
Forsberg & Mark, Firmaet, Gøteborg	1026	Hansen, S., Tapetserer	151
Forsikringselskabet »Wilhelma«	987	Hansen, Sofie, Enke	40
Frederiksen, Karen B., Enkefru	46	Harmsen, A., Snedkermester	160
Frederiksen, Marie, Enke paa egne og Børns Vegne ..	242	Hartmann & Co., Aktieselskabet	13
»Frode«, Rederiet, A/S ..	689, 693	Hassing, A., Overretssagfører	496
Fyns Flødeeksport Co., Handels- og Fabrikationsfirmaet	751	»Havila«s Rederi, Barkslibet, A/S	695
Galster, H. A., Grosserer ..	588	Hedemann, E., von	1043
Gamdrup, P., Forvalter	444	Hedman, A. E., Aktiebolaget Wiborg, Finland	698
Gandil, V., Agent	193	Heiden, Chr.	520
Gilleleje Gasværk, Udvalget for	356	Heramb, Aug., A/S ..	79, 222
Gislason & Hay, Ltd.	756	Heramb, Aug., Handelsfirmaet	778
Gislason, Erasmus	628	Hjardemaal, L., Overretssagfører	872
Gislason, Gardar, Grosserer	756	Holbeck, Rasmus, & Son, A/S	742
Gleesen, H. J., Grosserer og Direktør	376	Holm, Chr. P., Ejendomshandler	558
Goldschmidt, Albert, Overretssagfører	103	Holstein-Rathlou, C. F. E., v., Hofjægermester	189
Grøn, N., Gaardejer	975	Hougaard, Ole, Sognefoged ..	905
»Gylfe«, Dampskibsselskabet	1014	Hude, van der, Konsul	505
Hald, A. E., Isenkræmmer ..	487	Ibsen, Carl Ludvig, Proprietær, hans Dødsbo	135
Hansen, Anna, f. Sødergreen	392	Igotz Mendi, Dampskibet	146
Hansen, Axel P. & Co., Handelsfirmaet, A/S	751	Illustreret Tidende, A/S	589
Hansen, C. K., Firmaet	146	»Ingolfur«, Handelsselskabet	989
Hansen, Charles, Malermester	1038	Isbrandtsen, Gerhard, Gaardejer	776
Hansen, Dorothea, f. Andersdatter	997	Iversen, Chr.	112
Hansen, Erik, Redaktør.....	968	Jacobsen, Jens, Gaardejer ..	769
Hansen, Folmer, Direktør ..	392	Jacobsen, Marie Anine, f. Petersen	720
Hansen, Hans Christian	1038	Jansen & Co., Firmaet	987
Hansen, Hans Jørgen	765	Jensen, Agathon, Pakhusformand	242
Hansen, Jacob, Proprietær	856	Jensen, Albert V., Prokurist	558
Hansen, Jens Peter, Direktør	745	Jensen, Carl, Restauratør ..	588
Hansen, L. P., Gaardejer	789	Jensen, Chr. Bjerg, Gaardejer	530, 535
Hansen, Maren Dorthea Christine	831	Jensen, Christian, Patrouillebetjent	720

	Pag.		Pag.
Jensen, Fr., fhv. Fisker	765	Knudsen, S., Købmand	558
Jensen, J. Chr., Forretnings- fører	589	Koch, Theo & Co.	987
Jensen, J. M., Vekselerer ..	377	Kold, A. Knudsen, Gaardejer ..	63
Jensen, J. P., Hotelejer	26	Korsør Skibsværft og Baade- byggeri	1040
Jensen, Jens Chr., Handels- mand	108	Kragh, Rasmus, Købmand ..	223
Jepsen, Cathrine, Enkefru ..	933	Kragsdal, Søren, Gaardejer	58
Johannesson, Johan, og Si- gurbjerg Gudnadottirs Mindelegat	964, 964	Kristensen, Jens Lassen, Kro- ejer	663
Johansen, P., Furagehandler	494	Krüger, J., Ingeniør	972
John, Niels N., Gaardejer ..	58	Københavns Bouillonterning- fabrik, A/S	742
Jonasson, Jonas, Styrmand..	633	Københavns Fjerrenseri, A/S	740
Jonsson, Jon	702	Københavns Kommune	331
Jonsson, Hannes	702	Københavns Magistrat .. 127,	555, 730
Jonsson, Helgi	989	Larsen, Carl C., Grosserer ..	828
Jonsson, Sigurdur	702	Larsen, Jens, Gaardejer	165
Just, J. C., Grosserer	242	Larsen, Jørgen, Møllersvend	108
Just, Poul, Grosserer	242	Larsen, Kathrine	108
Just, Th., Grosserer	1014	Larsen, L. F., Agent	650
Jysk Andels-Foderstofforet- ning	191	Larsen, L. P., Entreprenør ..	873
Jærnbaneeklamen, Aktiesel- skabet	26	Larsen, P. S., Gaardejer	496
Jørgensen, Agnes Helene In- geborg, f. Jensen	263	Larsen, Senius, fhv. Mølle- ejer	495
Jørgensen, J., fhv. Kroejer..	193	Lehn, Baroniet	221, 349
Jørgensen, Jørgen, Chauffør	263	»Leif«, Rederiet for Sejlere	930
Jørgensen, K.	162	Lind, Johs., Grosserer	297
Kanter, Nicolai, Grosserer ..	219	Lolland-Falsters Andels-Svi- neslagteri	1035
Kappel, A., Direktør	1043	Lund & Christensen, Firmaet	615
Kappel, A., Forretningsfører	263	Lund, Johan, Glarmester ..	496
Kassmann, Bruno, Fabrikant	164	Lynge, Carl Emil, Jærnhandler	728
Kiilerich, Martinus, Gaardejer	424	Lützhöft, Proprietær	829
Kirkegaard, Alfred Jørgensen, Snedker	190	Løgstør Tømmerhandel, In- teressentskabet	980
Kjær, N., Købmand	975	Madsen, Josefine, f. Olsen ..	40
Knorring, Carl von, Bureau- chef, Helsingfors	891	Madsen, Rasmus, Proprietær, hans Dødsbo	831
Knoth, A., Grosserer	520	Majgaard, Jensine Katrine ..	926
Knox, Edvard, Grosserer ..	331	Matzen, G. A., Glarmester ..	496
Knudsens (J.) Metalvarefab- rik, A/S, dets Konkurs- bo	828	Mergelselskab, Bjerring og Omegns	239
Knudsen, K., Købmand	558	Meyer, Otto, Ingeniør	127
Knudsen, P. A., Købmand ..	222	Michaelis, Alfred, Handlende	742
		Ministeren for Island paa Landsbankens Vegne ..	628

Pag.		Pag.
	Ministeren for offentlige Arbejder	663
	Modin, Helmer, Kaptajn i den svenske Marine	547
	Morsø Bank, A/S	799
	Morup Mølle, Andelsmejeriet	829
	Munthesen, Niels, Installatør ..	495
	Møhl, J., Tandlæge	589
	Møller, Heinr. A., Overretssagfører	960
	Nedergaard-Hansen, M., Sagfører	90
	Nielsen, A., Justitsraad	46
	Nielsen, A. & Co., Firmaet ..	547
	Nielsen, Agnes Sørensen ..	190
	Nielsen, Alfred William, pens. Maalerkontrollør	555
	Nielsen, C. J., Forpagter ..	972
	Nielsen, Christian	40
	Nielsen, Ejnar	23
	Nielsen, J., Kroejer	527
	Nielsen, Jens, Boelsmand ..	615
	Nielsen, Julius, Grosserer ..	1002
	Nielsen, Lars Andreas, Møller og Fæster	221, 349
	Nielsen, Matthias, Handlende ..	799
	Nielsen, N. V., Toldkontrollør ..	580
	Nielsen, Niels, Overretssagfører ..	91
	Nielsen, Schiøtz, Skrædermester	886
	Nielsen, Simon, Partikulier ..	903
	Nilsson, O., Grosserer, Helsingborg	897
	Nordisk Handel, A/S	160
	Nordisk Kaffekompagni	342
	Norske Lloyd, A/S	257, 698
	Norske Reassuranceselskab, A/S	261
	Ny Carlsbergfondens Direktion ..	251
	Nøkkentved, Overretssagfører ..	527
	Odgaard, Chr. S., Skibsreder ..	79
	Olesen, C., Aktieselskabet, Handelsfirmaet	897
	Olesen, Oluf, Grosserer	688
	Olsen, Ole Peter m. fl.	40
	Olsen, Søren, Entreprenør ..	242
	Ottesens (A.) Frysemetode, A/S i Likvidation	206
	Overgaard, Niels S., Gaardejer ..	58
	Ovrebek, Joh. Kaptajn ..	689, 693
	Pacific Import Co., A/S	960
	»Pan«, Kreaturforsikringsanstalten	165
	Parsberg, Carl, Direktør ..	519
	Pedersen, M., Proprietær ..	520
	Pedersen, Margrethe, Enkefru ..	520
	Pedersen, N., Proprietær ..	520
	Pedersen, P., Gaardejer ..	58
	Peschardt, Oscar & Co., Handelsfirmaet	778
	Petersen, Albert C., Litograf ..	859
	Petersen, Anna, f. Olsen	40
	Petersen, Axel Valdemar, Murrermester	135
	Petersen, Brødr. J. & M., Handelsfirmaet ..	538, 742
	Petersen, Chr., fhv. Hestehandler	421
	Petersen, Chr. Hartmann, Baggermester	233
	Petersen, Ib, Husejer	169
	Petersen, Karen Marie Vilhelmine, f. Petersen	915
	Petersen, Lauritz, Gaardejer ..	984
	Petersen, Marinus, Hotelforpagter	223
	Petersen, Niels, Tapetserer ..	873
	Petersen, P. Møller, Detailhandler	886
	Petersen, Poul, Handeltgartner ..	151
	Petersen, Poul, Husejer	496
	Petersen, Stine, Enke	40
	Petersen, V. O., Agent	61
	Philipson, Victor, Agent	60
	Plesner, Axel, Direktør	1040
	Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne	167, 728, 868
	Poulsen, N. K., Direktør	90
	Privatbanken i København, A/S ..	242
	Pugh & Genkel, Firmaet	930
	Rahbeck, A., Vognstyrrer	505
	Rasmussen, Carl, Direktør ..	377

	Pag.		Pag.
Rasmussen (E), Fredericia Maskin- og Elektrome- kaniske Fabriker, A/S	905	Singer, W., Grosserer ..	714, 715
Rasmussen, Eva, Frue	982	Skanderborg Andelssvineslag- teri	63
Rasmussen, Holger, Teaterdi- rektør	392	Skandinavisk Grammophon Aktieselskab	346
Rederiet for Sejleren »Leif«	930	Skandinavisk Odeon Aktiesel- skab	346
Resendal & Co., Handelsfir- maet	917	Skattedepartementet paa Statskassens Vegne	103
Rex, Fabriken	742	Skelskør Købstads Skifteret..	915
Reykjavik Byraad	764	Skifteforvalteren i Arnessys- sel	614, 964
»Robur«, Æmsesidiga Ångfar- tygsforsæringsfœrenin- gen	987	Skifteforvalteren i Vinding Herred	831
Rohmaterialien-Handels-Ge- sellschaft m. b. H., Wien	688	Skipper, S., Grosserer	333
Roklub, Danske Studenters ..	162	Slagelse Byraad	976
Ruus, Sagfœrer	361	Socialistisk Arbejderparti, Østerbro Afdeling	890
»Rærup«, Andelsmejeriet	769	Staugaard, C., Direktør	495
Sabroe, Thomas Ths. & Co., A/S	206	Stauning, Th., Minister	968
Salomon, Carl C., Grosserer	153	Stecher, Fr., Malermester ..	895
Schaffalitzky de Muckadell, A. C. C. L., Hofjæger- mester, Lensgreve	997	Steenen, R. H., Proprietær	530, 535
Schilthuis & Co., Firmaet ..	257	Stefansson, Magnus, Købmand	756
Schiøtz Nielsen, Skræderme- ster	886	Steingrimsson, Eirikur	702
Schultz, Overretssagfœrer ..	558	Steingrimsdatter, Ragnhildur	702
Schøller, Carl Gustav, Rit- mester	558	Støjholm, G. C., Aktieselskab	494
Sellergren (G.) og Th. Thomsen, Interessentska- bet	891	Svanhill, Sørensen, S. L., Handlende	1000
Siggaard, Kr. P., Handlende 223,	552	Svendsen, Alb., Grosserer ..	895
Sigurdsson, Bjørn	614, 964	Svenné, O. H., Generalkonsul	776
Sigurdsson, Jon	702	Svenningsen, Søren Balle, fhv. Brandkusk	730
Silbermann, M.	650	Svitzers Bjergningsentreprise, A/S, Em. Z.	146
Silcowitz-Hansen, General- konsul	13	Sørensen, Hanne Jensine, f. Hansen	831
Silkeborg Maskinfabrik, Zeu- then og Larsen, Firmaet	872	Sørensen, Martha, f. Weikop	864
Simonsen, K., Gaardmand ..	358	Sørensen, O., fhv. Restauratør	890
Simonsen & Weels Eftflgr., Handelsfirmaet	494	Taksamotorkompagniet, A/S	730
Sindby, H., Repræsètant ..	164	Taul, Chr. H., Automobil- handler	852
		Thalund, Niels Chr. Nielsen	952
		Thejll, Frithjoff, & Co., Veksele- rerfirmaet	714
		Thomsen, Harald Otto, Re- stauratør, hans Dødsbo..	949
		Thomsen, Oluf Edvard	949

	Pag.		Pag.
Thomsen, Thyra Kristine ..	949	Werner (W) & S. Winkel, Entreprenørfirmaet	356
Thorlaksdatter, Sigridur, Enkefru	764	Wichmann, A., Købmand ..	615
Toft, Jens, Grosserer	261	Wichmann, Alfred, Handlende og Fabrikant	588
Transit-Kompagniet, A/S ..	615	»Wilhelma«, Forsikrings-selskabet	987
Uralde, Kaptajn	146	»Wolga«, Forsikrings-selskabet	764
Valeur, C. Tang, Enkefru 424,	952	Wottitz, Heinrich, Handlende	60
»Ved Søndermarken«, A/S ..	251	Yhr, Købmand	191
Van Waverens Graanhandel, A/S, Haarlem	1014	Ægir, Fiskeriaktieselskabet..	633
Ventegodt, Niels, stud. jur. ..	162	Ömsesidiga Ångfartygsförsäkringsföreningen »Robur«	987
Vogn, A. A., Slagter	358	Østerbros Furageforretning..	108
Vollmuth, E., Bogholder	376	Østjysk Oleiimport, Firmaet	222
Wadstrøm, Oscar & Co., Firmaet	764		
Warming, Sophus, Grosserer	248		
Warming, Th., Grosserer ..	248		

Kriminelle Sager.

Adler, Henry, Direktør	708	Bigler, Olaf Johan Vildfang..	29
Akkermann, Søren Emanuel Ejlstrup	150	Bjørn, Søren Sørensen	746
Andersen, Anders Peder	409	Boysen, Carl Adolf	186
Andersen, Anders Peder Kristian	370	Bröcker, Niels Peter Julius Sørensen, Sagfører	712
Andersen, Axel Valdemar Jens	594	Buch, Erik	33
Andersen, Carl Georg	37	Bøje, Anders Marius Valdemar	3
Andersen, Carl Johannes ..	352	Bøjer, Kristian Marinus	224
Andersen, Gotfred Lars Vendelbo	195	Carstensen, Carl Emil	48
Andersen, Hans Christian ..	509	Cederstrøm, Niels Jønsson....	524
Andersen, Harald Sigvard ..	998	Christensen, Carl Rasmus....	380
Andersen, Jens Kristian	892	Christensen, Carl Viggo.....	88
Andersen, Kresten Pallesen Serup	876	Christensen, Christian Eli....	66
Andersen, Laurids Kristian ..	795	Christensen, Emanuel Marius	383
Andersen, Marinus Johannes..	264	Christensen, Frederik Vilhelm	571
Andersen, Ole, kaldet Olsen..	33	Christensen, Karl Enerius....	582
Andersen, Svend Aage	559	Christensen, Martin Hansen..	465
Barfod, Kay Barfred	925	Christensen, Otto Christian..	201
Bau, Christian Frederik Vilhelm	576	Christensen, Peter Edvard..	1020
Bertelsen, Johannes.....	131, 715	Clausen, Anders Peter.....	435
		Ehlert, Rudolf Carl Max....	338
		Elmstrøm, Bernhard Villiam..	99
		Enoch, Theodor Villiam.....	213
		Erlandsen, Martin Emil.....	368

	Pag.		Pag.
Eskildsen, Mette Eline, f. Ihmsen	364	Høyer, Martin Rudolph, De-	
Eskildsen, Niels Peter	364	taillist	947
Espersen, Jens	518	Ipsen, Carl Marius Laurits	
Espersen, Karl Ferdinand Im-		Peter	387
manuel	137	Iversen, Jørgen	106
Faust, Herman Valdemar Char-		Iversen, Niels Kristian	374
les	336	Jacobsen, Ejnar Alfred	409
Frandsen, Villiam	711	Jacobsen, Sigurd Vilhelm	993
Frederiksen, Hans Adolph	271	Jakobsen, Niels Jakob	955
Gripping, Niels Christian	289	Jensen, Anton Sofus Henry	248
Græsholm, Niels Christian Ras-		Jensen, Axel Charles Johan	838
mussen	297	Jensen, Axel Henry Hjort	211
Grymer, Peder Georg Maryat	639	Jensen, Christian Richard	53
Gunthel, Christian Frederik		Jensen, Georg	816
Adolf	541	Jensen, Hans	834
Haarding, Otto Jens Christian	6	Jensen, Hans Alfred	623
Hansen, Ejnar Sophus	118	Jensen, Hans Christian Bern-	
Hansen, Hans Jacob	521	hardt	9
Hansen, Hans Ole Bolettius	883	Jensen, Ingeborg Marie	935
Hansen, Jens	722	Jensen, Jens Peter	501
Hansen, Jens Peder Dion	54	Jensen, Johannes	791
Hansen, Johannes Ludvig Viggo	57	Jensen, John Robert Vandur	420
Hansen, Karl Kristian	383	Jensen, Karl Herman	11
Hansen Laurids	918, 1054	Jensen, Niels Christian	733
Hansen Laurids, Gæstgiver	372	Jensen, Niels Kristian Gustav	
Hansen, Laurits Christian An-		Anton	448
dreas	955	Jensen, Sigurd	948
Hansen, Louis Gerhard Charles		Jensen, Søren Martinus	524
Carl	211	Jensen, Villibald Kristian	412
Hansen, Morten	204	Jenssen-Tusch, H., Oberst-	
Hansen, Niels Laurits Kristian		løjtnant	943
(kaldet Svanholm)	512	Jespersen, Johan Peter	373
Hansen, Niels Peter	435	Johansen, Johannes Kristian	455
Hansen, Otto Alfred	118	Johnsen, Johannes Frithiof	236
Hansen, Peter Anders, Gaard-		Jönsson, Per	397
ejer	492	Jørgensen, Jens Martin	129
Hansen, Rasmus Christian	539	Jørgensen, Jørgen Lorenz Carl	
Hansen, Valdemar Kaj	844	Marius	784
Hellsten, Frithjof	836	Jørgensen, Karl Robert	866
Henriksen, Kaj Georg	605	Jørgensen, Peter	295
Henriksen, Niels Frederik	406	Jørgensen, Viggo Ferdinand	873
Hermansen, Niels Christian	1018	Kirkegaard, Mads Jørgensen	955
Holdgaard, Peder Christian Pe-		Kjærulff, Christen Bjerum	430
dersen	297	Knudsen, Anders Christian	1
Holm, Peder Andreas Alexan-		Knudsen, Jens Christian	651
der Jensen	100	Knudsen, Niels Hansen	521

Pag.	Pag.		
Kragh, Christen Jensen.....	1046	Nielsen, Elias Simon.....	1023
Kristensen, Anders Kristian..	746	Nielsen, Fritz Charles	226
Kristensen, Kristen Madsen....	578	Nielsen, Henry Karsten Fre-	
Kristoffersen, Kristoffer	1022	derik	291
Krog, L., Proprietær	138	Nielsen, Herman Charles	431
Kruse, Niels Arnold Vilhelm..	616	Nielsen, Jens	900, 1050
Kuck eller Kock, William....	923	Nielsen, Jens Carl	1011
Køedt, Andreas Peschke, Gros-		Nielsen, Jens Christian, kaldet	
serer	590	Hollænder	1055
Larsen, Ernst Otto	526	Nielsen, Jens Peder	921
Larsen, Ove Emmanuel	735	Nielsen, Johannes Marinus	276
Larsson, Oluf	725	Nielsen, Karl Frederik	911
Lauritsen, Martin	718	Nielsen, Karl Sylvest	802
Lindegaard, Arnold Michael		Nielsen, Kristian	1056
Willemoes	171	Nielsen, Lars Christian	286
Loft, Anton Petersen.....	642	Nielsen, Lars Johannes Marinus	816
Madsen, Anders Jørgen, Gaard-		Nielsen, Lauritz Martin	786
ejer	138	Nielsen, Marie Sofie	816
Madsen, Andreas Christian....	521	Nielsen, Martin, kaldet Randlev	565
Madsen, Einar	811	Nielsen, Meta Jensine, f. Nico-	
Madsen, Ejnar Herman.....	814	laisen	1011
Madsen, Jens Karl.....	907	Nielsen, Niels Peter Harald....	941
Madsen, Jørgen Marius, Gaard-		Nielsen, Søren Christian	156
ejer	138	Nielsen, William August Carl..	471
Madsen, Kaj Aage Emanuel..	849	Nilsen el. Nielsen, Peter Daniel	478
Madsen, Lars Christian	521	Nordkap, Kristian	515
Madsen, Mads Christian.....	780	Nørregaard, William Asbjørn	1048
Madsen, Niels Karl Otto Vorm-		Nørring, John Kristian	177
strup	417	Olsen, Henry Peter	97
Mathiasen, Laurits Christian..	33	Olsen, Marinus Ingeman.....	224
Melms, Louis Theodor	645	Olsen, Robert Peter	463
Mortensen, Christian Fran-		Ottosen, Svend Hjalmar Jo-	
cisko	862	hannes	503
Muxoll, Henry Hugo Frantz		Olsen, Robert Vilhelm Frederik	94
Axel	280	Pedersen, Albert Kristian....	929
Muxoll, Kristian Villy Johan		Pedersen, Ellen Johanne Emilie	
Adolf	280	Ida	727
Nathan, Siegfred David	665	Pedersen, Evald Jørgen Val-	
Nielsen, Anders Christian	297	demar	465
Nielsen, Anna Margrethe, f.		Pedersen, Hans Peter Alfred	
Ventrup	921	Frede	816
Nielsen, Axel Libolt Aariis....	476	Pedersen, Jens Andreas	297
Nielsen, Carl Adolf	229	Pedersen, Jens Peder Elias..	387
Nielsen, Christian Thorvald		Pedersen, Kristian Adolph	6
Herman Frederik	513	Pedersen, Lars, Gaardejer ..	138
		Pedersen, Peter Axel Christian	297

	Pag.		Pag.
Pedersen, Poul Laurits	118	Simonsen, Simon	939
Pedersen, Thorkild Iver, kaldet Nielsen.....	569	Smidt, Anders	33
Peretz (Perritz), Elias	605	Staaehnacke, Carl Afred Oscar	385
Petersen, Carl Martin Oluf Fabian	374	Steenngaard, Mads Jørgen Laurids Madsen, Gaardejer	138
Petersen, Carl Valdemar	485	Storgaard, J.....	806
Petersen, Frederik Emil, Overretssagfører	709	Storskov, Hans Jacob	499
Petersen, Jens Holger, Fabrikant	39	Stripp, Albertus Jens	653
Petersen, Jens Peter	654	Svane, Osvald Edmund Leon	657
Petersen, Louis Lorentz Karl Christian Rønn	636	Svendson, Ejnar Ove Victor..	276
Petersen, Olga Johanne Marie	6	Svensson, Sigurd Marcellinus Biering	466
Petersen, Sofus Frederik Hjalmar	543	Sønderholm, Jens Peter	198
Petersen, Vilhelm Bernhard..	143	Sørensen, Arthur	141
Petersson, Jakob Alfred Marius	434	Sørensen, Holger	297
Pierri, Villiam Charles Christian Francisko	574	Sørensen, Julius Jens.....	118
Plougheld, Christian Frederik Hansen	707	Sørensen, Oskar Johan	183
Poulsen, Harald Poul Christian	297	Sørensen, Rasmus Peter Løkke	16
Poulsen, Jens Peter Kristian	483	Sørensen, Søren Herman Rasmus	173
Poulsen, Niels Christian, Gaardejer	138	Thomsen, Kresten	297
Rasch, Johannes Andreas....	16	Thromsholdt, Søren	269
Rasmussen, Charles Frits....	374	Ulriksen, Hans Christian	453
Rasmussen, Mariane Platz..	30	Vang, Niels Peter, Købmand	603
Rasmussen, Peter Adolf	648	Vestergaard, Amdi Marius Jensen	901
Rasmussen, Peter Thorkild..	995	Villumsen, Vilhelm Peter	772
Rasmussen, Viggo Erik	374	Villumsen, Villiam Charles Oskar Peter	395
Ratlof, Alfred Kristian Ludvig Ernst	563	Vollertsen, Kaj Villiam	911
Robenhagen, August Frede Otto Hansen	480	Wahlberg, Ludvig Victor	879
Robinson, Niels Christian Wilcken Petersen	1032	Weile, Michael Thorvald	46
Roer, Christian Christensen..	937	Wengel, Conrad Johan Christian	665
Schimmelmann, Jens Heinrich	180	Wichmann, Jens Christian ..	431
Schmidt, Simon Ole Elimar..	586	Winnerskjold, Peter Christian Andersen	273
Silldorf, Peter Albertus	460	Winther, Valdemar Andreas Christian Hansen	1053
Simonsen, Lars Mikkelsen....	283	Wulff, Emil Sønderberg	882
		Zidska (Ziska) Thorvald Anicetus	586

Fortegnelse
over
de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aager.	Forsikring.
Afvisning.	Forsæt.
Aktieselskab.	Forsøg.
Appel.	Fremmed Ret.
Arv.	Fæste.
Arveafgift.	Gaver.
Assurancesvig (se Bedrageri).	Genoptagelse.
Auktion.	Gæld.
Automobiler.	Haandværksarbejde.
Bedrageri.	Handelsomsætning.
Betinget Straffedom.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Betleri.	Hæleri.
Bevis.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Brandstiftelse.	Interessentskab.
Bygningsvæsen.	Island.
Børn.	Jagt.
Dokumentfalsk.	Jærnbaner og Sporveje.
Domme.	Kaution.
Dommere.	Kommission.
Domstolene.	Konfiskation.
Drab.	Kontrakt.
Dyrplageri.	Kornligningen.
Ed.	Kost og Tæring.
Elektriske Anlæg.	Kumulation (af Straf).
Embeds- og Bestillingsmænd.	Kvaksalveri.
Embedsforhold (Forbrydelser i).	Kystforanstaltninger.
Entreprise.	Køb og Salg.
Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).	Legitimation.
Forbud.	Leje.
Foreninger.	Levnedsmidler.
Forfatterret.	Mened (og dermed beslægtede Forbrydelser).
Forlig.	Militærvæsen.

Mortifikation.	Straffens Bortfald.
Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).	Straffens Udmaaling.
Næringsvæsen.	Sundhedsvedtægter.
Omløben med Varer.	Sædeligheden (Forbrydelse mod)
Patent.	Søfart.
Pengeafpresning.	Testamente.
Politiforseelser.	Tid og Tidsfrister.
Polititilhold.	Tilregnelighed.
Politivedtægter.	Tinglæsning.
Pressen.	Tjenesteforhold.
Prisregulering.	Transport.
Procedure.	Tyveri.
Processuelle Mulkter.	Udbringelse af Riget.
Ransagning.	Udeblivelsesdomme.
Reklamation.	Udførselsforbud.
Retsafgift.	Umyndige.
Røveri.	Underholdsbidrag.
Sagførere.	Unødig Trætte.
Sameje.	Uskiftet Bo.
Servituter.	Vandløb.
Skatter.	Varetægtsfængsel.
Skifte.	Veksler og Checks.
Skove.	Vold.
Spil.	Voldtægt (se Sædeligheden).
Stadfæstelsesdomme.	Værnepligt.
Statsforbrydelser.	Ægteskab.
Stempelvæsen.	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Pag.

Aager.

En Laantagers Paastand om Anvendelse af § 31 i Aftalelov Nr. 242 af 8 Maj 1917 i et Tilfælde, hvor en Pengeudlaaner havde givet ham Laan til meget høj Rente mod Veksel, men uden nogen Sikkerhed iøvrigt, ej taget til Følge 487

Afvisning.

Under en af en mindreaarig Person fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten til Højesteret appelleret Sag, under hvilken han var dømt for Ærefornærmelser i Dagbladet »Dagens Ekko«, gjorde han under Henviisning til en af ham for Højesteret fremlagt Daabsattest gældende, at der ikke var prøvet behørigt Forlig i Sagen, da hans Kurator ikke havde været indkaldt til Forligsmæglingen og heller ikke havde givet Møde under denne, og at Sagen derfor maatte afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Denne Paastand taget til Følge..... 378

Aktieselskab.

I Juni 1914 var der i Reykjavik stiftet et Aktieselskab med en Aktiekapital paa 90 000 Kr, fordelt paa 18 Aktier à 5000 Kr og med det Formaal at drive Fiskefangst ved Hjælp af en i Tyskland bestilt Trawler. Efter Omstændighederne antaget, at en Mand, der havde tegnet sig for en Aktie og foreløbig kun indbetalt 1000 Kr og først tilbudt Resten i December 1915, havde tabt sin ved Tegningen erhvervede Ret, da han efter det Oplyste maatte have været klar paa, at Selskabet forlangte den resterende Del af Aktiekapitalen indbetalt i Løbet af Efteraaret 1914, og da det ifølge Selskabets Formaal maatte være en selvfølgelig Betingelse for Rettens Bevarelse, at Indbetalingen af Aktiebeløbet skete rettidigt 633

En paa en Generalforsamling i et Aktieselskab sket Vedtagelse med Hensyn til Udbytteudbetaling og Regnskabsdecharge ophævet, da Regnskabet og Udbetalingen var i Strid

med Selskabets egne Love. Udtalt, at det iøvrigt fulgte af Forholdets Natur, at et Regnskab ikke maatte lide af væsenlige Fejl, og at der kun burde gives Udbytte af Nettoverskud 689

Appel.

En mindreaarig Person, der ved Hof- og Stadsretten var idømt en Bøde for Ærefornærmelser, appellerede til Højesteret og paa stod under Fremlæggelse af Daabsattest Sagen afvist fra Hof- og Stadsretten, da han var indklaget uden Kurator. Da Appellanten ikke havde ladet Daabsattesten forkynde for Modparten efter Reglerne i Pl. 12 Maj 1784, toges der ikke Hensyn til Umyndighedsindsigelsen, men Dommen stadfæstedes 82

Arv.

En Restauratør, der stod i Forhold til en Kvinde, havde ved en Paategning paa et af hende til Kirke- og Undervisningsministeriet i 1910 indgivet Andragende om, at et af hende i 1902 født Pigebarn maatte faa Tilladelse til at bære hans Navn, vedkendt sig Barnet som sit og samtykket i, at hun fik hans Efternavn. I 1912 indgik han Ægteskab med Barnets Moder, hvilket Ægteskab i 1917 opløstes ved Skilsmisse. Efter at han i 1919 var afgaaet ved Døden, blev Barnet anerkendt som hans Livsarving, idet det antoges, at hun, uanset at Moderen ogsaa havde haft Samleje med en anden Mand i det Tidsrum, inden for hvilket Barnet var avlet, ved Af dødes Vedkendelse i Forbindelse med det senere Ægteskab mellem ham og Barnets Moder maatte anses legitimeret som hans Ægtebarn 949

Arveafgift.

En gift Mand med Børn havde forsikret sit Liv til Fordel for sine »Arvinger«. Efter hans Død blev hans Enke siddende i uskiftet Bo med deres 3 Børn, men paa Foranledning af Forsikringsselskabet blev Forsikringssummen udbetalt med $\frac{1}{4}$ til Enken og $\frac{1}{4}$ til hver af Børnene. Antaget, at denne Udbetaling var i Overensstemmelse med Policens Indhold, og at der herefter maatte svares Arveafgift af de Børnene tilfaldne Beløb efter Lov Nr. 127 af 10 Maj 1915 § 1 (jfr. Lov Nr. 136 af 27 Maj 1908 § 5 a, 1ste Pkt.), medens den Enke tilfaldne Del i Medfør af sidstnævnte Lov § 5 a, sidste Punktum, maatte være afgiftsfri. 103

Auktion.

En Mand, som havde haft Skøde paa to Ejendomme, der blev solgt ved Tvangsauktion, søgte sig tilkendt Erstatning hos Køberens Dødsbo under Paaberaabelse af at han ikke var blevet varslet til de Auktionerne forberedende Møder. Paastanden toges ikke til Følge, da det ikke fandtes godtgjort, at der ved Forberedelsen til og Afholdelsen af Auktionerne var sket nogen Forsømmelse, der kunde foranledige saadant Krav . . 135

Automobiler.

- En Automobilejer, der havde overtraadt Indenrigsmin. Bek. Nr. 308 af 20 Juni 1917 ved at køre om Natten og Bek. Nr. 308 af 8 Juni 1918 ved gentagne Gange at køre uden at have det i Bekendtgørelsen omtalte Bevis, idømt en Bøde af 1000 Kr. efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 29
- En Tiltalt, der havde ført en Motorcykel uden at gøre Anmeldelse til Politiet om Erhvervelsen af den, med urigtigt Kendingsmærke og uden noget Førerbevis, anset efter Lov Nr. 149 af 20 Marts 1918 om Motorkøretøjer m. m. § 32 541
- Mødens en af Brandvæsnets Ambulancevogne en Aften i Februar 1916 holdt paa Østerbrogade, blev den paakørt af en af Taksamotorkompagniets Automobiler ved Uagtsomhed fra dennes Førers Side. Brandkusken blev ved Sammenstødet slynget af Vognen og paadrog sig et Brud af øverste Lændehvirvel, saaledes at han fra 1 Januar 1918 blev afskediget som tilskadekommen med $\frac{2}{3}$ af sin Indtægt som Pension. Taksamotorkompagniet, der først havde betalt Kusken en Erstatning af 650 Kr, dømt til yderligere at betale ham 6000 Kr — Sagens processuelle Stilling udelukkede at sætte Erstatningen højere — og til at betale Magistraten 6000 Kr. Udtalt, at Magistraten ikke kunde gøre andet og større Krav gældende overfor Kompagniet end det, Kusken selv vilde have kunnet gøre gældende, saafremt Magistraten ikke delvis havde dækket Tabet 730
- En Tiltalt, der havde kørt paa Motorcykel uden paasat Nummer med ca. 40 Kilometers Fart i Timen og uden at være i Besiddelse af Kørekort, dømt for Overtrædelse af Lov Nr. 149 af 20 Marts 1918 om Motorkøretøjer m. m. §§ 9 og 22 samt 17 I, efter nævnte Lovs § 32 911

Bedrageri (frifindende Dom).

- En Tiltalt anset efter Straffelovens § 154 med en Bøde af 40 Kr for i en Ansøgning til en kommunal Hjelpekasse at have betegnet en Kvinde, med hvem han samlevede, som sin Hustru. Derimod frifandtes han for Tiltale for Bedrageri, idet der med hans Forhold ikke kunde antages at have været forbundet nogen svigagtig Hensigt 1023

(§ 251).

- En Tiltalt, der i en Række Tilfælde under urigtige Foregiveness, i de fleste af Tilfældene derhos under Forevisning af forskellige, af ham selv falskelig udfærdigede Breve, havde skaffet sig udleveret dels Varer, dels Penge til Indkøb af Varer, som han derpaa forbrugte til egen Fordel, dømt for Bedrageri og Falsk 448
- En bl. a. for Bedrageri tidligere straffet Person, der i bedragerisk Hensigt havde indrykket Annoncer i Bladene om Anta-

- gelse af Personer i vellønnede Pladser, de fleste indeholdende en Meddelelse om, at Vedkommende maatte stille Sikkerhed eller være i Besiddelse af nogen Kapital, dømt for til egen Fordel helt eller delvis at have forbrugt Beløb, som Personer, som han engagerede som »Kontorbude«, i Henhold hertil havde betroet ham 576
- En Tiltalt, der svigagtigt havde skaffet sig udleveret en Kobberkedel og derpaa solgt denne til egen Fordel og forbrugt det indkomne Beløb, anset efter Straffelovens § 251 644
- To Tiltalte, der havde gjort sig skyldige i Bedrageri og Dokumentfalsk, navnlig derved, at en medtiltalt Trediemand efter Samraad med dem til fælles Fordel under urigtigt Navn havde tilbudt Levering af Tran i den Hensigt efter Betalingens Modtagelse at afsende Tønder med Vand og ved Udførelsen af sin Svig benyttet sig af falske Dokumenter, ansete efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, og efter § 275, jfr. § 268, og tildels § 46. Endvidere blev den ene af de Tiltalte, der under urigtige Foregivender bl. a. om at raade over et Parti Benzin og under Forevisning af falske, et fingeret Kontraktsforhold omhandlende Dokumenter havde solgt dette Parti og modtaget Købesummen herfor, men dog atter tilbagebetalt denne, da der truedes med Politianmeldelse, ligesom han havde udfærdiget andre lignende falske Dokumenter, formentlig til Brug ved Udførelsen af andre Bedragerier, herfor anset efter Straffelovens § 275, jfr. § 268 og tildels § 46, for sit Forhold med Hensyn til Benzinen tillige efter § 251 665
- En sindssyg Tiltalt, mod hvem der gennem flere Aar havde været indledet forskellige Undersøgelser, navnlig for Bedrageri, idet han under opdigtede Navne havde averteret i Aviserne om Levering af Varer og derpaa forbrugt de af ham som Forudbetaling paa de gjorte Bestillinger modtagne Beløb uden at effektuere nogen af Bestillingerne, havde nu paany gjort sig skyldig i Bedrageri navnlig ved under øndigtede Navne at avertere, at han købte Heste- og Kohaar og derpaa at modtage saadanne Varer uden at betale. Tiltalte dømt i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stykke, til, at der af Øvrigheden skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod ham 780
- En Tiltalt, der i en Mængde Tilfælde under urigtige Foregivender, i flere af Tilfældene derhos under Forevisning og Aflevering af forskellige, af ham selv falskelig udfærdigede og kvitterede Regninger m. m., havde franarret Folk, som han henvendte sig til, Penge og Ernæringskort samt forsøgt at franarre dem Penge, ligesom han i enkelte af Tilfældene falskelig havde kvitteret for de modtagne Penge, anset for Bedrageri og Forsøg herpaa samt Falsk 838
- En Tiltalt, der under forskellige urigtige Oplysninger og uden Hensigt til at betale i en Forretning havde købt en Kurvestol, som han lod blive i Forretningen, og en Gummifrakke,

	Pag.
som han fik med og senere solgte, anset efter Straffelovens § 251	939
En Viktualiehandler i Aarhus, som ved til vedkommende Slagtehus at indsende Poser med Flæskemærker af mindre Vægtpaalydende end angivet uden paa Poserne havde skaffet sig udleveret et større Kvantum Flæsk, end der efter Rationeringen tilkom ham, og som havde solgt Flæsk uden Mærker, enkelte Gange til en højere Pris end Maksimalprisen, anset dels efter Straffelovens § 251, dels for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser Nr 621 af 13 December 1917, jfr. Tillægsbekendtgørelse Nr. 449 af 29 August 1918, og Nr. 282 af 6 Maj 1919 vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk efter Lov af 16 November 1914 med en under Et bestemt Straf	1022

(§ 251 og § 257).

Forskellige Tiltalte, der som Agenter for A/S Jydsk Gødningkalkforretning, A/S Jydsk Gødningkompagni og A/S Jyllands Kalkforretning forhandlede Gødningkalk, havde under deres Agenteren gjort sig skyldig i Bedrageri eller Forsøg herpaa, idet de enten alle eller nogle af dem maatte antages navnlig dels at have solgt almindelig Raakalk til ublu Pris under urigtige og vildledende Anbringender, dels at have faaet Landbrugere til at underskrive Bestillingssedler, i hvilke der var indført højere Priser eller større Kvanta end aftalt. De paa-gældende Forhold henført henholdsvis under Straffelovens § 257, § 251, jfr. tildels § 46 og § 257. Under § 251 jfr. tildels § 46, henførtes derhos det Forhold, at en af Agenterne for A/S Jydsk Gødningkompagni til ublu Pris havde solgt almindelig Raakalk, hvoraf en Del Flintesten var fjernet, som »renset uformalet Kalk Nr. 1«, og under Foregivende af, at den var tør, let smuldrende, let spredelig, let opløselig, straks brugelig o. s. v., og under § 257, at en Agent for A/S Jyllands Kalkforretning efter forgæves at have søgt at bevæge en Boelsmand til at bestille et Parti Gødningkalk i Overværelse af en anden Agent alligevel havde udfyldt en Bestillingsseddel, som han underskrev med Boelsmandens Navn ved sit eget Navn, og som derpaa indsendtes til Firmaet. — Indehaveren af A/S Jydsk Gødningkalkforretning — en Sagfører —, der havde paabegyndt og drevet sin Forretning med en af Agenterne som Eneagent, skønt vidende om, at denne særlig havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved Falbyden af Kunstgødning og gentagne Gange var straffet herfor, ligesom der indløb Klager til Forretningen over Agentens svigagtige Agenteren, og som havde fastholdt de svigagtig indgaaede Handler, anset efter Straffelovens § 257. Endvidere blev Indehaveren af A/S Jydsk Gødningkompagni, for hvem nævnte Agent

- havde solgt den »flintrensede« Kalk, og som ligeledes havde fastholdt de af hans Agenter svigagtig indgaaede Handler, anset efter Straffelovens § 257 og Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46. Endelig blev en Tiltalt, der som Kontorfuldmægtig hos Sagføreren havde optraadt som Direktør for A/S Jydsk Gødningskalkforretning, og som ogsaa havde samarbejdet med Indehaveren af A/S Jydsk Gødningskompagni, anset efter Straffelovens § 257 og Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46 297
- En for Tyveri, Bedrageri og Falsk tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Bedrageri med Hensyn til en Pung med Penge, som nogle Drengene havde fundet og efter deres Forklaringer afgivet til ham i Henhold til hans Løfte om at ville aflevere Pungen til rette Ejerman. Overfor en Gaardejer, der vilde sælge sin Gaard, havde Tiltalte, der var blottet for Penge, derhos fremstillet sig under et opdigtet Navn som Køber og udfærdiget en Slutseddel, som han falskelig underskrev med det opdigtede Navn, hvorhos han laante Gaardejerens Ponyvogn med 2 Heste og — efter at være kørt bort — solgte Vognen til egen Fordel. Ligeledes havde Tiltalte, som det maatte antages i bedragerisk Hensigt, af en Vognmand lejet en Vogn med Hest og derpaa til egen Fordel solgt Hesten. Endelig havde Tiltalte hemmeligt forladt 2 Hoteller, hvor han havde logeret, uden at berigtige sin Skyld 412

(§ 252).

- En Tiltalt, der i et Dødsbo havde ladet fremføre en opdigtet Fordring paa en for Afdøde i Overformyndieret baandlagt Arv, som Afdøde skulde have tiltransporteret Tiltalte som Vederlag for ydede Forstrækninger, anset efter Straffelovens § 252 665

(§ 253).

- En Tiltalt, der som Administrator af en Ejendom for en Bank, der havde Panteret i Ejendommen, bortsolgte til Indtægt for sig selv største Delen af Ejendommens Besætning og en Del Hø, Halm og Havre, anset efter Straffelovens § 253. 131
- En Tiltalt, der havde beholdt et aabent Brev indeholdende 250 Kr, som han havde modtaget af en Købmand til Indsættelse i en Bank, og et Beløb af 6 Kr, som han havde modtaget for Emballage, han afleverede for Købmanden, anset efter Straffelovens § 253 180
- En for Tyveri tidligere anset Person, der var ansat som Bestyrer af et Filmsselskabs Filial i Moskva, mod sin Benægtelse dømt for svigagtig at have tilegnet sig to Beløb paa henholdsvis ca. 11 000 Rubler og 2000 Rubler, som han paa

	Pag.
Selskabets Vegne havde modtaget fra to af dets Forbindelser i Rusland	478
En Tiltalt, der havde tilegnet sig en ham til Reparation betroet Cykel, dømt for Bedrageri.	541

(§ 253 og § 257).

En Tiltalt, som havde forladt et Hotel, hvor han havde logeret, uden at betale, og som havde solgt 2 Cykler, som han havde lejet, og Dagen efter Salget af den ene Cykel laant denne af vedkommende Køber og derpaa tilbageleveret den til dens Ejer, anset efter Straffelovens § 253 og § 257.	735
---	-----

(§ 257).

En Marskandiser købte en Cykel af en Tjenestekarl for 40 Kr, idet han forpligtigede sig til at tilbagesælge den for 45 Kr til Sælgeren, saafremt denne inden 14 Dage forlangte det. Dagen efter forærede han Cyklen til sin Søn, og da Sælgeren nogle Dage senere forlangte at købe Cyklen tilbage, nægtede han at udlevere ham den, idet han angav at have solgt den. Marskandiseren dømt efter § 257.	3
En Tiltalt, der havde solgt en paa Afbetaling købt Hest og forbrugt det Indvundne, medens han af den i Ejerens Ret indtraadte Inkassator kun havde faaet Tilladelse til at sælge Hesten mod at indbetale Købesummen til Inkassatoren, og som til Slagtning havde solgt en anden paa Afbetaling købt Hest, som var i en saadan Forfatning, at det vilde have været uforsvarligt at lade den leve, anset for begge Forhold efter Straffelovens § 257.	54
En Tiltalt, der ved falske Foregivender fik udbetalt Understøttelser af en Hjælpekasse og falskelig underskrev Kvitteringerne for Understøttelsernes Modtagelse med opdigtede Navne, anset efter Straffelovens § 257 og efter dens § 275, jfr § 268	195
En Krybskytte var bleven overrasket og en af ham skudt Raataget i Forvaring af en Skovløber. Krybskytten henvendte sig senere til denne og skaffede sig ved usandfærdigt Foregivende om at have Politiets Tilladelse dertil Raalen leveret. Dette Forhold straffet efter Straffelovens § 257.	286
En Tiltalt, der havde ladet optage Bestillingsordrer paa Briketter og modtaget Forskud paa Betalingen, skønt han var ude af Stand til at levere, anset efter Straffelovens § 257.	665
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 257 i Anledning af, at han i et Andragende til en kommunal Hjælpekasse havde fremsat urigtige Opgivender, hvorved han i Henhold til Lov af 16 December 1918 om Understøttelse til mindre Næringsdrivende opnaaede ialt 295 Kr i Understøttelse af Hjælpekassen	791

	Pag.
En Tiltalt udgav sig som sin Fader i en Telefonsamtale med en Købmand, der kendte baade Tiltalte og Faderen, og anmodede Købmanden om at laane Sønnen 10 Kr. Da Tiltalte senere indfandt sig hos Købmanden, udbetalte denne ham de 10 Kr. Tiltalte anset efter Straffelovens § 257.....	929
En Tiltalt, der paa en Beværtning bortbyttede en ham tilhørende Hest mod at faa en anden Hest og 225 Kr, saaledes at Parterne afgav Erklæring om, at Hestene byttedes uden Garanti, anset efter Straffelovens § 257, idet han fortav, at den af ham leverede Hest led af Engbrystighed, der er en skjult Fejl, hvorfor den i Virkeligheden kun havde Slagteværdien, og idet der ikke kunde lægges Vægt paa Garantierklæringen	1050
En Ejendomskommissionær, der under Fortielse af, at en Slutteddel om en Gaard indeholdt en Bestemmelse, hvorefter Gaardejeren forpligtede sig til at betale ham et Salær paa 2 pCt af Gaardens Værdi, opnaaede, at Gaardejeren underskrev Sluttedlen, og som derefter paa Grundlag af Salærbestemmelsen sagsøgte Gaardejeren, anset efter Straffelovens § 257	1056
(§ 259).	
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 259 i Anledning af, at han, der som Medlem af Malersvendenes Arbejdsløsheds-kasse var forsikret mod Arbejdsløshed, overfor denne Kasse svigagtigt havde undladt at oplyse, at han i længere Tid havde haft Arbejde som Agent for en Sygekasse, hvorved han opnaaede, at der gennem Arbejdsløsheds-kassen udbetaltes ham et Beløb af 1153 Kr 25 Øre.....	725
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 259 i Anledning af, at han, der som Medlem af Arbejdsmandenes Arbejdsløsheds-kasse var forsikret mod Arbejdsløshed, overfor denne Kasse svigagtigt havde undladt at oplyse, at han havde haft Arbejde ved Driften af et større Svinehold, hvorved han opnaaede, at der gennem Arbejdsløsheds-kassen udbetaltes ham et Beløb af 823 Kr 25 Øre	907
En Tiltalt, hos hvem der boede en Kvinde, der drev Utugt som Erhverv, anset dels efter midlertidig Straffelovs § 4, 1ste Stk, idet det maatte anses bevist, at han delvis havde ladet sig underholde af hende, skønt han maatte antages at have været fuldt vidende om hendes Vandel, dels efter Straffelovens § 259 i Anledning af, at han, der som Medlem af Skotjsarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse var forsikret mod Arbejdsløshed, overfor denne Kasse svigagtigt havde foregivet at være Familieforsørger, ligesom han havde givet urrigtige Oplysninger om sin Husteje, hvorved han opnaaede, at der udbetaltes ham 140 Kr 75 Øre mere i Arbejdsløsheds-understøttelse og en større Huslejhjælp, end han havde Ret til	918

En Tiltalt anset efter Straffelovens § 259 i Anledning af, at han, der som Medlem af Bageri- og Konditoriarbejdernes Arbejdsløshedskasse var forsikret mod Arbejdsløshed, overfor denne Kasse svigagtigt havde undladt at oplyse, at han bl. a. oppebar Løn m. m. som fast Køkkenkarl paa et Hotel, hvorved han opnaaede, at der gennem Arbejdsløshedskassen udbetaltes ham et Beløb af 427 Kr.	948
En et Ægtepar tilhørende, af Hustruen fra et tidligere Ægteskab i Ægteskabet indbragt Hotelejendom nedbrændte delvis, uden at det oplystes, hvorledes Branden var opstaaet. Efter Branden affattede Ægtefællerne en Skadeopgørelse, paa hvilken de opførte forskellige Ting, som ikke var brændte, herunder bl. a. enkelte Genstande, som de faa Dage før Branden sammen med en Del andet havde nedpakket i en Kuffert og bortbragt i samme. Ægtefællerne ansete efter Straffelovens § 259, idet det maatte anses bevist, at de ved Affattelsen af Skadeopgørelsen havde handlet svigagtigt overfor vedkommende Forsikringsselskab	1011
Betinget Straffedom.	
Tvende Tiltalte betinget dømte for Hæleri med Hensyn til nogle Messingskilte	6
En 16-aarig Dreng, der havde vist uterlig og voldelig Adfærd mod en 20-aarig Pige, betinget dømt efter Straffelovens § 176, jfr. § 168	53
En Tjenestedreng, der havde foraarsaget en Gaards Brand ved uforsigtig Henkasten af en Tændstik, anset med en betinget Straffedom efter Straffelovens § 284, jfr § 37.....	106
En Tjenestekarl betinget dømt for Tyveri fra en Medtjener af en Hundredekroneseddel, der beroede i en aflaaet Kiste, hvortil han fandt Nøglen ved at søge i Bestjaalnes uaflaasede Kuffert	129
En 20-aarig tidligere ustraffet Tjenestekarl, der oprindeligt havde tilstaaet at have stjaalet et kontant Beløb fra sin Husbond og derpaa af Frygt for Opdagelse brændt det, men som senere tilbagekaldte denne Tilstaaelse, betinget dømt for Tyveri	873
En gift Kvinde betinget dømt for Hæleri med Hensyn til 3 Høns	921
En ca. 16-aarig Tjenestekarl, der løgnagtigt forklarede, at han i sin Tjeneste var blevet overfaldet af en Snedker, og som under en mod Snedkeren i Anledning heraf indledet offentlig Undersøgelse fastholdt sin usandfærdige Forklaring og tilbød at aflægge Ed paa den, betinget dømt efter Straffelovens § 146, jfr §§ 37 og 21	1046
Betleri.	
Straf herfor idømt	395
Straf herfor idømt	434
Straf herfor idømt	937

Bevis.

- En ældre Gaardmand havde overdraget sin Gaard med Besætning og Indbo til sin Hustrus Brodersøn mod, at denne tog Ægteparret paa Aftægt. Gaardmanden døde snart efter. Nogle Aar senere søgte Enken med beskikket Lavværge Brodersønnen bl. a. til dels at udlevere en Sparekassebog, som Gaardmanden havde efterladt, dels at betale 1200 Kr, som Brodersønnen havde faaet udbetalt af hendes Mand som Laan. Da Brodersønnen ikke havde bevist sit Anbringende om, at Enken havde skænket ham Sparekassebogen, og da hans Anbringende om, at de 1200 Kr var ham betalt som Godtgørelse for manglende Kobesætning ved Gaardens Overtagelse ikke fandt tilstrækkelig Støtte, hverken i den skriftlige Aftægts-overenskomst eller i de afgivne Vidneforklaringer, dømtes han efter Enkens Paastand 358
- En Krigsforsikring for et Parti Citronsyre herfra til Finland med et Dampskib, var tegnet bl. a. paa Vilkaar, at Skibet fulgte dansk og svensk Søterritorium. Skibet blev opbragt undervejs, og det maatte antages, at det kort før Opbringelsen var et betydeligt Stykke udenfor svensk Søterritorium. Forsikringen fandtes ikke at dække Skaden, da Forsikrings-tageren ikke havde bevist, at Skibet var naaet ind paa svensk Søterritorium, da Opbringelsen fandt Sted 698

Brandstiftelse.

- En Tjenestedreng, der havde foraarsaget en Gaards Brand ved uforsigtig Henkassen af en Tændstik, anset med en betinget Straffedom efter Straffelovens § 284, jfr § 37..... 106
- En Tiltalt, der var gaaet ind i en Gaard for at stjæle og her for at se sig for havde afrevet en Tændstik, som han derpaa kastede fra sig, anset efter Straffelovens § 284, idet Tændstikken antændte noget Halm, hvorfra Ilden bredte sig, saaledes at hele Gaarden nedbrændte 735

Bygningsvæsen.

- Ved en Ombygning af en beboet Ejendom paa Frederiksberg blev Udgravningen foretagen paa en uforsvarlig Maade, idet Bygningen ikke blev afstivet tilstrækkelig, hvad der havde til Følge, at en Murpille begyndte at synke. Den tilsynsførende Arkitekt saavelsom den Jord-Entreprenør, den Tømrermester og den Murermester, der havde sluttet Kontrakt med Ejeren om Ombygningen, hver for sig paalagt Bøde efter § 24 i Bygningslov for Frederiksberg Kommune af 11 April 1890, jfr Justitsministeriets Bek. af 1 Aug. 1912..... 33

Børn.

- En Restauratør, der stod i Forhold til en Kvinde, havde ved en Paategning paa et af hende til Kirke- og Undervisningsmini-

steriet i 1910 indgivet Andragende om, at et af hende i 1902 født Pigebarn maatte faa Tilladelse til at bære hans Navn, vedkendt sig Barnet som sit og samtykket i, at hun fik hans Efternavn. I 1912 indgik han Ægteskab med Barnets Moder, hvilket Ægteskab i 1917 opløstes ved Skilsmisse. Efter at han i 1919 var afgaaet ved Døden, blev Barnet anerkendt som hans Livsarving, idet det antoges, at hun, uanset at Moderen ogsaa havde haft Samleje med en anden Mand i det Tidsrum, inden for hvilket Barnet var avlet, ved Af-dødes Vedkendelse i Forbindelse med det senere Ægteskab mellem ham og Barnets Moder maatte anses legitimeret som hans Ægtebarn

949

En Gaardejer, som i flere Aar havde haft en Feriedreng hos sig, paatog sig at beholde og uddanne ham og modtog derfor en af hans Adoptivfader underskrevet Erklæring om, at Adoptivforældrene var villige til at lade Barnet blive hos Gaardejeren som hans eget, for senere at antage hans Navn. Da den paagældende Erklæring maatte forstaaes som tilsigtende endelig at overdrage Forældremagten over Drengen til Gaardejeren, ligesom Adoptivmoderen maatte antages at have været enig i Overdragelsen, og da der ikke forelaa noget Forhold fra Gaardejerens eller hans Hustrus Side, som kunde berettigede Adoptivforældrene til at træde tilbage fra Overenskomsten, kunde disses Krav paa atter at faa Drengen udleveret ikke tages til Følge

984

Dokumentfalsk.

En Tiltalt, der ved falske Foregivender fik udbetalt Understøttelser af en Hjælpekasse og falskelig underskrev Kvitteringerne for Understøttelsernes Modtagelse med opdigtede Navne, anset efter Straffelovens § 257 og efter dens § 275, jfr. § 268

195

En Tiltalt, der uden Trediemands Vidende og Vilje havde udfærdiget og med Trediemandens Navn underskrevet et Dokument, hvorefter Trediemanden vilde indestaa for Betalingen af en Overfrakke, og som derpaa ved Hjælp af Dokumentet havde skaffet sig Frakken udleveret, anset efter Straffelovens § 268

295

En ved Ribe bosat Gaardejers Hustru, der havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Udførselsforbud, tillige dømt efter Straffelovens § 275, jfr §§ 268 og 47, fordi hun havde tilstillet en Gartner nogle af en Sønderjyde med fingerede Navne udfyldte Bestillingssedler

364

En Bager, der til Brug ved en Ansøgning til det statistiske Departement om Udlevering af Hvedemel efter Departementets Forlangende havde fremskaffet en Erklæring fra paagældende Melleverandør om det Kvantum Mel, der i Aaret 1916 var leveret Forretningen, og som derpaa, bl. a. for at

- faa mere Mel, havde rettet Tallet i Erklæringen og indsendt denne til Departementet, anset efter Straffelovens § 274, jfr § 270 370
- En for Tyveri, Bedrageri og Falsk tidligere straffet Person, der var blottet for Penge, havde under et opdigtet Navn fremstillet sig som Køber overfor en Gaardejer, der vilde sælge sin Gaard, og udfærdiget en Slutseddel, som han falskelig underskrev med det opdigtede Navn. Endvidere havde Tiltalte, der under et andet, ligeledes opdigtet Navn, havde haft Penge, hidrørende fra et Bedrageri, indestaaende paa Checkkonto i en Bank, og som endnu var i Besiddelse af et Hæfte Checkblanketter, udfærdiget 3 falske, med det opdigtede Navn underskrevne Checks. Endelig maatte det mod Tiltaltes Benægtelse antages, at han havde udfærdiget og i en Bank til Diskontering indleveret en falsk Check, som man af Hensyn til dens Udseende fattede Mistanke til i Banken. 412
- En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have medvirket ved Udfærdigelsen af et falsk Købebevis til Brug ved Afhændelsen af en stjaalen Cykel 435
- En Tiltalt, der i en Række Tilfælde under urigtige Foregiver, i de fleste af Tilfældene derhos under Forevisning af forskellige, af ham selv falskelig udfærdigede Breve, havde skaffet sig udleveret dels Varer, dels Penge til Indkøb af Varer, som han derpaa forbrugte til egen Fordel, dømt for Bedrageri og Falsk. — Endvidere dømtes Tiltalte for ved Afhændelsen af en stjaalen Cykel at have benyttet sig af et af ham selv falskelig udfærdiget Brev. 448
- En Tiltalt havde, for at komme i Besiddelse af et Skrivebord, som han ansaa for sin Ejendom, men som beroede hos en Trediemand, der kun vilde udlevere det mod en Betaling af 50 Kr, udfærdiget en paa dette Beløb lydende Check, ved hvis Modtagelse Trediemanden udleverede Bordet. Checken indløstes imidlertid ikke, idet Tiltalte ved Underskriften forsætlig havde forvansket sit Navn, og da det paagældende Navn maatte betegnes som et opdigtet Navn, blev Tiltalte anset efter Straffelovens § 275, jfr § 268. 639
- To Tiltalte, der havde gjort sig skyldige i Bedrageri og Dokumentfalsk, navnlig derved, at en medtiltalt Trediemand efter Samraad med dem til fælles Fordel under urigtigt Navn havde tilbudt Levering af Tran i den Hensigt efter Betalingens Modtagelse at afsende Tønder med Vand og ved Udførelsen af sin Svig benyttet sig af falske Dokumenter, ansete efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, og efter § 275, jfr. § 268, og tildels § 46. Endvidere blev den ene af de Tiltalte, der under urigtige Foregiver bl. a. om at raade over et Parti Benzin og under Forevisning af falske, et fingeret Kontraktfor-

- hold omhandlende Dokumenter havde solgt dette Parti og modtaget Købesummen herfor, men dog atter tilbagebetalt denne, da der truedes med Politianmeldelse, ligesom han havde udfærdiget andre lignende falske Dokumenter, formentlig til Brug ved Udførelsen af andre Bedragerier, herfor anset efter Straffelovens § 275, jfr. § 268 og tildels § 46, for sit Forhold med Hensyn til Benzinen tillige efter § 251. Endelig blev samme Tiltalte anset efter Straffelovens § 269 i Anledning af, at han til Betaling havde anvendt to Veksler, som han havde trukket paa »C. W. Madsen, Randers, Raadhusstræde« og faaet en paa Sjælland bosat Mand Carl Villy Bork Madsen til at forsyne med Akceptpaategningen: »C. W. Madsen«, idet Tiltalte samtidig med Vekslerne afleverede en af et Oplysningsbureau afgivet Oplysning om den i Raadhusstræde, Randers, bosatte Skræder og Herre-ekviperingshandler Chr. Vilh. Madsen, der var Akceptantens Fader, men ikke havde bemyndiget Akceptanten til at akceptere paa sine Vegne 665
- En Tiltalt, der i en Mængde Tilfælde under urigtige Foregiveness, i flere af Tilfældene derhos under Forevisning og Levering af forskellige, af ham selv falskelig udfærdigede og kvitterede Regninger m. m., havde franarret Folk, som han henvendte sig til, Penge og Ernæringskort samt forsøgt at franarre dem Penge, ligesom han i enkelte af Tilfældene falskeligt havde kvitteret for de modtagne Penge, anset for Bedrageri og Forsøg herpaa samt Falsk 838
- Direktøren for Esbjerg og Struer Andelssvineslagterier, der overfor vedkommende Ministerium havde forpligtet sig til at afgive Svin til Eksport til England og til Forsyning af Hjemmemarkedet, og som til Fastsættelse af deres Leveringspligt til Eksportudvalget skulde indsende ugentlig paa Tro og Love afgivne, af vedkommende kontrollerende Dyrslæge medunderskrevne Indberetninger angaaende Slagtingernes Størrelse m. m., havde, for paa mere fordelagtig Maade at disponere over de Svin, Slagterierne saaledes skulde afgive, dels forvansket 9 Indberetninger fra Slagteriet i Struer, dels iøvrigt givet Indberetninger fra begge Slagterier et urigtigt Indhold. Direktøren herfor anset henholdsvis efter Straffelovens § 274, jfr § 270 og efter § 155. — To Dyrslæger, der havde medunderskrevet Indberetningerne, uden at kontrollere disses Rigtighed, frifundne for Overtrædelse af Straffelovens § 155, da det fandtes betænkeligt at statuere, at de havde gjort sig skyldige i et efter denne Paragraf strafbart Forhold 955

Domme.

En Appellant var udebleven for Højesteret og var derfor dømt til at betale 200 Kr i Kost og Tæring til Indstævnte, der

havde givet Møde. Mod Eksekutionen heraf protesterede Førstnævnte under Henvisning til, at der ingen Grund havde været for Modparten til at lade møde for Højesteret, idet den udtagne Højesteretsstævning ikke var bleven forkyndt for ham. Protesten ej taget til Følge, da Spørgsmaalet om Berettigelsen af Modpartens Krav paa Kost og Tæring var endelig afgjort ved Højesterets Udeblivelsesdom..... 793.

Dommere.

Misbilliget, at en Tiltalt, der blev anholdt d. 2 Marts Kl. 8½ Aften, først d. 4 Marts Kl. 10 Formiddag blev fremstillet for Retten 780

Domstolene.

Spørgsmaalet om, til hvilke Landbrugere den i § 2 i Lov Nr 328 af 26 Juni 1917 hjemlede Godtgørelse kunde ydes, er ikke, ved den i Lovens § 4 indeholdte Bestemmelse om, at de nærmere Regler, hvorefter Udbetaling finder Sted, gives af Indenrigsministeren, unddraget Domstolenes Afgørelse 856

Drab.

En Vagabond, der paa Landevejen var kommen til at følges med en 9 Aar gammel Dreng, blev, efter sin Forklaring, som Følge af et Mundhuggeri med Drengen hidsig, trak ham over Vejgrøften ind i en Plantage, og klemte ham om Halsen, saa han døde. Tiltalte, uanset sin Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at dræbe Drengen, dømt for forsættligt Manddrab 201

En Tiltalt, der med sit Automobil vilde køre over en islagt Fjord, havde forinden spurgt, om Isen kunde bære, og da faaet det Svar, at det kunde den nok, døg at den ikke kunde antages at være sikker, hvor en Aa udmundede i Fjorden, hvorfor Tiltalte fik det Raad ved paagældende Sted enten at køre op paa Landevejen eller at køre i en stor Bue uden om Aamundingen. Under Kørslen over Isen holdt Tiltalte sig tæt ved Land, og da han kom i Nærheden af Aamundingen, kørte han, der var ængstelig ved at komme for langt ud over Isen, udefter i en mindre Bue. Automobillet gik imidlertid gennem Isen, og en Dreng, der var med paa det, druknede. Tiltalte dømt efter Straffelovens § 198 for at have forvoldt Drengens Død, idet han fandtes at have handlet uagtsomt ved — naar han ikke følte sig tilskyndet til at køre langt ud paa Fjorden for at undgaa Passage over Aamundingens Isdække — at undlade ved paagældende Sted at køre op paa Land 911

Dyrplageri.

En Tiltalt, der havde vanrøgtet nogle Plage, navnlig ved ikke at sørge for, at de, naar han lod dem gaa ude ved Vintertid,

havde et lunt og tørt Tilflugtssted, idømt Bøde efter § 1 i Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916	283
Et Interessentskab modtog for Vederlag Heste og Kreaturer til Græsning paa en af Militæretaten udlejet Fælle. Interessentskabets Formand idømt Bøde efter Lov Nr. 152 om Værn for Dyr af 17 Maj 1916 § 1 for at have udvist for ringe Omhu med Hensyn til en Hoppe og dens Føl, som var modtagne til Græsning, og af hvilke Føllet døde	492

Ed.

En Paternitetsssags Udfald gjort afhængigt af den indstævnte Mands Ed	190,
En Paternitetsssags Udfald gjort afhængigt af Barnemoderens Ed	926

Elektriske Anlæg.

I Lovene for et Andelselektricitetsværk var bestemt, at en Andelshaver, der solgte sin Ejendom, var pligtig at sørge for, at hans Efterfølger indtraadte i hans Rettigheder og Pligter, og at han i modsat Fald straks maatte indfri sin Gæld til Selskabet. Efter at en Andelshaver A's Gaard var nedbrændt, solgte han Hovedparcellen og nogle andre Jorder til B med Forpligtelse til at indtræde i Selskabet; men B, som opførte den nye Gaard over 1000 Alen fra den gamle, vægrede sig ved efter Værkets Forlangende at bekoste Ledningsnetets Udvidelse til Gaarden. Da dette Krav fandtes at burde være efterkommet af B, dømtes A efter Selskabets Paastand til at betale sin Andel af dennes Gæld	789
---	-----

Embeds- og Bestillingsmænd.

En Mand, der i 1899 var ansat som Vandpaafylder (Maaler-kontrollør) ved Københavns Gasværker »paa de for Stillingen normerede Vilkaar«, hvilken Stillings Lønforhold senere gentagne Gange var forbedret, anlagde i 1917 Sag mod Københavns Magistrat i Anledning af, at der for Oktober og December 1914 og Januar—Marts 1915 i Henhold til et Sygdoms-Regulativ af 1 Oktober 1906 kun var udbetalt ham halv Løn. Magistraten frifandtes, da han maatte være underkastet Regulativet, der i det Væsenlige havde forbedret hans Stilling	555
Antaget, at Overgangsbestemmelsen i Lønningslov Nr. 113 af 27 Maj 1908 § 18, 2det Pkt. om Godtgørelsen for den Nedgang i Indtægter, som en Tjenestemand maatte faa »ved nærværende Lov«, alene sigtede til Forholdet ved Lovens Ikrafttræden	580
Ved Brev af 6 Oktober 1582 havde Kong Frederik II tilladt Borgmestre og Raadmænd i Slagelse at bruge et Jordstykke af Slagelse Bys Overdrev. Da Kongebrevet ifølge en Erklæring fra Rigsarkivaren maatte opfattes som et kongeligt Gave-	

brev paa Ejendommen, og da det efter denne Erklæring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maatte antages, at Kongebrevet havde indeholdt en Disposition over en Staten tilhørende Ejendom, blev Statskassen efter Lov Nr. 44 af 1 April 1889 om Embedsjorder overfor Slagelse Kommune kendt ejendomsberettiget til Jorden 976

Embedsforhold (Forbrydelser i).

To ved Statsbanerne fast ansatte Portører, der havde stjaalet Mel fra en Jærnbanevogn, dømte efter Straffelovens §§ 228 og 141, jfr. § 144 211

Entreprise.

Spørgsmaal om, hvorledes Udgifterne til en Montørs Rejse og Ophold i Spanien skulde fordeles mellem to Aktieselskaber, der havde truffet Aftale om i fælles Interesse at etablere et Demonstrations-Anlæg i Spanien 206

Et Entreprenørfirma havde under Anlægget af Hornbæk—Gilleleje Banen i Oktober 1915 foretaget Jordarbejde bl. a. paa det Sted, hvor Banelinien skar en Vej ved Gilleleje, i hvilken der laa en Gasledning. I Maj 1916 viste det sig, at der paa dette Sted var nogle Smaahuller i et Gasrør, hvilke syntes frembragt med et spidst Redskab. Gasværket søgte nu Entreprenørerne til at erstatte et formentlig foreliggende Gassvind, men disse frifandtes, allerede fordi det ikke var bevist, at Skaden paa Røret skyldtes det af dem i Oktober 1915 udførte Jordarbejde 356

Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).

Da en Kvinde under et Besøg i et privat Hjem trak i Snoren til et Vandklosets Vandbeholder, faldt Beholderen ned og beskadigede hendes Ryg. Der tilkendtes hende Erstatning herfor hos den Haandværker, som 2 Aar tidligere havde udført Anlægget, da Beholderen, som kun havde været undergivet Slid ved almindelig Brug, antoges ikke at have været forsvarligt fastgjort paa Muren 108

En Losningsentreprenør havde taget et i mange Aar ikke benyttet Hejseværk paa et Pakhus i Brug ved Losning af Melsække. Under Losningen faldt en af de over Pakhusets Luger anbragte »Stødruller« ned, hvilket blev meddelt Entreprenøren. Alligevel fortsatte han Arbejdet uden at sørge for at de endnu tilbageværende Stødruller blev fjernet eller dog efterset; da der den næste Dag paany faldt en Stødrulle ned, hvorved en af de ved Losningen beskæftigede Arbejdere dræbtes, blev Entreprenøren i Henhold til Reglen i Straffelovens § 302 dømt til at betale den Dræbtes Enke og Børn Erstatning for Tab af Forsørger 242

Et Entreprenørfirma havde under Anlægget af Hornbæk—Gille-

- leje Banen i Oktober 1915 foretaget Jordarbejde bl. a. paa det Sted, hvor Banelinien skar en Vej ved Gilleleje, i hvilken der laa en Gasledning. I Maj 1916 viste det sig, at der paa dette Sted var nogle Smaahuller i et Gasrør, hvilke syntes frembragt med et spidst Redskab. Gasværket søgte nu Entreprenørerne til at erstatte et formentlig foreliggende Gassvind, men disse frifandtes, allerede fordi det ikke var bevist, at Skaden paa Røret skyldtes det af dem i Oktober 1915 udførte Jordarbejde 356
- I Henhold til Lov Nr. 44 af 23 Februar 1915 havde Staten i 1915 ladet Holmslands Klit gennemgrave udfor Gødelen. Ved en Stormflod i Februar 1916 blev nogle Øst for Nymindestrømmen ligeoverfor Gennemgravningen liggende Engstrækninger overskyldet og tilsandet. Udtalt, at der hverken i nævnte Lov eller iøvrigt saas at være nogen Hjemmel for at paalægge Staten en retlig Pligt til at erstatte denne Skade.. 663
- Medens en af Brandvæsnets Ambulancevogne en Aften i Februar 1916 holdt paa Østerbrogade, blev den paakørt af en af Taksamotorkompagniets Automobiler ved Uagtsomhed fra dennes Førers Side. Brandkusken blev ved Sammenstødet slynget af Vognen og paadrog sig et Brud af øverste Lændehvirvel, saaledes at han fra 1 Januar 1918 blev afskediget som tilskadekommen med $\frac{2}{3}$ af sin Indtægt som Pension. Taksamotorkompagniet, der først havde betalt Kusken en Erstatning af 650 Kr, dømt til yderligere at betale ham 6000 Kr — Sagens processuelle Stilling udelukkede at sætte Erstatningen højere — og til at betale Magistraten 6000 Kr. Udtalt, at Magistraten ikke kunde gøre andet og større Krav gældende overfor Kompagniet end det, Kusken selv vilde have kunnet gøre gældende, saafremt Magistraten ikke delvis havde dækket Tabet 730
- Størrelsen af Erstatningen for nogle af en Litograf uberettiget forbrugte Blikplader bl. a. fastsat under Hensyn til saadanne Pladers Pris paa den Tid, da Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne udkom 859
- Lejeren af en Hest, der umiddelbart efter Tilbageleveringen til Udlejeren døde af en Mavesygdom, som den havde paadraget sig under Udlejningen, ikke tilpligtet at udrede Erstatning i Anledning af Hestens Død, da det — bl. a. henset til en af det veterinære Sundhedsraad afgivet Erklæring — ikke kunde antages, at han havde behandlet Hesten uforvarligt.. 886
- En Sognefogeds Gaard nedbrændte delvis som Følge af Uforsigtighed fra en Elektrikers Side ved Udførelsen af et Installationsarbejde paa Gaarden. Selskabet, i hvilket Elektrikeren var ansat, tilpligtet at godtgøre Sognefogden dennes ved Branden lidte, ikke gennem Assurance dækkede Tab 905

- En Mand, som i lovligt Ærinde havde indfundet sig i Gaarden til et Mejeri, blev dræbt ved, at et i Mejeribygningen anbragt Vindue, der stod aabent, og i hvis ene Hjørne for nedent Beslaget havde løsnet sig fra Rammen, ved et Vindstød faldt ned i Hovedet paa ham. Mejeriet sagsøgte heretter af den Dræbtes Enke til Betaling af Erstatning for Tab af Forsørger, men frifandtes, da der ikke fra Nogen, for hvis Handlinger det var ansvarligt, fandtes at være udvist noget Forhold, som kunde medføre Erstatningspligt for det 933
- Erstatning tilkendt en Lejer for Ulempe og Tab ved en efter Udlejerens Begæring foretaget, senere som ulovlig ophævet Udsættelsesforretning 960
- En Gaardejer, i hvis Svinebesætning der opstod Sygdom, saaledes at flere af Svinene døde, medens andre maatte nedslagtes, gjorde gældende, at Sygdommens Opstaaen skyldtes skadelige Bestanddele i et Parti Blodfoder, som han havde købt af et Slagteri og benyttet til at fodre Svinene med. Under den af Gaardejeren mod Slagteriet anlagte Erstatningssag frifandtes imidlertid Slagteriet, da der bl. a. efter en Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad ikke kunde gaas ud fra, at den paagældende Skade skyldtes Mangler ved Blodfoderet, for hvilke Slagteriet maatte bære Ansvarret.. 1035

Forbud.

- Et paa Foranledning af et Andelsmejeri nedlagt Forbud imod, at en Gaardejer leverede sin Mælk andetsteds end til Mejeriet, ophævet, da det ikke kunde antages, at Gaardejeren havde været Andelshaver i Mejeriet. Gaardejeren frifandtes derhos for et af Mejeriet fremsat Krav paa Erstatning m. m. 769

Foreninger.

- De Medlemmer af Roklubben »Viking«, der tillige var Medlemmer af den under Hovedforeningen »Dansk Forening for Rosport« hørende Forening »Danske Students Roklub«, blev paa en Generalforsamling ekskluderet af denne sidste, fordi nogle af »Viking«s Medlemmer i Strid med Hovedforeningens Forbud var gaaet paa Langtur og Klubben i den Anledning var ekskluderet af Hovedforeningen. »Viking«s Medlemmer anlagde derefter Sag mod »Danske Students Roklub« til Genoptagelse, men denne frifandtes under Hensyn til den af Hovedforeningen vedtagne Eksklusion, og da det efter Omstændighederne maatte anses tilstrækkeligt bevist, at der paa Generalforsamlingen i Studenter-Roklubben havde været det efter dens Love krævede Flertal for Eksklusionen 161

Forfatterret.

- En Forfatter havde sluttet Kontrakt med et Grammofon-Selskab om, at dette skulde have Ret til mod en vis Betaling at erholde Eneret paa enhver af de af ham forfattede Revy-

Pag.

sange og lign., m. H. t. hvilke Selskabet inden 8 Dage efter den første Opførelse erklærede, at det ønskede at optage dem »til fonogrammatisk Reproduktion og Udnyttelse«. Antaget, at denne Kontrakt ikke gav Selskabet mere end en obligatorisk Ret, og at Selskabet derfor ikke kunde gøre Ansvar gældende mod et andet Selskab, som — efter hvad der maatte antages — i god Tro havde købt og derefter udnyttet nogle af Forfatterens Revysange

346

I Februar 1916 havde en Mand købt Opførelsesretten for Skandinavien til Johan Strauss' Operette: »Die Fledermaus«, der første Gang var opført i Wien 1874. I Foraaret 1916 lod Direktørerne for Teatret »Casino« denne Operette opføre her og gjorde under den af Køberen mod dem i den Anledning anlagde Sag gældende, at Operetten ikke var beskyttet efter de østrigske Love og som Følge deraf — jfr. Adg. Nr. 169 af 12 Juli 1907 — heller ikke her i Landet. Heri blev der dog ikke givet dem Medhold, da østrigsk Lov 26 December 1895 beskyttede ogsaa ældre musikalske og dramatiske Værker mod offentlig Opførelse, alene med den Undtagelse, at »de før nærværende Lovs Ikrafttræden lovlig opførte musikalske og dramatiske Værker kan ogsaa fremdeles frit opføres«, og da Direktørerne ikke havde bevist, at Operetten faldt ind under denne Undtagelse

392

Forlig.

En af en mindreaarig Person fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten til Højesteret appelleret Sag, under hvilken han var dømt for Ærefornærmelser i Dagbladet »Dagens Ekko« efter hans for Højesteret derom fremsatte Paastand afvist fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten, da han var mindreaarig og hans Kurator ikke havde været indkaldt til Forligsmæglingen og heller ikke havde givet Møde under denne

378

Forsikring.

En gift Mand med Børn havde forsikret sit Liv til Fordel for sine »Arvinger«. Efter hans Død blev hans Enke siddende i uskiftet Bo med deres 3 Børn, men paa Foranledning af Forsikringsselskabet blev Forsikringssummen udbetalt med $\frac{1}{4}$ til Enken og $\frac{1}{4}$ til hver af Børnene. Antaget, at denne Udbetaling var i Overensstemmelse med Policens Indhold

103

Ifølge Begæring af 15 Oktober 1917 og efter Sundhedsattest af 29 November, modtaget 3 December s. A., udfærdigede en Kreaturforsikringsanstalt Police om Forsikring af en Hingst og afsendte Policen mod Postopkrav af Præmien som begært. Hingsten var imidlertid død den 4 December af en en pludselig opstaaet Sygdom. Selv om Policen først var afsendt efter Hingstens Død og uanset en almindelig Bestem-

- melse om, at Anstalten ikke hæftede for Tab, der indtraf, inden Præmien var erlagt, fandtes Forsikringen dog at dække Tabet af Hingsten, da Policen var dateret den 3 December og angav at gælde fra 3 December 1917 til 3 December 1918, og da Præmien var rettidig erlagt efter Postopkravet
- Et Firma havde den 27 Juni 1917 tegnet en foreløbig Krigsforsikringspolice for en Ladning Hvede fra Argentina til Danmark. Det hed i Policen at Præmien udgør i Øjeblikket: Nord om Skotland $1\frac{7}{8}$ pCt. Skibet afgik fra Buenos Aires den 15 Februar og ankom den 3 Maj til Stornoway, hvor Forsikringsforholdet blev hævet. Imidlertid var den uindskrænkede Undervandsbaadskrig erklæret. Da Parterne var undergivet Reglen i Tariferings-Udvalgets Minimaltarif, maatte den Forsikrede finde sig i, at Præmien beregnedes paa Grundlag af Udvalgets Fastsættelse af 25 pCt. som Præmie for Varer afladede i Februar fra Amerika til Danmark. Derefter skønnedes Præmien for Rejsen fra Amerika til Stornoway at kunne sættes til 10 pCt.
- Et Parti Kakaobønner var krigsforsikret mod Konfiskering i Henhold til endelig Prisedom som Følge af Opbringelse, Embargo eller lignende. Partiet blev beslaglagt af Englænderne, og for at søge det frigivet afgav den Forsikrede en Abandonerklæring til Forsikringsselskabet, der skaffede Varerne frigivet, hvorefter de solgtes med Tab. Dette Tab fandtes Selskabet efter Policens Indhold og trods Abandonerklæringen, til hvilken der var knyttet et Forbehold, ikke pligtigt at dække
- I Vilkaarene for en Tyveriforsikring, der omfattede Penge i forsvarligt aflaaet Jærnpengeskab, var bestemt, at den Forsikrede skulde udvise almindelig Forsigtighed ved Forvaringen af de forsikrede Genstande, særlig holde Penge under et efter deres Art forsvarligt særligt Lukke. Da Nøglen til det Pengeskab, hvorfra Pengene en Nat blev stjælet, imidlertid havde ligget i en — mulig aflaaet — Skrivebordskuffe i samme Kontorlokale, hvor Pengeskabet stod, fandtes Pengene ikke at have været forvaret som foreskrevet
- En Krigsforsikring for et Parti Citronsyre herfra til Finland med et Dampskib var tegnet bl. a. paa Vilkaar, at Skibet fulgte dansk og svensk Søterritorium. Skibet blev opbragt undervejs, og det maatte antages, at det kort før Opbringelsen var et betydeligt Stykke udenfor svensk Søterritorium. Forsikringen fandtes ikke at dække Skaden, da Forsikringstageren ikke havde bevist, at Skibet var naaet ind paa svensk Søterritorium, da Opbringelsen fandt Sted
- I 1915 forsikrede en Mand sit Indbo mod Brandskade i Forsikringsselskabet »Danmark«. I 1916 forsikrede han det i et andet Selskab, uden at den i »Danmark« tegnede Forsikring ophævedes. Kort efter brændte Indboet. Under en af

165

257

261

621

698

den Forsikrede mod Selskabet »Danmark« anlagt Sag dømmes dette til at erstatte Skaden fuldtud uanset en for Forsikringen truffet Bestemmelse om Erstatningens Nedsættelse i Tilfælde af Dobbeltforsikring, da denne Bestemmelse kun kunde finde Anvendelse, naar den Forsikrede havde opnaaet et gyldigt Krav andetsteds, og da den i 1916 tegnede Forsikring ifølge Vilkaarene for samme ikke kunde antages at have været gyldig, saalænge den tidligere Forsikring bestod 903

Forsæt.

En Vagabond, der paa Landevejen var kommet til at følges med en 9 Aar gammel Dreng, blev efter sin Forklaring som Følge af et Mundhuggeri med Drengen hidsig, trak ham over Vejgrøften ind i en Plantage og klemte ham om Halsen, saa han døde. Tiltalte uanset sin Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at dræbe Drengen dømt for forsætligt Manddrab 201

Forsøg.

En Redaktør, der i nogle Artikler i sit Blad havde ophidset til Revolution, og som paa et offentligt Møde havde anstiftet til Vold mod Politiet, anset efter Straffelovens § 85 II, jfr. § 46 og efter § 100, jfr. § 52, 2 Pkt. 66

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri fra en Skotøjsforretning 173

En Tiltalt dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri 183

En Tiltalt, der efter flere Gange tidligere at have forsøgt at tiltvinge sig Samleje med sin afdøde Hustrus udenfor Ægteskab fødte Datter, der var kønslig uberørt, fuldbyrdede Voldtægt mod hende, anset efter Straffelovens §§ 162 og 168, første Punktum, tildels sammenholdt med § 46 218

Forskellige Tiltalte, der som Agenter for A/S Jydsk Gødningskompagni ved Forhandling af Gødningskalk havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Forsøg herpaa, bl. a. anset efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46. Forretningens Indehaver og en Medarbejder ligeledes bl. a. anset efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46 297

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri sammen med en Medtiltalt i en Bank samt for at have deltaget i Aftalen om et nyt Indbrudstyveri sammesteds og i forskellige til Iværksættelse heraf foretagne Skridt 338

En bl. a. for Ejendomsindgreb tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for i Forening med en Medtiltalt ved Nattetid at have overfaldet en Arbejdsmand i den Hensigt at forøve Røveri mod ham 455

En Tiltalt, der var ansvarlig for en i Dagbladet »Klassekampen« indrykket revolutionær Artikel med Overskrift »En rød

	Pag.
første Maj, anset med Fængselstraf efter Straffelovens § 85, 2det Stk., jfr. § 46	526
En bl. a. for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for i tyvagtig Hensigt at have ituslaaet Ruden i den aflaaede Entrédør til en Lejlighed, hvorved han skaffede sig Adgang til Lejligheden	563
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have indfundet sig i en Ejendom i den Hensigt at begaa Indbrudstyveri	569
En for Tyveri tidligere anset, ikke helt tilregnelig Straffefange dømt bl. a. for en Mængde grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa	594
En Tiltalt, der maatte antages flere Gange dels at have behandlet sin i 1902 fødte Datter uterligt, dels at have søgt at opnaa Samleje med hende, alt i Tiden fra Datterens fyldte 12. Aar indtil Udgangen af Aaret 1917, anset efter Straffelovens § 161, jfr. § 46 og efter § 176, jfr. § 161	642
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri	644
To Tiltalte, der havde gjort sig skyldige i Bedrageri og Dokumentfalsk, navnlig derved, at en medtiltalt Trediemand efter Samraad med dem til fælles Fordel under urigtigt Navn havde tilbudt Levering af Tran i den Hensigt efter Betalingens Modtagelse at afsende Tønder med Vand og ved Udførelsen af sin Svig benyttet sig af falske Dokumenter, ansete efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, og efter § 275, jfr. § 268, og tildels § 46. Endvidere blev den ene af de Tiltalte, der under urigtige Foregivender bl. a. om at raade over et Parti Benzin og under Forevisning af falske, et fingeret Kontraktforhold omhandlende Dokumenter havde solgt dette Parti og modtaget Købesummen herfor, men dog atter tilbagebetalt denne, da der truedes med Politianmeldelse, ligesom han havde udfærdiget andre lignende falske Dokumenter, formentlig til Brug ved Udførelsen af andre Bedragerier, herfor anset efter Straffelovens § 275, jfr § 268 og tildels § 46, for sit Forhold med Hensyn til Benzinen tillige efter § 251	665
En Tiltalt dømt for Forsøg paa simpelt Tyveri	735
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 85, 2 Stk., jfr. § 46, som ansvarlig for en i Dagbladet »Solidaritet« indrykket med en Ubekendts Navn underskrevet Artikel, med hvilken det maatte antages at have været Meningen at opfordre Arbejderne til at træde ind i Hæren for ved given Lejlighed at skaffe Oprørere Vaaben i Hænde til Anvendelse mod den bestaaende Stats- og Samfundsordning	814
En tiltalt Kommunalærerinde, der i det af hende redigerede Blad »Klassekampen« var fremkommet med Artikler, der lovpriste Revolutionen, særlig den russiske Revolution, dømt efter Straffelovens § 85, 2 Stk., jfr § 46. Under samme Sag blev en	

	Pag.
Tiltalt, der under nogle Gadetumulter i voldelig Hensigt havde kastet Sten imod uniformerede Politibetjente, uden at det dog i noget Tilfælde var bevist, at Stenkastene havde ramt, dømt efter Straffelovens § 100, jfr. § 46	816
En Tiltalt, der bl. a. havde forsøgt at franarre Folk, som han henvendte sig til, Penge, anset efter Straffelovens § 251, jfr. § 46	838
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Tyveri ved Indstigning gennem et Vindue	883
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr. tildels § 46, for Voldtægt og Forsøg herpaa overfor 5 uberygtede Kvinder. (Nævningesag)	995

Fremmed Ret.

I Februar 1916 havde en Mand købt Opførelsesretten for Skandinavien til Johan Strauss' Operette: »Die Fledermaus«, der første Gang var opført i Wien 1874. I Foraaret 1916 lod Direktørerne for Teatret »Casino« denne Operette opføre her og gjorde under den af Køberen mod dem i den Anledning anlagde Sag gældende, at Operetten ikke var beskyttet efter de østrigske Love og som Følge deraf — jfr. Adg. Nr. 169 af 12 Juli 1907 — heller ikke her i Landet. Heri blev der dog ikke givet dem Medhold, da østrigsk Lov 26 December 1895 beskyttede ogsaa ældre musikalske og dramatiske Værker mod offentlig Opførelse, alene med den Undtagelse, at »de før nærværende Lovs Ikrafttræden lovlig opførte musikalske og dramatiske Værker kan ogsaa fremdeles frit opføres«, og da Direktørerne ikke havde bevist, at Operetten faldt ind under denne Undtagelse	392
---	-----

Fæste.

En Mand, der havde en Mølle i Fæste, havde gentagne Gange været i betydelig Restance med Fæsteafgiften, og da han i 1917 paany var i Restance, indledede vedkommende Baroni Retsforfølgning mod ham til Betaling og til Fæstets Forbrydelse. Den 21 Juli 1917 indgik han i Forligskommissionen et Forlig, hvorefter han skulde betale Restancen inden 16 Uger; ellers skulde han have sit Fæste forbrudt og kunne udsættes. Han betalte først den 12 November s. A., altsaa efter Fristens Udløb. Baroniet kvitterede med Forbehold og begærede ham derefter udsat ved Fogden. Denne Begæring toges til Følge uanset Fæsterens Anbringende bl. a. om, at et saadant Forlig efter Fæstelovgivningen var ugyldigt, og at Udsættelse ifølge Frd. 9 Marts 1838, jfr. Frd. 8 Juni 1787 kun kunde ske ifølge Dom og ikke ved en umiddelbar Fogedforretning. Derhos antaget, at den fornævnte Frist af 16 Uger først udløb paa 16-Ugersdagen, den 10 November	349
--	-----

Gaver.

En ældre Gaardmand havde overdraget sin Gaard med Besætning og Indbo til sin Hustrus Brodersøn mod, at denne tog Ægteparret paa Aftægt. Gaardmanden døde snart efter. Nogle Aar efter søgte Enken med beskikket Lavværge Brodersønnen bl. a. til dels at udlevere en Sparekassebog, som Gaardmanden havde efterladt, dels at betale 1200 Kr, som Brodersønnen havde faaet udbetalt af hendes Mand som Laan. Da Brodersønnen ikke havde bevist sit Anbringende om, at Enken havde skænket ham Sparekassebogen, og da hans Anbringende om, at de 1200 Kr var ham betalt som Godtgørelse for manglende Kobesætning ved Gaardens Overtagelse ikke fandt tilstrækkelig Støtte, hverken i den skriftlige Aftægts-overenskomst eller i de afgivne Vidneforklaringer, dømtes han efter Enkens Paastand 358

Genoptagelse.

Begæring fra den p. 918 omtalte Tiltalte om Sagens Genoptagelse afvist 1054

Gæld.

En Mand (S), der ønskede at sælge sin Hotelforretning, havde givet en Lysthavende (K) Anvisning paa at søge Laan til Købets Berigtigelse hos et Vinfirma, der gav saadanne Laan mod at blive Ene-Leverandør. For dette Firmas Regning fik S derefter gennem K et à conto Beløb udbetalt og skaffede sig senere ved Hjælp af dette Dækning af forskelligt Tilgodehavende hos K til Trods for, at Handlen om Hotellet ikke gik i Orden. S tilpligtet at tilbagebetale Firmaet det saaledes Oppebaarne, da han havde været paa det Rene med, at Firmaet alene havde tilstaaet K den paagældende Forstrækning til Berigtigelse af Hotelkøbet, og at K ikke ejede andre Midler til Dækning af Laanet fra Firmaet 333

En ældre Gaardmand havde overdraget sin Gaard med Besætning og Indbo til sin Hustrus Brodersøn mod, at denne tog Ægteparret paa Aftægt. Gaardmanden døde snart efter. Nogle Aar efter søgte Enken med beskikket Lavværge Brodersønnen bl. a. til dels at udlevere en Sparekassebog, som Gaardmanden havde efterladt, dels at betale 1200 Kr, som Brodersønnen havde faaet udbetalt af hendes Mand som Laan. Da Brodersønnen ikke havde bevist sit Anbringende om, at Enken havde skænket ham Sparekassebogen, og da hans Anbringende om, at de 1200 Kr var ham betalt som Godtgørelse for manglende Kobesætning ved Gaardens Overtagelse ikke fandt tilstrækkelig Støtte, hverken i den skriftlige Aftægts-overenskomst eller i de afgivne Vidneforklaringer, dømtes han efter Enkens Paastand 358

Pag.

- En Ejer af en Panteobligation havde transporteret denne til en Sagfører, idet han i Transportpaategningen bemærkede, at en Obligationen af ham tidligere paaført delvis Transport til Fordel for Debitor kun var pro forma. Antaget, at det Oplyste ikke gav tilstrækkelig Føje til mod Debtors Benægtelse at anse Transporten til Debitor for pro forma, hvorfor dennes Vægning ved at betale Obligationens hele Paa-lydende til Sagføreren toges til Følge 527
- En Person, der havde modtaget Transport paa en Patent-havers Tilbud om Salg af et tysk Patent, mod at betale Ud-stederen af Transporten en Provision af 5000 Kr, tilpligtet at betale denne Provision, idet hans Anbringende om, at han havde erhvervet et andet Patent end det, som Patenthaveren senere tilbød ham, efter Omstændighederne forkastedes.... 1043

Haandværksarbejde.

- En Maskinsmed havde flyttet og istandsat en Vindmotor for en Boelsmand. Efter Omstændighederne antaget, at Boelsmanden, der i 5 Gange havde betalt Afdrag paa Smedens Regning, uden at gøre Indsigelse mod Regningen eller forlange nærmere Specifikation, ikke et Par Maaneder efter Regningens Modtagelse kunde fremsætte Krav paa saadan Specifikation 489

Handelsomsætning.

- En Sælger af nogle — til Malmø adresserede — Vognladninger prima Vinter-Hvidkaal fra Amager, tilpligtet at betale Erstatning for Værdiforringelse, efter at Synsmænd i Malmø havde erklæret, at mindst 75 pCt af Partiet havde været hårdt frosset ved Indladningen, og at Værdien af denne Del af Partiet derved var forringet med mindst 50 pCt. 13
- Et dansk Firma havde ved Kontrakt af 28 Sept. 1916 til et Flensborger Firma solgt 20 000 Daaser Fisk med $\frac{1}{4}$ Pd. Smør pr Daase. Leveringstiden blev efterhaanden udskudt til (bis zum) 28 November 1916. Noget forinden meddelte Sælgerne, at de kun kunde levere 5000 Daaser. Den 28 November om Formiddagen afsendtes 2500 Daaser, der dækkedes ved Rembours; men da Remboursen i Løbet af Dagen blev trukket tilbage, blev andre 2500 Daaser ikke leveret. Medens der nu ikke blev tilkendt Flensborger Firmaet Erstatning, fordi disse 2500 Daaser ikke var leveret, blev der derimod tilkendt det Erstatning for de manglende 15 000 Daaser, idet Sælgerne ikke havde ført tilstrækkeligt Bevis for deres Anbringende om, at Køberne havde givet Afkald paa de 15 000 Daaser, og at en af Myndighederne truffet Rationeringsforanstaltning m. H. t. Smør havde gjort Levering deraf umulig. Ca. 1000 Tons Brænde — hvoraf højst en Trediedel maatte være under 4 Tommer i Diameter — var solgt til Levering 43

- paa Randers Havnekaj successivt. Da de to første Sejlerladninger deraf kom til København, viste de sig at være ukontraktmæssige, idet det meste var under 4 Tommer. Køberens reklamerede rettidig, stillede dem til Disposition og lod dem senere, da Sælgeren Intet foretog, sælge ved Mægler. Der tilkendtes derefter Køberen i Erstatning, hvad han havde betalt for disse Ladninger + Udgiften til Transporten, til Skøn og Mægler, med Fradrag af, hvad der var indkommet ved Salget. Derimod tilkendtes der ham ikke yderligere Erstatning, da det ikke var bevist, at Køberen havde lidt Tab ved Håndlens Ophævelse 112
- Antaget, at det ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om Størrelsen af den Erstatning, der tilkom Køberen af et Parti Byggryn hos Sælgeren (en Dampmølle), fordi en Del af Partiet ikke blev leveret, efter Omstændighederne maatte være uden Betydning, hvor stor den Erstatning var, som Køberen var blevet dømt til at betale, fordi han ikke havde opfyldt et af ham foretaget Salg af Byggryn, hvilket Salg først havde fundet Sted paa et Tidspunkt, da han var bekendt med, at Møllen havde Vanskelighed ved at opfylde sin Leveringspligt. 153
- Efter Omstændighederne ikke anset bevist, at en Bagermester havde givet Afkald paa et ham tilkommende Erstatningskrav mod en Dampmølle i Anledning af, at den efter Krigens Udbrud i 1914 havde annulleret en Slutseddel — uanset at Bagermesteren havde fortsat sin Forretningsforbindelse med Møllen, havde afbetalt kontant og ved Veksler paa sin Gæld for leverede Varer og først i Marts 1917, da han søgtes til at betale Saldoen, havde gjort Erstatningskravet retlig gældende 233
- En Handlende, som havde købt Lyng i Midtjylland til Forsendelse til Sønderjylland, og som havde betalt de først sendte 23 Vognladninger, men nægtet at betale de sidst sendte 7 under Henviisning til, at de var sendt efter Leveringsfristens Udløb, d. 25 Marts, dømt til at betale disse 7 Vognladninger, da ogsaa disse maatte antages modtagne af Køberens sønderjyske Forbindelse, da Køberen ikke havde advaret Sælgeren mod at sende Lyng efter d. 25 Marts, og da Køberens Anbringende om, at hans sønderjyske Forbindelse havde trukket Remboursen tilbage d. 25 Marts, havde vist sig at være urigtigt 361
- Køberen af et Parti Tin i 4 Sække forlangte Erstatning, fordi der var lovet dem rent Tin, medens det efter Hjemtagelsen viste sig, at der i de 3 Sække, som de inden Købet ikke havde undersøgt, var iblandet ringere Metal. Erstatning nægtet, da de inden Købet havde haft Lejlighed til at undersøge Partiet, hvortil kom, at de, der opdagede Mangelen straks efter Hjemtagelsen, ikke reklamerede straks, men først ved et tilfældigt Møde med Sælgeren ca. 4 Dage senere.... 538

- Et Parti Brænde, der i Aarhus var indladet i et Sejlskib, var solgt franco Tuborg Havn. Da Sælgeren, skønt han havde haft Anledning dertil, ikke havde ladet Udlosningen kontrollere, maatte han erstatte Køberen, der paa den i Tuborg Havn sædvanlige Maade havde søgt konstateret, hvor meget der blev udlosset til ham, det Kvantum, der manglede ifølge Vejningen dér 552
- Efter Omstændighederne antaget, at et Bouillonterningsselskab, der var dannet ved Sammenslutning af andre saadanne Selskaber, var bundne ved et af det ene af disse afsluttet Salg af et Parti »Suppenwürfel-Masse« til Hamburg, og ikke havde været berettiget til at hæve Handlen, fordi den tyske Køber, til hvem der ikke var rettet nogen Opfordring om at aftage et paa Grund af befrygtet Udførselsforbud til Vojens overført Parti af Varen, foreløbig kun havde modtaget en ringe Del af dette 742
- Et Eksportfirma, som havde solgt et Parti Mælk som steriliseret og homogeniseret Mælk og til høj Pris, maatte være stillet, som om det udtrykkelig havde garanteret en vis, ikke ringe Holdbarhed af Mælken. Firmaet maatte derfor være erstatningspligtigt med Hensyn til en til Wien sendt Waggon Mælk, der allerede i Løbet af faa Uger efter Leveringen var fordærvet 751
- En islandsk Købmand havde til en anden islandsk Købmand solgt et Parti Faareskind saaledes, at disse foreløbig skulde henligge for Køberens Regning. Sælgeren sendte samtidig med Regningen en Vejer-Erklæring om Skindenes Antal og Vægt samt om, at de opbevarede i en god Kælder paa et nærmere angivet Sted. Køberen forlangte imidlertid yderligere Erklæring om Vejningen (s: at de opbevarede paa hans Vegne), inden han betalte, og Sælgeren tog heraf Anledning til at hæve Handlen. Dette fandtes uberettiget, og Sælgeren tilpligtedes at erstatte Køberen hans derved lidte Tab 756
- Under en Sag angaaende en Handel om Ungsvin var Parterne enige om, at Prisen var fastsat til 1 Kr 15 Øre, men uenige om, hvorvidt denne Pris var fastsat pr. Pund eller pr. Kilo. Antaget, at Prisen var fastsat pr. Pund 776
- Et Firma, der havde købt et Parti Saccharin af et Aktieselskab saaledes, at der skulde stilles Rembours for Købesummen, trak uberettiget Remboursen tilbage kort efter, at den var stillet, og Handlen blev herefter ikke realiseret. Firmaet fri fandtes dog for det af Aktieselskabet rejste Krav paa Erstatning for tabt Avance, da der maatte gaas ud fra, at Aktieselskabet ved Afsætning af det omkontraherede Vareparti til Andre kunde have opnaaet en mindst lige saa høj Pris, som den aftalte, og Selskabet herefter ikke kunde antages at

	Pag.
have lidt noget Tab, for hvilket Ansvar kunde paalægges Firmaet	778
En Handlende i Aabenraa havde i December 1915 af Morsø Konserverfabrik købt 10 Vognladninger henkøgte Muslinger og aabnede gennem Revisionsbanken i København en ubekræftet Rembours i Morsø Bank for Købesummen. Da de første Vognladninger havde vist sig fordærvede, telegraferede Køberen den 18 Januar 1916 direkte til Morsø Bank, at der ikke maatte modtages yderligere Dokumenter fra Sælgeren. Morsø Bank tilskrev i den Anledning Revisionsbanken, men da den endnu den 22 Januar ved Middagstid ikke havde modtaget Svar, betalte den til Konserverfabriken ca. 20 000 Kr for en 4de Vognladning, paa hvilken Papirer afleveredes, og som senere ogsaa viste sig at være fordærvet. Køberen, der havde maattet dække dette Beløb, søgte, idet Konserverfabriken senere var gaaet fallit, Morsø Bank til Erstatning, men Banken blev efter Omstændighederne frifundet. Bl. a. udtalt, at det stemmer bedst med alm. Forretningsgang i Bankforhold at lade Remboursens Tilbagegang gaa gennem den Bank, gennem hvilken den er aabnet	799
En Grosserer, der havde forpligtet sig til at levere en Automobilhandler to Automobiler, men misligholdt Handlen, dømt til at betale i Erstatning dels de stipulerede 20 pCt. Forhandlingsrabat, dels den Forhøjelse af Katalogprisen med 10 pCt., som Sælgeren paa Grund af Prisstigning havde beregnet med Hensyn til saadanne Automobiler	852
En svensk Grosserer købte af et herværende Firma et Parti Tæpper m. m., som det var hans Hensigt at udføre til Sverrig, og som, indtil Udførselstilladelse opnaaedes, skulde blive liggende hos Firmaet. Udførselstilladelse opnaaedes imidlertid ikke, og Firmaet annullerede herefter Handlen. Under en af Køberen imod Firmaet anlagt Sag toges Køberens Paastand om Udløvelse af Varerne dog ikke til Følge, da disse maatte antages solgt til Andre. Derimod tilkendtes der Køberen Erstatning som Følge af, at Firmaets Annullation af Handlen havde været uberettiget, idet det ikke kunde antages at have været en Betingelse for Salget, at Varerne udførtes til Sverrig, ligesom Bekendtgørelse Nr. 193 af 19 Juni 1916, hvorefter det var udelukket, at Varerne vedblivende kunde forblive oplagrede her i Landet for Køberens Regning, ej heller kunde berettige Firmaet til at hæve Købet, da Firmaet i hvert Fald, forinden det hævede Købet, burde have gjort Køberen bekendt med denne Bestemmelse, hvilket det maatte antages at have undladt	897
Spørgsmaal, om der ved en Telefonsamtale mellem et Interesseselskab og en Teglværksejer var blevet afsluttet endelig Handel om Salg af et Parti Mursten	980

Da et af et svensk Firma købte Parti saltet Oksekød var under- vægtigt, og da Firmaet fandtes at have reklameret rettidigt i Anledning heraf, tilpligtedes Sælgeren, idet Undervægten maatte ansættes til mindst 500 kg, at levere Firmaet Fragt- brev paa et saadant Kvantum Kød 1000

En herværende Grosserer købte for et Firma i Genua et Parti islandsk Klipfisk af et Aktieselskab, men hævdede Hand- len paa Grund af, at der med vedkommende Dampskib var indladet et mindre Parti end omkontraheret. Ved et af Selskabet herefter foretaget Dækningssalg af det indladede Parti solgtes dette paany til Grosserereren, men for en mindre Pris end den oprindelige. Antaget, at Køberen havde været uberettiget til at hæve Handlen, da det, der manglede, forholdsmæssigt set, kun var ubetydeligt, og da Selskabet straks tilbød at efterlevere det Manglende, ligesom Køberen ikke havde oplyst, at det var af særlig Interesse at erholde hele det omkontraherede Vareparti fuldtud og med samme Skib. Der tilkendtes derfor Selskabet Erstatning hos Gros- sereren for det ved Dækningssalget fremkomne Tab. Alle- rede i Henhold hertil kunde Grossererens Krav paa Erstat- ning for tabt Avance ved den første Handels Ophævelse ikke tages til Følge. Endvidere tilkendtes der ham ej hel- ler Erstatning for Søskade, som efter et i Genua over Lad- ningen optaget Skøn var overgaaet en Del af denne. Der- imod tilkendtes der ham, bl. a. i Henhold til Skønnet, Er- statning for Mindreværdi paa Grund af Ladningens ukon- traktmæssige Kvalitet 1002

Et herværende Firma købte ved Ordre af 4 Marts 1918 et Parti Staal af et Firma i Gøteborg, men tilbagekaldte senere det væsentligste af Ordren. Da det efter Omstændighederne maatte antages, at der ikke forelaa et Specifikationskøb, men et Køb af det i Ordren nævnte Parti i de deri opgivne Di- mensioner, og da der var Enighed om, at der ikke kunde tages Hensyn til Køberens senere Tilbagekaldelse af Ordren, hvorhos senere Forhandlinger mellem Parterne ikke havde kunnet betage Sælgeren Retten til at fastholde, at der fore- laa et Køb af Staal i bestemte Dimensioner, tilpligtedes Kø- beren at betale Købesummen m. m. for hele det ved Ordren bestilte Parti 1026

Hittegods (ulovlig Omgang med).

Tilegnelse af Reb, som en tiltalt Person havde opfisket fra Bun- den af en Havn, straffet som ulovlig Omgang med Hittegods.. 100

En Tiltalt, der havde solgt en Del Smørmærker, om hvilke han forklarede, at han havde fundet dem paa Gaden, dømt efter Straffelovens § 247 samt i Medfør af Bekendtgørelse Nr. 141 af 21 Marts 1918 efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1.. 213

	Pag.
En Tiltalt, der havde ladet sin 11-aarige Søn tage et Stykke Jærnbanseskinne, der henlaa paa en Havneplads, dømt efter Straffelovens § 247	271
En Tiltalt dømt for ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til en Køresele, som han efter sit Anbringende havde fundet paa Landevejen	395
En Tiltalt dømt for ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til et fundet Damebælte	735

Hæleri (frifindende Dom).

En Tiltalt frifundet under Henvisning til Mangelfuldheden af de foreliggende Oplysninger	6
--	---

Hæleri.

Tvende Tiltalte betinget dømt for Hæleri med Hensyn til nogle Messingskilte	6
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til Beklædningsgenstande m. m.	16
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til en Blok Tin	97
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til Fodtøj	118
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til et Fad Fedt og nogle Flasker Whisky og Vin	118
En for Tyveri tidligere straffet Person dømt i Henhold til det ekstraordinære Hæleri bevis for Hæleri med Hensyn til en Cykel	171
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til nogle Messing-Forskrninger	198
Anset bevist, trods Benægtelse, at en tiltalt Indehaver af en Cykelforretning havde haft Forstaaelsen af, at nogle hos ham fundne Cykeldele hidrørte fra 3 stjaalne Cykler, samt at overhovedet hele hans Forretningsførelse havde været anlagt med Forhandling af Tyvekoster for Øje; Tiltalte derfor dømt efter Straffelovens § 239	213
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til uldne Klude	224
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til en Fustage Kobber..	276
En for Tyveri og Hæleri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til Fodtøj	380
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til Cykeldele og Cykelrekvisitter, Sko, Flonel, Spise- og Drikkevarer m. m.	387
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel samt i Henhold til det ekstraordinære Tyvs- og Hæleri bevis for Tyveri og Hæleri med Hensyn til forskellige Beklædningsgenstande	397
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person dømt for Hæleri med Hensyn til nogle Cykeldæk og Cykelslanger uden Hensyn til hans Paastand om ikke at have tænkt sig, at Genstandene var stjaalet	406

	Pag.
Straf herfor idømt	431
To henholdsvis for Tyveri og Hæleri tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til Cykler	435
En bl. a. for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse anset skyldig i hælerisk Virksomhed navnlig med Hensyn til forskelligt Cykeltilbehør, som han til lave Priser afkøbte en anden Hæler	503
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person tildels mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til forskellige Metaldele	571
En Tiltalt, der maatte antages at have gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed bl. a. m. H. t. Skindvarer, Beklædningsgenstande og Fodtøj, anset efter Straffelovens § 239	605
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til et kontant Beløb af 200 Kr	644
En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for Hæleri med Hensyn til forskellige Cykeldele	733
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til Sølvtøj m. m. . .	786
En Tiltalt mod sin Benægtelse i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dømt for Hæleri med Hensyn til en sort Hoppe	834
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til en Damefrakke	844
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dømt for Hæleri med Hensyn til en Cykel	892
To Ægtefæller dømt — Hustruen betinget — for Hæleri med Hensyn til 3 Høns	921

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt i Henhold til det ekstraordinære Hælerbevis for Hæleri med Hensyn til en Cykel	171
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel samt i Henhold til det ekstraordinære Tyvs- og Hælerbevis for Tyveri og Hæleri med Hensyn til forskellige Beklædningsgenstande	397
En bl. a. for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for to Indbrudstyverier	460
En Tiltalt mod sin Benægtelse i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dømt for Tyveri af en Motorcykel, der havde henstaaet i et med Smæklaas aflaaet Skur, der uden Vanskelighed lod sig aabne	541
En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for Hæleri med Hensyn til forskellige Cykeldele	733

	Pag.
En Tiltalt mod sin Benægtelse i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dømt for Hæleri med Hensyn til en sort Hoppe	834
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dømt for Hæleri med Hensyn til en Cykel	892
Interessentskab.	
En Gaardejer, der til forskellige Opkøbere havde solgt Svin, som han ifølge sin Pligt som Medlem af et Andelssvineslagteri burde have leveret til dette, dømt til at betale Erstatning til Slagteriet i Overensstemmelse med dettes Love	63
Et paa Foranledning af et Andelsmejeri nedlagt Forbud imod, at en Gaardejer leverede sin Mælk andetsteds end til Mejeriet, ophævet, da det ikke kunde antages, at Gaardejeren havde været Andelshaver i Mejeriet. Gaardejeren frifandtes derhos for et af Mejeriet fremsat Krav paa Erstatning m. m.	769
I Lovene for et Andelselektricitetsværk var bestemt, at en Andelshaver, der solgte sin Ejendom, var pligtig at sørge for, at hans Efterfølger indtraadte i hans Rettigheder og Pligter, og at han i modsat Fald straks maatte indfri sin Gæld til Selskabet. Efter at en Andelshaver A's Gaard var nedbrændt, solgte han Hovedparcellen og nogle andre Jorder til B med Forpligtelse til at indtræde i Selskabet; men B, som opførte den nye Gaard over 1000 Alen fra den gamle, vægrede sig ved efter Værkets Forlangende at bekoste Ledningsnetets Udvidelse til Gaarden. Da dette Krav fandtes at burde være efterkommet af B, dømtes A efter Selskabets Paastand til at betale sin Andel af dettes Gæld	789
En Proprietær havde leveret Mælk til et mindre Andelsmejeri bl. a. mod Andel i det aarlige Overskud. Antaget, at Mejeriet ikke havde været berettiget til — i Henhold til Generalforsamlingsbeslutning — som Udgift paa et ham vedrørende Aarsregnskab at medregne et Beløb af ca. 18 000 Kr til Mejeriets Ombygning og Forbedring	829
Island.	
Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tilkendt i et Tilfælde, hvor der var Enighed om, at Vedkommende — en Mand, der paa Island havde været arresteret som sigtet for Delagtighed i Dokumentfalsk — havde Krav paa Erstatning, og Tvisten derfor alene drejede sig om Erstatningens Størrelse	628
I Juni 1914 var der i Reykjavik stiftet et Aktieselskab med en Aktiekapital paa 90 000 Kr, fordelt paa 18 Aktier à 5000 Kr og med det Formaal at drive Fiskefangst ved Hjælp af en i Tyskland bestilt Trawler. Efter Omstændighederne antaget, at en Mand, der havde tegnet sig for en Aktie og foreløbig kun indbetalt 1000 Kr og først tilbudt Resten i De-	

- ember 1915, havde tabt sin ved Tegningen erhvervede Ret, da han efter det Oplyste maatte have været klar paa, at Selskabet forlangte den resterende Del af Aktiekapitalen indbetalt i Løbet af Efteraaret 1914, og da det ifølge Selskabets Formaal maatte være en selvfølgelig Betingelse for Rettens Bevarelse, at Indbetalingen af Aktiebeløbet skete rettidigt 633
- En islandsk Sparekasse havde givet en Mand, der stod i Begreb med at købe en Ejendom, et Laan paa 10 000 Kr mod Kaution. Efter Gældsbrekets Lydende skulde Laanet tilbagebetales inden et Aar. Sparekassen forlængede imidlertid Laanet to Gange ved at modtage Renter forud for et Aar ad Gangen. Kautionisterne gjorde derefter gældende, at de var frigjort, men fik ikke Medhold, da de havde maattet være klare paa, at Debitor ikke vilde være i Stand til at tilbagebetale Laanet i et Aar, og at Sparekassen vilde give ham en rimelig Henstand, samt da der i Gældsbrevet stod, at Kautionisterne indestod for Laanet, »indtil det er fuldtud betalt«, og det i alt Fald havde været ikke ualmindeligt paa Island at forstaa denne Passus som indeholdende et Samtykke fra Kautionisterne til, at Laanet forlængedes 702
- En islandsk Købmand havde til en anden islandsk Købmand solgt et Parti Faareskind saaledes, at disse foreløbig skulde henligge for Køberens Regning. Sælgeren sendte samtidig med Regningen en Vejer-Erklæring om Skindenes Antal og Vægt samt om, at de opbevaredes i en god Kælder paa et nærmere angivet Sted. Køberen forlangte imidlertid yderligere Erklæring om Vejningen (s: at de opbevaredes paa hans Vegne), inden han betalte, og Sælgeren tog heraf Anledning til at hæve Handlen. Dette fandtes uberettiget, og Sælgeren tilpligtedes at erstatte Køberen hans derved lidte Tab 756
- Ved en mellem en Handlende paa Island og hans Hustru den 14 Maj 1906 oprettet Overenskomst enedes Ægtefællerne om helt at ophæve Formuefællesskabet fra nævnte Dato. Den 20 Marts 1909 fandt et privat Skifte Sted mellem dem, hvor paa Ægtefællerne blev separerede. Senere døde Manden. En af Enken i Mandens Dødsbo fremsat Paastand om, at Bodelingsoverenskomsten af 1909 skulde kendes ugyldig og hun anerkendes som Ejer af Halvdelen af Dødsboet, kunde ikke tages til Følge, hvorimod hun kendtes berettiget til at deltage i Skiftet, forsaavidt angik de Formuede, der var tillagt hende ved denne Overenskomst 964
- Da et af samme Mand i 1907 foretaget Salg af nogle Ejendomme til et Handelsselskab under de anførte Omstændigheder maatte antages for gyldigt, kunde Enkens paa Salgets Ugyldighed støttede Begæring til Fogden om at udsætte Handelsselska-

	Pag.
bet af de paagældende Ejendomme derhos ikke tages til Følge	989
Jagt.	
En Tiltalt for ulovlig Jagt anset efter Jagtlov 8 Maj 1894 §§ 23 og 27	286
Jærnbaner og Sporveje.	
En Ejendom var antændt af en Gnist fra en Mergelbanes Lokomotiv og nedbrændt. Mergelbanen havde 6 Lokomotiver, hvoraf kun de 4 var forsynet med Gnistfangere. Da Banen ikke havde godtgjort, at det Lokomotiv, der havde passeret Ejendommen umiddelbart før Branden, havde haft Gnistfanger, maatte der gaas ud fra, at dette ikke havde været Tilfældet og Mergelbanen fandtes herefter ifølge almindelige Erstatningsregler pligtig at erstatte Skaden	239
En ca. 70 Aar gammel Skibsmægler kom til Skade ved, at en elektrisk Sporvogn i Aarhus, hvori han sad, blev paakørt af en anden Sporvogn. Der tilkendtes ham hos Sporvejs-selskabet og sidstnævnte Sporvogns Vognstyrer en Erstatning af 348 Kr for Lægeudgifter og af 5000 Kr for Svie og Smerte og flere Maaneders Arbejdsudygtighed	505
Kaution.	
En islandsk Sparekasse havde givet en Mand, der stod i Begreb med at købe en Ejendom, et Laan paa 10 000 Kr mod Kaution. Efter Gældsbevets Lydende skulde Laanet tilbagebetales inden et Aar. Sparekassen forlængede imidlertid Laanet to Gange ved at modtage Renter forud for et Aar ad Gangen. Kautionisterne gjorde derefter gældende, at de var frigjort, men fik ikke Medhold, da de havde maattet være klare paa, at Debitor ikke vilde være i Stand til at tilbagebetale Laanet i et Aar, og at Sparekassen vilde give ham en rimelig Henstand, samt da der i Gældsbevets stod, at Kautionisterne indestod for Laanet, »indtil det er fuldtud betalt«, og det i alt Fald havde været ikke ualmindeligt paa Island at forstaa denne Passus som indeholdende et Samtykke fra Kautionisterne til, at Laanet forlængedes	702
Kommission.	
En Husejer havde lovet en Sagfører 1 pCt. i Provision, hvis Sagføreren kunde skaffe hans Ejendom solgt. Sagføreren anviste straks Ejendommen til Forskellige, og nogle Uger senere købte en af disse Ejendommen ved direkte Henvendelse til Sælgeren. Antaget, at Sagføreren herefter havde Krav paa den lovede Provision	90
Nægtet en Agent Salær i Henhold til et Salærbevis fra Ejeren af en Kro, da det ikke var godtgjort, at der havde været	

Pag.

en saadan Forbindelse mellem en efter Agentens Foranstaltning sket Henvendelse til en Overkølner, der senere købte Kroen, og dennes Optræden som Køber, at Agenten kunde anses at have anvist Ejeren Overkølneren som Køber	193
En Sagfører havde med Hensyn til et Aktieselskab tilhørende Barkskib tilbudt at skaffe Selskabet et garanteret Købetilbud, der var højere end et fra anden Side alt fremkommet, og blev i den Anledning opfordret til at møde paa Selskabets Generalforsamling med et fast Tilbud med Bankgaranti. Han mødte ogsaa og fremsatte mundtlig et saadant Tilbud fra en Mand, om hvis formentlige Soliditet han tillige fremlagde en Erklæring fra en Bank. Tilbudet blev ikke modtaget, og han søgte derefter Selskabet til Betaling af Provision, men fik ikke Medhold, da Selskabet ikke havde tilsagt ham Salær alene for at tilvejebringe et højere Bud eller garanteret ham, at et saadant vilde blive antaget af Generalforsamlingen	695

Konfiskation.

Varer konfiskerede ved Overtrædelse af Udførselsforbud	364
Varer konfiskerede til Fordel for Angiverne under en Sag angaaende ulovlig Omløben med Varer	368

Kontrakt.

En Hotelejer, der havde indgaaet en 5 Aars Kontrakt med A/S Jærnbane-reklamen, dømt til at betale i Overensstemmelse med Kontraktens Ordlyd uden Hensyn til hans Paaberaabelse af en bristet Forudsætning og til Selskabets Ikke-Opfyldelse af et ham af dets Agent givet særligt Løfte	26
En Malermester havde ved Overenskomst med en Grosserer paataget sig for en vis Pris at udføre Malerarbejdet ved 120 Huse, som Grosserereren lod opføre. Til Overenskomsten var knyttet saalydende Forbehold: »Saafremt Materiale kan fremskaffes til nuværende Dagspriser (25 Juni)«. I Henhold hertil antaget, at Overenskomsten, hjemlede, Malermesteren Ret til Ekstrabetaling i Anledning af Materialeprisernes Stigning	895

Kornligningen.

Antaget, at Lov Nr 328 af 26 Juni 1917 maa forstaas saaledes, at det i Tilfælde af Brugerskifte er den Bruger, der har leveret det paagældende Brødkorn, hvem Godtgørelsen kan ydes	856
---	-----

Kost og Tæring 79, 221, 377, 494, 496, 650, 714, 715, 764, 828, 917, 975

Kumulation (af Straf).

Straffelovens § 62 ikke anset anvendelig med Hensyn til flere Overtrædelser af Jagtloven, der var til Paakendelse samtidig	286
Straf for Overtrædelse af Udførselsforbud samt for Dokumentfalsk fastsat under ét til Fængselsstraf.....	364
Straf for Tyveri og Bedrageri samt for Overtrædelse af Lov Nr 149 af 20 Marts 1918 om Motorkøretøjer m. m. fastsat under et til Forbedringshusarbejde	541
Straf for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og Politivedtægten for en Købstad fastsat under et til Fængselsstraf ..	636
Straf for Bedrageri og Falsk samt for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 141 af 21 Marts 1918 angaaende Forbud mod Handel med Fordelingskort fastsat under et til Forbedringshusarbejde	838
Straf for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og Politivedtægten for et Landdistrikt fastsat under et til Fængselsstraf....	876
Straf for Bedrageri og Overtrædelse af forskellige af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk fastsat under et til Fængselsstraf	1022

Kvaksalveri.

En Tiltalt anset efter Lov 3 Marts 1854 cfr. Fd. 5 September 1794 § 5	923
---	-----

Kystforanstaltninger.

I Henhold til Lov Nr 44 af 23 Februar 1915 havde Staten i 1915 ladet Holmslands Klit gennemgrave udfor Gødelen. Ved en Stormflod i Februar 1916 blev nogle Øst for Nymindestrømmen ligeoverfor Gennemgravningen liggende Engstrækninger overskyldet og tilsandet. Udtalt, at der hverken i nævnte Lov eller iøvrigt saas at være nogen Hjemmel for at paalægge Staten en retlig Pligt til at erstatte denne Skade..	663
---	-----

Køb og Salg.

En Handelsgartner tilpligtet at betale en Tapetserer Erstatning for Misligholdelse af en Slutseddel om Køb af en fast Ejendom	151
Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde paalægges Ny Carlsbergfondens Direktion Erstatningsansvar overfor et Aktieselskab i Anledning af, at et paatænkt Salg til Aktieselskabet af nogle Fonden tilhørende Grunde ved Jesuskirken i Valby, ikke kom i Stand, idet Kirkebestyrelsen nægtede at godkende den paatænkte Bebyggelsesplan.....	251
Efter Omstændighederne antaget, at der ved en Samtale paa et Hotel mellem en Hestehandler og en Gaardejer ikke som af Førstnævnte paastaaet var kommet en endelig Handel i Stand mellem Hestehandleren som Sælger og Gaardejeren som Køber af 1 600 000 Pd. Havrehalm	421

- En københavnsk Sagfører havde for 10 000 Kr købt en Parcel med et gammelt Hus i Birkerød. I den af Sagføreren affattede Slutseddél betegnede Ejendommen som »Huset kaldet Rolighed med tilliggende Have, ca. $\frac{1}{2}$ Td. Land«. Ved Udstykningen viste det sig, at Arealet kun var 4066 Alen, hvorfor Sagføreren forlangte Erstatning. Erstatning nægtet, da det ikke kunde antages, at Sælgeren, efter hvis Fremstilling Sagføreren derhos selv havde skridtet Arealet af, havde paa taget sig nogen Garanti for Arealets Størrelse, og da det var ubestridt, at Sælgeren ikke havde kendt Størrelsen.... 496
- Ved en mellem en Gaardejer og en Proprietær indgaaet Handel solgte Proprietæren en ham tilhørende Ejendom til Gaardejeren, der som delvis Vederlag herfor solgte nogle Parceller af en ham tilhørende Ejendom til Proprietæren. Gaardejeren, der, efter at Handlen om Proprietærens Ejendom var fuldbyrdet ved Skøde, havde vægret sig ved at udstede Skøde paa de af ham solgte Parceller, tilpligtet at udstede saadant Skøde, samt at betale Erstatning for at have forhalet Skødet Udstedelse 530
- Under en anden Sag mellem de ovenfor Side 530 nævnte Personer tilpligtedes Gaardejeren derhos at betale Erstatning i Anledning af, at Arealet af de af ham solgte Parceller havde vist sig mindre end opgivet..... 535
- En norsk Bark var i 1916 solgt til et dansk Firma og af dette straks efter videresolgt til en svensk Kaptajn. I Barken skulde inden Leveringen i Moss indlægges to Motorer, og den var solgt med Vilkaaret »survey (d. v. s. Lloyds survey) passeret for Sælgerens Regning«. Lloyds Surveyor i Kristiania gav et foreløbigt Certifikat for, at Skroget var i Orden, og ved Hjælp deraf fik Sælgerne Købesummen betalt. Imidlertid viste det sig, at Barken ikke var bragt i kontraktmæssig Stand, og da en Strejke i Moss hindrede dens Færdiggørelse dér, lod den svenske Køber den bringe til et Værft i Gøteborg, hvor den blev repareret og forbedret. Det danske Firma dømt til at erstatte den Del af de derved paaløbne Udgifter, der ifølge Erklæring fra Lloyds Surveyor i Gøteborg var medgaaet til at bringe Barken i kontraktmæssig Stand 547
- En Grosserer, der af et Firma havde købt en Del Malerier, vægrede sig ved at betale en Rest af Købesummen under Henvisning til, at de var udført fabriksmæssig paa Grundlag af fotografiske og lignende Overførsler paa Lærred eller Træ. Indsigelsen ej givet Medhold, skønt Købesummen maatte antages at være betydelig højere end Værdien, da det ikke var godtgjort, at Sælgeren havde udgivet dem for Andet, end hvad de var, og da der maatte gaas ud fra, at Køberen havde været bekendt med deres Tilblivelsesmaade og Egen- skab 761

- En københavnsk Ejendom solgtes ved Købekontrakt af 15 Januar 1918, saaledes at der med nævnte Dag som Skæringsdag skulde finde sædvanlig Refunderingsopgørelse Sted. Det hed derhos i Købekontrakten, at de af Ejendommen i Øjeblikket gaaende Indtægter udgjorde aarlig 47 635 Kr, for hvilket Beløbs Størrelse Sælgeren garanterede. Efter Købet viste det sig, at de aarlige Indtægter udgjorde 238 Kr 20 Øre mindre end garanteret. Der tilkendtes dog ikke Køberinden Erstatning herfor, da Lejeværdien af en ikke udlejet Kælder i Ejendommen oversteg dette Beløb. Derimod blev der tilkendt Køberinden et Beløb, der ikke var blevet hende refunderet for Reserve- og Administrationsfondsbidrag til Kredit- og Hypotekforeningen fra 11 Dec. 1917 til 15 Januar 1918, da der maatte gaas ud fra, at det paa københavnske Sagføreres Kontorer er det sædvanlige, at Refunderingsopgørelsen omfatter disse Ydelser 864
- Ved en mellem en Handlende paa Island og hans Hustru d. 14 Maj 1906 oprettet Overenskomst enedes Ægtefællerne om helt at ophæve Formuefællesskabet fra nævnte Dag. I Marts 1909 fandt et privat Skifte Sted mellem dem, hvorpaa de separeredes. Senere døde Manden. Da et af Manden i 1907 foretaget Salg af nogle Ejendomme til et Handelselskab under disse Omstændigheder maatte antages for gyldigt, kunde Enkens paa Salgets Ugyldighed støttede Begæring til Fogeden om at udsætte Handelselskabet af de paagældende Ejendomme ikke tages til Følge 989
- En af et Skibsværft i Korsør til en norsk Køber leveret Lyst-yacht maatte antages ved Afleveringen at have lidt af væsentlige Mangler. Køberens Paastand om Handlens Tilbagegang toges dog ifølge Købelovens § 52, 2 Stk, ikke til Følge, da Paastanden ikke var rettidigt fremsat. Derimod tilkendtes der Køberen en bl. a. paa Grundlag af et i Bergen over Fartøjet optaget retsligt Skøn fastsat Erstatning..... 1040

Legitimation.

En Restauratør, der stod i Forhold til en Kvinde, havde ved en Paategning paa et af hende til Kirke- og Undervisningsministeriet i 1910 indgivet Andraget om, at et af hende i 1902 født Pigebarn maatte faa Tilladelse til at bære hans Navn, vedkendt sig Barnet som sit og samtykket i, at hun fik hans Efternavn. I 1912 indgik han Ægteskab med Barnets Moder, hvilket Ægteskab i 1917 opløstes ved Skilsmisse. Efter at han i 1919 var afgaaet ved Døden, blev Barnet anerkendt som hans Livsarving, idet det antoges, at hun, uanset at Moderen ogsaa havde haft Samleje med en anden Mand i det Tidsrum, inden for hvilket Barnet var avlet, ved Af-dødes Vedkendelse i Forbindelse med det senere Ægteskab

mellem ham og Barnets Moder maatte anses legitimeret som hans Ægtebarn 949

Leje.

- En Tiltalt, der havde opkrævet højere Leje af to Lejligheder, end Huslejenævnet havde tilladt, og som havde forhøjet Lejen af en Lejlighed, uden at forelægge Forhøjelsen for Nævnet, anset efter Lov 3 November 1917 § 10, jfr § 3, og Lov 30 Juli 1918 § 10, jfr § 9 30
- Antaget, at en Udlejer ved faa Dage, før Opsigelse til Oktober 1916 kunde finde Sted, at slutte Overenskomst med Lejeren om Forhøjelse af Varme-Afgiften for Tiden efter Oktober, havde mistet Retten til ved Opsigelse at bringe Lejemaalet til Ophør fra Oktober 61
- Lejeren af nogle Lokaler afsluttede med Ejeren en ny Lejekontrakt, hvorved Lejen forhøjedes fra 1150 til 2000 Kr aarlig, og der indrømmedes Lejeren 10 Aars Uopsigelighed. Huslejenævnet nedsatte Lejen til 1600 Kr. Antaget, at der i Lovgivningen mangler Hjemmel for, at saadan Nedsættelse skulde give Ejeren Ret til at fordre sig stillet, som om der i Kontrakten ikke var tilsagt Lejeren Uopsigelighed. 116
- En Husejer, der ved Indgaaelsen af et nyt Lejemaal om en Lejlighed, for hvilken Nævnet havde fastsat Lejen, ved særskilt Lejekontrakt havde udlejet det til Lejligheden hørende Pulterkammer m. m. for 100 Kr aarlig, hvorved den samlede Leje reelt uden Nævnets Godkendelse forhøjedes med dette Beløb, og som derhos af den nye Lejer ved Lejemalets Indgaaelse havde modtaget 250 Kr, som det maatte antages, for selv at beholde dem, dømt for Overtrædelse af § 3 og af § 9, 3 Stk i Lov Nr 401 af 30 Juli 1918 om Fastsættelse af Husleje 499
- En Husejer havde efter d. 10 April 1916 opsagt sine Lejere til Oktober Flyttedag s. A. og derefter i Juni s. A. afsluttet nye Lejekontrakter med dem om højere Leje og højere Brændselsvederlag, uden at søge Huslejenævnets Godkendelse. Han fandtes herved at have overtraadt § 7 i Lov Nr 187 af 9 Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje. Endvidere havde han, skønt Nævnet d. 10 Oktober 1917 havde meddelt ham, at det havde sat Leje og Brændselsvederlag til Beløb, der var lavere end de i Kontrakterne af Juni 1916 fastsatte, afkrævet Lejerne de højere Beløb. Herfor dømtes Tiltalte efter § 11 i Lov Nr 72 af 23 Februar 1917 om Fastsættelse af Husleje. 712
- Lejeren af en Række Forretningslokaler skulde ifølge Kontrakten betale Lejen kvartalsvis forud. Et d. 4 Juli 1918 fremsat Tilbud af den i Begyndelsen af Juli forfaldne Leje fandtes ikke for sent fremsat, hvorved bemærkedes, at Lejeren gentagne Gange uden Paatale havde betalt Lejen en eller flere Dage efter den 1ste i den paagældende Kvartalsmaanend. 740

- Lejeren af en Hest, der umiddelbart efter Tilbageleveringen til Udlejerens døde af en Mavesygdom, som den havde paadraget sig under Udlejningen, ikke tilpligtet at udrede Erstatning i Anledning af Hestens Død, da det — bl. a. henset til en af det veterinære Sundhedsraad afgivet Erklæring — ikke kunde antages, at han havde behandlet Hesten uforsvarligt. 886
- En Restauratør havde udlejet en Mødesal til to Personer, der var Medlemmer af Bestyrelsen for en socialdemokratisk Forening, men som fortav, at Lokalet skulde benyttes af denne, uagtet de maatte gaa ud fra, at Restauratøren, hvis han havde faaet dette at vide, ikke vilde have udlejet Lokalet. Antaget, at Restauratøren var beføjet til at træde tilbage fra Lejemaalet straks, da han kom til Kundskab om, at Foreningen agtede at benytte det lejede Lokale. 890
- En Tiltalt, der til et Firma havde fremlejet en af ham selv for 3000 Kr aarlig lejet Kontorlejlighed ligeledes for 3000 Kr aarlig, men saaledes, at Firmaet samtidig skulde købe de i Lejligheden værende Møbler for 10 000 Kr, skønt de ikke var mere end 4500 Kr værd, anset efter Lov Nr. 401 om Fastsættelse af Husleje af 30 Juli 1918 § 10 med en Bøde af 2000 Kr. 925
- En Udlejer havde paa Grund af Lejerestance begært en Lejer udsat, men Forretningen nægtedes ved Fogedens Kendelse Fremme. Under Proceduren for Fogedretten forfaldt Lejepræstationen pr 11 Marts, som Udlejerens kun vilde modtage under Reservation, hvad Lejeren ikke vilde gaa ind paa. Efter Kendelsens Afsigelse forhandlede Udlejerens og Lejerens Sagfører om en Fraflytning mod Godtgørelse; under 7 Maj sendte imidlertid Udlejerens til Lejeren selv et anbefalet Brev, hvori han forlangte Lejepræstationen pr 11 Marts betalt næste Dag. Lejeren var paa paagældende Tidspunkt bortrejst, og hans Sagfører fik bl. a. derfor først nogle Dage senere Brevet i Hænde. Sagføreren tilbød herefter omgaaende Betaling, men Udlejerens forlangte nu Lejeren udsat i Anledning af, at Lejen ikke var betalt efter Paakrav, hvilken Begæring Fogden tog til Følge. Under en af Lejerens mod Udlejerens anlagt Sag ophævedes imidlertid Udsættelsesforretningen under Hensyn til, at Kravet om Lejens Betaling burde have været rettet til Lejerens Sagfører, og til det korte Varsel, hvormed Udlejerens ensidigt berammede Betalingstiden. Der tilkendtes derhos Lejeren Erstatning for Ulempe og Tab ved Udsættelsesforretningen 960
- En Kvinde havde overtaget en Lejlighed og i den Anledning forpligtet sig til at betale den tidligere Lejer et Beløb af 600 Kr, dels som Godtgørelse for forudbetalt Husleje, dels for Overtagelse af forskellige i Lejligheden værende Effekter m. v. Ikke fundet godtgjort, at Betingelserne for Anvendelse af § 9 i Huslejeloven af 30 Juli 1918 var tilstede 982
- En Malermester havde udlejet et Portrum med Indkørsel; da

han ønskede at benytte Portrummet til Automobilgarage, udfærdigede han d. 8 Dec. 1918 Opsigelse til Lejeren til Fraflytning d. 20 April 1919, og forelagde Opsigelsen for vedkommende Nævn, som d. 17 Januar 1919 godkendte Opsigelsen paa Betingelse af, at vedkommende Autoritets Tilladelse beholdtes til at indrette Porten til Automobilgarage. Den 8 Marts meddelte Nævnet Lejeren, at Ejeren havde opfyldt den nævnte Betingelse for Opsigelsens Godkendelse. Antaget, at Lejeren, der i hvert Fald maatte være kommet til Kundskab om Opsigelsen ved hans Møde for Nævnet, hvor han protesterede mod dens Godkendelse, herefter var pligtig at flytte i Overensstemmelse med Opsigelsen, hvorfor Ejers Begæring om hans Udsættelse toges til Følge..... 1038

Ejeren af en Ejendom anset i Medfør af Lov Nr 401 af 30 Juli 1918 om Fastsættelse af Husleje § 15, jfr §§ 3 og 4 efter nævnte Lovs § 10 med en Bøde paa 200 Kr for Undladelse af at forelægge Lejekontrakterne om 4 Butiker i Ejendommen for vedkommende Nævn, idet det, omend Ejendommen ved et Bygningsforetagende var undergaaet meget væsenlige Forandringer, dog ikke kunde antages, at Lejemaalene om Butikerne kunde sammenstilles med en Udlejning af nye Lokaler i en Ejendom, der ikke havde været opført d. 11 April 1916..... 1048

Levnedsmidler.

En Købmand, der havde solgt Smør med større Vandindhold end tilladt, idømt Bøde efter § 27, 2 Stk, i Lov Nr 129 af 12 April 1911 om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. Derimod blev han i Henhold til samme Lovs § 29 ikke dømt med Hensyn til en i hans Lagerkælder forefundet Trening Smør med for stort Vandindhold.. 603

Mened (og dermed beslægtede Forbrydelser).

Direktøren for Esbjerg og Struer Andelssvineslagterier, der overfor vedkommende Ministerium havde forpligtet sig til at afgive Svin til Eksport til England og til Forsyning af Hjemmemarkedet, og som til Fastsættelse af deres Leveringspligt til Eksportudvalget skulde indsende ugentlige paa Tro og Love afgivne, af vedkommende kontrollerende Dyrslæge medunderskrevne Indberetninger angaaende Slagtingernes Størrelse m. m., havde, for paa mere fordelagtig Maade at disponere over de Svin, Slagterierne saaledes skulde afgive, dels forvansket 9 Indberetninger fra Slagteriet i Struer, dels iøvrigt givet Indberetningerne fra begge Slagterier et urigtigt Indhold. Direktøren herfor anset henholdsvis efter Straffelovens § 274, jfr § 270 og efter § 155. — To Dyrslæger, der havde medunderskrevet Indberetningerne, uden at kontrollere disses Rigtighed, frifundne for Overtrædelse af Straffelovens § 155, da det fandtes betænkeligt at statuere, at de

	Pag.
havde gjort sig skyldige i et efter denne Paragraf strafbart Forhold	955
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 154 med en Bøde af 40 Kr for i en Ansøgning til en kommunal Hjælpekasse at have betegnet en Kvinde, med hvem han samlevede, som sin Hustru. Derimod frifandtes han for Tiltale for Bedrageri, idet der med hans Forhold ikke kunde antages at have været forbundet nogen svigagtig Hensigt	1023
En 16-aarig Tjenestekarl, der løgnagtig forklarede, at han i sin Tjeneste var blevet overfaldet af en Snedker, og som under en mød Snedkeren i Anledning heraf indledet offentlig Undersøgelse fastholdt sin usandfærdige Forklaring og tilbød at aflægge Ed paa den, betinget dømt efter Straffelovens § 146, jfr. §§ 37 og 21	1046

Militærvæsen.

En Tiltalt, der havde ladet trykke og offentlig uddele et med hans Underskrift forsynet Opraab til Soldaterne, hvori det hed: »Revolutionen gaar sin Sejersgang Verden over. — Bli- ver I udkommanderet, da! Skyd ikke paa eders Klassefæl- ler«, straffet efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 112, 3 Pkt., jfr alm. borg. Straffelov § 52, 3 Pkt. — Nogle Medtiltalte, der havde uddelt Opraabet, særlig til Militærpersoner udenfor Sølvgadens Kaserne, i den Hensigt at opfordre disse til Ulydighed mod deres Foresatte, dømt efter de samme Straffebestemmelser, idet Reglen i Presse- lovens § 3 under disse Omstændigheder ikke fandtes at komme i Betragtning herimod	374
Tvende Tiltalte, der i September 1918 i Viborg havde ladet dels opslaa, dels uddele Opraab, der »Paa antimilitaristiske Arbejderes Vegne i Viborg« var undertegnede af de Tiltalte, dømt efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 §§ 112 og 116; sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, idet de Tiltalte efter deres Forklaringer havde været paa det Rene med, at Opraabene indeholdt Opfordring til Sol- daterne om under de i Opraabene angivne Omstændigheder at nægte Lydighed og hellere at vende Bøssepiberne mod de Foresatte	409
To Tiltalte, der som Medlemmer af Bestyrelsen af »Lands- organisationen for konsekvente Antimilitarister« havde ladet Værnepligtige underskrive og afgive Erklæringer til Krigs- ministeriet om, at de forlod deres militære Afdeling og nægtede at anerkende Loven om tvungen Værnepligt under enhver Form, hvorved de Tiltalte havde medvirket til stød- fundne Rømninger fra Militærtjeneste, dømt efter alm. bor- gerlig Straffelovs § 77 samt Straffelov for Krigsmagten § 84, sammenholdt med alm. borgerlig Straffelovs § 54, i Stk. — Under samme Sag blev en tiltalt Kommunelærerinde, der	

Pag.

i det af hende redigerede Blad »Klassekampen« havde optaget et Opraab til Arbejdere i Soldatertrøjen om ikke at lade sig bruge mod deres Kammerater, dømt efter Straffelov for Krigsmagten § 112, 3 Stk, jfr. alm. borgerlig Straffelovs § 52, 3 Pkt.	816
En Tiltalt dømt efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 190 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228 for Tyveri af forskellige, bl. a. under hans Militærtjeneste stjaalne Genstande	998

Mortifikation.

En i Henhold til Retsplejelovens Kap. 44 fremsat Begæring om Indkaldelse til Mortifikation af nogle paa Ihændehave- ren lydende Aktiebrev og Interimsbeviser, der ca. 3 Maane- der forud var bortkomne, formentlig ved Tyveri, ikke taget til Følge for Tiden	745
---	-----

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En Redaktør, der i nogle Artikler i sit Blad havde ophidset til Revolution, og som paa et offentligt Møde havde anstiftet til Vold mod Politiet, anset efter Straffelovens § 85 II, jfr § 46 og efter § 100, jfr § 52, 2 Pkt.	66
En Redaktør af et Ugeblad anset efter Straffelovens § 108 I, jfr § 52, 3 Pkt for en i Bladet indeholdt Artikel, der efter sin Overskrift og sit Indhold maatte forstaas som Forsøg paa Anstiftelse til eventuelt at befri en fængslet Menings- fælle med Magt	88
En Tiltalt, der, idet han forsøgte Indbrudstyveri fra en Sko- tøjsforretning, anholdtes af to Politibetjente og under Trans- porten til Politistationen skældte Betjentene ud samt spar- kede og slog dem, anset dels efter Straffelovens § 232, jfr § 46, dels efter Straffelovens §§ 100 og 101.	173
En Person, der, for at sætte sig i Stand til at undvige, havde kastet en Flaske med Vin i Hovedet paa en Politibetjent, der anholdt ham for Tyveri, anset efter Straffelovens § 100.	183
En Tiltalt, der efter uden Anledning at have yppet Klammeri med en Mand, slog og sparkede ham i Ansigtet, og som udskældte en Politibetjent, spændte Ben for ham og søgte at slaa ham, anset efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1 og Straffelovens § 100	226
En Tiltalt, der sammen med en Ledsager færdedes i Gaderne i beruset Tilstand og udviste støjende Adfærd, og som, da Politiet kom tilstede, med Vold forhindrede sin Ledsagers Anholdelse, ligesom han med Vold modsatte sig sin egen Anholdelse, dømt efter Straffelovens §§ 100 og 108 II.	515
En Tiltalt, der en Nat i meget beruset Tilstand stod paa Ga- den i en Købstad, hvor der var Opløb, og som nægtede at efterkomme Betjentens Anmodning om at gaa og kom i Klam- meri med en Tilstedeværende og derpaa slog Betjenten, da	

denne førte ham bort, anset med Fængselstraf for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og vedkommende Politivedtægt	656
Mellem en Tiltalt og en Skolelærer var der opstaaet et Modsætningsforhold i Anledning af, at Skolelæreren mente, at Tiltaltes Datter forsømte Skolen uden lovlig Grund. Tiltalte anset efter Straffelovens § 101 for dels at have sagt til Skolelæreren: »Jeg skal Fanden knække mig nok hitte Dem«, dels at have sendt Skolelæreren et i en haanende og fornærmelig Tone holdt Brev	651
En tiltalt Kommunelærerinde, der i det af hende redigerede Blad »Klassekampen« var fremkommet med stærkt ophidsende Artikler om Politiet — bl. a. indeholdende Opfordringer til at væbne sig mod »Politibanditterne« — dømt efter Straffelovens § 100, jfr § 52, 3 Pkt. — Under samme Sag blev en Tiltalt, der under nogle Gadetumulter i voldelig Hensigt havde kastet Sten imod uniformerede Politibetjente, uden at det dog i noget Tilfælde var bevist, at Stenkastene havde ramt, dømt efter Straffelovens § 100, jfr § 46	816

Næringsvæsen.

En Beværter i Kolding dømt i Henhold til § 36 i Lov Nr 104 af 10 Maj 1912 til at have sin Næringsadkomst undergivet Politiets Bestemmelse	264
En Gæstgiver, i hvis almindelige Beværtningslokaler der var blevet udskænket bajersk Øl og anden stærk Drik for Personer, der ikke kunde betragtes som Rejsende, anset efter Lov Nr 104 af 10 Maj 1912 § 34, 2 Stk	372
En Kvinde, der for Vindings Skyld havde tilstedt løsagtige Fruentimmer og deres tilfældige Herreforbindelser Adgang til sin Lejlighed, for dér at øve Utugt, og som havde udskænket Vin og Spiritus til de Besøgende, skønt hun ikke havde Bevilling til Udskænkning af stærke Drikke, anset efter Lov Nr 81 af 30 Marts 1906 § 3 og Lov Nr 104 af 10 Maj 1912 § 34	727

Omløben med Varer.

En Tiltalt, der havde solgt Ure og Smykker til Sømænd og Andre, dømt for ulovlig Omløben med Varer uanset hans af det Oplyste tildels bestyrkede Forklaring om at have solgt paa Grundlag af forudgaaende Henvendelser til de Paagældende. Nogle hos Tiltalte forefundne Varer konfiskeredes derhos	368
---	-----

Patent.

En Person anset med Bøde og tilpligtet at betale Erstatning for Indgreb i en Patentret	972
--	-----

Pengeafpresning.

En Tiltalt, der havde tilskrevet en Kvinde, som havde afkøbt ham en Del stjaalne Koster, et Brev, hvori han anmodede hende om et Laan paa 500 Kr, idet han i modsat Fald truede med at angive hende, og som senere mundtlig gentog sin Trusel, dog at han da kun forlangte 10 Kr, som Kvinden derefter betalte ham, dømt efter Straffelovens § 245 844

Politiforseelser.

En Administrator af en Landejendom, der i Strid med Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 3 Juli 1917 havde solgt Havre til en Vognmand, anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 131

En Gaardejer frifundet for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917 § 1, jfr. § 9, da han, selv om han ikke havde opfyldt den ham i Henhold til nævnte Lovs § 1 paahvilende Leveringspligt, efter det kommunale Kornnævns Udtalelser overfor ham maatte have været berettiget til at antage, at han ikke skulde aflevere mere end det Kvantum Korn, som han havde afleveret 204

En Tiltalt, der havde solgt en Del Smørmærker, om hvilke han forklarede, at han havde fundet dem paa Gaden, dømt efter Straffelovens § 247 samt i Medfør af Bekendtgørelse Nr. 141 af 21 Marts 1918 efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1 213

En forhenværende Gaardejer, der havde overtraadt dels Lov af 3 August 1917 § 1, jfr. § 9, ved ikke fuldtud at have leveret det ham paalignede Kvantum Korn til Staten, dels Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 November 1917 ved ikke ved Gaardens Salg at have ladet medfølge den foreskrevne Mængde Korn til Fodring af de til Gaardens Drift nødvendige Arbejdsheste, dels endelig Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 3 Juli 1917 ved at have leveret Havre som Betaling for en Ko, anset efter Lov 16 November 1914 § 1. Den nye Ejer af Gaarden, mod hvem Tiltalen for de to førstnævnte Forhold ogsaa rettedes, frifandtes 524

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 141 af 21 Marts 1918 angaaende Forbud mod Handel med Fordelingskort, anset efter Lov af 7 August 1914, jfr. Lov af 16 November 1914 838

Direktøren for Scalateatret, paa hvilket Teater 2 Børn under 12 Aar havde optraadt i en Operette, anset for Overtrædelse af § 2, 1ste Punktum, i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 55 af 2 November 1918 om en af Ministeriet godkendt Vedtægt for Staden København angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i visse Arter af Erhvervsvirksomhed i Medfør af Bekendtgørelsens § 5 efter Lov Nr. 143 af 29 April 1913 om Arbejde i Fabriker m. v. § 42..... 882

En Gaardejer, der var tiltalt for Overtrædelse af Lov af 3

August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m., frifundet, da det fandtes betænkeligt at anse det for tilstrækkelig godtgjort, at han havde overtraadt den ham ifølge nævnte Lovs § 1 paahvilende Leveringspligt	900
Polititilhold.	
Straf idømt for Overtrædelse af Polititilhold	431
Straf idømt for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 2	746
Politivedtægter.	
En Tiltalt, der en Nat i meget beruset Tilstand stod paa Gaden i en Købstad, hvor der var Opløb, og som nægtede at efterkomme Betjentens Anmodning om at gaa og kom i Klammeri med en Tilstedeværende og derpaa slog Betjenten, da denne førte ham bort, anset med Fængselstraf for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og vedkommende Politivedtægt	636
Antaget, at Politivedtægten for København af 1 Marts 1913 § 60 ikke omfatter Skilte af Træ eller Metal, anbragt fladt paa et ud til offentlig Vej eller Gade vendende Plankværk	708
Antaget, at der efter § 88, 3 Stk., i Politivedtægten for København af 1 Marts 1913 ikke i Forhold til det Offentlige kunde paahvile et Bo nogen Pligt til at vedblive med Renholdelsen af nogle Boet tilhørende Matr. Nr., der var udlagt som Dele af en Plads, samt at der, da der var udstedt en Deklaration, hvorefter disse Arealer skulde være aabne for offentlig Færdsel og kunne overtages af Magistraten, naar den ønskede det, heller ikke i Medfør af § 88, 1 Stk., kunde paahvile Boet nogen Pligt til at vedblive med Renholdelsen af den udfor disse Arealer liggende Halvdel af Gaden	709
En Tiltalt vilde en Nat i beruset Tilstand trænge ind i en Forening, hvor der var Bal, men blev bortvist af et Medlem af Foreningens Bestyrelse. Tiltalte blev imidlertid ved med at raabe og støje udenfor, og da samme Bestyrelsesmedlem herefter gav Tiltalte en Lussing, stak Tiltalte ham med en Kniv. Tiltalte anset dels efter Straffelovens § 203, dels efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt med en under et bestemt Straf	876
Pressen.	
En Tiltalt, der havde ladet trykke og offentlig uddele et med hans Underskrift forsynet Opraab til Soldaterne, hvori det hed: »Revolutionen gaar sin Sejersgang Verden over. — Bliver I udkommanderet, da! Skyd ikke paa eders Klassefæl-	

ler«, straffet efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 112, 3 Pkt., jfr alm. borg. Straffelov § 52, 3 Pkt. — Nogle Medtaltale, der havde uddelt Opraabet, særlig til Militærpersoner udenfor Sølvgadens Kaserne, i den Hensigt at opfordre disse til Ulydighed mod deres Foresatte, dømt efter de samme Straffebestemmelser, idet Reglen i Presse-lovens § 3 under disse Omstændigheder ikke fandtes at komme i Betragtning herimod	374
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 85, 2 Stk., jfr. § 46 samt efter dens § 90 som ansvarlig for to i Dagbladet »Solidaritet« indrykkede Artikler, af hvilke den ene, der var uunderskrevet med en Ubekendts Navn, maatte antages at have til Hensigt at opfordre Arbejderne til at træde ind i Hæren for ved given Lejlighed at skaffe Oprørere Vaaben i Hænde til Anvendelse mod den bestaaende Stats- og Samfundsordning, medens den anden, der var uunderskrevet, indeholdt forskellige krænkende Udtalelser om Kongen	814

Prisregulering.

En for Overtrædelse af Skovforordningen af 27 September 1805 § 20 dømt Person ikke fundet skyldig i Overtrædelse af Bekendtgørelsen Nr. 77 af 17 Februar 1917, da der maatte gaas ud fra, at de af ham solgte Ege- og Bøgestammer havde været Gavntre, at Egetoppene ikke havde været fraskilt Stammerne, og at han havde gjort Brændselsinstitutionen behørig Tilbud m. H. t. Bøgetoppene	1
En Fabrikant af Olietøj, der i 1917 havde købt Traad til eget Brug, og som, da han ikke fik Brug for den, i 1918 med stor Avance havde solgt den videre til en anden Fabrikant, der anvendte den i sin Fabriksvirksomhed, dømt for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917, men ikke tillige for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj 1917	39
Efter Omstændighederne antaget, at en Gaardejer, der af et Mejeri havde købt Skummetmælks-Ost til Levering til et Sindssygehospital, ikke var optraadt som Grossist eller Mellemhandler i den Betydning, hvori disse Ord maatte antages brugt i Bekendtgørelsen Nr. 79 af 21 Februar 1918 § 1 om Maksimalpris paa Ost	138
Tvende Tiltalte, mod hvem der var rejst Tiltale for ved Fremstilling og Forhandling af Talglys at have overtraadt Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne, frifundet	586
En Grosserer, der ved Opkøb og Videreforhandling af Varer (Manufakturvarer) havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelserne om Kædehandel, anset efter Lov af 16 November 1914 § 1, jfr. Lov af 7 December 1917 § 1, disse	

	Pag.
Bestemmelser sammenholdt med Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917, med en Bøde af 200 000 Kr til Statskassen	590
En Vinhandler, der havde solgt et Parti Rom til Udførsel, stillede i Anledning af, at Tilladelse til Udførsel nægtedes, Krav om Handlens Tilbagegang, men frafaldt dog atter dette Krav mod, at Køberen ydede ham en Tillægsbetaling for Varen. Da Vinhandleren herved fandtes at have gjort sig skyldig i en i Medfør af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne strafbar Varefordyrelse, blev han for Overtrædelse af denne Bekendtgørelse efter § 1 i Lov Nr. 278 af 16 November 1914 anset med Straf af simpelt Fængsel	868
En Detaillist, der ved Salg af Brændevin havde overtraadt Indenrigsministeriets Bekendtgørelser Nr. 41 af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne og Nr. 3 af 4 Januar 1918 om Maksimalpris paa visse Arter af Spiritus, anset efter Lov Nr. 164 af 7 August 1914, jfr. Lov Nr. 278 af 16 November s. A.	947
En Viktualiehandler i Aarhus, som ved til vedkommende Slagtehus at indsende Poser med Flæskemærker af mindre Vægtpaalydende end angivet udenpaa Poserne havde skaffet sig udleveret et større Kvantum Flæsk, end der efter Rationeringen tilkom ham, og som havde solgt Flæsk uden Mærker, enkelte Gange til en højere Pris end Maksimalprisen, anset dels efter Straffelovens § 251, dels for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser Nr. 621 af 13 December 1917, jfr. Tillægsbekendtgørelse Nr. 449 af 29 August 1918, og Nr. 282 af 6 Maj 1919 vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk efter Lov af 16 November 1914 med en under et bestemt Straf	1022

Procedure.

En Gaardejer havde efter Overenskomst med Sogneraadet erstattet en Afløbsledning fra en Sø, der ejedes af Bymændene i Fællig, med en ny, der laa lavere og derfor maatte antages at sænke Søens Vandstand. Udtalt, at hver enkelt af de i Søen Lodtagne var berettiget til at modsætte sig Sænkningen	58
Udtalt angaaende en Overretssagførers Procedure i den foregaaende Instans, at om end den burde have været fremmet med noget større Hurtighed, end Tilfældet havde været, fandtes han dog ikke at have gjort sig skyldig i et saadant utilbørligt Ophold af Sagen, at der var tilstrækkelig Føje til at gøre Anvendelse af Fr. 16 Januar 1828 § 14	167

Pag.

Misbilliget, at en Højesteretssagfører ikke for Højesteret havde fremmet en i 1ste Instans gæsteretsvis behandlet Sag med tilbørlig Hurtighed	751
---	-----

Processuelle Mulkter.

To Sagførere mulkteret efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 for utilbørligt Ophold af en Sag	424
En Part idømt Bøde efter Frd. af 11 August 1819 for at have fremsat en urigtig Benægtelse	552
En Mand, der for Islands Overret havde anlagt Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel og selv ført Sagen, anset med Bøde for usømmelig og forargelig Skrivemaade for denne Ret	628
En Sagfører, der selv mødte som Appellant, paalagt Mulkt for unødigt Trætte	695
To Sagførere mulkterede for utilbørligt Ophold af en Sag....	789
En islandsk Enke anset med Bøde for usømmelig Skrivemaade	989
En Sagfører mulkteret for Forhaling af en Sag	1035

Ransagning.

Husundersøgelse foretaget til Oplysning i en Sag om Skatte-svig	156
---	-----

Reklamation.

En Maskinsmed havde flyttet og istandsat en Vindmotor for en Boelsmand. Efter Omstændighederne antaget, at Boelsmanden, der i 5 Gange havde betalt Afdrag paa Smedens Regning, uden at gøre Indsigelse mod Regningen eller forlange nærmere Specifikation, ikke et Par Maaneder efter Regningens Modtagelse kunde fremsætte Krav paa saadan Specifikation	489
Køberen af et Parti Tin i 4 Sække forlangte Erstatning, fordi der var lovet dem rent Tin, medens det efter Hjemtagelsen viste sig, at der i de 3 Sække, som de inden Købet ikke havde undersøgt, var iblandet ringere Metal. Erstatning nægtet, da de inden Købet havde haft Lejlighed til at undersøge Partiet, hvortil kom, at de, der opdagede Mangelen straks efter Hjemtagelsen, ikke reklamerede straks, men først ved et tilfældigt Møde med Sælgeren ca. 4 Dage senere....	538
Efter Omstændighederne antaget, at Køberen af en norsk Bark havde reklameret tilstrækkelig hurtigt med Hensyn til, at Barken ikke var leveret i kontraktmæssig Stand	547
Et svensk Firma fandtes at have reklameret rettidigt i Anledning af, at et af det købt Parti saltet Oksekød var undervægtigt	1000
En af et Skibsværft i Korsør til en norsk Køber leveret Lyst-yacht maatte antages ved Afleveringen at have lidt af væsentlige Mangler. Køberens Paastand om Handlens Tilbagegang	

toges dog ifølge Købelovens § 52, 2 Stk, ikke til Følge, da Paastanden ikke var rettidigt fremsat. Derimod tilkendtes der Køberen en bl. a. paa Grundlag af et i Bergen over Fartøjet optaget retsligt Skøn fastsat Erstatning..... 1040

Retsafgift.

En Købmand havde solgt en fast Ejendom til et Selskab bl. a. paa Vilkaar, at Omkostningerne ved Stempling og Tinglæsning af Købekontrakt og Skøde skulde deles ligeligt mellem Parterne. Statueret, at den i Slutningsbestemmelserne i § 64 i Stempeloven og § 1 i Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m. af 13 Maj 1911 hjemlede Godtgørelse ved Selskabets Salg af Ejendommen inden 10 Aars Forløb tilkom Købmanden og Selskabet med Halvdelen til hver 191

Røveri.

En Tiltalt dømt for Tyveri af Jærn fra en Oplagsplads og for Røveri af en Tegnebog med 1100 Kr fra en Fouragehandler 94

En bl. a. for Ejendomsindgreb tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for i Forening med en Medtiltalt ved Nattetid at have overfaldet en Arbejdsmand i den Hensigt at forøve Røveri mod ham 455

To tidligere mange Gange straffede Personer mod deres Benægtelse dømt for ved Nattetid voldelig at have frataget en beruset Trediemand, som de ledsagede, hans Tegnebog med deri værende Penge m. m. 466

En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Nattetid at have røvet et Ur med Kæde samt en Tegnebog med Penge fra en beruset Tjenestekarl, hvem en Kvinde efter Aftale med Tiltalte havde lokket med sig, for at Tiltalte kunde faa Lejlighed til at udplyndre ham. 559

Sagførere.

Størrelsen af det en Sagfører tilkommende Vederlag for hans Varetagelse af en Overretssagførers Forretninger under dennes Sygdom fastsat ved Rettens Skøn 91

Udtalt angaaende en Overretssagførers Procedure i den foregaaende Instans, at om end den burde have været fremmet med noget større Hurtighed, end Tilfældet havde været, fandtes han dog ikke at have gjort sig skyldig i et saadant utilbørligt Ophold af Sagen, at der var tilstrækkelig Føje til at gøre Anvendelse af Fr. 16 Januar 1828 § 14 167

En Sagfører, der havde paabegyndt og drevet en Gødningskalkforretning med en Mand som Eneagent, skønt vidende om, at denne særlig havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved Falbyden af Kunstgødning og gentagne Gange var straffet herfor, ligesom der indløb Klager til Forretningen over Agen-

Pag.

tens svigagtige Agenteren, og som havde fastholdt de svigagtig indgaaede Handler, anset efter Straffelovens § 257....	297
En Sagfører havde med Hensyn til et et Aktieselskab tilhørende Barkskip tilbudt at skaffe Selskabet et garanteret Købetilbud, der var højere end et fra anden Side alt fremkommet, og blev i den Anledning opfordret til at møde paa Selskabets Generalforsamling med et fast Tilbud med Bankgaranti. Han mødte ogaa og fremsatte mundtlig et saadant Tilbud fra en Mand, om hvis formentlige Soliditet han tillige fremlagde en Erklæring fra en Bank. Tilbudet blev ikke modtaget, og han søgte derefter Selskabet til Betaling af Provision, men fik ikke Medhold, da Selskabet ikke havde tilsagt ham Salær alene for at tilvejebringe et højere Bud eller garanteret ham, at et saadant vilde blive antaget af Generalforsamlingen	695
Misbilliget, at en Højesteretssagfører ikke for Højesteret havde fremmet en i 1ste Instans gæsteretsvis behandlet Sag med tilbørlig Hurtighed	751

Sameje.

En Gaardejer havde efter Overenskomst med Sogneraadet erstattet en Afløbsledning fra en Sø, der ejedes af Bymændene i Fællig, med en ny, der laa lavere og derfor maatte antages at sænke Søens Vandstand. Udtalt, at hver enkelt af de i Søen Lodtagne var berettiget til at modsætte sig Sænkningen	58
---	----

Servituter.

Over en Ejendom, Matr. Nr. 7 d, der begrænsedes mod Vest af en offentlig Vej og mod Øst af to Ejendomme, Matr. Nr. 7 b og Matr. Nr. 8, førte fra den offentlige Vej til Matr. Nr. 7 b en Markvej, ad hvilken Ejerne af Matr. Nr. 7 b og Matr. Nr. 8 havde Ret til Færdsel. Antaget, at Ejeren af Matr. Nr. 7 d var uberettiget til at sætte og holde Led fra Markvejen i Skellet til Matr. Nr. 7 b, men berettiget til at sætte og holde Led for den vestlige Ende af Markvejen, saavidt og saalænge der paa de tilstødende Marker fandtes Afgrøder at sikre mod løsgaaende Kreaturer	765
---	-----

Skatter.

Udtalt, at det maatte være overladt til de skatteansættende Myndigheders endelige Bestemmelse, om og i hvilket Omfang et Aktieselskab i sin skattepligtige Indtægt kunde som »Driftsudgift« (jfr. Lov Nr. 144 af 18 Juni 1912 § 6 a) fradrage Afskrivning paa det Beløb, der ved Selskabets Opretelse var betalt for Erhvervelse af en »goodwill« og at Af-	
---	--

	Pag.
skrivning paa de Beløb, der ved Selskabets Oprettelse var medgaaet dels til selve Selskabets Stiftelse, dels til Omkostninger forbundne med Erhvervelsen af en fast Ejendom ikke som Driftsudgift kunde fradrages i Aarsindtægten	85
Udtalt, at Bestemmelsen i § 10, 1 Stk., i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 i Overensstemmelse med Lovgivningens Grundsætninger maa forstaas saaledes, at den ikke hjemler Ret til at paaligne en Person Skat til Erhvervskommunen af et større Beløb end hans samlede skattepligtige Indtægt har udgjort, saaledes at der altsaa maa tages Hensyn til Underskudet ved en af ham i en anden Kommune drevet Virksomhed	127
En Mand, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om mod bedre Vidende i sine Selvangivelser til Skattevæsnet at have opgivet sin Formue for lavt, idømt en Bøde efter Lov Nr. 144 af 8 Juni 1912 § 41	156
I et Aktieselskab, hvis Direktør var Ejer af saa godt som hele Aktiekapitalen, udbetaltes der Direktøren som Tantième 75 pCt. af Aarets Overskud, efter at de foreskrevne Afskrivninger havde fundet Sted, og efter at der var udbetalt 5 pCt. til Aktionærerne. Antaget, at Formaalet med denne Ordning havde været at undgaa Beskatning af Beløbet som Aktieudbytte, jfr. Lov Nr. 144 af 8 Juni 1912 § 4, 3 Stk., og at den derfor maatte tilsidesættes, saaledes at de skatteliggende Myndigheder ansatte Selskabets Indkomst paa Grundlag af deres Skøn over, hvad der maatte anses som en passende Tantième	216
Antaget, at der ikke i Lovgivningen var Hjemmel til, at en Skatteyder m. H. t. den i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 10 og flgd. §§ omhandlede Skat til Erhvervskommunen kunde fradrage betalt Erhvervsskat eller anden personlig Skat ved Beregningen af sin skattepligtige Indkomst, idet hele den af ham betalte Skat kunde fradrages i hans øvrige skattepligtige Indkomst	331

Skifte.

Ved en mellem en Handlende paa Island og hans Hustru den 14 Maj 1906 oprettet Overenskomst enedes Ægtefællerne om helt at ophæve Formuefællesskabet fra nævnte Dato. Den 20 Marts 1909 fandt et privat Skifte Sted mellem dem, hvorpaa Ægtefællerne blev separerede. Senere døde Manden. En af Enken i Mandens Dødsbo fremsat Paastand om, at Bodelingsoverenskomsten af 1909 skulde kendes ugyldig og hun anerkendes som Ejer af Halvdelen af Dødsboet, kunde ikke tages til Følge, hvorimod hun kendtes berettiget til at deltage i Skiftet, forsaavidt angik de Formuede, der var tillagt hende ved denne Overenskomst

Skove.

En Tiltalt, der kort efter, at han i Henhold til Købekontrakt havde overtaget en Ejendom, paa hvilken fandtes en Skov paa 1½ à 2 Tdr. Land, uden ministeriel Tilladelse havde fældet nogle Ege og Bøge, dømt for Overtrædelse af Skovforordningen af 27 September 1805 § 20	1
---	---

Spil.

Anset bevist, at der mellem et Vekselererfirmas Repræsentant og en Husejer var truffet endelig Aftale om Køb af nogle Aktier for Husejerens Regning, og da Husejeren trods Opfordring ikke havde stillet et af ham lovet Depositum, kendtes han pligtig at betale et ved Aktiernes Salg fremkommet Tab. Udtalt, at Vekselererfirmaet, der ikke var Deltager i Kursnoteringen, ikke — i Mangel af udtrykkelig Ordre derom — kunde antages at have været pligtig at lade Købet foretage ved Noteringen	169
--	-----

Stadfæstelsesdom	189
-----------------------------------	-----

Statsforbrydelser.

En Redaktør af et Ugeblad, der i nogle Artikler i Bladet havde ophidset til Revolution og som paa et offentligt Møde havde anstiftet til Vold mod Politiet, anset efter Straffelovens § 85 II, jfr. § 46 og § 100, jfr. § 52, 2 Pkt.	66
En Tiltalt, der var ansvarlig for en i Dagbladet »Klassekampen« indrykket revolutionær Artikel med Overskrift »En rød første Maj«, anset med Fængselstraf efter Straffelovens § 85, 2det Stk., jfr. § 46	526
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 85, 2 Stk., jfr. § 46 samt efter dens § 90, som ansvarlig for to i Dagbladet »Solidaritet« indrykkede Artikler, af hvilke den ene, der var underskrevet med en Ubekendts Navn, maatte antages at have til Hensigt at opfordre Arbejderne til at træde ind i Hæren for ved given Lejlighed at skaffe Oprørere Vaaben i Hænde til Anvendelse mod den bestaaende Stats- og Samfundsordning, medens den anden, der var uunderskrevet, indeholdt forskellige krænkende Udtalelser om Kongen	814
To Tiltalte, der som Medlemmer af Bestyrelsen af »Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister« havde ladet Værnepligtige underskrive og afgive Erklæringer til Krigsministeriet om, at de forlod deres militære Afdeling og nægtede at anerkende Loven om tvungen Værnepligt under enhver Form, hvorved de Tiltalte havde medvirket til stedfundne Rømninger fra Militærtjeneste, dømt efter alm. borgerlig Straffelovs § 77 samt Straffelov for Krigsmagten § 84, sammenholdt med	

alm. borgerlig Straffelovs § 54, 1 Stk. Under samme Sag blev en tiltalt Kommunelærerinde, der i det af hende redigerede Blad »Klassekampen« var fremkommet med Artikler, der lovpriste Revolutionen, særlig den russiske Revolution, dømt efter Straffelovens § 85, 2 Stk., jfr. § 46..... 816

Stempelvæsen.

En Købmand havde solgt en fast Ejendom til et Selskab bl. a. paa Vilkaar, at Omkostningerne ved Stempling og Tinglæsning af Købekontrakt og Skøde skulde deles ligeligt mellem Parterne. Statueret, at den i Slutningsbestemmelserne i § 64 i Stempeloven og § 1 i Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m. af 13 Maj 1911 hjemlede Godtgørelse ved Selskabets Salg af Ejendommen inden 10 Aars Forløb tilkom Købmanden og Selskabet med Halvdelen til hver 191

Straffens Bortfald.

En i April 1900 født Pige, hvis Fader fra hendes Barn- dom jævnlig havde behandlet hende uterligt og regelmæssigt haft Samleje med hende, efter at Moderen i Februar 1915 var død, hvilket Forhold fortsattes indtil efter Pigens fyldte 18 Aar, i Medfør af Straffelovens § 56 forskaanet for Straf.. 935

En Tiltalt anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr tildels § 46, for Voldtægt og Forsøg herpaa overfor 5 uberygtede Kvinder. For et af Tiltalte foretaget Forsøg paa Voldtægt overfor en 6te ligeledes uberygtet Kvinde bortfaldt Straffen i Medfør af Straffelovens § 45, da Tiltalte her af egen fri Vilje havde opgivet sin Forbrydelse. (Nævningesag) 995

Straffens Udmaaling.

Størrelsen af den en Tiltalt i en Injuriesag idømte Straf fastsat under Hensyn til Udfaldet af 5 andre mod Tiltalte anlagte Injuriesager af tilsvarende Indhold 811

Sundhedsvedtægter.

En Tiltalt, i hvis Fiskesalteri i Aarhus der ved en af Politiet foretaget Undersøgelse fandtes en Mængde Torsk, der maatte antages bestemt til Salg til Menneskeføde, skønt de var i en for Sundheden skadelig Tilstand, for Overtrædelse af § 75 i den under 25 Marts 1914 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Aarhus idømt Bøde efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr Lov 28 Marts 1868 518

Sædeligheden (Forbrydelse mod).

En 16-aarig Dreng, der havde vist uterlig og voldelig Adfærd mod en 20-aarig Pige, betinget dømt efter Straffelovens § 176, jfr § 168 53

- En Tiltalt, der efter flere Gange tidligere at have forsøgt at tiltvinge sig Samleje med sin afdøde Hustrus udenfor Ægteskab fødte Datter, der var kønslig uberørt, fuldbyrdede Voldtægt mod hende, anset efter Straffelovens §§ 162 og 168, første Punktum, tildels sammenholdt med § 46. 218
- En Exhibitionist, der 3 Dage efter Forkyndelsen af en d. 17 Januar 1919 afsagt Højesteretsdom, hvorved han frifandtes i Medfør af Straffelovens § 38, I, paany havde forset sig, nu i Medfør af Straffelovens § 38, II dømt til, at der af det Offentlige skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham 417
- En særlig for Tyveri og Betleri tidligere mange Gange straffet Person, der siden 1908 som sindssyg havde været indlagt paa en Sindssygeanstalt, hvorfra han imidlertid var bortgaaet, og som nu havde gjort sig skyldig i Forhold, der efter deres Beskaffenhed vilde være at henføre under Straffelovens §§ 173 og 185, i Medfør af Straffelovens § 38 dømt til, at der af det Offentlige skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham 539
- En Tiltalt, der maatte antages flere Gange dels at have behandlet sin i 1902 fødte Datter uterligt, dels at have søgt at opnaa Samleje med hende, alt i Tiden fra Datterens fyldte 12. Aar indtil Udgangen af Aaret 1917, anset efter Straffelovens § 161, jfr. § 46 og efter § 176, jfr. § 161 642
- En Tiltalt anset efter Straffelovens § 181. 707
- En Kvinde, der for Vindings Skyld havde tilstedt løsagtige Fruentimmer og deres tilfældige Herreforbindelser Adgang til sin Lejlighed, for dér at øve Utugt, og som havde udskænket Vin og Spiritus til de Besøgende, skønt hun ikke havde Bevilling til Udskænkning af stærke Drikke, anset efter Lov Nr 81 af 30 Marts 1906 § 3 og Lov Nr 104 af 10 Maj 1912 § 34 727
- En Tiltalt, der havde voldtaget en uberygtet Pige, dog at han efter sin Forklaring ikke fik Sædafgang, idet Folk forinden kom tilstede, dømt for fuldbyrdet Voldtægt 862
- En Tiltalt, om hvem det maatte anses bevist, at han delvis havde ladet sig underholde af en Kvinde, skønt han maatte antages at have været fuldt vidende om, at hun drev Utugt som Erhverv, anset efter midlertidig Straffelovs § 4, 1 Stk. 918
- En i April 1900 født Pige, hvis Fader fra hendes Barn-dom jævnlig havde behandlet hende uterligt og regelmæssigt haft Samleje med hende, efter at Moderen i Februar 1915 var død, hvilket Forhold fortsattes indtil efter Pigens fyldte 18 Aar, i Medfør af Straffelovens § 56 forskaanet for Straf. 935
- En Tiltalt anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr tildels § 46, for Voldtægt og Forsøg herpaa overfor 5 uberygtede Kvinder. For et af Tiltalte foretaget Forsøg paa Voldtægt overfor en 6te ligeledes uberygtet Kvinde bort-

	Pag.
<p>faldt Straffen i Medfør af Straffelovens § 45, da Tiltalte her af egen fri Vilje havde opgivet sin Forbrydelse. (Nævningsag)</p>	995
<p>En som Lem paa en Fattiggaard indlagt Person, der havde udvist uterligt Forhold overfor en sammesteds anbragt aandsvag Kvinde, paa Grund af Alderdomssløvsind i Henhold til Straffelovens § 38 frifundet for Tiltale.</p>	1018
<p>En Tiltalt, der maatte antages i Tiden fra Aaret 1915 eller 1916 til i Begyndelsen af Oktober 1919 at have bedrevet Utugt med sin Hustrus i 1906 før Ægtefællernes Ægteskab udenfor Ægteskab fødte Datter, anset efter Straffelovens §§ 162 og 173 med Tugthusarbejde i 4 Aar.</p>	1020
 Søfart.	
<p>En Skipper, som i Strid med et ham af Rederiet givet Paalæg, kom ind i Spærrezonen, hvorefter en tysk Undervandsbaad sænkede Skibet, anset med Bøde efter Sølovens § 293.</p>	46
<p>Et Skib, der ifølge Certeparti af Jan. 1917 skulde hente en Ladning Kul fra England, led Havari paa Vejen til England og laa under Reparation i Norge, da den uindskrænkede Undervandsbaadskrig begyndte d. 1 Febr. 1917. Rederen, der — efter nogen Korrespondance — først d. 7 Aug. s. A. under Hensyn til Sølovens § 159 hævede Fragtkontrakten, tilpligtet at betale Befragteren i Erstatning Forskellen mellem det Beløb, som denne nu maatte betale et andet Skib for at hente Ladningen og det Beløb, som han antoges at have maattet betale for ny Befragtning, hvis Rederen havde hævet Kontrakten allerede omkring den 1 Februar</p>	79
<p>Bjergelønnen for et spansk Skib, der inden Krigen var opbragt af en tysk Krydser, og var løbet paa Grund ved den jydsk Vestkyst, var ved Kontrakt med Kaptajnen fastsat til 25 pCt af de bjergede Værdier, der udgjorde ca. 5 Millioner Kr. Denne Kontrakt blev tilsidesat i Henhold til Lov Nr 103 af 29 April 1913 § 8, 1 Stk, og Bjergelønnen, bl. a. under Hensyn til Minefaren ved Bjergningen, sat til $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. (ca. 15 pCt af det Bjergede).</p>	146
<p>Et Dampskibsselskab havde, for at undgaa Oplosning i England af et Parti Kaffe, som de engelske Myndigheder havde beslaglagt paa Rejsen fra New York til Danmark, forpligtet sig til at tilbagesende Partiet til England. En Del af Partiet blev imidlertid under Tilbagesendelsen opbragt af Tyskere og prisedømt. Dampskibsselskabet fandtes erstatningspligtigt overfor Ladningsejeren — og det uden Hensyn til Udfaldet af Priseretssagen i England — da Selskabet, naar det ikke havde kunnet give Ejeren Meddelelse om Tilbagesendelsen, burde have krigsforsikret Varen paa hans Vegne. — Rederiet fandtes tillige ansvarligt for en Manko i Rest-</p>	

partiet, skønt denne først var konstateret, efter at Partiet var kommet tilbage til England.....	342
Et Rederi havde bortfragtet en Sejler til en Rejse med Oliekager fra Lissabon til en dansk Havn. Da Tyskland kort efter erklærede den uindskrænkede Undervandskrig, forbød Rederiet Skibet at afgaa fra Lissabon og annullerede senere efter nogle resultatløse Forhandlinger med Ladningsejeren Certepartiet, hvorpaa Varen opløssedes og solgtes i Lissabon med Tab for Ladningsejeren. Rederiet, der fandtes under de foreliggende Omstændigheder at have været berettiget til at handle som sket, hvorved bemærkedes, at Ladningsejeren straks kunde have foranlediget, at Certepartiet blev hævet, efter at det var meddelt, at Skibet blev holdt tilbage i Lissabon, allerede som Følge heraf ikke tilpligtet at erstatte dette Tab	930
Antaget, at Udgiften ved Bjergning og Ilandbringelse af Kulladningen fra en strandet Damper, som tilsidst maatte kondemneres, paahvilede ikke alene Ladningen, men ogsaa Skibet allerede som Følge af, at det ikke var oplyst, at Bjergningen af Skibet var opgivet, inden Bjergningen af Ladningen var tilendebragt	987
Ikke tillagt Køberen af en Ladning islandsk Klipfisk Erstatning for Søskade, som var overgaaet en Del af Ladningen..	1002
Et Dampskib hindredes i at udføre den anden af to paatagne Rejser fra Amerika til Rotterdam derved, at de engelske Myndigheder kun vilde tilstaa Skibet Bunkerkul paa Overrejsen til Amerika, saafremt Rederiet paatog sig at bringe en Ladning tilbage til bestemte Lande. I Henhold hertil fandtes Rederiet, idet det som Følge af de stedfundne Forhandlinger mellem Parterne var uden Betydning, at den saakaldte Bunkerkulklausul ikke var optaget i Certepartiet, berettiget til efter Sølovens § 159 at hæve Certepartiet og derfor ikke erstatningspligtigt overfor Befragteren.....	1014

Testamente.

En Person havde i et kort før hans Død oprettet Testamente bestemt, at 8000 Kr skulde tillægges et Legat, at hver af hans 26 Søskendebørn — Børn af 3 afdøde og 4 endnu levende Halvsøskende — skulde have 4000 Kr hver, og at Resten af Formuen skulde »deles lige mellem mine Arvinger efter Loven«. Antaget, at det — uanset Ordet »lige« — herved kun havde været Meningen at udtrykke, at Resten skulde deles efter Arvelovens almindelige Regler..	40
--	----

Tid og Tidsfrister.

Antaget, at den ved et Forlig af 21 Juli givne Frist, hvorefter der skulde betales »inden 16 Uger«, først udløb paa 16-Ugersdagen, d. 10 Novbr.	349
--	-----

Tilregnelighed.

- En Exhibitionist, der 3 Dage efter Forkyndelsen af en d. 17 Januar 1919 afsagt Højesteretsdom, hvorved han frifandtes i Medfør af Straffelovens § 38, I, paany havde forset sig, nu i Medfør af Straffelovens § 38, II dømt til, at der af det Offentlige skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham 417
- En særlig for Tyveri og Betleri tidligere mange Gange straffet Person, der siden 1908 som sindssyg havde været indlagt paa en Sindssygeanstalt, hvorfra han imidlertid var bortgaaet, og som nu havde gjort sig skyldig i Forhold, der efter deres Beskaffenhed vilde være at henføre under Straffelovens §§ 173 og 185, i Medfør af Straffelovens § 38 dømt til, at der af det Offentlige skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham 539
- En Straffefange, som maatte antages at have begaaet en Mængde Tyverier eller Forsøg herpaa, anset med en under Hensyn til Straffelovens § 39 bestemt Straf, idet han, der efter Overrettsdommen var blevet trepaneret, hvorved hans aandelige Tilstand var væsenlig bedret, maatte anses for at have været ikke helt utilregnelig paa de Tider, da han begik Tyverierne 594
- En sindssyg Tiltalt, mod hvem der gennem flere Aar havde været indledet forskellige Undersøgelser, navnlig for Bedrageri, idet han under opdigtede Navne havde averteret i Aviserne om Levering af Varer og derpaa forbrugt de af ham som Forudbetaling paa de gjorte Bestillinger modtagne Beløb uden at effektuere nogen af Bestillingerne, havde nu paany gjort sig skyldig i Bedrageri navnlig ved under opdigtede Navne at avertere, at han købte Heste- og Kohaar, og derpaa at modtage saadanne Varer uden at betale. Tiltalte dømt i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stykke, til, at der af Øvrigheden skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod ham 780
- En som Lem paa en Fattiggaard indlagt Person, der havde udvist uterligt Forhold overfor en sammesteds anbragt aandsvag Kvinde, paa Grund af Alderdomssløvsind i Henhold til Straffelovens § 38 frifundet for Tiltale..... 1018

Tinglæsning.

- Et Arvefæsteskode antoges — bl. a. fordi det i dets sidste Post hed, at det tillige skulde læses som Pantebrev for Arvefæsteafgift og Rekognition — ogsaa at være behørig tinglæst som Hæftelse paa den paagældende Ejendom m. H. t. disse Afgifter. Udtalt, at det maatte blive uden Betydning, at Retskriveren ikke ved den i Forbindelse med Tinglæsningen stedfundne Ekspedition havde foretaget Notering af Hæftelsen paa Gaardens Folio i Skøde- og Panteregistret..... 424

Pag.

Statueret, at et Arvefæsteskode, i hvilket det bl. a. hed, at det læses tillige som Pantebrev for den betingede Arvefæsteafgift og Rekognition, maatte antages at være behørig tinglæst, ogsaa som Hæftelse paa den overdragne Ejendom med Hensyn til de nævnte Afgifter, hvorfor en godtroende Erhverver fandtes pligtig at respektere Hæftelse, uden at det tillagdes Betydning, at Retsskriveren ikke ved den i Forbindelse med Tinglæsningen stedfundne Ekspedition havde noteret Hæftelsen paa Ejendommens Folio i Skøde- og Panteregistret.... 952

Tjenesteforhold.

En umyndig Tjenestekarl, der var fæstet fra 1 Nov. 1916 til 1 Nov. 1917, krævede den 1 Maj 1917 ved Middagstid Restlønnen for det forløbne Halvaar udbetalt, og da Husbonden nægtede at betale den uden Bemærkning om at ville betale den senere paa Dagen, forlod Karlen Kl. 1 Eftm. Tjenesten. Statueret, at Karlen ifølge Tyendelovens § 43 Nr 5 havde været berettiget hertil, hvorfor der efter § 44 maatte tilkomme ham Løn til Fratrædelsesdagen 23

Spørgsmaal om Opgørelsen af Mellemværendet mellem en Gaardejer og en Forvalter i Anledning af, at Forvalteren var fratraadt sin Stilling hos Gaardejeren..... 444

Antaget, at der ikke tilkom en Kaptajn, der var ansat som Reder i et Aktieselskab, Tantième af et Beløb, som Selskabet ved Ophævelse af et Skibskøb havde givet Afkald paa, da det ikke var tilstrækkeligt oplyst, at Ophævelsen var en ligefrem Given Afkald paa en klar Ret og ikke ogsaa havde rummet Fordele for Selskabet 693

Transport.

En Ejer af en Panteobligation havde transporteret denne til en Sagfører, idet han i Transportpaategningen bemærkede, at en Obligationen af ham tidligere paaført delvis Transport til Fordel for Debitor kun var pro forma. Antaget, at det Oplyste ikke gav tilstrækkelig Føje til mod Debtors Benægtelse at anse Transporten til Debitor for pro forma, hvorfor dennes Vægring ved at betale Obligationens hele Paalydende til Sagføreren toges til Følge 527

Tyveri (frifindende Dom).

En ca. 16-aarig Tjenestekarl, der havde forladt sin Tjeneste paa en Gaard, men en Nat var vendt tilbage og havde taget en Cykel, som han derpaa kørte bort paa, og senere henkastede paa et afsides Sted, forsaavidt frifundet for Tiltale, da det fandtes betænkeligt at statuere, at han havde gjort sig skyldig i Tyveri, og da der ikke forelaa Paatalebegæring fra den paagældende Ejers Side, saaledes at der ej heller blev Spørgsmaal om at straffe ham for Brugs-tyveri efter Straffelovens § 236 1046

Tyveri (simpelt).

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Jærnplader fra et paa en Tømmerplads værende Oplag af gammelt Jærn	9
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Par Støvler	11
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Sæk Valnødder, der stod i en Have	31
En Tiltalt dømt for Tyveri af Øl fra et Lysthus i en Kolonihave	37
En Tiltalt, der logerede paa et Gæstgiveri, dømt for Tyveri af Penge, som beroede i et af en Køkkenpige og en Serveringsjomfru beboet Værelse, der stødte op til det af Tiltalte benyttede Kammer	48
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykel.....	57
En Tiltalt dømt for Tyveri af Jærn fra en Oplagsplads og for Røveri af en Tegnebog med 1100 Kr fra en Fouragehandler..	94
En Tiltalt straffet efter § 230, 1ste Led, for Tilegnelse af Reb, der af Havnevæsnet var henlagt paa en Havneplads for at udleveres til Ejeren, hvis en saadan meldte sig.....	100
En Tiltalt dømt for 2 grove og en Række simple Tyverier....	118
En Tjenestekarl betinget dømt for Tyveri fra sin Medtjener af en Hundredekroneseddel, der beroede i en aflaaet Kiste, hvortil han fandt Nøglen ved at søge i Bestjaalnes uafaaede Kuffert	129
En Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande.....	137
En Snedker, der havde tilegnet sig en Del Beklædningsgenstande m. m. fra en aflaaet Kuffert, som han havde modtaget til Opbevaring paa sit Værksted, dømt for Tyveri....	141
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt som Gerningsmand til et Tyveri af 3 Fustager Tarme	143
En Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande og en Kniv fra en Lejlighed, hvortil han som Logerende havde uhindret Adgang	150
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Pung med ca. 105 Kr.....	177
En Person, der bl. a. havde tilegnet sig en Transportspand, der stod i en Landevejsgrøft, dømt for Tyveri.....	180
En Tiltalt dømt for Tyveri af Bøger fra Udhængsskabe.....	183
To ved Statsbanerne fast ansatte Portører, der havde stjaalet Mel fra en Jærnbanevogn, dømte efter Straffelovens § 228 og § 141, jfr § 144	211
Tvende Tiltalte dømte for Tyveri af uldne Klude.....	224
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet Fjerkræ fra en Andepark samt fra et med Hængelaas aflaaet Hønsehus; sidstnævnte Tyveri betragtet som groft Tyveri	236

	Pag.
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra et Loft af et Gasapparat og nogle Kakkelovnsdele	248
En Tiltalt dømt i Medfør af Straffelovens § 228, jfr § 54, som meddelagtig i Tyverier af Olie fra Skibe.....	269
En Tiltalt dømt for Tyveri af Ballastjærn, som han havde ladet sin 11-aarige Søn tage fra en med Snore indhegnet Plads	271
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse væsenligt paa Grundlag af Medskyldiges Forklaringer dømt som Medgerningsmand til Tyveri af en Fustage Kobber....	276
En Tiltalt dømt for Tyveri af et »Stik« fra en Bagerovn....	280
En Person, der tidligere var straffet for Tyverier af Spirituosa gennem Trækruder, mod sin Benægtelse dømt for lignende Tyverier, væsenlig paa Grundlag af Fingeraftrykbevis	291
En Tiltalt, der havde stjaalet en Hundredekroneseddel ud af en Tegnebog, hvori der laa ialt 1930 Kr, dømt for simpelt Tyveri	295
En Tiltalt anset for Tyveri af en Messinghane og en Messingring	336
En Tiltalt dømt som Medskyldig i Tyverier af Projektiler fra militære Skydebaner	352
To Tiltalte dømt for forskellige simple og grove Tyverier, hvorved de, bl. a. fra Skure, tilegnede sig Beklædningsgenstande, Dæk og Slinger til en Cykel samt Kaniner.....	383
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person, der fandtes i Besiddelse af Laanesedler paa stjaalne Lagner, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Lagnerne.....	385
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt som Medgerningsmand til 1 groft Tyveri og 2 simple Tyverier, hvorved der blev stjaalet en Cykel, Øl, Vin m. m.	387
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel samt i Henhold til det ekstraordinære Tyvs- og Hælerbevis for Tyveri og Hæleri med Hensyn til forskellige Beklædningsgenstande	397
En for Tyveri, Bedrageri og Falsk tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel.....	412
En for Tyveri og Betleri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet fra en Pung rede Penge og forskellige Ernæringskort	426
En Tiltalt dømt for ved et simpelt Tyveri og en Række grove Tyverier at have stjaalet rede Penge, Beklædningsgenstande, Fodtøj, Smykker, Drikkevarer m. m.	431
En Tiltalt dømt for Tyveri i Forening med en anden Person af en Pung med Penge, som den anden Person tog.....	434

	Pag.
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Meddelagtighed i Tyveri af Cykler og Bly	435
En Tiltalt dømt for talrige Tyverier af Pakker, der var under Forsendelse med Statsbanerne eller med Posten og henlaa henholdsvis i aabne Bagagevogne og i en, som det maa antages, uafloaset Postvogn. Endvidere dømtes Tiltalte for Tyveri af to Pakker, der henstod paa en Banegaards Peron. Endelig dømtes Tiltalte mod sin Benægtelse for Tyveri af 2 Cykler	448
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for fra en aflaaaset Skuffe i et Klædeskab at have stjaalet en Tegnebog med deri opbevarede 25 Kr..	453
En bl. a. for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person, der sammen med en Medtalt havde forøvet Indbrud i en Lejlighed, der paa Grund af Dødsfald stod tom, og som den følgende Dag med samme Medtaltalte gik ind i Lejligheden, hvortil Adgangen nu var uhindret, efter paany at have besluttet at stjæle dér, straffet for groft og simpelt Tyveri.	460
En Tiltalt dømt for at have stjaalet en Kuffert, Beklædningsgenstande m. m.	465
En bl. a. for Tyveri tidligere talrige Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet en Pung med Penge fra en beruset Trediemand, som han var til Gilde med, og som havde sat sig ud paa en Bagtrappe for at sove Rusen ud	471
En bl. a. for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet et Diplomatsæt, som Bestjaalne havde tilladt ham at prøve, samt en Lommelygte	476
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Frakke	480
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for under Trængsel paa en Plads at have aabnet en Dames Taske og ud af denne stjaalet hendes Portemonnaie med Penge	483
En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Kobberkedel	485
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel..	501
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykel og en Lommekniv.	509
En Tiltalt dømt for Tyveri af 5 Herrecykler.	512
En Tiltalt dømt dels for Tyveri af en Del smaa Messingplader m. m., dels imod sin Benægtelse i Henhold til det ekstraordinære Tyvs- og Hælerbevis for Tyveri af en Motorcykel, der havde henstaaet i et med Smæklaas aflaaaset Skur, der uden Vanskelighed lod sig aabne.	541
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person dømt for i	

Forening med en Trediemand at have stjaalet 5 Herre- overfrakker	565
En Tiltalt dømt for at have stjaalet Gasrør af Jærn og et Stykke Kobbertraad samt — i Forening med en Medtalt — en Kobberkappe til en Kakkelovn.	578
En for Tyveri tidligere anset Straffefange dømt for en Mængde dels grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa, dels simple Tyverier, hvorved han navnlig stjal Tøj, Smykker, Ure og lignende. Tiltaltes Straf bestemt under Hensyn til Straffelovens § 39, idet han, der efter Overrettsdommen var blevet trepaneret, hvorved hans aandelige Tilstand var væ- senlig bedret, maatte anses for at have været ikke helt utilregnelig paa de Tider, da han begik Tyverierne.	594
En Tiltalt dømt for sammen med Medtaltalte at have stjaalet en Tønde Olie	623
En Tiltalt dømt for ved adskillige Tyverier at have stjaalet rede Penge, Beklædningsgenstande, Fodtøj, Smykker Cyk- ler m. m.	644
En bl. a. for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet 4 svenske Hundredekronesedler fra en beruset finsk Skibskaptajn, med hvem han havde sviret	648
En Tiltalt dømt for under sit Arbejde i Havnen fra ituslaaede Varekasser, der beroede paa Kajen eller i aabne Pakhuse eller i Skibe eller Lægtene, at have stjaalet Beklædnings- genstande m. m.	653
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri af en Portemonnaie med Penge	654
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Hundredekroneseddel fra en Matros, der en Nat laa i Værelse sammen med Til- talte og 2 Kvinder	718
En Tiltalt dømt for en Mængde simple Tyverier, hvorved han navnlig stjal Beklædningsgenstande og Cykler — her- under en Cykel, som han efter Tyveriet midlertidig over- lod en Anden og derefter igen stjal fra denne — samt for Forsøg paa et simpelt Tyveri.	735
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for sammen med en Medtaltalt i en Banegaards Ventosal at have stjaalet 2 en Dame til- hørende Pakker, indeholdende Beklædningsgenstande m. m. . .	802
En Tiltalt dømt for Tyveri af Sølv- og Pletgenstande, Vad- sketøj m. m. samt en Portemonnaie med rede Penge.	844
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande og 2 Cykler.	849
En for Tyveri tidligere straffet Person dømt for Tyveri af	

	Pag.
en Cykel uanset hans Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at beholde Cyklen	866
En 20-aarig tidligere ustraffet Tjenestekarl, der oprindeligt havde tilstaaet at have stjaalet et kontant Beløb fra sin Husbond og derpaa af Frygt for Opdagelse brændt det, men som senere tilbagekaldte denne Tilstaaelse, betinget dømt for Tyveri	873
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Fyldepen m. m.	879
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Herrecykel	901
En bl. a. for Tyveri og Betleri tidligere mange Gange straffet Person nu anset med Tvangsarbejde for Tyveri af en Stok og for Betleri	937
En Tiltalt dømt for Tyveri sammen med Medtiltalte af Kul fra en Oplagsplads ved en Havn	941
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af to Par Herrestøvler	993
En Tiltalt dømt efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 190 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228 for Tyveri af forskellige, bl. a. under hans Militærtjeneste stjaalne Genstande	998
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person tildels mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Par Lorgnetter, en Lommelampe og nogle Nøgler	1053
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Tegnebog med Penge og et Ur	1055

Tyveri (groft).

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt som Medgerningsmand til 2 Indbrudstyverier, hvorved der blev stjaalet Beklædningsgenstande, Spiritus m. m.	16
En Tiltalt dømt for ved Indbrud i en Skræderforretnings Lokaler at have stjaalet Beklædningsgenstande m. m.	99
En Tiltalt dømt for 2 grove og en Række simple Tyverier	118
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af nogle Medskyldiges Forklaring anset som Medgerningsmand til et Indbrudstyveri, hvorved der fra et Cigar- og Cigaretfirmas Lokaler blev stjaalet kontante Penge og en Pengekasse, indeholdende et større kontant Beløb	118
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri fra en Skotøjsforretning.	173
En Tiltalt dømt for ved Indbrud i nogle Lysthuse i Kolonihaver at have stjaalet en Spand og en Træbalje	180
En Tiltalt dømt for Indbrud i en Fabriksbygning og en Beværtning, hvorved han stjal Metalgenstande og Drikkevarer, samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	183
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse	

	Pag.
dømt for ved Indbrud at have stjaalet Dækketøj, Linned, Beklædningsgenstande m. m.	186
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for som Gerningsmand at have i hvert Fald deltaget i Udførelsen af et Indbrudstyveri, hvorved der var stjaalet Pelsværk og Damefrakker	229
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt efter Straffelovens § 231, 2 Punktum, for Tyveri af Fjerkræ fra et med Hængelaas aflaaet Hønsehus.....	236
Tvende for Tyveri tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse dømte for ved Indbrud at have stjaalet en Sæk med Mandler fra en Konditor	280
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrudstyveri sammen med en Medtiltalt i en Bank samt for at have deltaget i Aftalen om et nyt Indbrudstyveri sammesteds og i forskellige til Iværksættelse heraf foretagne Skridt	338
En for Tyveri og Hæleri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrud sammen med Medtiltalte i en Kontorlejlighed	380
To Tiltalte dømt for forskellige simple og grove Tyverier, hvorved de, bl. a. fra Skure, tilegnede sig Beklædningsgenstande, Dæk og Slinger til en Cykel samt Kaniner.....	383
En for Tyveri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt som Medgerningsmand til 1 groft Tyveri og 2 simple Tyverier, hvorved der blev stjaalet en Cykel, Øl, Vin m. m.	387
En Tiltalt dømt for forskellige Indbrudstyverier i ubeboede Bygninger, hvorved han navnlig stjal Beklædningsgenstande og Fodtøj	395
En Tiltalt dømt for forskellige, tildels sammen med Medtiltalte forøvede Indbrudstyverier, hvorved der navnlig blev stjaalet Beklædningsgenstande	420
En Tiltalt dømt for at have stjaalet en Hjemmesparebøsse med Penge, Beklædningsgenstande m. m. fra en Lejlighed, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.....	430
En Tiltalt dømt for ved et simpelt og en Række grove Tyverier at have stjaalet rede Penge, Beklædningsgenstande, Fodtøj, Smykker, Drikkevarer m. m.	431
En Tiltalt dømt for talrige Tyverier af Pakker, der var under Forsendelse med Statsbanerne eller med Posten, og henlaa henholdsvis i aabne Bagagevogne og i en, som det maa antages, uafaaet Postvogn. Endvidere dømtes Tiltalte for Tyveri af to Pakker, der henstod paa en Banegaards Perron. Endelig dømtes Tiltalte mod sin Benægtelse for Tyveri af 2 Cykler	448
En Tiltalt dømt for Indbrudstyveri i en Lejlighed, der paa Grund af Dødsfald stod tom, samt mod sin Benægtelse i Henhold	

	Pag.
til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for to andre Indbrudstyverier	460
En Tiltalt dømt for ved Indstigning gennem et aabent Vindue i et Skur at have stjaalet Værktøj til Brug ved senere Indbrudstyverier	465
En Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande m. m., der beroede i en Lade, til hvilken han skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem en aabenstaaende, alene til at skaffe Lys bestemt Lem	513
En for Tyveri saavel her i Landet som i Udlandet tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for forskellige, navnlig ved Opbrydning af Vinduer udefra formentlig med et Stemmejærn forøvede, Indbrudstyverier, bl. a. under Hensyn til, at Skaarspor i Træet fra Vinduerne paa de paagældende Steder udviste Uregelmæssigheder, der nøjagtig svarede til Uregelmæssigheder i Æggen paa et hos Tiltalte forefundet Stemmejærn	543
En bl. a. for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for i tyvagtig Hensigt at have ituslaaet Ruden i den aflaaede Entrédør til en Lejlighed, hvorved han skaffede sig Adgang til Lejligheden	563
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for i Forening med en Medtiltalt fra en Butik, hvortil de skaffede sig Adgang ved at ituslaa en Rude i Døren til Butiken, at have stjaalet Penge, Tobak m. m.	565
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have indfundet sig i en Ejendom i den Hensigt at begaa Indbrudstyveri	569
En for Tyveri og Hæleri tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for 9 Indbrudstyverier, hvorved han navnlig stjal Beklædningsgenstande	574
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt som Gerningsmand eller Medgerningsmand til et formentlig indbrudsvis forøvet Tyveri i en Lejlighed i samme Ejendom, hvor Tiltalte boede, ved hvilket Tyveri der blev stjaalet bl. a. Malerier, Skeer og Gafler, Senge- og Dækketøj, Beklædningsgenstande, en Skrivemaskine og et Regulatorur	582
En for Tyveri tidligere anset Straffefange dømt for en Mængde dels grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa, dels simple Tyverier, hvorved han navnlig stjal Tøj, Smykker, Ure og lignende. Tiltaltes Straf bestemt under Hensyn til Straffelovens § 39, idet han, der efter Overrettsdommen var blevet trepaneret, hvorved hans aandelige Tilstand var væsentlig bedret, maatte anses for at have været ikke helt utilregnelig paa de Tider, da han begik Tyverierne	594
En for Tyveri og Hæleri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud i Forretningslokaler sammen	

	Pag.
med en Medtalt at have stjaalet rede Penge, Skindvarer, Beklædningsgenstande, Fodtøj m. m.	605
En for Tyveri saavel her i Landet som i Tyskland tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have deltaget i 2 Indbrudstyverier, hvorved der blev stjaalet bl. a. en Silkekjole og en Del Skind	616
En for Ejendomsindgreb tidligere mange Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved tre Indbrudstyverier at have stjaalet Beklædningsgenstande, Fodtøj m. m.	623
En Tiltalt dømt dels for en Række Indbrudstyverier, bl. a. paa Jærnbanestationer, hvorved han stjal rede Penge, Bankbøger og deslige samt en Mængde forskellige Genstande, dels for Forsøg paa Indbrudstyveri	644
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Delagtighed som Gerningsmand i 6 navnlig ved Indstigning gennem Vinduer forøvede grove Tyverier i et Værksted og forskellige Lejligheder, hvorved der blev stjaalet Beklædningsgenstande, Smykker, Skeer, Gafler, Dirke, Nøgler, Cigarer m. m. samt rede Penge.....	657
En Tiltalt dømt for Tyveri af et Par Støvler, som han kom i Besiddelse af bl. a. ved at stige over Plankeværker.....	735
To for Tyveri tidligere flere Gange straffede Personer mod deres Benægtelse dømt for Indbrudstyveri i en Cigarhandlers Forretning og Lejlighed, hvorved de navnlig stjal rede Penge, en Pengekasse, bl. a. indeholdende 2 Sparekassebøger samt nogle Smykker. Den ene af de Tiltalte endvidere ligeledes mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrudstyveri i en Købmandsforretning at have stjaalet Uld, Beklædningsgenstande samt Penge	746
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrudstyveri i et Værksted at have stjaalet et Stemmejærn og en Skruetrækker, og ved Indbrudstyveri i en Villa at have stjaalet navnlig Ernæringskort og rede Penge	772
En for Tyveri tidligere flere Gange straffet Person, der gennem et aabentstaaende Vindue havde sneget sig ind i et Hus, hvor han opbrød en Pult og stjal en Tegnebog, som han dog straks kastede fra sig, da han blev overrasket og flygtede, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri. Tyveriet betragtet som fuldbyrdet	784
En Tiltalt dømt for grove Tyverier, navnlig fra aflaaede Pulterkamre, hvorved der blev stjaalet Beklædningsgenstande m. m.	844
En Tiltalt dømt for Indbrudstyveri i 6 Beboelseslejligheder, hvorved han stjal Beklædningsgenstande, Smykker m. m. samt rede Penge	879
En Tiltalt dømt for forskellige, ved Indstigning gennem Vinduer, bl. a. i en Kirke, forøvede grove Tyverier, hvorved	

	Pag.
han stjal Beklædningsgenstande, Smykker, Spise- og Drikkevarer m. m. samt rede Penge	883
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af 2 Kvier fra en Føld paa Marken.....	892
En bl. a. for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud i et Pulterkammer at have stjaalet en dersteds opbevaret Damecykel.....	1032
Udbringelse af Riget.	
Straffelovens § 16 anvendt	338
Udeblivelsesdomme 46, 60, 108, 135, 160, 164, 222, 223, 248, 263, 297, 376, 494, 495, 519, 520, 558, 588, 589, 614, 615, 688, 742, 872, 873, 891, 997	
— med mødende ubeneficeret Indstævnt.....	79,
— endelig	221, 377, 494, 496, 650, 714, 715, 764, 828, 917, 222
Udførselsforbud.	
En Gaardejer ved Ribe og hans Hustru, af hvilke Hustruen, tildels gennem tyske Soldater, havde uds muglet forskellige udførselsforbudte Varer til Tyskland, medens Gaardejeren af en Syd for Grænsen boende Mand havde modtaget et Beløb til Indkøb af Manufakturvarer og til Betaling af, hvad han allerede havde købt, straffede efter Lov af 6 August 1914 § 2, jfr Lovene af 15 Februar 1915 og 29 Oktober 1914.....	364
Fire Tiltalte, der dels i Fællesskab, dels alene havde uds muglet Chocolate og Sukker til Sønderjylland, hvorved Bekendtgørelserne Nr 67 og Nr 271 af 17 Marts 1916 og 2 September 1915 overtraadtes, ansete efter Lov af 6 August 1914 § 2, jfr Lovene om Tillæg til samme Lov af 29 Oktober 1914 og 5 Februar 1915	521
Umyndige.	
En mindreaarig Person, der ved Hof- og Stadsretten var idømt en Bøde for Ærefornærmelser, appellerede til Højesteret og paa-stod under Fremlægelse af Daabsattest Sagen afvist fra Hof- og Stadsretten, da han var indklaget uden Kurator. Da Appellanten ikke havde ladet Daabsattesten forkynde for Modparten efter Reglerne i Pl. 12 Maj 1784, toges der ikke Hensyn til Umyndighedsindsigelsen, men Dommen stadfæstedes..	82
Underholdsbidrag.	
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af den indstævnte Mands Ed	190
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af den indstævnte Mands-Ed	720
En Paternitetssags Udfald fandtes ved Politiretsdommen ret-	

Pag.

telig gjort afhængigt af den indstævnte Mands Ed. Efter Dommens Afsigelse var Indstævnte, der havde fremstillet sig for at aflægge Eden, men var blevet hindret deri, idet Barnemoderen erklærede at ville appellere Sagen, imidlertid afgaaet ved Døden uden at have aflagt Eden. Under Appellen frifandtes herefter hans Dødsbo	915
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af Barnemoderens Ed	926
Unødig Trætte 79, 135, 221, 377, 494, 496, 552, 650, 695, 714, 715, 764, 828, 917;	975
Uskiftet Bo.	
En nogle og firs Aar gammel Proprietær, der hensad i uskiftet Bo med 3 Stifdøtre i Henhold til Samtykke fra disse, tilskødede nogle Aar før sin Død sin Gaard til den ene af dem, mod at hun udbetalte nogle Beløb til Søstrene. Efter hans Død protesterede disse mod Overdragelsen, men denne opretholdtes med Bemærkning, at der efter det Foreliggende end ikke kunde gaas ud fra, at Søstrene ved den trufne Ordning var blevet væsenlig ringere stillet, end de vilde være blevet, hvis Proprietæren inden Skødeudstedelsen havde skiftet med dem	831
Vandløb.	
En Gaardejer havde efter Overenskomst med Sogneraadet erstattet en Afløbsledning fra en Sø, der ejedes af Bymændene i Fællig, med en ny, der laa lavere og derfor maatte antages at sænke Søens Vandstand. Nogle Lodsejere begærede Forbud nedlagt mod Benyttelsen af den nye Ledning; denne Begæring blev bl. a. under Hensyn til § 51 i Vandløbsloven af 28 Maj 1880 taget til Følge	58
Varetægtsfængsel.	
Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tilkendt i et Tilfælde, hvor der var Enighed om, at Vedkommende — en Mand, der paa Island havde været arresteret som sigtet for Delagtighed i Dokumentfalsk — havde Krav paa Erstatning, og Tvisten derfor alene drejede sig om Erstatningens Størrelse	628
Betingelserne for at tilkende en Jærnhandler, der som sigtet for Hæleri havde været fængslet i 14 Dage, Erstatning ifølge Lov af 5 April 1888 § 1 ikke anset at være tilstede	728
Veksler og Checks.	
En Mand havde i Dec. 1917 solgt en saakaldt Check paa en Bank i Petrograd, lydende paa 10 000 Rubler til den dagældende Kurs af 40 Øre, altsaa for 4000 Kr. Den 3 Januar 1918 lukkede den russiske Regering for Bankernes Udbeta-	

linger. Antaget, at det havde været en relevant Forudsætning for Handlen, at Beløbet kunde faas udbetalt i Petrograd, og Sælgeren tilpligtedes derfor at tilbagebetale de 4000 Kr.	219
--	-----

Vold.

§ 202.

En bl. a. for Mishandling af Ægtefælle tidligere straffet Mand anset efter Straffelovens § 202 I for flere Gange at have slaæet og skubbet til sin Hustru	715
---	-----

§ 203.

En Tiltalt, der havde grebet fat i en Person, som han traf paa en Trappegang, og hvis Adfærd han efter sin Forklaring opfattede som truende, og tilføjet ham et blødende Saar paa Kinden, anset efter Straffelovens § 203	289
En Tiltalt, der under et Skænderi med sin Nabo havde slaæet denne med en Skovl bagfra i Hovedet og derved tilføjet ham Saar og Skade, anset efter Straffelovens § 203, 1 Stk, 2det Punktum	722
En Tiltalt vilde en Nat i beruset Tilstand trænge ind i en Forening, hvor der var Bal, men blev bortvist af et Medlem af Foreningens Bestyrelse. Tiltalte blev imidlertid ved med at raabe og støje udenfor, og da samme Bestyrelsesmedlem herefter gav Tiltalte en Lussing, stak Tiltalte ham med en Kniv. Tiltalte anset dels efter Straffelovens § 203, dels efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt med en under et bestemt Straf	876

§ 203, jfr. § 202.

En Tiltalt, der havde mishandlet sin Hustru ved en Nat at skubbe hende ud af Sengen, snørre et Stykke Sejlgarn om hendes Hals, slaa hende i Ansigtet og trykke hendes kunstige Tænder ned i hendes Hals, saa Blodet strømmede ud af hendes Mund, anset efter Straffelovens § 203, jfr § 202. Ikke fundet bevist mod hans Benægtelse, at han havde haft til Hensigt at ombringe Hustruen	273
---	-----

Midlertidig Straffelovs § 1.

En Tiltalt, der efter uden Anledning at have yppet Klammeri med en Mand, slog og sparkede ham i Ansigtet, og som udskaældte en Politibetjent, spændte Ben for ham, skubbete til ham og søgte at slaa ham, anset efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1 og Straffelovens § 100.	226
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter midlertidig Straffelovs § 1, 2 Stk for voldeligt Overfald paa en sagesløs Person, med hvem Tiltalte havde været sammen paa Be-	

Pag.

værtning, og efter hvis Forklaring Tiltalte havde faaet ham med ud paa en Landevej, hvor Tiltalte pludselig slog ham i Ansigtet med hans egen Spadserestok	795
--	-----

Værnepligt.

Antaget, at en Værnepligtigs Overførelse til civilt Arbejde i Medfør af Lov Nr 625 af 13 December 1917 ikke er afhængig af, at der af den Værnepligtige er fremsat Begæring om saadan Overførelse. En til civilt Arbejde overført Værnepligtig, der ikke havde efterkommet en Indkaldelse, frifundet, da der ikke ved Sagens Henvisning til Session eller ved Sessionens Behandling af Sagen var forholdt i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter	463
En til civilt Arbejde overført Værnepligtig, der uden lovligt Forfald havde undladt at efterkomme en Indkaldelse til at give Møde, anset med Fængselsstraf efter § 8 i Lov Nr 625 af 13 December 1917	711
Lignende Dom	836

Ægteskab.

En fraskilt Mand, der havde indgaaet nyt Ægteskab uden dertil i Skilsmissebevillingen eller ved senere Bevilling meddelt Tilladelse, frifundet for en mod ham i denne Anledning rejst Tiltale, idet der hverken i Analogien af Straffelovens § 165 eller iøvrigt var Hjemmel for at straffe	715
Ved en mellem en Handlende paa Island og hans Hustru d. 14 Maj 1906 oprettet Overenskomst enedes Ægtefællerne om helt at ophæve Formuefællesskabet fra nævnte Dag. I Marts 1909 fandt et privat Skifte Sted mellem dem, hvorpaa de separeredes. Senere døde Manden. Da et af Manden i 1907 foretaget Salg af nogle Ejendomme til et Handelsselskab under disse Omstændigheder maatte antages for gyldigt, kunde Enkens paa Salgets Ugyldighed støttede Begæring til Fogeden om at udsætte Handelsselskabet af de paagældende Ejendomme ikke tages til Følge	989

Ærefornærmelser.

En mindreaarig Person dømt efter Straffelovens §§ 216 og 217 for 2 i Dagbladet »Dagens Ekko« optagne ærefornærmende Artikler	82
En af en mindreaarig Person fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten til Højesteret appelleret Sag, under hvilken han var dømt for Ærefornærmelser i Dagbladet »Dagens Ekko« efter hans for Højesteret derom fremsatte Paastand afvist fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten, da han var mindreaarig og hans Kurator ikke havde været indkaldt til	

	Pag.
Forligsmæglingen og heller ikke havde givet Møde under denne	378
Den ansvarshavende Redaktør af Dagbladet »Solidaritet« anset efter Straffelovens §§ 216 og 217 med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder for en Mængde i forskellige Artikler i Bladet fremsatte fornærmelige Udladelser, herunder en Tegning med Over- og Underskrift, mod Politidirektøren i København og Københavns Politi	806
En Tiltalt, der var ansvarlig overfor Presseloven for Bladet »Solidaritet«, anset efter Straffelovens §§ 216 og 217 med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder for en Mængde i forskellige Artikler i Bladet fremsatte fornærmelige Udladelser mod Politidirektøren i København og Københavns Politi. Straffens Størrelse fastsat under Hensyn til Udfaldet af 5 andre mod Tiltalte anlagte Injuriesager af tilsvarende Indhold	811
En Officer anset under en af Statsministeren paa det samlede Ministeriums Vegne mod ham anlagt Injuriesag efter Straffelovens §§ 216 og 217 med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder for Ærefornærmelser mod Ministeriet i en Artikel i Dagbladet »Vort Land«	943
Redaktøren af Dagbladet »Kolding Avis« anset efter Straffelovens §§ 216 og 217 med en Bøde paa 800 Kr for forskellige i en Række Artikler i Bladet indeholdte fornærmelige Udladelser mod en Minister	968

Rettelser.

- S. 79 L. 11 f. o.: Ingen, læs Bülow.
- S. 83 efter L. 7 f. o. tilføjes:
Samme Rets Udlægsforretning af samme Dato.
- S. 91 L. 3 f. n.: Selv, læs Ingen.
- S. 116 L. 13 f. o.: Ingen, læs Asmussen.
- S. 264 L. 38 f. o.: »godtgjort, at ikke alene, at«, læs »godtgjort ikke alene, at«.
- S. 529 L. 3 f. o.: Snedkermester, læs Smedemester.
- S. 556 L. 5 f. n.: »fra Oktober« læs »for Oktober«.
- S. 556 L. 5 f. n.: »fra Januar« læs »for Januar«.
- S. 697 L. 24 f. n.: + 5 pCt, læs ÷ 5 pCt.
- S. 772 L. 7 og 8 f. n.: »at der gaas ud fra« udgaar.
- S. 799 L. 12 f. n.: mellem »henvises« og »til« tilføjes »dels«.
- S. 861 nederst efter »70 Kr pr Kasse« er udfaldet: »Herefter vil Hovedcitanten have at betale Kontracitanterne det i«.
- S. 869 L. 10 f. o.: Gusav, læs Gustav.
- S. 887 L. 18 f. n.: Schötz, læs Schiötz.
- S. 888 L. 9 f. n.: »fremlagt« udgaar.
- S. 891 L. 22 f. o.: »ham udviste«, læs »af ham udviste«.
- S. 915 L. 12 f. o.: »Def.« udgaar.
- S. 946 L. 9 f. n.: »bevist« læs »bevidst«.
- S. 957 L. 9 f. n.: »en Eksportudvalget« læs: »en af Eksportudvalget«.
- S. 1051 S. 3 f. o.: Efter »Slagteværdien« er bortfaldet et Anførselstegn.
-

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdag den 6 Marts.

Nr. 177.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Anders Christian Knudsen (Def. Graae),

der tiltales for ulovlig Skovhugst og ulovlig Handel med Skoveffekter.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 15 August 1918: Tiltalte, Kreaturhandler og Gaardejer Anders Christian Knudsen, bør til Odense Amts Fattigkasse betale 1440 Kr. og til Statskassen bøde 50 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hagen, 40 Kr. De idømte Beløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1918: Tiltalte, Kreaturhandler og Gaardejer Anders Christian Knudsen, bør til Statskassen bøde 50 Kroner, men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne K. Anker-Jensen og Soph. Sinding, betaler Tiltalte 40 Kroner til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte, kort efter at han i Henhold til Købekontrakt af 21 April 1917 havde overtaget den i den indankede Dom omtalte Ejendom, uden ministeriel Tilladelse har hugget de i Dommen nævnte Træer, har han herved overtraadt Bestemmelsen i Forordning af 27 September 1805 § 20, og han vil herefter være at dømme til at betale til Odense Amts Fattigkasse det Fælde- des Værdi, som efter det Oplyste maa ansættes til 1440 Kroner.

Efter det Oplyste maa der gaas ud fra, at de af Tiltalte solgte Ege- og Bøgestammer har været Gavntræ, og at Egetop- pene ikke har været fraskilt Stammerne og saaledes ikke ved

Salget har været bragt i en til Benyttelse som Brændsel tjenlig Tilstand. Herefter har Tiltalte, der maa antages at have gjort Brændselsinstitutionen behørigt Tilbud med Hensyn til Bøgetoppene, ikke overtraadt Bekendtgørelse Nr. 77 af 17 Februar 1917, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Landsoverrettens Dom kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Anders Christian Knudsen bør til Odense Amts Fattigkasse betale 1440 Kroner, men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Graae 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret saavel af det Offentlige som efter Begæring af Kreaturhandler og Gaardejer Anders Christian Knudsen hertil indankede Sag er nævnte Kreaturhandler Knudsen sat under Tiltale for ulovlig Skovhugst og ulovlig Handel med Skoveffekter.

Tiltalte er født den 20 Juni 1865 og ses ikke tidligere at være tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Købekontrakt af 21 April 1917 købte Tiltalte Ejendommen Matr. Nr. 2 a af Kjelstrup Skov, Vissenbjerg Sogn. Paa Ejendommen er en Skov paa $1\frac{1}{2}$ à 2 Tdr. Land, men ca. $\frac{1}{2}$ Td. Land deraf er ikke beplantet. Ifølge Købekontraktens § 3 overtog Tiltalte straks Ejendommen, som han atter solgte i Maj Maaned 1917 inden den 22. Han fældede, uden at indhente Skovtilsynets Tilladelse, 6 Ege og 6 Bøge, medens han ejede Ejendommen, dog at et Par af Træerne mulig først er fældet, efter at Tiltalte atter havde solgt Gaarden, paa hvilken han aldrig har haft Skøde. Egene solgte Tiltalte for 1050 Kr. til Skovrider Schroll, som derpaa straks solgte dem videre til Vognmand Lars Larsen med en Opgæld af 50 Kroner. Bøgestammerne solgte Tiltalte til Træskofabrikken »Fremad« for 300 Kr., saaledes at han skulde besørge Kørselsudgifterne, som han ansætter til 130 Kroner. Resten af Bøgene (17 Rummeter Bøgetræ) er, efter at nærværende Sag var bleven rejst, tilbudt Amts-Brændselsinstitutionen og er vurderet til 170 Kroner, hvorfra efter Tiltaltes Forklaring maa trækkes 20 Kr. for Opsætning i Rummeter. Af det solgte Træ blev Egene — saavel Stammer som Top — og Bøgestammerne solgt, uden at der blev gjort Amts-Brændselsinstitutionen Tilbud om nogen Del deraf. Egetoppene maa efter det Oplyste

antages at have udgjort 14½ Rummeter og var af Værdi 100 Kr. De blev først i Marts Maaned 1918 af Køberen, fornævnte Vognmand Lars Larsen, tilbudt Brændselsinstitutionen sammen med de ommeldte 17 Rummeter Bøgetræ.

Da Tiltalte ikke har haft Skøde paa Ejendommen, findes han ikke ved den omhandlede Hugst at have paadraget sig Strafansvar, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Med Hensyn til Tiltalen for ulovlig Handel med Skoveffekter har Tiltalte forklaret, at de fældede Træer var Gavntræ og solgte som saadant, og at han ikke var bekendt med Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 77 af 17 Februar 1917, som han erkender at have overtraadt.

Selvom der gaas ud fra, at selve Ege- og Bøgestammerne har været Gavntræ, og at der er sket rettidigt Tilbud til Brændselsinstitutionen forsaavidt angaar de 17 Rummeter Bøgetræ, har Tiltalte i hvert Fald ikke tilbudt Amts-Brændselsinstitutionen Halvdelen af Egetoppene. For den Overtrædelse af § 4 i Indenrigsministeriets fornævnte Bekendtgørelse, hvori Tiltalte herefter har gjort sig skyldig, vil han være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

Overensstemmende med Foranstaaende vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er anset dels efter Forordningen af 27 September 1805 § 20 med en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 1440 Kroner, dels efter fornævnte Lov af 1914 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kroner, idet dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, være delvis at forandre, delvis at stadfæste.

Nr. 168. Højesteretssagfører Ulf Hansen
 mod
 Anders Marius Valdemar Bøje (Def. Levy),

der tiltales for Bedrageri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 14 Februar 1918: Tiltalte Anders Marius Valdemar Bøje bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer 20 Kr. til Overretssagfører Langballe og 15 Kr. til Sagfører Barlag. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Dahl, betaler Tiltalte 25 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til

andet Resultat, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 10 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Marius Valdemar Bøje til Højesteretssagførerne Hansen og Levy 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret indankede Sag er Anders Marius Valdemar Bøje sat under Tiltale for Bedrageri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Tiltalte, der er født den 23 August 1875, har tvende Gange vedtaget at erlægge Bøder, nemlig i Aaret 1906 inden Ning Herreds Politiret 10 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Næringslovgivningen samt Konfiskation af nogle anholdte Varer og i Aaret 1910 inden Randers Købstads Politiret 80 Kr. til Statskassen i Medfør af Straffelovens § 203. Iøvrigt ses Tiltalte ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Efter at Tjenestekarl Kresten Krestensen af Langvang ved en den 12 Maj 1917 oprettet Kontrakt havde afkøbt Cyklehandler Jens Martinus Jensen af Bramstrup en ny Herrecykel for et Beløb af 130 Kr., der skulde betales med 20 Kr. straks og 15 Kr. maanedlig, indfandt han sig, ledsaget af Arbejdskarlene Søren Andersen Nielsen og Jens Nielsen, en Dag i August Maaned s. A. med Cyklen, paa hvilken der da var afbetalt ialt 65 Kr., hos Tiltalte, som driver Marskandiserforretning i Randers, og forespurgte, om Tiltalte vilde laane ham Penge mod Pant i nævnte Cykel. Hertil svarede Tiltalte Nej, idet han anførte, at han ikke var Pantelaaner, hvorimod han erklærede sig villig til at købe Cyklen og derpaa spurgte Krestensen, om denne var Ejer af samme, hvad Krestensen bejaede med Tilføjende, at han »havde Cyklen paa en Købekontrakt«, der beroede hos hans Fader, som imidlertid ikke gerne skulde vide noget om Afhændelsen. Tiltalte tog disse Udtalelser for gode uden at søge nærmere Oplysning om Ejendomsforholdet hos fornævnte Jensen, hvis Navn og Bopæl var paamalet Stellet, og afkøbte derpaa Krestensen oftnævnte Cykel for et Beløb af 40 Kr., men — efter hvad Tiltalte for Underretten overensstemmende med Krestensens Udsagn har vedgaaet — saaledes, at han forpligtede sig til at sælge Krestensen den tilbage for 45 Kr., hvis denne i Løbet af 14 Dage henvendte sig til Tiltalte desangaaende. Da en Søn af Tiltalte, der dengang havde Tjeneste paa Landet, imidlertid kom hjem en Dag umiddelbart herefter, forærede Tiltalte bemeldte Cykel, som han i dens daværende Tilstand ansaa for at have en Værdi af 100 Kr. eller deromkring, til Sønnen, hvorpaa denne førte den med sig ud i sin Plads. Tre eller fire Dage efter, at Krestensen havde solgt Cyklen til Tiltalte, indfandt han sig atter hos denne og forlangte at købe Cyklen tilbage for 45 Kr., men Tiltalte nægtede nu at

udlevere ham den, idet han angav, at han havde solgt den, og dette hævdede han ligeledes overfor en tilstedeværende Trediemand, ligesom han forklarede i Overensstemmelse hermed til en Politirapport, der optoges i September Maaned 1917 under en mod Krestensen indledet offentlig Undersøgelse. Efter at Tiltaltes ovennævnte Søn var flyttet tilbage til Hjemmet, henstillede Tiltalte den ommeldte Cykel paa sit Loft, hvor den i Januar Maaned d. A. blev set af Cykelhandler Jensen, som derpaa gjorde Anmeldelse til Politiet.

For Overretten har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse om overfor Krestensen at have forpligtet sig til at tilbagesælge ham den ham afkøbte Cykel for 45 Kr., saafremt han i Løbet af 14 Dage efter Købet stillede Krav derom, idet Tiltalte har erklæret alene at have lovet Krestensen, at han, saafremt Tiltalte endnu maatte have Cyklen, naar Krestensen paany kom til ham, skulde faa den billigere end nogen Anden.

Under den i Anledning heraf paa Overrettens Foranledning skete Genoptagelse af Forhøret har af de tvende Personer, som overværede Handlen mellem Tiltalte og Krestensen, Søren Andersen Nielsen, der efter sit Udsagn har været straffet 5 Gange, deraf 3 for Tyveri eller Ran, afgivet Forklaring, som paa væsentlige Punkter bestyrker Tiltaltes seneste. Derimod har Jens Nielsen, der har været straffet 2 Gange, deraf den ene for Tyveri, og som under en paa et Sagførerkontor i Randers, til hvilket Tiltalte havde ført ham, over ham optaget Afhøring ligeledes havde udtalt sig overensstemmende med Tiltaltes seneste Forklaring, under den over ham i Nørhald m. fl. Herreders Politiret derefter foretagne Afhøring gentagende udtrykkelig udsagt, at han er vis paa, at Tiltalte overfor Krestensen forpligtede sig til at holde den ham afkøbte Cykel tilbage i 14 Dage, saaledes at Krestensen skulde være berettiget til at tilbagekøbe den i Løbet af dette Tidsrum for et Beløb, hvis Størrelse Nielsen ikke nærmere har anført, men som i en af ham gengivet Ytring af Krestensen til Tiltalte er angivet til — foruden det af ham modtagne Beløb — »5 eller 10 Kr., ligesom vi kommer til Rette om«. I Forbindelse dermed har Nielsen erklæret, at hans paa Sagførerkontoret afgivne, herfra afvigende Forklaring beror paa en Misforstaaelse.

Efter det saaledes Foreliggende findes Rigtigheden af Tiltaltes Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse ikke at være saaledes bestyrket, at der vil kunne tillægges den Betydning, hvorimod Tiltaltes først afgivne Forklaring, som væsentlig bekræftet af Sagens øvrige Oplysninger, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Cyklen er bragt tilstede under Sagen og — efter med Tiltaltes Samtykke at være vurderet til »ca. 100 Kr., mindst 90« — tilbageleveret til nysnævnte Jensen.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit efter det ovenanførte udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes kunne stadfæstes, hvorhos Tiltalte vil

have at betale i Salær til Aktor for Overretten 25 Kr., medens der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen sammesteds, da Tiltalte ved en privat antaget Defensor selv har draget Om-sorg for sit Forsvar her for Retten.

Fredag den 7 Marts.

Nr. 174.

Højesteretssagfører Bache
mod

**Otto Jens Christian Haarding, Kristian Adolph Pedersen og
Olga Johanne Marie Petersen (Def. Ulf Hansen),**

der tiltales for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1918: Arrestanten og de Tiltalte bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost: 1) Arrestanten Valdemar Kristian Frandsen i 60 Dage, 2) Tiltalte Otto Jens Christian Haarding i 20 Dage, 3) Tiltalte Edvard Sofus Hansen i 30 Dage, 4) Tiltalte Kristian Adolph Pedersen i 30 Dage, 5) Tiltalte Olga Johanne Marie Petersen i 20 Dage og 6) Tiltalte Olga Marie Cecilie Jensen, Frandsens Enke, i 20 Dage samt En for Alle og Alle for En udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ørn og Engelberg 30 Kroner til hver. I Medfør af Bestemmelserne i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 20 ud-sættes de de Tiltalte, Haarding, Hansen, Pedersen, Olga Petersen og Ol-ga Frandsen, ikendte Straffe og bortfalder disse efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse at regne, saafremt de Tiltalte hver især holder sig de i den citerede Lovbestemmelse fastsatte almindelige Vilkaar efter-rettelig. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1918: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Femaarsfristen regnes fra denne Overrets-doms Afsigelse. I Salær for Overretten betaler de Tiltalte, Otto Jens Christian Haarding, Edvard Sofus Hansen, Kristian Adolph Pedersen, Ol-ga Johanne Marie Petersen og Olga Marie Cecilie Jensen, Frandsens Enke, En for Alle og Alle for En, 30 Kroner til Overretssagfører Otto Bing, og de Tiltalte, Otto Jens Christian Haarding, Olga Johanne Marie Petersen og Olga Marie Cecilie Jensen, Frandsens Enke, En for Alle og Alle for En, 30 Kroner til Overretssagfører Bentzen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, mangelfulde Oplysninger findes det betænkeligt at anse det godtgjort, at Kristian Pedersen har gjort

sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Straf for Hæleri, og denne Tiltalte vil derfor være at frifinde. Derimod vil den indankede Dom i Henhold til de i samme for Otto Haardings og Olga Petersens Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste, forsaavidt angaar disse to Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Kristian Adolph Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanketer, ved Magt at stande, saaledes at Fem- aarsfristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Otto Jens Christian Haarding og Olga Johanne Marie Petersen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bache og Han- sen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Otto Jens Christian Haarding, Edvard Sofus Hansen, Kristian Adolph Petersen, Olga Johanne Marie Petersen og Olga Marie Cecilie Jensen, Frandsens Enke, er under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret alene efter deres Begæring hertil indankede Sag sat under Tiltale for Hæleri.

Tiltalte Haarding er født den 24 December 1896 og ikke fundet for- hen straffet.

Tiltalte Pedersen er født den 20 Marts 1898 og ikke fundet forhen straffet, hvorimod han den 7 Januar 1918 ved Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Kriminalkammer har vedtaget en Bøde til Kammerets Fattigkasse paa 150 Kr. for hælerisk Virksomhed.

Tiltalte Petersen er født den 1 Juli 1882 og tidligere anset ved Kø- benhavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Juni 1918 efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2 II med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Valdemar Kristian Frandsen, hvis Forhold er blevet paakendt ved Underrettsdommen, men for hvis Vedkommende denne ikke er paaanket, stjal den 30 August 1918 fra Muren af Ejendommen Vester Boulevard Nr. 13 to Messingskilte, som hver var 50 cm brede og 12 cm høje, og af hvilke det ene bar Paaskriften: »Kreditforeningen for industrielle Ejen- domme« og det andet Paaskriften: »Hypotekforeningen for København og Omegn«. Skiltene, der tilhørte de nævnte to Foreninger, og som er vurderet til 20 Kr., solgte Frandsen den 3 September til Tiltalte Haar- ding for 17 Kr. 50 Øre; Haarding spurgte forinden, om de var stjaalne, hvortil Frandsen svarede Nej. Samme Dag sendte Haarding sin Kæ-

reste, Tiltalte Olga Petersen, hen for at sælge Skiltene i en Jærnhandlerforretning, som drives af Tiltalte Hansen og Kristian Pedersen for fælles Regning, medens kun Førstnævnte har Næringsadkomst. Olga Petersen traf i Forretningen Tiltalte Hansen, som spurgte, om Skiltene var stjaalne, og da hun hertil svarede, at det troede hun ikke, samt da hun opgav sin Bopæl, købte han Skiltene for ca. 24 Kroner. Tiltalte Kristian Pedersen saa senere samme Dag Skiltene ligge i Forretningen og gjorde da Hansen opmærksom paa, at de maatte være stjaalne; men Hansen slog Sagen hen. Næste Dag læste Hansen i en Avis om Tyveriet af Skiltene, og han gik da hen til Olga Petersen og forlangte at faa sine Penge tilbage, idet han sagde, at Skiltene var stjaalne, og truede med at gøre Anmeldelse til Politiet. Efter Aftale med Haarding indfandt Olga Petersen sig derefter i Forretningen og tilbagebetalte de modtagne Penge samt fik Skiltene udleveret af Hansen, som meddelte det Passerede til Kristian Pedersen. Efter at have faaet Skiltene hjem blev Haarding og Olga Petersen enige om, at Sidstnævnte skulde levere dem tilbage til Frandsen; men da hun ikke kunde finde denne, gik hun den 6 September til hans Moder, Tiltalte Frandsens Enke, fortalte hende om de stedfundne Handler om Skiltene og søgte at faa hende til at erstatte de Penge, Haarding havde givet for Skiltene. Da Frandsens Enke ikke vilde dette, gik Olga Petersen sin Vej og lod Skiltene ligge. Frandsens Enke henvendte sig derefter til sin oftnævnte Søn og bad ham fjerne Skiltene; men i Stedet herfor gemte han dem i Moderens Servante, hvor hun, som var vidende om, at de var stjaalne, lod dem ligge, indtil Politiet 4 Dage senere indfandt sig og tog dem i Bevaring.

Samtlige de Tiltalte findes herefter at have gjort sig skyldig i Hæleri ved paa de anførte Maader at modtage eller fordølge de stjaalne Messingskilte, og de vil derfor være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. Straffelovstillæget af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost: Haarding i 20 Dage, Hansen og Kristian Pedersen hver i 30 Dage og Olga Petersen og Frandsens Enke hver i 20 Dage. Straffens Fuldbyardelse vil dog efter Omstændighederne være at udsætte i Medfør af sidstnævnte Lovs § 20, saaledes at den bortfalder efter Forløbet af 5 Aar, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, og da nævnte Doms Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger i første Instans, som er paalagte samtlige de Tiltalte samt ovennævnte Valdemar Kristian Frandsen in solidum, tiltrædes for de Tiltaltes Vedkommende, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, dog at Femaaersfristen bliver at regne fra nærværende Doms Afsigelse.

Samtlige Tiltalte vil derhos være at tilpligte in solidum at betale 30 Kroner i Salær til Aktor for Overretten, og de Tiltalte Haarding, Olga Petersen og Frandsens Enke vil være at tilpligte in solidum at betale 30 Kroner til deres beskikkede Defensor for Overretten, hvorimod de Tiltalte Hansen og Kristian Pedersen selv har sørget for deres Forsvar her for Retten.

Nr. 182.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Hans Christian Bernhardt Jensen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 10 December 1918: Arrestanten Hans Christian Bernhardt Jensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Saa bør han og godtgøre det Offentlige de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Sallærer til Aktor, Sagfører A. Jacobsen, og Defensor, Sagfører S. Jensen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Januar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Sallær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Bernhardt Jensen til Højesteretssagførerne Liebe og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vennebjerg Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Hans Christian Bernhardt Jensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 1 August 1891, har tidligere, foruden at han fire Gange har været straffet for Betleri og een Gang for Løsgænger, været anset ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 1 December 1911 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 Oktober 1912 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1 Stk., og midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved samme Rets Dom af 12 Marts 1914 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 fastsat Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Overrettens Dom af 31 August s. A. efter Straffelovens § 231, 1 Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Arrestanten

er derhos under en mod ham for Tyveri anlagt Sag ved Overrettens Dom af 5 August 1918 frifundet for Aktors Tiltale.

Med Hensyn til det Arrestanten nu paasigtede Forhold har Arbejdsmand Martinus Pedersen af Sindal edelig forklaret, at han den 18 Oktober f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 1 og 2 fra en aaben Lem i et paa Købmand Dybro Jørgensens Tømmerplads i Sindal beliggende Tømmerskur blev opmærksom paa en Mandsperson, der fra et paa Tømmerpladsen værende Oplag af gammelt Jærn, der tilhører Isenkræmmer Anders Th. Pedersen, ligeledes af Sindal, lige havde ført nogle Jærnplader gennem Aabningerne i et — som det maa antages, ca. 3 Alen højt — Plankeværk, der adskiller Tømmerpladsen fra en tilstødende Have, og i hvilket Brædderne er anbragt med mindre Mellemrum. Vidnet ytrede til Personen, der stod i en Afstand af 5 à 6 Alen fra ham: »Kan det ogsaa gaa«, og da Personen ikke svarede noget herpaa, udtalte han yderligere: »De maa regne med, at det bliver meldt«, hvorefter Personen løb bort uden at modtage Jærnpladerne. Endvidere har Vidnet forklaret, at han en Timestid før havde set den paagældende Mandsperson udenfor Husejer Niels Andersens Hus i Sindal, hvor Andersen havde hensat en ham tilhørende gammel Kakkellovn, som Personen vilde købe, uden at der dog blev afsluttet nogen Handel, idet Andersen forlangte 75 Kr., medens Personen kun vilde give det halve, og at han er fuldkommen sikker paa, at det var samme Person, som han senere samme Dag saa i Færd med at stjæle Jærnpladerne, ligesom han formener med Bestemthed at kunne genkende Personen i Arrestanten.

Fornævnte Niels Andersen har derhos forklaret, at der den ovennævnte Dag ved Middagstid kom en 4 à 5 »Bisser« forbi Vidnets Hus, at en af dem spurgte Vidnet om, hvad Kakkellovnen kostede, at Vidnet forlangte 75 Kr., hvorimod Personen kun vilde give det Halve, at Arrestanten »nok« kan ligne den paagældende Person, men at Vidnet dog ikke tør paastaa, at Arrestanten er identisk med ham.

Dernæst har Arbejdskarl Christian Hansen edelig forklaret, at han ved Middagstid nævnte Dag var i Selskab med Arrestanten, da denne paa Sindal Gade handlede med en gammel Mand om en Kakkellovn, for hvilken den gamle Mand forlangte 75 Kr., medens Arrestanten kun vilde give det Halve.

Endvidere har Arbejdskarl Alfred Peter Jensen forklaret, at han den ovennævnte Dag sammen med Arrestanten opholdt sig i Sindal, og at Arrestanten om Formiddagen, da de befandt sig paa en Markvej udenfor Dybro Jørgensens Tømmerplads, udtalte, at han vidste, at der inde paa Tømmerpladsen laa noget gammelt Jærn, og at han troede, at han vilde have noget af det, hvilken Udtalelse Vidnet opfattede saaledes, at det var Arrestantens Hensigt at stjæle Jærnet.

Endelig fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der efter Tyveriets Begaaelse sammen med Jærnpladerne blev fundet en Sæk, hvorhos det efter de af Maler Ejnar Christensen og Handelsmand Jørgen Thomsen afgivne Forklaringer, der for Førstnævntes Vedkommende er beediget, maa antages, at Arrestanten under Foregivende af at ville opkøbe gammelt Jærn eller Klude den nævnte Dag i Sindal laante en Sæk af Christensen, der videre har forklaret, at Arrestanten, da han den følgende

Dag blev anmodet om at tilbagelevere Sækken, udtalte, at han ikke kunde huske at have laant nogen Sæk.

Arrestanten har benægtet at være identisk med den Person, som blev truffet i Færd med at stjæle de ommeldte Jærnplader, samt at have forhandlet med Niels Andersen eller nogen Anden i Sindal om Købet af en Kakkelovn saavel som at være fremkommet med de af Alfred Peter Jensen omforklarede Udtalelser og at have laant nogen Sæk af Maler Christensen.

De ommeldte Jærnplader, 4 Stk., der efter Tyveriets Opdagelse blev bragt tilbage til Oplaget, er af Isenkræmmer Pedersen ansat til en samlet Værdi af 15 Kr., hvorhos han har frafaldet Krav paa Erstatning.

Ved de ovenanførte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder at Arrestantens Forklaringer under Forhøret maa antages at være løgnagtige, og at han som meldt tidligere gentagne Gange har været straffet for Tyveri, findes der nu uanset Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Tyveri, og det maa derfor, idet der mangler Oplysning om, hvorledes han har skaffet sig Adgang til Oplaget, billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 232, 1 Led, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 18 Maaneder. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden kunne stadfæstes.

Nr. 186. Højesteretssagfører I. Kondrup
 mod
Karl Herman Jensen (Def. Harboe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1919: Arrestanten Karl Herman Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Munch-Petersen og Koch, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Karl Herman Jensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Karl Herman Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 11 August 1886 og tidligere foruden 3 Gange forinden sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 24 Januar 1905 efter Straffelovens § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 3 Marts 1906 efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 6 April 1909 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og senest i Følge Dom ved Højesterets Dom af 5 Januar 1912 efter Straffelovens § 232, 2 Led, for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Han har derhos været arresteret her ved Retten i Tiden fra den 1 til den 5 Oktober 1915 som sigtet for Tyveri og i Tiden fra den 4 Maj 1916 til den 19 Juni s. A. som sigtet for Hæleri, men begge disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 10 Oktober 1918 anmeldte Havnearbejder Villy Jacob Nielsen, at der i Tiden fra den 7—9 samme Maaned var frastjaalet ham et Par Støvler, der stod i hans Soveværelse i Lejligheden Saxogade 56, 3die Sal. Ved Anmeldelsen henledte han Opmærksomheden paa, at den hos ham boende Charlotte Christensen havde haft Besøg af 4 Personer, idet Tyveriet antagelig var begaaet af en af disse Personer.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten er en af de Personer, der ved Besøget hos Charlotte Christensen, der fandt Sted den 8 Oktober, var tilstede i Anmelderens Lejlighed.

Det i den ommeldte Ejendom paa 2den Sal boende Vidne Anna Johanne Dorthea Nielsen, født Schurmann, har derhos under Eds Tilbud forklaret, at hun den 8 Oktober 15 à 20 Minutter efter, at hun havde set Arrestanten, Charlotte Christensen og nogle andre Personer forlade Ejendommen, hørte, at en Person kom løbende op ad Ejendommens Køkkentrappe og gaa ind ad Anmelderens Køkkendør, idet han drejede Laasen hurtigt om, [og] at hun, da hun havde aabnet sin Hoveddør i den Hensigt at gaa op til Anmelderens Lejlighed for at undersøge, om det var Anmelderen selv, der var kommet hjem, saa, at Arrestanten kom gaaende ned ad Trappen, idet han i Haanden holdt et Par Støvler, som han dog, da han saa Vidnet, stak ind under sin Trøje.

Det har vist sig, at de Anmelderen frakomne Støvler, der er komne tilstede under Sagen, Klokkeren 11½ Formiddag samme Dag, Tyveriet fandt Sted, er pantsatte paa et Laanekontor i Saxogade, og Bestyreren af det paagældende Laanekontor, Magnus Flindt Nielsen, har som Vidne forklaret, at han føler sig overbevist om, at Arrestanten er identisk med den Mand, der pantsatte Støvlerne, uden at han dog tør aflægge Ed derpaa.

Arrestanten, der til at begynde med nægtede, at det var ham, der havde stjaalet eller pantsat Støvlerne, har i den af ham i Forhøret den 13 December 1918 afgivne Forklaring anbragt, at det er muligt, at han har taget Støvlerne, uden at han dog er sig bevidst at have gjort det, idet han den paagældende Dag var meget beruset. Under et i Sagen optaget Reassumptionsforhør har Arrestanten imidlertid forklaret, at han godt kan huske, at han ikke har taget Støvlerne, idet hans tidligere Forklaring kun er afgivet, fordi han mente, at »der stak Noget under« Anmelderens og Vidnet Anna Nielsens Forklaring, og han ikke vilde have, at Anna Nielsen skulde komme til at aflægge falsk Ed.

Efter alt det Foreliggende, hvortil kommer, at Anmelderen har forklaret, at Arrestanten, efter at Anmeldelse var sket, spurgte, om Anmeldelsen ikke kunde blive taget tilbage, idet Støvlerne saa skulde blive indløst, samt i Betragtning af Arrestantens tyvagtige Fortid findes det tilstrækkelig bevist, at han har gjort sig skyldig i Tyveriet af Støvlerne, der er vurderet til 18 Kr.

Efter det Oplyste er der ingen Grund til at antage, at Arrestanten, da Tyveriet fandt Sted, var mere beruset, end at han var paa det Rene med, hvad han foretog sig.

Charlotte Christensen har forklaret, at hun ikke er vis paa, at Køkkendøren til Anmelderens Lejlighed var aflaaaset, og Tyveriet vil herefter være at tilregne Arrestanten som simpelt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Mandag den 10 Marts.

Nr. 85. Generalkonsul **Silcowitz-Hansen** (Asmussen)

m o d

Aktieselskabet **Hartmann & Co.** (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Misligholdelse af en Kontrakt om Levering af et Parti Hvidkaal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 Marts 1918: Hovedsagsøgeren, Generalkonsul Silcowitz-Hansen, bør til Kontrasagsøgerne, A/S Hartmann & Co., betale 2334 Kr. 70 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 23 Februar 1918, til Betaling sker, og Kontrasagens Omkostninger med 200 Kr. Omkostningerne i Hovedsagen ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin Paastand om Tilkendelse af Erstatning i Anledning af Afvisningen af den i den indankede Dom omtalte niende Vognladning. Appellanten har end-

videre frafaldet sit Anbringende om, at den af ham leverede Kaal er bleven angrebet af Frost under Transporten fra Amager til Malmø.

I Henhold til de i Dommen, forsaavidt denne efter Proceduren og Indstævningen foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Generalkonsul Silcowitz-Hansen, til Indstævnte, Aktieselskabet Hartmann & Co., med 500 Kroner. Saabetales Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 14 Januar 1918 købte A/S Hartmann & Co. af Generalkonsul Silcowitz-Hansen 9 Vognladninger prima Vinter-Hvidkaal à 11½ Øre pr. kg ekskl. Halmpakning og Fragt fra Amager til København og anmodede Sælgeren om at adressere Vognene til Handelsaktiebolaget Aspegren & Lindberg i Malmø. I de nærmest følgende Dage blev 8 Vogne pakkede paa forskellige af Amagerbanens Stationer og ankom til Malmø den 19 s. M. De 7 af disse betalte Køberne ved Fragtbrevenes Modtagelse, hvorimod de vægrede sig ved at betale den 8de, forinden et formentligt Tilgodehavende var blevet dem godtgjort, og de nægtede at modtage den 9de Vogn. Den 19 Januar meddelte Aktieselskabet Silcowitz-Hansen, at Aspegren & Lindberg, til hvem de havde solgt Partiet, havde reklameret i Anledning af, at en stor Del af Kaalen angaves at have været frossen inden Indladningen i Vognene, og opfordrede ham til at give Møde ved en Synsforretning over Kaalen, som den 21 s. M. skulde finde Sted, en Opfordring han dog ikke fulgte.

Under Anbringende af, at han har leveret prima Kaal i Overensstemmelse med Handlens Vilkaar og sørget for forsvarlig Pakning, har under denne efter Hoved- og Kontrastævning anlagte Sag Hovedsagsøgeren, fornævnte Generalkonsul Silcowitz-Hansen paastaet A/S Hartmann & Co. dømt til at betale 1563 Kr. 33 Øre — nemlig Betaling for den 8de Vogn med Pakning og Fragt 1313 Kr. 33 Øre og Erstatning for Tab af Fortjeneste ved den 9de Vogn 250 Kr. — med Renter af 1252 Kr. 93 Øre 6 pCt. aarlig fra Leveringsdagen, 17 Januar 1918, og af Restbeløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 1 Februar 1918, og Sagens Omkostninger.

Medens Kontrasagsøgerne, fornævnte A/S Hartmann & Co., i Hoved-

sagen paastaar sig frifundet mod at betale 1313 Kr. 33 Øre og sig tillagt Sagens Omkostninger, gaar deres Paastand i Kontrasagen ud paa, at Silcowitz-Hansen dømmes til at betale dem en Erstatning af 7508 Kr. 63 Øre med Fradrag af nævnte 1313 Kr. 33 Øre = 6195 Kr. 30 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 23 Februar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De har derhos nedlagt en subsidær Paastand.

I Kontrasagen paastaar Hovedsagsøgeren sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Paastand har A/S Hartmann & Co. anført, at det ved Vognenes Ankomst til Malmø viste sig, at Kaalen for en stor Del var gennemfrossen. De lod derfor den 21 Januar to af Magistraten i Malmø udmeldte Synsmænd foretage Besigtelse over Partiet, og disse to Mænd, der som Vidner under Sagen nærmere har forklaret, hvorledes de foretog Besigtelsen ved at udtage Kaalhoveder af de forskellige Vogne og lade to af disse helt udlosse samt ved at gennemskære et stort Antal Kaalhoveder, afgav derefter den Erklæring, at største Delen af Kaalhovederne var frosne, at mindst 75 pCt. af de paagældende Vognladninger havde været hårdt frosne ved Indladningen, og at Værdien af disse $\frac{3}{4}$ af Partiet var forringet med mindst 50 pCt.

Fremdeles anfører Aktieselskabet, at medens Partiet af deres Købere var videresolgt til en Pris af 12 $\frac{1}{2}$ Øre, maatte disse heraf sælge 63.413 kg 8 Øre under Prisen, medens de for Resten, 21.179 kg, kun opnaaede en Pris af 1 Øre pr kg. De har derfor opgjort deres Erstatningskrav til henholdsvis 5073 Kr. 04 Øre og 2435 Kr. 59 Øre, ialt 7508 Kr. 63 Øre. Heri vil der efter Aktieselskabets Anbringende alene være at fradrage Købesummen for den ene Vogn m. m. 1313 Kr. 33 Øre, medens de paa Grund af det Leveredes Tilstand har været berettiget til at vægre sig ved at modtage den 9de Vogn og ikke kan være pligtige at yde Erstatning for tabt Fortjeneste paa denne.

Herimod gør Silcowitz-Hansen gældende, at han har opfyldt sin Leveringspligt, at Kaalen, hvis den har været frossen ved Ankomsten, har lidt Skaden under Transporten, og at Aktieselskabet har maattet bære Faren herved. Med Hensyn til Erstatningsberegningen anfører han, at Kontrasagsøgerne alene kunde kræve Erstatning for sket Værdiforringelse, og at det foretagne Salg ikke har været egnet til at fremskaffe en Pris, der kan lægges til Grund for Erstatningskrav.

Vel har nu hans Opkøber og 3 Kaalpakkere som Vidner forklaret, at Kaalen, da den blev pakket, ikke var frossen, men da det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Pakningen har været forsvarlig og tilstrækkelig til at skærme Kaalen mod Frost, og at det i det paagældende Tidsrum væsenlig har været Tøvejr og overhovedet ikke streng Frost, samt da Vidnerne har indskrænket sig til at se paa Kaalhovederne og tildels tage dem i Hænde, vil den afholdte Synsforretnings Resultat være at lægge til Grund ved Sagens Paakendelse. Herefter maa der gaas ud fra, at Kaalen ikke har været udsat for at fryse under Transporten, men har været frossen ved Leveringen her, og Silcowitz-Hansen vil derfor være at dømme til at betale Erstatning for mangelfuld Levering.

Med Hensyn til denne Erstatnings Beregning maa der, eftersom

der ganske mangler Oplysninger om, under hvilke Omstændigheder det skete Salg er foretaget, gives Silcowitz-Hansen Medhold i, at han ikke uden videre kan anses pligtig af betale det foran efter dette Salgs Resultat opgjorte Beløb. Størrelsen af den Erstatning, han vil have at svare, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes efter den ved Synsforretning fundne Værdiforringelse af 75 pCt. af Partiet regnet til den af Kontrasagsøgerne vedtagne Pris, $11\frac{1}{2}$ Øre, til 3648 Kr. 03 Øre. Dette Beløb vil Silcowitz-Hansen være at dømme til at betale Kontrasagsøgerne med Fradrag af den af disse erkendte Skyld, 1313 Kr. 33 Øre, hvorimod der ikke kan tilkendes ham Erstatning for Tab af Fortjeneste ved den refuserede Vogn, idet Aktieselskabet har været berettiget til at vægre sig ved at aftage denne. Af Beløbet 2334 Kr. 70 Øre vil der være at betale Rente efter Kontrasagsøgerens Paastand.

Sagens Omkostninger i Hovedsagen vil være at ophæve. Kontrasagens Omkostninger vil Hovedsagsøgeren have at betale Kontrasagsøgerne med 200 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Tirsdag den 11 Marts.

Nr. 188.

Højesteretssagfører Trolle
mod

Rasmus Peter Løkke Sørensen og Johannes Andreas Rasch
(Def. Liebe),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Januar 1919: Arrestanterne Valdemar Kristian Andersen, Rasmus Peter Løkke Sørensen, Johannes Andreas Rasch og Tiltalte Marius Edvard Lyneborg bør straffes, Andersen med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar, Sørensen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Rasch med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Lyneborg med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Levysohn og Prokurator Mundt, 40 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover af Rasch $\frac{1}{4}$ og af Lyneborg $\frac{1}{2}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Marts 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63 Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr 2

Tirsdag den 11 Marts.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Sørensen og Johannes Raschs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Rasmus Peter Løkke Sørensen og Johannes Andreas Rasch, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Trolle og Liebe 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arresterterne Valdemar Christian Andersen, Rasmus Peter Løkke Sørensen, Johannes Andreas Rasch og Tiltalte Marius Edvard Lyneborg tiltales, Andersen og Sørensen for Tyveri, Rasch og Lyneborg for Hæleri.

Sørensen er født den 28 Maj 1885 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 2 December 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 12 Maj 1906 i Medfør af § 241 I efter dens § 238 og under Hensyn til Lov af 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1907 efter Straffelovens § 230 I eller i Medfør af § 241, 2 Stk., som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 9 Maj 1911 efter Straffelovens §§ 210 og 231 I, 243, jfr. § 47 II samt Lov af 1 April 1905 § 1, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 11 Juni 1912 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af dens § 241 efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom af 24 Februar 1917 efter

Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241. II efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Rasch er født den 13 December 1879 og tidligere anset bl. a.: ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Maj 1896 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ved Bornholms vestre Herreds Ekstrarets Dom af 9 Marts 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37, 21, 61 og 57, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 3 Marts 1909 efter Straffelovens § 243, jfr. Lov af 1 April 1905 § 1 I, jfr. § 2, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar,*) og senest: ved nærværende Rets Dom af 25 November 1916 i Medfør af Straffelovens § 246 I efter dens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Arrestanterne Andersen og Sørensen var blevet arresterede som sigtede for et for »Hovedstadens Brugsforening« anmeldt, i Tiden fra den 7 August 1918 Klokken 7 Eftermiddag til den næste Dags Formiddag Klokken 7 begaaet groft Tyveri fra Foreningens Lokaler, Kirkegaardsvvej 47, tilstod Andersen, der, til at begynde med, havde nægtet sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Tyveri, at han om Natten til den 8 August 1918 havde forøvet Tyveriet i Forening med Arrestanterne Sørensen og stjaalet en Del Beklædningsgenstande m. m.

Denne Forklaring ændrede Andersen imidlertid allerede i det følgende Forhør, i hvilket han var fremstillet, derhen, at han alene havde begaaet Tyveriet, og den af ham endelig afgivne Forklaring gaar ud paa Følgende:

Mens Arrestanterne Andersen og Sørensen den 7 August om Aftenen opholdt sig som Gæster i en Beværtning i Nyhavn, bad Andersen, der havde besluttet sig til at begaa Tyveri fra Brugsforeningen paa Kirkegaardsvvej, Sørensen om at skaffe sig en Sæk, idet han uden at betro Sørensen, at han agtede at begaa Tyveri, fortalte denne, at han skulde hente nogle Ting paa Amager. Sørensen forlod derpaa Beværtningen og vendte kort efter tilbage medførende en Køjesæk, som han fortalte, at han havde laant af Tiltalte Lyneborg. Andersen har dog i et under Sagen optaget Reassumptionsforhør forklaret, at det er muligt, at han var sammen med Sørensen, da denne laante Køjesækken. Andersen og Sørensen skiltes derefter Klokken ca. 10 Eftermiddag, og Andersen begav sig nu, medførende Køjesækken, ud til Sundbyerne. Klokken ca. 3 om Natten indfandt Andersen sig derpaa ved Ejendommen Kirkegaardsvvej 47, hvor han ved fra Vejen at stige ind gennem et Vindue, som han opbrød med et medbragt Stemmejern, skaffede sig Adgang til Brugsforeningens i Stueetagen liggende Lokaler, hvor han stjal Uldtrøjer, Skjorter, Sokker, Støvler, Sko, Benklæder samt en Del Drik-

*) Skal være 1 Aar.

kevarer, hvoriblandt Cacaolikør og Portvin. De stjaalne Koster, der er vurderet til ialt ca. 665 Kr., beroede frit fremme. Andersen forlod derpaa Gærningsstedet medførende de stjaalne Koster, som han anbragte i Køjesækken. Paa en i Nærheden af Gærningsstedet liggende Mark drak han en Del af de stjaalne Drikkevarer og gik derpaa til Nyhavn, hvor han tilfældigt traf Sørensen, der bar Køjesækken, indeholdende Resten af de stjaalne Koster, op i Tiltalte Lyneborgs Værelse i Hotel »Gl. Norge« i Toldbodgade, hvor Andersen kort efter indfandt sig. I Lyneborgs Værelse drak Andersen, Sørensen og Lyneborg derefter nogle af de stjaalne, til ialt 14 Kr. 25 Øre vurderede Drikkevarer, hvorpaa de i Forening gik hen i en Beværtning i Holmensgade, hvor Sørensen solgte en Flaske Likør, der hidrørte fra Tyveriet.

Lyneborg har forklaret, at Arrestanterne Andersen og Sørensen den 7 August om Aftenen indfandt sig i hans Værelse i Hotel »Gl. Norge«, hvor de bad ham om at laanehans Køjesæk til Brug ved et Tyveri, de agtede at forøve ved Indbud i en Brugsforening. Lyneborg har erkendt, at han derefter laante Andersen og Sørensen sin Køjesæk til at bære Tyvekosterne i, hvorhos han har forklaret, at Sørensen den næste Morgen paany indfandt sig i Værelset, medførende Køjesækken, der da var fuld af Undertøj, Sokker og Drikkevarer; nogen Tid efter kom Andersen ogsaa til Stede i Værelset, hvor de hver drak en til 4 Kr. 75 Øre vurderet Flaske Portvin, som Lyneborg var klar over hidrørte fra Tyveriet fra Brugsforeningen. De fulgtes derpaa alle 3 hen i en Beværtning i Holmensgade, hvor Sørensen for 8 Kr. solgte en Flaske Cacaolikør, som han havde udtaget af Rygsækken. Af Pengene, Sørensen fik for Likøren, trakterede han derefter Andersen og Lyneborg med »en Genstand«.

Arrestanten Rasch har under Sagen afgivet følgende Forklaring:

Den 8 August 1918 omkring Middagstid traf Rasch Arrestanterne Andersen og Sørensen paa en Beværtning i Nyhavn, og Sørensen spurgte da Rasch, om han vilde pantsætte noget Tøj for ham, hvilket Rasch erklærede sig villig til. Rasch og Sørensen fulgtes derefter op i Lyneborgs Værelse i Hotel »Gl. Norge«, hvor Lyneborg var til Stede, og hvor Andersen samt en Person ved Navn Mourits Marius Sørensen, der anholdtes under Forsøg paa at pantsætte nogle af de stjaalne Koster, og hvis Forhold er optaget til Paakendelse under en særskilt Sag, straks efter kom til. Andersen og Marius Sørensen forlod Værelset med nogle Koster til Pantsætning, medens Rasch af Arrestanten Sørensen til Pantsætning modtog en Pakke, indeholdende 1 Par Damestøvler samt 4 Uldtrøjer og 3 Skjorter, hvilke Koster, der har vist sig at hidrøre fra Tyveriet fra Brugsforeningen og er vurderet til 66 Kr., Rasch derefter pantsatte for Arrestanten Sørensen til en Laanesum af 25 Kr., hvorhos han for Arrestanten Sørensen afhændede den ved Pantsætningen af Kosterne modtagne Laaneseddel for 6 Kr. Af de saaledes indvundne Penge fik Rasch 5 Kr. for sin Ulejlighed.

Rasch og Arrestanten Sørensen, hvilken sidste var fulgt med Rasch og under Pantsætningen havde ventet ude paa Gaden, gik derefter tilbage til Lyneborgs Værelse, hvor Sørensen bad Rasch, om Køjesækken med Indhold maatte staa i Raschs Værelse, hvilket Rasch gav Lov til,

hvorefter de i Forening bar Sækken over i Raschs Værelse i Suhmsgade. Sækken indeholdt ifølge Raschs Forklaring da ca. 17 Uldtrøjer, ca. 10 Skjorter, ca. 10 Par Sokker, 1 Par Damesko samt et Par Beuklæder, hvilke Koster er vurderet til ialt ca. 170 Kr.

Rasch og Arrestanten Sørensen forlod derpaa Værelset, medførende en Del af Kosterne, af hvilket Rasch forsøgte at pantsætte nogle paa et Laanekontor, hvilket imidlertid mislykkedes, da Pantelaaneren ifølge Raschs Forklaring nægtede at give Laan paa Kosterne, fordi Tingene var nye, hvorpaa han forsøgte at pantsætte Kosterne paa et andet Laanekontor, hvor han imidlertid blev anholdt paa Foranledning af vedkommende Pantelaaner, der fattede Mistanke om, at Arrestanten var i ulovlig Besiddelse af Kosterne, 5 nye Herreuldtrøjer, 1 ny Skjorte samt 2 Par nye Sokker.

Rasch har nægtet at have været vidende om, at de omhandlede Koster var stjaalet, idet han vil have troet, at Kosterne, Arrestanten Sørensen disponerede over, var dennes lovlige Ejendom.

Arrestanten Sørensen har nægtet at have haft nogen Del i det omhandlede Tyveri.

Efter først at have benægtet at have laant Køjesækken af Lyneborg, at have bragt en Køjesæk tilbage til Lyneborgs Værelse, at have solgt Cacaolikøren, at have overladt Rasch Uldtøj m. m. til Pantsætning, eller at have ført Køjesækken fra Lyneborgs til Raschs Værelse, har Arrestanten Sørensen afgivet følgende endelige Forklaring:

Medens Arrestanterne Sørensen og Andersen den 7 August 1918 om Aftenen opholdt sig i en Beværtning, spurgte Andersen Sørensen, om denne kunde laane ham en Sæk til at transportere noget Tøj i, uden nærmere at fortælle, hvad det var for noget Tøj, han skulde transportere, hvorpaa de begge samme Aften gik hen paa Hotel »Gl. Norge«, hvor Sørensen af Lyneborg laante en Køjesæk, som Sørensen derefter overlod til Andersen. Andersen og Sørensen skiltes derefter, og først den følgende Morgen Kl. 6—7 traf Arrestanten Sørensen i Nyhavn Andersen, der kom bærende med Køjesækken, der nu var fyldt, og efter at Andersen havde spurgt Sørensen, om han vilde hjælpe med at afsætte det Tøj, der var i Sækken, hvilket Sørensen indvilgede i, gik de begge med Sækken hen til Lyneborgs Værelse, hvor de udpakkede Sækken, der da viste sig at indeholde en Del Undertøj, Fodtøj m. m. samt nogle Flasker Spiritus. Sammen med Lyneborg, der var til Stede i Værelset, drak Arrestanterne Sørensen og Andersen derefter hver 1 Flaske Vin, der havde beroet i Sækken, hvorpaa de alle 3 forlod Værelset og gik hen i en Beværtning i Holmensgade, hvor Sørensen solgte en Flaske Likør, som han havde udtaget af Køjesækken, hvorpaa han brugte de derved indvundne Penge til Drikkevarer til sig selv, Andersen og Lyneborg.

Efter at Arrestanterne Sørensen og Andersen efter nogen Tids Forløb i den Hensigt at afhænde eller pantsætte Kosterne paany var vendt tilbage til Lyneborgs Værelse, hvor Lyneborg var til Stede, pakkede Andersen en Del af Kosterne ind, medens Sørensen af Kosterne i Sækken udtog et Par Herrestøvler, hvorpaa han forlod Værelset. Støv-

lerne solgte Arrestanten Sørensen senere samme Dag til en ubekendt Mandsperson for 10 Kr., hvilket Beløb han vil have givet Andersen.

Senere paa Dagen traf Arrestanten Sørensen Arrestanten Rasch, hvem han spurgte, om han vilde hjælpe med til at pantsætte noget af Tøjet, hvilket Rasch erklærede sig villig til, hvorpaa de gik til Hotel »Gl. Norge«, hvor de samlede en Del af Tøjet fra Køjesækken i en Pakke, som Rasch derefter pantsatte, mens Sørensen stod udenfor paa Gaden. Da Sørensen og Rasch fulgtes fra Laanekontoret, fik de at vide, at Lyneborg var anholdt, og blev derefter enige om, at Køjesækken skulde flyttes til Raschs Værelse i Suhmsgade. Sørensen har anbragt, at han tænkte sig, at Lyneborg var blevet anholdt paa Grund af Beruselse, og at hans Værelse derfor ikke mere kunde bruges som Opbevaringssted for Kosterne. Arrestanten Sørensen gik derpaa sammen med Rasch op i Lyneborgs Værelse, hvorfra de bragte Køjesækken med Indhold til Raschs Logis.

Arrestanten Sørensen har endvidere erkendt, at han lod Rasch pantsætte nogle af de i Køjesækken beroende Koster, samt at han yderligere overlod Rasch nogle af Kosterne til Pantsætning, uden at det dog lykkedes Rasch at faa disse Koster pantsat, idet han anholdtes under Forsøget derpaa. Sørensen har endelig forklaret, at han endvidere har givet en ubekendt Mandsperson en Del af Kosterne til Pantsætning.

Arrestanten Sørensen har i Forhøret den 19 Oktober 1918 forklaret, at han, da han om Formiddagen traf Andersen i Nyhavn, blev klar over, at Andersen havde begaaet et Tyveri, og at det var Tyvekoster, Andersen havde i Køjesækken. Arrestanten Sørensen har dog senere anbragt, at han ikke mener at have forklaret saaledes, og i den af ham endelig afgivne Forklaring gjort gældende, at han, da han saae Kosterne paa Hotel »Gl. Norge«, tænkte sig, at det var noget »ikke rigtig reelt«, da Kosterne var nye, men slog sig til Ro med, at det kunde være ham uvedkommende, hvor Kosterne hidrørte fra, naar Andersen sagde, at det var hans.

For Arrestanten Sørensens Vedkommende findes det efter alt det Foreliggende uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at anse det for bevist, at han i Forening med Andersen har forøvet det omhandlede Tyveri, særlig naar henses til Andersens dog senere tilbagekaldte Forklaring om Sørensens Deltagelse i Tyveriet, samt i Betragtning af, at det er bevist, at Sørensen har været sammen med Andersen saavel kort før som kort efter, at Tyveriet er begaaet, at Sørensen har skaffet eller været med til at skaffe den ved Tyveriet benyttede Køjesæk, at Sørensen har taget virksom Del i Afsætningen af de stjaalne Koster, at Sørensen under Sagen har afgivet vaklende og løgnagtige Forklaringer, samt at Sørensens Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig.

For Arrestanten Raschs Vedkommende findes det efter samtlige de foreliggende Omstændigheder ganske uantageligt, at han skulde have været uvidende om, at de fra Køjesækken hidrørende Koster hidrørte fra Tyveri, og han vil herefter være at dømme som skyldig i Hæleri.

Lyneborgs Forhold vil være at tilregne ham som foregaaende Meddelagtighed i Tyveriet — —

Den 10 August 1918 anmeldte Cigarmager Peter Andersen, at der den foregaaende Dag i Tiden fra Klokken 9 Formiddag til Klokken 10½ Eftermiddag fra hans Værelse, Nørre Farimagsgade 35, 5te Sal, ved Indbrud var frastjaalet ham forskellige nærmere betegnede Beklædningsgenstande, nogle Smykker samt en Strøske.

Arrestanten Andersen, der til at begynde med nægtede sig skyldig i dette Tyveri, tilstod i Forhøret den 10 Oktober 1918, at han i Forening med Arrestanten Sørensen havde begaaet Tyveriet ved Indbrud og tilvendt sig de ifølge Anmeldelsen stjaalne Effekter.

Denne Forklaring har Andersen imidlertid senere ændret derhen, at han var alene om Tyveriet, og den af ham endelig afgivne Forklaring gaar ud paa Følgende:

Medens Arrestanterne Andersen og Sørensen den 9 August 1918 opholdt sig paa en Beværtning sammen med 2 Personer ved Navn Hans Johan Olivius Balken og Niels Gam, fortalte Arrestanten Sørensen, at han havde noget Tøj, bl. a. nogle Damestøvler, han gerne vilde have solgt eller pantsat, hvorhos han spurgte Balken, om denne vidste et Sted, hvor han kunde faa Sagerne afhændet. Da Balken hertil svarede, at han nok skulde faa Tingene afsat, bad Sørensen Andersen om at hente det Tøj, der beroede i Køjesækken i Arrestanten Raschs Værelse. I Henhold til denne Opfordring forlod Andersen Beværtningen, men da han nu blev betænkelig ved at indfinde sig i Raschs Værelse, idet han tænkte sig Muligheden af, at der var Politi i Værelset, besluttede han sig for ikke at komme tomhændet tilbage til Beværtningen til at begaa Tyveri et eller andet Sted. I Henhold til denne Beslutning gik han uhindret op i Ejendommen Nørre Farimagsgade 35, hvor han skaffede sig Adgang til Anmelderens aflaaede Loftskammer ved voldelig at opbryde Værelsets Dør. Fra Kammeret stjal han en Vinterfrakke, 2 Jakkesæt, nogle Herre- og Damestøvler, nogle Smykker samt en Strøske og en Pose, hvilke Koster beroede dels frit fremme, dels i en aflaaet Kommodeskuffe, til hvilken han fik Adgang ved at afløfte Kommodens Overdel. Han forlod derpaa Gærningsstedet medførende de stjaalne Koster, der er vurderet til ialt 419 Kr., og gik tilbage til Beværtningen, hvor han traf Sørensen og Balken, medens Gam i Mellemtiden var gaaet hjem. Andersen, Sørensen og Balken fulgte derefter til Gams Hjem, medførende de stjaalne Koster, hvorpaa Balken og Gam pantsatte Kosterne. De ved Pantsætningerne indvundne Penge brugte Andersen og Sørensen samme Dag i Forening med Balken og Gam.

Arrestanten Sørensen, der har nægtet at have nogen Del i Tyveriet, nægtede til at begynde med saavel at kunne huske, at han en Dag i August 1918 havde opholdt sig i Gams Hjem sammen med Andersen og Balken, som at have ladet Balken og Gam pantsætte nogle Koster. Senere har Sørensen imidlertid forklaret, at han husker, at han en Dag i August 1918 var sammen med Andersen, Balken og Gam paa forskellige Beværtninger, at han omkring Middagstid gik alene fra en Beværtning, hvor de tre andre blev siddende, samt at han senere paany traf dem uden at kunne gøre Rede for, hvor og naar, ligesom han hu-

sker, at han kom til Gams Logis sammen med Balken og Andersen, hvilken sidste medførte noget Tøj. Han har erkendt, at han var med til at drikke de Penge op, der indvandt ved Pantsætning af de Koster, Andersen medførte, men har nægtet, at han har tænkt over, hvorfra Kosterne hidrørte.

Balken og Gam — — — har begge været arresteret under Sagen, der imidlertid for deres Vedkommende er sluttet uden Tiltale.

Ifølge de af Balken og Gam afgivne, i det Væsenlige overensstemmende Forklaringer bad Sørensen og Andersen dem, mens de opholdt dem i en Beværtning, om at pantsætte nogle Koster for dem, hvorpaa Andersen og Sørensen i Forening forlod Beværtningen, og efter nogen Tids Forløb indfandt Andersen og Sørensen sig i Gams Hjem, medførende en Pose, hvori beroede en Del Beklædningsgenstande, af hvilke de, der var kommet til Stede, har vist sig at hidrøre fra Tyveriet.

Naar henses til Andersens vaklende Forklaringer om Arrestanten Sørensens Forhold til det omhandlede Tyveri og i Betragtning af, at det er bevist, at Sørensen har været sammen med Andersen umiddelbart før og efter, at Tyveriet er begaaet, at Balken og Gam har forklaret, at Sørensen forlod Beværtningen sammen med Andersen, da denne sidste efter det Oplyste gik hen til Gærningsstedet og forøvede Tyveriet, at det ifølge Balkens og Gams Forklaringer maa anses for bevist, at Sørensen har været virksom for at faa Tyvekosterne afsat, at Sørensen om dette Forhold har afgivet vaklende og forbeholdne Forklaringer samt under Hensyn til Sørensens tyvagtige Vandel, findes det efter Omstændighederne trods Sørensens Benægtelse tilstrækkeligt bevist, at han i Forening med Andersen har begaaet dette Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne — — — være at anse — — — Sørensen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri, Rasch i Medfør af Straffelovens § 241 I og 246 II efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri.

Sørensen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Rasch med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

De vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 4. Niels Nielsen som Værge for sin umyndige Søn Ejnar Nielsen (Harboe efter Ordre)

m o d

Gaardejer Carl Fløe Dinesen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Appellanten har været berettiget til uden Varsel at forlade sin Tjeneste hos Appelindstævnte.

Herning Købstads og Hammerum Herreds Politirets Dom af 13 Februar 1918: Kontraklageren, Carl Fløe Dinesen af Skærbæk i Rind, bør betale Hovedklageren, Niels Nielsen af Holling-

holdt i dennes Egenskab af Værge for sin Søn Ejnar Nielsen, 107 Kr. med Renter deraf 5 pCt. om Aaret fra den 22 Maj 1917, til Betaling sker. Hovedklageren bør fri at være for Kontraklagerens Tiltale under Kontrasagen. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1918: Den af Ejnar Nielsen hos Appellanten, Carl Fløe Dinesen, for Halvaaret til 1 Maj 1917 tilgodehavende Restløn bør være forbrudt. Appellindstævnte, Niels Nielsen som Værge for bemeldte Ejnar Nielsen, bør til Appellanten betale 145 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Maj 1917, indtil Betaling sker. Til Hammerum Herreds Politikasse bøder Ejnar Nielsen 4 Kr. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og idøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom udtalt, vil der intet Hensyn kunne tages til Indstævntes af Intetsomhelst støttede Anbringende om, at Ejnar Nielsen allerede en Tid forinden den 1 Maj 1917 havde bestemt sig til at forlade Tjenesten den nævnte Dag. Efter Omstændighederne vil der ej heller kunne gives Indstævnte Medhold i, at Ejnar som umyndig ikke kunde gøre Krav paa selv at faa Restlønnen udbetalt. Da nu endvidere Indstævntes Nægtelse af at betale Restlønnen den 1 Maj 1917 maa antages at have været ubetinget og navnlig Intet indeholdt om, at Indstævnte vilde betale Lønnen senere paa Dagen, har Ejnar Nielsen været berettiget til at gaa ud fra, at han ikke vilde faa sin Løn udbetalt den 1 Maj 1917. Han har derfor i Medfør af Tyendelovens § 43 Nr. 5 været beføjet til at forlade Tjenesten nævnte Dag og har ifølge dens § 44 Krav paa Løn indtil Fratrædelsesdagen. Politiretsdommen vil herefter overensstemmende med Appellantens Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer Carl Fløe Dinesen, 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Efter at den umyndige Ejnar Nielsen, der var fæstet til at tjene Appellanten, Carl Fløe Dinesen af Skærbæk, i Tiden fra den 1 November 1916 til den 1 November 1917 for en Løn af 290 Kr. foruden Kost og Logis, den 1 Maj 1917 ved Middagstid forgæves havde afkrævet Appellanten — der i Forskud paa Løn havde udbetalt ham 38 Kr. — den da forfaldne Restløn for det forløbne Halvaar, 107 Kr., bortgik han samme Dags Eftermiddag Kl. 1 af Tjenesten. Idet Appelindstævnte, Niels Nielsen af Linaa, som Værge for sin nævnte Søn Ejnar har gjort gældende, at Bortgangen har været berettiget i Henhold til Tyendelovens § 43 Nr. 5, har han under nærværende Sag i første Instans ved Hammerum Herreds Politiret søgt Appellanten til Betaling af nysnævnte 107 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Politiklagens Dato den 22 Maj 1917, indtil Betaling sker, hvorimod Appellanten, der paastod sig frifundet, under en Kontrasag har hævdet, at Ejnar er ulovlig bortgaaet, og i Henhold hertil paastaaet Appelindstævnte i Egenskab af Værge tilpligtet at have den af Ejnar fortjente Løn forbrudt og at betale Appellanten et halvt Aars Løn, 145 Kr., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontrapolitiretsklagens Dato den 30 Maj 1917, indtil Betaling sker; endelig har han nedlagt Paastand om Ikendelse af Bøde efter Tyendelovens § 47. Appelindstævnte procederede under Kontrasagen til Frifindelse. Ved Politiretsdommen er Appelindstævntes Paastande taget til Følge, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, idet han dog har paastaaet sig tilkendt Renter fra den 25 Maj 1917. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Forsaavidt Appellanten har gjort gældende, at han havde Grund til at antage, at Ejnar allerede en Tid forinden 1 Maj havde bestemt sig til at forlade Tjenesten den nævnte Dag, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse, hvis Rigtighed mod Appelindstævntes Benægtelse ikke er godtgjort, og naar Appellanten videre har hævdet, at Ejnar som umyndig ikke kunde gøre Krav paa selv at faa Restlønnen udbetalt, findes der ikke at kunne gives ham Medhold heri. Jøvrigt har Appellanten erkendt, at han, da Lønnen blev ham affordret, ikke havde Pengene til Raadighed, men han har anbragt, at han vilde have kunnet fremskaffe dem i Løbet af Dagen. Idet nu den stediundne Nægtelse af at betale Restlønnen ikke kunde berettigge Ejnar til, som sket, at bortgaa allerede Kl. 1 den nævnte Dag uden at afvente, om Betaling ikke vilde finde Sted inden Dagens Udløb, kan Appellanten i Medfør af Tyendelovens § 47 ikke anses pligtig at betale den indsøgte, efter det Passerede forbrudte Restløn, hvorimod Appelindstævnte i sin fornævnte Egenskab vil være at tilpligte at betale Appellanten 145 Kr. med Renter heraf som for Politiretten paastaaet. Ejnar Nielsen vil derhos være at anse med en Bøde til Hammerum Herreds Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 4 Kr.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.
Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 5. **Hotelejer J. P. Jensen (Ulf Hansen)**

mod

A/S »Jærnbane-reklamen« (Ingen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at betale Indstævnte for en Annonce i en Turistbog.

Københavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 12 December 1917: Indstævnte, Hotelejer J. P. Jensen, bør til Citantten, A/S »Jærnbane-reklamen«, betale 2464 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 26 Februar 1917 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Hotelejer J. P. Jensen af Ballerup, til Appelindstævnte, A/S »Jærnbane-reklamen«, med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin Indsigelse imod at betale det Beløb af 1214 Kroner, som Indstævnte har krævet betalt i Henhold til den i den indankede Dom ommeldte Kontrakt af 1 Marts 1916, og hans Paastand gaar herefter ud paa Frifindelse imod Betaling af dette Beløb med Renter. Med Hensyn til det i Henhold til Kontrakten af 3 Maj 1916 indtalte Beløb støtter Appellanten for Højesteret sin Frifindelsespaastand alene paa den Omstændighed, at den Bog, hvori Annoncen optoges, ikke er bleven ophængt i Jærnbane-kupeerne paa Strækningen København—Frederikssund.

Med disse Bemærkninger og idet de i Dommen, forsaavidt den herefter foreligger til Prøvelse, anførte Grunde tiltrædes med Tilføjende, at det ikke er »Københavns Rejse- og Turistbog«, men derimod den ogsaa af det indstævnte Aktieselskab udgivne »Danmarks Rejse- og Turistbog«, hvoraf der i Jærnbane-kupeerne paa den nævnte Strækning har været ophængt Eksemplarer, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Hotelejer J. P. Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, A/S »Jærnbanereklamen«, Appellanten, Hotelejer J. P. Jensen af Ballerup, tilpligtet at betale 2464 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Februar 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens den 12 December 1917 afsagte Dom blev Appellanten dømt efter den nedlagte Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 100 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget den af ham for Underretten nedlagte Paastand og paastaaet de Appelindstævnte tilpligtet til at udrede Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. De Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Under 1 Marts og 3 Maj 1916 blev der oprettet 2 for 5 Aar gældende Kontrakter mellem Parterne:

A. Ved den førstnævnte af disse Kontrakter har Appelindstævnte forpligtet sig til ved Perronen paa Hareskov og Bagsværd Stationer at opsætte et Skilt af nærmere angivne Dimensioner, indeholdende Reklame for Appellantens Forretning, medens Appellanten har forpligtet sig til herfor at erlægge en aarlig Afgift af 240 Kr., hvilken Afgift beregnes fra den Dag, Reklamen ophænges, medens »Afficheringsaaet« begynder »den paafølgende 1ste Dato«. — I Kontrakten hedder det bl. a.: »Gaar Afficheuren Konkurs eller søger Akkord, eller undlader han paa fornyet Anfordring at betale forfalden Afgift, er hele den resterende Afgift for hele den kontraherede Tid forfalden til Betaling straks«. I en Tilføjelse til Kontrakten bestemmes det derhos bl. a., at naar Appelindstævnte faar Ret til at have Tavler ved Perronen i Valby, skal Skiltet, som staar i Frederikssund, flyttes dertil uden Bekostning for Afficheuren.

B. Ved den sidstnævnte Kontrakt bestilte Appellanten hos Appelindstævnte en Annonce i »Københavns Rejse- og Turistbog« efter leveret Manuskript mod Betaling af 250 Kr. aarlig pr. Helaar, hvilket Beløb opkræves forud for $\frac{1}{12}$ Aar ad Gangen, beregnet »fra den Dag, Bogen ophænges«. I Kontrakten hedder det bl. a.: »Hvis Annoncøren søger Akkord med sine Kreditorer eller gaar Konkurs eller undlader paa Anfordring at betale forfalden Afgift, er hele den resterende Afgift for hele den kontraherede Tid forfalden til Betaling straks«.

Det hedder iøvrigt i Kontrakten: »Kbh. Rejse- og Turistbog udgaar med en ny Udgave hvert halve Aar — — — og tilsendes 2 Gange aarlig gratis samtlige Adresser i Kbh.s Telefonbog vedrørende Hoteller, Kaffer, Restaurationer, Læger, Tandlæger, Barberer og Frisører i Kbh. til Henlægning i Lokaler og Venteværelser. Eksemplarer af Bogen udleveres endvidere, saa længe Oplaget strækker, gratis til Enhver efter Rekvirition med Retourporto. Annoncens Tekst er underkastet Godkendelse af Banedirektionen for den Linie, hvor Bogen ophænges i Kupeerne«.

I Henhold hertil anser Appelindstævnte sig berettiget til at kræve henholdsvis

A. Reklamering i Tiden fra 10 Juni 1916 til 30 Juni 1916	14 Kr. 00 Ø.
og fra 1 Juli 1916 til 30 Juni 1921	1200 — 00 —
	<hr/>
	1214 Kr. 00 Ø.
B. Annonce i Kbhvn.s Rejse- og Turistbog i 5 Aar	1250 — 00 —
	<hr/>
Ialt	2464 Kr. 00 Ø.
	<hr/>

Appellanten har til Støtte for sin Friindelsespaastand anført Følgende:

ad A. Ved Kontraktens Indgaaelse blev det en Aftale, at Opsætningen af Skiltene skulde finde Sted senest 1 April 1916, — men saa sent som i Slutningen af Maj s. A. var Skiltene endnu ikke opsatte, — og at der skulde komme en Fotograf ud og fotografere Hotellet og Kroen til Brug ved Skiltenes Udarbejdelse, hvilket ikke skete, samt at Skiltet snarest muligt skulde anbringes ogsaa paa Valby Station. Som Følge af disse Misligholdelser fra Appelindstævntes Side reklamerede Appellanten i Skrivelse af 29 Maj 1916 og annullerede Kontrakten. Ikke destomindre blev Skiltene, men først hen paa Sommeren, opsat paa Hareskov og Bagsværd Stationer, men uden at der var givet Appellanten Lejlighed til at godkende dem, hvilket havde til Følge, at de ikke blev, som han ønskede dem, og paa Valby Station er Skiltet endnu ikke anbragt. Appellanten har derhos hævdet, at Appelindstævnte i intet Tilfælde kunde have Krav paa mere end Betaling for 5 Aar, og at Appellanten i Tilfælde af Salg af Ballerup Kro, hvilket skulde have fundet Sted i Foraaret 1917, kun skulde betale Annoncering og Skiltning i eet Aar.

ad B. Da Appellanten underskrev den paagældende Kontrakt, blev det udtrykkelig lovet ham, at Annoncen skulde blive optaget i Sommerudgaven for 1916, hvilket ikke skete, i hvilken Anledning han reklamerede i Skrivelse af 29 Maj 1916, idet han samtidig annullerede Kontrakten. Endvidere gør Appellanten gældende, at Annoncen i ethvert Fald ikke findes i de i Jærnbanetogene paa Strækningen København—Frederikssund, paa hvilken Strækning Ballerup er beliggende, ophængte Bøger, og at allerede dette maa være tilstrækkelig til at frigøre Appellanten for enhver Forpligtelse efter Kontrakterne.

Da de af Appellanten saaledes paaberaabte Forudsætninger og specielle Aftaler med Agenten midlertid ikke fremgaar af Kontrakterne, og Appellanten ikke mod Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort eller har gjort noget Forsøg paa at godtgøre, at der ved Oprettelsen af de omhandlede Kontrakter af Appelindstævntes Repræsentant er givet ham noget Tilsagn om Ydelser, der gaar ud over, hvad der udtrykkelig er anført i disse, hvortil kommer, at der med spærrede Typer i den trykte Kontrakt staar anført i Kontrakten af 1 Marts 1916: »Bestemmelser eller Aftaler udover, hvad denne Kontrakt indeholder, er kun gyldige, naar de er paaført denne Kontrakt«, og i Kontrakten af 3 Maj 1916: A/S Jærnbanereklamen paatager sig ingensomhelst anden Forpligtelse over-

for Annoncøren end de i denne Kontrakt udtrykkeligt nævnte. Ekstra-aftaler med Agenter er kun gyldige, naar de er paaført denne Kontrakt, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til de af Appellanten fremsatte Indsigelser, hvorfor han vil være at dømme efter Appellindstævntes Paastand.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten til Appelindstævnte med 80 Kr.

Nr. 180.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Olaf Johan Vildfang Bigler (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 20 Juni 1917, 8 Juni 1918 og Lov af 7 August 1914.

Frederikshavns Købstads Politirets Dom af 18 September 1918: Tiltalte Olaf Johan Vildfang Bigler bør til Statskassen bøde 1000 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Olaf Johan Vildfang Bigler til Højesteretssagførerne Trolle og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frederikshavns Købstads Politiret indankede Sag tiltales Olaf Johan Vildfang Bigler for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 20 Juni 1917 og 8 Juni 1918 angaaende Begrænsning af Forbruget af Benzin og Benzol m. m. og Lov af 7 August

1914 om Regulering af Prisen paa Levnedsmidler og Varer. Tiltalte er født den 29 August 1891 og er, foruden at han inden Københavns Amts nordre Birks Politiret den 6 Juli 1917 for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægts Bestemmelser om Motorkøretøjer har vedtaget tvende Bøder af henholdsvis 50 Kr. og 100 Kr. til Politikassen, tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 November 1917 efter § 23 i Lov af 29 April 1913 om Motorkøretøjer med en Bøde af 40 Kr. til Statskassen.

Ved Tiltaltes med det i Sagen iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse er det godtgjort, at den ham tilhørende Motorvogn K. 3920, endskønt han ikke havde Kørselsbevis fra Benzinnævnet, Natten mellem 1 og 2 August d. A. og Natten mellem 2 og 3 s. M. har passeret Frederikshavn paa Vejen mellem denne Købstad og Bangsbo, at den samme Vogn den 5 og 6 s. M. er set i Skagen, og at den den 7 og 8 s. M. er kørt gennem Hovedgaden i Frederikshavn.

For de saaledes begaaede Overtrædelser af Indenrigsministeriets fornævnte Bekendtgørelser vil Tiltalte, der som Grund til, at han ikke havde indhentet Tilladelse hos Benzinnævnet, har indskrænket sig til at anføre, at hans Beholdninger af Motorolie kun var ringe, være at anse efter Lov af 16 November 1914 om Straf for Overtrædelse af de i Følge midlertidig Lov Nr. 164 af 7 August s. A. truffne Foranstaltninger med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til en Bøde af 1000 Kr. til Statskassen, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at betale Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte til Aktor og Defensor for Overretten vil have at betale i Salær 25 Kr. til hver.

Nr. 192. Højesteretssagfører Graae
 mod
Mariane Platz Rasmussen (Def. Ulf Hansen),

det tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 November 1917 § 10 og Lov af 30 Juli 1918 § 9.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 19 November 1918: Tiltalte Mariane Platz Rasmussen bør erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til fire Hundrede Kroner. I Salær til Overretssagførerne D. G. M. Bache og V. S. Salomonsen betaler Tiltalte Mariane Platz Rasmussen 30 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte Mariane Platz Rasmussen
til Højesteretssagførerne Graae og Hansen 40
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Politiret paa Tiltaltes Begæ-
ring hertil indankede Sag er Mariane Platz Rasmussen, der efter sit Op-
givende er født i 1863, paa Begæring af Frederiksberg østre Husleje-
nævn sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Fastsættelse af
Husleje af 30 November 1917 og senere Lov af 30 Juli 1918.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Skrivelse af 26 April 1918 fastsatte det fornævnte Husleje-
nævn Lejen af Lejlighederne 1ste Sal tv. og 1ste Sal th. i den Tiltalte
tilhørende Ejendom, Bernstorffsvej Nr. 12 B, til henholdsvis 21 Kr. og
20 Kr. maanedlig fra April 1918 at regne.

Denne Afgørelse har Tiltalte nægtet at bøje sig for og har ved-
blivende afkrævet de paagældende 2 Lejere — for den Enes Vedkom-
mende dog kun til September 1918 — en maanedlig Leje af 25 Kr. for
hver Lejlighed.

Tiltalte har endvidere den 1 Januar 1918 forhøjet Lejen af Lejlig-
heden 2den Sal tv. i samme Ejendom fra 232 Kr. til 300 Kr. aarlig uden
at forelægge denne Forhøjelse for Nævnet.

Ved Politiretsdommen er Tiltalte, der ikke gav Møde under Sagen,
i Medfør af fornævnte Lov af 30 November 1917 § 10, jfr. § 3, og Lov
30 Juli 1918 § 10, jfr. § 9, anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af
100 Kr. samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Da denne Afgørelse billiges, dog at Bøden findes at burde forhøjes
til 400 Kr., vil den indankede Dom med den anførte Ændring være at
stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at
betale 30 Kr. til hver.

Nr. 184.

Højesteretssagfører David

mod

Eigil Oswald Løvgreen (Def. Graae),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom
af 26 November 1918: De Tiltalte, Eigil Oswald Løvgreen og Henry Jo-

sef Haagensen, bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tredive Dage. For Tiltalte Haagensens Vedkommende bliver Straffens Fuldbyrkelse i Henhold til Lov 1 April 1911 § 20 at udsætte, saaledes at Straffen bortfalder efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse under de i denne Lovbestemmelse fastsatte Betingelser. Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører P. F. C. Larsen, og til Defensor, Sagfører Gormsen, 20 Kr. til hver, betales af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1919: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fyrretyve Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Bay og Siesby, betaler Tiltalte Eigil Osvald Løvgreen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eigil Osvald Løvgreen til Højesteretssagførerne David og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret efter Begæring af Tiltalte Eigil Osvald Løvgreen hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, tiltales nævnte Løvgreen for Tyveri.

Tiltalte er født den 26 December 1897 og har ved nævnte Birks Ekstrarets Dom af 27 December 1915 været anset efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 228 og 238, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 15 Oktober 1918 i Forening med den i første Instans medtaltte Person har frastjaalet Gartner Peter Jacobsen en til 50 Øre vurderet Sæk, indeholdende Valnødder, der i appillet Stand vejede ca. 8 kg.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Marts 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 3.

Tirsdag den 11 Marts.

Sækken med Indhold beroede frit fremme i en ved Jægersborg Allé værende Have, til hvilken de Tiltalte skaffede sig Adgang ved fra Nabhaven, hvor de havde indfundet sig for at opsamle nedfaldne Valnødder, at stige over et ca. 1½ m højt Hegn. De stjalne Valnødder solgte de sammen med ca. 5 kg andre Valnødder for ialt 19 Kr. 50 Øre.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han vil have for sit Vedkommende at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter de samme Lovbestemmelser er anset med lige Straf i 30 Dage og er tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes med den anførte Modifikation af Straffetiden, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Torsdag den 13 Marts.

Nr. 167.

Højesteretssagfører I. Kondrup
mod

Erik Buch (Def. Møldrup), **Anders Smidt** (Def. Harboe), **Laurits Christian Mathiasen** (Def. Bülow) og **Ole Andersen**, kaldet **Olsen** (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven for Frederiksberg Kommune, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 1 August 1912.

Frederiksberg Politirets Dom af 6 December 1917: De Tiltalte: 1) Arkitekt Erik Buch, 2) Entreprenør Anders Smidt, 3) Tømrermester Laurits Christian Mathiasen og 4) Murermester Ole Andersen.

kaldet Olsen, bør bøde, Buch og Smidt hver 500 Kr., Mathiasen og Andersen hver 200 Kr. til Frederiksberg Kommunes Kasse samt En for Alle og Alle for En udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1918: I Henseende til den Tiltalte Ole Andersen, kaldet Olsen, idømte Bøde samt i Henseende til Bestemmelsen om Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Erik Buch, Anders Smidt og Laurits Christian Mathiasen bør til Frederiksberg Kommunes Kasse bøde, de to Førstnævnte 800 Kroner hver og Sidstnævnte 500 Kroner. Saa bør samtlige Tiltalte og En for Alle og Alle for En betale til Frederiksberg Politi 57 Kroner 73 Øre og til Frederiksberg Kommunes juridiske Forvaltning 267 Kroner 26 Øre samt i Salær til Overretssagfører Amdrup for Overretten 60 Kroner. I Salær til Overretssagførerne Bay, Johs. Kalko og Munch Petersen for Overretten betaler de Tiltalte Buch, Smidt og Mathiasen, En for Alle og Alle for En, 60 Kroner til hver. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. De Tiltalte Erik Buch, Anders Smidt, Laurits Christian Mathiasen og Ole Andersen, kaldet Olsen, betaler En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne I. Kondrup, Møldrup, Harboe, Bülow og Henriques i Salarium for Højesteret 100 Kroner til hver og til Højesteretssagfører I. Kondrup i Godtgørelse for Udlæg 62 Kroner 20 Øre.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arkitekt Erik Buch, Entreprenør Anders Smidt, Tømrermester Laurits Christian Mathiasen og Murermester Ole Andersen, kaldet Olsen, for Overtrædelse af Bygningsloven for Frederiksberg Kommune, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 1 August 1912.

De Tiltalte er født: Buch den 30 September 1894, Smidt den 2 Juni 1859, Mathiasen den 30 Oktober 1872 og Andersen den 10 Maj 1845.

Ingen af de Tiltalte findes tidligere tiltalt eller straffet.

Ifølge de foreliggende Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under

et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 29 Marts 1917 paabegyndtes Ombygningen af den Malermester Herman Petersen tilhørende Beboelsesejendom, Danmarksgade Nr. 5 paa Frederiksberg. Arbejdet lededes af Tiltalte Buch, der havde udarbejdet alle Planer og paataget sig Tilsynet med disses Gennemførelse, medens Tiltalte Smidt havde Jordarbejdet, Tiltalte Mathiasen Tømrerarbejdet og Tiltalte Andersen Murerarbejdet i Entreprise, saaledes at de hver for sit Omraade skulde sørge for fornøden Afstivning af Bygningen, hvilket Afstivningsarbejde skulde udføres af Tiltalte Mathiasen.

Ejendommens Ombygning bestod bl. a. deri, at der i Gaarden skulde udføres underjordisk Anlæg til Indretning af Brændselskældere for Ejendommen, hvilket Anlæg skulde have Adgang til Bygningen gennem et Trappetaarn, der skulde opføres i Tilslutning til Bygningens Murværk umiddelbart ved den venstre Side af den gennem Bygningen til Gaarden førende Port, og deri, at der under Bygningen skulde indrettes en Vaskekælder med Adgang til det nævnte Trappetaarn gennem og under den venstre Portpille, hvorhos der umiddelbart op til denne gennem Porten skulde føres en Kloakledning.

Udgravning til Kælderen i Gaarden blev først udført, saaledes at Betonstøbning i Udgravningen blev udført i Dagene den 5 og 6 April 1917. Samtidig med denne Udgravning afgravedes en Del Jord paa Trappetaarnets Plads tildels ud for den venstre Portpille, dog saaledes at der i hele Pillens Bredde blev genstaaende en Jordvold, der dækkede dens Fundament mod Gaarden.

Efter at den ovennævnte Støbning var udført, blev Udgravning til Vaskekælderen ført ned til den da projekterede Dybde af ca. 12 Tommer under den gamle Bygnings Fundament, bl. a. ud for venstre Portpille, og Fundamentstøbning i Vaskekælderen udført. Omtrent samtidig udgravedes til Kloakledningen gennem Porten, dog saaledes, at en Jordvold genstod ud for venstre Portpille.

De genstaaende Jordvolde bestod væsenligt af Ler. Umiddelbart op til Portpillens Gaardside fandtes en gammel Kloakbrønd. Det dertil førende Nedløbsrør fra Tagrenden var fjernet, uden at Hullet i Tagrenden var tætnet, og Følgen heraf var, at Regnvandet under de da forekommende stærke Regnskyl strømede ned langs Muren til Portpillens Fod. Dels af denne Grund, dels fordi Brønden var utæt, og dels fordi der var stærkt vandførende Lag i Grunden, skyllede Lervolden mod Gaardsiden under hele Arbejdets Gang efterhaanden mere og mere bort, saa at Portpillens Fundamenter mod Gaardsiden blev blottede.

Saaledes var Situationen den 25 April 1917, da Tiltalte Buch efter Fyraften indfandt sig paa Byggepladsen for sammen med den Kloak-anlægget ledende Ingeniør at træffe Bestemmelse om en paatænkt dybere Udgravning i Vaskekælderen. Tiltalte Buch og Ingeniøren enedes om, at en saadan Udgravning skulde foretages i ca. $\frac{1}{2}$ Meters Dybde, og Tiltalte Buch udarbejdede da paa Stedet en Skitse med Angivelse af de i saa Henseende nødvendige nøjagtige Maal og indfandt sig derefter samme Aften hos Bygherren, Malermester Herman Petersen, hvem

han overgav Skitsen, for at Petersen den paafølgende Dag, da Tiltalte Buch ikke kunde komme til Stede paa Byggepladsen, kunde overgive den til Tiltalte Smidt. Petersen indfandt sig den 26 April 1917 Kl. 9 Fm. paa Byggepladsen, og da han ikke traf Tiltalte Smidt, overgav han Skitsen til dennes Formand, Jensen, der lod Arbejdet paabegynde ca. Kl. 11 Fm. Da Tiltalte Smidt Kl. ca. 2 Eftm. indfandt sig paa Byggepladsen, var Arbejdet naaet ned til en Dybde af ca. 14 Tommer under de nystøbte Fundamenter i Vaskekælderen. Tiltalte Smidt lod da straks Arbejdet standse.

Malermester Petersen havde om Formiddagen over for Formand Jensen udtalt Ønske om, at Arbejdet med Trappetaarnet nu blev fremmet. Jensen havde i den Anledning udtalt, at der da først maatte foretages Udgravning til en ny Pille ved Siden af den venstre Portpille, og at denne da maatte afstives. Efter at Tiltalte Smidt var kommet til Stede og var sat ind i Sagen, blev Tiltalte Mathiasen tilkaldt, og disse to Tiltalte aftalte da, at der som Afstivning skulde rejses en »Jokke« i Portstikket til Afstivning af Jærndrageren mellem Portpillerne. Tiltalte Mathiasen lod da Jokken opstille og, efter at dette Arbejde var udført, paabegyndtes Udgravningen af den genstaaende Jordvold i Porten ud for venstre Portpille. Da Arbejdstiden var til Ende, var Portpillens Fundament mod Portaabningen blottet i en Dybde af ca. 15 Tommer. Folkene forlod herefter Arbejdspladsen, uden at der var foretaget nogen yderligere Afstivning end Opstillingen af den nævnte Jokke, hvorved bemærkes, at den venstre Portpille foruden at være svækket ved den skete Underminering mod Kælderen og Blottelse af Fundamentet mod Porten og mod Gaarden var blevet belastet ud over det normale ved en ca. 14 Dage forinden af Tiltalte Andersen foretaget Udhugning i en Bredde af ca. 18 Tommer i den højre Portpille.

Tiltalte Andersen har erkendt, at han, da han ved sin Tilstedeværelse paa Byggepladsen den 26 April saae, at der var gravet saa stærkt ud omkring den venstre Portpille, nok tænkte, at det vistnok »kneb« med Afstivningen, men han vil ikke have fundet Anledning til at blande sig i de af de Tiltalte Smidt og Mathiasen truffne Dispositioner i saa Henseende.

I Løbet af Aftenen den 26 April 1917 sank den venstre Portpille en Del, hvilket fremkaldte en betydelig Sætning af Murværket i den overliggende Del af Bygningen, saaledes at Politiet, der blev tilkaldt ved 9-Tiden, fandt det nødvendigt at beordre Ejendommens Beboere til at forlade deres Lejligheder, hvorefter Politiet sørgede for, at Beboerne fik Husly andetsteds, ligesom der maatte tilkaldes Bistand til Afstivning af Bygningen. De dermed forbundne Udgifter, der er udlagt af Frederiksberg Politi og Frederiksberg Kommunes juridiske Forvaltning, har disse Myndigheder paastaet de Tiltalte tilpligtede in solidum at godtgøre med henholdsvis 57 Kr. 73 Øre og 267 Kr. 26 Øre.

For de af de Tiltalte ifølge det Foranførte begaaede Overtrædelser af § 24 i Bygningslov for Frederiksberg Kommune af 11 April 1890, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 1 August 1912, vil de være at anse efter nævnte Lovs § 73 med Bøder til Frederiksberg Kommunes Kasse. Bøderne findes at burde bestemmes for Buchs og Smidts Ved-

kommende til 800 Kr. for hver og for Mathiasens og Andersens Vedkommende til henholdsvis 500 Kr. og 200 Kr. De Tiltalte vil derhos have at erstatte de af Frederiksberg Politi og Frederiksberg Kommunes juridiske Forvaltning udlagte Beløb overensstemmende med de derom, som ovenfor anført, nedlagte Paastande.

Ved Politiretsdommen — ved hvilken er statueret, at nysnævnte Erstatningspaastande ikke kan tages under Paakendelse under nærværende Sag — er de Tiltalte efter anførte Lovbestemmelse ansete med Bøder til nævnte Kommunekasse, Buch og Smidt med 500 Kr. hver og Mathiasen og Andersen med 200 Kr. hver.

Medens Politiretsdommen herefter, forsaavidt angaar den Andersen idømte Bøde, samt idet Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der er paalagt de Tiltalte in solidum, tiltrædes, i disse Henseender vil kunne stadfæstes, vil den iøvrigt være at forandre overensstemmende med det Anførte. De Tiltalte vil derhos have in solidum at betale i Salær til Aktor for Overretten 60 Kroner, hvorhos de Tiltalte Buch, Smidt og Mathiasen til de for dem beskikkede Defensorer for Overretten vil have in solidum at betale 60 Kroner til hver, medens der ikke bliver Spørgsmaal om Fastsættelse af Salær for Defensionen af Tiltalte Andersen, da denne Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar for Overretten ved en af ham antaget Sagfører.

Nr. 178.

Højesterets sagfører Aagesen

mod

Carl Georg Andersen (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1918: Carl Georg Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage og betale i Erstatning til Bryggerkusk Rasmus Jacobsen 30 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Jens Holm, og til Defensor, Johs. V. Hansen, 20 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Lachmann og Axel Damm betaler Tiltalte Carl Georg Andersen 25 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Georg Andersen til Højesteretssagførerne Aagesen og Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne paa Tiltaltes Begæring fra Københavns Amts søndre Birks Ekstreret hertil indankede Sag er Carl Georg Andersen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte er født den 24 November 1891 og tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Juni 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Ved Tiltaltes med det Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 9 August 1918 om Formiddagen i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Bryggerkusk Rasmus Jacobsens i en Havekoloni i Hvidovre værende Lysthus ved med et Tag i Dørvrideren at oplukke Døren — der ikke var aflaaet, hvorimod der af Ejeren var slaaet 2 Søm i Dørkarmen, hvilke Søm Ejeren havde bøjet hen foran Døren — saaledes at de omtalte Søm bøjedes tilbage. Tiltalte aabnede derpaa paa samme Maade den over Nedgangen til et Kælderrum anbragte Lem, som Ejeren havde afspærret ved 2 ret svære Søm i Gulvet paa Siderne af Lemmen, saaledes at de ragede ind over denne, og stjal nu fra bemeldte Rum ca. 23 Halvflasker Bajersk Øl og 32 Halvflasker skattefrit Øl og en Del tomme Ølflasker og to tomme Ølkasser.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med en Straf, der sammenholdt med § 13 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Op da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, og om, at Tiltalte vil have at betale Bestjaalne en Erstatning af 30 Kr., tiltrædes, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 25 Kr. til hver.

Nr. 172.

Højesteretssagfører Aagesen

m o d

Fabrikant Jens Holger Petersen (Def. Stein),

der tiltales for Overtrædelser af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 og 19 Maj 1917 om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Helsingør Købstads Politirets Dom af 6 August 1918: Tiltalte, Fabrikant Jens Holger Petersen af Helsingør bør straffes med en Statskassen tilfaldende Bøde af 5000 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden tre Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1918: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Povl Thomssen og Henny Magnussen, betaler Tiltalte, Fabrikant Jens Holger Petersen af Helsingør, 30 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Fabrikant Jens Holger Petersen til Højesteretssagførerne Aagesen og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Helsingør Købstads Politiret efter Begæring af Fabrikant Jens Holger Petersen af Helsingør hertil indankede Sag er nævnte Fabrikant Petersen sat under Tiltale for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 og 19 Maj 1917 om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Tiltalte, der maa antages at være født den 14 August 1889, ses ikke forhen at være tiltalt eller straffet. Han er i Forening med sin Fader Indehaver af Firmaet N. J. Petersen & Søn, som ifølge Handelsregistret driver Haandværk og Fabrikationsvirksomhed i Helsingør.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han den 16 eller 17 Maj 1918 til A/S A. V. Overbeck & Co. her af Staden har solgt 1000 Trisser hvidt Sygarn Nr. 40

à 500 yards for en Pris af 4 Kroner pr. Trisse. Garnet henhørte til et Parti, som Firmaet havde tilforhandlet sig for en Pris af 34 Kr. 80 Øre pr. Gros, eller 241 Kroner 67 Øre for 1000 Trisser, og det blev den 18 Maj 1918 leveret til Køberne og af dem betalt med 4000 Kroner. Efter Købernes Forklaring, der ikke findes afkræftet ved det iøvrigt Fremkomne, er ingen Del af Garnet solgt videre, men hele Partiet er anvendt eller bestemt til Anvendelse i den af dem drevne Fabrikation af Fodtøj.

Tiltalte har forklaret, at naar han bestemte sig til Salget, skete dette under Hensyn til, at Firmaet, der havde anskaffet Sygarnet til eget Brug paa egne Værksteder til Syning af Olietøj, paa Grund af Mangel paa dertil fornødent Lærred, ikke selv havde Brug for Garnet. Han sikrede sig Købernes Udstedelse af den sædvanlige Generalerklæring til Grosserersocietetets Komité, og han vil ogsaa have stillet det som en udtrykkelig Betingelse for Handlen, at de forpligtede sig til kun at anvende Garnet paa deres egne Værksteder.

Ifølge Meddelelse fra Grosserersocietetets Komité beløb en gros Dagsprisen for hvidt Sygarn Nr. 40 à 500 yards sig den 17 Maj 1918 til 4 Kroner 28 Øre—5 Kroner 61 Øre pr. Dusin.

Efter det Anførte findes Tiltalte under Hensyn til den ved Saiget af Garnet tagne Avances Størrelse at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917, og han vil som Følge heraf være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 5000 Kroner.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at udrede 30 Kroner til hver.

Nr. 30. Ole Peter Olsen, Fru Marie Bram, født Olsen, Johannes Olsen, Fru Rosine Andersen, født Olsen, Fru Anna Petersen, født Olsen, Carl Olsen, Sofie Amalie Olsen, Louis Valdemar Olsen og Fru Josefine Madsen, født Olsen (Graae),

mod

Rasmus Olsen, Mathias Olsen, Carl Olsen, Christian Nielsen, Enke Stine Petersen og Enke Sofie Hansen (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om Forstaaelsen af en Bestemmelse i et Testamente om »lige Deling« af et Beløb mellem Afdødes Arvinger efter Loven.

Frederiksborg Birks Skifterets Kendelse af 17 December 1917: Restbeholdningen i Boet efter Ungkarl af Staunholt Chri-

stian Christiansen bør deles i 15 lige Dele mellem Afdødes Arvinger efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1918: Restbeholdningen i Ungkarl af Staunholt Christian Christiansens Dødsbo vil være at dele i 7 lige store Dele, hvoraf 1 Del tilfalder enhver af Appellanterne, 1. Bogholder, fhv. Lærer Rasmus Olsen af København med Ægtefælle, Ane Marie Olsen, 2. Landmand Mathias Olsen af Lillerød med Ægtefælle, Maren Olsen, 3. Bankkasserer Carl Olsen af Birkerød, 4. Christian Nielsen af U. S. A. ved hans Generalbefuldmægtigede, Højesteretssagfører Trolle af København, 5. Enke Stine Petersen af Kajerød og 6. Enke Sofie Hansen af Bregnerød, medens 1 Del til lige Deling tilfalder de Appelindstævnte B, 1. Brødhandler Oje Peter Olsen af København, 2. Fru Marie Bram, født Olsen, med Ægtefælle, Muremester Bram af Hellerup, 3. Cyklehandler Johannes Olsen af Frederiksberg, 4. Fru Rosine Andersen, født Olsen, med Ægtefælle, Chauffør Ludvig Andersen af København, 5. Fru Anna Petersen, født Olsen, med Ægtefælle, Gasværksarbejder Chr. Petersen af København, 6. Skibsbyggersevend Carl Olsen af Amerika ved hans Generalbefuldmægtigede, Birkefuldmægtig Hvalsøe, Hillerød, 7. Sofie Amalie Olsen af København, 8. Arbejdsmand Louis Valdemar Olsen af Maglebrænde pr. Stubbekøbing og 9. Fru Josefine Madsen, født Olsen, i Ægteskab med Søren Madsen, Chicago, ved hendes Generalbefuldmægtigede, fornævnte Fru Rosine Andersen. Appelsagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne at burde in solidum betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanterne, En for Alle og Alle for En, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 15 Marts 1915 afgik Ungkarl af Staunholt Christian Christiansen ved Døden.

Ved § 1 i sit den 13 Februar s. A. notarialiter oprettede Testamente havde Afdøde bestemt, at der af hans Bo uden Afkortning af Arve- eller

Skifteafgifter skulde udredes en Kapital, stor 8000 Kr., til Oprettelse af et Legat til Fordel for Farum Sogns Trængende.

Ved § 2 i Testamentet havde Afdøde bestemt, at der til hans 7 Halvsøskendes Børn, ialt 26, skulde udbetales 4000 Kr. til hvert Barn.

Ved § 3 i Testamentet havde Afdøde bestemt, at hvad der derefter maatte være i hans Bo, skulde deles lige mellem hans Arvinger efter Loven.

Endelig havde Afdøde ved Testamentets § 4 indsat Auktionsholder Chr. Galberg Olsen af Hillerød til som executor testamenti at behandle sit Dødsbo samt truffet nærmere Bestemmelse med Hensyn til Omkostningerne ved sin Begravelse og sit Gravsteds fremtidige Vedligeholdelse.

Af Afdødes ovennævnte 7 Halvsøskende var 3 afgaaet ved Døden paa det Tidspunkt, da Testamentet oprettedes, nemlig Halvbrødrene Marskandiser Peter Olsen og Viktualiehandler Lars Olsen samt Halvsøsteren Marie Nielsen, efterladende sig henholdsvis 9 Børn, 1 Barn og 1 Barn.

Efter Afdødes Død toges Boet under Executorbehandling af førnævnte Auktionsholder Galberg Olsen.

Under 26 November 1917 fremlagdes Udkast til Opgørelse i Boet. Ved denne Opgørelse havde Executor i Henhold til Testamentets § 3 delt Boets Restbeholdning i 15 Dele med $\frac{1}{15}$ til hver af Afdødes 4 efterlevende Halvsøskende og de 11 Børn efter de 3 afdøde Halvsøskende, som værende Afdødes Arvinger efter Loven.

Paa en i Boet den 1 December 1917 afholdt Skiftesamling protesterede Overretssagfører Winstedt imidlertid for de 4 Halvsøskende og for Viktualiehandler Lars Olsens og Marie Nielsens Børn mod Opgørelsen, idet han under Henviisning til Testamentets § 3 paastod, at Restbeholdningen burde deles efter Arvelovens almindelige Regler, altsaa i 7 Dele med $\frac{1}{7}$ til hver af Afdødes 7 Halvsøskende, eventuelt disses Afkom.

Den opstaaede Disput indlodes herefter til Frederiksborg Birks Skifterets Afgørelse.

Ved nævnte Rets Kendelse af 17 December 1917 eragtedes det, at Boets Restbeholdning burde deles i 15 lige Dele mellem Afdødes Arvinger efter Loven.

Denne Kendelse har Appellanterne, de nævnte 4 Halvsøskende, 1. Bogholder, fhv. Lærer Rasmus Olsen af København med Ægtefælle, Ane Marie Olsen, 2. Landmand Mathias Olsen af Lillerød med Ægtefælle, Maren Olsen, 5. Enke Stine Petersen af Kajerød og 6. Enke Sofie Hansen af Bregnerød samt Viktualiehandler Lars Olsens Barn, 3. Bankkasserer Carl Olsen af Birkerød og Marie Nielsens Barn, 4. Christian Nielsen af U. S. A. ved sin Generalbefuldmægtigede, Højesteretssagfører Trolle af København, indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres ovennævnte for Eksecutor og senere for Skifteretten nedlagte Paastand.

De Appellinstævnte, Boets Eksecutor, Auktionsholder Galberg Olsen af Hillerød og Marskandiser Peter Olsens 9 Børn: B. 1. Brødhandler Ole Peter Olsen af København, 2. Fru Marie Bram, født Olsen, med Ægtefælle, Murermester Bram af Hellerup, 3. Cyklehandler Johannes

Olsen af Frederiksberg, 4. Fru Rosine Andersen, født Olsen, med Ægtefælle, Chauffør Ludvig Andersen af København, 5. Fru Anna Petersen, født Olsen, med Ægtefælle, Gasværksarbejder Chr. Petersen af København, 6. Skibsbyggervend Carl Olsen af Amerika ved sin Generalbefuld- mægtigede, Birkefuldmægtig Hvalsøe, Hillerød, 7. Sofie Amalie Olsen, af København, 8. Arbejdsmand Louis Valdemar Olsen af Maglebrænde pr. Stubbekøbing og 9. Fru Josefine Madsen, født Olsen, i Ægteskab med Søren Madsen, Chicago, ved sin Generalbefuld- mægtigede, fornævnte Fru Rosine Andersen, har procederet til den indankede Skifteretskendelses Stadfæstelse.

Som det ses, drejer nærværende Sag sig alene om Fortolkningen af Testamentets ovenfor citerede § 3.

Der findes nu, naar det i ommeldte § bestemmes, at Restbeholdningen af Testators efterladte Formue skal deles mellem hans Arvinger efter Loven, ikke Føje til at forstaa Bestemmelsen saaledes, at det ikke desto mindre har været Testators Villie, at nævnte Beholdning skulde deles mellem hans legale Arvinger in capita, i hvilken Henseende det ikke, som af de Appellindstævnte hævded, kan tillægges videre Betydning, at tre af hans Halvsødske var døde, dengang Testamentet oprettedes, ligesom der ikke kan gives de Appellindstævnte Medhold i, at Tilføjel- sen om lige Deling ligeledes viser, at det har været Testators Villie, at Spørgsmaalet om Loddernes Størrelse ikke skulde afgøres efter Ar- velovens Regler, idet titnævnte Bestemmelse i sin Helhed naturligt maa forstaaes saaledes, at Beholdningen skal deles i lige store Parter mellem de Linier, der ifølge Arveloven kaldes til Arv.

Som Følge heraf vil Appellanternes Paastand være at tage til Følge, og overensstemmende hermed vil den indankede Skifteretskendelse være at forandre.

Appelsagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tiikendt hos Modparten, findes at burde ophæves.

Mandag den 17 Marts.

Nr. 17. Firmaet **Flensburger Kraftfutterhandlung**
(Steglich-Petersen)

m o d

Aktieselskabet Axel Andresen & Co. (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om det indstævnte Firmas Pligt til at be- tale Erstatning i Anledning af dets Misligholdelse af en Kontrakt om Levering af et Parti Konserves.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 Juli 1917: De Indstævnte, A/S Axel Andresen & Co., bør for Tiltale af Sagsøgerne, Flensburger Kraftfutterhandlung, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der af begge Sagens Parter tilvejebragt forskellige nye Oplysninger. Det indstævnte Aktieselskab har saaledes bl. a. søgt at føre Bevis for, at der mellem Selskabet og det appellerende Firmas Repræsentant virkelig er truffet en Aftale som den i Dommen nævnte. Det er imidlertid ikke lykkedes Aktieselskabet at føre Bevis for Andet og Mere, end at Firmaet var gaaet ind paa at modtage mindre Dele af det omkontraherede Parti som delvis Opfyldelse af Kontrakten og altsaa med Forbehold af Firmaets Krav efter Kontrakten for det resterende Partis Vedkommende. Ej heller er det lykkedes Aktieselskabet at føre Bevis for Rigtigheden af et af Selskabet fremsat Anbringende om, at en af vedkommende Myndighed truffet Rationeringsforanstaltning havde gjort det umuligt for Selskabet at levere det omkontraherede Parti. Derimod fremgaar det af den mellem Parterne stedfundne Korrespondance, at Firmaet havde givet Aktieselskabet Henstand med Leveringen, saaledes at denne endnu kunde finde Sted den 28 November 1916, og der maa herefter gives Selskabet Medhold i, at Firmaet ikke har været berettiget til, som sket, at trække hele Resten af den stillede Rembours tilbage i Løbet af nævnte Dag. Efter Alt, hvad der foreligger, maa der imidlertid gaas ud fra, at det var Aktieselskabets bestemte Hensigt ikke at levere mere end højst 5000 Daaser, og Firmaet, der efter det mellem Parterne Passerede var bekendt hermed, har herefter — trods den uberettede Tilbagebetaling af Remboursen — Krav paa Erstatning for det Tab, som Firmaet har lidt ved Selskabets Ikke-Levering af de 15.000 Daaser af Partiet, og da denne Erstatning skønnes at kunne bestemmes til 8000 Reichsmark, vil Aktieselskabet være at dømme til at betale Firmaet dette Beløb med Renter heraf — som paastaet for Højesteret — fra den 30 Marts 1917.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Aktieselskabet at burde betale Firmaet med 600 Kroner.

Thikendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet Axel Andresen & Co., bør til Appellanten, Firmaet Flensburger Kraftfutterhandlung, betale 8000 Reichsmark med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 30 Marts 1917, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 600 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 28 September 1916 solgte A/S Axel Andresen & Co. til Firmaet Flensburger Krafftutterhandlung 20.000 Daaser Kuller eller anden Fisk, som Prøve, Brutto 450 gr fuld Pakning, med et Nettoindhold af 125 gr Smør til en Pris af Kr. 1,50 pr. Daase, Levering inden 10 Oktober, fob. Odense. Remburs skulde stilles senest den 5 Oktober.

Leveringsfristen blev senere forlænget, og den 20 November erklærede Køberen, at Varen maatte være leveret til den (»bis zum«) 28 November. En Repræsentant for Køberne kom da til Odense og forhandlede med Sælgerens Leverandør der om i al Fald at fremskaffe en Del af Partiet, som det synes 5000 Daaser. Den 28 November blev der leveret 2500 Daaser og Betalingen herfor hævet af Rembursen; men senere paa Dagen var Rembursen imidlertid trukket tilbage, da de andre 2500 Daaser efter Sælgerens Fremstilling blev tilbudt.

Flensburger Krafftutterhandlung søger nu A/S Axel Andresen & Co. til Betaling af Erstatning for forsømt Levering af 17.500 Daaser, beregnet efter deres tabte Fortjeneste paa en gennemsnitlig Salgspris af Mark 3,725 pr. Daase og en beregnet Købspris af Mark 2,46 pr. Daase (herunder Fragt fra Odense til Flensburg 107 Kr. 20 Øre for hele Partiet) eller Mark 1,265 pr. Daase, ialt 22.050 Mark med Renter 5 pCt. aarlig fra den 20 Marts 1917 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger. De gør gældende, at Køberens Repræsentant var indgaaet paa at nøjes med en Levering af 5000 Daaser, og at disse ogsaa blev tilbudt den sidste Leveringsdag, den 28 November, men at Sælgerne¹⁾ havde trukket Rembursen tilbage, saa at kun 2500 Daaser blev leveret. De har derhos bestridt Erstatningsberegningen.

Imod Sagsøgernes Benægtelse har de Indstævnte ikke oplyst den af dem paaberaabte Aftale med Køberens Repræsentant.

Da Sagsøgerne imidlertid har trukket Rembursen tilbage i Løbet af den 28 November, uagtet det efter det tidligere Passerede ikke var klart, at Leveringsfristen da var udløbet, og da de ikke har oplyst, at de Indstævnte var ude af Stand til at levere mere, tilkommer der ikke Sagsøgerne nogen Erstatning, endsiige den af dem paastaede, som ej heller er tilstrækkelig dokumenteret.

De Indstævnte vil herefter være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at kunne hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

¹⁾ Skal være Køberne.

Nr. 76. Justitsraad A. Nielsen (Ingen)

mod

Enkefruene Elise Fjord og Karen B. Frederiksen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Justitsraad A. Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 77. Justitsraad A. Nielsen (Ingen)

mod

Enkefruene Elise Fjord og Karen B. Frederiksen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Justitsraad A. Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 183. Højesteretssagfører Ulf Hansen

mod

Michael Thorvald Weile (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 293.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 Oktober 1918: Tiltalte Michael Thorvald Weile bør til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Mundt, og til Defensor, Overretssagfører Siesby, 35 Kr. til hver samt

til Defensor 6 Kr. for hafte Udlæg. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte Michael Thorvald Weile betaler i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver og i Godtgørelse for Udlæg til Førstnævnte 4 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag tiltales Fører af Skonnerten »Star« Michael Thorvald Weile for Overtrædelse af Sølovens § 293.

Tiltalte er født 8 November 1871 og ikke tidligere straffet.

Den 14 Juni 1917 afsejlede Tiltalte, der fra April 1916 havde sejlet med Skonnerten »Star«, fra København til Island med en Ladning Stykgods. Skonnerten, der maalte 98,96 Netto Registertons og tilhørte Rederiet A/S C. A. Søgaard, Aalborg, havde en Besætning, der foruden Tiltalte som Fører bestod af 1 Styrmand, 1 Matros, 1 Ungmand og 1 Kok. Den var forsikret for 70.000 Kr. i Krigsforsikringen for danske Skibe, Ladningen var forsikret for 108.476 Kr. Tiltalte havde provianteret den for ca. 1000 Kr. Tiltalte havde før Afrejsen fra København modtaget skriftlig Ordre fra Rederiet til at holde sig udenfor Spærrezonen, og han var inden Afrejsen blevet forsynet med et nyt Søkort, paa hvilket han havde afsat Spærrezonens Grænser. Den 23 Juni blev Skibet, der da befandt sig i nævnte Zone, sænket af en tysk Undervandsbaad, der tog Besætningen ombord. Denne blev den 26 s. M. afleveret til en dansk Fiskekutter, som landsatte den i Esbjerg. Skibsjournal m. m. var afleveret til Undervandsbaadens Chef.

I Følge Tiltaltes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, holdt han Kurs langs med Norges Kyst saa tæt ind mod Land som muligt og var antagelig d. 19 Juni tæt inde under Egerø, hvor han mener sidst at have haft Landkending. Vinden var nordlig eller nordøstlig, og han krydsede videre, indtil han d. 21 Juni gissede, at han befandt sig paa Højde med Utsire Fyr, ikke længere Vest for dette end ca. 6 Sømil. Det var da lyst, men taaget, og han fik ikke Utsire Fyr i Sigte. Han krydsede nu nordefter for nordøstlig eller nordnordøstlig Vind; mulig havde han, allerede inden han mente at befinde sig paa den fornævnte Plads, styret bidevind, og i saa Fald ændrede han ikke Kursen, men fortsatte derfra Bidevindssejladsen paa Styrbords Halse. Han forstod, at den Kurs, han holdt, var parallel med Spærrezonens Grænse, og at den ikke kunde være ret langt fra denne, men han gjorde Regning paa, at Strømmen (Golfstrømmen) satte ham lige

saa meget mod Nord, som Vinden kunde sætte ham mod Syd. Den 22 og 23 Juni fortsatte han Sejladsen Nord Nord Vest efter med omløbende Vinde og maatte i de Dage krydse en Del af Tiden. Vejret forhindrede ham i at gøre Observation, før han den 23 Juni, da Solen kom til Syne, Kl. 8 Fm. tog Højden, samme Dags Middag tog han Bredden og fik en Middagsplads af 61° 28' nordlig Bredde og 0,30' vestlig Længde. Han var da paa det Rene med, at han var langt indenfor Spærrezonens Grænser, der mod Nord er den 62de Breddegrad fra 0 til 5° vestlig Længde. Vinden var da sydvest, og uagtet han forstod, at han ved at styre i omtrent nordlig eller omtrent nordøstlig Retning vilde følge den nærmeste Vej til Spærrezonens Grænse, vedblev han at styre N. N. V. Han har som Grund hertil anført, at han mente, at Skonnerten gik hurtigere med Vinden tværs. Da han med den af ham fulgte Kurs havde sejlet ca. 25 Kvartmil, fik han Kl. 5 Em. Vindstille og drev nu uden Styr til Kl. 9½ Aften, da han mødte Undervandsbaaden.

Da Tiltalte den 21 Juni mente at være ca. 6 Kvartmil Vest for Utsire Fyr, burde han have krydset nordefter, indtil han var sikker paa, at han kunde holde sig klar af Spærrezone, og da han den 23 Juni bestemte sin Middagsplads indenfor denne Zone, burde han have styret N. eller N. O., da han med denne Kurs hurtigst vilde være naaet ud af Spærrezone. Ved i Stedet derfor at have holdt nord-nordvestlig Kurs findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i Pligtforsømmelser, der maa paadrage ham Ansvar efter Sølovens § 293.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter denne Bestemmelse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde, der bestemmes til 200 Kr., og have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdag den 18 Marts.

Nr. 195. Højesteretssagfører Ulf Hansen
mod
Carl Emil Carstensen (Def. Møldrup),
der tiltales for Tyveri og Forsøg herpaa.

Varde Købstads Ekstraræts Dom af 17 December 1918: Arrestanten Carl Emil Carstensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt betale i Erstatning til Køkkenpige Karoline Therkelsen og Serveringsjomfru Laura Jensine Meldgaard Larsen henholdsvis 43 Kr. og 80 Kr., saa bør og Arrestanten betale

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 4.

Tirsdag den 18 Marts.

samtligte af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen, 40 Kr., til Defensor, Sagfører Nonboe, 25 Kr. og til Sagfører N. C. Nielsen af Roskilde 15 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Januar 1919: Arrestanten Carl Emil Carstensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til de idømte Erstatninger og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, i Salær hver 35 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Alt, hvad der foreligger, findes det betænkeligt at anse det bevist, at Tiltalte har begaaet det i den indankede Dom omhandlede Tyveri fra Staldforpagter Søren Nielsen. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at han er fundet skyldig i Tyverierne fra Karoline Therkelsen og Laura Meldgaard, og for disse Tyverier vil han være at anse efter Straffelovens § 228. Straffen findes under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen herefter kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Emil Carstensen til Højesteretssagførerne C. Hansen og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende for Varde Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Carl Emil Carstensen, der er født den 20 Juli 1891, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri og Forsøg herpaa.

Saaledes som Sagen, der er indanket alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten udelukkende Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i nedenangførte Henseender:

I. Køkkenpige Karoline Therkelsen, i Tjeneste hos Gæstgiver Jeppe Jensen, Vesterport i Varde, har afgivet følgende edelige Forklaring: Den 3 November f. A. ved Halvtolvtiden om Formiddagen saae hun Arrestanten gaa ind i Gæstgiveriets Herretoiletrum, og da hun umiddelbart derefter fra Gaarden gennem et aabentstaaende Vindue kunde se, at han ikke opholdt sig i nævnte Rum, slutter hun, at han derfra har begivet sig ind i det bag samme liggende særlige Rum for W. C. Noget senere saae hun Arrestanten komme ud fra Toiletrummet, og da hun straks efter kom ind paa Dametoiletet for at hælde Indholdet af en Natspannd i det derværende W. C., blev hun opmærksom paa, at der paa Gulvet umiddelbart foran et Udskylningshul i den murede Skillevæg mellem Herre- og Dame-W. C.'et laa en Kontrabog med Spare- og Laane-kassen for Varde By og Omegn, en Indlaansbog med Aktieselskabet Varde Bank samt en Kontrabog med Bestyrerinden for Varde Højskolehjem. Hun er overbevist om, at det er Arrestanten, der under sit Ophold paa Herre-W. C.'et har stukket Bøgerne ind gennem Udskylningshullet, rimeligvis i den Tro, at de saa var forsvundet. Efter hendes videre Forklaring saae hun, da Arrestanten tidligere paa Dagen, og før han havde været inde paa Toilettet, betalte for sit Ophold i Gæstgiveriet, hvor han havde logeret siden den 1 November f. A., at han var i Besiddelse af en grøn Bog, der meget lignede Indlaansbogen med Varde Bank, og som han ved den nævnte Lejlighed flyttede fra den højre til den venstre Brystlumme i sin Vest.

Fornævnte Gæstgiver Jensens sekstenaarige Datter, Anne Marie Jensen, har — ligeledes edelig — forklaret, at hun, da hun den 3 November f. A. om Formiddagen ca. Kl. 11¹/₄ var inde paa Dame-W. C.'et, ikke saae de formeldte Bøger ligge foran Udskylningshullet, og at hun er overbevist om, at hun ikke kunde have undgaaet at se dem, saafremt de havde ligget dér, idet nævnte Hul er anbragt frit fremme i Nærheden af Gulvet uden at være dækket af W. C.-Kummen.

Staldforpagter paa Højskolehjemmet i Varde Søren Nielsen har vedkendt sig de nævnte Bøger som ham tilhørende og frakomne ham uden hans Vidende og Villie, hvorhos han edelig har forklaret, at de beroede i en aflaaet Skuffe i et Skrivebord, der henstod paa hans Værelse i Højskolehjemmet, at han ikke havde haft denne Skuffe aabnet siden den 31 Oktober f. A., at han først savnede Bøgerne den 3 November s. A., og at Skuffen ogsaa den sidstnævnte Dag var aflaaet, saaledes at den maa formodes at have været aabnet med en falsk Nøgle. Han husker tydelig, at han den 2 November f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 5¹/₂ saa Arrestanten i Højskolehjemmets

Gaard, og tror, at Arrestanten ved denne Lejlighed har stjaalet Bøgerne. Det er oplyst, at en af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Nøgler har kunnet oplukke Laasen i Skrivebordsskuffen.

Arrestanten har erkendt, saavel at han den 2 November f. A. om Eftermiddagen var til Stede i Højskolehjemmets Gaard, hvor han dog alene vil have været inde paa et Pissoir, som at han den følgende Dags Formiddag ved Halvtolvtiden var inde paa Herreklosettet i Jensens Gæstgiveri. Han har derhos vedgaaet, at han kender Søren Nielsen og vidste, hvor denne havde sit Værelse, hvorimod han vedblivende har benægtet at have stukket Bøgerne ind gennem Udskylningshullet og at have været i Besiddelse af nogen grøn Bog saavel som at have tilegnet sig de paagældende Bøger.

De oftnævnte Bøger, af hvilke Sparekassebogen og Indlaansbogen havde et Paalydende af henholdsvis 2627 Kr. 35 Øre og 4833 Kr. 80 Øre, medens Kontrabogen maa antages at have været uden Pengeværdi, er under Sagen tilbageleveret til Søren Nielsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

II. Fornævnte Køkkenpige Karoline Therkelsen og den ligeledes i Jensens Gæstgiveri tjenende Serveringsjomfru Laura Jensine Meldgaard Larsen, der Begge beboede et Værelse paa 1ste Sal i Gæstgiveriet, som stødte op til det af Arrestanten og en anden Mandsperson Natten mellem den 2 og 3 November f. A. benyttede Kammer, har derhos forment sig bestjaalne af Arrestanten og med Hensyn hertil afgivet i det Væsenlige overensstemmende Forklaringer, der gaar ud paa Følgende: Da de den 2 November f. A. om Aftenen henimod Midnat gik i Seng, talte de Begge deres Penge, der da udgjorde for Karolines Vedkommende 43 Kr. 11 Øre og for Lauras 86 Kr. Den følgende Morgen stod de Begge op ved Halvottetiden og gik ned i Gæstgiveriets Stueetage for at paabegynde deres Arbejde. Da Karoline samme Dags Formiddag ved Titiden kom op deres Værelse, fandt hun sin Pung, som hun den foregaaende Aften havde anbragt under sin Hovedpude, og hvori de 43 Kr. 11 Øre da be-roede, liggende ovenpaa Sengen, kun indeholdende 11 Øre, og da Laura efter at være gjort bekendt hermed undersøgte sin Pengebeholdning, som hun om Aftenen havde anbragt i en Citytaske, der hang paa hendes Seng, viste det sig, at der kun var 6 Kr. tilbage af de 86 Kr. Efter deres videre Forklaringer var Døren til deres Værelse uafaaet den nævnte Dag, og det er udelukket, at andre Fremmede end Arrestanten eller hans Kammerat kan have tilvendt sig Pengene, idet de var de Eneste, der foruden de to Kvinder selv logerede i den paagældende Etage, og der ikke var Adgang til den til samme førende Trappe uden gennem Køkkenet, hvor Karoline Therkelsen efter sin Forklaring opholdt sig hele Formiddagen og ikke saa Andre passere. Arrestanten kom den nævnte Dags Morgen ned fra sit Værelse længe efter, at de to Kvinder havde forladt deres, og ca. et Kvarter efter, at hans Kammerat var gaaet ned, og han har saaledes i Løbet af denne Tid haft Lejlighed til at tilvende sig Pengene.

Efter Karoline Therkelsens Forklaring bestod det hende frakomne Pengebeløb af 2 Tikronesedler, 4 Femkronesedler og 3 Enkronesedler, hvorhos Laura Larsen har udsagt, at de 80 Kr., som hun har mistet,

bestod af 3 Tikronesedler og 10 Femkronesedler. Ved Visitationen, der fandt Sted den 3 November noget efter Middag, fandtes Arrestanten i Besiddelse af 57 Kr. 53 Øre, nemlig 5 Tikronesedler, 1 Femkroneseddel, 1 Enkroneseddel og 1 Kr. 53 Øre i Smaamønt, men ved en samme Dag foretaget yderligere Undersøgelse af hans Person forefandtes der i en Lomme i hans Underbenklæder fremdeles 13 Femkronesedler, om hvilke han forklarede, at han ikke kunde angive nogen Grund til, at han lod dem uomtalt ved den første Visitation, og at han iøvrigt havde skjult dem i den nævnte Lomme for ikke at faa dem frem i Kortspil. Det er derhos oplyst, at Arrestanten den 3 November om Morgenen, da han var kommet ned i Stueetagen og havde drukket Kaffe, betalte for sit Ophold med 3 Enkronesedler foruden 25 Øre i Drikkepenge. Endvidere er det oplyst, at Arrestanten den 1 November f. A. var i Besiddelse af ca. 205 Kr. til Rest paa udbetalt Løn, at han i Dagene fra den 1 til den 3 November tabte en Del Penge i Kortspil, ligesom han maa antages at have foretaget Udbetalinger i andet Øjemed, at han til to af sine Medspillere den 2 November om Formiddagen har udtalt, at han »betalte, naar han kunde«, hvilken Udtalelse skulde forstaas som en Tilkendegivelse af, at han da ingen Penge havde til Betaling af Tabet, at han af sine Medspillere blev bortvist af Spillet under Paaberaabelse af, at han ikke havde Penge, at en af Medspillerne den 2 November efter Appellantens Anmodning betalte hans Middagsmad, idet han gik ud fra, at Arrestanten ingen Penge havde, og at han samme Dags Eftermiddag ved Femtiden anmodede Ungkarl Marinus Jacobsen af Gaarde om et Pengelaan, men han har desuagtet hævdet, at han endnu den 2 November var i Besiddelse af ca. 120 Kr.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have tilvendt sig de bortkomne Pengebeløb, hvorimod han har erkendt, at han var vidende om, at der boede et Par Piger i et Værelse ved Siden af hans og hans Kammerats, og at han den 3 November om Morgenen gik ned fra 1ste Sals Etagen ca. 1 Kvarter senere end Kammeraten.

Karoline Therkelsen og Laura Larsen har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestanten henholdsvis 43 Kr. og 80 Kr., saafremt han maatte findes skyldig i Tyveri af de nævnte Beløb, og disse Paa-stande er ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Ved de under Sagen afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det uanset Arrestantens Benægtelse anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han har tilvendt sig saavel de formeldte Bøger som de Karoline Therkelsen og Laura Larsen frakomne Beløb, og han vil derfor for sit i saa Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 35 Kr., vil Underrettsdommen kunne stadfæstes.

Nr. 190.

Højesteretssagfører Bache

mod

Christian Richard Jensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for uterligt Forhold eller Forsøg paa Voldtægt.

Herning Købstads og Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 23 August 1918: Tiltalte Christian Richard Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Straffens Fuldbyrkelse bør udsættes, saaledes at Straffen bortfalder efter 5 Aars Forløb, saafremt Betingelserne efter Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 20 overholdes. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den Frist af 5 Aar, efter hvis Udløb Straffen eventuelt bortfalder, regnes fra denne Doms Afsigelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage, og saaledes at Femaarsfristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Richard Jensen til Højesteretssagførerne Bache og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Herning Købstad og Hammerum Herreds Ekstraret indankede Sag er Christian Richard Jensen, der er født den 7 Oktober 1902, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for uterligt Forhold eller Forsøg paa Voldtægt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedenævnte Forhold.

Søndag den 14 Juli d. A. om Aftenen ved Halvellevetiden stod

Tiltalte sammen med nogle andre Karle ved en Vej, som fører fra Fjeldstervang Syd paa, da den 20-aarige Tjenestepige Martine Christensen kom cyklende forbi. Paa Opfordring af Karlene, der — efter Tiltaltes Udsagn — sagde, at Pigen var løsagtig, cyklede han efter hende i den Hensigt at søge at opnaa Samleje med hende. Da Tiltalte havde indhentet Pigen, der imidlertid var staaet af Cyklen, fordi Vejen var ufarbar, sprang han ogsaa af Cyklen, hvorpaa han efter at have vekslet nogle ligegyldige Udtalelser med hende med en uhøvisk Bemærkning greb hende om Livet og forsøgte at kaste hende om. Da han ikke formaaede dette, opfordrede han tvende Gange Pigen til at knappe sine Benklæder ned, hvad hun afslog, hvorpaa han staaende foran hende og stadig holdende hende fast gned sig op ad hende, idet han bagtil løftede hendes Nederdel op til Livet. Da Pigen nu truede med at skrige, slap Tiltalte hende, hvorpaa hun løb sin Vej.

Martine Christensen har efter sit Udsagn aldrig haft legemlig Omgang med nogen Mand.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, begge sammenholdt med § 37, med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Idet det dernæst maa billiges, at Bestemmelserne i midlertidig Lov 1 April 1911 § 20 er bragt til Anvendelse med Hensyn til den ikendte Straf, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, være at stadfæste, saaledes at den Frist af 5 Aar, efter hvis Udløb Straffen eventuelt bortfalder, bliver at regne fra denne Doms Afsigelse.

Nr. 165.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Jens Peder Dion Hansen (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Vordingborg Søndre Birks Ekstrarets Dom af 13 Marts 1918: Tiltalte Jens Peder Dion Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Hestehandler W. Nielsen af Ring en Erstatning af 735 Kr. samt tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjølnær, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tyve Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Nissen og Overretssagførererne Godske-

sen, betaler Tiltalte Jens Peder Dion Hansen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, -og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der fremskaffet forskellige nye Oplysninger. Af disse fremgaar, at Tiltalte først bortbyttede den i Dommen nævnte mørkerøde Hoppe mod en sort Hoppe, og at det er denne Sidste, som Tiltalte har byttet bort til William Nielsen. Tiltalte har derhos forklaret — og denne Forklaring vil ikke kunne forkastes —, at han havde faaet Tilladelse til at foretage den første Bytning paa Vilkaar, at Forligets Bestemmelser kom til Anvendelse paa den sorte Hoppe. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for det herommeldte Forhold er anset efter Straffelovens § 257. Med Hensyn til den Sagfører Schousboe afkøbte Hest maa det anses godtgjort, at denne, der efter det Oplyste maa antages solgt for 70 Kroner, ved Salget var i en saadan Forfatning, at det vilde have været uforsvarligt at lade den leve, og Tiltalte vil herefter for sit Forhold vedrørende denne Hest ligeledes være at anse efter Straffelovens § 257. Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, og Dommen vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Bestemmelsen om Erstatning til William Nielsen, hvis Paastand i saa Henseende der ikke findes Føje til at tage under Paakendelse her under Sagen, maa bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningsbestemmelsen bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Jens Peder Dion Hansen, til Højesteretssagførerne Trolle og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag er Jens Peder Dion Hansen sat under Tiltale for Bedrageri. Tiltalte er født den 6 Juli 1885 og er ikke fundet tidligere straffet.

Af Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

I Henhold til et den 15 Maj 1917 oprettet Forlig erkendte Tiltalte at skyldte til Sagfører Andr. Rasch i Næstved, der som Inkassator var indtraadt i Sælgerens Ret, ialt 562 Kr. 50 Øre, der skyldtes for en mørkerød Hoppe og en Fjedervogn, og hedder det videre i Forliget, at Ejendomsretten først overgaar til Køberen samtidig med Betalingen. Endskønt Tiltalte kun havde betalt 20 Kr. af Købesummen, bortbyttede han

nogle Maaneder senere Hoppen til Kreaturhandler William Nielsen af Ring for 20 Kr. og en Hest, som han senere har solgt. Den til Nielsen overleverede Hest solgte Nielsen straks videre, men hans Køber har senere maattet udlevere den til Sagfører Rasch, og Nielsen har derefter maattet tilbagebetale den af ham for Hesten oppebaarne Købesum 450 Kr. Nielsen har forklaret, at han, da Byttehandlen fandt Sted, vidste, at Sagfører Rasch ifølge Kontrakt var Ejer af Hesten, men han har paa-staaet, hvilket Tiltalte maa anses at have erkendt, at Sidstnævnte samtidig udtalte, at han havde Sagfører Rasch's Tilladelse til at handle med Hesten. Tiltalte hævder, og dette maa lægges til Grund ved Paa-dømmelsen, at han ogsaa har haft saadan Tilladelse, dog med den der-til knyttede Betingelse, at han til Rasch skulde indbetale den ved Salget indvundne Købesum, hvilket han imidlertid har undladt, ligesom han under Sagen har erklæret sig ude af Stand til at godtgøre Nielsen dennes Tab.

Dette Tiltaltes Forhold findes herefter at maatte henføres under Straffelovens § 257.

I Henhold til en den 13 September 1917 oprettet Kontrakt købte Tiltalte af Sagfører V. Schousboe i Næstved en sort Vallak for en Købe-sum af 285 Kr. + Salær 35 Kr. 75 Øre, eller ialt 320 Kr. 75 Øre, saa-ledes at Ejendomsretten først skulde overgaa til Køberen, naar Købe-summen var betalt. Tiltalte har erkendt, at han ca. en Maaned senere, da han endnu ikke havde betalt Købesummen eller nogen Del af Samme, solgte Hesten til Slagting for 75 Kroner, hvoraf han har faaet udbe-talt 40 Kr., som han har forbrugt. Ovennævnte Kreaturhandler Nielsen, der havde paategnet Kontrakten som Selvskyldnerkautionist, har senere maattet refundere Sagfører Schousboe Købesummen med 285 Kr.

Tiltaltes her omhandlede Forhold findes at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 253.

Under Sagen har Kreaturhandler William Nielsen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at faa tilkendt en Erstatning af 735 Kroner, hvilken Paastand, mod hvilken Tiltalte Intet har haft at erindre, ved Underrets-dommen er taget til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse, tildels under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Ved Underretsdommen er Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 253, sammenholdt med midler-tidig Straffelovs § 13, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Herefter vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger, der er paalagt Tiltalte, tiltrædes med den af det Foranførte følgende Nedsættelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 203. Højesteretssagfører Møldrup
 m o d
Johannes Ludvig Viggo Hansen (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1919: Arrestanten Johannes Ludvig Viggo Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jacobsen og Repsdorph, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staa. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Ludvig Viggo Hansen til Højesteretssagførerne Møldrup og Liebe 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Johannes Ludvig Viggo Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 16 September 1900 og anset: ved nærværende Rets Dom af 16 December 1916 efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og ved nærværende Rets Dom af 7 Maj 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 30 December 1918 Klokken ca. 2 Eftermiddag har sat sig i Besiddelse af en Viktualiehandler Chr. Blangstrup Johansen tilhørende til 35 Kroner vurderet Cykel, som Johansens Bud, Axel Jacobsen, havde stillet fra sig paa Gaden udfør Ejendommen Westend 14, medens han var inde i denne Ejendom for at aflevere en Pakke.

Jacobsen har forklaret, at han, medens han stod ved Døren i Stueetagen for at aflevere Pakken, saa Arrestanten komme ind ad Gadedøren, hvor han blev staaende et Øjeblik og saa i en Tegnebog, hvorefter han gik igen. Da Jacobsen lidt efter kom ud paa Gaden, saa han Arrestanten køre bort paa Cyklen; det lykkedes ham imidlertid at indhente Arrestanten og foranledige ham anholdt.

Arrestanten forklarede til Jacobsen, da denne antastede ham, at Arrestanten maatte have taget Fejl af Cyklen. Ved sin Anholdelse forklarede han til Politiet, at det havde været hans Hensigt at benytte Cyklen til at køre til et Fæstekontor i Klosterstræde, hvorefter han vilde have stillet den tilbage, hvor han havde taget den. Denne i sig selv ganske usandsynlige Forklaring kan imidlertid ikke staa til Troende, og

efter de med Arrestantens Tilvendelse af Cyklen forbundne Omstændigheder samt i Betragtning af, at Arrestanten tidligere har været straffet for Cykletyveri, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten har stjålet den under nærværende Sag omhandlede Cykel.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver.

Onsdag den 19 Marts.

Nr. 20. Gaardejer Niels N. John (Krag)

mod

Gaardejerne P. Pedersen, Niels S. Overgaard og Søren Kragdsdal (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et af de Indstævnte nedlagt Forbud mod, at Appellanten ved Anbringelse af en ny Rørledning fra en Sø sænkede Vandstanden i denne.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Fogedrets Kendelse af 4 Januar 1917: Den begærte Forretning vil være at nægte Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1918: Forbudsforretningen bør nyde Fremme, saaledes at der nedlægges Forbud mod, at Appellindstævnte, Gaardejer Niels N. John, benytter den under Sagen omhandlede nye Vandledning. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale de Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Niels N. John, til de Indstævnte, Gaardejerne P. Pedersen, Niels S. Overgaard og Søren Kragdsdal, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter Begæring af Vindum Sogneraad blev der den 10 April 1916 afholdt en Vandsynsforretning ved Faarup Sø, under hvilken der mellem Sogneraadet paa den ene Side og Appelindstævnte, Gaardejer Niels N. John af Faarup, samt forskellige Lodsejere sammesteds paa den anden Side blev indgaaet et Forlig, ifølge hvilket der, da den gamle Vandledning fra Søen efter Vandsynsmændenes Formening var utilstrækkelig til i Tøbrudstilfælde at modtage Vandet fra Søen, skulde nedlægges en ny af 9 Tommers Cementrør bestaaende Ledning, der skulde ligge en Alen dybere end den gamle Ledning, begynde ved Søen og gaa i en nærmere bestemt Retning, bl. a. over Appelindstævntes Ejendom, Matr. Nr. 8 a af Faarup, hvor der ved Indløbet ved Søen skulde anbringes en Vandlaas, hvorhos det bestemtes, at Arbejdet skulde være færdigt den 15 Oktober s. A. Efter at Appelindstævnte havde paabegyndt den i Forretningen ommeldte nye Vandledning, indgav Appellanterne, Gaardejerne P. Pedersen, Niels S. Overgaard og Søren Kragdsdal, alle af Faarup, til Fogden i Middelso-m-Sønderlyng Herreder en Rekvisition, hvori de som Lodsejere i Faarup og Ejere af Parceller af det oprindelige Matr. Nr. 20 i Faarup begærede Forbud nedlagt overfor Appelindstævnte imod, at denne ved den under Arbejde værende Rørledning forsænkede Søens Vandstand i den paatænkte Dybde af ca. 1 Alen, hvortil han efter deres Anbringende var ganske uberettiget. Under Forbudsforretningen protesterede Appelindstævnte mod Forretningens Fremme, og der udspandt sig derefter en Disput, der ved Fogdens Kendelse af 4 Januar 1917 afgjordes derhen, at der nægtedes Forretningen Fremme. Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de har paastaaet Kendelsen forandret saaledes, at Forbudssagen nyder Fremme, medens Appelindstævnte har procederet til Kendelsens Stadfæstelse.

Paa en under Sagen fremlagt Kopi af Udskiftningskortet er den paa-gældende Sø, der efter Sagens Oplysninger ejes af Bymændene i Fællig, anført som matrikuleret under Matr. Nr. 20 o i Faarup og betegnes som fælles Vanddam.

Forsaavidt Appelindstævnte til Støtte for sin Paastand har villet gøre gældende, at der for at optræde som Sagsøger med Hensyn til en i Fællig værende Ejendom udkræves et Flertal af Bymændene, repræsenterende over Halvdelen af Byens Hartkorn, og at Appellanterne, der ikke har godtgjort, at de udgøre et saadant Flertal, følgelig er uberettiget til at skride ind mod den paatænkte Sænkning af Vandstanden, findes der ikke at kunne gives ham Medhold heri, idet Enhver i Vanddammen lodtagen, deriblandt Appellanterne, maa være beføjet til at skride ind imod Handlinger fra andre lodtagnes eller Trediemands Side, hvorved Dammens Anvendelse efter dens Bestemmelse vilde indskrænkes eller umuliggøres.

Efter Appelindstævntes videre Fremstilling berører den nye Vandledning ikke den fælles Vanddam, men alene Appelindstævntes Ejendom, Matr. Nr. 8 a i Faarup, paa hvilken den udmunder i nogen Afstand fra Matr. Nr. 20 o. Han har derhos gjort gældende, at selv om der gennem Ledningen, der alene er bestemt til Afvanding af hans op til Vanddammen stødende Ejendom, tillige bortledes Vand fra Dammen,

sker der ikke derved noget Indgreb i de Lodtagerne i Dammen tilkommende Rettigheder, idet Lodtagerne ikke har noget Krav paa, at Vandstanden holdes i en bestemt Højde.

Der findes imidlertid at maatte gives Appellanterne Medhold i, at Nedlægning af en Ledning en Alen dybere end den gamle Ledning og den deraf flydende tilsvarende Sænkning af Vandstanden i Dammen kommer i Strid med de i Dammen lodtages Interesse i Bevaringen af Vandstanden, bl. a. til eventuel Kreaturvanding, og Enhver af de Lodtagne, derunder Appellanterne, maa følgelig kunne modsætte sig Sænkningen, uanset om den nye Ledning maatte udmunde umiddelbart ved Matrikulgrænsen for Matr. Nr. 20 o eller et ringe Stykke inde paa Appellindstævntes Ejendom, naar Ledningen dog — som det er uomtvistet — er i Stand til at modtage Vandet fra Dammen. Idet derhos Forliget af 10 April 1916 som ikke tiltraadt af Appellanterne er uforbindende for disse, samt idet der med Hensyn til Sænkningen af Vandstanden ikke er gaaet frem efter § 51 i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880, maa Appellanterne have Krav paa, at Forbudsforretningen nyder Fremme, men da Appellindstævnte, der under Proceduren for Fogedretten havde forpligtet sig til ikke at forrykke de for Haanden værende Forhold, forinden der forelaa endelig Afgørelse i Forbudssagen, efter Fogedkendelsens Afsigelse har taget den da fuldendte nye Ledning i Brug og derved sænket Vandstanden i Dammen, vil Forbudet overensstemmende med Appellanternes her for Retten ændrede Paastand være at nedlægge mod Appellindstævntes Benyttelse af nysnævnte Ledning.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 16. Handlende **Heinrich Wottitz** af Berlin (Ingen)

mod

Agent **Victor Philipson** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende **Heinrich Wottitz** af Berlin, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højsteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdag den 20 Marts.

Nr. 138. Ejerne af Cityhus i Aalborg, Købmand Chr. Fode m. Fl. (Bruun)

mod

Agent V. O. Petersen (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Appellanterne har været berettigede til at opsigte et med Indstævnte indgaaet Lejemaal.

Aalborg Købstads Fogedrets Kendelse af 20 Oktober 1916: Rekvirenternes Begæring vil være at tage til Følge, dog mod en Sikkerhedsstillelse af 2000 Kr.

Viborg Overrets Dom af 27 Maj 1918: Den paaankede Fogedkendelse og den i Henhold dertil foretagne Ud- og Indsættelsesforretning bør være ophævet. De Appellindstævnte, Købmændene Chr. Fode, M. A. Vorbech og St. Steensen, Stationsforstander R. P. Hegelund samt Købmand Axel Kauffeldt, bør En for Alle og Alle for En til Appellanten, Agent V. O. Petersen, betale 1500 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20 December 1916, indtil Betaling sker, og Processens Omkostninger for Overretten med 100 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appellanten den 4 Juni 1917 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne at burde in solidum betale Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanterne, Købmændene Chr. Fode, M. A. Vorbech og St. Steensen samt Stationsforstander R. P. Hegelund og Købmand Axel Kauffeldt, En for Alle og Alle for En, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret for Højesteret for Indstævnte, Agent V. O. Petersen, samt til Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 200 Kroner. Saa betaler Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 18 Februar 1915 lejede Appellanten, Agent V. O. Petersen i Aalborg, af Ejerne af Cityhus sammesteds, de Appelindstævnte, Købmændene Chr. Fode, M. A. Vorbech og St. Steensen samt Stationsforstander R. P. Hegelund, Alle ligeledes af Aalborg, og Købmand Axel Kauffeldt af Hasseris Villakvarter, en 12 Værelses Lejlighed i nævnte Ejendom for en aarlig Leje af 1700 Kr., hvori var »indbefattet Afgiften for Varme«. Lejemaalet kunde fra begge Sider opsiges med sædvanlig lovligt Varsel : inden Sct. Hansdag eller Nytaar til en Oktober eller April Flyttedag. Efter at den aarlige Leje under 20 Juni 1915 var forhøjet til 1800 Kr. fra Oktober Flyttedag s. A. at regne, tilskrev Appelindstævnte Hegelund paa egne og Medejeres Vegne under 16 Juni 1916 Appellanten saaledes:

»Paa Grund af de stadig stigende Brændselspriser forhøjes Afgiften for Varmen med 100 Kr. fra Oktober Flyttedag d. A. at regne. I Virkeligheden er det alt for lidt i Forhold til Prisen, men man har ment at maatte nøjes foreløbig med det foreslaaede. Kontrakten bedes returneret omgaaende i underskreven Stand«, hvorhos en Kontrakten givet Paategning af s. D. saalydende:

»Fra Oktober Flyttedag d. A. at regne forhøjes Afgiften for Varmen med 100 Kr., hvorefter den samlede aarlige Leje udgør 1900 Kr., hvilken Paategning forud var forsynet med Underskrift af Hegelund, blev underskrevet af Appellanten. Den 23 Juni s. A. opsagde Hegelund imidlertid Appellanten til Fraflytning til Oktober Flyttedag samme Aar. I Skrivelse af 1 Juli s. A. meddelte Appellanten derpaa Hegelund, at han efter det Passerede ikke ansaa Opsigelsen for lovmedholdelig, og at han følgelig ikke fraflyttede Lejligheden til nævnte Flyttedag. Den 17 Oktober s. A. indgav Appelindstævnte Hegelund til Fogden i Aalborg Købstad en Rekvisition, hvori han under Henviisning til, at Appellanten vægrede sig ved at fraflytte Lejligheden, begærede Appellanten udsat af og sig paa Ejerens Vegne indsat i Besiddelsen af Lejligheden. Under Forretningen, der samme Dag paabegyndtes paa Fogdens Kontor, protesterede Appellanten mod Forretningens Fremme, og der udspandt sig derefter en Disput, der ved Fogdens Kendelse af 20 s. M. afgjordes derhen, at den fremsatte Begæring vilde være at tage til Følge, dog mod en Sikkerhedsstillelse af 2000 Kr., og efter at denne Sikkerhed var stillet, dekreterede Fogden Appellanten udsat af og de Appelindstævnte indsat i Besiddelsen af Lejligheden, som Appellanten lovede at fraflytte inden den paafølgende Dags Middag, hvad han ogsaa maa antages at have gjort. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Kendelsen forandres saaledes, at den nedlagte Protest mod Forretningens Fremme tages til Følge, at Dekretet om Ind- og Udsættelsen ophæves, og at de Appelindstævnte in solidum tilpligtes at betale ham i Erstatning for Tab, Tort og Kredit-spilde 5550 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Appelstævningens Dato, den 20 December 1916, indtil Betaling sker. De Appelindstævnte har derimod procederet til de indankede Retshandlingers Stadfæstelse.

Medens Appellanten har gjort gældende, at der ved Paategningen af 16 Juni 1916 er sket en saadan Fornylse af Lejemaalet, at dette over-

hovedet ikke kunde bringes til Ophør til Oktober Flyttedag s. A., har de Appelindstævnte hævdet, at Paategningen alene tilsigter at træffe Bestemmelse om en Forhøjelse af Afgiften for Varmen for det Tilfælde, at Lejeforholdet maatte blive fortsat efter Oktober Flyttedag, men ikke berører Kontraktens øvrige Bestemmelser og navnlig ikke betager de Appelindstævnte den dem tilkommende Ret til med sædvanlig Varsel at opsigse Forholdet til Ophør.

Heri kan der imidlertid ikke gives de Appelindstævnte Medhold, idet disse ved faa Dage, før Opsigelse til Oktober Flyttedag 1916 kunde finde Sted, at slutte Overenskomst med Appellanten om Forhøjelse for Tiden efter bemeldte Flyttedag af den aarlige Afgift for Varme — hvilken Afgift ifølge Kontraktens Bestemmelser og Indholdet af den fornævnte under 16 Juni 1916 underskrevne Paategning maa anses som en Del af den samlede Lejeafgift — findes at have mistet Retten til ved Opsigelse at bringe Lejemaalet til Ophør fra dette Tidspunkt. Som Følge heraf har de Appelindstævnte savnet Hjemmel til at lade Appellanten udsætte af Lejligheden, hvorfor den paaankede Fogedkendelse og den i Henhold dertil foretagne Ud- og Indsættelsesforretning vil være at ophæve. Efter Omstændighederne vil de Appelindstævnte derhos have in solidum at tilsvare Appellanten Erstatning for det Tab, som denne har lidt ved Udsættelsesforretningen — hvorved bemærkes, at Appellanten drev Pensionat i Lejligheden med Udlejning af Værelser og maatte flytte ind i en betydelig mindre Lejlighed — samt for Tort og Kreditspilde. Ifølge de foreliggende Oplysninger — derunder et efter Sagens Indbringelse for Overretten optaget Tingsvidne — findes det samlede Erstatningsbeløb at kunne bestemmes til 1500 Kr. med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for Overretten findes de Appelindstævnte at burde godtgøre Appellanten med 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appellanten den 4 Juni 1917 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses — bortset fra de i Fogedkendelsen ommeldte Stempelovertrædelser — ingen anden Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 1. Skanderborg Andelssvineslagteri (Asmussen)

mod

Gaardejer A. Knudsen Kold (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævnte har overtraadt en af ham paatagen Forpligtelse til — med visse Undtagelser — at levere Appellanten alle de af ham producerede Svin.

Hjelmslev-Gjern Herreders ordinære Rets Dom af 1 Juni 1917: Kontracitanten, Skanderborg Andelssvineslagteri, bør for Tiden for Tiltale af Hovedcitanten, Gaardejer A. Knudsen Kold under Hovedsagen fri at være. Med Bemærkning, at Kontracitantens paa-

stævnte Krav paa Hovedcitanten for Tiden er anerkendt og likvideret i Hovedcitantens Krav under Hovedsagen, bør Hovedcitanten iøvrigt for Tiltale af Kontracitanten under Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1918: Hovedappellanten, Gaardejer A. Knudsen Kold, bør for Tiltale af Kontraappellanterne, Skanderborg Andelssvineslagteri, i denne Sag fri at være. Kontraappellanterne bør til Hovedappellanten betale 273 Kr. 46 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 Oktober 1915, indtil Betaling sker. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Kontraappellanterne til Hovedappellanten 100 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en af Kontraappellanterne den 10 December 1917 for Overretten fremlagt Afskrift af en af nogle Andelshavere til dem udstedt Deklaration kan ses, at Originaldokumentet har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom nævnte Vidneforklaringer sammenholdte med Indstævntes Procedure maa det anses godtgjort, at Indstævnte til forskellige Opkøbere har solgt Svin, som burde have været leverede til Appellanten, idet de ikke faldt ind under de i Lovenes § 3 nævnte Undtagelser. Idet Antallet af de saaledes solgte Svin efter det Foreliggende maa forudsættes at være mindst 30, maa Indstævnte tilsvare Appellanten 300 Kroner. Naar herfra drages de 273 Kroner 46 Øre, som er Genstand for Hovedsagen, udkommer 26 Kroner 54 Øre, hvilket Beløb Indstævnte vil have at betale Appellanten med Renter fra Kontraforligsklagens Dato.

Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer A. Knudsen Kold, bør til Appellanten, Skanderborg Andelssvineslagteri, betale 26 Kroner 54 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 27 Juni 1916, til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved den den 23 Oktober 1915 stedfindende Udbetaling af den Andelshaverne i Skanderborg Andelssvineslagteri for Regnskabsaaet 1914—15 tilkommende Efterbetaling og Kørepenge blev der affordret dem Kvittering, udfærdiget paa en Blanket, i hvis Tekst, der var indført Erklæring fra vedkommende Underskriver om, at han havde overholdt sin

»Leveringspligt i Henhold til Slagteriets Love«. Hovedappellanten, Gaardejer A. Knudsen Kold af Dørup, der som Andelshaver i Slagteriet havde Krav paa en Udbetaling af 273 Kr. 46 Øre, nægtede imidlertid at underskrive den ham forelagte Blanket, og da Slagteriet derefter nægtede at udbetale ham Beløbet, har han under nærværende Sag i 1ste Instans ved Skanderborg Købstad og Hjelmlev-Gjern Herreders ordinære Ret søgt Kontraappellanterne, bemeldte Slagteri, der er hjemmehørende i Skanderborg, til Betaling af Samme tillige med Renter cetera af 5 pCt. aarlig fra ovennævnte Udbetalingsdag, indtil Betaling sker. Kontraappellanterne paastod sig frifundne, hvorhos de under Anbringende af, at Hovedappellanten i Strid med Slagteriets Love har solgt Svin til Andre end Kontraappellanterne, under en Kontrasag har søgt ham til Betaling af 10 Kr. for hvert saaledes solgt Svin eller mindst 500 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato, den 27 Juni 1916, indtil Betaling sker, idet de eventuelt har paastaaet det af Hovedappellanten indsogte Beløb afkortet i deres Krav. Hovedappellanten paastod sig frifundet i Kontrasagen. Ved Underrettsdommen er Kontraappellanternes Fordring anerkendt til Likvidation i Hovedkravet, saaledes at de er frifundne for Tiden for Tiltale af Hovedappellanten, medens denne iøvrigt er frifundet for Kontraappellanternes Tiltale, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Forsaavidt Kontraappellanterne til Støtte for deres Frifindelsespaa-stand i 1ste Række har gjort gældende, at de har været beføjet til at gøre Udbetalingen af Hovedappellantens Tilgodehavende afhængigt af, at han foruden at kvittere for Sammes Modtagelse afgav skriftlig Erklæring i ovennævnte Henseende, har de ej godtgjort at have haft nogen saadan Beføjelse, for hvilket der navnlig ikke findes Hjemmel i de for Kontraappellanterne vedtagne Love. Kontraappellanterne vil derfor være at tilpligte at betale Beløbet, forsaavidt Hovedappellanten ikke vil kunne fyldestgøres derfor gennem Afkortning i Kontraappellanternes Krav paa ham.

Dette Krav har Kontraappellanterne støttet paa § 3 i nysnævnte Love, i hvilket det hedder:

»Andelshaverne er fra 1 Januar 1911 forpligtet til i $\frac{9}{8}$ paa hinanden følgende Aar at levere til Andelssvineslagteriet alle de Svin, de producerer i det nævnte Tidsrum. Herfra undtages dog Orner, Grisesøer og Grise af Vægt indtil 40 kg samt — — —

— — — — —
 Som Griseso betragtes kun det Svin, der har haft mindst et Læg Grise eller er synlig drægtig.

— — — — —
 Saafremt en Andelshaver overtræder disse Bestemmelser, er han pligtig at betale Slagteriet en Erstatning af 10 Kr. for hvert af de Svin, han har solgt.»

Kontraappellanterne har nu nærmere anført, at Hovedappellanten har afhændet mindst 50 Svin i Strid med den ham ifølge Paragraffen paahvilende Pligt til at sælge de af ham producerede Svin til dem, og at

han derfor i Medfør af Paragraffens Slutningsbestemmelse er pligtig at betale dem mindst 500 Kr.

Ved en af Kontraappellanterne foranstaltet Vidneførsel findes det vel godtgjort, at Hovedappellanten til Andre end disse har afhændet Svin, hvis Vægt var en saadan, at Kontraappellanterne i Medfør af den nysnævnte § 3 i Lovene havde haft Krav paa at faa dem leverede; men da det ikke findes bevist, at disse Svin ikke — som af Hovedappellanten anbragt — har været Grisesøer i den oftnævnte Paragrafs Forstand, saaledes at han i Medfør af Undtagelsesbestemmelsen i Paragraffen var fritaget for at levere dem til Kontraappellanterne, vil han være at frifinde for deres Tiltale i denne Sag, medens de vil være at tilpligte at betale ham det af ham indsogte Beløb, 273 Kr. 46 Øre, af hvilket Beløb de, da de ikke har gjort særlig Indsigelse mod Hovedappellantens Rentepaastand, vil have at svare Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Kontraappellanterne have at godtgøre Hovedappellanten med 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af en af Kontraappellanterne den 10 December 1917 for Overretten fremlagt Afskrift af en af nogle Andelshavere til dem udstedt Deklaration kan ses, at Originaldokumentet har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Fredag den 21 Marts 1919.

Nr. 173.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Christian Eli Christensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel X samt for Anstiftelse af Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 November 1918: Arrestanterne Christian Eli Christensen, Niels Sofus Hansen Johnsen, Laurids Hansen og Aksel Frederik Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christensen i 18 Maaneder, Johnsen i 8 Maaneder, Hansen i 1 Aar og Jensen i 8 Maaneder, samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Henriques, 100 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover, af Christensen $\frac{1}{2}$, og af de øvrige Arrestanter hver for sig $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar den Del af Sagen, under hvilken Christian Eli Christensen — for hvis Vedkommende Sagen alene er ind-

anket for Højesteret — ved den indankede Dom er frifundet, foreligger Dommen efter den skete Indstævning ikke til Prøvelse.

Medens det findes betænkeligt at anse det bevist, at Tiltalte Christensen ved Mødet den 17 Januar 1918 har udtalt sig paa en Maade, der kan paadrage ham Strafansvar, maa det derimod i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at han for de i Dommen omhandlede tre Artikler og for sine Udtalelser ved Mødet den 10 August 1918 er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Eli Christensen til Højesteretssagførerne Liebe og I. Kondrup, 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Christian Eli Christensen, Niels Sofus Hansen Johnsen, Laurids Hansen og Aksel Frederik Jensen tiltales, Christensen og Johnsen for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel X, Christensen tillige for Anstiftelse til Vold og Opsætsighed mod Politiet, Hansen for Fornærmelse mod Politiet og Anstiftelse til Vold og Opsætsighed mod Politiet, Jensen for Vold mod Politiet.

Christensen er født den 12 Januar 1882 og ikke fundet forhen straffet.

Johnsen — — —

Hansen — — —

Jensen — — —

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten Christensen, der efter sin Konfirmation havde ernæret sig som Bydreng og Arbejdsmand, har i de sidste ca. 6 Aar været Redaktør af Ugebladet »Solidaritet«, der er Organ for Foreningen »Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark« og paa sin Forside betegner sig som »Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark«.

Denne Bevægelse maa efter det Oplyste antages at have til Formaal at forandre de bestaaende Samfundsforhold, saaledes at Arbejderne bliver Herrer over Produktionen.

Bladet udkom efter de tilvebragte Oplysninger i ca. 10,000 Eksemplarer, men efter nogle den 11 Februar d. A. stedfundne Tumulter er Oplaget dog steget.

Justitsministeriet har i Skrivelse af 24 April d. A. begært rejst Tiltale mod Christensen for nedennævnte i Bladets Numre for den 1 September, 8 September, 13 Oktober, 3 November, 22 December og 29 December 1917 og 19 Januar samt 9 Februar 1918 indeholdte Artikler.

I Numret for den 13 Oktober 1917 findes en Artikel: »Vi anklager«, underskrevet »Revolutionær«.

Artiklen, der begynder med Ordene: »Enhver Myndighedsperson, Forbrydersamfundet har sat til at værne deres usle Moral og deres Bytte, er vor Fjende«, indeholder en Række Forhaanelser og Sigtelser mod Dommerstanden, og i Artiklens Slutning hedder det:

»Men, du Dommer og Rakkerknægt, ved du, hvad du gør, da stiller vi dig paa vor Anklagebænk og lader Proletarens og den Undertryktes Lov dømme dig.

Hans Klasses Blod raaber Hævn i ham!

Endnu har du Tid at vende om.

Men skynd dig; den røde Oprørsfane er taget af Gem, og trykkes Hælen dybere i Nakken, da gribes den af Skaren, der brusende fra Strædet og Fabriken kommer for at kræve Retten til Livet.

Og da vogt Jer, I Kapitalismens betalte Lakajer. For alt, hvad I har forbrudt, for alt, hvad vi har lidt! Aah, da skal det hævnes!»

Christensen har forklaret, at Artiklen, der er indsendt til Bladet, efter hans Mening indeholder Sandhed, men at han iøvrigt anser den for »ret digterisk, uden nogen Realitet bag sig.« Han har særlig anbragt, at der ikke menes noget med Ordene »den røde Oprørsfane er taget af Gem.«

I det den 22 December 1917 udkomne Nummer findes under Overskriften »Jul« en Artikel, underskrevet »Den Ensomme«. I Artiklen anføres det bl. a., at der for den Revolutionære ikke findes nogen Anledning til Fest, hvorhos det hedder:

»— — — Her skal være Oprør, her skal være Kamp, haard, ubønhørlig, rasende Kamp, indtil Retfærdighed og Fred atter er Dagliglivets Grundlag! Hvis ikke Folkemasserne er en komplet Idiotanstalt, saa maa de sukkersøde Talemaader og de lammefromme Ønskers Tid være forbi.

Lad den forløjede Præsteyngel præke deres Djævelskab om Vor Herre Jesus i Kirkerne og lade de sterile Fredsvenner savle deres Engleønsker for de Faar, der gider laane dem Øre, men I Arbejdere, I Slidets mishandlede Slaver, I maa rejse jer, hører I det, I maa rejse jer til Oprør mod de skændige Tilstande af Fattigdom, Sult og Elenlighed, Krig, Sorg og Kval, om ikke Verden — Menneskenes Verden — skal gaa under i moralsk Fordærvelse og blodig Brutalitet!

Her er ikke Tanke for Fest, Fred eller Hvile! Her kræves Forstaaelse, utrætteligt Arbejde, jærnhaard Villie og usvigelig Handling!

Her er ikke Plads for Akkord, her er Blødhed Fejghed, her er Vankelmød og Tøven Forbrydelse!

Det maa have Slut med Kapitalismens djævelske Herredømme, hvor alt menneskeligt dræbes, og hvor kun den tomme, golde Pengegoisme staar sejrende paa en Verden af søndertrampet menneskelig Lykke.

Alle I, stakkels Slaver, som er tilfredse med en god Dagløn for en god Dags Slid, alle I, som i eders Sjæle er Slaver, fordi I ingen Drift føler til at blive frie Mænd, der sammen med andre frie Mænd i Fællesskab leder Arbejdet paa Jorden og i Industriene og i Fællesskab deler Udbyttet — — — ja bliv I nede i Trældommen — — — og lid den store Nød fremdeles, indtil de aggressive Oprørere tilkaster jer Friheden som en ufortjent Gave!

Men alle I fribaarne Arbejdere, alle I, hvis Sjæle længes mod Frihed og Uafhængighed — — — I bør lytte til det store Budskab, Ruslands stolte Proletarer har sendt eder og Alverdens Arbejdere om at rejse den sociale Revolution, om at styrte Bourgeoisiets forbryderiske Herredømme og genskabe Arbejdets, Frihedens og Retfærdighedens fredelige Samfund.

Og er ikke Maalet lige til og klart: Jorden for Landarbejderne, Industriene for Industriarbejderne.

Hvad nøler I efter, lad Taaberne vente, men I, ja for eder er ingen Fest, ingen Fred, ingen Jul, ingen Hvile, der er kun et eneste, og det er det sociale Oprørs Kamp.

Rejs jer af Fornedelsen, Savnet, Sorgerne og de bitre Trængsler, rejs jer og jag Kapitalisterne og deres Lakajer bort fra Samfundsmagtens Troner.

Det er Julens, det er Tidens store, eneste sande og fornuftige Budskab, som den arbejdende Klasse bør lytte til — og følge!

Christensen, der har forklaret, at han selv er Forfatter til Artiklen, har erkendt, at han i denne opfordrer til Oprør, men gjort gældende, at han ved Oprør forstaar »Strejker, Arbejdernes tiltagende Herredømme paa Fabrikkerne, deres personlige Udvikling som Mennesker og Fagfolk«, og ikke ved Revolution forstaar Forandringer, der sker ved Blodsudgydelse eller Kamp, men kun Forandring eller Forskydning af de sociale Forhold. Han har forklaret, at Artiklen vel kan misforstaas af Enkelte, »der lider af sygelige Revolutionsdrømme«, men med dem regner han ikke.

Han har nærmere forklaret, at det er hans Formaal at faa Samfundsforholdene helt forandret, saaledes at den nuværende Samfundsmagt, derunder Kongemagten, helt forsvinder, men at det er hans Mening, at dette skal ske paa fredelig Vis.

I Nummeret for den 29 December 1917 findes endvidere en Artikel »Nytår«, underskrevet »Den Ensomme«.

I denne anføres det:

»Drømmenes Tid er forbi. Derfor bort med de fromme Nytårsønsker som Dækkekaabe for det gamle Aars Svaghed og Nederlag!

Aarsskiftet staar i Realiteternes Tegn!

Enten fortsat Trældom eller Revolution!

Dette er Aaret, der kommer! Ruslands Arbejdere har i praktisk Gerning givet Parolen: Revolution!

Revolutionen er ikke et Stykke Land, ikke et afgrænset Stykke Geografi! Revolutionen er international — den er Alt eller Intet!

Derfor ingen letkøbt Beundring for de russiske Arbejdere for derefter selv at krybe ned i den borgerlige Nathue og snorke videre!

Det er en Usling, en Pjalt, en Nathue, der kan indse, at Ruslands Arbejdere har handlet rigtigt, men ikke selv vil være med til at handle som dem.

Danmarks sociale Forhold er mere modne til den sociale Revolution, end Rusland nogensinde har været!

— — — Det eneste, der mangler, er, at Arbejderne selv vill!

Derfor bort med den forløjede Beundring for, hvad Andre vover, naar man selv er Pjalt og intet tør!

Forbliver de øvrige Landes Arbejdere blot negative Beundrere af de russiske Kammeraters stolte Frihedsværk, da betyder det, at dette Værk bliver kvaset af Europas kapitalistiske Tyranner!

Skulde 1918 bringe Fred uden netop derved, at Arbejderne rundt i Landene rejser sig til Revolution, rejser den sociale Krig, da vil denne Fred betyde en forceret kapitalistisk Sønærknusning af de russiske Kammeraters stolte Værk! — — — Rejser Europas Arbejderklasse sig ikke til Revolution, da vil den russiske Revolution blive knust af Europas forenede Kapitalistklasse!

Hvad Ruslands Arbejdere kan, det kan vi ogsaa!

Naar de kan styre og lede deres mægtige Fabriker og Omsætning, saa kan vi ogsaa!

Det, Sagen nu drejer sig om, er, om vi vill!

Vi sidder ikke mere i Teatret som Tilskuere til Revolutionen, selve Virkeligheden banker paa vore Døre, og nu skal vi vælge vort Parti.

Revolutionen er ikke mere de Andre; Revolutionen kan, naar det skal være, blive os selv!

Det skal være Slut med vore navnløse uendelige Lidelser — om vi vil!

Ja, om vi vil!

Dette Ene, om vi vil, det er 1918, det er Aaret, det er Tiden, som kommer, du bliver mærket deraf.

Slaa Forsagtheden ihjel, slaa Slaveaanden ihjel, kast Nøjsomheden paa Historiens Mødding! Bliv krævende, bliv fri, bliv fordringsfuld, bliv paagaende, bliv handlende, bliv stærk og uovervindelig!

Proletarer! Verden er vor, naar vi tager den!

Arbejdere, Revolutionen kalder til Kamp!«

Christensen, der har forklaret, at han er Forfatter til Artiklen, har ligeledes med Hensyn til denne Artikel benægtet, at han ved Revolution har forbundet Tanken om Voldsomheder af nogen Art, idet han har gjort gældende, at han ved sine Artikler kun tilstræber at forberede Arbejderne, gøre dem deres Stilling klar og udvikle dem.

Efter det Foreliggende findes Christensen, der paa Bladets Numre for den 13 Oktober samt 22 og 29 December 1917 staaer anført som Redaktør, og saaledes bærer Ansvaret for de citerede, i de paagældende Numre indeholdte 3 Artikler, imidlertid overbevist om ved disse at have haft til Formaal at fremkalde en voldelig Kuldkastelse af den be-

staaende Samfundsordning og Forfatning, hvorved bemærkes, at der ikke kan tages noget Hensyn til hans Benægtelse af, at Ordene i Artiklerne skulde forstaaes i deres sædvanlige Betydning, og han vil heretter være at anse efter Straffelovens § 85 II, jfr. § 46.

I Nummeret for den 1 September 1917 indeholdes en Artikel overskrevet »Den truende Nødstilstand«, og undertegnet Mærket »Ref«. Artiklen refererer en af Christensen selv paa et Møde i Esbjerg holdt Tale om Dyrtidsproblemet. I Følge Referatet i Artiklen manede han Arbejderne til »at samle sig og øve direkte Aktion, dels ved Arbejdsnedlæggelse og dels ved at Arbejderne direkte gjorde sig til Herre over Lagrene af Levnedsmidler og Brændsel, saafremt den Slendrian og humbugsagtige Adfærd, som hidtil havde været udvist fra Stat og Kommune i Dyrtidsforanstaltningerne, blev fortsat.«

Længere henne i Artiklen hedder det: »og i den efterfølgende Diskussion var Alle enige om, at nu skulde det ikke mere være nok med Vedtagelsen af Resolutioner, men at der nu skulde sættes Handling bag Ordene.«

Christensen har vel gjort gældende, at han ikke har udtalt sig saaledes som refereret, men erkendt, at han sikkert maa have set Referatet, inden det tryktes i Bladet.

I »Solidaritet« for den 8 September 1917 findes en Artikel »Daniel Leary død«, underskrevet »A«, i hvilken det omtales, at en for Voldtægt dømt Tugthusfange er død, hvorhos der ankes over den Omtale, Dødsfaldet har faaet i Bladet »Socialdemokraten«.

I Artiklen udtales det bl. a. i Tilslutning hertil:

»Men lad en saadan Opførsel gøre det videre Regnskab op i hver Arbejders Bryst, hvori der lever Retsfølelse.

Leary er død. Vi erkender nu aabent, at vi vilde have reddet ham ud af Tugthuset, inden dette skete. Vi naaede det ikke, men der sidder en ensom og forpint Sjæl endnu derovre i Horsens Tugthus, mærket af Døden, pint ind paa dens Tærskel af dansk Bondebrutalitet og en blind, brutal Retsopfattelse.

Denne Mand er Bulotti.«

Christensen har forklaret, at han, der er Forfatter til Artiklen, med Ordene »Vi vilde have reddet ham ud af Tugthuset«, har ment, at der skulde rejses en Folkestemning, der krævede, at Leary blev frigivet, og denne Forklaring vil efter Omstændighederne ikke kunne forkastes.

I Nummeret for den 3 November 1917 findes en uunderskrevet Artikel, betegnet »Oprørende Tortur paa Garnisons Sygehus«.

I Artiklen, der omtaler den tvungne Ernæring af Militærnægtere, der vægrer sig ved at tage Føde til sig, udtales det bl. a.:

»Foreningen for konsekvente Antimilitarister har dog endnu ikke opgivet Haabet om at faa Myndighederne til at opgive deres oprørende Adfærd.

Men skulde dette ikke lykkes, saa vil der ikke blive skyet noget Middel, selv det voldsomste, for at bringe dem til at ophøre dermed.

Det er Myndighederne, der har begyndt Voldshandlingen, og da er det berettiget at reflektere som saa — Vold mod Vold.

Det er dog at haabe, at Myndighederne i Tide vil indse, hvilke

Konsekvenser deres Optræden fører med sig, og standser, før det er drevet til Yderligheder.

Men Arbejderne i København maa være forberedt paa med kortest muligt Varsel, at der i den kommende Uge kaldes paa dem for at slaa Kreds om de unge Militærnægtere.

Hvorlænge skal vi finde os i denne oprørende Skændsel?

Hævnens og Handlingens Dag nærmer sig!»

Christensen, der har forklaret, at han er Forfatter til Artiklen, har benægtet, at det med denne har været hans Hensigt at opfordre til Vold mod Myndighederne, idet han kun vil have fastslaaet, at Myndighedernes Adfærd vil kunne fremkalde voldelig Modstand.

I Nummeret for 22 December 1917 findes en Artikel »De Arbejdsløse samler sig« underskrevet »Vilhelm Zürich«, der maa antages at være Artiklens Forfatter, i hvilken Artikel et den 13 December 1917 afholdt Møde, under hvilket det vedtoges at danne en Sammenslutning af Arbejdsløse, samt den paa Mødet vedtagne Resolution omtales.

I Tilslutning til denne Artikel indeholder Bladet en redaktionel Tilføjelse til Referatet, underskrevet »Red.«, i hvilken det bl. a. udtales: »— — — og fra vor Side ønsker vi med det samme skarpt at pointere, at vi har opstillet disse Krav for at faa dem opfyldte og at sætte Magt bagved for at naa dette. — — — Her skal ikke vrøvles og sjakres! Vil Magthaverne ikke opfylde Kravene, da kald de arbejdsløse Tusinder sammen, og da frem til Handling!«

Christensen, der har forklaret, at han er Forfatter til den redaktionelle Tilføjelse, har benægtet, at det var hans Hensigt at opfordre til med Vold at gennemføre de Arbejdsløses Krav.

I Bladet for den 29 December 1917 indeholdes endvidere en Artikel »De Arbejdsløses Organisation«, underskrevet »Einar Petersen«, der maa antages at være Forfatter af Artiklen, der kræver den paa Mødet den 13 December vedtagne Resolution gennemført. Til denne Artikel findes en Tilføjelse underskrevet »Red.«, i hvilken det udtales:

»Ja, nu bare ikke for meget Vrøvl og Forhandling! Kvinder og Børn sulter! Kravene frem til Magthaverne, og vil de ikke, da frem til Handling.«

Christensen har forklaret, at han er Forfatter til Tilføjelsen, men nægtet, at det har været hans Hensigt at opfordre til Vold.

I Nummeret for den 19 Januar 1918 findes en Artikel »Ingen Akkord«, underskrevet »Den Ensomme«, i hvilken der ankes over, at de Arbejdsløses Repræsentanter ikke havde faaet Adgang til Deltagelse i Forberedelse af Lovforslaget om Hjælp til de Arbejdsløse. I denne Artikel anføres det bl. a.:

»Enten skal Kravene opfyldes helt og ubeskaarne, eller ogsaa Kamp — Kamp til det rasler i de Riges Madskabe, og hvert fattigt Barn har Mad og Varme!

I denne Aand, med dette Forbehold bør I modtage Lovforslaget.

Er det Opfyldelsen af Eders Krav, da er det godt, men er det en lumpen Akkord, da Kamp til det Sidste.«

I samme Nummer findes en Artikel, »Lovgivere, hvad nøler I efter?« ligeledes underskrevet »Den Ensomme« og forfattet af C. Christensen.

I denne Artikel udtales bl. a. Følgende:

»Lidelserne er ved at vende sig til Had og mægtig Vrede, og kommer Lovgiverne ikke hurtigt de Arbejdsløses Krav i Møde, da maa Tilstanden med en Eksplosions Kraft føre til, at de Arbejdsløse tager det nødvendige Brændsel og de nødvendige Fødevarer, hvor disse findes.«

Christensen har med Hensyn til den første af disse Artikler forklaret, at han ved Kamp kun har sigtet til Strejke-Kamp, og med Hensyn til den anden Artikel nægtet at have villet opfordre de Arbejdsløse til at tage selv.

Endelig findes der i Bladet for den 9 Februar 1918 en uunderskrevet Artikel »Vil Lovgiverne tirre de Arbejdsløse?«

I denne Artikel, der er affattet af Christensen, hedder det bl. a.:

»— — — Den Hjertesløshed, der afspejler sig i de sidste Dages rentud forbryderiske Udhaling af Lovens Vedtagelse er af den Beskafenhed, at her maa al Tale forstumme.

Og fredelige Demonstrationer, ja, de har jo ogsaa talt tilstrækkelig, uden at blive hørt eller rettere — uden at blive forstaaet! — — —

Men den Dag kommer, da, hvor Folket — Alle de, der sulter og fryser — heller ikke mere bøjer sig i deres Lidelser hverken for Trusler eller Voldsmagt.

Og denne Dag ligger i de Arbejdsløses Masser og syder og gærer som rasende og berettiget Vrede, der kan blusse op i Handling, hvilken Stund det skal være!

— — — vi har før advaret Magthaverne, og vi har indtil de sidste Dage brugt vor Fortroilighed med de Arbejdsløse til at holde deres berettigede Harne inde i Rammen, der markerede den sidste dybe, alvorlige Henstilling om at vise dem simpel, menneskelig Retfærdighed til at leve en menneskelig Tilværelse.

Dette vil vi ikke mere! — — — indrømmer vi de Arbejdsløse.

Her er ikke mere at tale om!«

I Tilslutning til Artiklen indkaldes de Arbejdsløse derhos til Møderne i Rømersgade og paa Jagtvejen den 11 Februar, paa hvilke Møder det anføres, at der skal tages betydningsfulde Beslutninger. Efter disse Møder fandt der Demonstrationer Sted, under hvilke en Del Tilmødtænder trængte ind paa Børsen, hvor de gjorde sig skyldig i Hærværk.

Christensen har forklaret, at han da Intet vidste om det Underudvalg, der havde til Opgave at organisere Møderne den 11 Februar, og heller ikke var vidende om, at der paatænkte et Demonstrationstog, men han var paa det Rene med, at Stemningen blandt de Arbejdsløse var meget ophidset, og at man kunde vente sig, at Deltagerne i Møderne vilde gaa ud og »tage selv«, hvis der ikke fremkom tilfredsstillende Meddelelser paa Møderne.

Christensen, der staar anført som Redaktør paa samtlige de nævnte Numre af Bladet og saaledes har Ansvar for de sidst omhandlede Artikler i Numrene for den 1 og 8 September 1917, den 3 November s. A.,

den 19 Januar 1918 og den 9 Februar s. A. samt for Tilføjelserne til Artiklerne i Numrene for den 22 og 29 December 1917, findes, omend de fremhævede Udtalelser er af meget ophidsende og udæskende Karakter, ikke ved disse at have paadraget sig Ansvar for Overtrædelse af nogen af de i Straffelovens Kapitel 10 indeholdte Bestemmelser.

Christensen er endvidere i Vinteren 1917 optraadt som Taler paa forskellige her i Staden afholdte Møder, afholdte dels af »Foreningen for konsekvente Antimilitarister«, dels af ungsocialistiske Foreninger.

Paa et af disse Møder, der den 17 Januar 1918 afholdtes af »Foreningen for konsekvente Antimilitarister«, hvilket Møde overværedes af Overbetjent Balle og Politibetjent Jacobsen, der har angivet Mødedeltagernes Antal til 500 à 600 Personer, hovedsagelig unge Mennesker, udtalte Christensen ifølge de af Balle og Jacobsen afgivne edelige Forklaringer bl. a., at Magthaverne, naar Sulten drev Mennesker, skulde faa at mærke, hvilken Magt Arbejderklassen, der var forraadt af Socialdemokratiet, havde, og hvilke Kræfter de sad inde med, hvorhos han lyste efter Magthavernes tilstedeværende »Lønslaver« og »Snushaner« og opfordrede disse til at gaa hjem og sige, at Revolutionen var paa Vej, og saa skulde de faa at mærke, hvad det betød at være det, de var. Han sluttede i Følge Vidnernes Referat med at opfordre Forsamlingen til at skilles i Ro og gaa hjem uden at foretage sig Noget nu, hvilket vilde være unyttigt, da de jo var ubevæbnede, men naar det virkelig gjaldt, skulde Arbejderne møde med de Vaaben, der var nødvendige for at bane sig Vej, der hvor de vilde hen, og hvis Soldaterne skulde blive udkommanderet imod dem, og man da ikke kunde overtale dem, var der ikke Andet at gøre end at tage disses Vaaben ud af Hænderne paa dem og bruge dem mod dem selv.

Christensen har benægtet, at hans Tale havde det anførte Indhold, idet han særlig har nægtet at have sagt, at Politiet skulde gaa hjem og sige, at Revolutionen var paa Vej, ligesom han ikke vil have fremsat Trusler mod Politiet, og har bestridt, at han skulde have sagt, at man skulde tage Vaabnene fra Soldaterne, idet han tvertimod vil have udtalt, at man skulde vinde baade Politi og Soldater for Folket.

Balle og Jacobsen har fastholdt Rigtigheden af deres Referat, der i Følge deres Forklaring er en korrekt, omend ikke ordret Gengivelse af Christensens Tale, der imidlertid indeholdt de gengivne stærke Udtryk.

Idet den af Vidnerne afgivne Forklaring om Indholdet af den omhandlede Tale herefter vil være at lægge til Grund ved Sagens Paa-dømmelse, maa Christensen anses for overbevist om ved sin Tale at have søgt at ophidse til Oprør mod den bestaaende Stats- og Samfunds-ordning, og han vil herefter ogsaa for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 85 II, jfr. § 46.

Efter at Christensen den 12 Februar 1918 var blevet arresteret i Anledning af nærværende Sag, blev Arrestanten Johnsen ansat som midlertidig Redaktør af »Solidaritet«.

Den 9 August d. A. om Formiddagen blev der Opløb paa Aaboulevarden ved den gamle Ladegaard i Anledning af, at der var hængt nogle militære Uniformsgenstande op paa en Lygtepæl. Opløbet spredtes

af tilstedekommet Politi under Kommando af Overbetjent Kirkerup, men da Kirkerup herunder i Følge den af ham afgivne Rapport i den Hensigt at anholde en Mandsperson, der udskældte ham, forfulgte den Paagældende ind i Gaarden til den gamle Ladegaard, blev han overfaldet med Slag og Stød af en Del Personer, der opholdt sig i Gaarden; Kirkerup, der blev saaret paa Indsiden af højre Kind, trak Staven og slog fra sig med den, og da flere Politibetjente nu kom til Stede i Gaarden og hjalp Kirkerup, trak Angriberne sig tilbage i Gaarden, hvorpaa Kirkerup og Politibetjentene forlod Gaarden og gik ud paa Gaden uden at have foretaget nogen Anholdelse.

Samme Dags Eftermiddag fandt der ved Sølvgadens Kaserne Opløb Sted, der splittedes af Politiet, som trak Stavene.

Arrestanten Hansen, der af forskellige Personer havde modtaget Klager over Politiets Adfærd paa den gamle Ladegaard, og selv tilfældig havde været Vidne til, at Politiet splittede Opløbet ved Østervold, besluttede samme Dag at foranledige afholdt et Protestmøde i Anledning af det Passerede, hvorfor han, der er Sekretær for den syndikalistiske Forening »Fagoppositionens Sammenslutning«, satte sig i Forbindelse med Repræsentanter for »Socialistisk Arbejderparti« og »De Arbejdsløses Organisation«, med hvem han enedes om at sammenkalde et offentligt Møde, der skulde afholdes den følgende Dags Aften Klokken 7 i Fælledparken.

Ved Løbesedler, undertegnet af de 3 nævnte Sammenslutninger, indkaldtes Publikum derefter til at møde og protestere mod Politioverfald.

Paa det den 10 August d. A. om Aftenen i Henhold til den saaledes fremkomne Opfordring afholdte Møde talte først Arrestanten Hansen, der i Følge de af Politibetjentene Olander, Bjørkholm, Rigsberg, Lindhoff, Christensen, Aasgaard og Jørgensen Moeslund afgivne Vidneforklaringer omtalte og kritiserede Politiets Optræden paa Aaboulevarden og betegnede Politibetjentene som Bøller og Gadedrenge, hvorhos han udtalte, at naar Politibetjentene var Bøller, var Politidirektøren en Overbølle, fordi han lod Politiet hugge ind paa fredelige Arbejdere, Kvinder og Børn. I Følge de nævnte Vidners Forklaringer opfordrede han til fremtidig at være bevæbnet til Forsvar for at hindre saadanne Overgreb fra Politiets Side og oplæste Numrene paa en Del Politibetjente, hvis Optræden særlig var blevet bemærket, hvilken Oplæsning han foretog langsomt, idet han opfordrede Tilhørerne til at skrive Numrene op og udpedge Indehaverne af 2 Numre som særligt slæmme; han udtalte derhos Noget om, at disse Betjente fik de nok Lejlighed til at hilse paa, og efter at have oplæst et af ham modtaget »aabent Brev« til Justitsministeren, i hvilket der klagedes over Politiets Optræden, angreb han sluttelig de socialdemokratiske Medlemmer af Kommunalbestyrelsen, fordi de havde været med til at bevilge Penge til Politiets Automobil.

I Følge Rigsbergs, Lindhoffs, Christensens og Aasgaards Forklaringer var Forsamlingen under Hansens Tale ophidset, og der fremkom talrige Tilraab, saasom »ned med dem«, »de skulde skydes« og »de skal faa«.

Derefter talte Arrestanten Christensen, der efter de af de ommeldte Vidner med Undtagelse af Jørgensen Moeslund afgivne Forklaringer

stærkt kritiserede Politiets Optræden og opfordrede Tilhørerne til at møde bevæbnet, saaledes at de kunde forsvare sig mod Overgreb fra Politiets Side, idet han dog betoned, at man ikke maatte gaa angrebsvis til Værks; han udtalte derhos, at det, hvis Politiet vedblev at optræde, som det havde gjort de sidste Dage, rimeligvis naar Vinteren kom, vilde gaa her som i Rusland, saa at Politistationerne vilde blive stormet, Inventaret kastet paa Gaden og brændt, og der efter faa Dages Forløb ikke vilde blive een Politibetjent tilbage.

Medens derpaa en følgende Taler havde Ordet, blev Politibetjent Herning, der civilklædt var tilstede ved Mødet i tjenstligt Øjemed, overfaldet af nogle Mødedeltagere, der maa antages at have genkendt ham som Politimand.

Herning har med Hensyn til det stedfundne Overfald afgivet følgende Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Medens Herning, der medførte Cykel, stod i en Afstand af ca. 20 m fra Forsamlingens Periferi, trængte pludselig nogle Personer bag fra ind paa ham og sparkede til hans Cykel, og da han nu vilde stige op paa Cyklen for at køre bort, greb en af Personerne fat i Cyklen, mens en Anden, antagelig med knyttet Haand, slog ham i Baghovedet, saa at han faldt med Cyklen. Medens han laa paa Jorden, hørte han En raabe »Det er ham, der har gaaet i Blaagaardsgade«, og efter at der var kommet flere Personer tilstede, blev han fra alle Sider sparket saavel paa Kroppen som paa Arme og Ben. Det lykkedes ham dog at rejse sig op, og da han ikke mente, at kunne slippe bort fra den stadig voksende Mængde, søgte han hen imod Tribunen, fra hvilken Talerne holdtes, i den Tanke, at Mødets Ledere vilde yde ham nogen Beskyttelse. Under en Regn af Slag og Spark naaede han til Tribunen, paa hvilken han af nogle tilstedeværende Personer blev hjulpet op. Da Tribunen derefter styrtede sammen, uden dog Nogen kom til Skade, kom en af Parkens Opsynsbetjente tilstede, og denne fulgte nu Herning ud af Parken.

Det er ikke under Sagen oplyst, hvem der havde udøvet Vold overfor Herning.

I Følge en den 14 August d. A. udstedt Lægeerklæring konstateredes der ved Undersøgelsen af Herning bl. a. nogle mindre Hudafskrabninger paa begge Skinnene samt flere overfladiske knuste Saar paa Indsiden af Over- og Underlæben og et da delvis lægt knust Saar i Isseregionen.

Herning var efter det Oplyste sygemeldt i 19 Dage og kan ikke antages at ville have varigt Mên af det Passerede.

Mødet fortsattes, efter at Tribunen var styrtet sammen, og Arrestanten Christensen, der senere atter havde Ordet, opfordrede Deltagere til at gaa roligt hjem.

Senere paa Aftenen fandt der paa Nørrebro en Del Optøjer Sted, under hvilket Politiet skred ind med Magt; forskellige Politifunktionærer blev under Tumulterne slaaet og ramt af Kastevaaben, og flere Politibetjente saaredes, uden at dog Nogen efter det Oplyste vil faa varig Mên af den lidte Overlast.

Det er ikke lykkedes at skaffe andre af Voldsmændene tilstede under Sagen end Arrestanten Jensen, for hvis Vedkommende Sagens Om-

stændigheder efter den af ham afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er følgende:

Arrestanten Jensen deltog i det omhandlede Møde i Fælledparken, hvor han, efter at Tribunen var styrtet sammen, forsynede sig med en Lægte for at forsvare sig, hvis han blev angrebet af Politiet. Da det viste sig, at Politiet ikke skred ind under Mødet i Fælledparken, gjorde han imidlertid ikke Brug af Lægten, men stillede den fra sig i en Gadedør. Senere paa Aftenen, mens han opholdt sig paa Fælledvejen, tog han, der var blevet ophidset dels af den almindelige Stemning, dels af Talerne, han havde hørt paa Fælleden, en Brosten og kastede den af al sin Kraft efter et Hold Politibetjente, der var ved at trække sig ind paa Fælledvejens Station, uden at det dog lykkedes ham at ramme Nogen. Da han, der paany havde forsynet sig med en Brosten, kort efter saa, at der stod 2 Politibetjente paa Vagt udenfor en ituslaaet Rude paa Hjørnet af Nørrebrogade og Blaagaardsgade, kastede han, staaende i antagelig 7—8 Skridts Afstand, med al sin Kraft Brostenen mod den ene af Betjentene, efter det Oplyste Politibetjent Cederstrand, der stod med Siden til. Arrestanten, der ikke sigtede efter noget bestemt Sted, men kun ønskede at tilføje Betjenten, der var iført Uniform, men iøvrigt var ham ubekendt, Overlast uden at bryde sig om, hvor han ramte, ramte Cederstrand i Hovedet. Arrestanten trak sig derpaa tilbage og tog noget senere en tredje Brosten, som han kastede efter en Politibetjent, der stod omtrent paa samme Sted, hvor Cederstrand havde staaet, uden at det dog lykkedes ham at ramme Betjenten.

Politibetjent Cederstrand har forklaret, at den tilstedeværende Menneskemængde, efter at han var truffet af Stenen, der ramte paa den bageste Del af hans Hue og bibragte ham et Saar i Hovedet, trængte saa voldsomt ind paa Betjentene, at de ikke havde anden Udvej, end at søge at slaa sig igennem for at naa hen til Politistationen. Paa Vejen til Stationen blev Betjentene trængte og slaaet fra alle Sider, hvorunder Cederstrand for sit Vedkommende fik en Del Slag og Spark, der medførte Ømhed, men ikke forvoldte nogen alvorlig Læsion.

Med Hensyn til det Cederstrand ved Stenkast tilføjede Saar er det ved en under Sagen tilvejebragt, den 14 August d. A. dateret Lægeerklæring oplyst, at Cederstrand paa venstre Side af Baghovedet havde et centimeterstort knust Saar, der var delvis lægt. Det udtaltes derhos i Lægeerklæringen, at der ikke for Tiden var Anledning til at befrygte, at nogen af Læsionerne vilde faa blivende Følger.

I Retsmødet den 18 September d. A. forklarede Cederstrand, at han endnu af og til havde nogen Hovedpine, men at hans Tilstand bedrede sig.

Arrestanten Hansen har erkendt, at han i sin Tale udtalte, at Politiets Optræden paa Ladegaarden og senere samme Dag var bølleagtig, og at man, hvis Politidirektøren billigede denne Optræden, maatte have Lov til at betegne ham som en Overbølle, hvorimod han har nægtet, at han har betegnet Politibetjentene som »Gadedrenge«. Han har derhos erkendt, at han har opfordret Folk til at bevæbne sig, men vil udtrykkelig have sagt, at det skulde være til Forsvar, og han har nægtet, at han har opfordret eller tænkt paa at opfordre til Vold mod Politiet.

Han har endelig erkendt, at han nævnede Numrene paa forskellige Politibetjente, om hvem han meddelte, at de efter de Oplysninger, han havde modtaget, havde været særligt fremtrædende, samt at han fremhævede Numrene paa 2 Betjente, om hvilke han sagde, at de skulde have været særlig slemme. Derimod vil han ikke have opfordret Forsamlingen til at opnotere Betjentenes Numre, men har forklaret, at han nævnede Numrene langsomt, idet der fra Forsamlingen blev raabt, at han skulde gøre dette, for at man kunde mærke eller huske dem eller noget Lignende.

Han har nægtet, at han opfordrede Forsamlingen til at hilse paa Betjentene, hvis Numre han nævnede.

Efter de ovennævnte under Sagen afgivne Vidneforklaringer findes det tilstrækkelig bevist, at Arrestanten Hansen foruden de af ham vedstaaede fornærmelige Udtryk tillige har benyttet Udtrykket »Gadedrenge« om Politiet, ligesom det trods hans Benægtelse findes bevist, at han har opfordret til Vold mod Politiet, idet det ikke kan komme i Betragtning herimod, at han har udtalt, at Folk skulde bevæbne sig »til Forsvar«, da han maa antages at have været klar over, at denne Udtalelse maatte opfattes som en Opfordring til med Vold at optræde mod Politiets Indskriden. Det bemærkes herved, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at en Del af de paa Mødet Tilstedeværende, da Tribunen som ommeldt styrtede sammen, bevæbnede sig med Lægter, som det maa antages for at benytte dem som Vaaben mod Politiet.

Herefter findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten Hansen bærer en væsentlig Del af Ansvar for den de forskellige Politifunktionærer tilføjede voldelige Overlast, hvorved bemærkes, at Arrestanten Jensen som anført har forklaret, at han bl. a. var bleven ophidset af de paa Mødet holdte Taler.

Arrestanten Christensen har erkendt, at han i sin Tale udtalte, at Arbejderne, saafremt Klagen til Justitsministeriet ikke blev taget til Følge og Politiets Pryglerier paa de Arbejdsløse fortsattes, maatte bevæbne sig for at værne sig mod saadanne Overgreb fra Politiets Side, men nægtet, at han, der stærkt betonede, at Bevæbningen skulde ske til Selvforsvar og ikke til Angreb, har opfordret til eller villet opfordre til Vold mod Politiet.

Imidlertid findes det ved det Foreliggende tilstrækkelig bevist, at Christensen har opfordret til Vold mod Politiet, idet det som ovenfor med Hensyn til Arrestanten Hansen anført ikke kan komme i Betragtning herimod, at Christensen har betonet, at man skulde bevæbne sig til Forsvar, og det maa efter Omstændighederne, og idet Christensens Tale maa bedømmes i Sammenhæng med Hansens lige forud holdte Tale, antages, at ogsaa Christensens Tale har bidraget til at bestemme tilstedeværende Personer til at væbne sig med Lægter, da Tribunen styrtede sammen. Derimod findes det ikke aldeles tilstrækkelig bevist, at de mod Politiet under og efter Mødet forøvede Voldshandlinger er begaaet i Henhold til Christensens Opfordring, og han vil herefter alene være at dømme for Forsøg.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Christensen — — — efter Straffelovens § 85 II, jfr. § 46 — — — tillige efter

Straffelovens § 100, jfr. § 52, 2 Pkt. — — — efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde — — — i 18 Maaneder — — —

Arresterne vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. til hver, dog at der ikke udredes udover, af Christensen $\frac{1}{2}$, og af de øvrige Arresterter hver for sig $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Mandag den 24 Marts.

Nr. 119.

A/S Aug. Heramb (Ingen)

mod

A/S S. W. Bruuns Fabriker (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Aug. Heramb, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør det og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler det til Indstævnte, Aktieselskabet S. W. Bruuns Fabriker, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 90. Grosserer L. Joh. Winchell Bøttern (Fenger)

mod

Skibsreder Chr. S. Odgaard (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Indstævnte har været berettiget til at annullere en mellem Parterne indgaaet Befragtningskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 Maj 1918: Indstævnte, Skibsreder Chr. S. Odgaard, Løgstør, bør til Sagsøgeren, Grosserer L. Joh. Winchell Bøttern her af Staden, betale 4705 Kr. 20 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 29 Januar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 250 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet

Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer L. Joh. Winchell Bøttern, til Indstævnte, Skibsreder Chr. S. Odgaard, med 300 Kroner. Saabtaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 9 Januar 1917 bortfragtede Indstævnte, Skibsreder Chr. S. Odgaard af Løgstør, Sejlskibet »Elna«, som angaves at laste 180 Tons og som i Forvejen var bortfragtet til at føre en Ladning Props fra Sverrig til England (Tynen), til for Citanten, Grosserer L. Joh. Winchell Bøttern her af Staden, fra Tynen at føre en Ladning Kul til Nakskov til en Fragt af 51 Kr. pr. Ton. Paa Grund af et paa Overrejsen til England indtruffet Havari laa Skibet i længere Tid i Farsund i Norge for at blive repareret. Den 1 Februar udstedtes den bekendte tyske Erklæring om den uindskrænkede Undervandsbaadskrig. Skibet blev liggende i Farsund, hvor Reparationen synes at have taget meget lang Tid.

Efter at Afladerne i England var blevet utaalmodige, og efter at den Mægler, der havde afsluttet Certepartiet, flere Gange havde rettet Forespørgsler til Skibets Ejer uden at faa Svar, sendte Grosserer Winchell Bøttern den 16 Maj 1917 Skibsreder Odgaard en Forespørgsel om, hvor Skibet befandt sig. Der udviklede sig derefter en længere Brevveksling mellem Parterne, under hvilken Odgaard næst at oplyse, at Skibet endnu henlaa i Farsund, i Begyndelsen alene henviste til Vanskelighederne ved at faa »Elna« assureret. Efter at Citanten havde tilraadet et Arrangement angaaende Assurancen, iagttog Odgaard Tavshed i adskillig Tid og besvarede derpaa gentagne nye Henvendelser med et Brev af 7 Juli, hvori det hedder, at Skibet var klart til at sejle, saasomt der kunde skaffes Mandskab, hvilket formentlig vilde kunne ske i Løbet af Ugen. Da der intet Nærmere hørtes om Skibets Rejse, krævede Citanten paany Underretning den 1 August og modtog som

Færdig fra Trykkeriet den 9 April 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 5.

Mandag den 24 Marts.

Svar et under 7 August dateret Brev, i hvilket Odgaard under Henvi-
ning til Sølovens § 159 erklærer, at han paa Grund af det tyske For-
bud mod Sejlads paa Nordsøen hæver Fragtkontrakten af 9 Januar.
Citanten protesterede straks mod Tilladeligheden af Odgaards Frem-
gangsmaade. Da denne sidste ikke vilde ændre sit Standpunkt, lod Ci-
tanten den Ladning Kul, der var bestemt for »Elna«, overføre med an-
det Skib og maatte herved betale i Fragt 110 Kr. pr. Ton. Denne Fragt
maatte han forudbetale og altsaa ogsaa forsikre. Derefter har han an-
lagt denne Sag her ved Retten, idet Odgaard er indgaaet paa at lade
sig sagsøge her.

Citanten paastaar Odgaard kendt pligtig til at betale Differencen
mellem den betalte Fragt — pr. Ton 110 Kr., hvortil kommer den ved
Forsikringen af Fragten betalte Forsikringspræmie og Præmie af Præ-
mien pr. Ton 11 Kr. 14 Øre, ialt 121 Kr. 14 Øre — og den med »Elna«
aftalte Fragt, 51 Kr., altsaa pr. Ton 70 Kr. 14 Øre eller for 180 Tons
Kr. 12.625,20 med Renter 5 pCt. p. a. fra 29 Januar 1918, til Betaling
sker, samt Sagens Omkostninger. Citanten indrømmer, at den ved den
tyske Erklæring frembragte Situation i og for sig vilde have berettiget
Indstævnte til at annullere Kontrakten; men — hævder Citanten — der
maatte dertil kræves en udtrykkelig Viljestilkendegivelse fra Indstævntes
Side, og denne maatte være afgivet inden rimelig Tid, hvorimod
det ikke er tilladeligt, at Indstævnte et halvt Aar efter det til Annul-
tering berettigende Faktums Indtræden erklærer Kontrakten for ophæ-
vet, og allermindst naar hans mellemliggende Optræden har været saa-
ledes, at Citanten deri maatte se et bestemt Tilsagn om, at han uden
Hensyn til den forandrede Situation holdt fast ved Kontrakten.

Indstævnte gør gældende, at han, forinden han gjorde Brug af den
ham utvivlsomt tilkommende Adgang til at hæve Kontrakten, maatte
have Ret til at se, hvorledes Forholdene udviklede sig; ja at han, saa-
længe Skibets Reparation endnu ikke var tilendebragt, overhovedet ikke
havde været i Stand til at annullere, da det maatte være den faktiske
Situation, der forelaa i det Øjeblik, da det var muligt for Skibet at paa-
begynde Rejsen, som maatte være bestemmende ved en Anvendelse af
Sølovens § 159. Idet han yderligere hævder, at Brevet af 7 Juli ikke

er at opfatte som noget ubetinget Løfte om at foretage Rejsen, paastaar han sig derfor frifundet med Tillæg. af Sagens Omkostninger. Subsidiært paastaar Indstævnte sig frifundet mod at betale Differencen mellem den erlagte Fragt m. m. af 121 Kr. 14 Øre pr. Ton, og den Fragt, der maatte betales for en lignende Rejse straks efter Tysklands formeldte Erklæring om Undervandsbaadskrig. Idet han angiver denne Fragt til 95 Kr. pr. Ton — en Ansættelse, mod hvilken Sagsøgeren, efter hvad han har udtalt under den mundtlige Procedure, Intet har at indvende — har Indstævnte saaledes i hvert Fald paastaet sig frifundet mod at betale 26 Kr. 14 Øre pr. Ton eller ialt Kr. 4705,20.

Den ovenomtalte efter Certepartiets Oprettelse udstedte Erklæring skønnes at maatte betragtes som en Akt fra en Statsmagts Side af en saadan Art, at den maatte give hver af Parterne Ret til at annullere Certepartiet, men en saadan Annullation maatte ske inden en rimelig Tid. Den ene Part kan ikke lade den anden svæve i den Tro, at Certepartiet vil blive i Kraft, saaledes at han undlader at træffe Foranstaltninger til at slutte andre Fragtkontrakter.

Der er derfor ingen Tvivl om, at Indstævnte maa betale Erstatning for det Tab, Sagsøgeren har lidt ved Indstævntes Ubeslutsomhed, men dette Tab skønnes, da Indstævnte havde været berettiget til at hævde Fragtkontrakten straks efter den tyske Erklæring, og da Retten efter Proceduren maa gaa ud fra, at Sagsøgeren i saa Fald ikke havde kunnet faa en billigere Fragt end 95 Kr. pr. Ton, at kunne bestemmes til 4705 Kr. 20 Øre.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde betale Sagsøgeren med 250 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Tirsdag den 25 Marts.

Nr. 65. Cand. jur. **H. R. Brøcker (Selv)**
 mod
 Direktør **Max Ballin (Levy)**,
 betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1918: De ovennævnte for Citanten, Direktør Max Ballin af Frederiksberg, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte H. R. Brøcker af Frederiksberg, bør til Statskassen bøde 300 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage samt til Citanten betale Sagens Omkostninger med 80 Kroner. Det Idømte at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Frederiksberg Birks Føgedrets Kendelse af 11 December 1918: Da Spørgsmaalet om Rekvisiti Umyndighedsindsigelse ikke vil kunne komme i Betragtning ved Eksekveringen af den afsagte Dom, men alene under dennes Appel, vil den fremsatte Protest ikke kunne tages til Følge.

Thier agtes:

Den fremsatte Protest tages ej til Følge.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten principalt nedlagt Paastand om, at Sagen afvises fra Hof- og Stadsretten, og at en efter Indstævntes Begæring den 11 December 1918 foretaget Udlægsforretning, under hvilken der er gjort Udlæg hos Appellanten for de ham ved Dommen ikendte Procesomkostninger, ophæves. Til Støtte for sin Paastand om Sagens Afvisning har Appellanten under Henviisning til en af ham for Højesteret fremlagt Daabsattest, hvorefter han er født den 6 Februar 1896, gjort gældende, at der ikke er prøvet behørigt Forlig i Sagen, da hans Kurator ikke har været indkaldt til Forligsmæglingen og heller ikke har givet Møde under denne. Da Appellanten imidlertid ikke har forholdt sig overensstemmende med Forskrifterne i Pl. 12 Maj 1784 § 2 med Hensyn til den nævnte Daabsattest, vil der mod Indstævntes Protest ikke kunne tages Hensyn til det af Appellanten saaledes Anbragte. Herefter vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde — hvorved dog bemærkes, at Appellanten for de paagældende Artikler vil være at anse dels efter Straffelovens § 216, dels efter dens § 217 — samt den ovennævnte Udlægsforretning efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkosninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den ovennævnte Udlægsforretning bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, cand. jur. H. R. Brøcker, til Indstævnte, Direktør Max Ballin, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Det i København udkommende Dagblad »Dagens Ekko« indeholdt i sine Numre for den 19 og 20 August 1918 to med Navnet H. R. Brø-

cker underskrevne Artikler med saalydende Overskrifter: »Bægeret er fuldt. — Ballin maa væk« og »Ballin har travlt. — Han er bange for Vidneførsel«.

Under nærværende Sag har nu Citanten, fornævnte Direktør Max Ballin af Frederiksberg, under Anbringende af, at de paagældende Artikler er et Led i den Række lige saa ærekrænkende som ubegrundede Angreb paa ham, som Indstævnte, ligeledes fornævnte H. R. Brøcker, sammesteds, gennem en længere Tid har rettet mod ham i »Dagens Ekko«, paastaaet Indstævnte idømt streng Straf efter Straffelovens Kap. 21 for følgende i Artiklerne indeholdte fornærmelige Udladelser, nemlig i den første Artikel: »Fire Syndikalister er arresterede, men Ballin gaar fri. Er det ikke den gamle Vise: De smaa Tyve hænger man, de store lader man løbe?«, »Blodigler«, »stinkende Boder«, »De har vist, at de ikke ejer den ringeste Samfundsfølelse, de har vist, at Fatigmands Lykke er dem mindre værd, end Skidtet paa deres Støvlehæl«, »Utallige tidligere respektable og hæderlige Folk er drevet til Forbrydelser og Vanære for at redde Livet«, »samfundsfarlig«, og i den anden Artikel: »— — — og nu kvier han sig ved at blive trukket frem i Lyset i sin Nøgenhed, idet han frygter, at Skurebørsten skal blive slidt paa hans arme Krop, om man opdager, hvor snavset han egentlig er«, i hvilken Henseende Citanten fremhæver som skærpende Omstændighed, at Artiklerne er skrevet, efter at han havde anlagt Retssag mod Indstævnte i Anledning af en i bemeldte Blad under 10 Juni d. A. optaget, af Indstævnte underskrevet, for ham i høj Grad ærefornærmende Artikel. Citanten har derhos paastaaet de paagældende Injurier mortificerede.

Indstævnte, der har erkendt at have skrevet de paagældende Artikler, har principalt paastaaet sig pure frifundet, idet han gør gældende, at Udladelserne ikke er ærefornærmende, og at flere af dem slet ikke er møntede paa Citanten, men at »enhver anden Kapitalist« med samme Ret som Citanten kan hævde, at de er møntede paa ham. Subsidiært har Indstævnte paastaaet sig frifundet for Straf.

De ovenfor fremhævede Udladelser skønnes imidlertid at være ærefornærmende for Citanten, hvilket ikke blot gælder med Hensyn til Udladelserne: »Fire Syndikalister er arresterede, men Ballin gaar fri o. s. v.«, »samfundsfarlig« og »— — — og nu kvier han sig o. s. v.«, hvilket direkte henviser til Citanten, men ogsaa med Hensyn til de øvrige Udladelser, der er anvendt paa en saadan Maade, at de indeholder en Ærefornærmelse mod Citanten.

Herefter vil Indstævnte for Fremsættelsen af de paagældende Udladelser, for hvis Rigtighed der ikke foreligger Bevis, i Medfør af Straffelovens § 216 være at anse med en Straf, som under Hensyn til, at de paaklagde Ærefornærmelser er fremsatte forinden Indstævnte ved nærværende Rets Dom af 9 September d. A. blev straffet for ovennævnte ærefornærmende Artikel i Henhold til Straffelovens § 64 efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde, 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos Udladelserne vil være at mortificere.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tilkendt, vil Indstævnte have at betale Citanter med 80 Kr.

Onsdag den 26 Marts.

Nr. 33 Aktieselskabet »Confectionær« (Henriques) .
 mod
 Finansministeriet paa Statskassens Vegne
 (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Størrelsen af Appellantens Indkomstskat til Staten for Skatteaaret 1916—17.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1918: Forsaavidt angaar de ovenfor under A ommeldte Poster afvises Sagen. Iøvrigt bør de Indstævnte, Finansministeriet, for Tiltale af Citanterne, A/S Confectionær af Odense, i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten ikke nedlagt nogen Paastand med Hensyn til de i den indankede Dom under A nævnte Poster, og Dommen vil derfor overensstemmende med Indstævntes Paastand forsaavidt være at stadfæste.

Spørgsmaalet, om en Post som den i Dommen under B Nr. 1 nævnte (Goodwill) overhovedet repræsenterer et Aktiv, og i bekræftende Fald om dette Aktiv er et saadant, med Hensyn til hvilket Skattelovens § 6 a hjemler Afskrivningsret, hører til de skønsmæssige Afgørelser, som det maa være overladt de skatteansættende Myndigheder endelig at træffe, og Sagen vil derfor forsaavidt være at afvise fra Hof- og Stadsretten.

Hvad endelig angaar Posterne B Nr. 2 og 3 — for hvis Vedkommende det rettelig er antaget, at Afvisning ikke bør finde Sted — er de herunder omhandlede Omkostninger efter det Oplyste af en saadan Art, at den fornævnte Lovbestemmelse ikke kan finde Anvendelse paa dem, og Dommen vil derfor forsaavidt efter Indstævntes Paastand kunne stadfæstes.

Appellanten vil derhos have at udrede det nedenfor anførte Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar den ovenfor under B, Nr. 1 nævnte Post, afvises Sagen fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Iøvrigt bør Lands-

over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Confectionær«, til den konstituerede Kammeradvokat 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Maj Maaned 1914 stiftedes der i Odense et Aktieselskab, kaldet Confectionær, med det Formaal at overtage og drive en i nævnte By dreven Konfektionsforretning. Paa et straks efter Selskabets Stiftelse afholdt Bestyrelsesmøde blev det vedtaget, at Afskrivningerne indtil videre skulde fastsættes saaledes:

»Paa Ejendommen 1200 Kr. aarlig,

Paa Inventar 1000 Kr. aarlig,

hvorhos Etablerings- og Goodwill Konto afskrives med mindst 5000 Kr. aarlig.«

Sidstnævnte Konto bestod af følgende Poster:

1) Afstaaelse	30.000 Kr.
hvilket var den Goodwill, der ved Forretningens Over-
tagelse ydedes Sælgeren,	
2) Fyens Landmandsbank	7500 —
der var Provision til Banken for at garantere Aktieteg-
ningerne,	
3) Sagføreromkostninger	4155 —
derunder Stempel til Aktiebrev, Gebyrer, Salær m. v.	

Aktieselskabets Regnskab for Aaret 1 December 1914 til 30 November 1915 udviste et Overskud paa 41.073 Kr. 97 Øre, og Bestyrelsen vedtog herefter at fastsætte Afskrivningen paa Etableringskontoen for det forløbne Regnskabsaar til 13.740 Kr. 69 Øre, medens Afskrivningerne paa den faste Ejendom og paa Inventar, overensstemmende med Bestyrelsens tidligere Vedtagelse, opførtes med henholdsvis 1200 Kr. og 1000 Kr.

Ved Selvangivelse for Indkomst- og Formueskat til Staten angav Aktieselskabet sin skattepligtige Indtægt for nævnte Regnskabsaar til 16.974 Kr. 80 Øre, hvilken Angivelse Ligningskommissionen tog til Følge, men i Skrivelse af 21 Juli 1916 meddelte Skatteraadet for Odense Skattekreds, at man havde forhøjet denne Ansættelse med 13.740 Kr. til 30.714 Kr. Denne Afgørelse indankede Aktieselskabet for Landsoverskatteraadet, ved hvis Kendelse af 24 November 1916 den skattepligtige Indkomst blev forhøjet til 31.256 Kr. De herefter beregnede Skatter betalte Aktieselskabet under Reservation, og Selskabet har nu under denne Sag paa-
staaet Finansministeriet tilpligtet at tilbagebetale 2012 Kr., som Aktieselskabet, der fastholder Rigtigheden af dets Selvangivelse, paastaar at have betalt for meget i Skat for Skatteaaret 1916—17. Af Beløbet fordres Renter 5 pCt. p. a. af 1685 Kr. fra den 25 November 1916 og af 327 Kr. fra den 23 Maj 1917, til Betaling sker.

De Indstævnte har principalt paastaet Sagen afvist og Citanterne tilpligtet at betale dem Kost og Tæring, subsidiært procederer de til Frifindelse og mest subsidiært gaar deres Paastand ud paa, at de tilpligtes — eventuelt ved Fradrag i den næste Skattetermin — at refundere Citanterne Differencen mellem det af Citanterne for Skatteaaret 1916—17 erlagte Skattebeløb paa den ene Side og paa den anden Side det Skattebeløb, som Citanterne skal erlægge for det nævnte Skatteaar efter foretagen ny Ligning.

Den foreliggende Tvist har Hensyn til følgende Punkter:

A. Afskrivning paa fast Ejendom og Inventar.

Disse Afskrivninger, der af Selskabet var foretagne med 1200 Kr. og 1000 Kr., er kun anerkendt for henholdsvis 900 Kr., nemlig 2 pCt. af Ejendommens Værdi, og for 500 Kr., nemlig 5 pCt. af Inventarets Anskaffelsessum.

Der maa gives de Indstævnte Medhold i, at Skønnet over, hvorvidt en konkret Afskrivning efter sin Størrelse kan anses som værende ordinær eller ekstraordinær, i hvilket sidste Tilfælde den ifølge Lov Nr. 144 af 8 Juni 1912 § 4, næstsidsste Stk., behandles som skattepligtig Indkomst, hvilket ifølge Lovens § 6 a ikke gælder for ordinære Afskrivninger, er et Ansættelsesspørgsmaal, der endelig afgøres af de skatteansættende Myndigheder, og som ikke kan paakendes af Domstolene. For de her omhandlede Posters Vedkommende maa Sagen derfor afvises.

B. Afskrivning paa Etableringskontoen.

Den af Selskabet foretagne Afskrivning, 13.740 Kr. 69 Øre, fordeler sig paa Kontoens enkelte Poster med følgende Beløb:

1) Goodwill	2085	Kr. 69	Ø.
2) Fyens Landmandsbank (o: Garantiprovision for Aktietegningen).....	7500	—	00 —
3) Sagføreromkostninger, nemlig			
Stempel til Aktiebrev	1005	—	00 —
Stempel til Købekontrakt	1204	—	00 —
Læsningsgebyr for Skøde	483	—	10 —
Diverse Stempelgebyrer	127	—	50 —
Diverse Læsningsgebyrer	76	—	45 —
Sagførersalær	1000	—	00 —
Borgerskab og Firmaanmeldelse	205	—	90 —
Tryksager	53	—	05 —

4155 Kr. 00 Ø.

Ifølge Landsoverskatteraadets Kendelse vil af samtlige disse Poster kun de to sidste, til Beløb ialt 258 Kr. 95 Øre, kunne fradrages i Selskabets skattepligtige Indkomst, medens Citanterne hævder, at det maa være berettiget at fradrage ogsaa de andre her anførte Beløb i Henhold til Lovens § 6 a, hvorefter »Driftsomkostninger, d. v. s. de

Udgifter, som i Aarets Løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde Indkomsten, derunder ordinære Afskrivninger« bliver at fradrage ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst.

Det til Afgørelse her foreliggende Spørgsmaal, om de nævnte Afskrivninger paa Etableringskontoen omfattes af den citerede Lovbestemmelse, maa være undergivet Domstolens Prøvelse, og de Indstævntes Afvisningspaastand kan derfor ikke tages til Følge for disse Posters Vedkommende.

Hvad angaar Post 1 (Goodwill), er det tvivlsomt, om der her foreligger et saadant indtægtgivende Aktiv, som Afskrivningsbegrebet forudsætter. Men i hvert Fald maa den med Aarene følgende sandsynlige Forringelse af det Formuegode, som Goodwill antages at repræsentere, snarere betragtes som et af Konjunkturer flydende Formuetab end som et egentligt Indtægtstab, der ifølge Lovens § 6 a skattefrit kan afskrives, og i denne Henseende kan det ikke, som af Citanterne forment, være afgørende for den modsatte Antagelse, at Lov om Aktieselskaber Nr. 468 af 29 September 1917 § 26, Stk 3, foreskriver, at der skal afskrives mindst 10 pCt. aarlig paa Goodwill.

Med Hensyn til Posterne 2 og 3 bemærkes, at det er disse Udgifters fulde Beløb, som paastaas fradragne i den skattepligtige Indkomst for Selskabets første Regnskabsaar. Der er her Tale om egentlige Startomkostninger, som i hvert Fald ikke kan fradrages som »Afskrivning«, og som der heller ikke findes tilstrækkelig Føje til at henregne under de i § 6 a ommeldte Driftsudgifter.

Som Følge af det saaledes Anførte vil de Indstævnte være at frifinde for de under B. 1—3 omhandlede Posters Vedkommende.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tilkendt hos Modparten, findes at kunne ophæves.

Nr. 189

Højesteretssagfører Møldrup

mod

Carl Viggo Christensen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Anstiftelse til Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1919: Tiltalte Carl Viggo Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Zeuthen og Bing, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Carl Viggo Christensen til Højesterets-sagførerne Møldrup og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Carl Viggo Christensen, der tillaes for Anstiftelse til Overtrædelse af Straffelovens § 108, er født den 8 Februar 1888 og ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I det da som Ugeblad udkommende Blad »Klassekampen«, der angiver sig at være »Organ for Danmarks socialistiske Arbejderparti«, fandtes i Numret for den 27 September 1918 en Artikel overskrevet: »Skal vi selv hente Thøgersen?« »Politiet tøver med at løslade ham«.

I Artiklen anføres det bl. a., at Zarismen er afskaffet i Rusland, men at dens Aand er indført herhjemme, samt at man »i Flæng, samvittighedsløst og ansvarsløst« fængsler Folk, der vover at opponere mod »Kapitalismens Forbandelse«, og i Artiklens Slutning udtales Følgende:

»Overgreb paa Overgreb udføres, Klassesdom paa Klassesdom falder, man forbereder sig paa Vinteren, de for »Samfundet« farlige Elementer skal fjernes, og der er Fart i Udrensningen.

Men der er Maade med Alt, der er ogsaa Maade med, hvor længe Arbejderne finder sig i et saadant Tyranni, og det er et Spørgsmaal, om Arbejdernes egne Folk og Talsmænd faar Lov til at sidde bag Fængselsmuren Vinteren over; det er et Spørgsmaal, om alt for mange Justitsdomme faar Lov til at regne ned over Arbejderne.

Man har før set, at Fængslerne er stormede, man har før set, at Fangerne er blevet befriede af Arbejdernes Hænder.

Det kan godt ogsaa ske her, og vi er forvissede om, at saafremt den nu begyndte Fremgangsmaade fortsættes, da vil det ogsaa ske: da skal Fængslerne fyldes af Arbejderne, ikke for at afsone Straf, men for at befri de Straffede, og da skal Fængslerne jævnes med Jorden, hvis ikke Tyrannerne, Dovenkroppene, da skal stænges inde i de samme Huler, hvor nu vore Førere slæbes ind.

Altsaa vi spørger Autoriteterne:

»Skal vi selv hente Proletariatets Talsmænd ud af Fængslet?«

Artiklen var underskrevet med Mærket »O—O«.

I det paagældende Bladnummer fandtes Tiltalte anført som »ansvarlig overfor Presseloven«.

Justitsministeriet har ved Skrivelse af 10 Oktober 1918 bestemt, at der for den omhandlede Artikel vilde være at rejse Tiltale mod den for Artiklen ansvarlige Person.

Tiltalte har forklaret, at han, der, da det paagældende Numer af »Klassekampen« udkom, var Bladets Redaktør, ikke selv har skrevet den omhandlede Artikel, men at han mener at have læst den, forinden den blev indrykket i Bladet, idet Alt, hvad der blev optaget i Bladet, gik gennem ham.

Tiltalte har gjort gældende, at han ikke mener, at der i Artiklen direkte opfordres til at befri den i Artiklen ommeldte Thøgersen, der

efter det Oplyste da sammen med flere andre af Tiltaltes Meningsfæller hensad som Arrestanter, men at det efter hans Formening var Artiklens Formaal at oparbejde en stærk almindelig Stemning mod de Mynligheder, der ikke vilde løslade Thøgersen og de andre Meningsfæller, saaledes at Kravet om Løsladelse tilsidst vilde blive efterkommet.

Imidlertid findes Artiklen saavel efter sin Overskrift som efter sit nærmere Indhold at maatte forstaas som en Opfordring til Bladets Læsere til eventuelt at befri den fængslede Meningsfælle med Magt, og Tiltalte, der i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 har Ansaret for den omhandlede Artikel, vil herefter, idet der Intet er oplyst om, at Artiklen har bevæget Nogen til at beslutte at foretage noget Befrielsesforsøg, være at anse efter Straffelovens § 108 I, jfr. § 52, 3 Pkt., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 27 Marts.

Nr. 56. Direktør N. K. Poulsen (Steglich-Petersen)
 m o d
 Sagfører M. Nedergaard-Hansen (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at erholde Kommissionssalær for Anvisning af en Køber til en fast Ejendom.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 1 November 1918: Indstævnte, Direktør N. K. Poulsen, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører M. Nedergaard-Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1919: Appelindstævnte, Direktør N. K. Poulsen af Hellerup, bør til Appellanten, Sagfører Nedergaard-Hansen, betale 2750 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 Juni 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-

ger for Højesteret betaler Appellanten, Direktør N. K. Poulsen, til Indstævnte, Sagfører M. Nedergaard-Hansen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Appellanten, Sagfører Nedergaard-Hansen, i første Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret, hvor Sagen har været behandlet gæsteretsvis, søgt Appelindstævnte, Direktør N. K. Poulsen af Hellerup, til Betaling af 2750 Kr. i Salær for Anvisning af en Køber til en Appelindstævnte tilhørende Ejendom paa Carl Bernhardsvej tilligemed Renter 5 pCt. p. a fra Stævningens Dato, den 22 Juni f. A. Ved Underrettsdommen blev Appelindstævnte imidlertid i Overensstemmelse med sin Paastand frifundet for Appellantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse.

Det fremgaar af Parternes Procedure i Forbindelse med de foreliggende Oplysninger, at Direktør Poulsen i April Maaned f. A. under personlig Tilstedeværelse paa Appellantens Kontor her i Byen har tilsagt denne et Salær af 1 pCt. for at skaffe hans ovennævnte Ejendom solgt, samt at Appellanten derefter i Maj Maaned f. A. skriftlig har anvist Ejendommen til en Trediemand, som kort efter traadte i direkte Forhandling med Appelindstævnte og efter faa Dages Forløb købte Ejendommen af denne for 275.000 Kr. Det ses nu vel af det Foreliggende, at Appelindstævnte paa en af ham til Appellanten i April Maaned overgiver Rentabilitetsberegning vedrørende den paagældende Ejendom havde angivet Købesummen til 280.000 Kr., men da der efter Proceduren ikke kan gaas ud fra, at Opnaelsen af denne Pris var gjort til et Vilkaar for Appellantens Krav paa Salær, og da Appellantens Virksomhed iøvrigt maa antages at have fyldestgjort de stillede Betingelser for det ham tilsagte Salær, vil dette være at tilkende ham tilligemed Renter som paastaet.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 2. **Sagfører J. B. Fahnøe (Harboe)**
 mod
Overretssagfører Niels Nielsen (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af det Appellanten tilkommende Vederlag for Samarbejde med Indstævnte.

Københavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 22 Maj 1918: Indstævnte, Overretssagfører Niels Nielsen, bør til Citanten, Sagfører J. B. Fahnøe, betale 3607 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Maj 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1918: Appellanten, Overretssagfører Niels Nielsen, bør for Tiltale af Appellindstævnte, Sagfører J. B. Fahnøe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Ingen af Parterne har ført Bevis for, hvad Indholdet var af den mellem dem indgaaede, i den indankede Dom omhandlede, mundtlige Aftale om det Appellanten tilkommende Vederlag. Da det imidlertid efter det Oplyste findes uantageligt, at Appellanten skulde være gaaet ind paa en Ordning som den af Indstævnte angivne, vil der i Overensstemmelse med Appellantens subsidære Paastand være at tilkende ham et efter Rettens Skøn fastsat Vederlag. Henset til, at de foreliggende Oplysninger om Omfanget af det af Appellanten ydede Arbejde er ret mangelfulde, findes Beløbet kun at kunne fastsættes til 2000 Kroner udover det Appellanten alt betalte Beløb. Disse 2000 Kr. med Renter vil altsaa være at tilkende Appellanten hos Indstævnte, medens Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overretssagfører Niels Nielsen, bør til Appellanten, Sagfører J. B. Fahnøe, betale 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Maj 1917, til Betalings sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at der i Januar og Februar 1916 paa Foranledning af Overretssagfører Niels Nielsen, hvis Helbred dengang var en Del svækket som Følge af Overanstrengelse, var ført mundtlige Forhandlinger mellem ham og Sagfører J. B. Fahnøe om et Samarbejde mellem dem, flyttede Fahnøe, der i en Aarrække havde drevet selvstændig Sagførerforretning i København, den 1 Marts s. A. sit Kontor til Nielsens daværende Kontorlokaler her i Byen, hvor Fahnøe, der fik autoriseret

Fuldmagt hos Nielsen, fik overladt et særligt Værelse. Der er Enighed mellem Parterne om, at Fahnø ifølge den trufne Aftale skulde have Ret til vedblivende og helt for egen Regning at fortsætte sin Sagsførerforretning, og at han for efter Evne og Lejlighed at yde Nielsen Bistand i den af ham drevne Forretning foruden gratis Kontor med Lys og Varme og gratis Adgang til at benytte Nielsens forhaandenværende Kontorpersonale og Materiel ogsaa i sine egne Forretninger skulde oppebære et aarligt Vederlag af 1200 Kroner; endelig er det uomtvistet, at det saaledes etablerede Samarbejde kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel af enhver af Parterne til en Flyttedag. Den 30 December 1916 opsagde Nielsen »Fuldmagtsforholdet (Interessentskabsforholdet) og Kontorfællesskabet« til Ophør ved April Flyttedag 1917, og Fahnø fraflyttede til den Tid Nielsens Kontorlokaler.

Under denne i 1ste Instans ved Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret behandlede Sag har Fahnø nu under Anbringende af, at der ifølge den ovennævnte mundtlige Aftale som kontant Vederlag for det af ham for Nielsen udførte Arbejde tilkom ham en nærmere angiven Andel af dennes aarlige Fortjeneste (nemlig 10 pCt. af de første 10.000 Kr., 20 pCt. af de næste 10.000 Kr. og 30 pCt. af det overskydende Beløb med en garanteret Mindestindtægt af den ovenfor nævnte Størrelse 1200 Kr.), for Underretten paastaet Nielsen dømt til at betale sig 3607 Kr., hvortil han efter sin endelige Paastand har opgjort det Beløb, der herefter yderligere tilkommer ham, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 Maj 1917 og Sagens Omkostninger. Nielsen paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, men blev ved Underretsdommen dømt efter Fahnøes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 200 Kr.

Her for Retten har Nielsen som Appellant gentaget sin Paastand for Underretten og paastaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tilkendt hos Appelindstævnte, der skønt lovlig stævnet ikke har givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Nielsen navnlig anført, at der efter den ved Forholdets Etablering trufne Aftale ikke tilkommer Fahnø nogen Andel i hans aarlige Fortjeneste, men at han (Nielsen) kun, efter at han og Fahnø var blevet enige om de øvrige ovennævnte Engagementsvilkaar, har stillet i Udsigt, at han efter Omstændighederne frivillig vilde yde Fahnø en passende Andel i Nettooverskudet af saadanne Forretninger, der maatte tilgaa hans Kontor efter Fahnøes Tiltrædelse.

Omend nu det Vederlag, hvorpaa Fahnø efter Appellantens Anbringende har Krav, synes ringe i Forhold til det Arbejde, som antagelig maatte komme til at paahvile og vistnok ogsaa er udført af Fahnø for Appellanten, tør det dog ikke anses for ganske uantageligt, at Fahnø, der uden Afbræk kunde fortsætte sin egen Forretning tildels ved Hjælp af Appellantens Kontor m. v., efter Omstændighederne kan have ment at se sin Regning ved til en Begyndelse at nøjes med et forholdsvis uanseligt Vederlag, og da Fahnø ikke mod Appellantens Benægtelse har ført Bevis for, at Aftalen har haft det af ham paa-

staaede Indhold, vil der ikke kunne tilkendes ham, der kunde have draget Omsorg for, at Omfanget af de ham som formentlig Interessent i Appellantens Forretning tilkommende Rettigheder var blevet skriftlig fastslaaet, noget Beløb hos Appellanten, der som Følge heraf vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Fredag den 28 Marts.

Nr. 187. Højesteretssagfører Stein
mod
Robert Vilhelm Frederik Olsen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri og Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1919: Arrestanterne Robert Vilhelm Frederik Olsen — — — bør straffes: Robert Olsen med Tugthusarbejde i 3 Aar — — — og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levysohn og Schmidt, 80 Kr. til hver. — — — At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Robert Olsens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for nævnte Tiltalte findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Robert Vilhelm Frederik Olsen bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Stein og Henriques 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Robert Vilhelm Frederik Olsen, Hans Marinus Morsensen og Vilhelm Andreas Høier Olsen samt Tiltalte Jens Johan Sørensens tiltales for Tyveri, Robert Olsen og Mortensen tillige for Røveri, Mortensen endvidere for Hæleri.

Arrestanten Robert Olsen er født den 25 Oktober 1889 og foruden

at være straffet én Gang for Vold og én Gang for Tyveri begaaet inden hans fyldte 18de Aar endvidere ifølge Dom anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 18 Oktober 1910 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 Januar 1912 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1 II med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 28 Marts 1914 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af § 241 II efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og senest: ved Højesterets Dom af 21 Marts 1917 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

 Arrestanten Robert Olsen har derhos i Foraaret 1918 været anholdt ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri — — —

 — — — sluttedes uden Tiltale. — — —

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

I. Ved Arrestanten Robert Olsens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at denne Arrestant den 13 Juli og den 19 Juli 1918 har frastjaalet Aktieselskabet Brødrene Edstrand henholdsvis 1179 kg og 1412 kg Jærn til samlet Værdi 492 Kr. 29 Øre, der laa frit fremme paa Selskabets Oplagsplads i Aarhusgade. Pladsen, som ikke er bebygget, er omgivet af Plankeværk, og Arrestanten skaffede sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Pladsen ved at oplukke en aflaaet Port med den dertil hørende Nøgle, som beroede i et Kontor paa Selskabets Oplagsplads i Frihavnen, hvor Arrestanten, der var ansat i Selskabets Tjeneste, hemmeligt satte sig i Besiddelse af den. Arrestanten Mortensen er — — — overbevist om have gjort sig skyldig i Hæleri ved at bistaa Arrestanten Robert Olsen ved Afhændelsen af det af ham den 19 Juli stjaalne Jærn. — — —

 II. Ved Arrestanten Robert Olsens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han Natten til den 28 August 1918 har frarøvet Furagehandler Georg Alfred Hansen ca. 1100 Kroner i rede Penge, som Hansen havde i en Seddelmappe i sin indvendige Vestelomme. Arrestanterne Robert Olsen og Mortensen havde den 27 August om Aftenen været paa Beværtning sammen med Hansen og Olsen havde herunder faaet Forstaaelsen af, at Hansen havde en Del Penge i sin Tegnebog; han bestemte sig derfor til at udplyndre Hansen uden foreløbig at gøre sig nærmere Tanke om, hvorledes dette skulde ske. Da de forlod Beværtningen, foreslog en af Arrestanterne — vistnok Mortensen — Hansen, at de skulde bese hans Stald i Viborggade, hvad Hansen gik ind paa. Undervejs skiltes Robert Olsen fra de to andre, som gik ind i Stalden, hvor Arrestanten Mortensen udbredte et Dækket i en Baas, og paa dette Dækket lagde Mortensen sig ved Siden af Hansen. Lidt efter kom Arrestanten Robert Olsen til Steden sammen med en Pige ved Navn Lilly Nielsen, som han havde truffet paa Gaden. Efter at Arrestanten Mortensen paa Robert Olsens

Opfordring havde forladt Stalden for at trække nogle Cigaretter i en Automat, fik Robert Olsen Lilly til at lægge sig i Baasen ved Siden af Hansen, og Robert Olsen lagde sig derefter ved Siden af Lilly, som saaledes kom til at ligge mellem Arrestanten og Hansen. Om hvad der derefter passerede har Robert Olsen forklaret, at Lilly kom med en Bemærkning om, at Manden (s: Hansen) ikke maatte røre hende, og at hun, da hun mærkede, at han var vaagen, vilde op. Da Arrestanten nu skønnede, at Hansen begyndte at gøre Tilmærmelser til Lilly, blev han gal i Hovedet og kom i Slagsmaal med Hansen. Under dette Slagsmaal mærkede han, at Hansens Tegnebog sad i hans indvendige Vestelomme, og han bestemte sig nu til at tilegne sig Bogen. Uaget Hansen gjorde Modstand og med sin venstre Haand holdt fast paa Tegnebogen for at forhindre, at den blev taget, lykkedes det Arrestanten med Magt at rive Tegnebogen med Indhold, ca. 1100 Kroner, fra Hansen, hvorved dennes Lomme blev revet itu.

Efter Hansens Forklaring begyndte Lilly, mens de laa i Baasen, at gøre Tilmærmelser overfor ham, men inden Videre passerede, satte Arrestanten i et Spring over Lilly hen paa Hansen, hvem han med venstre Haand greb i Kravetøjet samtidig med, at han satte sit ene Knæ paa Hansens Bryst og rev Tegnebogen ud af hans Vestelomme. Oprinet indlededes af Arrestanten med, at han udbød: »Hvad Satan, har Du tilladt Dig at tage Bukserne ned paa min Pige?«

Lilly Nielsen har forklaret, at hun hørte Arrestanten sige: »Hvad skal Du med min Kæreste?« hvorefter Arrestanten lagde sig ovenpaa Hansen; Arrestanten rejste sig derpaa op og trak Hansen med sig, og medens Arrestanten og Hansen var i Slagsmaal, forlod Lilly Stalden, idet hun hørte, at Arrestanten truede Hansen med Tugthuset, fordi han vilde voldtage Arrestantens Pige.

Efter alt det saaledes Foreliggende maa der gaas ud fra, at Anbringelsen af Lilly ved Siden af Hansen og det derefter følgende Slagsmaal mellem Arrestanten og Hansen har været arrangeret af Arrestanten som Led i hans Plan om at udplyndre Hansen.

Med Hensyn til Arrestanten Mortensens Deltagelse i dette Forhold bemærkes, at denne Arrestant har erkendt, at han under Samværet om Aftenen med Hansen havde set, at denne havde mange Penge paa sig, og at det var efter hans Forslag, at Hansen gik med ham ind i Stalden, hvor Arrestanten bredte et Dækken ud i Baasen og lagde sig ved Siden af Hansen, indtil Robert Olsen og Lilly afløste ham. Han forlod derefter Stalden for at trække Cigaretter af en Automat og har ikke været til Stede i Stalden under Røveriets Udførelse. Mens han stod paa et Gadehjørne i Nærheden, kom Robert Olsen og Lilly. Robert Olsen sagde til Mortensen: »Hansen kommer om lidt, tag og ophold ham«, hvorefter han gik videre med Lilly. Lidt efter kom Hansen hen til Mortensen og fortalte ham, at Robert Olsen havde stjaalet 1100 Kroner fra ham; derefter kom ogsaa Robert Olsen til Stede og leverede Hansen en tom Tegnebog. Hansen foreholdt Robert Olsen Tyveriet, men denne nægtede at have bestjaalet Hansen og udtalte, at Hansen kunde faa 3 Aars Forbedringshusarbejde, fordi han havde været nærgaaende mod Lilly. Robert Olsen og Mortensen gik saa deres

Vej fra Hansen; Olsen viste Mortensen de 1100 Kroner, som de derefter delte ligeligt, og i Løbet af de følgende Dage svirede de i Forening Størstedelen af Pengene op. Arrestanten Robert Olsen forklarede til at begynde med og gentog flere Gange denne Forklaring, at han og Mortensen, inden de gik med Hansen ind i Stalden, var enige om at bestjæle ham, og at det var aftalt mellem dem, at Pengene skulde stjæles, mens Hansen sov. Arrestanten Robert Olsen har vel senere ændret denne Forklaring derhen, at der ikke var truffet nogen Aftale mellem Arrestanterne om at bestjæle Hansen, men at Olsen kun havde den Opfattelse, at Mortensen forstod, at Hansen skulde bestjæles, og Mortensen har benægtet at have deltaget i nogen Aftale herom og at have haft Forstaaelsen af, at Hansen skulde bestjæles, men efter Alt, hvad der er oplyst om Mortensens Forhold før, under og efter Røveriets Udførelse, findes det uden Betænkelighed at antage, at Robert Olsen har stjaalet Hansens Penge i Forstaaelse med Mortensen —

— — —
 Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne og Tiltalte være at anse: Robert Olsen efter Straffelovens § 243 og i Medfør af § 246 I, efter § 231 I eller i Medfør af § 341 II efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri — — — med Tugthusarbejde i 3 Aar — — — og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kr. til hver — — —

Nr. 198. Højesteretssagfører I. Kondrup
 mod
 Henry Peter Olsen (Def. Bache),
 der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1918: Arrestanten Henry Peter Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Engelberg, 30 Kroner og til Defensor, Sagfører Hilbert, 25 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Godskesen og Sachs her for Retten bør Arrestanten Henry Peter Olsen betale 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil kan føjes, at Tiltaltes Forklaringer om hans Hjemmelsmand har været vaklende,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Peter Olsen til Højesteretssagførerne l. Kondrup og Bache 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Henry Peter Olsen for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 18 Marts 1897 og straffet ifølge Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1915 efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. tildels §§ 37 og 21, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 December 1917 i Henhold til Straffelovens § 241 efter dens § 238, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 16 Oktober 1918 anmeldte Underdirektør Erik Dessau, at der i Nattens Løb var stjaalet 9 Blokke Tin, hver vejende ca. 25 kg, fra A/S Frederiksberg Metalvarefabrik, Nitivej Nr. 10. Tinnets havde be-roet i et med Yalelaas aflaaet Materialrum i den aflaaede Fabrikbygning, hvortil Tyvene maatte have skaffet sig Adgang ved at klatre op paa Fabriksens flade Tag og derfra stige ned i Fabrikslokalet gennem et Tagvindue. Paa en Græsplæne ved Siden af Fabriken fandtes Aftryk af Blokkene, der maa være kastet derned fra Taget. De 8 Blokke fandtes senere nedgravet i en Have i Nærheden.

Den 16 Oktober om Formiddagen ved Kl. 10½-Tiden kom Arrestanten ind til Smedemester Jens Valdemar Nielsen, Vesterbrogade Nr. 126, og falbød og solgte ham en Blok Tin, vejende 24½ kg, for 216 Kroner. Blokken var mærket ganske som de stjaalne: »Redruth Tin, Smelting Company« samt »R. W.«, hvilket sidste Mærke var søgt ud-banket paa denne Blok. Blokkene var ganske kort Tid forinden mod-taget paa Fabriken direkte fra England, hvorfra de sidste Blokke, der vides at være sendt hertil med dette Mærke, var afsendt i April 1916.

Arrestanten har om sin Adkomst til Blokken forklaret, at han den 16 Oktober om Formiddagen paa Vesterbrogade traf en Opkøber, der bar paa en Tinblok, som han vilde sælge til Smedemester Nielsen, og at Arrestanten solgte den for ham mod en Opgæld af 10 Kr., idet Arrestanten, der netop var paa Vej til Nielsen for at betale denne 10 Kr., mente at kunne faa en højere Pris for Tinnets, samt at Opkøberen imens ventede udenfor. Arrestanten har senere opgivet Navnet paa denne Opkøber, der var en tidligere straffet Person, og som viste sig at være død den 9 November f. A. Arrestanten har erklæret, at han ikke havde tænkt sig, at Tinnets var stjaalet.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa det antages, at den af Arrestanten solgte Blok var en af de fra Fabriken i Nattens Løb stjaalne. Det kan nu vel ikke anses bevist, at Arrestanten selv har stjaalet Tinnnet; men selv om hans Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil være kommet i Besiddelse af Blokken, lægges til Grund for Paadømmelsen, kan hans Forklaring om ikke at have tænkt sig, at den var stjaalet, ikke staa til Troende, hvorimod det, naar henses til hans Fortid og til den Vanskelighed, der var for at skaffe sig Tin, maa antages, at han under de anførte Omstændigheder har maattet være paa det Rene med, at Tinblokken hidrørte fra Tyveri.

Arrestanten vil derfor, som ved den indankede Dom bestemt, være at anse i Medfør af Straffelovens § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter dens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og have at betale Sagens Omkostninger. Dommen vil derfor være at stadfæste.

Nr. 226. Højesteretssagfører Henriques
 mod
 Bernhard Villiam Elmstrøm (Def. Ulf Hansen),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1919: Arrestanten Bernhard Villiam Elmstrøm bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sachs og Winther, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstaa. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bernhard Villiam Elmstrøm til Højesteretssagførerne Henriques og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:
 Arrestanten Bernhard Villiam Elmstrøm, der tiltales for Tyveri, er født den 16 November 1896 og tidligere anset: ved nærværende Rets

Dom af 27 Oktober 1917 efter Lov af 6 August 1914, jfr. Lov af 29 Oktober 1914, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage.

Han har derhos fra den 14 Februar til den 16 Marts 1918 været arresteret her ved Retten som sigtet for Meddelagtighed i Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 17 og 18 Juli 1918 Klokker ca. 11½ indfandt Arrestanten sig i Forening med en Person, hvis Forhold er paakendt under en særskilt Sag, i tyvagtig Hensigt ved Ejendommen Nørrebrogade Nr. 148, hvor de ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaet Dør skaffede sig Adgang til en i Stueetagen værende Skræderforretnings Lokaler, hvor de stjal Beklædningsgenstande og Stof, der beroede frit fremme.

De forlod derpaa Gerningsstedet, idet de i den Hensigt at vende tilbage for at fortsætte Tyveriet undlod at aflaae Døren efter sig, og efter at have gemt de stjaalne Koster, vendte de paany tilbage til Skræderforretningen, hvortil Adgangen nu var uhindret, og stjal Beklædningsgenstande, Stof, Garn og Traad, hvilke Koster alle beroede frit fremme.

Det Stjaalne er vurderet til ialt 500 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 IV efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 206. Højesteretssagfører Asmussen

m o d

Peder Andreas Alexander Jensen Holm (Def. Ulf Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 28 November 1918: Tiltalte Peder Andreas Alexander Jensen Holm bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Sagførererne Buch og Orla Buhl henholdsvis 40 Kr. og 25 Kr. Endvidere bør Tiltalte udrede følgende Erstatninger: Til Skipper Chr. Ole Christensen 35 Kr., til Skibsfører Martin Nielsen, Aalborg, 35 Kr., til Skibsfører Niels Jensen Nielsen, København, 35 Kr., til Skipper P. Josefsen, Krik, 60 Kr. og til Fiskehandler Fris, Glyngøre, 50 Kr. De idømte Beløb at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Januar 1919: Tiltalte Peder Andreas Alexander Jensen Holm bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale i Erstatning til Fiskehand-

ler Fris af Glyngøre 50 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagsførerne Buch og Orla Buhl, henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr. samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Andreas Alexander Jensen Holm til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret indankede Sag er Peder Andreas Alexander Jensen Holm, der er født den 10 November 1894, og som tidligere har været anset ved nævnte Rets Dom af 29 September 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. I Maj Maaned f. A. tilegnede Tiltalte sig 4 »Kvejl« eller Tovlængder tjæret Manillareb, hver paa ca. 40 Favne, som laa frit fremme paa Lemvig Havneplads udenfor et Oplagsskur tæt ved Beddingen, paa hvilket Sted det ved Havneudvalgets Foranstaltning efter at være opsamlet paa Havnen som herreløst var henlagt for derfra at udleveres til Ejerne, dersom de meldte sig, eller i modsat Fald at sælges ved Auktion. Af Rebet solgte Tiltalte i Juli Maaned ifjor et »Kvejl« for 30 Kr. til Skipper Josephsen af Krik ombord i hans Galease, medens han laa i Aggersund Syd, og tre »Kvejl« hver for 35 Kr., henholdsvis til Skipper Christian Ole Christensen af Glyngøre, medens han laa i Aggersund, til Skibsfører Martin Nielsen af Aalborg ombord i hans Skib i Aalborg Havn og til Skibsfører Niels Jensen Nielsen af København ombord i hans Fartøj i Lemvig Havn. Medens det første »Kvejl« ikke har kunnet bringes tilstede under Sagen, idet det af Køberen, overfor hvem Tiltalte angav at have erhvervet det paa Auktion, er skaaret i Stykker og anvendt paa hans Skib, er de tre andre efter, at

være vurderede til ialt 160 Kr. tilbageleverede Lemvig Havnebestyrelse, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2. I Juni Maaned s. A. tilegnede Tiltalte sig fra samme Sted og under samme Forhold 5 »Kvejl« Manillareb, hvoraf han solgte de fire for 100 Kr. til en tysk Skipper i Nørresundby Havn, medens Tiltalte ikke vil kunne erindre, til hvem eller for hvad Pris han afhændede det femte. Det Stjaalne er ikke kommet til Stede under Sagen eller vurderet, og Lemvig Havnebestyrelse har frafaldet Krav paa Erstatning derfor.

3. Omkring ved den 1 Juli s. A. tilegnede Tiltalte sig ca. 100 Favne utjæret Manillareb, der hang frit fremme paa den østlige Del af Havnepladsen i Lemvig bag Konsul Kiers Pakhus. Det nævnte Reb, som fandtes i Tiltaltes Besiddelse og med hans Samtykke er vurderet til 120 Kr., tilhørte Fiskeskipper Møller Thomsen af Esbjerg, som efter under Sagen at have faaet det udleveret har frafaldet Krav paa Erstatning.

4. Mellem den 25 og 30 Juli s. A. tilegnede Tiltalte sig ca. 100 Favne nytjæret Manillareb, der hang frit fremme til Tørring paa Bølgebryderen ved Lemvig Havn. Rebet, hvis Værdi med Tiltaltes Samtykke under Sagen er ansat til ca. 300 Kr., og som han havde solgt for 60 Kr. til ovennævnte Skipper Josephsen af Krik, er tilbageleveret Ejeren, Skipper Chr. Lyng i Lemvig, der herefter har frafaldet Erstatningskrav.

5. Mellem den 1 og 20 August s. A. stjal Tiltalte fra samme Sted ca. 125 Favne Snurrevaadsreb hørende til den af Skipper Tinus Larsen førte Kutter »Eline«s Udrustning, hvoraf han, efterat han, saavidt han kan erindre, havde delt det i to Stykker, solgte Halvdelen for 50 Kr. til Kaptajn Pot paa »Weldaat« af Groningen, der laa i Lemvig Havn, medens Tiltalte ikke vil kunne bestemt mindes, til hvem han afhændede Resten, men det var vistnok til en Jagt og for 30 Kr. Fiskehandler Fris af Glyngøre, der er Reder for den nævnte Kutter, har nedlagt Paastand om en Erstatning hos Tiltalte af 50 Kr., mod hvilken denne Intet har haft at erindre.

6. Tiltalte har endvidere i Juni Maaned f. A. fra Lemvig Havn ved at lade et Anker slæbe langs Bunden opfisket 2 »Kvejl« Reb, som han senere har solgt for 90 Kr. til Skipper Kirk i Struer. Denne har erklæret ikke at kunne tilbagelevere Rebet, der er benyttet til Splejsning.

Hvad Tiltalte har indvundet ved Salg af det Reb, han efter det Anførte har tilvendt sig, vil han, der er gift og har 2 Børn, have anvendt til sin Families Underhold.

For sit i de under 1—5 ovennævnte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og for det under 6 ommeldte Forhold efter samme Lov § 247, begge §§ sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Han vil derhos i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand have at udrede i Erstatning til Fiskehandler Fris 50 Kr. Forsaavidt der endvidere af de ovennævnte Købere af det

stjaalne Reb, som har maattet udlevere dette til Ejerne, er nedlagt Paastand om Erstatning hos Tiltalte, findes der ikke at være Hjemmel til under nærværende Sag at tage disse Erstatningskrav under Paakendelse.

Tiltalte vil endvidere have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 8. Skattedepartementet paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

mod

Overretssagfører Albert Goldschmidt (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Beregningen af Arveafgift af en til en livsforsikret Persons Enke og Børn udbetalt Forsikringssum.

København's Gældskommissions Dom af 26 Juni 1918: Indstævnte, Overretssagfører Albert Goldschmidt, bør til Citanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, betale 46 Kr. 89 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 Februar 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omtalte Forsikringssum maa i Overensstemmelse med Policens Indhold antages rettelig udbetalt til Skibsfører Boyes Enke og 3 Børn som Afdødes Arvinger med en Fjerdedel eller 2500 Kr. til hver. Medens nu den Enken tilfaldne Del i Medfør af § 5 a, sidste Punktum, i Lov om Arveafgift Nr. 136 af 27 Maj 1908 maa være afgiftsfri, vil der af de Børnene tilfaldne Beløb i Henhold til Lov Nr. 127 af 10 Maj 1915 § 1 være at svare 1½ pCt. i Arveafgift, og Indstævnte vil her efter være at dømme til at betale Appellanten ialt 112 Kroner 50 Øre med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overretssagfører Albert Goldschmidt, bør til Appellanten, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, betale 112 Kroner 50 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig, fra den 26 Februar 1918, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Afdøde Skibsfører, tidligere Lærer Hans Rasmussen Boye havde ved Police Litra A Nr. 11800 forsikret sit Liv i det gensidige Livsforsikringsselskab »Danmark« for 10.000 Kr., hvilken Forsikringssum, der ifølge Policen tilkom »den Forsikrede og ved hans Død hans Arvinger«, den 17 September 1917 udbetaltes af Forsikringsselskabet til hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Kirstine Dorothæa Boye, f. Christensen, og deres 3 umyndige Fællesbørn med en Fjerdedel til hver. Efter at Enken dernæst havde indgivet Arveanmeldelse til nærværende Rets Skiftekommission, der indsendte den til Skattedepartementet, resolve-rede dette under 19 December 1917, at der i Henhold til § 5 a i Arveafgiftsloven af 27 Maj 1908 vilde være at svare Arveafgift i Anledning af Forsikringssummens Udbetaling, og at der ved Arveafgiftsberegningen vilde være at gaa ud fra den skete Fordeling af Forsikringssummen saaledes, at der for de 3 Børns Vedkommende maatte beregnes Arveafgift af 2500 Kr. for hver, medens der for Enkens Vedkommende, da Præmien for Forsikringen var betalt af Fællesboets Midler kun kunde regnes med et afgiftspligtigt Beløb af 1250 Kr.; Skattedepartementet bemærkede i denne Forbindelse, at Undtagelsesbestemmelsen i Arveafgiftslovens § 5 a, sidste Punktum, ikke skønnedes at kunne finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde.

Skiftekommissionen udfærdigede i Overensstemmelse hermed Arveafgiftsberegning, hvorefter der ifølge Lov Nr. 127 af 10 Maj 1915 § 1 A Nr. 3 og 1 vilde være at svare en Arveafgift af $3 \times 1\frac{1}{2}$ pCt. af 2500 Kr. = 112 Kr. 50 Øre samt $1\frac{1}{4}$ pCt. af 1250 Kr. = 15 Kr. 63 Øre, tilsammen 128 Kr. 13 Øre. Da Overretssagfører Albert Goldschmidt, der er fast Lavvæрге for Enken og Væрге for de 3 Børn, har forlangt Afgiftsspørgsmaalet afgjort ved Rettergang, paastaar Citanterne Skattedepartementet paa Statskassens Vegne under denne Sag ham paa de Vedkommendes Vegne dømt til at betale bemeldte 128 Kr. 13 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig, fra Stævningens Dato den 26 Februar 1918 til Betaling sker.

Indstævnte, Overretssagfører Goldschmidt, procederer til Frifindelse og har nedlagt subsidiær Paastand om, at der ingen Afgift paalægges Enkefru Boye, og at der for hvert af de 3 Børn kun beregnes Afgift af 1250 Kr. med $1\frac{1}{4}$ pCt. altså tilsammen 46 Kr. 89 Øre.

Til Støtte for sin principale Paastand gør Indstævnte gældende, at hele Forsikringssummen burde have været behandlet som den øvrige efterladte Formue og altsaa ekstraderet Enken til Hensidten i uskiftet Bo i hvilket Tilfælde der ikke vilde blive Spørgsmaal om Beregning af nogen Arveafgift. I denne Opfattelse findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold.

Sin subsidiære Paastand støtter Indstævnte paa to forskellige Betragninger.

Enten — hævder han, — vil man kunne gaa ud fra den faktisk skete Fordeling af Forsikringssummen, men i saa Fald maa den Enken tilfaldne Fjerdedel, 2500 Kr., være afgiftsfri i Henhold til Lovens § 5 a, sidste Punktum, og Børnenes Lodder kun være afgiftspligtige med

Halvdelen eller 1250 Kr. for hver i Henhold til § 5 a, første Punktum, idet Præmierne som afholdte af Fællesboets Midler kun for Halvdelens Vedkommende er betalt af Afdøde.

Eller ogsaa — og dette er efter Indstævntes Mening den rigtigere Beregningsmaade — maa Forholdet opgøres, som om Forsikringssummen var regnet som hørende til Fællesboet og skiftet mellem Enken og Børnene, i hvilket Tilfælde Enken vilde have faaet 6250 Kr., hvoraf 5000 Kr. var afgiftsfri som hendes Boslod og 1250 Kr. undtaget fra Afgiftspligt ifølge § 5 a, sidste Punktum, medens hvert af Børnene vilde have faaet 1250 Kr.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte om Anledningen til den skete Fordeling af Forsikringssummen med $\frac{1}{4}$ til Enken og hvert af Børnene har oplyst, at vedkommende Selskab under Henviisning til Policens ovenanførte Bestemmelse, hvorefter den Forsikrede og »ved hans Død hans Arvinger« var berettigede efter Policen, stillede som Betingelse for Summens Udbetaling, at den skulde deles paa den anførte Maade, paa hvilken Betingelse Enken og Indstævnte efter Omstændighederne gik ind, uagtet de fandt Selskabets Fortolkning af den ommeldte Bestemmelse urigtig.

Hvad først angaar Spørgsmaalet om Enkens Afgiftspligt, bemærkes, at det efter de almindelige Grundsætninger om det ægteskabelige Formuefællesskab maa have Formodningen for sig, at den omhandlede Forsikringssum, for hvilken Præmierne var betalt af Fællesboet, ved den Forsikredes Død vilde være at dele mellem hans Enke og øvrige Arvinger saaledes, at hun erholdt Halvdelen deraf som Boslod, og nogen Hjemmel til at fravige denne Regel ses ikke at kunne støttes paa Policens oftanførte Bestemmelse. Der vil herefter og idet det Foreliggende ikke giver tilstrækkeligt Grundlag for at antage, at Enken har opgivet den hende som Deltager i Formuefælliget tilkommende Ret til Halvdelen af Forsikringssummen, ikke kunne paalægges hende Pligt til at svare Afgift af den hende udbetalte Fjerdedel af Summen.

Hvad dernæst angaar de Børnene tilfaldne Beløb findes Forholdet naturligt at maatte opfattes saaledes, at Enken har skænket Børnene dels Halvdelen af den hende som Boslod tilkommende Halvdel af Forsikringssummen 2500 Kr. dels den hende som Arvelod efter Manden tilkommende $\frac{1}{8}$ af Summen 1250 Kr., medens der herefter, idet det førstnævnte Beløb er afgiftsfrit som en Del af Enkens Boslod og det Sidstnævnte maa anses fritaget for Afgift i Henhold til Arveafgiftslovens § 5 a, sidste Punktum, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge Børnene Afgiftspligt, forsaavidt angaar de 3750 Kr., de maa anses at have erhvervet som Gave fra deres Moder, maa der, da de dem tilfaldne øvrige 3750 Kr. maa anses erhvervede af dem som Arv efter deres Fader, forsaavidt paahvile dem Afgiftspligt, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Fællesboets Midler iøvrigt henstaar uskiftede.

Efter det Anførte bliver der for hvert af Børnene at beregne Arveafgift med $1\frac{1}{4}$ pCt. af 1250 Kr., altsaa 15 Kr. 63 Øre for hvert Barn eller tilsammen 46 Kr. 89 Øre.

Indstævnte vil saaledes, som af ham subsidiært paastaaet, kun være

at dømme til at betale Citanterne det nævnte Beløb, hvoraf der dog bliver at tillægge dem Renter som af dem paastaet.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaet sig tilkendt hos hinanden, vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Mandag den 31 Marts.

Nr. 193.

Højesteretssagfører Stein
mod

Jørgen Iversen (Def. Asmussen),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse.

Skovby Herred Ekstrarets Dom af 19 Juni 1918: Tiltalte Jørgen Iversen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, dog at Straffen bortfalder, saafremt den nedennævnte Erstatning betales, og yderligere udsættes Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af Lov af 1 April 1911, Kapitel 3, og bortfalder Straffen efter Udløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse at regne, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes. Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 14.500 Kr. og til »De mindre Landejendoms-Besidderes Brandassuranceforening for rørlig Ejendom i Vends-Baag m. fl. Herreder« 4150 Kr. samt alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Nørby, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Theill, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at 5-Aars Fristen for Straffens Bortfald regnes fra nærværende Doms Afsigelse, samt at Erstatningen til Landbygningernes almindelige Brandforsikring fastsættes til 14.510 Kroner og Erstatningen til De mindre Landejendomsbesidderes Brandassuranceforening for rørlig Ejendom i Vends-Baag m. fl. Herreder bortfalder. I Salær til Overretssagførerne O. Johansen og J. Schrøder betaler Tiltalte Jørgen Iversen 30 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for

Erstatningens Udredelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse og Femaarsfristen fra Højesteretsdommens Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Iversen til Højesteretssagførerne Stein og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Jørgen Iversen, der er født den 2 Marts 1901 og ike fundet forhen straffet, tiltales under nærværende, fra Skovby Herreds Ekstraret saavel paa Justitiens Vegne som efter hans Begæring hertil indankede Sag for uagtsom Brandstiftelse.

Den 20 Februar 1918 Kl. mellem 6 og 7 Morgen opstod der Ildløs i Frk. Ane Kathrine Nielsine Sofie Jørgensens Gaard i Askeby, hvorved de 3 af Gaardens 4 Længer nedbrændte. Ilden opstod i den sydlige Længe, som var indrettet til Lade. Tiltalte, der tjente som Tjenestedreng paa Gaarden, og om hvem det er oplyst, at han et Par Minutter før, Ilden opdagedes, var kommet ind i Stuehuset med en tændt Cigaret i Munden, har forklaret, at han umiddelbart forinden havde været omme ved Ladelængens østlige Gavl for at forrette sin Nødtørft, og at han, da han var færdig hermed, havde tændt Cigaretten ved en Tændstik. Han stod da med Ryggen mod Ladeporten i en Afstand af 1 à 2 Alen fra denne og slog efter at have tændt Cigaretten et Slag med Haanden for at slukke Tændstikken, men kastede derpaa denne tilhøjre for sig uden at lægge Mærke til, om den var slukket, og hvor den faldt; Tiltalte gik nu ind i Stuehuset, og da det opdagedes, at der var Ild i Laden, slog det ham straks, at det var den af ham benyttede Tændstik, der havde foraarsaget Ilden, idet han tænkte sig, at Vinden nok havde ført Tændstikken hen under Ladeporten, hvor noget Halm stak frem.

Det maa antages, at ingen Andre af Gaardens Folk den paagældende Morgen har været i Nærheden af det Sted, hvor Ilden opstod, og ingen Fremmede er set i Nærheden af Gaarden.

Landbygningernes almindelige Brandforsikring, som har maattet tilsvare en Erstatning paa 14.500 Kr. i Anledning af Branden, har paa-staaet Tiltalte tilpligtet at erstatte dette Beløb tilligemed 10 Kr. i Vurderingsomkostninger.

Ved at henkaste Tændstikken som sket findes Tiltalte at have tilsidesat almindelig Forsigtighed, og da det efter det Oplyste maa antages, at Ildsvaaden er bevirket herved, vil Tiltalte derfor være at anse efter Straffelovens § 284, jfr. § 37, med en Straf, der bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, dog at Straffen bortfalder, saafremt den nedennævnte Erstatning betales. Straffens Fuldbyrdelse findes derhos i Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar at bortfalde, saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. Tiltalte vil derhos være at tilpligte at betale Landbygningernes almindelige Brand-

Fru Kathrine Larsen med Ægtefælle, Møllersvend Jørgen Larsen, betale 500 Kr., med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 November 1915, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen forhøjes til 800 Kroner. Til Statskassen betaler Hovedappellanten, autoriseret Gas- og Vandmester Christensen af Odense, de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantinden, Fru Kathrine Larsen af Balslev, hendes Vedkommende havde været beneficeret her for Retten, samt til Overretssagfører D. G. M. Bache et Salær af 50 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen overensstemmende med en af Kontraappellantinden nedlagt subsidiær Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten, autoriseret Gas- og Vandmester Christensen, de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantinden, Kathrine Larsen, havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Henriques i Salarium for Højesteret 120 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bülow 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Aaret 1913 installerede Hovedappellanten, autoriseret Gas- og Vandmester Christensen af Odense, W. C. i Ejendommen Skibhusvej Nr. 16 i Odense. Ophængningen af den til W. C.'et hørende Vandbeholder skete saaledes, at Beholderen fæstedes til Væggen — som det maa antages $\frac{1}{2}$ Stens Mur — ved 4 glatte Murkroge, der var hugget ind i Træpløkke, som forinden var indsat i Murværket.

Den 19 April 1915 benyttede Fru Kathrine Larsen, da af Nyborg, under et Besøg hos sin Svoger, Jærnhandler Andreas Hansen, der var Ejer af den ovennævnte Ejendom, W. C.'et, og idet hun trak i Snoren til Vandbeholderen, styrtede denne ned. Efter Beholderens Nedstyrten fandtes den ene af de 4 Kroge knækket, saaledes at Spidsen endnu sad i Træproppen, og Træpropperne om 3 af Krogene var løsnet fra Muren.

Beholderen ramte Fru Larsen over Ryggen og slog hende til Gulvet. Hun indlagdes straks paa Sygehuset i Odense, hvorfra hun efter 2 Ugers Forløb transporteredes til sit Hjem. Herfra indlagdes hun den 2*) August s. A. paany paa Sygehus, overførtes derfra til et Rekreationshjem og kom atter hjem den 18 September s. A. Fru Larsen paadrog sig ved Ulykkestilfældet Smerter og Ømhed i Ryggen i Forbindelse med nervøse Tilfælde. Selv efter sin Hjemkomst fra Rekreationshjemmet matte hun i længere Tid underkaste sig Lægebehandling, og hun faar endnu jævnlig efter Anstrengelser Smerter over Ryggen paa det Sted, hvor hun rammes af Vandbeholderen, saaledes at hun maa afholde sig fra grovere Arbejde, saasom Gulvvask og Rengøring.

Under denne efter Hoved- og Kontrastævnning fra Odense Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag har nu Kontraappellanterne, Fru Kathrine Larsen med Ægtefælle, Møllersvend Jørgen Larsen af Balslev, gjort gældende, at Hovedappellanten har udført den paagældende W. C.-Installation uforsvarligt og derfor maa være pligtig at erstatte den dem ved fornævnte Ulykkestilfælde tilføjede Skade, hvilken de anslaar til 2000 Kroner. Dette Beløb eller et af Retten eller ved uvilddige Mænds Skøn fastsat Beløb paastod de sig i første Instans tillagt hos Hovedappellanten tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 12 November 1915, til Betaling sker.

Hovedappellanten, der gjorde gældende, at Installationen har været forsvarlig udført, procederede til Frifindelse, subsidiært mod at betale en Erstatning af højst 100 Kroner, men ved Underrettsdommen af 5 November 1917 dømtes han til at betale Kontraappellanterne 500 Kroner med Renter som af dem paastaaet, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tillagt, tillagdes Kontraappellanterne med 50 Kroner.

Denne Dom har nu Hovedappellanten her for Retten paastaaet forandret i Overensstemmelse med sine for Underretten nedlagte Paastande. Han har derhos paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Kontraappellanterne, der har erhvervet Bevilling til fri Proces her

*) Skal være 5 August.

for Retten, har ligeledes paastaaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastande samt Hovedappellanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter de for beneficerede Sager gældende Regler, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører D. G. M. Bache.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den ovenbeskrevne Ophængningsmaade i 1913 almindeligt benyttedes af Hovedappellanten, ligesom af de øvrige Gas- og Vandmestre i Odense med Hensyn til Mure af $\frac{1}{2}$ Stens Tykkelse (ca. 4 Tommer); men efter at nogle af Hovedappellanten saaledes ophængte Beholdere havde løsnet sig, gik han over til Anvendelse af gennemgaaende Bolte gennem $\frac{1}{2}$ Stens Mure, hvilken sidste Fremgangsmaade ogsaa er blevet indført af andre Firmaer i Odense, uden at dette dog blev almindelig Skik.

Stadsingeniøren i Odense har i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt:

»Det kan i Almindelighed ikke nægtes, at en W. C.-Cisterne kan fastgøres forsvarligt selv til en halv Stens Mur ved Kroge og Træproppe, men da Krogene kan have en Svejsefejl, Træet være fugtigt og Muren noget svag, vil det altid være det sikreste at befæste Cisternen ved gennemgaaende Bolte.«

Med Hensyn til de i nærværende Tilfælde anvendte Kroges Længde har Rørarbejder Måns Håkanson Quick, der for Hovedappellanten har foretaget Genanbringelsen af den nedstyrtede Beholder, som Vidne forklaret, at Krogene, saa vidt han erindrer, var mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 Tommer lange, medens den ovennævnte Jærnhandler Andreas Hansen har afgivet en Vidneforklaring, der gaar ud paa, at Krogene efter hans Skøn ikke var mere end ca. $1\frac{1}{2}$ Tomme lange, og at de i hvert Fald var betydelig mindre end de, der blev benyttede, da Beholderen efter Nedstyrtningen paany blev opsat. Han har vist en af de først benyttede Kroge til Stadsingeniøren i Odense, der indrømmede, at Krogene var for smaa, og som tilføjede, at han vilde tage Hovedappellanten i Skole derfor.

Jærnhandler Andreas Hansen har endvidere forklaret, at der ikke var gibset til over Hullerne til Krogene, men at han iøvrigt ikke, forinden Beholderens Nedstyrtning, har bemærket nogen Fejl ved dens Ophængning; han véd ikke af, at der skulde være tilføjet den nogen Overlast, inden den styrtede ned, og han tror det ikke.

Der maa herefter gaas ud fra, at den af Hovedappellanten foretagne Ophængning af den paagældende Vandbeholder har svigtet alene som Følge af det ved almindelig Brug fremkaldte Slid, uden at der i saa Henseende kan lægges Brugeren noget til Last, hvorved iøvrigt bemærkes, at en til et W. C. hørende Vandbeholder bør være saa solidt befæstet, at den ikke falder ned, selv om Børn eller Andre ved Benyttelsen maatte trække skævt eller stærkere end nødvendigt i Snoren. Naar derhos henses til den forholdsvis korte Tid, der siden Installationen var forløbet, i Forbindelse med den Omstændighed, at andre end Hovedappellanten paa lignende Maade foretagne Ophængninger havde vist sig at være ikke betryggende befæstede, findes der ved Paadømmelsen at maatte gaas ud fra, at heller ikke den her omhandlede

Beholder har været fastgjort paa forsvarlig Maade, hvilket man ikke, som Hovedappellanten synes at mene, har kunnet forlange, at Brugeren skulde have bemærket. Hovedappellanten, der har Ansvaret for Installationen, vil herefter være at tilpligte at tilsvare Kontraappellantinden en Erstatning, der passende findes at burde sættes til 800 Kroner med Renter som paastaet.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter være dels at stadfæste, dels at forandre.

Sagens Omkostninger for Overretten bør Hovedappellanten betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Kontraappellanternes beskikkede Sagfører, Overretssagfører D. G. M. Bache, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 50 Kroner.

Onsdag den 2 April.

Nr. 19. Firmaet **Chr. Bruun & Co.** (Harboe)
 mod

Chr. Iversen (Møldrup efter Ordre) og Fabrikant **Chr. Christiansen** (Bruun),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Erstatning i Anledning af Indstævnte Christiansens Misligholdelse af en Kontrakt om Levering af et Parti Brænde.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 December 1917: De Indstævnte, Chr. Iversen og Chr. Christiansen, bør En for Begge og Begge for En til Sagsøgerne, Chr. Bruun & Co., betale 4543 Kr. 31 Øre, med Renter 5 pCt. aarlig fra den 14 November 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kroner. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Proceduren for Højesteret har Hovedappellanten, Firmaet Chr. Bruun & Co., frafaldet ethvert Krav, som Firmaet maatte have overfor Kontraappellanten Iversen, og denne vil herefter overensstemmende med den af ham nedlagte Paastand være at frifinde, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter for hans Vedkommende findes at burde ophæves.

Færdig fra Trykkeriet den 13 April 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 6.

Onsdag den 2 April.

Efter det for Højesteret Oplyste maa der gaas ud fra, at Kontraappellanten Christiansen forinden Slutsedlernes Underskrift havde garanteret, at højst en Trediedel af det solgte Parti Brænde var under 4 Tommer i Diameter, og de leverede to Ladninger maa herefter anses at have været ukontraktmæssige. Firmaet, der, som udtalt i Dommen, har reklameret behørigt, har derhos efter det mellem Parterne Passerede i Henhold til Købelovens § 55, jfr. dens § 34, været berettiget til at sælge de to Ladninger for Kontraappellanten Christiansens Regning saaledes som sket, og Christiansen vil herefter være at dømme til at betale Firmaet det i Dommen nævnte Beløb af 5754 Kroner 86 Øre med Renter. Derimod bliver der ikke Spørgsmaal om at tilkende Firmaet noget yderligere Beløb som Erstatning, selv om der gaas ud fra, at Firmaet har hævet Handlen helt eller delvist og har været berettiget hertil, allerede fordi det ikke er godtgjort, at Firmaet ved Ophævelsen af Handlen har lidt noget Tab.

I Procesomkostninger for begge Retter findes Kontraappellanten Christiansen derhos at burde betale Firmaet 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Chr. Iversen, bør for Tiltale af Hovedappellanten, Firmaet Chr. Bruun & Co., i denne Sag fri at være, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter for nævnte Kontraappellants Vedkommende ophæves. Kontraappellanten, Fabrikant Chr. Christiansen, bør til Hovedappellanten betale 5754 Kroner 86 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 14 November 1917, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninget for begge Retter 600 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten Christiansen og til Justitskassen 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højeste-

retssagfører Møldrup 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutsedler af 20 August 1917 solgte Chr. Christiansen af Spjald til Chr. Iversen, her, og denne atter til Chr. Bruun & Co. 100 Vognladninger (ca. 1000 Tons) Brænde (Gavntræ), bestaaende af Eg, Fyr og Gran, ca. $\frac{1}{3}$ af hver Sort; Brændet opgaves skovet inden 1 Juni 1917 og savet hovedsagelig i 6" Længde, dog ikke noget ud over 8" langt. Brændet skulde leveres fragtfrit paa Randers Havnekaj, og Betaling, henholdsvis $5\frac{3}{4}$ og 6 Øre pr. kg, ske ved Bankrembours til Chr. Christiansen i Ringkøbing Landbobank for $5\frac{3}{4}$ Øre ($\frac{1}{4}$ Øre pr. kg skulde Chr. Bruun & Co. betale Chr. Iversen). Levering skulde ske inden 15 November 1917 og paabegyndes snarest mulig.

Det trak noget ud med det Sejlskib, Chr. Bruun & Co. skulde stille. Straks efter den første Skibsladnings Ankomst hertil lod Køberne den 25 Oktober foretage Syn og Skøn over denne, der gik ud paa, at Lasten var af meget ringe Beskaffenhed og meget smaat faldende, opskaaret af »ukløvet« Grene- og Knippelbrænde, hovedsagelig 1—2 og 3 Tommer i Diameter, intet over 5 Tommer, og kunde saaledes ikke betegnes som værende hugget af Gavntræ. Brændet var ej heller tørt. Værdien ansattes til ca. Halvdelen af den i Slutsedlen anførte Pris. Ved Syn og Skøn over den anden Ladning, foretaget den 3 November, fandtes ganske lignende Forhold, dog at Tykkelsen angaves til fra 1 til 7 Tommer, hvoraf ca. 50 Tons (2 Trediedele af Lasten) under 4 Tommer i Diameter. Værdien af denne ansattes til $3\frac{1}{2}$ Øre pr. kg frit Randers Havnekaj.

Køberne havde straks reklameret overfor Chr. Christiansen og stillet det Leverede til hans Disposition. Denne tilbød dem i Stedet at se paa et andet Parti, som han havde sendt til en Hr. Siggaard. Dette Brænde var dog ikke bedre, og Christiansen synes ikke at have gjort Skridt til at levere bedre Brænde, men opfordrede dog Køberne til at stille Rembours for Resten, medens disse gjorde gældende, at Handelen var bortfaldet, da Christiansen havde erklæret ikke at kunne levere Brændet anderledes.

Da Christiansen ikke disponerede over de to afviste Ladninger, blev disse bortsolgt ved Mægler til en Pris af 4 Kr. 90 Øre pr. 100 kg at modtage fra Lager. Chr. Bruun & Co. søgte derhos ved Mægler at inddække sig andetsteds, men kunde kun fremskaffe et Tilbud paa 75 Kr. pr. Ton frit om Bord østjysk Havn; dette Brænde var dog sommerskovet, hvilket sædvanlig forringer Værdien med 5 Kr. pr. Ton, hvorhos Leveringsfristen var udskudt til den 31 December 1917, forsaavidt Banevogn og Skib kunde erholdes.

Idet Chr. Bruun & Co. opgør deres Tab saaledes:

Den erlagte Købesum for de to Ladninger Kr. 5286 og

Kr. 4455.25 =	Kr. 9.741.25
Udgifter til Transporten	— 3.946.54
Udgifter ved Skøn	— 156.95
Udgifter til Mægler	— 180.00

Ialt Kr. 14.024.74

med Fradrag af det ved Salget indkomne Beløb — 8.269.88

Kr. 5.754.86

samt Overprisen for Dækningskøbet 20 Kr. pr. Ton — 20.000.00

og Mæglersalær

— 500.00

Ialt Kr. 26.254.86

søger de Chr. Iversen og i Henhold til Transport fra denne tillige Chr. Christiansen til in solidum at erstatte dem nævnte Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra den 14 November 1917 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet og tilkendt Sagens Omkostninger.

Chr. Iversen har gjort gældende, at han i Virkeligheden kun skulde oppebære $\frac{1}{4}$ Øre pr. kg i Provision, og at der kun blev oprettet to Slutsedler for at sikre ham denne Provision, som han har forbeholdt sig.

Chr. Christiansen gør gældende, at Brændet kun behøvede at være hugget af Stammer, hvilket han hævder er Tilfældet; han har forinden Salget gjort opmærksom paa, at Tykkelsen kunde variere fra 1 til 12 Tommer, og at en Trediedel maatte være under 4 Tommer, uden at der var nogen Aftale om, at dette skulde være fordelt i hele Partiet. Han har benægtet Købernes Paastand om, at det tørreste Brænde, som var skovet i 1916, hvilket største Delen af Partiet skulde være, skulde leveres først og har erklæret, at hans Udtalelse om ikke at kunne levere bedre Brænde ikke skulde forstaas bogstavelig.

Begge Indstævnte har derhos bestridt Reklamationernes Rettidighed og Erstatningsberegningen.

Iversens Indsigelse om, at han ikke skulde hæfte som Sælger trods den af ham afgivne Slutseddel, findes ganske uhjemlet; noget Provisionskrav fra ham paa Sagsøgerne ses ikke at foreligge.

Hvad Brændets Kontraktmæssighed angaar, da er det ikke bevist, at det er skovet senere end aftalt, eller at det paa Grund af Fugtighed har været ukontraktmæssigt. Derimod kan de to første Ladninger efter hele deres Beskaffenhed og navnlig Brændets ringe Tykkelse ikke anses for en kontraktmæssig Levering selv efter det af Indstævnte angivne Indhold af Aftalen, hvorved bemærkes, at det i Slutsedlerne var betegnet som Brænde (Gavntræ), og at Indstævnte har indrømmet, at kun en Trediedel af Partiet maatte være under 4 Tommer. Han har herefter været uberettiget til at levere to hele Ladninger af gennem-

gaaende saa ringe Beskaffenhed. Da Reklamationen er behørig foretaget, findes Sagsøgerne herefter at have Krav paa Erstatning for Mindreværdien i Henhold til Skønnet af disse to Ladninger, nemlig henholdsvis 2643 Kr. og 1743 Kr. 36 Øre samt Udgifter til Skønnet 156 Kr. 95 Øre, hvorimod der ikke efter den ret ubestemte Aftale og de senere løse Forhandlinger findes at foreligge tilstrækkelig Hjemmel til at tilkende dem Erstatning for deres øvrige Udgifter eller for Restpartiet.

Der vil herefter være at tilkende Sagsøgerne hos de Indstævnte in solidum ialt 4543 Kr. 31 Øre med Renter som paastaet og Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 3. A/S Ejendommen Matr. Nr. 717 i Københavns Udenbyes Klædebo Kvarter (Ingen)

mod

Pantelaaner Viggo Christensen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Husejers Ret til at paastaa den en Lejer tillagte Ret til 10 Aars Uopsigeligheid kendt ugyldig paa Grund af en af et Nævn foretagen Nedsættelse af Lejens Størrelse.

København's Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 5 December 1917: Indstævnte, Pantelaaner Viggo Christensen, bør for Tiltale af Citanterne, A/S Ejendommen Matr. Nr. 717 i Stadens Udenbyes Klædebo Kvarter i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Appellanterne, A/S Ejendommen Matr. Nr. 717 i Københavns Udenbyes Klædebo Kvarter, til Appelindstævnte, Pantelaaner Viggo Christensen, 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har det appellerende Aktieselskab gjort den Forandring i sin tidligere Paastand, at det Varsel, hvormed Selskabet paastaar sig kendt berettiget til at opsiges det i den indankede Dom ommeldte Lejemaal, er forlænget til $\frac{1}{2}$ Aar.

I Dommen er det rettelig antaget, at der i Lovgivningen mangler Hjemmel for, at Lejenævnets Nedsættelse af Lejen skulde give Appellanten Ret til at fordre sig stillet, som om der i Kontrakten ikke var tilsagt Indstævnte Uopsigeligheid af Lejemaalet, et Krav, der forøvrigt ogsaa vilde være i Strid med det

Formaal, der maa antages at være tilstræbt ved Lov Nr. 72 af 23 Februar 1917. Dommen vil herefter være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet Ejendommen Matr. Nr. 717 i Københavns Udenbyes Klædebo Kvarter, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at Appelindstævnte, Pantelaaner Viggo Christensen, i en Aar-række for en aarlig Leje af 1150 Kr. havde været Lejer af nogle Lokaler i den Appellanterne, A/S Ejendommen Matr. Nr. 717 i Københavns Udenbyes Klædebo Kvarter tilhørende Ejendom, Slotsgade Nr. 25 her i Staden, blev der under 17 Februar 1917 indgaaet en ny Lejekontrakt om de samme Lokaler mellem Parterne, ved hvilken den aarlige Leje forhøjedes til 2000 Kr. samtidig med, at der indrømmedes Christensen 10 Aars Opsigelighe'd fra Ejernes Side. Da imidlertid vedkommende af Københavns Kommunalbestyrelse i Henhold til Lov Nr. 72 af 23 Februar 1917 § 15 nedsatte Nævn i Medfør af Lovens § 3 havde fastsat den aarlige Lejeafgift for Lejemaalet til 1600 Kr., har Appellanterne under denne i første Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret behandlede Sag paastaaet sig kendt berettiget til under Forbehold af Huslejenævnets Godkendelse trods den stipulerede Opsigelighe'd at opsigte Christensens Lejemaal med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel til en hvilkensomhelst Flyttedag. Ved Underrettsdommen blev Christensen, efter at en af ham nedlagt Paastand om Sagens Afvisning var forkastet, imidlertid i Overensstemmelse med sin subsidiære Paastand frifundet for Appellanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tilkendt, ophævedes.

Her for Retten har Appellanterne gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte — dog uden for sit Vedkommende at kontraindanke Dommen — principalt fastholder sin Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten og subsidiært procederer til den indankede Doms Stadfæstelse, hvorhos begge Parter paastaar sig Appellsagens Omkostninger tilkendt hos Modparten.

Efter Beskaffenheden af den af Appellanterne under Sagen nedlagte Paastand findes der ingen Grund til ex officio at afvise Sagen fra Underretten. Der maa derimod gives Appelindstævnte Medhold i, at den af vedkommende Huslejenævn i Henhold til Loven trufne Afgørelse om en midlertidig Nedsættelse af den vedtagne Lejeafgift ikke kan berettig'e Appellanterne til at fordr'e sig løst fra det Appelindstævnte i Kontrakten givne Tilsagn om Opsigelighe'd. Som Følge heraf vil Un-

derrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanterne at burde tilsvare Appellindstævnte med 50 Kr.

Torsdag den 3 April.

Nr. 194. Højesteretssagfører Levy
mod

**Julius Jens Sørensen, Otto Alfred Hansen, Ejnar Sophus Hansen
og Poul Laurits Pedersen (Def. Asmussen),**

der tiltales henholdsvis for Tyveri, Tyveri og Hæleri, Tyveri og Hæleri
og Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 August 1918: Arrestanterne og de Tiltalte bør straffes: 1) Albert Martinus Correll med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. 2) Holger Martin Hansen med Forbedringshusarbejde i to Aar. 3) Elly Sofie Larsen med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. 4) Ejnar Rudolf Jensen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 5) Viggo Frederik Tønnes Andersen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 6) Henry Robert Alfred Jensen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 7) Jens Dusinius Madsen Nibe med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. 8) Julius Jens Sørensen med Forbedringshusarbejde i tre Aar. 9) Søren Oskar Nielsen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 10) Blenda Anna Petersen. Den udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for Straf. 11) Arno Thorvald Olaf Andersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. 12) Samuel Georg Christian Christensen med Forbedringshusarbejde i to Aar. 13) Aage Peter Christensen med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. 14) Oluf Knud Mortensen med Forbedringshusarbejde i femten Maaneder. 15) Henry Svend Jens Hansen med Forbedringshusarbejde i femten Maaneder. 16) Kay Aage Niels Fackmann med Forbedringshusarbejde i et Aar. 17) Christian Martin Sass med Forbedringshusarbejde i to Aar. 18) Otto Alfred Hansen, kaldet Bech, med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. 19) Vilhelm Pfefferkorn med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. 20) Harry Vilhelm Davidsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i et Hundrede og tyve Dage. 21) Ejnar Sophus Hansen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 22) Poul Laurits Pedersen med Forbedringshusarbejde i et Aar. 23) Bertel Peter Valdemar Bertelsen med Forbedringshusarbejde i fire Maaneder. 24) Jenny Cathrine Laura Andersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. 25) Aage Odin Würtz med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tredsindstyve Dage. 26) Georg Engelhardt Delorang Petersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. 27) Martinus Emil Nielsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i et

Hundrede og tyve Dage. 28) Anna Marie Hansen, Svendsens Hustru, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tredive Dage. Arrestanterne og de Tiltalte bør derhos En for Alle og Alle for En udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ole Jensen, 300 Kr og til de beskikkede Defensorer, Sagførerne Rievers og Mandal Bertelsen, 100 Kr. til hver, dog at Arrestanten Corell ikke udreder udover ¹⁸/₁₁₇, Arrestanten Holger Hansen ikke udover ¹⁰/₁₁₇, Arrestantinden Elly Larsen ikke udover ⁵/₁₁₇, Arrestanten Ejnar Jensen ikke udover ⁴¹/₁₁₇, Arrestanten Viggo Andersen ikke udover ³⁰/₁₁₇, Arrestanten Henry Jensen ikke udover ¹⁸/₁₁₇, Arrestanten Nibe ikke udover ¹⁰/₁₁₇, Arrestanten Sørensen ikke udover ¹⁷/₁₁₇, Arrestanten Søren Nielsen ikke udover ⁴/₁₁₇, Arrestantinden Blenda Petersen ikke udover ⁴/₁₁₇, Arrestanten Arno Andersen ikke udover ⁴/₁₁₇, Arrestanten Samuel Christensen ikke udover ¹²/₁₁₇, Arrestanten Aage Christensen ikke udover ¹⁶/₁₁₇, Arrestanten Mortensen ikke udover ⁹/₁₁₇, Arrestanten Henry Hansen ikke udover ⁷/₁₁₇, Arrestanten Fackmann ikke udover ¹/₁₁₇, Arrestanten Sass ikke udover ³/₁₁₇, Arrestanten Otto Hansen ikke udover ⁴/₁₁₇, Arrestanten Pfefferkorn ikke udover ¹/₁₁₇, Arrestanten Davidsen ikke udover ²/₁₁₇, Arrestanten Ejnar Hansen ikke udover ¹/₁₁₇, Arrestanten Pedersen ikke udover ²/₁₁₇, Domfældte Bertelsen ikke udover ¹/₁₁₇, Tiltalte Jenny Andersen ikke udover ³/₁₁₇, Tiltalte Würtz ikke udover ¹/₁₁₇, Tiltalte Delorang Petersen ikke udover ²/₁₁₇, Tiltalte Martinus Nielsen ikke udover ²¹/₁₁₇, Tiltalte Anna Marie Hansen, Svendsens Hustru ikke udover ²/₁₁₇. I Medfør af Bestemmelserne i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 20 udsættes for Arrestanten Davidsen og de Tiltalte Jenny Andersen og Anna Marie Hansen, Svendsens Hustru, Straffens Fuldbyrkelse, og bortfalder Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse at regne, saafremt Arrestanten og de Tiltalte hver især holder de i den nævnte Lovbestemmelse fastsatte almindelige Vilkaar efterrettelige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Januar 1919: Arrestanten Ejnar Sophus Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den af Arrestanten Poul Laurits Pedersen forskyldte Straf bortfalder. Iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Arrestanten Otto Alfred Hansen ikke udreder udover ³/₁₁₇ af Aktionens Omkostninger, og at disse forsaavidt angaar Arrestanten Ejnar Sophus Hansen udredes af det Offentlige. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretsagførerne Oluf Bay og Wolff, betaler de nævnte Arrestanter Pedersen og Otto Alfred Hansen samt Arrestanten Julius Jens Sørensen, En for Alle og Alle for En, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler de Tiltalte Julius Jens Sørensen, Otto Alfred Hansen og Poul Laurits Pedersen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Levy og Asmussen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter Arrestanterne Julius Jens Sørensen, Otto Alfred Hansen, kaldet Bech, Ejnar Sophus Hansen og Poul Laurits Pedersen, deres Begæring hertil indankede Sag tiltales disse, Arrestanterne Sørensen og Pedersen for Tyveri, Arrestanterne Otto Hansen, kaldet Bech, og Ejnar Hansen for Tyveri og Hæleri. Sagen angik i første Instans tillige 18 andre Arrestanter og 6 Tiltalte, men er ikke paaanket for disses Vedkommende.

Arrestanten Julius Jens Sørensen er født den 24 Juni 1896 og tidligere ved Dom straffet: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37 og § 21 og tildels § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 20 blev Straffens Fuldbyrkelse udsat, men Straffen er senere afsonet, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 September 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved samme Rets Dom af 31 Oktober 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37 og tildels midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med en i Medfør af Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 3 November 1915 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Arrestanten Otto Alfred Hansen, kaldet Bech, er født den 31 August 1896 og tidligere straffet: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 Marts 1916 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228, jfr. § 54*), med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 11 Juli 1917 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 10 December 1917 i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for Hæleri begaaet 3die Gang og under Henviisning til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Arrestanten Ejnar Sophus Hansen er født den 19 September 1894 og tidligere straffet ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Marts 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Arrestanten Poul Laurits Pedersen er født den 27 Januar 1894 og tidligere straffet: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Maj 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911

*) § 54 findes ikke anført i den nævnte Dom.

§ 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved samme Rets Dom af 9 Marts 1918 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Ved Arrestanten Sørensen og de nedennævnte i første Instans Domfældtes Tilstaaelser, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er godtgjort Følgende.

Domfældte Corell og Arrestanten Sørensen gik den 7 November 1917 Kl. ca. 9 Aften i tyvagtig Hensigt ind i Gaarden til Ejendommen Vesterbrogade 97, hvortil Adgangen var uhindret, og hvor de gennem et af dem med Vold opbrudt Vindue steg ind i Firmaet Bornholms Silde-salteris aflaaede Kontor; fra et aflaaet Skab, som de opbrød, stjal de her en til 5 Kr. vurderet Pengekasse, indeholdende ca. 3 Kr. i rede Penge, ca. 20 5-Øres Brevkort og ca. 40 5-Øres Frimærker og fra et Skab en Flaske Likør, vurderet til 10 Kr.

Den 23 November 1917 om Natten ca. Kl. 1 gik de Domfældte Corell og Holger Hansen samt Arrestanten Sørensen i Henhold til forud truffet Aftale om i Forening at begaa Tyveri til fælles Fordel hen til Ejendommen Aaboulevarden Nr. 44, hvor Sørensen blev staaende som Vagt i Porten, medens Corell og Hansen gik ind i Gaarden, hvor de ved Indstigen gennem et af dem med Vold opbrudt Vindue skaffede sig Adgang til Skomagermester Jens Hansens aflaaede Lokaler; efter at de havde opbrudt Entredøren og lukket Sørensen ind, stjal Arrestanten og de Domfældte en Del Beklædningsgenstande m. m. til Værdi ialt 189 Kr. 25 Øre og 4 Kr. i rede Penge, hvorhos de spiste ca. 2 kg Æbler; der er vurderet til 1 Kr.

Desuden har Arrestanten Sørensen i det sidste Aarstid før hans Anholdelse under denne Sag gjort sig skyldig i 19 à 20 simple Tyverier, idet han har stjaalet:

fra Boghandler Grøns Udhængsskab, Østerbrogade 42, en Bog,
fra Confekturehandler Valdemar Fris's Udhængsskab, Nordre Frihavns-gade 2, 2 Porcellæns-Figurer, fyldt med Chokolade,

fra et Udhængsskab udenfor Porcellænshandler Andersens Forretning, Nordre Frihavns-gade 25, et Porcellæns-hovede til Tændstikker,
fra Udhængsskabet til Frøken Uhrskovs Fodtøjsforretning, Vesterbrogade 85, 3 Par Støvler,

fra Isenkræmmer Axel Olsens Udhængsskab, Nylandsvej 1, 6 Karbidlamper,

fra et udenfor Flæskehallen staaende Cykelstativ en uafaaet Cykel, hvis Ejer ikke er kommet til Stede under Sagen,

fra Porten til Ejendommen Nikolaj Vej 2, hvortil Adgangen var uhindret, en Skræder Niels Johansen tilhørende Cykel efter med falsk Nøgle at have oplukket Cykellaasen,

fra en ved Paladshotellet henstillet Herrecykel en elektrisk Cykel-lygte, hvis Ejer ikke er udfundet,

fra en paa Gaden — Arrestanten husker ikke hvor — frit fremme staaende Motorcykel en Feltflaske, hvis Ejer heller ikke er fundet,

fra en frit fremme i Opgangen til Barberforretningen Vesterbro-

gade 43 henstaaende Cykel en Cykelpumpe, tilhørende Maskinsætter Alfred Hansen,

fra en Kælder, hvortil Adgangen var uhindret — formentlig en Villa, hvor han havde Gartnararbejde — en Lommeblækflaske, hvis Ejer ikke er fundet,

fra Frk. Marie Jensens Musikhandel, Falkoner Allé 43, hvor han befandt sig i lovligt Ærinde, 2 Fløjter, der laa frit fremme paa Disken, 2 udenfor Otto Heinisch's Trikotageforretning, Nørrebrogade 46, frit fremme hængende Sweaters,

fra et af Grosserer Illums Udhængsskabe mod Pilestræde 4 Kodak-Fotografiapparater og 2 Stativer,

i 3 à 4 Gange fra Slagteriernes Centraludsalg i Syndergaardsgade, hvortil Adgangen var uhindret, ialt 13 Blærer Fedt.

fra Frederiksberg Auktionslokale, Allégade 35, hvortil Adgangen var uhindret, 2 Skindveste, hvis Ejere ikke er udfundne,

fra Kabelfabrikens Grund paa Fabrikvej, hvortil han skaffede sig Adgang ved at krybe under Indhegningen, 2 Blokke Bly.

Af de ovennævnte Udhængsskabe opbrød han de 5 ved Vold; de nysnævnte Genstande er vurderet til ialt ca. 432 Kr.

For Arresterne Otto Hansens, Ejnar Hansens og Pedersens Vedkommende er Sagens Omstændigheder følgende:

De i 1ste Instans Domfældte, Corell og Bertelsen, har overensstemmende forklaret, at de sammen med Arrestanten Otto Hansen i Henhold til forud truffet Aftale om i Forening at begaa Tyveri til fælles Fordel den 27 April 1917 Kl. ca. 8 Aften begav sig til Ejendommen Knippelsbrogade 4 & 6 for efter Anvisning af Arrestanten Otto Hansen, hvis Broder Carl Hansen var ansat som Chauffør hos Cigar- og Cigaretfirmaet Strengberg & Co., som havde Lokaler der, at begaa Indbrudstyveri. Da der var Lys i Ejendommen, drev de først nogen Tid rundt i Nærheden, men ved Midnatstid gik de i Lag med Tyveriet, idet Corell og Otto Hansen gik op i Ejendommen, medens Bertelsen blev staaende udenfor. Corell har forklaret, at han og Otto Hansen uhindret gik op ad Trappen til Reposen mellem anden og tredie Etage, hvor de gennem en Dør, som Hansen med Vold opbrød, passede videre til Strengbergs Lokaler i fjerde Etage, hvor Hansen ligeledes med Vold opbrød den aflaaede Dør, der førte ind til bemeldte Lokaler; i disse stjal Corell i et mindre Lagerrum fra en aflaaet Pult, som han opbrød, et kontant Beløb af ca. 10 Kr., medens Hansen fra Kontoret stjal en paa Skrivebordet staaede Pengekasse, med hvilken de gik ned til Bertelsen. Efter dennes og Corells overensstemmende Forklaring blev Pengekassen af Arrestanten Otto Hansen opbrudt i Tietgensgade ved Tivoli, hvor Hansen stak Pengene og Papirerne i Lommen, medens Bertelsen kastede Pengekassen i Gasværkshavnen. Senere delte Corell, Bertelsen og Arrestanten Otto Hansen Udbyttet saaledes, at Bertelsen fik 20 Kr. kontant, medens Resten, der efter Hansens Opgivende androg ca. 800 Kr., blev delt i 3 lige store Dele, hvoraf Corell fik udbetalt ca. 265 Kr., medens Hansen erholdt de 2 andre Trediedele for selv at beholde den ene, medens Broderen, Carl Hansen, skulde have den anden for at have givet Anvisning paa Tyveriet.

Den af Broderen Carl, der var arresteret under Sagen i 1ste Instans, men ikke blev tiltalt, afgivne Forklaring gaar ud paa, at de meget muligt Dagen før Tyveriet traf hinanden i Smallegade, hvor Carl Hansen passerede forbi med Strengbergs Automobil, og at Otto Hansen kørte et Stykke med paa Automobilen, ligesom han ikke har turdet benægte, at han i Samtalens Løb har fortalt Otto, at han, naar han kom hjem til Kontoret efter Kl. 5, lagde de inkasserede Penge i et Penge-skrin, der stod paa Skrivebordet i Kontoret. Bertelsen har med Hensyn til dette Punkt nærmere forklaret, at han ved Fentiden om Eftermiddagen, Dagen for*) Tyveriet, stod i Samtale med Otto ud for Nr. 46 i Smallegade for at planlægge Tyveriet, som Otto opfordrede ham til at deltage i i Stedet for Corell, der havde daarligt Ben, hvorfor Otto nødvendig vilde have ham med, og at Strengbergs Bil, hvorpaa Otto's Broder Carl var Chauffør, da kom kørende og standsede et Stykke fra dem. Otto løb nu hen til Broderen, med hvem han kørte en Tur, hvorpaa han vendte tilbage og meddelte Bertelsen og Corell, som havde insisteret paa at deltage i Tyveriet, at der var ca. 1400 Kr. at hente, og at det var bedst at komme ret tidligt om Aftenen, og Corell har afgivet en hermed ganske overensstemmende Forklaring og bekræftet, at han var daarlig til Bens, hvorfor Otto nødvendig vilde have ham med. Endvidere har Bertelsen forklaret, at han ved, at Otto for de stjaalne Penge blandt andet har købt sig et Sæt Tøj, og at Otto, der kort efter Tyveriet var anholdt en Ugestid, havde nedgravet Pengene i Vognmand Blyths Stald. Dette sidste har Corell bekræftet samt ligeledes forklaret, at Otto for de stjaalne Penge havde købt et Sæt Tøj, sort Jakke, Vest og sribede Benklæder, i en Kælder paa Rolfsvej. Det er oplyst, at Otto Hansen umiddelbart efter Tyveriet har købt og betalt et Sæt Tøj med 82 Kroner, uagtet han paa det Tidspunkt var arbejdsløs, ligesom han urigtig har angivet, at han til Hjælp ved Betalingen har laant kontante Beløb af sine Brødre, Ejnar og Carl.

Endvidere har de under Sagen i første Instans Domfældte, David- sen, Fackmann og Henry Jensen, forklaret, at Otto Hansen til dem har sagt, at han har været med til Tyveriet, og en under en anden Sag arresteret Person har forklaret, at han har hørt Otto Hansen i Arresten »telefonere« gennem W. C.-Røret — vistnok til Corell — at denne skulde »holde Kæft« med Tyveriet hos Strengberg.

Arrestanten Otto Hansen har benægtet disse Forklaringers Rigtighed og i det Hele benægtet at have deltaget i eller at kende noget til dette Tyveri, men efter det ovenfor Anførte i Forbindelse med, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, og at han ofte har været sigtet for Tyveri, at han under de 2 sidste Sager er dømt trods sin Benægtelse, samt at han har vist sig vakkende og usikker under Foreholdelsen af de af Medarrestanterne afgivne Forklaringer, findes der tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at anse ham for Medgerningsmand til det herommeldte Tyveri.

Den under Sagen i første Instans Domfældte Samuel Christensen har forklaret, at han efter Aftale og i Forening med Arrestanten Otto

*) Skal formentlig være »før«.

Hansen den 25 Maj 1917 Kl. ca. 12 Nat i tyvagtig Hensigt uhindret gik ind i Gaarden til Ejendommen Fælledvej Nr. 9, hvorefter de ved Indstigen gennem et aabentstaaende Vindue skaffede sig Adgang til den derværende Skotøjsforretning, hvor de stjal et Par Herrestøvler, et Par Damestøvler og et Par Herresko, ialt vurderet til 60 Kroner.

Arrestanten Hansen har benægtet at kende noget som helst til dette Tyveri, men har erkendt at have købt Damestøvlerne af Christensen og foræret dem til sin Kæreste. Da Arrestanten Hansen saaledes har erkendt at have været i Besiddelse af bemeldte Par Damestøvler og Arrestanten Christensen bestemt har fastholdt, at Hansen ikke har købt Støvlerne af ham, men faaet dem som Del af Udbyttet af Tyveriet, og da Otto Hansen i hvert Fald maatte være klar over, at Christensen ikke var i lovlig Besiddelse af Støvlerne, som var ganske nye, findes der tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Hansen for Hæleri med Hensyn til de fornævnte Støvler.

De under Sagen i første Instans Domfældte, Corell, Samuel Christensen og Christian Sass, har ifølge den af dem afgivne Tilstaaelse i Forening med Arrestanten Otto Hansen i Henhold til forud truffet Aftale om sammen at begaa Tyveri til fælles Fordel den 31 Maj 1917 Kl. 12 Nat ved Indstigen gennem aabentstaaende Vindue skaffet sig Adgang til Kafé »Diamanten«s Forretningslokaler, Smallegade 20, hvor de stjal ca. 3½ kg røget Skinke, ½ kg Smør, 17 Cigarer og 4 Flasker med Porter, tilsammen vurderet til 10 Kroner.

Arrestanten Otto Hansen har nægtet at være Deltager i Tyveriet, og idet der ikke — ej heller ved et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør — kan anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han er medskyldig i det paagældende Forhold, vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar i saa Henseende.

Arrestanten Otto Hansen har erkendt, at han paa Anmodning af sin Søster, den i første Instans Domfældte Anna Marie Hansen, Svendsens Hustru, i sidstnævnte Hjem har afhentet 3 Par til ialt 59 Kroner vurderet Fodtøj, som de Domfældte Corell og Holger Hansen indbrudsvist om Aftenen den 26 Januar 1918 havde stjaalet i en Skotøjsforretning Nørrebrogade 58 A, og som hans nævnte Søster opbevarede, skønt hun ikke var i Tvivl om, at det var stjaalet. Arrestanten Hansen har vel paastaaet, at hans fornævnte Broder Holger havde sagt ham, at nævnte Fodtøj var noget, han havde købt, men han har paa den anden Side erkendt, at han hentede Fodtøjet for at undgaa, at det blev fundet ved Politiets forestaaende Visitation i Søsterens Hjem. Af dette Fodtøj gemte han et Par Støvler under en Trappegang i Ejendommen Ny Haraldsgade 31, hvor det var hans Mening senere at hente det, medens han solgte et Par Sko til en Dreng for 4 Kr., og han formaaede en anden Dreng til at opbevare et andet Par Støvler. Ved sit anførte Forhold findes Arrestanten at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Efter de af de under Sagen i første Instans Domfældte, Corell og Davidsen samt Elly Larsen, afgivne Forklaringer, har disse 3 Personer sammen med Arrestanterne Poul Laurits Pedersen og Ejnar Sophus Hansen i Henhold til forudtruffet Aftale om i Forening at begaa Tyveri til fælles Fordel paa Elly Larsens Forslag den 6 December 1917 om

Aftenen begivet sig til Ejendommen Wagners Allé 1, hvor de Alle med Undtagelse af Corell blev staaende udenfor, medens Corell uhindret gik ind i Gaarden, hvor han med Vold frabrød Hængelaasen for Døren til det derværende aflaaede Fedtlager, hvorefter Davidsen, Ejnar Hansen og Poul Pedersen, medens Elly blev staaende udenfor paa Gaden, gik ind i Gaarden og sammen med Corell ind paa Fedtlageret, hvor de stjal 4 Fade med Svinefedt og 1 med Talg, ialt vurderet til 30 Kroner. Davidsen har yderligere forklaret, at han Dagen efter Tyveriet traf Arrestanterne Pedersen og Ejnar Hansen, der hver havde taget et Fad Fedt, som de havde gemt henholdsvis paa Loftet i Ejendommen Helgesvej Nr. 17 og paa en Retirade ved de Classenske Boliger paa Godthaabsvej, hvor de bad ham afhænde dette Fedt for dem, hvad han lovede, hvorfor han med en Sæk med Fedtet kørte paa Cykle ind mod Byen, men da han mærkede sig forfulgt af Opdagelsesbetjent af Frederiksberg Politi, Lassen, svingede han til Side og fik Lejlighed til at sætte Sækken fra sig i det beplantede Anlæg paa Carl Bernhards Vej. Sækken og Cyklen skaffede efter hans Forklaring Arrestanten Pedersen ham, idet han havde sat som en Betingelse for at hjælpe Arrestanterne Pedersen og Ejnar Hansen med Bortskaffelsen af Fedtet, at de skulde putte Fedtfadene i en Sæk og skaffe ham en Cykel til at køre paa, hvorfor Arrestanten Pedersen efter en Ordstrid med Arrestanten Ejnar Hansen om, hvem af dem der skulde skaffe Cyklen, hentede denne og en Sæk hos Brændehandler Petersen, Godthaabsvej 22, som, efter hvad han under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør har forklaret, i November og December Maaned 1917 bl. a. havde disse to Arrestanter til Hjælp til at køre rundt med Trækvogn og sælge Optændingsbrænde til private Folk.

Efter Davidsens Forklaring kørte han efter at have undgaaet fornævnte Politibetjent hjemad og traf Ejnar Hansen og lidt senere Poul Pedersen, hvem han fortalte, at Politiet havde taget Fedtet. Da ingen af de Paagældende vilde tro ham, bestemte de sig til at tage til fornævnte Anlæg for at se, om Fedtet skulde være dér. Ejnar Hansen satte sig paa den Cykle, Davidsen havde benyttet, medens Davidsen og Pedersen spadserede, og da de kom til Carl Bernhardsvej, saa de Politibetjent Lassen komme kørende med Fedtet, og da Pedersen saa vendte om og forlod Davidsen, kørte Lassen efter ham og anholdt ham.

Fornævnte Brændehandler Petersen har som Vidne yderligere forklaret, at medens Ejnar Hansen undertiden laante hans Cykle, var dette kun en Gang Tilfældet med Poul Pedersen, og det var en Eiternmiddag, meget muligt en 6 à 7 Dage ind i December Maaned 1917. Det var Brændehandler Petersen paafaldende, at Poul Pedersen kom, da han ellers aldrig vilde laane Cyklen, da den var for høj for ham.

Arrestanterne Pedersen og Ejnar Hansen har benægtet at kende noget som helst til Tyveriet. De har forklaret, at den Dag, Pedersen blev anholdt af Politibetjent Lassen, havde Arrestanterne, der gik sammen og ventede paa, at Dyrtidskontoret skulde lukke op, truffet Davidsen. Efter at være skiltes fra Arrestanten Hansen fulgtes Arrestanten Pedersen med Davidsen uden noget bestemt Maal, og uden at Davidsen talte eller havde talt om noget Fedt eller Tyveri af saadant. Peder-

sen har erkendt, at han forlod Davidsen og vendte om, da han saa Politibetjent Lassen, men har som Grund hertil anført, at han ikke længe vilde følges med Davidsen.

Medens det paa det Foreliggende findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten Ejnar Hansen har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, eller at Arrestanten Pedersen har været Medgørningsmand til det herommeldte Tyveri, findes det under Hensyn til, at den af Davidsen afgivne detaillerede Forklaring i det Hele bærer Sandsynlighedens Præg og støttes af Politibetjent Lassens og Brændehandler Petersens Forklaringer, efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Pedersen har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til et af de stjaalne Fade Fedt.

De under Sagen i første Instans Domfældte, Corell og Holger Hansen, har overensstemmende forklaret, at de i Forening med Arrestanten Poul Pedersen i Henhold til forud truffet Aftale om i Forening at begaa Tyveri til fælles Fordel den 15 December 1917 Kl. ca. 1 Nat efter Anvisning af Poul Pedersen begav sig til Ejendommen Mariendalsvej 1, hvor de uhindret gik ned i Kælderetagen og stjal her fra Restauratør Christoffersens aflaaede Kælderrum, som de med Vold opbrød, tilsammen ca. 14 Flasker Whisky og i hvert Fald 3 Flasker hed Vin. Endvidere har Corell forklaret, at han har overleveret Arrestanten Pedersen 4 Flasker Whisky til Salg, og at Pedersen har givet ham 15 Kr. af Købesummen og selv faaet overladt Resten. Arrestanten Poul Pedersen har erkendt, at han har solgt de 4 Flasker Whisky for Corell, og at han iøvrigt har solgt 4 Flasker Whisky for 5 Kr. pr. Flaske og ½ Flaske Portvin for 2 Kroner. Arrestanten Pedersen har imidlertid benægtet at have taget Del i Tyveriet eller haft nogen Del i Udbyttet og paastaet, at han ved Salget har handlet paa Opfordring af Corell, til hvem han har betalt Købesummen, og som havde sagt, at Varerne var købt paa Auktion. De 14 Flasker Whisky er vurderet til 140 Kroner og 4 halve Flasker Portvin til 8 Kroner.

Da det saaledes er oplyst, at de af Arrestanten Pedersen solgte Drikkevarer stammer fra Tyveri, og Pedersen har erkendt at have solgt de paagældende Varer, uden at noget støtter hans Forklaring om at have afleveret Købesummen til Corell, og da han i hvert Fald maatte være klar over, at Corell ikke var i lovlig Besiddelse af Varerne, findes der tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Pedersen har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til de solgte Varer.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Ejnar Sophus Hansen være at frifinde for Aktors Tiltale, medens de nedennævnte Arrestanter vil være at anse saaledes:

1) Arrestanten Julius Jens Sørensen efter Straffelovens § 231 I og II med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

2) Arrestanten Otto Alfred Hansen, kaldet Bech, efter Straffelovens § 230 II, jfr. § 64, og efter dens § 238, jfr. § 241 I — tildels sammenholdt med § 64 — som for 2den og 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og

3) Arrestanten Poul Laurits Pedersen efter Straffelovens § 238, jfr.

§ 241 I, jfr. § 64, som for anden Gang begaaet Hæleri, dog at den forskyldte Straf i Medfør af Straffelovens § 58 bortfalder.

Ved Underrettsdommen er Arrestanten Sørensen anset med samme Straf og efter samme Lovbestemmelse som ovenfor angivet, medens Arrestanten Ejnar Hansen er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Otto Hansen er anset efter Straffelovens § 230 II og 238, jfr. for begge §§'s Vedkommende § 64, og efter § 238, jfr. § 241 I, som for 4de Gang begaaet Hæleri med samme Straf som ovenfor angivet, og Arrestanten Pedersen er anset efter Straffelovens § 230 II og efter dens § 238, jfr. § 241 I, i det Hele jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som er paalagt samtlige Arrestanter og Tiltalte i første Instans in solidum, dog at Arrestanten Sørensen ikke udreder udover $\frac{17}{117}$, Arrestanten Otto Hansen ikke udover $\frac{4}{117}$, Arrestanten Ejnar Hansen ikke udover $\frac{4}{117}$ og Arrestanten Pedersen ikke udover $\frac{2}{117}$, tiltrædes, dog saaledes at Arrestanten Otto Hansen ikke udreder over $\frac{3}{117}$, og at Aktionens Omkostninger forsaavidt angaar Arrestanten Ejnar Hansen udredes af det Offentlige.

Overensstemmende med Foranstaaende vil den indankede Dom, forsaavidt den er paaanket, være dels at stadfæste, dels at forandre.

I Salær til Aktor og Defensor her for Retten vil Arrestanterne Sørensen, Otto Hansen og Pedersen in solidum have at udrede 100 Kroner til hver.

Fredag den 4 April.

Nr. 29. **Københavns Magistrat (Trolle)**

mod

Ingeniør **Otto Meyer** (Henriques),

betræffende Ansættelse af Indstævntes Erhvervsskat til Københavns Kommune.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1918: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør til Citanten, Ingeniør Otto Meyer, betale de paastævnte 1120 Kroner 56 Øre med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra den 20 September 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhoid til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Mågt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Københavns Magistrat, til Indstævnte, Ingeniør Otto Meyer, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissér er saalydende:

Ingeniør Otto Meyer, der er bosat i Gentofte Kommune, opgav til Brug ved Ansættelse af Erhvervsskat til Københavns Kommune for Skatteaaret 1916—17, at hans Indkomst for Kalenderaaret 1915 androg 62.579 Kr. 41 Øre. Beløbet fremkom derved, at han fra sin skattepligtige Indkomst fra sin Virksomhed i København — den af ham som Eneindehaver under Firmaet Andersen & Meyer dersteds drevne Installationsvirksomhed — stor 91.584 Kr. 79 Øre, havde draget et Beløb af 29.005 Kr. 38 Øre, der udgjorde Underskudet i Kalenderaaret 1915 ved det af ham drevne Nordvestsjællandss Elektricitetsværk i Svinninge. Skatteraadet for København ansatte imidlertid i Henhold til Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 10 Meyer til at svare Erhvervsskat til Københavns Kommune for Skatteaaret 1916—17 af en Indtægt af 91.580 Kr., idet Raadet nægtede at fradrage ovennævnte Underskud. Da Skatteraadet trods Meyers Protest fastholdt denne Ansættelse, indgav han Klage til Erhvervsskatteudvalget for København, som derefter den 12 Juli 1917 afsagde en Kendelse, hvorefter det maatte have sit Forblivende ved den stedfundne Ansættelse.

Medens Sagen saaledes verserede for Skattemyndighederne, afkrævede Københavns Kommune Meyer Erhvervsskatteskat for 1916—17 i Henhold til den stedfundne Ansættelse, og han indbetalte derfor de opkrævede Beløb, tilsammen 2948 Kr. 88 Øre, hvortil kom Tillægsskat i Henhold til § 9 i Dyrtidsloven af 22 December 1915: 589 Kr. 78 Øre, altsaa ialt 3538 Kr. 66 Øre.

Under Anbringende af, at Skatten, saafremt den var blevet beregnet af den opgivne Indtægt: 62.579 Kr. 41 Øre eller afrundet 62.580 Kr., kun vilde have andraget 2015 Kr. 08 Øre + Tillægsskat i Henhold til Loven af 22 December 1915: 403 Kr. 02 Øre, altsaa ialt 2418 Kr. 10 Øre, og at Kommunen saaledes har oppebaaret 1120 Kr. 56 Øre for meget, har Meyer under nærværende Sag paastaet Københavns Magistrat tilpligtet at tilbagebetale 1120 Kr. 56 Øre med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Forligsklagens Dato, den 20 September 1917.

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 7.

Fredag den 4 April.

Magistraten paastaar sig frifundet.

I Overensstemmelse med Lovgivningens Grundsætninger maa Bestemmelsen i § 10, 1 Stk., i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 forstaas saaledes, at den ikke hjemler Ret til at paaligne en Person Skat til Erhvervskommunen af et større Beløb, end hans samlede skattepligtige Indtægt har udgjort i det vedkommende Aar, og dette bestyrkes navnlig ogsaa ved, at Reglen i Lovens § 14 om Fradrag for Erhvervskommuneskatten i Skatten til Opholdskommunen forudsætter, at der af »den paagældende Indtægt« ogsaa er paalignet ham Skat til denne Kommune i Henhold til Lovens Regler herom. Idet der derhos, som Sagen foreligger, maa gaas ud fra, at Meyer i det paagældende Aar har haft det af ham opgivne Tab ved Driften af Elektricitetsværket i Svinninge, og at hans Skat til Københavns Kommune herefter kun vil være at beregne af en Indtægt af 62.580 Kr., vil hans Paastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tilkendt, vil være at ophæve.

Nr. 170.

Højesteretssagfører David

mod

Jens Martin Jørgensen (Def. Levy),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 4 Februar 1918: Tiltalte Jens Martin Jørgensen af Løvdal bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt i Erstatning udrede 78 Kr. til Arbejdskarl Lars Jensen, ligeledes af Løvdal. Saa udreder Tiltalte og de af nærværende Sag gaaende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Boie Petersen i Terndrup, 20 Kr. og til Defensor, Justitsraad, Sagfører Joh. Andersen i Hobro, 15 Kr. Den idømte Erstat-

ning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 2 April 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Fuldbyrdselsen af Straffen udsættes paa Betingelse af, at Tiltalte inden 2 Maaneder fra denne Doms Forkyndelse betaler den idømte Erstatning, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i midlertidig Lov 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Sørensen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der er ganske ubestyrket, vil der intet Hensyn kunne tages, og herefter vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Fristen for Erstatningens Udredelse som Betingelse for Udsættelsen af Straffens Fuldbyrdselse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse, og saaledes at Femaarsfristen regnes fra Højesteretsdommens Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Martin Jørgensen til Højesteretsagførerne David og Levy 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hellum-Hindsted Herreders Ekstraret indankede Sag er Jens Martin Jørgensen, der er født den 7 April 1890, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der var i Tjeneste paa Gaarden Løvdal, efter at han af sin Medtjener, Arbejdskarl Lars Jensen, havde faaet Underretning om, hvor denne opbevarede sine Penge, den 1 December f. A. i sin Husbonds og Lars Jensens Fraværelse har fra det paaviste Gemmested, en i Lars Jensens uafaaesede Kammer henstaaende aflaaet Kiste, hvortil han fandt Nøglen ved at søge i en i Kammeret ligeledes henstaaende uafaaet Kuffert, tilvendt sig en Jensen tilhørende Hundrekroneseddel. Efter sin Forklaring tog han Pengene, som han vil have haft til Hensigt at lægge tilbage, naar han fik sin

Vinterløn, fordi han manglede Klæder. Af det stjaalne Beløb var der ved hans Anholdelse i Behold 22 Kr., som under Sagen er udbetalt Bestjaaene, medens Resten, efter hvad Tiltalte har forklaret, er brugt til Indkøb af Klæder.

Lars Jensen har paastaet sig sidstnævnte Beløb tilkendt hos Tiltalte, der under Sagen har tilbudt, at det maa tilbageholdes i hans Løn, og denne Paastand er ved Underretsdømmen taget til Følge.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, dog at Straffen findes betingelsesvis at kunne bortfalde som nedenfor angivet. Tiltalte vil derhos have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Mandag den 7 April.

Nr. 176. Højesteretssagfører V. Kondrup
m ó d
Johannes Bertelsen (Def. David),

der tiltales for Bedrageri og for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 3 Juli 1917 om Handel med danske Kornvarer af Høsten 1917.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 30 September 1918: Johannes Bertelsen bør straffes med simpelt Fængsel i tre Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Alexander Larsen, og til Defensor, Sagfører Gormsen, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1918: Tiltalte Johannes Bertelsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. Iøvrigt bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførererne F. V. L. Bentzen og Lemming betaler Tiltalte 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Bertelsen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og David 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret paa Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag er Johannes Bertelsen sat under Tiltale for Bedrageri og for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 3 Juli 1917 om Handel med danske Kornvarer af Høsten 1917.

Tiltalte er født den 26 Juli 1871 og er straffet adskillige Gange, derunder ved Højesterets Dom af 27 Marts 1901 i Medfør af Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og derefter bl. a. ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 11 April 1902 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Overtrædelse af Politivedtægt med en Bøde af 10 Kr. til Politikassen, ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 3 November 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 12 December 1905 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Overtrædelse af Politivedtægt med en Bøde af 20 Kr. til Politikassen.

Tiltalte har derhos bl. a. i Juni Maaned 1907 inden Han Herredernes Politiret vedtaget en Bøde af 15 Kroner for Overtrædelse af Næringslovgivningen og i November Maaned s. A.*) inden Hillerød Købstads Politiret for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 September 1917 om Forbud mod at anvende Rug og Hvede til Fodring vedtaget en Bøde af 20 Kr. til Statskassen.

Sagens Omstændigheder, saaledes som disse efter Indankningen foreligger Overretten til Paakendelse, er følgende:

I. Ved Skadesløsbrev af 11 Januar 1917, tinglæst 17 s. M., gav Ejendomshandler Chr. P. Holm af Randers, Banken for Kalundborg og Omegn for et Tilgodehavende af indtil 25.000 Kr. oprykkende Prioritets Panteret næsteften 2 Laan i Kreditkassen paa Landejendomme i Østifterne, tilsammen oprindelig 45.000 Kr. til Rest 30.000 Kr., og et Laan paa 53.377 Kr. 10 Øre til Forpagter Chr. Larsen m. fl. i den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 7 a af Smørumnedre, »Ormegaard« kaldet, saaledes at der under Pantsætningen bl. a. var indbefattet »den paa Ejendommen til enhver Tid værende Besætning, herunder Ungkreaturer og Grise, Maskiner, Redskaber og Inventarium, Avl, Afgrøde og Gødning«,

*) Skal være 1917.

Da Holm i væsenlig Grad havde misligholdt sine Forpligtelser overfor Banken, blev der i Juni Maaned 1917 truffet en Ordning, hvorved Holm fratraadte Ejendommens Administration, der samtidig overgik til Tiltalte, idet Holm og Tiltalte under 12 s. M. underskrev en skriftlig Udfærdigelse angaaende en mellem dem indgaaet forbindende Ordning.

Ifølge samme fratraadte Holm sidstnævnte Dato enhver Forbindelse med Ormegaard, »og den overgaar i Et og Alt til Bertelsens Administration«. Tiltalte skulde samme Dag kontant til Banken indbetale 2000 Kr. i Afdrag paa den af Holm til samme udstedte Veksel paa 24.000 Kr. samt betale Diskonto og Stempel til en ny af Holm til Banken udstedt 3 Maaneders Veksel for 22.000 Kr. og som Endossent garantere Vekslens Indfrielse om 3 Maaneder, »idet Banken har stillet som ufravigeligt Vilkaar, at saadan Indfrielse finder Sted«.

Endvidere skulde Tiltalte for Juni Termin s. A. overtage Betalingen af Prioritetsgælden og de Ejendommen paahvilende Skatter.

Som Vederlag for disse Præstationer skulde Holm give Tiltalte Skøde dels paa »Ormegaard«, dels paa den straks nedenfor nævnte anden Ejendom, hvorom det i Dokumentet hedder: »Idag giver Holm Skøde til Bertelsen paa hans Ejendom Matr. Nr. 6 d, Drastrup, Essenbæk Sogn, hvilket Skøde dog ikke sendes til Tinglæsning før efter nærmere Bestemmelse af Kalundborg og Omegns Bank, idet Banken har tinglæst Skadeløsbrev i nævnte Ejendom.

Paa Anfordring giver Holm Bertelsen Skøde paa Ormegaard med Alt medfølgende som ovenfor nævnt.«

Tiltalte indløste imidlertid ikke til den 13 September 1917 den fornævnte Veksel paa 22.000 Kr., hvorefter han fratraadte Administrationen af »Ormegaard«, idet Banken samtidig indgav Anmeldelse om, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved i stort Omfang at have bortsolgt Ejendommens Besætning og Afrøde.

Efter det Oplyste og Tiltaltes Tilstaaelse maa det nu anses godtgjort, at han har solgt hele Gaardens Besætning — der, da han tiltraadte Administrationen maa antages at have bestaaet af 4 Arbejdsheste, 3 Malkekøer, 16 Ungkreaturer og Kalve, 4 Grisesøer og 20 mindre Grise — dog med Undtagelse af de mindre Grise og en gammel gul Klaphingst, medens Tiltalte dog paa den anden Side har anskaffet en gammel, rød Vallak af meget ringe Værdi, hvilke Salg har indbragt ialt ca. 3000 Kroner.

Endvidere har Tiltalte solgt Hø for 3700 à 3800 Kr., Halm for 1300 à 1400 Kr., Havre for ca. 1500 Kr. Af Byg blev der avlet 37 Sække, hvoraf de 34 blev leveret til Staten for ca. 800 Kr., og af Hvede høstedes der 14 Sække, hvoraf de 10 benyttedes til Saasæd paa »Ormegaard«, medens Tiltalte overførte de 4 Sække til Benyttelse til Saasæd paa den ham tilhørende Ejendom »Grystensgaard«.

Ved de anførte Salg har Tiltalte saaledes skaffet sig en Indtægt af over 10.000 Kroner.

Paa et af ham udarbejdet, ganske summarisk Regnskab vedrørende »Ormegaard« i Tiden 13 Juni—13 September 1917 har Tiltalte opført Udgiften til ialt 8659 Kr. og Indtægten til 7900 Kroner.

Ligesom det imidlertid af det ovenfor Anførte fremgaar, at Tiltalte har maattet erkende, at Indtægten i dette Regnskab er meget for lavt ansat, saaledes maa det ogsaa efter hans Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste antages, at de virkelige Driftsudgifter kun kan antages at have andraget 3 à 4000 Kr., saaledes at Tiltalte har forbrugt et betydeligt Beløb i egen Interesse.

For sin Berettigelse til at have disponeret over Besætning og Afgrøde som sket har Tiltalte gjort gældende, at han havde det Indtryk af den den 12 Juni 1917 truffne Ordning, at »Ormegaard« i det Hele var overladt ham til fri Raadighed.

Selv under denne Forudsætning vilde hans Dispositioner være strafbare som værende i Strid med Bankens Panteret, men det af Tiltalte indtagne Standpunkt kan ikke lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, idet bemeldte Ordning efter selve sin Formulering klart nok viser, hvad Tiltalte ogsaa maa antages at have været paa det Rene med, at han, saalænge Banken for Kalundborg og Omegn ikke var blevet desinteresseret ved, at Tiltalte havde berigtiget Vekselgælden, kun stod som Administrator af Ejendommen.

Og da det endelig ikke kan disculpere Tiltalte, at han vil have troet, at Høsten vilde blive saa god, at han derigennem og ved Salg af Ejendommen i Drastrup, som Holm ifølge Overenskomsten af 12 Juni 1917 skulde overdrage ham, kunde faa Midler til Dækning af Vekselgælden, og at det efter det Foreliggende maa antages, at Banken ved et — senere — Salg af »Ormegaard« er blevet dækket for sit Tilgodehavende, vil Tiltalte for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 253.

II. Ved Tiltaltes med det Oplyste stemmende Tilstaaelse er det dernæst godtgjort, at han i Strid med Indenrigsministeriets fornævnte Bekendtgørelse af 3 Juli 1917 af Høsten paa »Ormegaard« i 1917 har solgt 57 Sække Havre til en Vognmand i København, hvorfor Tiltalte vil være at anse med Straf efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914.

Straffen for de af Tiltalte under I og II udviste Forhold findes under Et og sammenholdt med § 13 i midlertidig Lov af 1 April 1911 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 256 og efter Indenrigsministeriets oitnævnte Bekendtgørelse af 3 Juli 1917, jfr. fornævnte Lov af 16 November 1914, er anset under Et med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, være at forandre.

Derimod vil Underrettsdommen i Henseende til dens Bestemmelser om Aktiøns Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, være at stadfæste.

Nr. 109.

Handlende Johs. Brorsen (Ingeni)

m o d

Handelsfirmaet **Berliner Verlag, G. m. b. H., Berlin, (Ingeni).****Højesterets Dom.**

Appellanten, Handlende Johs. Brorsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frølsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 40. Højesteretssagfører **J. V. Møldrup** som executor testamenti i Dødsboet efter Proprietær **Carl Ludvig Ibsen (Sølv)**

m o d

Murermester **Axel Valdemar Petersen (Henriques efter Ordre),**

betræffende Spørgsmaalet, om der ved Forberedelsen til og Afholdelsen af en Tvangsauktion over en fast Ejendom er begaaet nogen Forsømmelse, som kunde give Indstævnte Krav paa Erstatning.

Københavns Amts nordre Birks Skifterets Decision af 12 Februar 1918: Den anmeldte Fordring kan ikke anerkendes.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1918: Den indankede Decision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom:

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Hovedappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Kontraappellantén have at betale Hovedappellanten med 300 Kroner.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Kontraappellanten i Mulkt for unødigt Trætte for Højesteret at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontraappellanten; Murermester Axel Valdemar Petersen, til Ho-

vedappellanten, Højesteretssagfører J. V. Møldrup som executor testamenti i Dødsboet efter Proprietær Carl Ludvig Ibsen, med 300 Kroner. I Mulkt for unødigt Trætte betaler Kontraappellantentil Justitskassen 100 Kroner. Saabetalen han og til samme Kasse 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Henriques 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Dødsboet efter Proprietær Carl Ludvig Ibsen af Hellerup, der behandles af Højesteretssagfører I. V. Møldrup som executor testamenti, gjorde Murermester Axel Valdemar Petersen og en Trediemand bl. a. Paastand paa af Boet at erholde udleveret Villaejendommene, Matr.-Nr. 3261 og 3651 af Københavns Udenbys Klædebo Kvarter, hvilke Ejendomme havde været tilskødet henholdsvis Axel Valdemar Petersen og denne i lige Sameje med den ovennævnte Trediemand. Da der af Boets Kurator blev givet Fordringen Vedtegning om, at den ikke kunde anerkendes, opstod der en Disput i Boet mellem Anmelderne paa den ene Side og Boets Kurator paa Boets Vegne paa den anden Side, hvilken Disput — under hvilken Anmelderne maa antages subsidiært at gøre Erstatningskrav gældende mod Boet — blev indlagt til Decision af Skifteretten i Københavns Amts nordre Birk. Efter at der af bemeldte Skifteret under 12 Februar d. A. var blevet decideret, at den anmeldte Fordring ikke kunde anerkendes, har Appellanten, fornævnte Murermester Axel Valdemar Petersen, indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet sig tillagt Erstatning af Boet principalt 15.000 Kr., subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb, mere subsidiært et af uvildige Mænd fastsat Beløb, med Renter 5 pCt. p. a. fra Appelstævningens Dato, den 6 Maj d. A., og Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte, har skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de fornævnte Ejendomme, Matr.-Nr. 3261 og 3651 ved Tvangsauktion henholdsvis den 19 Juni 1909 og den 26 Oktober 1916 blev bortsolgt til Afdøde, der havde gjort Udlæg til Forauktionering i Ejendommene, og at Appellanten ikke var til Stede hverken ved de forberedende Møder til Tvangsauktionerne eller ved selve disse.

Appellanten har nu til Støtte for sin Paastand anført, dels at der burde være givet ham som Skødehaver Varsel til disse Møder, dels at Afdøde havde lovet ham, at de paagældende Ejendomme, der af Afdøde var tagne til brugeligt Pant, ikke vilde blive realiserede, forinden Appellanten med 3 Maaneders Varsel var blevet underrettet herom, hvilket ikke er sket.

I sidstnævnte Henseende har Appellanten mod Kurators Benægtelse ikke godtgjort, at der er givet Appellanten et Løfte som ommeldt, og i førstnævnte Henseende fremgaar det af det Foreliggende, at der, for saa vidt angaar Ejendommen Matr.-Nr. 3261, er sket Bekendtgørelse i

Statstidende, og at man forgæves har søgt at give Appellanten Meddelelse ved anbefalet Brev, hvilket Brev blev returneret fra den Adresse, hvor Appellanten antoges at bo, og at der, for saa vidt angaar Matr.-Nr. 3651, ligeledes er sket Bekendtgørelse i Statstidende, medens der ikke er gjort noget Forsøg paa at give Appellanten særlig Underretning, da hans Adresse var saa vel Auktionsretten som Afdødes Kontor ubekendt, i hvilken Henseende Kurator nærmere har anført, at der var gaaet 10 Aar, siden Udlæget blev gjort, og at man i Mellemtiden ingen Forbindelse havde haft med Anmelderen, som man efter Udvisendet af Ejendommens Dokumenter antog for en almindelig Haandværkssvend.

Da det herefter ikke findes godtgjort, at der ved Forberedelsen til og Afholdelsen af de paagældende Tvangsauktioner er sket nogen Forsømmelse, der kunde foranledige noget Krav fra Appellantens Side hos det indstævnte Dødsbo, vil den inankede Decision være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve

Nr. 247. Højesteretssagfører Henriques
 mod
Karl Ferdinand Immanuel Espersen (Def. Trolle),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Marts 1919: Arrestanten Karl Ferdinand Immanuel Espersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Nathansen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Ferdinand Immanuel Espersen til Højesteretssagførerne Henriques og Trolle 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Karl Ferdinand Immanuel Espersen, der tiltales for Tyveri, er født den 16 November 1896 og efter sit 18de Aar anset: ved Bornholms østre Herreds Ekstrarets Dom d. 8 Maj 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved samme Rets Dom af 26 Au-

gust 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 180 Dage og ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 23 April 1918 efter Straffelovens §§ 231 I og 253, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Tiden fra den 5 December 1918 til den 16 Januar 1919 har i 3 Gange frastjaalet Kusk Edelhardt Villum Jensen, Kusk Svend Aage Hansen, Tjenestekarl Carl Christian Rasmussen og Tjenestekarl Valdemar Alfred Louis Olsen Beklædningsgenstande, Støvler, en Koffert og en Vadsæk med Indhold af Skjorter m. m. Af de stjaalne Beklædningsgenstande har Arrestanten stjaalet en til 70 Kroner vurderet Overfrakke, oprindelig fra Kusk Svend Aage Hansen og senere fra Carl Christian Rasmussen, til hvem Arrestanten havde solgt den. Den nævnte Frakke og det øvrige Stjaalne, der er vurderet til ialt 407 Kr., beroede enten frit fremme eller i aflaaet Klædeskab, som han aabnede med den dertil hørende, paa Stedet fundne Nøgle. Til de Værelser, hvor Tingene beroede, var der uhindret Adgang.

Arrestanten har under sin forrige Sag været indlagt til Observation i mental Henseende paa Sindssygehospitalet i Middelfart, hvis Overlæge i en den 13 April 1918 dateret Erklæring har udtalt bl. a., at Arrestanten er en i nogen Grad arvelig belastet Person, der har faaet en mangelfuld Opdragelse. Det hedder endvidere: »Han er ikke sindssyg, men har vist sig intellektuelt som Undermaaler, der ikke kunde følge med i Skolen, og har vist sig i høj Grad moralsk imbecil, idet han fra Barndommen af har været upaalidelig, løgnagtig og tyvagtig, har begaaet crimen bestiale og har vist, at han er ganske uimodtagelig for det Korrektiv, som Straf skulde udøve.«

Fængselslægen, hvis Erklæring er indhentet under Sagen, har udtalt, at Arrestantens Tilstand er uforandret som beskrevet af Overlægen paa Sindssygehospitalet i Middelfart.

Idet Arrestanten findes herefter at maatte anses som fuldt tilregnelig, vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdag den 8 April.

Nr. 204. Højesteretssagfører Henriques
mod

Gaardejerne Niels Christian Poulsen, Jørgen Marius Madsen, Lars Pedersen, Anders Jørgen Madsen og Mads Jørgen Laurids Madsen Steensgaard samt Proprietær L. Krog (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 79 af 21 Februar 1918 om Handel med Ost, sammenholdt med Lov Nr. 164 af 7 August 1914 og Lov Nr. 278 af 16 November s. A., jfr. Lov Nr. 604 af 7 December 1917.

Vends Herreds Politirets Dom af 26 August 1918: De Tiltalte, Bestyrelsen for Kauslunde-Gamborg Andelsmejeri: Gaardejer Niels Christian Poulsen af Kauslunde, Formand, Gaardejer Jørgen Madsen, Skrillinge, Gaardejer Lars Pedersen, Lambæksgaard, Gaardejer Anders Jørgen Madsen, Gamborg, Proprietær L. Krog, Gamborg Margaard, og Gaardejer Mads Jørgen Steensgaard, Voldby, bør hver især til Statskassen bøde 500 Kr. samt in solidum udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden for hver især af de Tiltalte, Gaardejer Niels Christian Poulsen, Kauslunde, Gaardejer Jørgen Marius Madsen, Skrillinge, Gaardejer Lars Pedersen, Lambæksgaard, Gaardejer Anders Jørgen Madsen, Gamborg, Proprietær Laurits Krog, Gamborg Margaard, og Gaardejer Mads Jørgen Laurids Madsen Steensgaard, Voldby, bestemmes til et hundrede Kroner. I Salær til Overretssagfører Axel Bang betaler de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 40 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til Alt, hvad der er oplyst om Beskaffenheden af den af Larsen-Møtt drevne Handelsvirksomhed og under særligt Hensyn til, at han har købt det i den indankede Dom omtalte Parti Ost for at sælge det til den i Dommen nævnte bestemte Forbruger, samt at de Tiltalte var bekendt hermed, findes Larsen-Møtt i det foreliggende Tilfælde ikke at være optraadt som Gros-sist eller Mellemandler i den Betydning, hvori disse Ord maa antages at være brugt i Bekendtgørelse Nr. 79 af 21 Februar 1918 § 1. De Tiltalte vil herefter være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Gaardejerne Niels Christian Poulsen, Jørgen Marius Madsen, Lars Pedersen, Anders Jørgen Madsen og Mads Jørgen Laurids Madsen Steensgaard samt Proprietær L. Krog bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder det ved Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium samt Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Henriques og Møldrup, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Bestyrelsen for Kauslunde-Gamborg Andelsmejeri: Gaardejer Niels Christian Poulsen, Kauslunde, Gaardejer Jørgen Marius Madsen, Skrillinge, Gaardejer Lars Pedersen, Lambæksgaard, Gaardejer Anders Jørgen Madsen, Gamborg, Proprietær Laurits Krog, Gamborg Margaard, og Gaardejer Mads Jørgen Laurids Madsen Steensgaard, Voldby, af hvilke Førstnævnte er Bestyrelsens Formand, tiltales under nærværende saavel paa det Offentliges Vegne som efter deres Begæring fra Vends Herreds Politiret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 79 af 21 Februar 1918 om Handel med Ost, sammenholdt med Lov Nr. 164 af 7 August 1914 og Lov Nr. 278 af 16 November s. A., jfr. Lov Nr. 604 af 7 December 1917.

De Tiltalte er født henholdsvis den 3 April 1880, den 5 September 1880, den 2 September 1855, den 6 November 1867, den 14 November 1881 og den 25 November 1885 og ikke tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Mellem Kauslunde-Gamborg Andelsmejeris Bestyrelse og Gaardejer Laurits Alfred Larsen Mott, Kauslunde, havde der i flere Aar bestaaet en Ordning, hvorefter Larsen Mott af Mejeriet købte Skummetmælks-Ost til Levering til Sindssygehospitalet i Middelfart. Larsen Mott havde halvaarlig Kontrakt med Mejeriet og leverede paa sin Side ogsaa til Hospitalet for et halvt Aar ad Gangen, successivt efter nærmere Aftale.

I Bestyrelsens Møde den 11 Februar 1918 behandledes Forespørgsel fra Larsen Mott om, hvorvidt Mejeriet vilde og kunde levere det sædvanlige halvaarlige Parti Skummetmælks Ost (ca. 10.000 Pd.) til Sindssygehospitalet, hvilken Forespørgsel besvaredes bejaende.

I Henhold hertil indgav Larsen Mott under 5 Marts 1918 Tilbud til Hospitalet om Levering af Skummetmælks Ost for Halvaaret fra 1 April 1918 til 1 Oktober s. A. til en Pris af 1 Kr. 55 Øre pr. kg, hvilket Tilbud Hospitalet under 7 s. M. antog.

Herefter approberedes i Bestyrelsens Møde den 11 Marts 1918 Salg af ca. 10.000 Pd. Skummetmælksost til Larsen Mott til en Pris af 1 Kr. 50 Øre pr. kg.

Da den højeste Pris for Skummetmælksost, der som den heromhandlede var tilvirket med Kommen, imidlertid ifølge Indenrigsministeriets ovennævnte Bekendtgørelses § 1 ved Salg til Eksportør, Grossist eller anden Mellemandler var bestemt til 1 Kr. 34 Øre pr. kg, blev der rejst Tiltale mod Mejeriets Bestyrelse for Overtrædelse af bemeldte Bekendtgørelse.

Under Sagen har Larsen Mott og Hospitalets Forvalter overensstemmende forklaret, at Aftale om Levering af Ost til Hospitalet saavel i tidligere som i nærværende Tilfælde er blevet truffet mellem dem, uden at der har foreligget nogen Aftale mellem Mejeriet og Hospitalet. Endvidere har Larsen Mott forklaret, at det var Mejeriet ganske uvedkommende, hvilken Pris han opnaaede for Ost paa Hospitalet, og at han i det Hele var fuldstændig Herre over, hvad han vilde gøre med den Ost, han havde købt af Mejeriet, ligesom han ogsaa havde leveret Ost til Hospitalet fra andre Steder end Mejeriet og solgt Ost fra Mejeriet til

Andre end Hospitalet. Endelig ses det, at Larsen Mott ikke har Borger-
skab som Detaillist.

Efter de foranstaaende Oplysninger kan det nu ikke, som af de Tiltalte paastaet, antages, at der i nærværende Tilfælde har foreligget en direkte Handel mellem Mejeriet og Hospitalet gennem Larsen Mott som »Bud«, hvorfor de Tiltalte ikke i Henhold til Bekendtgørelsens Bestemmelse om, at Prisen ved Salg af Ost af den heromhandlede Art fra Producent til Forbruger var bestemt til 1 Kr. 64 Øre pr. kg, kan være ansvarsfri.

Ej heller kan de Tiltalte være ansvarsfri i Henhold til Bestemmelsen i Bekendtgørelsens § 4 om, at der ved Salg til Detaillist ikke gjaldt nogen Maksimalpris, idet en saadan staaende Leverance som den heromhandlede ikke falder ind under Detailhandel og derfor maa antages at skulle henregnes under Reglerne for Mellemlhandel, uden at det, som af de Tiltalte forment, kan have Betydning i saa Henseende, at Larsen Mott i nærværende Tilfælde, hvad der var Mejeriet bekendt, optraadte ikke som Mellemlid mellem Producent og Detaillist, men som Mellemlid mellem Producent og Forbruger.

Herefter vil de Tiltalte i Medfør af ovennævnte Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1 være at anse hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Med denne Forandring vil Politirettens Dom af 26 August 1918, ved hvilken Bøden for hver især af de Tiltalte er fastsat til 500 Kr., og ved hvilken det rettelig er paalagt dem in solidum at betale Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

I Salær til Aktor vil de Tiltalte, der selv har sørget for deres For-svar her for Retten, ligeledes in solidum have at betale 40 Kr.

Nr. 221. Højesteretssagfører Graae
m o d
Arthur Sørensen (Def. Stein),
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 9 December 1918: Tiltalte Arthur Sørensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Mørch, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Arthur Sørensen til Højesteretssagførerne Graae og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag er Snekker Arthur Sørensen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte er født den 27 Juli 1881 og har ved ovennævnte Ekstrarets Dom af 21 Maj 1912 været anset efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med sidstnævnte Lovs § 20. Iøvrigt ses han ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter Anmodning af Tjenestepige Dagmar Svendsen i Aalborg siden April Maa-ned f. A. havde opbevaret en hende tilhørende aflaaet Kuffert, der henstod i hans Værksted, en Dag i afvigte Sommer har aabnet Kufferten ved Hjælp af en til hans Kommode hørende Nøgle og derefter af dens Indhold tilvendt sig et Dynebetræk, nogle Beklædningsgenstande, et Stykke Damelinned, et Par Damestøvler, et Bomuldsforklæde og et sort Bluseliv, hvilke Effekter er kommet til Stede under Sagen og efter at være vurderet til ialt 15 Kr. udleveret til Dagmar, samt endvidere et hvidt Bluseliv, et Silkeskørt, 2 Par hvide Kopper, en Desserttallerken og ½ kg skaaren Melis, hvilke Koster, der af Dagmar [er] ansatte til en samlet Værdi af 10 Kr., efter Tiltaltes Forklaring dels er tilintetgjort, dels forbrugt. Han har udsagt, at han, der er gift og har Børn, tog samtlige Genstande for at bruge dem, men var klar over, at han ikke kunde levere dem tilbage i ubeskadiget Stand. Støvlerne solgte han til en Marskandiser for 3 Kr. Han har under Sagen i Anledning af det Passerede udbetalt Bestjaalne et Beløb af 25 Kr.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Onsdag den 9 April.

Nr. 233. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
 Vilhelm Bernhard Petersen (Def. David),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1919: Arrestanten Vilhelm Bernhard Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salar til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Aage Smith, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228, men Straffen findes efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Vilhelm Bernhard Petersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møldrup og David 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Vilhelm Bernhard Petersen, der tiltales for Tyveri, er født den 9 December 1883 og ikke fundet forhen straffet.

Fra 28 Februar til 14 Maj 1918 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Hæleri med Hensyn til 4 Dritler Smør, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Den 22 Juli 1918 Klokken 11 Aften anmeldte en Nattevagt til Politiet, at han havde set 2 Personer komme trillende med 2 Tønder langs Jærnbansporet, der fører langs Kødfoderfabriken ved Enghavevej og Havekolonien »Frederiksholm«; da Personerne fik Øje paa Nattevagten, sprang de paa 2 Cykler og flygtede. Senere samme Nat anholdt Politiet Arrestanten og en Vognmandskusk Magnus Johan Jensen, der blev antrufne, Førstnævnte med Cykel, Sidstnævnte med et Køretøj paa det Sted, hvor Jærnbanelinien skærer Vejen til Kødfoderfabriken og i Nærheden af det Sted paa Jærnbanelinien, hvor de 2 Personer havde efterladt Tønderne. Efter det Oplyste maa Tønderne, der viste sig at indeholde teknisk

Fedt, antages at være stjaalet paa Kødfoderfabriken, men baade Arrestanten og Jensen, som afgav indbyrdes afvigende Forklaringer om Sammenhængen med, at de blev antruffet ved Jærnbanelinien paa den nævnte Tid af Døgnet, nægtede at have noget Kendskab til Tønderne, og Tiltalen mod Arrestanten omfatter ikke dette Forhold.

Under Forundersøgelsen i denne Sag fremkom der den 26 August 1918 en Anmeldelse til Politiet fra Firmaet Alb. Hansen og Ludvig Johansen om, at der ca. 6 Uger i Forvejen var frastjaalet Firmaet 3 Fustager, indeholdende Tarme (Oksebundender), som havde beroet frit fremme paa Firmaets Plads ved de offentlige Slagtehuse paa Kvægtorvet, og efter hvad der var meddelt Firmaet, skulde Tyveriet være begaaet af Arrestanten og ovennævnte Magnus Jensen i Forening med Jensens Principal, Vognmand Thorvald Johannes Hansen, og dennes Broder, Hjalmar Alfred Svensson. Der blev derefter rettet Undersøgelse mod alle disse Personer for Deltagelse i dette Tyveri, og Svensson sad i denne Anledning i længere Tid arresteret, men Tiltalen angaar kun Arrestantens Forhold. Herom foreligger følgende Oplysninger:

Ovennævnte Hjalmar Svensson har forklaret, at Arrestanten en Dag i Juli 1918 anmodede ham om at være behjælpelig med at afhente en Tønde »Svineæde« eller »Slagteraffald« fra Slagtehusenes Plads paa Kvægtorvet. Svensson fik derefter Magnus Jensen til med sit Køretøj at tage sammen med Svensson ud paa Pladsen, hvor de i Forening læsede en Tønde paa Vognen, hvorefter Jensen afleverede Tønden paa ovennævnte Vognmand Thorvald Hansens Plads ved Enghavevej. Efter Svenssons Forklaring havde Arrestanten paavist ham den Tønde, der skulde afhentes, og Arrestanten var tilstede paa Slagteriernes Plads, da Tønden blev læsset paa Vognen. Et Par Dage senere saae Svensson, at der stod 3 Tønder i et Skur paa Vognmandens Plads, og at Tønderne indeholdt Tarme, hvoraf han sammen med Magnus Jensen og nedennævnte Axel Hansen besørgede Halvdelen afleveret i Ejendommen Gøthersgade 14. Samme Dag fik han af Arrestanten 10 Kr. for sin Ulejlighed, medens Hansen og Jensen hver fik 3 Kr.

Magnus Jensen har overensstemmende hermed forklaret, at han efter Svenssons Anmodning hjalp ham med Afhentningen af den omtalte Tønde paa Kvægtorvet, men han saae ikke, at Arrestanten var tilstede ved denne Lejlighed. Han har videre forklaret, at han efter Arrestantens Anmodning senere sammen med Axel Hansen afhentede 2 Tønder paa Slagtehusenes Plads, at han paa Vognmand Hansens Plads saae Arrestanten og nedennævnte Peter Petersen flytte Indholdet af den ene af Tønderne over i en anden Tønde, at han senere sammen med Svensson

Rettelser: S. 79 l. 11 f. o.: Ingen, læs Bülow. S. 91 l. 3 f. n.: Selv, læs Ingen. S. 116 l. 13 f. o.: Ingen, læs Asmussen.

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 8.

Onsdag den 9 April.

affæverede en Del af Tarmene i Ejendommen Gothersgade 14, at han samme Dag af Arrestanten modtog 3 Kr. som Vederlag for sin Ulejlighed, og at han senere i Forening med Axel Hansen efter nedennævnte Peter Petersens Anvisning bragte 2 Tønder, indeholdende Resten af Tarmene, ned i Arrestantens Kælder.

Nævnte Arbejdsmand Axel Hansen har forklaret, at han en Dag i Juli Maaned efter Opfordring af Arrestanten og af Vognmand Hansen hjalp Magnus Jensen med at læsse 2 Tønder, som laa paa Slagtehusens Plads, paa Jensens Køretøj, og at han Dagen efter paa Pladsen ved Enghavevej overværede, at Arrestanten og nedennævnte Peter Petersen flyttede en Del saltede Tarme fra den ene Tønde over i en anden Tønde, hvorefter Svensson og Jensen kørte ind ad Byen til med 2 Tønder, indeholdende Halvdelen af Indholdet af de 3 Tønder, som stod paa Thorvald Hansens Plads; han modtog af Arrestanten 3 Kr for sin Ulejlighed. Den anden Halvdel af Partiet bragte Axel Hansen og Magnus Jensen efter Peter Petersens Anvisning ned i Arrestantens Kælder, Dagen før Arrestanten blev anholdt.

Tarmrenser Peter Olaus Petersen har som Vidne edelig forklaret, at han en Dag i Juli Maaned mødte Arrestanten, som spurgte ham, om han vilde sælge et Parti Oksebunder for ham, som Arrestanten derefter foreviste ham paa Pladsen ved Enghavevej. Petersen solgte derefter Halvdelen, o: 1½ Tønde af det ham foreviste Parti til Grosserer Albert J. Nielsen, Gothersgade 14, for 440 Kr, som han betalte Arrestanten paa en Beværtning paa Enghaveplads med Fradrag af 100 Kr i Provision til Petersen. Forinden Salget fandt Sted, hjalp Petersen Arrestanten paa Pladsen ved Enghavevej med at flytte en Del af Tarmene fra den ene af Tønderne over i en anden Tønde. En Dag efter dette Salg forhandlede Peter Petersen og Arrestanten paa Pladsen ved Enghavevej om Salg ogsaa af de resterende 1½ Tønde Tarme, og Petersen raadede da Arrestanten til at anbringe Restpartiet midlertidigt i Arrestantens Kælder.

Axel Hansen har forklaret, at han hørte paa, at Peter Petersen fremsatte dette Forslag til Arrestanten.

Axel Hansen, Svensson og Magnus Jensen har alle overensstem-

mende forklaret, at de paa Beværtningen paa Enghaveplads overværede, at Arrestanten modtog Penge af Peter Petersen samme Dag, som de 1½ Tønde var kørt til Gothersgade.

Arrestanten har nægtet at have nogetsomhelst Kendskab til de 3 Tønder Tarme. Han har erkendt, at han i sin Kælder har haft 2 Tønder »Slagteraffald«, men har forklaret, at han ikke ved, hvorledes disse Tønder er kommet ned i Kælderens, og at han har kørt dem ud paa en Losseplads. Iøvrigt har han i det Hele benægtet Rigtigheden af de foran gengivne Forklaringer ham vedrørende, han har specielt benægtet at have solgt Tarme gennem Peter Petersen og at have befattet sig med de 3 Tønder og deres Indhold paa Pladsen ved Enghavevej, ligesom han har benægtet at have modtaget Penge af Peter Petersen.

Ved de ovennævnte Oplysninger er det imidlertid bevist, at Arrestanten har været i Besiddelse af de 3 fra Slagteriernes Plads stjaalne Tønder Tarme, der er vurderet til ialt 900 Kroner, og at han har solgt dem gennem Peter Petersen. Og vel er det ikke bevist, at Arrestanten selv har deltaget i Afhentningen af Tønderne, men efter alt det Foreliggende findes det uden Betænkelighed at antage, at Tyverierne er udført saaledes i Forstaaelse med Arrestanten, der havde Beskæftigelse ved Slagtehusene, at han maa bære Ansvar som Gerningsmand til disse, hvorved bemærkes, at der ved Sagens Paadømmelse ikke kan gaas ud fra, at de Personer, der afhentede Tønderne, paa strafbar Maade har deltaget i Tyverierne.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdag den 10 April.

Nr. 97. Firmaet **C. K. Hansen** som Repræsentant for Kaptajn paa Dampskibet »Igotz Mendi« **Uralde** paa Rederiets Vegne (Stein)

m o d

Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise (David),

betræffende Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 Juli 1918: Den omtalte Bjergningskontrakt tilsidesættes, forsaavidt som Bjergelønnen er sat til 25 pCt af de bjegede Værdier. I Bjergeløn for Bjergning af den omtalte Damper Igotz Mendi tilkommer der de Indstævnte, A/S Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise 750.000 Kr. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til

andet Resultat, vil Dommen overensstemmende med en af Kontraappellanten nedlagt subsidær Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den af Kaptajn Quintin de Uralde førte spanske Damper »Igotz Mendi«, som den 10 November 1917 var blevet opbragt af den tyske Krydser Wolf i det indiske Ocean paa Rejse til Colombo med en Ladning Kul, og som senere havde maattet sejle efter Wolfs Ordre og flere Gange havde leveret Kul til Wolf, løb den 24 Februar 1918 under stærk Taage paa Grund ved den jyske Vestkyst i Nærheden af Højen. Samme Eftermiddag Kl. 7 afgik den A/S Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise tilhørende Bjergningsdamper Viking, der laa ved Frederikshavn parat til at gaa ud, til Strandingsstedet, hvortil den ankom Kl. henved 10½ om Aftenen. Næste Morgen ved Daggry blev Passagererne (»Igotz Mendi« medførte en Mængde tilfangetagne Passagerer af forskellig Nationalitet) bragt i Land i en Redningsbaad. Dagen efter blev det store Kuling med høj Sø; Redningsbaadene fra Skagen og Højen tog nu efter Opfordring af den tyske Kommandant største Parten af den spanske Besætning i Land. En tysk Undervandsbaad opholdt sig i Nærheden for, som det maa antages, at tage den tyske Besætning ombord, hvis Vejret forbedrede sig, men Vejret forværredes, og den 27 blev Resten af de Ombordværende bragt i Land, efter at den tyske Kommandant havde overgivet den spanske Kaptajn Kommandoen over »Igotz Mendi«, og efter at det spanske Flag var hejst paa denne Damper.

Efter at den spanske Kaptajn var kommet i Land, blev der under 27 Februar 1918 indgaaet en af de sædvanlige Bjergningskontrakter med Overskrift »no cure no pay« med den Svitzerske Bjergningsentreprise. Entreprisen paatog sig at bjerge Skib og Ladning og bringe det i Sikkerhed til Frederikshavn og videre til København for en Bjerigeløn, der fastsattes til 25 pCt af de bjergede Værdier og saaledes, at Entreprisen havde Ret til at tage et hvilket som helst Kvantum Kul fra den strandede Damper, saavel til Brug i Bjergningsdamperen som til Brug i de transportable Pumper og Kedler.

Under de foregaaende Dages Storm havde Havaristen arbejdet sig meget længere ind mod Land. Den stod nu paa anden Revle, ca 1½ Kabellængde fra Land med Agterskibet lige ud mod Søen. Den 28 Februar gik Viking i Gang med Bjergningsarbejdet, assisteret af Skaagens Bjergelav. Skibet fandtes ved en Undersøgelse tæt, og Maskinen og to af Kedlerne var i Orden, Rorstævnen var derimod brækket. Ski-

bet, hvis Amning efter endt Bjergning fandtes at være $15\frac{1}{2}$ Fod, laa med Midterskibet ganske fast i Sandet, idet der paa sine Steder om Bagbord kun var en Dybde af 7 Fod og om Styrbord 13 Fod; agter og for var der større Dybde, og som det viste sig ved en senere foretaget Dykkerundersøgelse, var Skibet klar af Grunden i begge Ender. En Kabel-længde udenfor Skibet laa den yderste Revle, som ogsaa havde meget for lidt Vand til, at Skibet kunde flyde over. Viking satte Ankeret ret ud for Havaristens Agterende, førte en Slæber over til Havaristen og begyndte Kl. 2 Eftermiddag ved at røre sin Skrue at opmudre en Rende gennem den yderste Revle. Paa Grund af tiltagende Dønning maatte Arbejdet standses Kl. 6 om Eftermiddagen; man begyndte ved Hjælp af 30 Landbjergere og deres Baade at færge Kul over fra Havaristen til Viking, men ogsaa dette Arbejde maatte hen paa Natten ophøre paa Grund af den tiltagende Sø.

I de følgende Dage tilkaldtes et Par andre samme Entreprise tilhørende Skibe, Ægir og Kattegat, og der arbejdedes paa at bringe Varp ombord, sætte Pumper og en transportabel Kedel ombord samt anbringe Sværankre. Paa Grund af den stærke Strøm og den ikke ringe Sø var dette Arbejde ret besværligt. Der arbejdedes tillige paa at lette »Igotz Mendi« for Kul og at kaste Aske og Slagger, der var ophobet i dets Reservebunker, overbord. Foruden Bjergningsskibenes Mandskab var indtil 60 Bjergere beskæftigede med de forskellige Arbejder; den 5 Marts, da Søen var noget aftagende, begyndte Ægir, liggende langs Siden af »Igotz Mendi«, at mudre Sandet op langs dennes Styrbordsside; man satte »Igotz Mendi«s Maskine i Gang, og baade Kattegat og Viking lagdes i Spænd. Ved Ægirs Mudring fik »Igotz Mendi« noget Styrbords Slagside og gled noget ned i den gravede Rende. Ved Mørkets Frembrud stoppedes Mudringen, men Arbejdet begyndte igen næste Dag samtidig med, at Ægir og Kattegat gik frem med fuld Maskinkraft og hev paa Ankerkæderne.

Arbejdet fortsattes paa samme Maade i flere Dage, der lossedes Kul til Bjergningsskibene og kastedes Aske overbord, Kattegat og Viking begyndte at gaa frem med fuld Maskinkraft, og Havaristens Maskine brugtes, medens Ægir mudrede op ved Siden af Havaristen. Den 8 Marts gled »Igotz Mendi« af Grunden og gled ud til den yderste Revle og et Stykke ind i denne, hvorved det løsthængende Ror fik et Tryk, saaledes at det dreves ind mod Drivskruen og forhindrede dennes Gang. Ved en Dykkers Hjælp lykkedes det den 9 Marts at bøje Roret tilbage klar af Skruen, og Arbejdet begyndte paany, saaledes at Kattegat og Viking slæbte, og Ægir mudrede langs Styrbordsside af »Igotz Mendi«. Denne Dags Eftermiddag afløstes Ægir af den samme Entreprise tilhørende Damper Svava, men Arbejdet fortsattes iøvrigt væsenligst paa samme Maade, indtil det Natten til den 10 Marts Kl. 1,00 lykkedes at flotbringe »Igotz Mendi«. Ved Daggry bjergedes det udsatte Varp m. m., og man afgik derefter til Frederikshavn, hvor »Igotz Mendi« paany blev undersøgt af Dykkere. Man bestemte sig til at lade »Igotz Mendi« forblive i Frederikshavn og reparere der, saaledes at Bjergningsentreprisens Forpligtelse til at føre Skibet til København derved bortfaldt.

Medens Bjergningen stod paa, var der flere Gange drevet Miner forbi Skibene og tilstedeværende danske Orlogsskibe havde skudt nogle af dem i Sænk.

Der er senere opstaaet Uenighed mellem Bjergningsselskabet og Rederiet, idet dette gjorde gældende, at en Bjergeløn af 25 pCt af de bjergede Værdier var alt for høj, og Firmaet C. K. Hansen har derfor som Befuldmægtiget for Kaptajnen paa Rederiets Vegne anlagt nærværende Sag mod Bjergningsentreprisen og nedlagt Paastand paa, at Bjergningskontrakten tilsidesættes ifølge Lov af 29 April 1913 § 8, og at Bjergelønnen fastsættes af Retten. Bjergningsselskabet har paa-staaet Bjergningskontrakten opretholdt og sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Sagen er Skibet i dets beskadigede Stand ansat til en Værdi af 4.924.000 Kr og Værdien af Ladningen til 110 Kr pr. Ton eller, idet den Ladning, der ved Strandingen var tilbage i Skibet, er anslaaet til kun at udgøre (inklusive Bunkerkul) 1500 Tons, til 165.000 Kr. Heraf synes dog under Bjergningen af Entreprisen at være taget ca. 140 Tons. Bjergelønnen, hvis den fastsættes til 25 pCt, vil altsaa udgøre henimod $1\frac{1}{4}$ Million Kroner.

Det indstævnte Selskab har gjort gældende, at dette ikke kan siges at stride mod Billighed, naar Hensyn tages til de Vanskeligheder og Farer, der har været forbundet med Bjergningen, og til Værdien af det Materiel, der har været anvendt og udsat for Tab ved Foretagendet. De 4 Bjergningsskibe, som har været anvendte, har Selskabet under Hensyn til de nuværende Forhold vurderet til ialt $3\frac{1}{2}$ Million Kroner.

Retten maa skønne, at en Bjergeløn af 25 pCt af de bjergede Værdier, en Bjergeløn, der vilde beløbe sig til henved $1\frac{1}{4}$ Million Kroner, er højere end rimeligt, men paa den anden Side maa under de nuværende Forhold, hvor baade Lastskibe og Bjergningsskibe er i høj Pris og vanskelige at erstatte, Lønnen for at udføre et Bjergningsarbejde nødvendigvis ogsaa blive ret høj. Det erkendes af Sagsøgerne, at Bjergningen er udført med Kyndighed og Dygtighed, Strandingen er sket paa et meget farligt Sted, hvor det under et pludseligt opkommende Uvejr let kan blive vanskeligt for Bjergningsskibe, der ligger i Spænd og arbejder inde paa Revlerne, at komme uskadt bort. Arbejdet med at mudre op ved Siden af en Havarist er, navnlig naar Vejret ikke er roligt, altid forbundet med nogen Risiko, og det lader sig ikke nægte, at den Omstændighed, at der er drevet Miner forbi, har, selv om der laa Orlogsskibe i Nærheden for at passe paa, forøget Risikoen betydeligt. Herefter og naar Hensyn tages til, at Bjergningsselskabets Dampere ikke benyttes til andet end Bjergning og stadig ligger med Dampen oppe for at være klare til at gaa ud samt at der arbejdedes efter Princippet »no cure no pay«, skønnes en Bjergeløn af 750.000 Kr at være passende. Dette Beløb vil altsaa være at betale af Rederiet.

Sagens Omkostninger ophæves som indbefattet i Beløbet.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 225. Højesteretssagfører Stein
 m o d
 Søren Emanuel Ejlstrup Akkermann (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Februar 1919: Arrestanten Søren Emanuel Ejlstrup Akkermann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonson og Lachmann, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Emanuel Ejlstrup Akkermann til Højesteretssagførerne Stein og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Søren Emanuel Ejlstrup Akkermann, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Maj 1895 og anset: ved Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 22 Marts 1913 efter Straffelovens §§ 228 og 229, sammenholdt med §§ 46 og 37, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 12 Januar 1915 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, sidste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 29 September 1916 efter Straffelovens § 230, sidste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 8 December 1916 efter Straffelovens § 230 I og II og § 237, jfr. § 64, samt Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Februar 1918 efter Straffelovens § 231 I, jfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved kgl. Resolution af 1 November 1918 benaadet for Resten af Straffen.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Begyndelsen af Januar d. A. i 2 Gange har frastjaalet Assistenterne Helge og Albert Darre forskellige Beklædningsgenstande og en Kniv til samlet Værdi 75 Kr, som beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gemmer i en Lejlighed, hvor Arrestanten som Logerende havde uhindret Adgang.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Fredag den 11 April.

Nr. 6. **Handelsgartner Poul Petersen (Harboe)**
 mod
 Tapetserer S. Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning til Indstævnte i Anledning af Misligholdelsen af en Slutseddel om Køb af en fast Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1918: Indstævnte, Handelsgartner Poul Petersen, bør til Citanten, Tapetserer S. Hansen, Gentoftø, betale 5850 Kr med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 18 December 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 120 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en af Citanterne den 29 April 1918 fremlagt Afskrift af ovennævnte Slutseddel af 14 Oktober 1916 fremgaar, at Originalen er skrevet paa stempelt Papir.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter Indstævningen foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Handelsgartner Poul Petersen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende:

Ved Slutseddel af 14 Oktober 1916 solgte Indstævnte, Handelsgartner Poul Petersen, Ejendommen Villa »Marie« Matr. Nr 8 cr og 9 cq af Glostrup til Citanten, Tapetserer S. Hansen, Gentoftø. Købesummen, der udgjorde 17.785 Kr, skulde berigtiges ved, at Citanten

1) overtog en 1. Prioritet, stor til Rest	8924 Kr 55 Øre
2) udstedte en 2. Prioritets Obligation til en Trediemand for	2000 — 00 —
3) udstedte en 3. Prioritets Obligation til Indstævnte for	1000 — 00 —
4) leverede Indstævnte Varer for	5860 — 45 —
	<hr/>
	17.785 Kr 00 Øre
	<hr/>

De sidstnævnte Varer skulde leveres ved Underskriften af Skødet og bestod i 1100 Kbf. Træløst samt 2 Herreværelsesmøblement. Indstævnte var ikke selv Ejer af Ejendommen, men forpligtede sig ved Slutsedlen til at skaffe Citanten enten Skøde fra Skødehaveren eller Auktionsskøde. Endvidere hedder det i Slutsedlen, at Indstævnte indestod for, at Ejendommen blev gjort ren for Prioriteter, at Indstævnte forpligtede sig til at skaffe Citanten Skøde paa Ejendommen omgaaende, at Indstævnte, hvis der skulde udstedes Auktionsskøde, skulde give Citanten Transport paa en Obligation paa 4000 Kr eller en Obligation paa 1000 Kr til Brug under Udlægsforretningen, samt at Indstævnte for det Tilfælde, at Citanten foretrak at tage Auktionsskøde, forpligtede sig til at byde paa Ejendommen under eventuel Auktion. Endelig blev det i en under samme Dato oprettet Tillægsbestemmelse til Slutsedlen fastsat, at Citanten straks skulde tiltræde Ejendommen, at Indstævnte den 16 s. M. skulde give ham Transport paa Halvdelen af 2. Prioriteten paa 4000 Kr, og at Citanten samtidig skulde stille Træet til Disposition.

Senere ændredes Vilkaarene derhen, at Citanten, som i et af ham den 12 Januar 1917 udstedt Dokument nærmere angivet, i Stedet for at udstede en Obligation paa 1000 Kr skulde levere Indstævnte Varer for dette Beløb, medens han paa den anden Side kun skulde levere en Del af de i Slutsedlen omhandlede Varer, nemlig for 3860 Kr 45 Øre, og for Restbeløbet, 2000 Kr, udstede Obligation til Indstævnte.

Indstævnte, som straks havde givet Citanten Transport paa Halvdelen af 2 Prioriteten paa 4000 Kr, undlod i den følgende Tid at transportere 3. Prioriteten paa 1000 Kr til Citanten, og da denne derefter lod Ejendommen stille til Tvangsauktion, mødte en Trediemand, som paa en anden Tvangsauktion havde erhvervet 3. Prioriteten, og bød ind i dennes Beløb, hvorefter han lod sig Ejendommen udlægge.

Under Anbringende af, at det er Indstævntes Skyld, at Citanten ikke er blevet Ejer af Ejendommen, har Citanten nu under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale en efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Erstatning — dog ikke over 10.000 Kr — med Renter af Beløbet 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 December 1917 samt Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, dels at det er Citanten, som ikke har opfyldt Slutsedlens Bestemmelser, idet han ikke leverede de deri omhandlede Møbler til den kontraktmæssige Tid, dels at Slutsedlen senere er blevet afløst af en helt ny Overenskomst mellem Parterne. Men da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har

godtgjort Rigtigheden af dette sidste Anbringende, der navnlig ikke finder Støtte i det fornævnte Dokument af 12 Januar 1917, og da Møblerne ifølge Slutsedlen først skulde leveres ved Skødets Underskrift, kan der ikke tillægges nogen af disse Indsigelser Betydning. Der maa herefter gaas ud fra, at Indstævnte uberettiget har undladt at opfylde sine Forpligtelser ifølge Slutsedlen og derved har været Skyld i, at Citanten ikke er blevet Ejer af Ejendommen; Indstævnte maa derfor være pligtig at erstatte Citanten det Tab, han har lidt derved.

Med Hensyn til dette Tabs Størrelse bemærkes, at Citanten uimod sagt har anbragt, at han har leveret Indstævnte Varer for $1000 + 3860 = 4860$ Kr, og at han har bekostet Reparationer paa Ejendommen til et Beløb af 2990 Kr. Idet Citanten paa den anden Side erkender, at der maa debiteres ham 2000 Kr for den ham tiltransporterede Obligationsandel, maa det antages, at han har lidt et Tab paa $4860 + 2990 - 2000 = 5850$ Kr, og da han ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at hans Tab har været større, vil der være at tilkende ham nævnte Beløb af 5850 Kr med Renter heraf som fordret.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale til Citanten med 120 Kr.

Nr. 39. Grosserer Carl C. Salomon (Steglich-Petersen)

m o d

Aktieselskabet **Dampmøllen**, Kallundborg (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af den Appellanten i Anledning af Indstævntes Ikke-Opfyldelse af en Leveringskontrakt tilkommende Erstatning.

Kalundborg Købstads ordinære Rets Dom af 25 Marts 1918: Indstævnte, A/S »Dampmøllen«, Kalundborg, bør til Citanten, Grosserer Carl C. Salomon, København, betale 1325 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra 11 August 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1918: Appellanterne, A/S Dampmøllen, Kalundborg, bør til Appellindstævnte, Grosserer Carl C. Salomon, betale 137 Kr 50 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 11 August 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren drejer Tvisten sig her alene om Størrelsen af den Appellanten tilkommende Erstatning.

Efter Alt, hvad der foreligger, og blandt andet ogsaa under Hensyn til, at den i den indankede Dom nævnte Handel mellem Appellanten og Brødr. Justesen først blev indgaaet paa et Tidspunkt, da Appellanten var bekendt med, at Indstævnte havde Vanskelighed ved at opfylde sin Leveringspligt, maa Appellantens fornævnte Handel være uden Betydning for Bestemmelsen af Erstatningen i nærværende Sag. Herefter vil Erstatningen, som Sagen foreligger oplyst, ikke kunne sættes højere end ved Dommen sket, og denne vil derefter overensstemmende med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Carl C. Salomon, til Indstævnte, A/S Dampmøllen, Kallundborg, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ifølge Slutseddel af 20 Oktober 1916 købte Grosserer Carl C. Salomon af A/S Dampmøllen, Kalundborg, 300 Sække Byggryn à 100 kg netto pr. Sæk, af prima dansk Byg, gode, sunde, velrensede og velafskallede Varer af Smedegades Dampmøllens, Slagelse, Fabrikat, at indsende paa Købers Anfordring successive i Løbet af 3 Maaneder til Pris 33 Kr 50 Øre pr. 100 kg. Af de solgte Varer blev Intet leveret inden den i Slutsedlen fastsatte Frist af 3 Maaneder, der udløb den 20 Januar 1917, hvorimod der derefter blev leveret den 7 Februar 1917 100 Sække, den 26 Februar 1917 50 Sække og den 10 Marts 1917 50 Sække. Resten, 100 Sække, er ikke leveret.

Ved Slutseddel af 17 Februar 1917 solgte Grosserer Salomon til Firmaet Brødr. Justesen 100 Sække Byggryn for en Pris af 35 Kr pr. Sæk. Da der heraf kun leveredes 50 Sække, søgte Firmaet Brødr. Justesen ved Sø- og Handelsretten i København Grosserer Salomon til Erstatning, og ved denne Rets Dom af 13 Juli 1917 blev Grosserer Salomon dømt til at betale til nævnte Firma 1150 Kr med Rente 5 pCt p. a. fra den 14 Maj 1917 og Sagens Omkostninger med 100 Kr, idet Retten fastsatte Erstatningen paa Basis af Priser, til hvilke en autoriseret Varemægler angav at have solgt Byggryn den 18 og 26 April.

Under Sagen for Sø- og Handelsretten denuncierede Grosserer Salomon lis for A/S Dampmøllen i Kalundborg, der ogsaa gav Møde under Sagen, og efter at Sø- og Handelsretsdommen var faldet, søgte Grosserer Salomon derpaa ved Kalundborg Købstads ordinære Ret, hvor Sagen behandledes gæsteretsvis, nævnte A/S til Betaling af de fornævnte

Beløb, 1150 Kr og 100 Kr, samt som tabt Fortjeneste for 50 Sække 1 Kr 50 Øre pr. Sæk eller 75 Kr eller ialt 1325 Kr med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 11 August 1917, og Sagens Omkostninger. Aktieselskabet paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved nævnte Rets Dom af 25 Marts 1918 blev Grosserer Salomons Paastand taget til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kroner.

A/S Dampmøllen, Kalundborg, har indanket denne Dom her for Retten og paastaaet den ændret principalt saaledes, at Aktieselskabet pure frifindes for Grosserer Salomons Tiltale, subsidiært saaledes, at det frifindes mod at betale 137 Kr 50 Øre. Aktieselskabet har derhos i begge Tilfælde paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter. Grosserer Salomon har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for den principale Paastand har Aktieselskabet Dampmøllen anbragt, at Grosserer Salomon ikke har aftaget noget af det solgte Vareparti inden den i Slutsedlen fastsatte Frist, at Købet herefter var hævet, men at Grosserer Salomon senere anmodede, om han alligevel maatte faa Partiet eller en Del deraf, og at Aktieselskabet derefter, da Grosserer Salomon var en god Kunde hos Selskabet, erklærede, at det saavidt muligt vilde forsøge at levere Partiet, efterhaanden som det kunde faa Varerne frem, men uden at det kunde anerkende nogen Pligt til at levere Partiet. I Henhold til dette Tilsagn leverede Aktieselskabet derefter ialt 200 Sække. Aktieselskabet gør saaledes gældende, at det efter den 20 Januar 1917 ikke har haft nogen Leveringspligt, og at Grosserer Salomon derfor ikke kan gøre Ansvar gældende mod Selskabet, fordi dette ikke har leveret de sidste 100 Sække af det i Slutsedlen omhandlede Vareparti.

Grosserer Salomon har bestridt Rigtigheden af denne Fremstilling og anbragt, at naar Partiet ikke blev leveret inden den 20 Januar 1917, skyldes dette Aktieselskabet, der trods Anfordringer Intet leverede. Dette hang sammen med, at der ved Bekendtgørelse af 11 November 1916 var fastsat Maksimalpris paa indenlandsk Byg, hvorefter det blev vanskelig for Møllerne at faa Byg til Formaling. Under disse Forhold lempede han sig efter Aktieselskabet, der stadig lovede at levere, og som ogsaa efter Leveringstidens Udløb som foran anført leverede ialt 200 Sække uden nogen som helst Reservation og uden nogen Reklamation om, at Kontrakten skulde være misligholdt fra Salomons Side og Købet som Følge heraf hævet. Først i Slutningen af Marts 1917, da Firmaet Brødr. Justesen bestemt forlangte Levering, og da han gjorde Dampmøllen bekendt hermed, blev det fra Aktieselskabets Side gjort gældende, at han ikke havde aftaget Varepartiet i rette Tid.

Imod Aktieselskabets Benægtelse har Grosserer Salomon nu vel ikke bevist, at han har rettet nogen Anfordring til Aktieselskabet om at levere Varepartiet forinden den 20 Januar 1917, men paa den anden Side har Aktieselskabet ikke godtgjort, at det efter den Tid og forinden Slutningen af Marts har tilkendegivet Grosserer Salomon, at det betragtede Købet som hævet. Under Hensyn hertil og til, at Aktieselskabet efter Leveringstidens Udløb har leveret ialt 200 Sække, uden

at det mod Grosserer Salomons Benægtelse er godtgjort, at der ved Leveringen af disse Partier er taget noget Forbehold, findes Grosserer Salomon at have været berettiget til at gaa ud fra, at hele Partiet, som oprindelig aftalt, vilde blive leveret, og Aktieselskabet findes derfor at maatte godtgøre ham det Tab, han har lidt ved, at de sidste 100 Sække ikke blev leveret.

Med Hensyn til Erstatningens Størrelse bemærkes, at Erstatningsberegningen ved den fornævnte Sø- og Handelsrets Dom er foretaget paa Basis af Byggryn, formålet af kanadisk Byg, men da Købet efter Sluttedlen af 20 Oktober 1916 mellem Parterne i denne Sag angaar Gryn af dansk Byg, vil den Erstatning, som det ved Sø- og Handelsrettens Dom er paalagt Grosserer Salomon at udrede til Firmaet Brødr. Justesen, ikke kunne være bestemmende for det Erstatningskrav, der af Grosserer Salomon vil kunne gøres gældende mod A/S Dampmøllen. Ganske vist maa Parterne antages at være enige om, at det i Marts 1917 ikke var muligt at købe danske Byggryn, men dette findes kun at kunne føre til, at Erstatningen maa beregnes paa Basis af den fastsatte Maksimalpris paa indenlandsk Byg med Tillæg af Prisen for Fremstillingen af Byggryn. Da Maksimalprisen i Henhold til Bekendtgørelsen af 11 November 1916 var 24 Kr 75 Øre for 100 kg, og da Prisen for Fremstillingen af Byggryn, efter hvad Aktieselskabet uimodsagt har anbragt, andrager ca. 10 Kr pr. Sæk à 100 kg, findes Byggrynsprisen paa dansk Byg herefter paa den anførte Tid at maatte bestemmes til 34 Kr 75 Øre pr. 100 kg. Den Grosserer Salomon tilkommende Erstatning vil herefter udgøre 1 Kr 25 Øre pr. Sæk eller for 50 Sække 62 Kr 50 Øre samt som tabt Fortjeneste 75 Kr eller ialt 137 Kr 50 Øre.

I Overensstemmelse med Aktieselskabets subsidiære Paastand vil det herefter være at tilpligte at betale Grosserer Salomon dette Beløb med Renter af Beløbet som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Tirsdag den 15 April.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Levy

mod

Søren Christian Nielsen (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af § 41, jfr. § 42 og § 43, sidste Stykke, i Lov af 8 Juni 1912 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 30 April 1917: Tiltalte Søren Christian Nielsen af Nysted bør til Statskassen betale 498 Kr 48 Øre samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, 50 Kr, Defensor, Sagfører Poulsen, 40 Kr

samt endvidere til Sagfører Poulsen Erstatning for Udlæg med 40 Kr 50 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1918: Tiltalte Søren Christian Nielsen bør til Statskassen for Skatteaarene 1911—12, 1912—13, 1913—14 og 1914—15 betale Formueskat af fire Tusinde Kroner om Aaret efter Ligningskommissionens nærmere Fastsættelse. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige. I Salær til Overretssagførerne Konrad Levysohn og Krabbe betaler det Offentlige 100 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen foreligger oplyst, kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget efter Lov Nr 144 af 8 Juni 1912 strafbart Forhold ved sine Selvangivelser, forsaavidt Indtægten angaar. I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde ligeledes rettelig antaget, at Tiltalte ikke har gjort sig skyldig i noget efter nævnte Lov strafbart Forhold derved, at han i sine Selvangivelser om Formuen ikke har taget de Beløb i Betragtning som han i 1911 indsatte paa nogle Kontrabøger, lydende paa hans Børns Navne.

Efter det under Sagen tildels efter Dommens Afsigelse Oplyste maa Tiltaltes Forklaring om, at han har arvet det i Dømmen nævnte Beløb af 7000 Kroner forkastes. Forsaavidt Tiltalte dernæst har forklaret, at Fætteren Svensson i 1904 har laant ham 2000 Kroner, maa ogsaa denne Forklaring forkastes. Det maa herefter antages, at Tiltalte mod bedre Vidende i sine Selvangivelser om Formuen for Skatteaarene fra 1908—09 til 1914—15 har fradraget de nævnte 2000 Kroner som Gæld, ligesom det ogsaa maa antages, at Tiltalte mod bedre Vidende har undladt i sin Selvangivelse om Formuen for 1915—16 at medregne de fornævnte 7000 Kroner. Tiltalte vil derfor være at anse efter Loven af 1912 § 41 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes at burde bestemmes til 80 Kroner. Derimod vil Tiltalte ikke her under Sagen kunne idømmes nogen Erstatning til Statskassen, da det ikke paa Grundlag af det Foreliggende lader sig nøjagtigt afgøre, hvor stort et Beløb han har besveget Statskassen for.

Aktionens Omkostninger vil Tiltalte have at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte, Søren Christian Nielsen, bør til Statskassen bøde 80 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fast-

satte Salarier og Godtgørelse for Udlæg samt i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Levy og Harboe 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nysted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Søren Christian Nielsen for Overtrædelse af § 41, jfr. § 42 og § 43, sidste Stykke, i Lov af 8 Juni 1912 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Tiltalte er født den 14 December 1846 og ikke tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Tiltalte i 1906 havde solgt sin Gaard, flyttede han i 1907 til Nysted, hvor han siden da har drevet Forretning med Manufakturvarer; i de første Aar købte han sine Varer hos en Købmand Høst i Nykøbing F., men fra 1 Januar 1910 at regne ændredes Forholdet derhen, at han antoges som Bestyrer af Høst's Filial i Nysted for en fast maanedlig Gage af 100 Kr + 6 pCt af Omsætningen; Høst skulde endvidere betale 20 Kr maanedlig til Medhjælp og har derhos betalt Husleje og andre Driftsudgifter.

Ved Skatteansættelsen for Aaret 1914 fattede Ligningskommissionen Mistanke om, at Tiltaltes Selvangivelse var urigtig, hvorfor den foranledigede, at der hos ham den 3 August 1915 blev foretaget en Husundersøgelse. Ved denne fandtes et kontant Beløb af 11.243 Kr i Tiltaltes Skrivebordsskuffe, hvilket han erklærede for sin Ejendom. Om Grunden til, at han havde angivet sin Formue pr. 1 Januar 1915 til 2000 Kr, forklarede Tiltalte, at af fornævnte Beløb tilhørte de 4000 Kr hans 5 Børn, medens de 7000 Kr var et Beløb, som han den 27 Juni 1915 havde faaet udbetalt af en amerikansk Fætter, S. C. Svensson, som Arv efter en i Amerika afdød Tante.

Med Hensyn til førstnævnte Beløb er det oplyst, at han i Marts og April Maaneder 1911 indsatte 3500 Kr paa Kontrabøger, lydende paa hans Børns Navne, den 25 April og 14 Maj 1914 hævdede han atter Beløbet med Renter, og om Grunden til, at det ikke straks blev tilsendt Børnene, har han forklaret, at han var bleven uenig med et af dem; den 18 August 1915 — efter at Undersøgelsen mod ham var indledet — tilsendte han Børnene dette Beløb. Tiltalte hævder, at han har givet et af Børnene Underretning om Dispositionen til deres Fordel og anmodet denne om at lade Meddelelsen gaa videre; denne Forklaring er bestyret ved Udtalelser fra dette Barn. Tiltalte hævder, at ved Indsættelsen paa Kontrabøgerne, gik Beløbet ud af hans Formue, og at han derfor ikke har været pligtig at betale Skat heraf; om Dispositionen har han desuden givet Ligningskommissionens Formand Underretning. I denne Betragtning kan der imidlertid ikke gives ham Medhold, og af dette Beløb vil han derfor have at svare Formueskat til Staten.

Angaaende de 7000 Kr forklarer Tiltalte, at han har arvet det fra en i Amerika afdød Tante, og at det blev ham udbetalt den 27 Juni 1915

af en Fætter, S. C. Svensson; om denne Tante og denne Fætter har Tiltalte ikke iøvrigt kunnet give nogen Oplysning; Fætterens Adresse eller Opholdssted har ikke kunnet oplyses; efter det Foreliggende kan Tiltaltes Forklaring dog ikke forkastes, hvorfor han ikke for de Aar, som omhandles under nærværende Sag, kan anses pligtig til af dette Beløb at svare Skat til Staten.

Tiltaltes Selvangivelse for de sidste Aar gaar ud paa Følgende:

	Indkomst.	Formue.
for Aaret 1908	757 Kr	3500 Kr
1909	613 —	3000 —
1910	520 —	0 —
1911	896 —	0 —
1912	927 —	0 —
1913	1102 —	0 —

Medens Selvangivelserne blev taget til Følge, hvad angik Formuen, forhøjedes Indtægtsangivelsen for Aarene 1909, 1910 og 1911 til 1100 Kr, for Aaret 1912 til 1500 Kr og for Aaret 1913 til 2400 Kr.

Tiltalte har under Forhørerne benægtet at have ført Kassebog, — Noget taler imod denne Forklarings Rigtighed — og hans Opgivelser angaaende hans Indtægter har været saa ubestemte, at der ikke derpaa kunde opstilles nogen Beregning; af en autoriseret Revisor er der, paa Grundlag af det Oplyste, opstillet følgende Beregninger over hans Indtægter og Formue:

1908—09	0 Kr	6700 Kr
1909—10	910 —	6400 —
1910—11	910 —	7450 —
1911—12	2189 —	8580 —
1912—13	2331 —	9815 —
1913—14	2512 —	11.450 —
1914—15	2935 —	12.785 —
1915—16	2663 —	

Efter denne Beregning, der af Underretten er lagt til Grund ved Sagens Paadømmelse, har Tiltalte i de angivne Aar betalt for lidt i Skat til Statskassen 83 Kr 08 Øre, hvorfor han ved Underrettens Dom af 30 April 1917 blev dømt til at betale 83 Kr 08 Øre samt i Bøde 415 Kr 40 Øre eller ialt 498 Kr 48 Øre.

Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør er der givet Tiltalte Adgang til detailleret at gennemgaa og fremsætte sine Indvendinger mod de af den autoriserede Revisor opstillede Beregninger; paa Grundlag af disse Indvendinger, som ikke vil kunne forkastes, er der af Revisoren opstillet en ændret Beregning over Tiltaltes Indtægter og Formue; medens de saaledes ændrede Beregninger ikke med Sikkerhed tillader at konstatere, at Tiltalte, forsaavidt angaar Indkomsten, har afgivet urigtige Selvangivelser, vil Tiltalte herefter i Medfør af Lov Nr 144 af 8 Juni 1912 § 41, jfr. § 42 og § 43, sidste Stykke, være

at tilpligte for Skatteaarene 1911—12, 1912—13, 1913—14 og 1914—15 at svare Statskassen Formueskat efter Ligningskommissionens nærmere Fastsættelse af 4000 Kr for hvert Aar, hvørimod der, da Tiltalte ikke skønnes at have udvist Svig eller grov Uågtsomhed, ikke findes Grund til at paalægge ham nogen Bøde.

Sagens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og Udlæg, vil være at udrede af det Offentlige.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Konrad Levysohn og Krabbe, bør det Offentlige til hver betale 100 Kr.

Nr. 210. **A/S Nordisk Handel (Ingen)**
 m o d
 Snedkermester A. Harmsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, A/S Nordisk Handel, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades Selskabet med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Maj 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr 9.

Onsdag den 23 April.

Nr. 28. **Danske Studenters Roklub (Møldrup efter Ordre)**

mod

stud. jur. **Niels Ventegodt, K. Jørgensen** m. Fl. (I. Kondrup efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en paa en Generalforsamling i den appellerende Forening truffen Beslutning om Eksklusion af de Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1918: Den ovennævnte Eksklusion maa anses for ugyldig, og de Indstævnte, Danske Studenters Roklub bør under en Bøde af 10 Kr til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidder Dommen overhørig, genindsætte Sagsøgerne, stud. juris Niels Ventegodt, K. Jørgensen, I. A. S. Thranum, C. J. Dahl, Aage Jensen, Carl Chr. Hall Jensen, Knud Heegaard, H. Heegaard, Einar Nielsen, Jul. Margolinsky, H. Hermann, John F. Tryde og E. Schliemann, i den fulde Nydelse af deres tidligere Rettigheder som Medlemmer af Danske Studenters Roklub. Sagens Omkostninger bør de Indstævnte betale Sagsøgerne med 150 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at de af de Indstævnte fremsatte Indsigelser mod Indkaldelsen til og Ledelsen af den den 12 November 1917 afholdte Generalforsamling er forkastede.

Efter Indholdet af § 5 i Lovene for »Danske Studenters Roklub«, hvori det blandt andet hedder: »Eksklusion af anden Grund end Gæld kan kun ske ved en Generalforsamlingsbeslutning med kvalificeret Majoritet ($\frac{2}{3}$ af de mødte og repræsenterede Stemmer), og under Hensyn til, at Hovedbestyrelsen for »Dansk Forening for Rosport« i Maj 1917 havde besluttet at ekskludere Langtursroklubben »Viking« — en Beslutning, der blev stadfæstet paa en den 17 Marts 1918 afholdt Generalforsamling — maa den Be-

slutning om at ekskludere de Indstævnte, som blev vedtaget paa den den 12 November 1917 afholdte Generalforsamling, og som efter det Oplyste maa antages vedtaget med det i Lovens § 5 foreskrevne Flertal, anses for gyldig. Herefter vil Appellanten i Overensstemmelse med sin Paastand være af frifinde.

De Indstævnte vil derhos have in solidum at betale Appellanten Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten med 150 Kroner samt have, ligeledes in solidum, at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager som nedenfor anført.

Thikendes for Ret:

Appellanten, Danske Studenters Roklub, bør for Tiltale af de Indstævnte, stud. juris Niels Ventegodt, K. Jørgensen, I. A. S. Thranum, C. J. Dahl, Aage Jensen, Carl Christian Hall Jensen, Knud Heegaard, H. Heegaard, Einar Nielsen, Jul. Margolinsky, H. Hermann, John F. Tryde og E. Schliemann, i denne Sag fri at være. De Indstævnte betaler, En for Alle og Alle for En, til Appellanten Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten med 150 Kroner og til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde erlægges og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Møldrup i Salarium for Højesteret 150 Kroner. Saa betaler de Indstævnte og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører I. Kondrup 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

»Dansk Forening for Rosport« vedtog den 11 Marts 1917 et Reglement for Langtursroning, hvori bl. a. bestemtes, at ingen Baad paa Langture maatte fjerne sig mere end ca. 1000 m fra Land uden Dispensation fra Hovedbestyrelsen. »Langtursroklubben Viking«, som var Medlem af »Dansk Forening for Rosport«, søgte i April 1917 Hovedbestyrelsen om Tilladelse for nogle navngivne Roere til at foretage Langturen København—Nordkap—København, men fik Afslag herpaa med Bemærkning, at Hovedbestyrelsen ikke ved at give en almindelig Dispensation for hele denne Tur vilde paatage sig den mindste Del af Ansvar herfor. Viking søgte da den 8 Maj 1917 Dispensation for John F. Tryde, Edmund Schliemann og Niels Ventegodt til Passage Helsingør—Helsingborg i Dagene omkring 20 Maj og gav paa Forespørgsel Oplysning bl. a. om, at de

agtede at fortsætte langs den svenske Kyst til Kristiania, eventuelt længere, men fik den 15 s. M. Afslag herpaa med Bemærkning, at der ikke var meddelt de nødvendige Oplysninger til at bedømme Rækkevidden af en saadan Dispensation, og at Hovedbestyrelsen maatte tage bestemte Afstand fra den paatænkte Langtur, saalænge der ikke var forelagt en nøjagtig og detailleret Plan over Turen. Viking svarede imidlertid, som allerede tidligere gjort gældende, at den af et af Hovedbestyrelsens Medlemmer mundtlig havde faaet Meddelelse om, at Dispensationen var i Orden, og at den vilde gøre Brug af denne, og den 22 Maj roede de tre nævnte Medlemmer af Viking over Sundet ved Helsingør. Den 29 s. M. vedtog Hovedbestyrelsen da at udelukke Viking af »Dansk Forening for Rosport« i Henhold til dennes Loves § 5, hvorefter en Klub, der handler mod de gældende Love, Reglementer, Hovedbestyrelsens eller Forretningsudvalgets Afgørelser, af Hovedbestyrelsen kan udelukkes af Foreningen med Rekurs til Generalforsamlingen. Paa Hjemturen — efter Udelukkelsen — roede de tre Roere endvidere to Gange over Kattegat, fra Gøteborg til Skagen og fra Aarhus til Sjælland.

Næsten alle Vikings Medlemmer var tillige Medlemmer af Danske Studenters Roklub, som atter var Medlem af »Dansk Forening for Rosport«. Paa en Generalforsamling i Danske Studenters Roklub den 12 November 1917 blev det nu ifølge Generalforsamlingsprotokollen efter nogen Forhandling vedtaget med 39 Stemmer mod 8 at ekskludere Vikings Medlemmer med en Maanedes Frist til at udmelde sig af Viking.

Stud. juris Niels Ventegodt paa egne Vegne og som Befuldmægtiget for K. Jørgensen, I. A. Thranum, C. J. Dahl, Aage Jensen, Carl Chr. Hall Jensen, Knud Heegaard, H. Heegaard, Einar Nielsen, Jul. Margolinsky, H. Hermann, John F. Tryde og E. Schliemann, der alle foruden af Viking var Medlemmer af Danske Studenters Roklub, søger nu denne Eksklusion kendt ulovlig og Danske Studenters Roklub sender pligtig til under daglig Bøde at genindsætte dem i den fulde Nydelse af deres tidligere Rettigheder som Medlemmer af Danske Studenters Roklub.

Danske Studenters Roklub har paastaet sig frifundet.

Forsaavidt Ventegodt gør gældende, at Indkaldelsen til Generalforsamlingen ikke har været behørig, da det i denne hed, at Viking var ekskluderet af Dansk Forening for Rosport, medens den da kun var foreløbig udelukket af Bestyrelsen, findes en mulig Unøjagtighed i saa Henseende uden Betydning, tilmed da det rette Forhold maa antages at være blevet oplyst paa Generalforsamlingen. Ej heller ses der at være tilstrækkeligt Grundlag for Ventegodts Indsigelse om, at Generalforsamlingen ikke blev ledet upartisk, eller at Vikings Medlemmer ikke fik Lejlighed til at fremkomme med et Forsvar.

Ventegodt har dernæst gjort gældende, at Stemmeoptællingen ikke er foregaaet nøjagtig, og at der ikke har været afgivet det i Lovenes § 5 foreskrevne Flertal af $\frac{2}{3}$ af de mødte og repræsenterede Stemmer for Eksklusionen. Han har i saa Henseende fremlagt Erklæringer under Eds Tilbud fra 15 tilstedeværende Medlemmer om, at de har stemt imod Eksklusionen, hvilket for de Flestes Vedkommende er bekræftet ved at

afgive Vidneforklaringer, endvidere fra 2 tilstedeværende Medlemmer om, at de har undladt at stemme, samt fra 5 ikke tilstedeværende Medlemmer om, at de har afgivet Fuldmagt til at stemme mod Eksklusionen.

Selv om der imidlertid gaas ud fra, at Eksklusionen er gyldig vedtaget af Generalforsamlingen, kan Eksklusionen dog ikke anses som lovlig, da de Ekskluderedes Forhold som Medlemmer af Viking, der ikke indeholder noget retstridigt overfor Danske Studenters Roklub, ejheller findes at indeholde et saadant Brud paa de Forudsætninger, der maa antages at ligge til Grund for deres Stilling som Medlemmer af nævnte Roklub, at de af den Grund har kunnet udelukkes fra de heraf flydende Rettigheder.

Ventegodts Paastand maa herefter tages til Følge, saaledes at Dagbøden bestemmes til 10 Kr til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse og Sagens Omkostninger til 150 Kr.

Nr. 45. Direktør M. B. Bryld (Ingen)
 mod
 Repræsentant H. Sindby (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Direktør M. B. Bryld, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 72. Fabrikant K. Christensen (Ingen)
 mod
 Fabrikant Bruno Kassmann (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant K. Christensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i

Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og han ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdag den 24 April.

Nr. 34. Kreaturforsikrings-Anstalten »Pan« (Knudtson)
 mod
 Gaardejer **Jens Larsen (Bache),**

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at udbetale et Forsikringsbeløb for en Hingst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1918: De Indstævnte, Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, bør til Citanten, Gaardejer Jens Larsen, Lindet pr. Torrig, betale 2269 Kr 30 Øre med Rente heraf 5 pCt p. a. fra den 5 Januar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, til Indstævnte, Gaardejer Jens Larsen, med 300 Kroner. Saabetales Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 15 Oktober 1917 modtog Kreaturforsikrings-Anstalten »Pan« Begæring fra Gaardejer Jens Larsen, Lindet pr. Torrig, om Forsikring af en ham tilhørende 5 Aar gammel brun Hingst for et Beløb af 4000 Kr. Ifølge Begæringen, der indgaves gennem Anstaltens stedlige Repræsentant, Dyrlæge Nicolajsen, Mageltving, der ogsaa var Gaardejer Larsens

Dyrlæge, erklærede Gaardejer Larsen, at han ønskede at erlægge Præmien halvaarsvis og pr. Postopkrav, hvorhos han erklærede sig bekendt med de i Anstaltens Love og Betingelser for Forsikring angivne Regler.

Ved Skrivelser af 15 og 30 Oktober samt 13 November 1917 til Dyrlæge Nicolajsen erindrede Anstalten om Indsendelsen af Sundhedsattest for Hingsten i Overensstemmelse med Lovenes § 6; ved Skrivelse af sidstnævnte Dato til Gaardejer Larsen meddelte Anstalten derhos denne, at den ikke havde modtaget saadan Attest. Efter at Larsen i Anledning heraf havde talt med Dyrlægen, og disse, som det maa antages, var blevet enige om, at Forsikringssummen skulde nedsættes til 3000 Kr, modtog Anstalten den 3 December 1917 den paagældende, af Dyrlægen udfærdigede Attest, der var dateret den 29 November s. A.

Den 4 December 1917 afgik Hingsten ved Døden paa Grund af en pludselig opstaaet Sygdom.

Den 5 December 1917 afsendte Anstalten, der dengang Intet kendte til Hingstens Død, mod Postopkrav den i Henhold til den indgivne Begæring udfærdigede Forsikringspolice til Gaardejer Larsen. Ifølge Policen, der var dateret den 3 December 1917, var Hingsten forsikret for 3000 Kr fra den 3 December 1917 til den 3 December 1918, saaledes at Forsikringen stedse betragtedes som fornyet for eet Aar, naar skriftlig Opsigelse paa nærmere angiven Maade ikke havde fundet Sted, hvorhos Policen indeholdt Kvittering for den halvaarlige Præmie, 105 Kr med Tillæg af forskellige mindre Beløb, 9 Kr 25 Øre, altsaa ialt 114 Kr 25 Øre.

Den 7 December 1917 udbragte Postvæsenet Forsendelsen til Gaardejer Larsen.

Larsen var imidlertid ikke hjemme, men indløste den 8 s. M. om Formiddagen Forsendelsen.

Den 11 December 1917 modtog Anstalten fra Postvæsenet det indbetalte Præmiebeløb.

Den 12 December 1917 modtog Anstalten Anmeldelse om, at Hingsten var død den 4 s. M. Den paagældende Anmeldelse maa antages at være fremkommet gennem Dyrlægen, hvem Larsen havde tilkaldt samme Dag, som Hingsten var død, og anmodet om at foretage det fornødne med Hensyn til Anmeldelse til Selskabet.

Ved Skrivelser, ligeledes af 12 December 1917, dels til Gaardejer Larsen, dels til Dyrlægen, erklærede Anstalten, at den ikke kunde yde Erstatning for Hingsten, da Policen ikke var traadt i Kraft paa det Tidspunkt, Hingsten var død. Anstalten tilbagesendte derhos Præmiebeløbet til Gaardejer Larsen, der imidlertid nægtede at modtage Beløbet.

Under nærværende Sag har nu Citanten, fornævnte Gaardejer Jens Larsen, under Anbringende af, at Policen gjaldt fra den 3 December 1917, ifølge sin endelige Paastand søgt de Indstævnte, ligeledes fornævnte Kreaturforsikrings-Anstalt »Pan«, til Betaling af 2269 Kr 30 Øre — nemlig ifølge § 2 i Lovene $\frac{1}{5}$ af Forsikringssummen med 2400 Kr eiter Fradrag af forskellige Beløb, ialt 130 Kr 70 Øre — med Rente heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 5 Januar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af fornævnte Beløb, 114 Kr 25 Øre.

Til Støtte herfor har de anført, dels at Policen, skønt dateret den 3 December 1917, først udfærdigedes den 5 s. M. og saaledes ikke var udstedt, da Hingsten døde, og at det var en selvfølgelig og for Citanten kendelig Forudsætning hos dem, at det forsikrede Objekt eksisterede paa den Tid, da Policen udstedtes, dels at de først har modtaget Præmien den 11 December 1917 og derfor maa være fritaget for at betale Erstatning i Henhold til Lovenes § 7, hvorefter Anstalten ikke hæfter for Tab, »som er indtrufne eller til hvilke Aarsagen (Sygdommen eller Ulykkestilfældet) er til Stede, inden den forfaldne Præmie er erlagt til Anstalten, og dennes skriftlige Anerkendelse for Modtagelsen foreligger«.

Selv om det nu i Overensstemmelse med de Indstævntes, mod Citantens Benægtelse iøvrigt ikke godtgjorte Anbringende antages, at Policen først er udfærdiget den 5 December 1917, maa der dog gives Citanten Medhold i, at Anstalten ved at datere Policen den 3 December 1917 og ved i Policen at anføre, at samme omfatter Tiden fra den 3 December 1917 til den 3 December 1918 er indgaaet paa, at Policen under Forudsætning af, at Hingsten levede den 3 December 1917, og at Præmien rettidigt betales, havde Gyldighed fra og med nævnte Dag. Da Præmien derhos skulde erlægges ved Postopkrav, og da Citanten, hvad der maa antages at være ubestridt, uopholdelig har indløst Forsendelsen, samt da Policen efter sin Affattelse tillige maa tjene som Kvittering for Præmien, for hvilken ingen særlig Kvittering er tilstillet Citanten, maa der endvidere gives Citanten Medhold i, at Præmien er rettidigt erlagt.

Herefter vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Nr. 70. Overretssagfører L. C. leNorman de Bretteville (Asmussen)
m o d

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Ophævelse af en Appellanten efter Fr. 16
Januar 1828 § 14 idømt Bøde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
9 December 1918: Indstævnte Slagtermester Aage Hansen, bør for Til-
tale af Citanten, Snedkermester Georg Koføed i denne Sag fri at være.
Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 75 Kr. I Bøde
til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse betaler Overretssagfører L. de
Bretteville 40 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Stævning til Politidirektøren i København paa det
Offentliges Vegne har Appellanten for Højesteret nedlagt Paa-

stand om Bortfald af den Bøde, som ved den forsaavidt indankede Dom er ikendt ham efter Frd. 16 Januar 1828 § 14.

Om nu end Appellantens Procedure i foregaaende Instans burde have været fremmet med noget større Hurtighed end Tilfældet har været, findes han dog ikke at have gjort sig skyldig i et saadant utilbørligt Ophold af Sagen, at der er tilstrækkelig Føje til at gøre Anvendelse af den nævnte Lovbestemmelse. Appellantens Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte Appellanten, Overretssagfører L. C. le Norman deBretteville, ikendt Bøde bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag søger Citanten, Snedkermester Georg Kofoed, Indstævnte, Slagtermester Aage Hansen, til Betaling af 3235 Kr, som Indstævnte skal skyldte ham for et Spisestue- og Soveværelsesmøblement, som Indstævnte har nægtet at modtage, med Renter af Beløbet 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Januar 1918. Subsidiært fordrer Citanten Erstatning for Handlens Misligholdelse med 687 Kr med Renter heraf, som nævnt.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse, erkender at have set paa de paagældende Møbler, men han nægter at have bestilt dem, og da Citanten ikke ved det i Sagen herom Oplyste — derunder forskellige Vidners Forklaringer — har bevist, at der om Møblerne er fra Indstævntes Side afsluttet noget endeligt Køb, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tilkendt hos hinanden, findes Citanten at burde godtgøre Indstævnte med 75 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Overretssagfører L. de Bretteville, der har procederet Sagen for Citanten, være at anse efter Forordningen 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde paa 40 Kr til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Nr. 9. Husejer **Ib Petersen** (Harboe)
 mod
 Vekselererfirmaet **Brødr. Beer** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om der mellem Parterne er truffen endelig Aftale om at Indstævnte skulde foretage Køb af nogle Aktier for Appellantens Regning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1918: Indstævnte, Husejer Ib Petersen, bør til Citanterne, Vekselererfirmaet Brdr. Beer, betale de paastævnte 2778 Kroner 02 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 23 April 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter at Højesteretsdommen af 3 April 1918 var afsagt, har Appellanten, Husejer Ib Petersen, i betimelig Tid meldt sig med Kvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger, der tildels er fremkommet under et af Appellanten efter den indankede Doms Afsigelse foranstaltet Tingsvidne, maa der gaas ud fra, at der ved Forhandlinger, som fandt Sted paa Børsen den 9 Marts 1917 mellem Appellanten og en for det indstævnte Firma optrædende Repræsentant, er truffet endelig Aftale om Køb for Appellantens Regning af de i Dommen ommeldte Aktier. Som Følge heraf, og uanset at Appellanten, efter hvad der under det nævnte Tingsvidne er forklaret af Firmaets Repræsentant, ved en telefonisk Samtale med denne nogle Dage efter den 9 Marts protesterede imod, at Købet havde fundet Sted, maa det, idet de i Dommen anførte Grunde iøvrigt tiltrædes, have sit Forblivende ved dennes Resultat, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husejer Ib Petersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Citanterne, Vekselererfirmaet Brdr. Beer, paa-staaet Indstævnte, Husejer Ib Petersen, dømt til Betaling af 2778 Kr 02 Øre, som han skal være dem skyldig ifølge Opgørelse over Køb og Salg for hans Regning af 8000 Kr Aktier i A/S Østasiatisk Kompagni, tilligemed Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 23 April 1917 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har i første Række gjort gældende, at Citanterne ingen Bemyndigelse har haft til at foretage det ommeldte Køb — og følgelig heller ikke Salget — for hans Regning.

Det fremgaar imidlertid af Sagens Oplysninger, at Citanterne den 9 Marts 1917 har tilstillet Indstævnte Opgørelse over det ommeldte Køb — til Sikkerhed for hvilket Indstævnte efter Citanternes Anbringende havde lovet at deponere en Panteobligation for et Beløb af 3000 Kr —, at Citanterne den 21 s. M. tilskrev Indstævnte, at da de Intet havde hørt fra ham og forgæves havde søgt at komme i Forbindelse med ham, maatte de anmode ham om at komme til dem den følgende Dag inden Børstid, og i modsat Fald maatte de realisere Aktierne som Følge af manglende Depositum, samt at de den følgende Dag meddelte Indstævnte, at Realisationen var sket med et Tab for ham af det paastævnte Beløb, hvorefter Indstævnte den 26 s. M. skriftlig gjorde Indsigelse overfor Citanterne mod at have bestilt Aktier gennem dem.

Da Indstævnte ikke har tilvejebragt nogen Oplysning til Støtte for sit af Citanterne bestridte Anbringende om at have allerede den 12 s. M. ved telefonisk Henvendelse til Citanternes Kontor protesteret mod Købet, og ej heller har oplyst, at han paa anden Maade end ved ovenommeldte Indsigelse efter Salget af Aktierne har reklameret overfor den modtagne Opgørelse over Aktiekøbet, og da det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa anses væsentligt bestyrket, at Købet er foretaget efter Indstævntes Bemyndigelse og med Aftale om, at han skulde stille et Depositum som det Fornævnte, maa Købet og det som Følge af Depotets Udebliven skete Salg med Rette anses foretaget for Indstævntes Regning.

Forsaavidt Indstævnte dernæst til Støtte for sin Frifindelsespaastand har anført, at Citanterne i hvert Fald har været uberettiget til at foretage Købet og Salget — saaledes som det efter det Foreliggende maa antages sket — gennem Compensationer overfor tilsvarende Salgs- og Købeordrer, kan der ikke tillægges dette nogen Betydning, idet Citanterne — der ikke er Deltagere i Kursnoteringen — ikke kan antages i Mangel af udtrykkelig Ordre derom at have været pligtige at lade Købet foretage ved Noteringen, hvorved yderligere bemærkes, at Ordren maa antages afgivet af Indstævnte under Efterbørsen.

Da der endelig ikke efter det Foreliggende kan anses at have paa hvilet Citanterne nogen Pligt til — som af Indstævnte hævdet — at realisere Aktierne straks, naar Depotet udeblev, vil Indstævnte, der ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Opgørelsen af det ved Købet og Salget af Aktierne fremkomne Tab være at dømme efter Citanternes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Nr. 212. Højesteretssagfører Stein
m o d

Arnold Michael Willemoes Lindegaard (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1919: Arrestanten Arnold Michael Willemoes Lindegaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olivarius og Knudtzon, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Arnold Michael Willemoes Lindegaard til Højesteretssagførerne Stein og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Arnold Michael Willemoes Lindegaard, der tiltales for Tyveri, er født den 6 Marts 1887 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 7 Juli 1908 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 Stk., sidstnævnte Paragraf tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 14 Maj 1910 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved nærværende Rets Dom af 3 Oktober 1911 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Fra den 31 Oktober 1917 til den 2 November s. A. var han anholdt ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Meddelagtighed i Tyveri; Sagen blev sluttet uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Fredag den 12 April 1918 anmeldte Kontorlærling Georg Edvard Valdemar Hagelberg, at en hans Principal, Firmaet Tømmerhandler M. H. Krause, tilhørende Cykel, mærket Union Nr 550963 og forsynet med rød Staffering, Teglgaards Dæk og Torpedo Frihjul, samme Dag Klokken 11—12 Formiddag var frastjaalet ham, der havde henstillet den i aflaaet Stand paa Købmagergade udfor Nr 50.

Den 27 Oktober 1918 om Formiddagen indfandt Arrestanten sig paa Fælledvejens Politistation og forespurgte, om hans Cykel, som han havde stillet fra sig i Baggensengade, skulde være indleveret som Hittegods, og genkendte med Bestemthed en samme Dag til Stationen indleveret

Cykel, der var fundet hensat i en Gaard i Blaagaardsgade, som den af ham omspurgt. Den paagældende Cykel var paa et paaskruet Skilt mærket »Urania« og havde Nr 550963, hvilket Nummer var indhugget paa Sadelstangrøret; den svarede iøvrigt nøje til den ved Anmeldelsen af Tyveriet af fornævnte Cykel givne Beskrivelse af denne. Da Arrestanten herefter blev afhørt med Hensyn til sin Adkomst til den som fundet indleverede Cykel, forklarede han, at han en Fredag Eftermiddag ved 1—2 Tiden i Foraaret — uden at han kunde huske Maaneden — havde købt den i en Cykelreparationsforretning i Landemærket, hvilken Forretnings Beliggenhed han nærmere beskrev, ligesom han gav et Signalement af Indehaveren, der paa Arrestantens Begæring om Købebevis havde svaret, at et saadant kunde Arrestanten ikke faa, idet Sælgeren ikke gav Købebevis paa brugte Cykler.

Denne Forklaring vedstod Arrestanten i det foreløbige Forhør og i det første derefter afholdte Forhør, dog i dette sidste med den Ændring, at han tilbyttede sig Cyklen for en ham tilhørende Cykel og 32 Kr; senere har Arrestanten forklaret, at han havde tilbyttet sig Cyklen paa Gaden udfor Griffenfeldtsgade 38, hvor han var beskæftiget ved Vinduespudsning. Manden, med hvem han byttede, havde sagt, at han havde et Cykelværksted i Landemærket. Handlen blev efter Arrestantens Forklaring fuldbyrdet paa Stedet, idet Arrestanten med det samme fik den tilbyttede Cykel overleveret, ligesom han afleverede sin gamle Cykel.

Efter at Arrestanten under Sagen havde angivet, at hans paaskudte Hjemmelsmand paa et vist Tidspunkt havde Beskæftigelse i en Cykelforretning paa Fælledvej, er Indehaveren af denne paa det paagældende Tidspunkt, Ludvig Ogarek, foranlediget til Møde under Sagen, og Arrestanten har derefter erklæret at genkende Ogarek som Sælger af den i Bevaring tagne Cykel.

Ogarek, der ikke er fundet forhen straffet her i Landet, hvor han har haft Ophold fra 1910, har bestemt hævdet, at han ikke har byttet Cykel med Arrestanten, hvad slet ikke har været paa Tale mellem dem, og denne Forklarings Rigtighed er paa forskellig Maade bestyrket, blandt andet ved, at det ved de beedigede Vidneforklaringer af Tømrermester P. G. Fischer og Gartner Carl Gerhard Fischer saa vel som ved Udsagn af Arrestantens Kæreste, Doris Hansen, mod Arrestantens Benægtelse og i Strid med hans Fremstilling af, hvorledes Byttehandlen skal være foregaaet, maa anses for godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af den under Sagen ommeldte Cykel i alt Fald nogen Tid samtidig med, at han endnu var i Besiddelse af den ældre Cykel, som han senere til Vidnerne, Tømrermester Fischer og Gartner Fischer, angav at have mistet ved Tyveri.

Til de sidstnævnte Vidner har han i Følge disses Forklaringer iøvrigt udtalt, til Vidnet, Tømmerhandler Fischer, at han havde købt Cyklen (vistnok for 140 eller 170 Kr), til Gartner Fischer, at han havde købt den gennem en Bekendt i paagældende Forretning eller Fabrik og skulde afgøre Betalingen ved Pudsning af Vinduer. Vinduespudser Niels Anton Lorentzen har som Vidne under Eds Tilbud forklaret og mod Arrestantens Benægtelse fastholdt, at Arrestanten til ham har sagt, at

han havde tilbyttet sig Cyklen i Cykelfabriken Urania, Gl. Kongevej 1, mod at give en gammel Cykel og et kontant Beløb i Bytte.

Om Tidspunktet for Arrestantens Erhvervelse af Cyklen har Arrestanten afgivet forskellige Forklaringer, idet han som nævnt oprindelig har forklaret, at han ikke kunde huske Maaned, men senere har paa-staaet, at det var i Slutningen af Februar eller i Begyndelsen af Marts 1918; i sin endelige Forklaring hævder Arrestanten, at det var i Begyndelsen af Marts Maaned, at han fik Cyklen. Arrestanten har stadig fastholdt, at det var en Fredag.

Medens Arrestantens fornævnte Kæreste har forklaret i Overensstemmelse med Arrestantens endelige Forklaring om det omtalte Tidspunkt, har Vidnerne, Tømremester Fischer og Gartner Fischer, forklaret, at det var en Dag i det tidlige Foraar 1918, at de saa Arrestanten i Besiddelse af Cyklen; Tømremester Fischer har ment, at det var i April Maaned, Gartner Fischer, at det var i Slutningen af Marts.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa den i Bevaring tagne Cykels Identitet med den fornævnte som stjaalen anmeldte Cykel anses for godtgjort, hvorved bemærkes, at det har vist sig, at der paa Cyklens Skraastang findes de endnu læselige Spor af et Stangen paa-malet Mærke, nemlig Ordet: Union.

Kontorlærling Hagelberg har genkendt Cyklen som den i hans Anmeldelse omhandlede og har beediget dette saa vel som sin Forklaring om, at Cyklen er frakommet Firmaet uden dets Vidende og Villie, hvortil derhos Medindehaveren af det bestjaalne Firma, A. A. Krause, i sin under Ed afgivne Forklaring har sluttet sig; endelig er Firmaets Ejendomsret til Cyklen paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort.

I Henhold til alt det Oplyste og under¹ Hensyn til Arrestantens modstridende og ligefrem løgnagtige Forklaringer om hans Adkomst samt under Hensyn til, at Arrestanten som foran anført gentagne Gange er anset for Tyveri, findes der ved det Foreliggende at være tilveje-bragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordning af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den i Sagen ommeldte Cykel, der under Sagen er vurderet til 100 Kr, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, og Arrestanten vil som Følge heraf være i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stk., at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 248.

Højesteretssagfører David

mod

Søren Herman Rasmus Sørensen (Def. Stein),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri samt for Vold mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Marts 1919: Arrestanten Søren Herman Rasmus Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm, og Thomsen, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thikendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Herman Rasmus Sørensen til Højesterets-sagfører David og Stein 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Søren Herman Rasmus Sørensen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri samt for Vold og Fornærmelse mod Politiet, er født den 30 Juli 1893 og tidligere anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved samme Rets Dom af 9 Juni 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved Fæstningsartilleriregimentets Krigsrets Dom af 28 Februar 1916 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97, 158, 120, 181, 178 og 112, efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt efter alm. borgerlig Straffelov § 200 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 16 November 1916 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97 og 183 samt efter almindelig borgerlig Straffelov § 100, jfr. § 98, med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ved Højesterets Dom af 27 August 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Han har derhos fra den 28 Oktober til den 20 November 1918 været arresteret her ved Retten som sigtet for Forsøg paa groft Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 17 og 18 December 1918 ved Midnatstid blev Arrestanten i Ejendommen Baggesensgade Nr 30 anholdt af Politibetjent Nr 439, Christoffersen, som sigtet for Forsøg paa groft Tyveri fra en i Ejendommens Kælderetage værende Skotøjsforretning.

Christoffersen har som Vidne under Ed forklaret, at han den paa-gældende Nat Klokker ca. 11³/₄, da han patrouillerede i Baggesensgade, hørte Lyden af en Rude, der blev slaæet i Stykker, hvorfor han efter

først at have undersøgt Gaardspladsen til Ejendommen Nr 28, hvis Port stod aaben, gik ind paa Trappegangen i Ejendommen Nr 30, hvis Gadedør stod aaben, og her antraf han i Kældergangen Arrestanten, der stod med Ryggen op mod Væggen ved Døren ind til Skotøjsforretningen, i en Stilling som om han sov. Da Christoffersen konstaterede, at Ruden i Døren ind til Skotøjsforretningen var slaaet i Stykker, paagreb han Arrestanten. Umiddelbart derefter kom Inspektionsbetjent Nr 117, Jessen, tilstede i Kældergangen.

Inspektionsbetjent Jessen har som Vidne edelig forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed fra Hjørnet af Slotsgade og Baggesensgade hørte Lyden af en Rude, der knustes, og saae, at Politibetjent Christoffersen gik ind gennem Porten til Baggesensgade 28; Jessen gik ogsaa ind i Gaarden til Nr 28, men da der intet mistænkeligt var at iagttage, fulgte han efter Christoffersen ind i Nr 30, hvor Christoffersen da kom med Arrestanten, som han havde paagrebet.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i Forsøg paa Tyveri, har forklaret, at han, der var noget beruset, den paagældende Nat vilde besøge en Kammerat, hvis Forældre boede i Baggesensgade Nr 28, men at han, da det viste sig, at denne Ejendoms Port var laaset, gik ad den uaflaasede Gadedør ind i Ejendommen Nr 30 i den Hensigt ad denne Vej at naa ind i Ejendommens Gaard, hvorfra han ved at stige over Plankeværket vilde skaffe sig Adgang til Gaarden til Nr 28 for derefter at opsøge den paagældende Kammerat.

I Følge Arrestantens Forklaring gik han ned i Kældergangen i den Tro, at der herfra var Gennemgang til Gaarden, og faldt da i Fuldskab over mod Døren til Skotøjsforretningen, hvorved Dørruden knustes; umiddelbart derefter blev Arrestanten anholdt.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der fra Gadedøren til Baggesensgade Nr 28*) ikke er Gennemgang til Ejendommens Gaard, samt at den Kammerat, Arrestanten har angivet at ville besøge, ikke boede hos sine i Nr 28 boende Forældre.

Inspektionsbetjent Jessen og Politibetjent Christoffersen har forklaret, at Arrestanten ved Paagribelsen ikke gjorde Indtryk af at være beruset i nogen nævneværdig Grad, og at Arrestanten navnlig ikke dinglede, samt at Arrestanten umiddelbart efter Paagribelsen forklarede, at han tilfældigt var gaet ind i Kældergangen og var faldet i Søvn og herunder tilfældigt var kommet til at slaa Ruden itu, men at Arrestanten iøvrigt ikke ved denne Lejlighed omtalte Ehlers.

Efter alt det Foreliggende og særlig naar henses til, at det er uantageligt, at Arrestanten ved Midnatstid skulde ville aflægge Besøg som af ham paastaaet, samt i Betragtning af, at Arrestantens Forklaring om Grunden til hans Tilstedeværelse i Kældergangen har været vaklende og i det Hele bærer Usandsynlighedens Præg, og at hans Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at anse det for bevist, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har ituslaaet den omhandlede Dørrude for i tyvagtig Hensigt at skaffe sig Adgang til Skotøjsforretningen, hvorved bemærkes, at

*) Skal være: 30.

Døren til Forretningen efter det Oplyste maa antages at have været aflaaaset.

Inspektionsbetjent Jessen og Politibetjent Christoffersen har derhos som Vidner forklaret, at Arrestanten den paagældende Nat under Transporten til Politistationen til Jessen udtalte: »Din nummerløse Politibandit, jeg kunde jo sparke Dig i Røven, saa Du aldrig skulde rejse Dig mere«, hvorhos han samtidig slog voldsomt ud med højre Arm, hvorved han ramte Jessens højre Ringfinger; Arrestanten huggede derefter sit højre Kræ op i Skridtet paa Christoffersen, og da Christoffersen paa Grund af den derved foraarsagede Smerte traadte et Skridt tilbage, sagde Arrestanten spottende: »Nu dør Du vel?«

Saa vel Jessen som Christoffersen var iført Uniform.

Arrestanten har ikke villet bestride Rigtigheden af de saaledes afgivne Forklaringer om hans Adfærd efter Anholdelsen, men vil ikke nærmere kunne erindre det Passerede, dog at han har forklaret, at han »satte et Knæ op i Maven« paa Christoffersen, i Følge Arrestantens Anbringende for at blive fri for dennes haarde Tag.

Jessen og Christoffersen har begge nægtet, at de tog unødigt haardt paa Arrestanten.

Hverken Jessen eller Christoffersen har været sygemeldt som Følge af den mod dem udøvede Vold.

Christoffersen har forklaret, at han følte stærke Smerter i Testiklerne hele Natten og den følgende Dag, men at Smerterne derefter fortog sig, Jessen har forklaret, at den ramte Finger svulmede op. Ved Retsmødet den 4 Februar d. A. konstateredes det, at Fingeren endnu var stiv, noget opsvulmet og blaalig.

I Følge Lægeerklæring af 28 Februar 1919 havde Jessen som Følge af den ham paadragne Forvridning af højre fjerde Fingers yderste Led da endnu nogen Stivhed i det letbøjede Led med Svulst og Ømhed for Tryk og ved forceret passiv Bevægelse, hvorhos det udtales, at Stivheden rimeligvis vil holde sig, men at der iøvrigt ingen Grund er til at befrygte blivende Følger af Læsionen.

Christoffersen maa efter det Oplyste antages ikke at ville have varigt Mên af det Passerede.

Idet de af Jessen og Christoffersen afgivne Forklaringer vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen med Hensyn til det efter Anholdelsen Passerede, vil Arrestanten som Følge af det Anførte være at anse dels efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri, dels efter Straffelovens §§ 100 og 101, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Maj 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

69. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr 10.

Fredag den 25 April.

Nr. 250.

Højesteretssagfører Graae
mod

John Kristian Nørring (Def. David),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 20 December 1918: Arrestanten John Kristian Nørring bør straffes med Tugthusarbejde i 1 Aar og have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Orla Buhl og J. Buch, henholdsvis 40 Kr og 30 Kr. I Erstatning til Tjenestepige Dorthea Johansen udreder Arrestanten 105 Kr. Erstatningsbeløbet at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1919: Arrestanten John Kristian Nørring bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Til Tjenestepige Dorthea Johansen betaler han 105 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

John Kristian Nørring til Højesteretssagførerne Graae og David 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten John Kristian Nørring sat under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Arrestanten er født den 26 November 1889 og er foruden, at han har været straffet tvende Gange for Tyveri, begaaet forinden sit fyldte 18de Aar, tidligere anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Juni 1908 efter Straffelovens § 229 Nr 4, jfr. § 46, § 100, jfr. § 98 og § 101, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 180 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 November 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 8 Juni 1913 efter Straffelovens § 230, 2 Stk., og efter dens § 238 i Medfør af dens § 241 som for anden Gang begaaet Hæleri med samme Art Strafarbejde i 2 Aar, hvilken Straf han ved kongelig Resolution af 29 Juni 1914 fritoges for at udstaa for den resterende Dels Vedkomende mod fra den 9 Juli s. A. at anbringes paa Optagelseshjemmet »Assersbølgaard«, ved samme Rets Dom af 10 Juli 1915 efter Straffelovens § 231, 2 Led, med samme Art Strafarbejde i 1 Aar og ved samme Rets Dom af 13 Maj 1916 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt*) Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Pigen Dorthea Johansen, der tjente paa Agergaard i Fabjerg, har edelig forklaret, at der Torsdagen den 14 November f. A. imellem Kl. 7½ og 9 om Aftenen er bortkommet en hende tilhørende brun Pung, der indeholdt en Hundredekroneseddel, 1 Femkroneseddel samt lidt Smaamønt. Denne Pung havde efter hendes videre Forklaring siden den forudgaaende Mandag Eftermiddag henligget i Vindueskarmen til det ene af de tvende i hendes Værelse værende, mod Gaardens Have vendende Vinduer, og det andet Vindue stod aabent, saa at en Person ved at bøje Overkroppen ind ad dette kunde naa at tage Pungen, idet der mellem de tvende Vinduer ikkun er en Afstand af 1 Alen, hvorhos hun har tilføjet, at et under det aabentstaaende Vindue staaende Bord med Billeder og Nipsgenstande var væltet om.

Da det oplystes, at der samme Aften, som den ovenfor nævnte Pung med Indhold forsvandt, ved Sdr. Tang i Gudum, der ligger et Par km Øst for Agergaard, var set en Person, der efter Beskrivelsen kunde være Arrestanten, ligesom det ogsaa ad anden Vej oplystes, at Arrestanten var gaaet omkring i Omegnen, blev han sat under Anholdelse, og under den i den Anledning indledede Undersøgelse nægtede han at have tilegnet sig den forommeldte Pung med Indhold, idet han forklarede hele den paagældende Torsdag at have været i Lemvig, og denne Benægtelse har han fastholdt, efter at han senere har maattet

*) I den anførte Dom staar »simpelt og groft«.

indrømme, at han samme Dag ved Totiden om Eftermiddagen har siddet i Landevejsgrøften ud for Fabjerg nordre Skole, der ligger en Mils Vej i østlig Retning for Lemvig, og hvorfra der er en halv Mils Vej til det endnu østligere beliggende Gudum, medens Agergaard ligger midtvejs mellem dette Sted og Fabjerg.

Arrestanten, der den 15 s. M. indsattes i Detentionslokalet i Holstebro paa Grund af Drukkenskab, havde da et Beløb af 112 Kr i 10 og 5 Kronesedler hos sig, hvorhos han ved sin Anholdelse i nærværende Sag fandtes i Besiddelse af 22 Kr 72 Øre, uden at han har været i Stand til at gøre Rede for sin Berettigelse til disse Beløb, hvilke efter hans Forklaring bl. a. skal hidrøre dels fra Betlierier, som han vil have begaaet, dels fra et Beløb af 40 Kr, som han, der den 12 s. M. forlod Kolonien »Klosterhede«, i Modstrid med dennes Forstander Guldbjerg af Fabjergs Forklaring allerede vil have haft under sit Ophold paa Kolonien. Gæstgiver Søren Sørensen i Holstebro har forklaret, at en arbejdsklædt Person den 15 November f. A. om Eftermiddagen indfandt sig i hans Forretning og betalte det af ham nydte med en Hundrekroneseddel og herpaa fik 9 Tikronesedler samt 1 Femkroneseddel og nogle Enkronesedler igen, og efter at være konfronteret med Arrestanten har han forklaret, at han nærmest mener, at det var ham, der fik Hundrekronesedlen vekslet som foran nævnt, men han har dog tilføjet, at han ikke er ganske sikker derpaa.

Gaardejer Poul Mægbæk Poulsen Raundahl af Lundgaard i Gudum har edelig forklaret, at han Torsdag den 14 November f. A. var i Besøg paa Sønder Tang i Gudum, at han da om Aftenen traf en fremmed Person udenfor Gaardens Spisekammer, hvis Vindue var revet op, og i hvis Karm der laa noget af en afbrændt Tændstik, medens Resten laa paa Jorden udenfor, hvorhos han efter at være konfronteret med Arrestanten i denne bestemt genkender den Person, der den omfoklarede Aften blev truffet paa Sønder Tang, og som senere indfandt sig paa hans Gaard, hvor han foranledigede ham anholdt.

Tjenestekarl Laurids Mouritzen af Sønder Tang har endelig edelig forklaret, at han en Torsdag, der godt kan have været den 14 November f. A. havde været beskæftiget med at malke, da sidstnævnte Vidne kom ind til ham i Stalden. »Konen« paa Sønder Tang kom da ind og sagde, at der var en Person ved Spisekammervinduet, og da han og Raundahl derpaa gik ud i Haven, saae de i Maanelyset en Mandsperson, der søgte at gemme sig bag et Træ. Ogsaa dette Vidne forklarer, at det halve af en afreven Tændstik laa i Spisekammervinduet og den anden Halvdel udenfor, og efter at være konfronteret med Arrestanten har han erklæret, at han ingen Tvivl nærer om, at han er identisk med den omfoklarede Mandsperson, i det han har tilføjet, at Arrestantens Udseende i alle Enkeltheder svarer til det Billede, han har dannet sig af Mandspersonen, han traf i Haven paa Sønder Tang den paagældende Aften.

Af et udenfor Vinduet paa Gerningsstedet fundet Fodspor er der taget en Gipsafstøbning, og de med denne fremkaldte Spor passer efter Formen nøje til nogle Støvler, som Arrestanten efter sin Forklaring har været iført den 14 November f. A.

Dorthea Johansen, der under en paa Overrettens Foranledning genoptaget Undersøgelse af Sagen efter Omstændighederne tilstrækkelig har godtgjort, at hun ved den ommeldte Lejlighed var i Besiddelse af en Pung med det omfklarede Indhold, og at denne laa i Vinduet i hendes Værelse, samt derhos edelig har bekræftet, at den er bortkommet fra hende mod hendes Vidende og Villie, har nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at erstatte hende de bortkomne 105 Kr.

Medens der ikke vil kunne lægges Vægt paa Arrestantens af Sagens øvrige Omstændigheder ubestyrkede Forklaring om at have betlet, og han derfor ikke vil kunne dømmes for Betleri, findes det efter det Fremkomne, derunder, at Arrestanten efter sin egen Forklaring efter Opholdet i Detentionslokalet i Holstebro har købt saavel et Par Støvler til 32 Kr som et Uhr med Kæde til 20 Kr 50 Øre, i Forbindelse med, at Arrestanten er et for Ejendomsforbrydelse oftere straffet Individ, ubetænkeligt at statuere, at han ved den oftommeldte Lejlighed og paa den omfklarede Maade har tilegnet sig den Dorthea Johansen tilhørende Pung med Indhold. Han vil derfor nu være at anse efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Bestjaalne 105 Kr samt at betale Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, som efter Omstændighederne tiltrædes, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr til hver.

Nr. 242

Højesteretssagfører V. Kondrup

m o d

Jens Heinrich Schimmelmänn (Def. Ulf Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1919: Arrestanten Jens Heinrich Schimmelmänn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Cortes, 30 Kr, og til Defensor, Overretssagfører J. H. Hasselbalch, 20 Kr samt udrede i Erstatning til Købmand Bonde Hansen af Hornum 256 Kr 25 Øre og til Firmaet A/S F. F. Olsen & Co., Horsens Afdeling, 500 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Februar 1919: Arrestanten Jens Heinrich Schimmelmänn bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Købmand Bonde Hansen 256 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defen-

sor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 40 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til to Aar.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Heinrich Schimmelmänn til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jens Heinrich Schimmelmänn sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten, der er født i Slesvig den 3 Juli 1853, har efter det Forliggende tildels under Navnene Gustav Henrik Lestin og Jens Heinrich Jess saavel her i Riget som i Tyskland gentagne Gange været anset for Berigelsesforbrydelser, senest ved Højesterets Dom af 27 November 1914 dels efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter dens § 101 med Forbedringshusarbejde [i 18 Maaneder], ved Merløse og Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 15 April 1916 efter Straffelovens § 257, tildels sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 40 Dage og ved Herning Købstads og Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 13 September s. A. efter Straffelovens § 98, jfr. § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1) En Dag i Juni eller Juli Maaned f. A. tilegnede han sig fra en Landevejsgrøft i Hornum Kjær en Transportspand, der tilhørte Proprietær Woldemarsen sammesteds, og som daglig benyttedes til Vanding af nogle i Nærheden anbragte Kalve. Spanden er vurderet til en Brugsværdi af 10 Kr og udleveret til Bestjaalne.

2) I Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. tilegnede han sig fra 2 til 3 i nogle Kolonihaver ved Kærs Mølle beliggende Lysthuse, hvortil han skaffede sig Adgang ved med en medbragt Knibtang at udtrække de Kramper, der fastholdt Laasene til Dørene, en Spand og en Træballie

med Kartofler, hvorhos han fra en af Haverne tilvendte sig to frit fremme liggende Græskar.

3) Ved samme Tid tilvendte han sig fra en Mark i Nærheden af Aalborg ca. 1½ Skp. Kartofler, der tilhørte Tømrermester Niels Pedersen af Vejgaarden, og som han bar til sit Hjem i en medbragt Sæk.

4) Ved samme Tid tilegnede hans Hustru, efter hvad han har forklaret, sig en Lampe fra en Trappegang i en Ejendom paa Vesterbro i Aalborg, medens Arrestanten, der vidste, at hun var gaaet op i Ejendommen for at stjæle, ventede nedenfor. Lampen, som Arrestanten derefter bragte til sit Hjem, og om hvis Ejer der ikke foreligger nogen Oplysning, er vurderet til 25 Øre.

Efter Arrestantens Forklaring begik han de under 1—3 onmeldte Tyverier sammen med sin Hustru. Denne har imidlertid benægtet at have deltaget heri savel som at have tilegnet sig den under 4 nævnte Lampe.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

5) Den 31 Juli f. A. overleverede Købmand Bonde Hansen i Hornum, hos hvem Arrestanten da boede til Leje, Arrestanten, der plejede at besøge Byærinder for ham, et Beløb af 250 Kr til Indsættelse i en Bank i Horsens, hvorhos han overgav ham en Del Emballage, der skulde afleveres til et Svineslagteri sammesteds mod Betaling af 6 Kr. Arrestanten, efter hvis Forklaring de 250 Kr var anbragte i et aabent Brev, besluttede imidlertid efter Ankomsten til Horsens at beholde Pengene, og han brugte derefter sammen med sin Hustru de 250 Kr, hvorhos det samme maa antages at have været Tilfældet med de 6 Kr, som han modtog for Emballagen. Bonde Hansen har paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestanten 256 Kr 25 Øre.

6) Ved skriftlig Kontrakt af 6 Maj f. A. købte Arrestanten af Firmaet J. Habenicht i Horsens ved dettes Eneindehaver, Købmand Chr. Pedersen, en Hest for en Købesum af 425 Kr, der skulde betales afdragsvis paa en i Kontraktens Post II nærmere fastsat Maade, hvorhos det i Post I var bestemt, at Køberen først blev Ejer af Hesten, naar Købesummen var betalt. Da Hesten senere viste sig ukontraktmæssig, blev der mellem Parterne truffet en Overenskomst, hvorefter Firmaet tog Hesten tilbage og leverede Arrestanten en anden Hest, der skulde betales med 300 Kr mere. Arrestanten har erkendt, at han uden at have betalt Købesummen har afhændet denne Hest for 500 Kr og forbrugt det Indkomne. Paa Bagsiden af det Firmaet overleverede Eksemplar af Kontrakten findes der en Paategning, hvorefter Arrestanten — hvis Navn findes under Paategningen — erkender at have modtaget den sidstnævnte Hest og i den Anledning yderligere at skyldte Firmaet 300 Kr, »hvorpaa hviler samme Afbetalingsvilkaar som anført foran«, og Chr. Pedersen har forklaret, at det var hans Mening, at den paagældende Hest skulde betragtes som købt paa den gamle Kontrakt. Under Hensyn til, at den nævnte Paategning efter det Foreliggende maa antages først at være paaført Kontrakten efter, at Arrestanten havde skrevet sit Navn paa sammes Bagside, og at der ogsaa i andre Henseender foreligger forskellige Uregelmæssigheder med Hensyn til Kontraktens Indhold og Datoangivelser, findes det imidlertid overfor Arrestantens

Hævdelse af, at Hesten var solgt ham paa Kredit, ikke tilstrækkelig godtgjort, at Firmaet ved Handlens Indgaaelse har forbeholdt sig Ejendomsretten over Hesten, indtil den var betalt, og Arrestantens Forhold i heromhandlede Henseende vil herefter ikke kunne tilregnes ham som strafbart. Allerede som Følge heraf vil en af Aktieselskabet F. F. Olsen & Co. — der nu er Indehaver af Firmaet Habenichts Ret efter Kontrakten — overfor Arrestanten nedlagte Erstatningspaastand ikke kunne tages til Følge.

For det af Arrestanten iøvrigt udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri samt efter dens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Købmand Bonde Hansen 256 Kr. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 40 Kr til hver.

Nr. 227.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Oskar Johan Sørensen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri samt for Vold mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1919: Arrestanterne Oskar Johan Sørensen og Niels Peter Christensen bør straffes, Arrestanten Sørensen med Tugthusarbejde i 5 Aar, Arrestanten Christensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schrøder og Godskesen, 30 Kr til hver, dog at Arrestanten Christensen ikke udreder udover $\frac{3}{8}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oskar Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oskar Johan Sørensen til Højesteretssagførerne Liebe og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Oskar Johan Sørensen og Niels Peter Christensen tiltales for Tyveri, Arrestanten Sørensen tillige for Vold mod Politiet.

Arrestanten Sørensen er født den 12 Juni 1884 og efter sit 18de Aar anset: v e d Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 22 August 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 236, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, v e d Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1902 efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk., tildels sammenholdt med § 46, §§ 235 og 236, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d Langeland Herreders Ekstrarets Dom af 26 August 1903 efter Straffelovens §§ 231, 1 og 2 Stk., og 236, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d nærværende Rets Dom af 5 September 1905 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, v e d Højesterets Dom af 11 Marts 1908 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt simpelt og groft Tyveri samt i Medfør af § 241 I efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Ved kgl. Resolution af 12 April 1911 blev Straffen eftergivet fra 3 Maj 1911, og v e d nærværende Rets Dom af 27 Juli 1912 efter Straffelovens §§ 174, 210 og 181, efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1 og 2. Arrestanten Sørensen indfandt sig den 29 Oktober 1918 om Eftermiddagen Klokken 7 ved Ejendommen Amerikavej 22, hvor han i tyvagtig Hensigt steg over en 2,30 m høj Gitterport og ved Hjælp af en Spæde opbrød et Vindue i en paa Pladsen liggende, til Kontorer benyttet Bygning; gennem Vinduet steg han ind i Kontorlokalerne, hvor han opbrød en aflaaet Skrivebordsskuffe; denne og andre ikke aflaaede Gemmer gennemsøgte han, men da han Intet forefandt, som han brød sig om at stjæle, forlod han Stedet ad samme Vej, han var kommet, og begav sig ud paa Vejen, hvorfra han ved at stige over et 1,40 m højt Stakit og ved at stige gennem et i Stueetagen beliggende Vindue, som han aabnede ved med Hænderne at trække i det, skaffede sig Adgang til en til Vejen vendende Fabriksbygning. Fra de i Bygningen værende Lokaler stjal han 2 Lodder, 2 Messingpandelejer og 1 Prøvehane, vurderede til ialt 160 Kr og beroende frit fremme, idet Arrestanten dog for at skaffe sig Adgang til et af Rummen ved at presse en Dør ind mellem Døren og Karmen og saaledes presse Laaseriglen tilbage havde aabnet den til Rummet førende, aflaaede Dør.

3. Den 3 November 1918 ved 7-Tiden har samme Arrestant paany begaaet groft Tyveri i nys omtalte Fabriksbygning, hvortil han skaffede sig Adgang paa samme Maade; en indre med Yalelaas og Skyder aflaaet Dør aabnede han ved at kaste sig imod den. Han stjal 47 Messing-Foringer og en Del Lodder; det Stjaalne, der er vurderet til 607 Kr 50 Øre, beroede frit fremme.

4. Den 13 November 1918 har samme Arrestant to Gange fra-

stjaalet Ella Løberg, Andersens Hustru, 24 Bøger, der beroede i to udfor Bestjaalnes Butik, Matthæusgade 2, anbragte Udhængsskabe, hvis Hængelaas han med Hænderne frabrød.

Arrestanten bragte de af ham først stjaalne Bøger hen i Westend, hvor han paa Gaden overgav dem til Arrestanten Christensen, hvem han underrettede om at han havde stjaalet dem, og meddelte, at han vilde gaa hen at stjæle flere Bøger. Efter Aftale ventede Arrestanten Christensen derefter paa Gaden, medens Arrestanten Sørensen vendte tilbage til Gerningsstedet og dels fra det af ham ved den første Lejlighed opbrudte Udhængsskab, dels fra et andet Udhængsskab, som han nu opbrød, stjal yderligere et Antal Bøger, med hvilke han paany traf sammen med Arrestanten Christensen paa Gaden i Westend, hvorfra de i Forening bar de stjaalne Bøger til deres fælles Logis. De ved det første Tyveri stjaalne Bøger er vurderet til 9½ Kr, de ved det sidste stjaalne til 20½ Kr.

5. Natten til den 15 November 1918 har Arrestanten Sørensen begaaet groft Tyveri fra Ejendommen Enghaveplads Nr 12 og Arrestanten Christensen deltaget heri under de nedenfor nævnte nærmere omtalte Omstændigheder.

Arrestanten Sørensen indfandt sig ved 1-Tiden ved nævnte Ejendom, idet det efter Arrestantens Forklaring, som vil være at lægge til Grund under Sagen, var hans Hensigt at gøre Indkøb af Drikkevarer i den i Ejendommen værende Beværtning; da han fandt denne lukket, aabnede han med Dirk den aflaaede Port for at se, om Beværtningen endnu havde aabent til Gaardsiden. Da der var mørkt overalt, bestemte han sig til at begaa Indbrud og oplukkede i tyvagtig Hensigt med et Stemmejern et Vindue i Stuetagen til Beværtingens Køkken og steg gennem dette ind i Beværtingen, hvor han tog 23 Flasker Vin og Spirituosa, der beroede frit fremme, og hvoraf han anbragte Størstedelen i et til Gaarden vendende Vindue, medens han medtog 4-5 Flasker til Arrestanternes fælles Logis, hvor Arrestanterne i Fællesskab drak en Del deraf, uden at det var paa Tale, hvorfra han havde faaet Drikkevarerne. Arrestanten Sørensen foreslog nu Arrestanten Christensen, at de i Forening skulde hente noget mere Spiritus. De fulgtes derefter til den fornævnte Ejendom, hvor Arrestanten Sørensen i Medarrestantens Paasyn med Dirk oplukkede den aflaaede Port, hvorefter de Begge gik ind i denne; medens Arrestanten Christensen ventede i Porten, afhentede Arrestanten Sørensen fra Vinduet Resten af det Stjaalne, som de dels lagde i en i samme Øjemed medbragt Taske, dels stak i Lommerne. Paa Vejen blev de — som nedenfor nærmere omtalt — antrufne af en Betjent; de forsøgte at undløbe, men Arrestanten Christensen blev anholdt.

Arrestanten Christensen har erkendt, at det, da Arrestanten Sørensen aabnede Porten, stod ham klart, at dette skete ved Dirk eller falsk Nøgle og i ulovligt Øjemed, ligesom han var paa det Rene med, at det var for at hente Vin; han har imidlertid villet hævde, at han ikke forstod, at Vinen skulde forskaffes ved Tyveri. Da Arrestanten imidlertid ikke har kunnet angive, paa hvilken anden Maade Arrestanterne skulde kunne komme i Besiddelse af Vin, og under Hensyn til

Tidspunktet for Tilegnelsen og Arrestantens foran beskrevne Deltagelse faa Dage i Forvejen i Tyveriet af Bøger fra Andersens Hustru, findes det — endog afset fra, at Arrestanten til den oprindelig optagne, af Arrestanten i gentagne Forhør vedstaaede Rapport har erkendt dette — ikke betænkeligt at antage, at Arrestanterne har indfundet sig paa Gerningsstedet for i Forening at begaa Tyveri.

Den af Arrestanten Sørensen ved den første Lejlighed medtagne Vin er vurderet til ca. 30 Kr; den af Arrestanterne i Fællesskab bortførte til ca. 135 Kr.

6. Arrestanten Sørensen gjorde sig ved Anholdelsen skyldig i Vold mod Politiet, idet han for at sætte sig og Medarrestanten i Stand til at undvige kastede en af de stjaalne, med Vin fyldte Flasker i Hovedet paa Politibetjent 849, Brande, der havde anholdt dem; Betjenten, der var iført Tjenesteuniform, blev ramt i Ansigtet, hvorved der fremkom en betydelig Misfarvning af Huden omkring højre Øje med nogen Blodudtrædning i Øjets Bindehinde; Betjenten var sygemeldt i 9 Dage som Følge af den ham tilføjede Overlast, og i Følge en under Sagen tilvejebragt Lægeerklæring af 5 December 1918 havde der udviklet sig en begrænset Lammelse med Følelseløshed i højre Side af Ansigtet som Følge af, at en af Ansigtsnervernes Grene var blevet beskadiget; i Følge en Lægeerklæring af 18 Januar 1919 var Betjenten da fuldstændig helbredet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 7de Gang begaaet og forsøgt groft og simpelt Tyveri og efter dens § 100.

Arrestanten Christensen efter Straffelovens §§ 228, 229 IV og 238 efter Omstændighederne, Arrestanten Sørensen under Et med Tugthusarbejde i 5 Aar, Arrestanten Christensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Mandag den 28 April.

Nr. 245.

Højesteretssagfører Trolle
 mod
 Carl Adolf Boysen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Marts 1919: Arrestanten Carl Adolf Boysen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Winther og Prokurator Mundt, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Adolf Boysen til Højesteretssagførerne Trolle og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Carl Adolf Boysen, der tiltales for Tyveri, er født den 7 Marts 1888 og anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 19 Februar 1910 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4 Stk., og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 20 Marts 1915 efter Straffelovens § 230 I og II med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 22 Maj 1917 i Medfør af Straffelovens §§ 241 I efter dens § 238 for 3die Gang begaaet Hæleri under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og senest: ved nærværende Rets Dom af 20 April 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Fra 5 December til 12*) December 1917 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Meddelagtighed i Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale. Saavel under denne Sag som under hans sidst paadømte Sag var Arrestanten truffet i Besiddelse af stjaalne Ting, om hvilke han opgav at have købt dem af ham ubekendte Personer.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Den 23 November 1918 anmeldte Godsejer Eisert til Politiet, at der i Tiden fra den 22 November Kl. 6½ Eftermiddag til den 23 November Kl. ca. 8 Formiddag var stjaalet en stor Del Dækketøj, Linned, Tæpper, Haandklæder, Undertøj, Damestrømper, Herresokker m. m. fra hans aflaaede Strygestue paa Loftet i Ejendommen Christian IX's Gade 7, hvor det Stjaalne havde beroet frit fremme. Tyven maatte antages at have skaffet sig Adgang til Loftsgangen ved med Dirk eller falsk Nøgle at oplukke en aflaaet Dør fra Køkkentrappen og til Strygestuen ved at frabryde en Hængelaas.

Den 23 November Klokken ca. 8 Eftermiddag blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af Skomager Søren Nielsen Sporup, i hvis Forretning, Vognmagergade 15, Arrestanten havde indfundet sig med 2 Dameuldrøjer og 4 Haandklæder, som han vilde sælge. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten iført 2 Herreuldrøjer og 2 Damestrømper, hvorhos han var i Besiddelse af 16 Kr 14 Øre, deraf 1 Tikroneseddel og 6 Enkronesedler. Haandklæderne og samtlige de nævnte Beklæd-

*) Skal være 20.

ningsgenstande, som under Sagen er vurderet til ialt 38 Kr, er identificerede som hidrørende fra det ovennævnte Tyveri.

Efter det Oplyste indfandt Arrestanten sig den nævnte Dag Klokken ca. 3 i Skomagerforretningen for at faa repareret et Par Støvler, som blev lovet ham færdige Klokken ca. 7. Ved 5-Tiden kom Arrestanten tilbage og spurgte efter Støvlerne, som ikke var færdige.

Efter Sporups og Skomagersvend Christian Andersens beedigede Forklaringer spurgte Arrestanten ved denne Lejlighed, om Sporup vilde afkøbe ham Lyseduge eller Duge og Tæpper, hvilket Sporup gik ind paa, og Klokken ca. 8 kom Arrestanten igen med Haandklæderne og Uldtrøjerne, som han nu vilde have Sporup til at købe. Da det kom paa Tale, om Tingene var stjaalne, erklærede Arrestanten, at naturligvis var der »Fidus« i dem. Arrestanten betalte 4 Kr 50 Øre for Reparationen af Støvlerne, og da han skiftede Fodtøj, bemærkede Sporup, at han havde Damestrømper paa; Arrestanten vilde sælge disse Strømper, men da Sporup erklærede ikke at have Brug for dem og spurgte Arrestanten, om han ikke havde Herresokker, sagde Arrestanten, at det havde han ogsaa, hvorefter det blev aftalt, at han skulde komme med dem en af de følgende Dage.

Arrestanten har om sin Adkomst til Haandklæderne, Uldtrøjerne og Damestrømperne forklaret, at han samme Dags Formiddag Klokken ca. 11½ købte Tingene for 3 Kr af en ham ubekendt Mandsperson ved den gamle Ladegaard, hvorefter han opbevarede dem i en gammel Vogn i en Gaard i Vognmagergade. De 2 Herreuldtrøjer og Damestrømperne iførte han sig, da han var reduceret i Tøjet, paa en Retirade i Vognmagergade. Han nægter at have talt om Herresokker og at have udtalt i Skotøjsforretningen, at der var »Fidus« i de Ting, han falbød. Han erkender at have betalt 4 Kr 50 Øre for Reparationen af Støvlerne. Med Hensyn til de 16 Kr 14 Øre, hvoraf han fandtes i Besiddelse, forklarer han, at det var Resten af et Beløb paa ca. 22 Kr, hvorom han først forklarede at have tjent disse Penge ved Havnearbejde og senere at have indvundet dem ved Salg af Postkort, hvilken sidste Forklaring efter det Oplyste maa anses for løgnagtig.

Arrestanten nægter nogensinde at have været i Ejendommen Christian IX's Gade 7.

Arrestantens Forklaring om at have købt Haandklæderne og Beklædningsgenstandene af en ubekendt Person er ganske ubestyrket og — bl. a. i Betragtning af, at det væsentlig drejer sig om Ting, for hvilke Arrestanten ingen Brug kunde have — aldeles usandsynlig. Da det derhos efter de afgivne Vidneforklaringer maa antages, at Arrestanten har Kendskab til adskillige flere af de stjaalne Ting, end han har villet indrømme, da han er færdedes med Tyvekosterne i det Kvarter, hvor Tyveriet Natten forud blev begaaet, da der er al Grund til at antage, at de paaafaldende mange Penge, hvoraf Arrestanten Anholdelsesdagen fandtes i Besiddelse, ikke er fortjente af ham paa lovlig Vis, og da Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at tilsidesætte Arrestantens Forklaring om hans Adkomst til Tingene og at antage, at han har begaaet eller som Medgernings-

mand deltaget i det ovennævnte Indbrudstyveri og herved i hvert Fald stjaalet de Ting, hvoraf han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse.

Bestjaalnes Hustru og hans Tjenestepige, Edith Albin, har ansat Værdien af de dem ved ovennævnte Lejlighed frastjaalne, ikke tilstedekomne Koster til henholdsvis 1000 Kr og 35 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 II eller i Medfør af § 241 II efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 148. Hofjægermester C. F. E. v. **Holstein-Rathlou** (Ingen)
 mod
 Forpagter **O. F. Beck** (Levy),

Hads Herreds Fogedrets Kendelse af 28 August 1916: Den begærte Ind- og Udsættelsesforretning nægtes Fremme. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Rekvisition af 11 f. M., fremlagt 26 ds. med ikke kasseret Stempelmærke til Takst 1 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 December 1918: Den paaankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanten, Hofjægermester C. F. E. v. Holstein-Rathlou, til Appelindstævnte, Forpagter O. F. Beck, 500 Kr, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Hovedappellanten, Hofjægermester C. F. E. v. Holstein-Rathlou, er afgaaet ved Døden den 29 Januar 1919, og at hans Enke hensidder i uskiftet Bo efter ham. Endvidere maa det antages, at Besiddelsen af Stamhuset Rathlousdal er gaaet over til en af Hovedappellantens Sønner.

Da Kontraappellanten, Forpagter O. F. Beck, efter at Hovedappellanten havde udtaget Stævning, hvorved Viborg Landsoverrets Dom af 16 December 1918 paaankedes til Forandring, har kontrapaaanket nævnte Dom til Stadfæstelse, og da der, skønt Hovedappellanten er lovlig stævnet, ved Sagens Foretagelse i Højesteret hverken er givet Møde paa Stamhusets eller Hovedappellantens Bos Vegne, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Tirsdag den 29 April.

Nr. 78. **Agnes Sørine Nielsen** (V. Kondrup efter Ordre)
mod
Snedker Alfred Jørgensen Kirkegaard (Bache efter Ordre),
betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 April 1918: Naar Indklagede, Alfred Jørgensen Kirkegaard, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Agnes Sørine Nielsen, i Tiden fra den 14 April 1917 til den 17 Juni s. A., bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 9 Februar 1918 fødte Barn, Viola Nielsen, betale de i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflægelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Agnes Sørine Nielsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne V. Kondrup og Bache hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Agnes Sørine Nielsen, Indklagede, Alfred Jørgensen Kirkegaard, der er født den 13 April 1893 i Maabjerg Sogn, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 9 Februar 1918 fødte Barn, Viola Nielsen, at betale de i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun anfører, at hun tre Gange har haft Samleje med Indklagede, nemlig en Dag i Slutningen af Februar 1917 eller i Begyndelsen af Marts s. A., en Dag i Slutningen af den sidstnævnte Maaned og 2den Pinsedag, den 28 Maj s. A., og at hun paa Barnets Undfangelsestid ikke har haft Samleje med andre end Indklagede.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan det ommeldte Barn være avlet i Tiden fra Midten af April 1917 til Midten af Juni s. A.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han gør gældende, at han kun een Gang har haft Samleje med Klagerinden, nemlig den 3 Februar 1917, og han derefter nok har truffet Klagerinden i et Anlæg i Nykøbing Mors en af Pinsedagene s. A., men at han ved denne Lejlighed ikke havde Samleje med hende.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det i Retslægeraadets Erklæring anførte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning til Veje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 14 April 1917 til den 17 Juni s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paa-stand.

Nr. 145. **Jydsk Andels Foderstofforretning (David)**

m o d

Købmand **Yhr** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Halvdelen af en i Henhold til Stempellovens § 61, sidste Stykke, udbetalt Godtgørelse.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 26 September 1918: Indstævnte, Købmand Yhr, bør for Tiltale af Citanterne, Jydsk Andels-Foderstofforretning, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostningerne bør Citanterne betale Indstævnte med 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 December 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. De idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Jydsk Andels-Foderstofforretning, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved en den 24 December 1915 oprettet Kontrakt solgte Appelindstævnte, Købmand Yhr i Aarhus, den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr 752 b af Aarhus Bygrunde til Appellanterne, Jydsk Andels-Foderstofforretning, ligeledes i Aarhus, for en Købesum af 60.000 Kr bl. a. paa Vilkaar, at Omkostningerne ved Stempling og Tinglæsning af Købekontrakt og Skøde skulde deles ligeligt mellem Parterne. I Henhold til Stempellovens § 61, jfr. § 64, blev der derefter i Stempelafgift betalt 1200 Kr og i Medfør af Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m. af 13 Maj 1911 § 1 ved Skødets Tinglæsning 480 Kr, ialt 1680 Kr, hvoraf Appelindstævnte betalte Halvdelen. Efter at Appellanterne derpaa ved et i Juli Maaned f. A. udstedt Skøde havde overdraget Ejendommen til Aarhus Kommune, indgav de paa Appelindstævntes og egne Vegne til Skattedepartementet Andragende om i Medfør af Slutningsbestemmelserne i § 64 i Stempelloven og § 1 i nysnævnte Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m. at erholde Halvdelen af de betalte Afgifter godtgjort og modtog derpaa i Godtgørelse 840 Kr, hvoraf de paa Forlangende betalte Appelindstævnte Halvdelen, idet de, som det maa antages, forbeholdt sig Ret til at tilbagesøge Beløbet.

Under nærværende Sag har Appellanterne derefter i første Instans ved Aarhus Købstads ordinære Ret søgt Appelindstævnte til Tilbagebetaling af det saaledes udbetalte Beløb af 420 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 Maj d. A., indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Appelindstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Tiltale af Appellanterne, hvorhos disse er tilpligtede at godtgøre ham Processens Omkostninger i første Instans med 25 Kr, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

De ovennævnte Lovbestemmelser findes at maatte forstaas saaledes, at Halvdelen af de omhandlede Afgifter under de i Lovbestemmelserne angivne Betingelser vil være at godtgøre den eller dem, der har betalt

Afgifterne. Appellanterne har nu vel villet gøre gældende, at Appelindstævnte gennem Købesummen for Ejendommen er vederlagt for sin Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Afgifterne, og at disse derfor i det Hele maa anses udredede af Appellanterne. Men heri findes der ikke at kunne gives dem Medhold, og da der ej heller iøvrigt foreligger Omstændigheder, der kunde begrunde et Krav for dem paa hele den udbetalte Godtgørelse, maa det billiges, at Appelindstævnte ved Underretsdommen er frifundet for Appellanternes Tiltale. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger i første Instans tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt da Appelindstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 137. Fhv. Kroejer **J. Jørgensen** (David)
m o d
Agent **V. Gandil** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Kommissionssalær for Salget af en fast Ejendom.

Mols og en Del af Sønder Herreds ordinære Rets Dom af 23 Juli 1917: Indstævnte, fhv. Kroejer J. Jørgensen, bør til Citanten, Agent V. Gandil, betale 1100 Kr med Rente heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 1 August 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Forbehold tages med Hensyn til at det for Retten den 30 Oktober 1916 fremlagte af Indstævnte den 22 Oktober 1915 underskrevne Dokument ikke er forsynet med Stempel. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanten, fhv. Kroejer J. Jørgensen, til Appelindstævnte, Agent V. Gandil, 50 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanten har efter erhvervet Bevilling fremlagt forskellige nye Dokumenter for Højesteret, deriblandt et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Tingsvidne. Der vil nu vel ikke kunne tages noget Hensyn til dette sidste, skønt Indstævnte har

ladet møde under samme, eftersom der ikke dermed er forholdt efter Plakat 12 Maj 1784; men efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger findes det ikke godtgjort, at der har været en saadan Forbindelse mellem den efter Indstævntes Foranstaltning skete Henvendelse til daværende Overkелner Jensen og dennes senere Optraeden som Køber af Ballerup Kro, at Indstævnte kan anses at have anvist Appellanten Jensen som Køber, idet navnlig en af Jensen før Dommens Afsigelse afgiven Vidneforklaring ikke oplyser Noget herom. Som Følge heraf og da der ikke kan tages Hensyn til nogle af Indstævnte fremsatte subsidiære Paastande, der mangler Hjemmel i Beviset af 22 Oktober 1915, vil Appellanten efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Indstævnte findes derhos at burde betale Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, fhv. Kroejer J. Jørgensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Agent V. Gandil, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved et den 22 Oktober 1915 underskrevet Bevis gav Appellanten, fhv. Kroejer J. Jørgensen af Søholt, Appelindstævnte, Agent V. Gandil i Frederikssund, i Kommission at sælge den ham da tilhørende Ballerup Kro med Inventarium, Bygninger og Tilbehør. Ifølge Beviset skulde Appelindstævnte være berettiget til at »reklamere med Ejendommen til Salg« paa den Maade, han fandt hensigtsmæssig, og, hedder det videre i samme, »forpligter jeg (s: Appellanten) mig til i Kommissionsaalær at betale til Herr Gandil 1 pCt af Købesummen, saasnart Handel afsluttes, det være sig ved Slutseddel eller paa anden Maade — med en Køber, der er anvist mig af Herr Gandil, uden Hensyn til om Herr Gandil har medvirket positivt til Handlens Afslutning udover at anvise Køberen til mig, og uden Hensyn til, om Handel maatte finde Sted straks efter Anvisningen eller først nogen Tid derefter«. Efter Appelindstævntes Anmodning averterede Overretssagfører Høeg Lorentzen i Frederikssund Kroen til Salg i 7 af Landets Blade, og efter at der i Anledning heraf var indkommet ca. 50 Billetter, deriblandt en fra daværende Overkелner J. P. Jensen i Holbæk, i hvilken denne udbad sig »nærmere Oplysninger etc.« angaaende Kroen, besvarede Lorentzen samtlige Billetter ved til dem, fra hvem de hidrørte, derunder Jensen, at udsende en Skrivelse med saadanne Oplysninger, som kunde have Interesse for Lysthavende til Kroen. Da Jensen modtog Skrivelsen, havde han faaet Tilbud angaaende Salg af adskillige Kroejendomme, hvorhos han stod i Forhandling med Sagfører Thingsig i

København om Købet af Kroen i Hedehusene. Han besvarede derfor ikke Skrivelsen, men efter at Forhandlingerne om Købet af sidstnævnte Kro var bristede, indlod Jensen sig gennem Thingsig i Forhandling med Appellanten, hvilke førte til, at han i December Maaned s. A. afkøbte denne Ballerup Kro for 110.000 Kr.

Idet Appelindstævnte har gjort gældende, at der i Henhold til ovennævnte Bevis tilkommer ham et Salær af 1100 Kr hos Appellanten for den af ham for Salget af Ballerup Kro udfoldede Virksomhed, har han under nærværende Sag i første Instans ved Mols og en Del af Sønder Herreds ordinære Ret søgt Appellanten til Betaling af bemeldte Beløb tilige med Renter deraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 1 August 1916, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er denne Paastand taget til Følge, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifundet for Appelindstævnets Tiltale. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Forsaavidt Appellanten har gjort gældende, at Appelindstævnte ikke kan gøre Krav paa det ham lovede Salær som Følge af, at han ikke overensstemmende med Bevisets Ordlyd har anvist Appellanten Jensen som Køber af Ballerup Kro, det vil efter Appellantens Opfattelse sige: har givet ham Meddelelse om, at Jensen var Lysthavende til Kroen, maa der gives Appelindstævnte Medhold i, at en Fordring i saa Henseende ikke kan anses hjemlet ved Beviset. Idet Appelindstævnets forommeldte gennem Overretssagfører Høeg Lorentzen udøvede Virksomhed iøvrigt findes at opfylde de i Beviset stillede Betingelser for Opnaaelsen af bemeldte Salær, mod hvis Størrelse Appellanten ikke har gjort Indvending, maa det billiges, at Appellanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Appelindstævnte det indsøgte Beløb med Renter deraf som paastaaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Appellanten at burde godtgøre Appelindstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

Under Sagen ses ingen anden Stempelovertrædelse at være begaaet end den i Underretsdommen ommeldte.

Nr. 272.

Højesteretssagfører Levy

m o d

Gotfred Lars Vendelbo Andersen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 12 Februar 1919:
Arrestanten Gotfred Lars Vendelbo Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og til Herlufsholms Kommunes Hjelpekasse betale

45 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostinger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacob Petersen, 25 Kr og til Defensor, Sagfører Mørup, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne P. Heise og Chr. Winther, betaler Arrestanten Gotfred Lars Vendelbo Andersen 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 257 og efter dens § 275, jfr. § 268. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gotfred Lars Vendelbo Andersen til Højesteretssagførerne Levy og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Gotfred Lars Vendelbo Andersen tiltales under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret efter hans Begæring hertil indankede Sag for Bedrageri og Falsk.

Arrestanten, der er født den 19 September 1879, er tidligere anset: ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1899 for Tyveri og Falsk efter Straffelovens §§ 228 og 268 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Marts 1901 for Tyveri efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 30 Maj 1904 for Hæleri efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, og for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt Lov 10 April 1874 § 10, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Maj 1907 for Mishandling af Ægtefælle efter Straffelovens §§ 202 og 203 og Overtrædelse af Værnepligtslovens § 7, sidste Stykke, og § 13 II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 21 Juli 1908 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens § 231 I eller i Medfør af

dens § 241 II efter dens § 238 som for fjerde Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, v e d Esbjerg Købstads og Skads Herreds samt Fanø Birks Ekstrarets Dom af 20 April 1910 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 I eller i Medfør af § 241 II efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, v e d Holsteinborg Birks Politirets Dom af 16 Oktober 1911 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 saaledes, at Varetægtsarrest traadte i Stedet for Straf, v e d Køge Købstads Ekstrarets Dom af 8 Februar 1913 for Tyveri, Bedrageri og Betleri efter Straffelovens § 232 eller i Medfør af dens § 241 II efter dens § 238 som for sjette Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1911 § 8, jfr. Straffelovens § 62, med Tugthusarbejde i 3 Aar og v e d Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1916 for Tyveri efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri efter i Medfør af Straffelovens § 241, 2 Sik., efter dens § 238 som for syvende Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det under Sagen iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 11 December 1918 henvendte Arrestanten, der den 27 November s. A. efter Udstaelsen af den ham sidst idømte Straf havde taget Ophold i Næstved Købstad, sig til Sognepræsten for Herlufsholms Sogn i Lille Næstved, Schamby, der er Medlem af Herlufsholms Sogns Hjælpekasse, med Anmodning om en foreløbig Sygehjælp af Herlufsholms Kommunes Hjælpekasse. Ved overfor Sognepræsten falskeligt at udgive sig for at være Arbejdsmand Kristian Jensen fra Ny Holsted og ved at foregive, at han forgæves havde henvendt sig til bemeldte Hjælpekasses Formand om Hjælp, formaaede han Sognepræsten til at udbetale sig en foreløbig Hjælp af 10 Kr. Ved Modtagelsen af dette Beløb underskrev Arrestanten derhos falskeligt den ham af Præsten forelagte Kvittering med Navnet: »Kr. Jensen«, med hvilket Navn han maa antages ikke at have sigtet til nogen bestemt Person.

Den 23 s. M. henvendte Arrestanten, der stadig havde Bopæl i Næstved, og som af denne Kommunes Hjælpekasse havde erholdt Understøttelse, sig til Formanden for Herlufsholms Kommunes Hjælpekasse, Fabriksarbejder Anders Larsen, og ved overfor denne falskeligt at foregive at hedde Frederik Jensen — ogsaa et opdigtet Navn — og at bo i Peter Jensens Ejendom i Sandstræde og at have ligget syg i 5 Uger samt at have Hustru og 4 Børn formaaede han Hjælpekassens Formand til at udbetale sig et Beløb af 35 Kr af Hjælpekassens Midler, for Modtagelsen af hvilket Beløb han derhos falskeligt kvitterede med Underskriften »C. F. Jensen«, med hvilket Navn han maa antages heller ikke at have sigtet til nogen bestemt Person.

Den 31 s. M. indfandt Arrestanten sig paany hos sidstnævnte Hjælpekasses Formand og bad om yderligere Hjælp. Da en tilstedeværende Person imidlertid gjorde Formanden opmærksom paa, at der i den af Arrestanten som sin Bopæl opgivne Ejendom i Sandstræde ikke boede nogen Person af det af Arrestanten opgivne Navn, nægtede Formanden at udbetale ham nogen Hjælp.

Under lignende falske Foregivender som ovenfor anført har Arrestanten endvidere forsøgt at faa 2 Medlemmer af Herlufsholms Sogneraad til at udbetale sig Brændselshjælp, uden at det dog lykkedes ham at formaa dem hertil.

Formanden for Herlufsholms Kommunes Hjælpekasse har under Sagen paastaaet Arrestanten tilpligtet at betale bemeldte Hjælpekasse 45 Kr i Erstatning.

I Henhold til det ovenfor Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, tildels jfr. § 46, og efter dens § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar og derhos tilpligtes at betale den ovenfor nævnte Hjælpekasse 45 Kr i Erstatning.

Da den under 12 Februar 1919 afsagte Underrettsdom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, tiltrædes, har samme Resultat, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 249. Højesteretssagfører Levy
 m o d
Jens Peter Sønderholm (Def. V. Kondrup),
 der tiltales for Hæleri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 18 Januar 1919: Arrestanterne Niels Anders Sørensen, kl. Kjær, og Jens Peter Sønderholm bør straffes hver især med Forbedringshusarbejde i et Aar samt in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sebbelov, 25 Kr og 20 Kr til Defensor, Overretssagfører Secher. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1919: Arrestanterne Niels Anders Sørensen, kaldet Kjær, og Jens Peter Sønderholm bør hensættes til Forbedringshusarbejde, den første i 18 Maaneder og den sidste i 1 Aar. Saa udreder de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Sønderholms Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat

kendes for Ræt:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler Tiltalte Jens Peter Sønderholm til Højesterets sagsførerne Levy og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanterne Niels Anders Sørensen, kaldet Kjær, og Jens Peter Sønderholm, der er fødte henholdsvis den 11 Januar 1887 og den 25 September 1882, sat under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Arrestanten Sørensen har tidligere været anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1900 efter Straffelovens § 268, 1ste Led, jfr. §§ 36 og 21, med 15 Slag Ris, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juli 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 15 April 1916 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 18 Januar 1918 efter Straffelovens § 231, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf dog maa antages kun delvist at være afsonet, idet det ved kgl. Resolution af 16 Maj s. A. bestemtes, at han maatte løslades af Straffeanstalten den 22 s. M. og fritages for at udstaa den da resterende Del af den ham ikendte Straf paa Vilkaar, at han i et Tidsrum af 5 Aar fra Løsladelsen førte en straffri Vandel.

Arrestanten Sønderholm har tidligere været anset: ved Aalborg Birk og Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 17 April 1901 efter Straffelovens § 228 og Lov 10 Maj 1854 § 63 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Højesterets Dom af 20 Oktober 1913 efter Straffelovens § 248 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1915 efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, og efter Lov 1 April 1911 § 1, 1 Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1915 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 20 Marts 1916 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 4 April s. A. er formildet til Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 31 Januar 1918 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og § 247 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos der saavel i Aaret 1911 som i Aaret 1913 har været indledet Undersøgelse mod ham for Tyveri, uden at der dog beordredes Tiltale mod ham.

Ifølge den af Arrestanten Sørensen i et den 30 December f. A. afholdt Forhør afgivne Forklaring, hørte han en Aften i Slutningen af November Maaned f. A., da han opholdt sig i Hotel Gammelgaards Kafé

paa Vestergade i Aarhus, to ham ubekendte Mandspersoner indbyrdes tale om noget Metal, som de agtede at sælge. Arrestanten, der kort efter forlod Kaféen og i Hotellets Port bemærkede en Lærredspose, og som antog, at den indeholdt det Metal, som Personerne havde omtalt, tilvendte sig derpaa Posen, som han bragte til sit Hjem, men da han paa Hjemvejen ved Undersøgelse af Posens Indhold havde set, at Metallet var slaaet i Smaastykker, og derfor forment, at Metallet var stjålet, turde han ikke sælge det, hvad der oprindeligt havde været hans Hensigt. Metallet blev derfor foreløbig liggende i hans Hjem, men da han den 20 December f. A. i Forsamlingsbygningen i Amaliegade traf sammen med Arrestanten Sønderholm, spurgte han denne, om han vilde sælge noget Metal for ham. Nævnte Arrestant indvilligede heri, hvorefter de gik hjem til Arrestanten Sørensen og tog Metallet i Øjesyn, idet Sidstnævnte omtalte, at han havde fundet Metallet, men at det ikke var ærlige Sager, hvorved han sigtede til, at Metallet var itu-slaet. Arrestanten Sønderholm, der hertil svarede, at han jo nok kunde se, at det ikke var ærlige Sager, og som derpaa afkøbte ham Metallet for 11 Kr, udtalte derhos, at han, hvis Politiet skulde blande sig i Sagen, vilde sige, at han havde opkøbt Metallet, hvorhos han paalagde Arrestanten Sørensen at benægte at have solgt ham det.

I et den 4 Januar d. A. afholdt Forhør har Arrestanten Sørensen ændret sin foranførte Forklaring derhen, at han først paa Hjemvejen ved Undersøgelse af Metallet blev paa det Rene med, at dette sikkert var identisk med det Metal, som de ovennævnte Personer havde talt om, medens han, da han tog Posen i Hotellets Port, ikke var klar over, hvad den indeholdt, og formodede, at den var tabt fra en Vogn, der var kørt gennem Porten. Endvidere har han paa Forehold af, hvorfor han tidligere har forklaret anderledes, angivet, at han ikke har været opmærksom paa Betydningen af Forskellen i de af ham afgivne Forklaringer, men ligesom det maa anses ganske usandsynligt, at han, da han tog Posen, ikke har været paa det Rene med, at den indeholdt Metal, saaledes er Rigtigheden af hans sidst afgivne Forklaring ej heller iøvrigt bestyrket, og der findes derfor ikke at kunne tillægges denne Ændring i den af ham oprindeligt afgivne Tilstaaelse nogen Betydning.

Arrestanten Sønderholm, der har erkendt at have afkøbt Arrestanten Sørensen det ommeldte Metal, der vejede 11 kg, og herfor betalt 1 Kr pr kg, medens han straks efter solgte det til en Opkøber for 1 Kr 75 Øre pr kg, har benægtet, at han havde nogen Anelse om, at Arrestanten Sørensen var i ulovlig Besiddelse af Metallet, saa vel som at han overfor denne, der opgav at have samlet Metallet i Løbet af den sidste Maaned, har erklæret sig paa det Rene med, at det var uærlige Sager. Under Sagen har imidlertid Købmand P. Jaster, der i et længere Aaremaal har været beskæftiget med Opkøb af gammel Metal, edelig forklaret, at han i høj Grad maa betvivle, at en Person, selv om han ikke er sagkyndig, i god Tro kan indlade sig paa at sælge Metal, der som det Foreliggende er itu-slaet i mange Smaastykker, og da Sagens øvrige Oplysninger ligeledes bestyrker, at Arrestanten Sønderholm har været vidende om, at det var Tyvekoster, findes det under særligt Hensyn til, at han

tidligere mange Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, ubetænkeligt at anse ham skyldig i Hæleri.

Metallet, der efter Sagens Oplysninger, derunder en af Formand B. Jonassen afgivet Forklaring, maa antages at hidrøre fra 7 Stk. Aarhus Kommune tilhørende Forskrninger af Messing, som i sidste Halvdel af November Maaned f. A. er bortstjaalet fra et aflaaet Skur paa Kommunens Plads i Nørrebrogade i Aarhus, er efter at være vurderet til 17 Kr udleveret til Jonassen, der paa Kommunens Vegne har fraialdet Krav paa Erstatning.

For deres i foranførte Henseende udviste Forhold vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, og Arrestanten Sønderholm i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stk., efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for den første i 18 Maaneder og for den sidste i 1 Aar, hvorhos de in solidum vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Onsdag den 30 April.

Nr. 246. Højesteretssagfører Stein
m o d
Otto Christian Christensen (Def. Levy),
der tiltales for Manddrab.

Bølling og Nørre Horne Herreders Ekstrarets Dom af 18 Januar 1919: Arrestanten Otto Christian Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar, hvorhos han vil have at betale alle af Aktionen og Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ejlersen, 30 Kr og til Defensor, Sagfører, Kaptajn Kiær, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger findes Drabet af Drengen at maatte tilregnes Tiltalte som forsættligt, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 186. Straffen skønnes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 12 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Otto Christian Christensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 12 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Stein og Levy 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende, fra Bølling og Nørre Horne Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Otto Christian Christensen sat under Tiltale for Manddrab.

Arrestanten er født den 8 Maj 1880 og har, foruden at han to Gange før sit fyldte 18de Aar har været straffet for Tyveri, den ene Gang i Forbindelse med Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860, tidligere været anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Skjoldnæsholm Birks Ekstrarets Dom af 23 Januar 1899 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Odense Herreds Politirets Dom af 19 Maj s. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3; jfr. § 5, med samme Art Fængsel i 3 Dage, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 26 Marts 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 9 Februar 1904 efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 10 Februar 1906 efter Straffelovens § 282, 1 Stk., jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 9 Februar 1909 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med samme Art Strafarbejde i 1 Aar, ved Lemvig Købstads Politirets Dom af 16 December 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ved Sunds-Gudme Herreders Politirets Dom af 10 Marts 1911 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf imidlertid i Henhold til Straffelovens § 23 blev omsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 19 November f. A. bortgik Arrestanten fra »Arbejdet adler«s Koloni paa Klosterhede, hvor han havde været anbragt, og begav sig over Holstebro til Ringkøbing, hvor han overnattede. Den følgende Morgen gik han over Skjern til Tarm og om Eftermiddagen ved Firetiden videre Syd paa ad Vardevejen for at søge Arbejde. Kl. ca. 5 indhentede han Forstassistent Fischers 9—10 Aar gamle Søn Axel Emil Fischer, der var

undervejs fra Tarm til sit Hjem i Lønborg, og som maa antages at være blevet opmærksom paa Arrestantens Komme og derefter at have ventet paa ham. Da Axel spurgte Arrestanten, hvad Klokken var, saa Arrestanten paa sit Uhr og besvarede Spørgsmaalet, hvorefter Drengen fulgtes med ham videre hen ad Vejen. Arrestanten udtalte nu, at han maatte se at komme til at sove et Sted i noget Hø eller Halm, og da Drengen hertil svarede, at han maaske kunde sove paa hans Faders Ejendom, drejede de af ind paa en Bivej, der fører til Drengens Hjem. Under den paafølgende Samtale, der drejede sig om »Rejsende«, fortalte Drengen, at han engang havde truffet to »Bisser«, der havde skubbet til ham og truet ham med en Revolver, hvortil Arrestanten svarede, at det var Løgn. Drengen fastholdt imidlertid, at Fortællingen var sand, og da Arrestanten nu blev vred dels over, at Drengen vilde indbilde ham den efter hans Formening aabenbart usande Historie, dels over, at han fastholdt dens Rigtighed, gav han ham et Rap eller Dask med sin Stok over Læggene, hvilket bevirkede, at Drengen, der nu ogsaa blev opbragt, skældte ud samt truede Arrestanten med at fortælle sin Fader det Passerede og at foranledige Arrestanten bragt til Politiet. Under det derefter opstaaede Mundhuggeri blev Arrestanten hidsig og trak Drengen over Vejgrøften ind mellem Træerne i en tilstødende Plantage, men Drengen gav sig nu til at raabe paa sin Fader, og da han, uagtet Arrestanten, der var bange for, at Faderen skulde komme, paa-bød ham at være stille, vedblev hermed, for Arrestanten ind paa ham, kastede ham omkuld og greb ham om Halsen, idet han udtalte, at han nok skulde faa ham til at holde op med at skribe. Idet han liggende paa Knæ ved Siden af Drengen anbragte sine Tømmelfingre foran paa dennes Hals og de andre Fingre bag om Halsen, klemte han derefter til, dog ikke haardt, men efter hans Opfattelse meget lidt, uden at han kan sige, hvor længe han vedblev hermed. Han mærkede paa sine Hænder, at der kom Fraade ud af Drengens Mund, hvilket han dog opfattede, som om Drengen spyttede eller lignende, men han husker ikke, om han ogsaa derefter vedblev at klemme ham om Halsen. Efter kort Tids Forløb lukkede Drengen Øjnene og blev bleg, og da Arrestanten nu kom til at tænke, »dette her gaar ikke«, slap han ham, hvorefter Drengen gav en underlig Lyd fra sig. Han vendte ham nu om paa Siden og lyttede efter hans Aandedræt, men da han ikke trak Vejrot, blev han klar over, at han var død, og lod ham falde ned igen paa Ryggen, hvorpaa han løb sin Vej. Han vedblev at gaa hele Natten uden at skønne, hvor han befandt sig, og da han den næste Dags Eftermiddag ankom til Grindsted, meldte han, der var meget urolig og ulykkelig, sig til en derværende Politibetjent som skyldig i Drengens Død. Arrestanten har forklaret, at han, da han trak Drengen ind mellem Granerne, udelukkende havde til Hensigt at give ham en Dragt Prygl med sin Stok, at han mente, naar han havde ham inde blandt Træerne, i hvert Fald lettere at kunne slippe bort, hvis Drengens Fader skulde komme, at han, da han senere greb ham om Halsen, var saa »gal« og hidsig, at han ikke gjorde sig sin Hensigt klar, at han ikke tænkte paa, at han ved at klemme ham som sket maatte kvæle ham, og at det Hele foregik saa hurtigt, at han ikke fik Tid til at tænke

klart, men at han, der dog ikke tænkte paa at dræbe Drengen, for enhver Pris vilde tvinge ham til at tie.

I en den 23 November f. A. udfærdiget Beskrivelse af en samme Dag foretagen Obduktionsforretning over Drengens Lig udtales det, at der ikke er fundet Forhold, som er uforenelige med Arrestantens Forklaring om kun at have udøvet et kortvarigt og relativt lempeligt Tryk paa Drengens Hals, samt at Manglen af betydelige Kvæstelser og Blødninger i Hals og Strube samt Brud af Bruskene vel snarest maa siges at sandsynliggøre Forklaringens Rigtighed. Det tilføjes derhos, at Obduktionen i det Hele taget ikke har givet sikre Tegn paa Kvælning ved Kværkning, men at Kvælningsdød dels ikke behøver at efterlade sig paa- viselige Spor, dels kan skyldes en primær Lammelse af Aandedrættet ved Tryk paa tiende Hjernenerves (nervus vagus) Grene, hvorved specielt den til øverste Del af Struben førende Gren kommer i Betragtning som let tilgængelig for Tryk ved Greb om Halsen, hvorved der kan indtræde næsten øjeblikkelig Standsning af Aandedrættet og paafølgende Død. Det hedder endelig i Beskrivelsen, at der ikke er fremkommet Noget, der giver Spor af Holdepunkter for, at der skulde have foreligget seksuelle Tilmærkelser.

I en Erklæring af 2 Januar d. A. har Kredslægen for Bølling-Nørre Herreder i Tarm efter at have haft Lejlighed til at iagttage Arrestanten, bl. a. udtalt, at han ikke hos Arrestanten har fundet Tegn paa egentlig Sindssygdом eller Aandssvaghed, at han derimod er et degenereret Individ, hvis moralske Hæmning er ganske lammet i afgørende og kritiske Situationer, naar Hidsigheden overvælder ham, saa at en uforstaaelig lille Aarsag, som Tilfældet blev ved det under Sagen foreliggende Drab, kan faa de mest skæbnesvangre Følger, og at Arrestanten forekommer Lægen at være et Menneke, der bør bære Ansvaret for sine Handlinger, om end Straf næppe har nogen korrigerende Indvirkning paa ham.

For det af Arrestanten udviste Forhold er han, hvis Forklaring i det Hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og som efter det Foreliggende maa antages i Gerningsøjeblikket at have været fuldt tilregnelig, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 188 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 171.

Højesteretssagfører Stein

m o d

Morten Hansen (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917 § 1, jfr. § 9.

Hellum-Hindsteds Herreders Politirets Dom af 20 Juli 1918: Gaardejer, Sognefoged Morten Hansen i St. Brøndum bør til Statskassen erlægge en Bøde, stor 600 Kr., og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og løvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om der efter de foreliggende, tildels efter den indkandede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan gaas ud fra, at Tiltalte ikke har opfyldt den ham i Henhold til Lov Nr 387 af 3 August 1917 § 1 paahvilende Leveringspligt, vil Tiltalte ikke kunne straffes herfor, da han blandt andet efter hvad der er oplyst om det kommunale Kornnævns Udtalelser overfor ham, maatte være berettiget til at antage, at han ikke skulde aflevere mere end det Kvantum Korn, han faktisk har afleveret. Tiltalte vil herefter være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Morten Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretsagførerne Stein og Bache 80 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indkandede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hellum-Hindsted Herreders Politiret indkandede Sag, er Gaardejer Morten Hansen, der er født den 11 August 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917 § 1, cfr. § 9.

Ifølge Sagens Oplysninger er Tiltalte Ejer af en Gaard i St. Brøndum, hvorhos han som Forpagter driver Præstegaardsjorden sammesteds. Det samlede Agerjordsareal af de af ham drevne Ejendomme udgør 142 Tdr. Land, hvortil kommer ca. 7 Tdr. Land Eng. Den samlede leveringspligtige Jordværdi andrager 49.000 Kr. I afvigte Aar har Tiltalte avlet ca. 6000 kg Vintersæd paa 8 Tdr. Land og 17.500 kg Vaar- og Bælgsæd paa 33 Tdr. Land. Ved Tiltaltes egen Erkendelse i For-

bindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han af det ham paalignede Kvantum Korn, 22.050 kg, ikkun har afleveret til Staten 5115½ kg Rug, hvorimod han ikke har afleveret noget af Vaarsæden, som han har anvendt dels til Udsæd, dels til Opfodring, og at der af det Kvantum Korn, som Tiltalte ifølge Loven af 3 August 1917 § 1 skulde aflevere, forinden han kunde gøre Brug af den i samme Bestemmelse omhandlede Forbeholdsret, manglede ialt 4127½ kg.

Idet det nu ikke vil kunne medføre Straffrihed for Tiltalte, om han, saaledes som han har villet gøre gældende, maatte have misforstaaet Lovens Bestemmelser angaaende Forbeholdsretten, er han i Medfør af Lov 3 August 1917 § 9 ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 16 November 1914 § 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 600 Kr, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos han vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr til hver.

Nr. 7. Aktieselskabet **Thomas Ths. Sabroe & Co.** (Henriques)

mod

Aktieselskabet **A. Ottensens Frysemetode** i Likvidation (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Fordelingen mellem Parterne af Udgifterne til en Montørs Rejse og Ophold i Spanien.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1918: De Indstævnte, A/S A. Ottensens Frysemetode i Likvidation, bør for Tiltale af Citanterne, A/S Thomas Ths. Sabroe & Co., Aarhus, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Montørs Arbejde ved Anlægget i Cadiz maa efter den foreliggende, i Dommen tildels gengivne Brevveksling anses udført i Aktieselskabet »A. Ottensens Frysemetode«s særlige Interesse og for dettes Regning. Herefter maa Appellanten — der ikke efter det Oplyste kan antages, som af Indstævnte gjort gældende, at være indgaaet paa at lade sit Krav paa Aktieselskabet overgaa paa Frysningsselskabet — anses berettiget til for hele den Tid, i hvilken Montøren har arbejdet ved eller været til Raadighed for Anlægget, nemlig fra den 30 August 1916 indtil den 13 Februar 1917, at holde sig til Selskabet for samtlige ved Montørens Tilstedeværelse i nævnte Anledning foraarsagede Udgifter. Derimod findes Appellanten i Mangel af Aftale i saa Henseende efter Omstændighederne ikke

at kunne gøre Krav paa Refusion af de ved Montørens videre Ophold i Spanien og hans Hjemrejse foranledigede Bekostninger.

Idet det Appellanten herefter tilkommende Beløb paa Grundlag af det Foreliggende maa bestemmes til ialt 2643 Kroner 80 Øre, hvorfra bør drages de af Aktieselskabet »Dansk Frysningsskompagni« hos Appellanten deponerede 2000 Kroner, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten 643 Kroner 80 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, A/S A. Ottesens Frysemetode i Likvidation, bør til Appellanten, Aktieselskabet Thomas Ths. Sabroe & Co., betale 643 Kroner 80 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 16 Oktober 1917, til Betalingsker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte og Appellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Vinteren 1915—16 blev der mellem A/S Thomas Ths. Sabroe & Co., Aarhus, A/S A. Ottesens Frysemetode, Københavvn, og de to Selskabers fælles Repræsentant i Spanien, Ingeniør A. Steen, Madrid, truffet en Aftale om i fælles Interesse at etablere et Demonstrations Anlæg i Spanien efter Ottesens patenterede Frysemetode. Omkostningerne herved skulde fordeles saaledes, at A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. skulde stille de nødvendige normale Maskinelementer, Kompresser og Kondensatorer til Disposition og A/S A. Ottesens Frysemetode levere det Ottesenske Fryseapparat, medens Ingeniør Steen skulde levere det øvrige Tilbehør til Anlægget og forestaa Opstillingen af samme; det maa derhos antages at have været Mening, at Omkostningerne ved Driften skulde afholdes af vedkommende spanske Interessentskab, der ønskede at prøve Frysemetoden, forinden det købte det spanske Patent.

I Begyndelsen af August 1916 ankom en hos A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. ansat Montør, der af Aktieselskabet havde været sendt til Portugal for at opstille et Køleanlæg, til Madrid for at være Ingeniør Steen behjælpelig ved Driften af Køleanlægget. Efter i 20 Dage at have været beskæftiget for Aktieselskabet med noget Arbejde i Madrid, ankom han den 30 s. M. til Cadiz, hvortil Apparaterne til Fryseanlægget var sendt, og hvor Demonstrationen skulde foretages. Her tog Montøren fat paa Monteringen af Fryseanlægget, der maa antages den 19 Oktober s. A. at have været opstillet færdigt til Brug, og han maa antages i den følgende Tid at have været beskæftiget ved Anlægget. I Begyndelsen af Februar 1917 modtog han fra Aktieselskabet Ordre om at

rejse hjem. Paa Grund af Krigssituationen kunde han imidlertid ikke komme af Sted, og først senere paa Aaret lykkedes det ham ved Hjemrejse over Nordamerika at vende tilbage her til Landet, hvor han hos Aktieselskabet meldte sig hjemme den 18 Juni s. A.

Om Montørens Rejse til og Ophold i Spanien foreligger bl. a. følgende skriftlige Udtalelser mellem Parterne.

Under 31 December 1915 skrev Ingeniør Steen, fra hvem Forslaget til Demonstrationen formentlig oprindelig fremkom, til A/S A. Ottesens Frysemetode: »— — — i Tilfælde af, at De skulde synes det tilraadeligt at sende nogen herved for at arbejde ved Anlægget, maa De fuldtud afholde Udgifterne derved — — —«

Under 2 Februar 1916 skrev A/S A. Ottesens Frysemetode til A/S Thomas Ths. Sabroe & Co.: »— — — vil det vist være nødvendigt at sende en Montør herfra til Spanien, som baade kender Frysemetodens Udførelse og Fiskens Behandling, eventuelt kunde det blive nødvendigt, at Direktør Ottesen personlig ledede Anlægget under hele Forsøgstiden — — —«

Under 3 Marts 1916 skrev A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. til A/S A. Ottesens Frysemetode: »— — — og vi kan tilføje, at Montør Bomholdt — — — om ca. 14 Dage afrejser til Portugal for at opstille et Køleanlæg. Det vilde da være muligt, hvis Tidspunktet passer, at han kunde rejse derfra til Cadiz eller Malaga og være Hr. Steen behjælpelig med Driften af Fryseanlægget, eventuelt en Støtte for Deres Hr. Direktør Ottesen, hvis han rejser derned — — —«.

Under 20 Juni 1916 skrev A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. til A/S A. Ottesens Frysemetode: »— — — at vor Montør Bomholdt i disse Dage er færdig i Portugal, og vi har givet ham Ordre til under alle Omstændigheder at rejse til Madrid og tale med Hr. Steen — — —« hvorpaa A/S A. Ottesens Frysemetode svarede med Skrivelse af 24 s. M.: »Vi — — — takker Dem for Deres Meddelelse om, at Montør Bomholdt vil rejse til Madrid og tale med Ingeniør Steen«.

Under 2 Oktober 1916 sendte A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. følgende Skrivelse til A/S A. Ottesens Frysemetode:

»Vi har hoslagt Fornøjelsen at sende Dem Afskrift af en stedfundet Korrespondance med Axel Steen og gaa ud fra, at hvis vi ikke omgaaende hører andet fra Dem, at De er indforstaaet med, at Montør Bomholdts Tid bliver beregnet, som skitseret i vort Brev af i Dag til Herr Steen«. Denne Skrivelse var ledsaget af Kopier af 2 Breve, nemlig dels et af 12 August 1916 fra Ingeniør Steen til A/S Thomas Ths. Sabroe & Co., hvori det bl. a. udtales: »Naar Anlægget er opstillet i Cadiz, vil Herr Bomholdts Salær som Ekspert for A/S Ottesens Frysemetode blive betalt af dem — — — Jeg vil tage denne Sag op med

Færdig fra Trykkeriet den 21 Maj 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 11.

Onsdag den 30 April.

A/S Ottesens Frysemetode, saa at der ikke opstaar nogen Misforstaaelse i den Sag«, dels et af 2 Oktober 1916 fra A/S Thomas Ths. Sabroe & Co. til Ingeniør Steen, hvori det bl. a. udtales: »— — — Af Deres Slutningsbemærkning har vi bemærket os, at De vil træffe et saadant Arrangement med A/S Ottesens Frysemetode angaaende Demonstrations-Installationen i Cadiz, at den ovennævnte daglige Løn pr. Arbejds-Rejse og Opholdsdag belastes dette Firma, hvorimod Udgifterne ved Ophold og Rejse i denne Forbindelse belastes de Interesserede — — —«. Den nævnte daglige Løn skulde efter Skrivelsen andrage 9 Kr.

Under nærværende Sag har nu Citanterne, fornævnte A/S Thomas Ths. Sabroe & Co., under Anbringende af, at Montørens Besøg i Spanien har været forlangt af A/S A. Ottesens Frysemetode, søgt dette Selskab, der, efter at dets Patenter er overdraget til A/S Dansk Frysningsselskab, er traadt i Likvidation, til Betaling af:

1) Daglig Løn til Montøren fra 30 August 1916 til 18 Juni 1917 (292 Dage à 9 Kr)	2628 Kr 00 Ø.
2) Udgifter til Montørens Rejser, Hotelophold, Telegrammer og Porto	3089 — 10 —
	<hr/>
	5717 Kr 10 Ø.
÷ et af A/S Dansk Frysningsselskab for Omkostningerne ved Montørens Besøg i Spanien stillet Depositum	2000 — 00 —
	<hr/>
	3717 Kr 10 Ø.

med Rente 5 pCt p. a. heraf fra Forligsklagens Dato, den 16 Oktober 1917.

De Indstævnte, A/S A. Ottesens Frysemetode i Likvidation, har paa-staaet sig frifundet. Til Støtte herfor har de anført, at Udgiften ved Montørens Besøg ifølge deres Salgskontrakt med A/S Dansk Frysningsselskab fra den 13 Oktober 1916 skal afholdes af dette Selskab, og at Citanterne, der ved Skrivelse af 28 December 1916 fik Meddelelse herom, er indgaaede paa at overføre deres Krav paa de Indstævnte paa

Frysningskompagniet. Da de Indstævnte derhos ifølge Ingeniør Steens og Citanternes ovennævnte Skrivelser af 12 August 1916 og 2 Oktober s. A. kun skulde betale Montørens daglige Løn og først fra det Tidspunkt, da Anlægget var opstillet, kan de kun være pligtige til at betale Dagpenge fra den 19 Oktober 1916 til den 28 December s. A., altsaa i 71 Dage à 9 Kr = 639 Kr og mulig endda ikke saa meget, idet Lønnen kun kan beregnes til den Dag, Citanterne var vidende om, at Montørens Tilstedeværelse ikke længere havde nogen Interesse for de Indstævnte, eventuelt til den Dag, Citanterne optog Forhandlinger med Frysningskompagniet om Montørens Assistance. Overhovedet vil der efter de Indstævntes videre Anbringende kun kunne tillægges Citanterne Dagpenge hos dem (eller Frysningskompagniet) fra den 19 Oktober 1916 til den 30 Januar 1917, da Citanterne tilkendegav dem, at de havde givet Ordre til, at Montøren skulde rejse hjem. Men i intet Tilfælde vil Citanternes Tilgodehavende dog tilnærmelsesvis overstige de af Citanterne fra Frysningskompagniet modtagne 2000 Kr, hvis Restbeløb dette Kompagni maa være berettiget til at erholde tilbagebetalt.

Heroverfor har Citanterne anført, at Skrivelserne af 12 August 1916 og 2 Oktober s. A., kun indeholdt et Forslag til en Kontrakt, som imidlertid aldrig kom til Eksistens, hvilket medførte, at Montøren ikke, som af dem forudsat, kom til at arbejde for det spanske Interessentskab, og at de aldrig er indgaaede paa at overføre deres Krav paa de Indstævnte paa Frysningskompagniet, der yderligere har erklæret kun at være pligtige til at deltage i Omkostningerne ved Montørens Besøg med et bestemt Beløb, nemlig de betalte 2000 Kr.

Af det Foranstaaende fremgaar, at den omhandlede Demonstration skulde foretages i begge Parters og Ingeniør Steens fælles Interesse. Selvom der nu gaas ud fra, at de Indstævnte har foranlediget Montørens Besøg i Spanien, kan det dog herefter ikke antages, at de Indstævnte uden Hjemmel i saa Henseende skulde være pligtige til alene at afholde samtlige Udgifter ved Montørens Besøg og Tilbagerejse, da Demonstrationens heiløige Udfald maa formodes at have ligget i alle Parters Interesse, af hvilken Grund det ogsaa maa blive uden Betydning, at Citanternes Anlæg i Portugal alene er beiaestet med Udgifterne ved Montørens Henrejse. En Hjemmel som nævnt skønnes nu ikke at foreligge i den førte Brevveksling, ligesaa lidt som de Indstævnte kan siges paa anden Maade at have paataget sig den paastaaede Forpligtelse, og i Mangel af foreliggende Aftale om, i hvilket Forhold de paagældende Udgifter skal bæres af Parterne og Ingeniør Steen, samt da der mangler Oplysning om, hvornaar Montørens Arbejde ved Anlægget ophørte, vil de Indstævnte i Overensstemmelse med deres Paastand om, hvad der højest kan paahvile dem (eller Frysningskompagniet) at betale, kun kunne anses pligtige at betale Dagpenge for Tiden fra 19 Oktober 1916 til 30 Januar 1917, altsaa for 104 Dage à 9 Kr med 936 Kr. Dette Beløb dækkes imidlertid af det Beløb af 2000 Kr, som Frysningskompagniet ved de Indstævntes Foranstaltning har deponeret hos Citanterne.

Med Bemærkning, at Citanterne, efter at de havde givet Tiisvar og de Indstævnte uden at fremkomme med yderligere i Anledning heraf paa Sagens sidste Tægtedag havde indladt Sagen, paa nævnte Tægte-

dag begærede Anstand i 14 Dage for fra Dansk Ingeniørforening at skaffe oplyst, om der gælder en Koutume for Fordelingen af Udgifterne ved en Møntørs Rejser ved fjerne Montagér, naar han har været beskæftiget af flere Firmaer, men at en saadan Oplysnings Fremskaffelse under de i nærværende Sag tilstedeværende Forhold skønnes at være uden Betydning for Sagens Afgørelse, hvorfor den begærede Anstand, mod hvilken de Indstævnte har protesteret, ikke vil kunne bevilges, vil de Indstævnte herefter være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tilkendt, vil kunne ophæves.

Nr. 205. Højesteretssagfører V. Kondrup
mod

Axel Henry Hjort Jensen og Louis Gerhard Charles Carl Hansen
(Def. Graae),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 141, jfr. § 144.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 18 November 1918: De Tiltalte, Axel Henry Hjort Jensen og Louis Gerhard Charles Carl Hansen, bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i tresindstyve Dage samt in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Secher 20 Kr og 15 Kr til Defensor, Overretssagfører Stampe. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at de Tiltalte efter Aisigelsen af den indankede Dom er blevet afskediget af Statsbanernes Tjeneste. I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Axel Henry Hjort Jensen og Louis Gerhard Charles Carl Hansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Axel Henry Hjort Jensen og Louis Gerhard Charles Carl Hansen, der er født henholdsvis den 17 August 1892 og den 31 Oktober 1891, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 141, jfr. § 144.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de har gjort sig skyldig i nædennævnte Forhold under de anførte nærmere Omstændigheder.

Natten mellem den 26 og 27 September f. A. gjorde de Tiltalte, der har fast Ansættelse som Portører ved de danske Statsbaner med Bopæl i Aarhus, Tjeneste ved Rangement i Mølleengen sammesteds. Da 2 Jærnbanevogne herunder stødte sammen, sprang den enes Skydedør op, og de Tiltalte, som herved blev opmærksomme paa, at Vognen var ladet med Flormel i Sække, besluttede nu at tilegne sig noget af Melet. De aabnede derfor to af Sækkene ved at løsne de Baand, hvormed de var tilbundne, og hældte en Del af Sækkenes Indhold i en af Tiltalte Hansen hidskaffet Sæk, hvorpaa de atter tilbandt Sækkene og skød Skydedøren til. Sækken, i hvilken Melet var hældt, skjulte de Tiltalte i en større, Tiltalte Jensen tilhørende Sæk, som denne Tiltalte ved Arbejdets Ophør Kl. 5 Morgen bragte til sit Hjem. Senere samme Dag indfandt Tiltalte Hansen sig efter Aftale sammesteds, og de Tiltalte delte nu det tagne Mel mellem sig, saaledes at de hver fik Halvdelen, efter deres oprindelige Forklaring ca. 6 kg hver.

Den ovennævnte Vognladning tilhørte Købmand Andreas Sørensen i Aarhus, der efter foretagen Eftervejning af de til Partiet hørende Sække Mel, har udsagt, at der af Indholdet af to af Sækkene ialt manglede 22 kg. Heroverfor har de Tiltalte ikke turdet bestride at have tilvendt sig denne Mængde, og efter at de har gødtgjort Sørensen Udsalgsprisen for 22 kg Mel med 46 Øre pr. kg eller ialt 10 Kr 12 Øre — til hvilket Beløb det tagne Mel ogsaa under Sagen er vurderet — har han frafaldet Krav paa Erstatning overfor de Tiltalte. Melet har disse inden Undersøgelsens Begyndelse i ethvert Fald til Dels forbrugt i deres Husholdninger.

De Tiltalte er suspenderede fra deres Stillinger som Portører, hvorimod Spørgsmaalet om deres Afskedigelse henstaar til efter denne Sags endelige Paadømmelse.

For deres anførte Forhold er de Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 141, den sidste jfrt. med § 144, med en Straf, der i Medfør af midlertidig Lov I April 1911 § 13 findes ved Dommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for hver. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte in solidum vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr til hver.

Torsdag den 1 Maj.

Nr. 232.

Højesteretssagfører David
mod**Theodor Villiam Enoch (Def. Trolle),**

der tiltales for Hæleri, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1919: Arrestanten Theodor Villiam Enoch bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Knudtzon og Jessen, 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Theodor Villiam Enoch til Højesterets-sagførerne David og Trolle 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Theodor Villiam Enoch, der tiltales for Hæleri, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918, er født den 10 Maj 1892 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom. Den 25 April 1917 har han ved en af Rettens Afdelinger vedtaget en Bøde paa 200 Kr for Overtrædelse af Udførselsforbud (Udsmugling af 190 Cykelslanger).

Fra 9 Marts til 13 Marts 1911 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at det var kommet Politiet for Øre, at Arrestanten, der i flere Aar har drevet Cykelforretning i Helgesensgade 18, Kælderens, gav sig af med at opkøbe stjaalne Cykler, og efter at Politiets Mistanke var blevet bestyrket ved Afhøring af Arrestantens to Bydreng, blev Arrestanten den 7 September 1918 anholdt og hans Lager beslaglagt. I Arrestantens Forretningslokaler fandtes bl. a. foruden ca. 60 Cykelhjul uden Gummi endvidere 12 Cykler, hvoraf 7 uden Gummi, og 13 Cykelstel. Af Cyklerne og Cykelstellene var de 3 nylakerede, de 2 afslebne. Paa enkelte af Cyklerne var Numrene gjort ulæselige ved Udfiling eller Slag.

Arrestantens Bydreng, Arthur Johansen, 13 Aar gammel, har forklaret, at han fra 1 Juli 1918 havde været ansat som Bydreng hos Arre-

stanten med Arbejde om Formiddagen, medens den 13aarige Carl Thomsen arbejdede i Forretningen om Eftermiddagen. Efter Arthurs Forklaring bestilte Arrestanten næsten Intet i Forretningen, som han lod de to Dreng passe. Der fandt overhovedet ingen Bogføring Sted i Forretningen udover, at Arthur efter Arrestantens Ordre paa en Bloknota noterede, hvad han personlig havde solgt i Dagens Løb. Arrestanten fik jævnlig Besøg af en Person, som Arrestanten kaldte »Carl Peter«, men som efter det under Sagen Oplyste er identisk med den for Tyveri og Hæleri tidligere straffede Axel Emilius Comistabilie Suhr, og Suhr medbragte stadig Cykler til Arrestantens Forretning, hvor Arrestanten skilte de modtagne Cykler ad, sleb Numrene bort og byttede om paa de enkelte Cykeldele, naar han satte Cyklerne sammen paany. Stellene blev i mange Tilfælde skrabet rene og sendt til Ovnlakering; store Partier Gummi blev solgt, uden at Arthur dog kunde sige til hvem. Naar Suhr indfandt sig i Forretningen, blev Arthur sendt bort, saaledes at han ikke kom til at overvære Samtaler mellem Arrestanten og Suhr. Arthur fattede efterhaanden Mistanke til hele denne Trafik og konstaterede ved Eftersyn af Politi-Efterretninger, at nogle af de af Suhr medbragte Cykler var efterlyste.

Bydrengen Carl Thomsen har forklaret i det Væsenlige overensstemmende med Arthur. Han, der i det sidste Par Aar har gaaet Arrestanten til Haande om Eftermiddagen, har dog ikke set Arrestanten bortføre Numre eller adskille Cyklerne, hvorimod han har set Suhr adskille de af ham medbragte Cykler i Arrestantens Forretning.

Malermester Rasmus Rasmussen har forklaret, at han i Tiden fra 1 Januar 1918 til Arrestantens Anholdelse har lakeret ialt 41 Cykelstel for Arrestanten. Disse Stel hidrørte fra omtrent nye Cykler, hovedsagelig af engelsk Fabrikat og højst ca. 1 Aar gamle, og den gamle Lakering var, naar Arrestanten kom med Stellene, afskrabet. Det var Rasmussen paafaldende, at Arrestanten afleverede saa mange nye Stel til Lakering, og da han derfor en Gang i Sommeren 1918 spurgte Arrestanten om, hvorfra han fik alle disse pæne Stel, svarede Arrestanten: »Jeg køber dem, gamle Dreng«; da Rasmussen derefter bad om at faa Stederne opgivet, svarede Arrestanten: »Gaa ud i Skoven i Mosen, gamle Dreng«.

Cykelhandler Anton Mortensen har forklaret, at han i de sidste ca. 3 Maaneder før Arrestantens Anholdelse har afkøbt ham dels en Del brugt Cykelgummi, dels en Mængde nyt Cykeltilbehør under sædvanlig Pris: Nav, Klokker, Kjolenæt og Sadelbetræk. Naar han spurgte Arrestanten om, hvorfra han havde disse Ting, som paa den Tid ikke var til at købe hos Grosserere, svarede Arrestanten blot, at han havde Forbindelser, og vilde Mortensen ikke købe, var der nok andre, der vilde.

De af Bydrengene meddelte Oplysninger har ført til, at det er konstateret, at en Del af det hos Arrestanten forefundne Cykeltilbehør hidrører fra 2 stjaalne Cykler, nemlig fra en Herrecykel, »Harthiner, Nr 500«, der den 27 August 1918 er frastjaalet Fabriksarbejder Frithiof Larsen, og en Damecykel, frastjaalet Frk. Else Zeidler den 8

s. M. Endvidere er der hos Arrestanten fundet forskellige Cykeldele, der er konstaterede at hidrøre fra en Frøken Hedvig Kofod den 13 s. M. frastjaalet Cykel. Alle disse 3 Cykler, der ialt er vurderede til 375 Kr, havde henstaaet uafklaede paa Gaden. Paa den førstnævnte Cykel var Mærket fjernet, Stellet afslebet og Nummeret »500« ombyttet med »304«. For de 2 sidstnævnte Cykler er Stellerne ikke kommen til Stede.

Arestanten og Suhr, der har været arresteret under Sagen, som for hans Vedkommende er henvist til Afgørelse ved militær Ret, har begge nægtet sig skyldige i noget ulovligt. De nægter begge, at Suhr, der ganske vist jævnligt er kommet i Arrestantens Forretning, nogensinde har afleveret nogen Cykel til Arrestanten. Arrestanten benægter at have givet Bydrene Ordre til at fjerne sig fra Forretningen, naar Suhr kom. Han nægter at have fileet Numre ud paa Cykler, men erkender, at han undertiden har fileet paa Stellerne for at finde Numrene. Han indrømmer, at han, der var i Besiddelse af det dertil fornødne Stempel, ofte har slaet nye Numre i de Cykler, han forhandlede, men han gør gældende, at det er sket for Assuranceselskabernes Skyld. Han erkender, at han har ladet det af Malermester Rasmussen opgive Antal Cykelstel lakere, men paastaar, at det aldrig har været nye Stel, ligesom de Ting, han solgte til Cykelhandler Mortensen, i hvert Fald i alt væsentligt har været gamle Sager. Han husker ikke at have udtalt sig som af Rasmussen forklaret. Han har ikke kunnet gøre Rede for, hvorledes de ovennævnte 3 Cykler er komne i hans Forretning, men han nægter at have købt Cykler af andre end af Personer, som han kendte nøje, og hvis Navn og Adresse var ham bekendt.

Han har forklaret, at han stod i Forbindelse med ca. 32 Opkøbere.

Ikke desmindre har Arrestanten intet af Betydning kunnet oplyse med Hensyn til sin Adkomst til de Cykler og Cykeldele, som han har forhandlet eller ladet lakere. Han har erkendt Rigtigheden af Bydrenenes Forklaring om, at han i det væsentlige overlod disse at passe Forretningen, samt at Arthurs Forklaring om Bogføringen er rigtig.

Efter det saaledes Oplyste maa det antages ikke blot, at Arrestanten har haft Forstaaelsen af, at de ovennævnte 3 Cykler var stjaalne, men ogsaa at hele hans Forretningsførelse har været indrettet med Forhandling af Tyvekoster for Øje.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det øvrigt Oplyste er det bevist, at han i Løbet af Sommeren 1918 til en Bekendt af sig har solgt ca. 70 Stkr. Smørmærker à 250 gr for 1 Kr pr. Stk. Efter Arrestantens Forklaring, som maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, havde han en Dag i Juli 1918 paa Blegdamsvej fundet og tilegnet sig en Pose, indeholdende ca. 80 saadanne Smørmærker, hvoraf han som nævnt solgte ca. 70.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 239 og 247 samt i Medfør af Bekendtgørelse Nr 141 af

21 Marts 1918 efter Lov Nr 278 af 16 November 1914 § 1 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Fredag den 2 Maj.

Nr. 58. Aktieselskabet **Dansk Gardin- og Textil Fabrik (Liebe)**
 mod
Finansministeriet paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Beregningen af det appellerende Selskabs Indkomstskat for Skatteaaret 1916—1917.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1918: Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Aktieselskabet Dansk Gardin- og Textil Fabrik, i denne Sag fri at være. Sagsøgeren bør til Kammeradvokaten betale i Salær 300 Kr inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Appellanten vil derhos have at betale Salær for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, A/S Dansk Gardin- og Textilfabrik, til den konstituerede Kammeradvokat 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Aktieselskabet Dansk Gardin- og Textil Fabrik paastaar Statskassen dømt til at tilbagebetale 33.090 Kr som for meget erlagt overordentlig Indkomstskat for Skatteaaret 1916—17 med Renter 5 pCt aarlig fra Stævningen, den 30 Juli 1918. Finansministeren, der har ladet møde paa Statskassens Vegne, har paastaaet denne frifundet.

Selskabet var af Skattemyndighederne for nævnte Skatteaar ansat til en skattepligtig Indkomst af 242.766 Kr, men mener, at denne kun burde være ansat til 85.519 Kr, og Tvisten drejer sig om, hvorvidt Selskabet med Rette kan fradrage hele det dets administrerende Direktør, Fabrikejer Chr. Hasselbalch, som Tantieme udbetalte Beløb, 257.247 Kr, som Driftsudgift, eller om en Del af dette, som af Skattemyndighederne hævdet, maa anses for Aktieudbytte og kun et Beløb af 100.000 Kr rettelig kan betragtes som egentlig Tantieme.

Det fremgaar af Sagen, at Fabrikejer Chr. Hasselbalch siden 1 Juli 1900, da han overtog sin tidligere Meddirektørs Aktier, har været Enedirektør og Ejer af saa godt som hele Aktiekapitalen i Selskabet, indtil dette, efter at han havde erhvervet alle Aktierne, ophævedes den 31 Marts 1917. Ifølge Overenskomst med Selskabet af 30 November 1900 var han ansat som administrerende Direktør, uopsigelig fra Selskabets Side, uden fast Løn, men med en Tantieme af 25 pCt, hvilken i 1903 og 1908 forhøjedes til henholdsvis 50 pCt og 75 pCt af Forretningens Overskud, efter at de foreskrevne Afskrivinger havde fundet Sted, og efter at der var udbetalt 5 pCt til Aktionærerne.

Selskabet gør nu gældende, at som skattepligtig Indkomst for et Aktieselskab behandles kun de Beløb, som er anvendt til de i Lov Nr 144 af 8 Juni 1912 § 4, 3 Stk., nævnte Formaal, der ikke omfatter Tantiemer, at det omhandlede Beløb udbetales Direktøren uafhængigt af hans Aktieret, og at Selskabet var retlig forpligtet til at udbetale ham Beløbet som Tantieme.

Efter Beløbets Størrelse og Fabrikejer Hasselbalchs Stilling til Selskabet maa det imidlertid antages, at Formaalet med den trufne Ordning har været at undgaa Beskatning af Beløbet som Aktieudbytte, hvad Fabrikejer Hasselbalch ej heller har lagt Skjul paa, og hvilket bestyrkes ved Overenskomstens Bestemmelse om, at der i Tilfælde af Hasselbalchs Død skulde udbetales hans Bo Tantieme for hele det løbende Aar alene med Fradrag af Honoraret til den Mand, der ansattes til at udføre hans Arbejde i Resten af Aaret. Da den i nævnte Hensigt saaledes skabte kunstige Hjemmel for Beløbets Udbetaling ej heller ses at have noget andet berettiget Formaal, vil den ikke kunne fritage Selskabet for nogen det iøvrigt paahvilende Skattepligt, og der maa derfor gives Indstævnte Medhold i, at kun det af Skattemyndighederne anerkendte Beløb kan regnes for skattefri Udgift som Tantieme.

Indstævnte vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagsøgeren i Sagsomkostninger, hvorom begge Parter har nedlagt Paastand, bør betale Salær til Kammeradvokaten med 300 Kr.

Nr. 285. Højesteretssagfører Møldrup
mod
Frederik Ferdinand Nielsen (Def. Levy),

der tiltales for Voldtægt mod sin 15-aarige Steddatter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1919: Arrestanten Frederik Ferdinand Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Levysohn og Zeuthen, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 162 og 168, første Punktum, til Dels sammenholdte med § 46. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Ferdinand Nielsen til Højesteretssagførererne Møldrup og Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Frederik Ferdinand Nielsen, der tiltales for at have øvet Voldtægt mod sin 15-aarige Steddatter, er født den 23 April 1872 og tidligere i Følge Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 3 Januar 1905 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han har derhos den 16 Marts 1908 her ved Retten faaet tildelt Advarsel for Betleri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der er Enkemand og havde sin afdøde Hustrus udenfor Ægteskab den 8 April 1903 fødte Datter, til hvem han ikke er Fader, boende hos sig, fik en Gang i September Maaned 1918 om Morgenens, efter at han havde klædt sig paa, Lyst til at have Samleje med sin nævnte Steddatter, der laa afklædt paa en Chaiselongue i Værelset, hvor Arrestanten opholdt sig, hvorfor han lagde sig ved Siden af hende i Chaiselonguen efter at have taget Tæppet, der laa over hende, til Side. Uden at tage Hensyn til Steddatterens Opfordring om at fjerne sig løftede han hendes Chemise op, opknappede sine Benklæder og søgte med Hænderne at skille hendes Ben, uden at dette dog lykkedes ham, idet hun pressede sine Ben sammen for

handlede Check i kvitteret Stand betale Fabrikant H. Danin 4.000 Kr med Renter 5 pCt pro anno fra den 8 Maj 1918, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det, som Sagen foreligger, ikke findes nødvendigt at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det paagældende Dokument med Rette kan betragtes som en Check, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Nicolai Kanter, til Indstævnte, Fabrikant H. Danin, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Midten af December f. A. solgte Indstævnte, Grosserer Nicolai Kanter, en af ham udstedt udateret Check paa Sibirisk Handelsbank i Petrograd, stor 10.000 Rubler, for et Beløb af 4000 Kr til en Hr. Langberg. Denne videresolgte den 21 December Checken til Citanten, Fabrikant H. Danin for et Beløb af 4250 Kr.

Citanten overgav Checken til Laane- og Diskontobanken til Incasso, men han fik den tilbage igen, da Banken ikke vilde overtage Risikoen for Fremsendelsen af Checken til Petrograd. Han har derefter fremsendt den gennem Adams Transport Co., A/S, der imidlertid under 18 Marts d. A. har meddelt, at Betaling som Følge af »de nu herskende Finansforordning« ikke har været at erholde.

Under denne Sag søger Citanten nu Indstævnte til mod Udlevering af Checken at betale dennes Paalydende tillige med Renter og Omkostninger. Han har derhos nedlagt subsidiære Paastande.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Omkostninger og har desuden nedlagt en subsidiær Paastand.

Foreløbig bemærkes, at der efter det Foreliggende maa antages, at Protestering af Checks ikke kan finde Sted efter russisk Ret, saaledes at det ikke kan betage Citanten hans mulige Regres mod Indstævnte, at Protest ikke er optaget.

Det er in confesso, at Grunden til, at Checken udstedtes udate-ret, var den, at en Check efter russisk Ret — selv om den er udstedt udenfor det russiske Riges Grænser — skal præsenteres til Betaling inden fem Dage efter Udstedelsen. Det var derfor Meningen, at den, der præsenterede Checken til Betaling i Petrograd skulde forsyne den med Dato. Indstævnte gør nu gældende, at Checken uopholdelig burde være fremsendt til Petrograd. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Indstævnte Medhold, da der intet foreligger om, at han udtrykkeligt skulde have betinget sig noget saadant, da det maa antages at være et forholdsvis kort Tidsrum efter Købet af Checken, der er hengaaet, inden Citanten skred til at søge den incasseret, og da der mangler ethvert Holdepunkt for at antage, at det kunde være lykkedes at faa Beløbet udbetalt i Petrograd, hvis man paa et tidligere Tidspunkt havde truffet Foranstaltninger til at søge Checken indløst.

Checkens paalydende Værdi var som nævnt 10,000 Rubler, men Pengebeløb kunde — som det efter Proceduren maa antages — paa det paagældende Tidspunkt ikke sendes fra Rusland til Danmark. Der vil herefter ikke kunne blive Tale om at dømme Indstævnte til her at udbetale Citanten 10.000 Rubler. Den Regresfordring, der kunde rejses mod Indstævnte, som Udsteder af den paagældende Check, vilde derimod andrage et Beløb svarende til Værdien her paa Pladsen af 10.000 saakaldte »lukkede« Rubler. Denne Værdi lader sig imidlertid ikke fastsætte med blot tilnærmelsesvis Bestemthed.

Ifølge et andet Synspunkt findes Citanten imidlertid at kunne rejse et Krav mod Indstævnte. Checken er af Indstævnte solgt til en Kurs, der maa antages at have svaret til den almindelige Kurs paa det Tidspunkt, da Salget skete. Det maa antages at have været en relevant Forudsætning saavel for den mellem Indstævnte og Hr. Langberg som for den mellem sidstnævnte og Citanten afsluttede Handel, at Beløbet kunde faas udbetalt i Petrograd. Herefter findes Citanten, til hvem Hr. Langberg har overdraget sit mulige Krav mod Indstævnte, mod Udlevering af Checken at kunne forlange det Beløb, Indstævnte i sin Tid har modtaget for Checken, udbetalt med Renter 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 8 Maj 1918. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 51. Møller og Fæster af »Nederste Ørkilds Mølle« Lars Andreas Nielsen (Ingen)

m o d

Baroniet »Lehn« (Graae).

Højesterets Dom.

Appellanten, Møller og Fæster af »Nederste Ørkilds Mølle« Lars Andreas Nielsen, som hverken

selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Baroniet »Lehn«, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 119. Aktieselskabet **Aug. Heramb** (Ingen)
 mod
 Aktieselskabet **S. W. Bruuns Fabriker** (Ingen).

Højesterets Dom.

Da Appellanten, efter at Højesterets Udeblivelsesdom af 24. Marts 1919 er afsagt, og efter at Selskabet har meldt sig med Kvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter hverken er mødt eller har ladet møde, og Indstævnte heller ikke har givet Møde,

kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet **Aug. Heramb**, bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Nr. 152. Firmaet »**Østjydsk Olieimport**« (Ingen)
 mod
 Købmand **P. A. Knudsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet »**Østjydsk Olieimport**«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades Firmaet med denne Sag at

gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 209. **Handlende Kr. P. Siggaard (Ingen)**
 mod
Grosserer Ejlersen Blangsted (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende Kr. P. Siggaard, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 215. **Hotelforpagter Marinus Petersen (Ingen)**
 mod
Købmand Rasmus Kragh (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hotelforpagter Marinus Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 237. Højesteretssagfører Graae

mod

Kristian Marinus Bøjer og Marinus Ingeman Olsen
(Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri, førstnævnte tillige for Hæleri.

Løgstør Købstads og Aars og Slet Herreders Ekstrarets Dom af 9 September 1918: De Tiltalte, Arrestanterne Kristian Marinus Bøjer og Marinus Ingeman Olsen, bør hensættes, Bøjer til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Olsen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En vil have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører H. L. Hansen, 20 Kr og til Defensor, Sagfører C. Abel, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Bøjer udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, vil nævnte Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Olsen findes at burde forlænges til 100 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Marinus Ingeman Olsen bestemmes til 100 Dage. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte og Tiltalte Kristian Marinus Bøjer, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Graae og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Løgstør Købstad samt Aars og Slet Herreders Ekstraret indankede Sag er Kristian Marinus Bøjer og Marinus Ingeman Olsen sat under Tiltale for Tyveri, førstnævnte tillige for Hæleri.

Tiltalte Bøjer, der er født den 19 December 1884, har tidligere været anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 April 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Nørresundby Købstad og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 13 November s. A. efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 2 December 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 7 Januar 1905 formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 3 Marts 1906 efter Straffelovens § 232 og § 270, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 21 Februar 1908 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 15 Maj 1909 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1909 efter Straffelovens §§ 232 og 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Tiltalte Olsen er født den 6 Maj 1894 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter at Tiltalte Olsen den 16 April d. A. havde erholdt Ansættelse som Natfyrbøder hos Uldspinder Chr. Mathiasen af Aars, der havde et større Lager af uldne Klude, hvoraf en Del henstod i Sække i Gaarden, tilvendte han sig i Slutningen af nysnævnte Maaned en af de i Gaarden henstaaende Sække med usorterede uldne Klude og bragte den til Tiltalte Bøjer, der derpaa efter hans Anmodning sendte den til Aalborg, hvor Tiltalte Olsen solgte den til Firmaet F. F. Olsen & Co. for 116 Kr, hvoraf han betalte 10 Kr til Bøjer, der heraf sluttede, at det ikke forholdt sig rigtigt med Sækken, og som nogen Tid efter af Tiltalte Olsen erholdt Meddelelse om, at den var stjaalet. De Tiltalte traf senere Aftale om i Fællesskab at tilegne sig nogle flere af Kludene og tilvendte sig derpaa — som det maa antages en Gang i Maj d. A. — ved Nattetid 2 Sække Klude, der henstod i Gaarden, hvorhos de, efter at Mathiasen havde ladet sit Lager af Klude bringe op paa et Loft, hvortil der var uhindret Adgang, og udtaget Kludene af Sækkene til Sortering, stoppede en Del Klude i 3 Sække og tilegnede sig dem Natten mellem den 5 og 6 Juli d. A. De saaledes stjaalne Klude sendte de til Aalborg, hvor Tiltalte Bøjer solgte dem til Tiltalte Olsens Fader, Kludehandler J. L. Olsen, der betalte for den første Levering 190 Kr og for den sidste 194 Kr, hvilke Beløb de Tiltalte delte ligeligt mellem sig. Endelig tilvendte Tiltalte Bøjer, der i Mellemtiden havde faaet Ansættelse hos Mathiasen, sig Natten mellem den 26 og 27 Juli d. A. efter Aftale med Tiltalte Olsen 2 Sække Klude, som han ligeledes sendte til Aalborg for at sælge dem dersteds, men da Tyveriet forinden Salget blev opdaget, erholdt Mathiasen Sækkene tilbagesendte.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For det af de Tiltalte i foranførte Henseende udviste Forhold vil de være at anse, Tiltalte Bøjer dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter § 238, og Tiltalte Olsen efter samme Lovs § 228, jfr. tildels § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt for den første til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og for den sidste i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste. De Tiltalte vil derhos in solidum have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr til hver.

T i r s d a g d e n 6 M a j .

Nr. 191. Højesteretssagfører Henriques
m o d
Fritz Charles Nielsen (Def. Trolle),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Vold mod Politiet.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1918: Fritz Charles Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. For de Tiltalte Jørgen Adolf Pedersen og Hans Peter Martin Jensens Vedkommende bør den af dem under Sagen udstaaede Varetægtsarrest træde i Stedet for Straf. I Erstatning til Tørvefabrikant Johannes Plinius bør Tiltalte Nielsen betale 31 Kr, og i Erstatning til Politibetjent Lindhardtzen bør de Tiltalte En for Alle og Alle for En betale 30 Kr. Saa bør de og paa samme Maade betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Gormsen, og til Defensor, Sagfører Mandal Bertelsen, 40 Kr til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 December 1918: De Tiltalte Fritz Charles Nielsen og Jørgen Adolf Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i fire Maaneder og Pedersen i en Maaned. Med Hensyn til de de Tiltalte ikendte Erstatninger og Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Lemming og Bing her for Retten betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kr til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Fritz Charles Niensens Vedkommende anførte Grunde vil den, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for nævnte Tiltalte findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Fritz Charles Nielsen bestemmes til 6 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Henriques og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Fritz Charles Nielsen og Jørgen Adolf Pedersen er under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil efter Begæring alene af de Tiltalte Fritz Charles Nielsen og Jørgen Adolf Pedersen indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Vold mod Politiet.

Tiltalte Nielsen er født den 12 Oktober 1895, Tiltalte Pedersen er født den 20 August 1895. Ingen af dem er fundet straffet ifølge Dom, hvorimod Nielsen tidligere har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten i Forbindelse med Vold.

Sagens Omstændigheder er ifølge de under denne afgivne Vidneforklaringer følgende:

Søndag Aften den 21 Juli 1918, da Tørvefabrikant Johannes Plinius efter Værløse Landarbejderforenings Bal paa Hotel Sønder sø henad Kl. 11 sad med et Selskab i et Værelse ved Siden af Dansesalen, kom Tiltalte Nielsen ind og yppede, som det maa antages, uden Foranledning fra Plinius' Side Klammeri med denne, slog ham med knyttet Haand i Ansigtet og sparkede ham i Ansigtet. Da Fiere kom til, og der opstod Slagsmaal, skjulte Plinius sig i Balsalen, som bl. a. Tiltalte Pedersen derefter søgte at tvinge Opvarteren til at lukke op for at finde Plinius. Denne maatte omsider springe ud ad Vinduet og skjule sig i Restaurationsbygningen, hvor Politibetjent Lindhardtzen stillede sig foran Døren for at berolige Sværmen. Tiltalte Nielsen greb imidlertid fat i Betjenten og udskældte denne og indtog en truende Holdning, hvorfor Betjenten maatte frigøre sig ved at slaa ham med sin Stav. Nielsen for

dog atter ind paa Betjenten, som blev skubbet omkuld af en anden af Flokken, og Nielsen brødes derefter med Betjenten og søgte at komme ovenpaa, medens begge laa paa Jorden. Efter at Betjenten var kommet paa Benene, sprang Nielsen bagfra ind paa ham, spændte Ben for ham og gav ham et Skub, saa at han trillede langt hen ad Havegangen, hvorefter Nielsen paany søgte at slaa ham. Tilsidst maatte Betjenten trække sig tilbage i Bygningen. Medens Nielsen brødes med Betjenten, havde en Sværm af 10—15 Personer omkring dem, truede og slog dem, der vilde komme Betjenten til Hjælp, og deltog paa forskellig Maade i Voldshandlingerne mod Betjenten. En af de mest fremtrædende i denne Flok var Tiltalte Pedersen.

Medens Tiltalte Nielsen ikke har kunnet bestride de afgivne Vidneforklaringer, men erklæret ikke at kunne erindre det stedfundne, har Tiltalte Pedersen nægtet at have været tilstede udenfor Restaurationsbygningen, saalænge Voldshandlingerne foregik, og nægtet at have deltaget i disse. Det maa imidlertid i alt Fald anses oplyst, at Pedersen, medens Betjenten laa paa Jorden i Kamp med Nielsen, puffede til Betjenten, naar denne kom ovenpaa, og skubbede ham underst samt rev Staven fra ham.

Ved den af Nielsen mod Plinius øvede Vold fik denne Blodudtrædninger i begge Øjenomgivelser, Næseryggen blodunderløbet og svullen samt smaa, overfladiske Hudafskrabninger paa begge Kinder, hvorhos han var uarbejdsdygtig i to Dage. Politibetjent Lindhardtsen fik Overlæben hævet og Hudafskrabninger paa Næsen, i Panden og paa venstre Kind, hvorhos han i nogle Dage følte Ømhed i Lemmerne og var sygemeldt. Han fik derhos sin Uniformfrakke beskadiget.

Begge de Tiltalte var paavirket af Spiritus, men maa dog antages at have været sig deres Handlinger bevidst.

I Anledning af Tiltalte Nielsens respektstridige Opførsel under Militærtjenesten har denne været observeret paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis fungerende Overlæge i en den 12 Juli 1918 dateret Erklæring har udtalt, at Tiltalte er en — muligvis fra Fødslen — psykopatisk degenereret Person, som ikke er i Stand til at beherske sig og sikkert vil vise sig upaavirkelig af Straf, og at han ikke egner sig til at være Soldat. Tiltalte Nielsen maa herefter anses for fuldt tilregnelig.

For deres ovenfor beskrevne Forhold vil de Tiltalte være at anse, Nielsen efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1 og Straffelovens § 100, og Pedersen efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i 4 Maaneder og Pedersen i 1 Maaned. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte er anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 47, Nielsen tillige efter midlertidig Straffelov 1 April 1911, jfr. Straffelovens § 203, og Pedersen tillige for Overtrædelse af Politivedtægtens § 5 I, for Nielsens Vedkommende med lige Fængsel i 2 Maaneder, medens for Pedersens Vedkommende Varetægtsfængslet traadte i Stedet for Straf, være at forandre, medens dens Bestemmelse om de de Tiltalte idømte Erstatninger, nemlig for Tiltalte Nielsens Vedkommende 31 Kr til Plinius og for begge Tiltaltes Vedkommende in solidum med den i første Instans Medtiltalte 30 Kr til Be-

tjenten, og Aktionens Omkostninger, hvilke sidste de Tiltalte er tilpligtet at udrede in solidum med den i første Instans Medtiltalte, tiltrædes.

Nr. 264. Højesteretssagfører Ulf Hansen
 mod
 Carl Adolf Nielsen (Def. I. Kondrup),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Marts 1919: Arrestanten Carl Adolf Nielsen og Arrestantinden Johanne Marie Frantzen, Sørensens Hustru, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Wolff, 40 Kr til hver, dog at Arrestantinden ikke udreder udover Halvdelen af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Adolf Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Adolf Nielsen til Højesteretssagførerne Hansen og I. Kondrup 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Carl Adolf Nielsen og Arrestantinden Johanne Marie Frantzen, Sørensens Hustru, tiltales, Arrestanten for Tyveri, Arrestantinden for Hæleri.

Arrestanten er født den 1 Marts 1890 og tidligere anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar 1907 efter Straffelovens § 229 IV, tildels jfr. § 46, i det Hele cfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage — udsat paa sædvanlige Vilkaar —, ved Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 29 Juli 1910 efter Straffelovens § 185, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 4

Marts 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47 I, sammenholdt med Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, v e d samme Rets Dom af 11 Maj 1915 efter Lov af 1 April 1911 § 4 med Tvangsarbejde i 60 Dage, v e d nærværende Rets Dom af 25 Marts 1916 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, v e d nærværende Rets Dom af 18 November 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og v e d nærværende Rets Dom af 14 Juli 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fra den 14 August 1918 til den 18 September s. A. har han derhos været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Aktion.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 16 Oktober 1918 skete der til Politiet Anmeldelse om, [at] det ved 6-Tiden nævnte Dags Formiddag var opdaget, at der havde fundet et Tyveri Sted i Ejendommen Købmagergade Nr 19, hvorved der, som det viste sig, var frastjaalet Firmaet Gammeltoft Schougaard 3 Fløjls-Damefrakker, et Kravesæt (Krave og Muffe) af Skunksskind, en Krave af rødt Ræveskind og en Krave af sibirisk Skovmaar, der havde været anbragt frit fremme i et til Udstilling indrettet Rum i Stueetagen; den tilstedekomende Betjent konstaterede, at der paa Gerningsstedet forefandtes Fodaftryk, som syntes at hidrøre fra en Støvle af saakaldt amerikansk Façon.

Under Sagen er det oplyst, at Arrestanten sammen med Arrestantinden den 17 Oktober 1918 med Damper rejste til Aarhus, hvor Arrestanten har pantsat det i Anmeldelsen ommeldte stjaalne Skunks-Kravesæt for 25 Kr, og for 20 Kr (mulig dog med Indløsningsret) afstaaet Laanesedlen paa Kravesættet, og at Arrestantinden paa denne Rejse var iført en af de stjaalne Fløjls-Damefrakker, saa vel som at hun og Arrestanten paa Rejsen var i Besiddelse af en Krave af rødt Ræveskind. Det førstnævnte Kravesæt og Fløjlskaaben er bragt til Veje under Sagen.

Det er endvidere oplyst, at den under Sagen arresterede Anna Marie Nilsson, for hvis Vedkommende Tiltale vil finde Sted under en anden Sag, har afkøbt Arrestanten en anden af de stjaalne Damefrakker, som Arrestantinden Nilsson før sin Anholdelse havde overgivet en anden Kvinde til Opbevaring. Ogsaa denne Kaabe er bragt til Stede.

Arrestanten, der nægter at have begaaet det fornævnte Tyveri, har afgivet i høj Grad modstridende Forklaringer under Sagen. Han erkendte ved sin Anholdelse at have været i Besiddelse af Skunks-Skind-sættet, som han havde pantsat i Aarhus. Han nægtede at have været i Besiddelse af andet Pelsværk eller af nogen Fløjlskaabe. Med Hensyn til den af de stjaalne Fløjlskaaber, som blev taget i Bevaring hos Arrestantinden, Sørensens Hustru, forklarede Arrestanten, at han vel havde set den i Arrestantindens Besiddelse, men ingen Anelse havde om,

hvorfra hun havde faaet den. Paa Forehold af de af Arrestantinderne givne Oplysninger har Arrestanten ændret disse Forklaringer derhen, at han til Arrestantinden, Sørensens Hustru, har solgt den anførte Kaabe, og at han desuden har været i Besiddelse af den røde Ræveskindskrave; med Hensyn til den til Arrestantinden Nilsson solgte Damefrakke har han villet hævde, at det ikke var ham, der solgte denne, men at nedennævnte Smed Hansen købte den af en Russer. Han har derefter erkendt, at han tillige har været i Besiddelse af denne Damekaabe, men har paastaet, at han foretog Salget af den for paagældende Russer.

Om sin Adkomst til de stjaalne Koster har Arrestanten nemlig forklaret, at han den 16 Oktober 1918 om Formiddagen i en Beværtning paa Hjørnet af Landemærket og Vognmagergade traf en Arrestanten ubekendt Russer og dels samme Dag, dels den følgende Dag i den nævnte Beværtning og i en Beværtning paa Købmagergade samt paa Gaden af Russeren modtog de to Skindsæt og de to Kaaber. Skunkssættet vil han have afkøbt Russeren for 80 Kr. De øvrige Ting skulde han sælge for den Ubekendte, der ikke til ham har givet nogen Forklaring om sin Adkomst til Tingene. Arrestanten vil efter sin Tilbagekomst fra Aarhus have tilbageleveret den røde Ræveskinds-Krave til Russeren, som han paany tilfældig traf i en Beværtning, som Paagældende søger.

Smed Olaf Alfred Edvard Hansen har forklaret, at han en Dag — meget muligt, som det efter det iøvrigt Oplyste maa antages, den 16 Oktober 1918 — opholdt sig i en Vinstue i Admiralgade, hvor ogsaa begge de fornævnte Arrestantinder var til Stede, og dér saa Arrestanten komme ind fra et tilstødende Værelse med 2 eller 3 Kaaber, og da Arrestantinden Nilsson, som han kender, meddelte ham, at hun af Arrestanten for 50 Kr kunde købe den ene Kaabe, erklærede han sig paa hendes Anmodning villig til at betale Beløbet, hvoraf han paa Stedet betalte hende 20 Kr, medens han lovede at betale Resten; selv forhandlede han ikke med Arrestanten, og nogen Russer saae han ikke. 8 Dage senere betalte han Arrestanten yderligere 10 Kr og atter 14 Dage senere paany 10 Kr.

Arrestantinden Nilsson har forklaret i væsenlig Overensstemmelse hermed, idet hun derhos har forklaret, at Arrestanten ikke ved den paagældende Lejlighed var i Følge med nogen anden Person og blev siddende en Times Tid paa Vinstuen, hvor han drak Øl. Hun vil til Arrestantinden, Sørensens Hustru, have vist Kaaben og fortalt, at det var Arrestanten, der havde solgt den.

Arrestantinden, Sørensens Hustru, har forklaret, at hun den 16 Oktober 1918 om Eftermiddagen af Arrestanten har købt den hos hende i Bevaring tagne Fløjlskaabe, men nægter herved at have gjort sig skyldig i Hæleri. Om Prisen for Kaaben har hun og Arrestanten afgivet uoverensstemmende Forklaringer, idet Arrestanten*) opgiver, at denne var 70 Kr, medens Arrestanten har hævdet, at den var 90 Kr, og om Maaden, paa hvilket Beløbet skal være betalt, har de ligeledes afgivet forskellige Forklaringer. Arrestantinden har erkendt, at hun var tilstede i Vinstuen paa den Tid, da Arrestantinden Nilsson tidligere paa

*) Skal være Arrestantinden.

Dagen samme Dag fik den anden Kaabe, men vil paastaa, at hun ikke har bemærket dette, og at hun har spurgt Arrestantinden Nilsson om, hvor denne havde sin Kaabe fra, uden at nævnte Arrestantinde oplyste det. Endelig har hun forklaret, at Arrestanten omtalte, at han havde endnu en Kaabe. Hun har erkendt at have set Arrestanten i Besiddelse af saavel Skunkssættet som Kraven af rødt Ræveskind, som han laante hende under deres Ophold i Aarhus.

Bestyrer af det bestjaalne Firmas her ommeldte Forretning Carl Solberg Nielsen har forklaret, at de ved Anmeldelsen ommeldte Ting er frakommet Firmaet imod dets Vidende og Villie, og saa vel han som Ekspeditrice Johanne Petersen har forklaret, at de Dagen før Tyveriet ved 6-Tiden om Eftermiddagen overbeviste sig om, at Døren til Udstillingslokalet — der er ca. 6,35 m \times ca. 2½ m stort — var aflaaaset. Døren aflaaes ved en saakaldt Schupp-Laas, men det er muligt, at en paa Døren anbragt Messingskinne, hvori 4 paa Døren anbragte Laasetappe ved Tillukningen griber ind, hvorefter Dørens Aflaasning finder Sted ved Forskydning af den paa Døren anbragte Messingskinne, kan være bragt til at forskyde sig derved, at en Dirk eller et spidst Instrument er skubbet ind forneden mellem Karmen og Døren, og herved kan være gjort fri af Laasetappene.

Under et Reassumptionsforhør har Smedesvend Hans Christian Christensen forklaret, at han Morgenen efter Tyveriet blev tilkaldt for at reparere Laasen og da konstaterede, at der paa Laaserigel og Laasekasse var Mærker af et Stemmejærn eller lignende Redskab; han har udtalt som sin Formening, at Tyven desuden har benyttet falsk Nøgle eller Dirk til at aabne Døren med, idet selve Laasen var ubeskadiget.

Bestyrer Nielsen, der har beediget sin Forklaring, har derhos kendt de under Sagen tilvejebragte Ting som identiske med de Stjaalne, der alle var anbragte saaledes, at Tyven har maattet gaa ind i Lokalet for at tilegne sig dem, og Firmaet har iøvrigt paa tilstrækkelig Maade godtgjort sin Ejendomsret til de tilvejebragte Ting.

Endnu bemærkes, at de paa Stedet forefundne Fodaftryk passer med det Fodtøj, som Arrestanten maa antages at have benyttet paa det paagældende Tidspunkt, og at Arrestanten om den af ham nævnte Russer ikke har været i Stand til at give Oplysninger, der har kunnet godtgøre Paagældendes Eksistens endsige føre til hans Udfindelse.

Efter alt det Oplyste, særlig om Arrestantens Besiddelse af Størstedelen af de stjaalne Genstande kort efter Tyveriets Begaaelse og ikke langt fra Gerningsstedet for dette, og om den Maade, paa hvilken Arrestanten har handlet med disse Ting, saa vel som om de Priser, til hvilke dette er sket, og under Hensyn til Arrestantens vaklende og løgnagtige Forklaringer under Sagen findes det med Forkastelse af Arrestantens i sig selv usandsynlige Forklaring om hans Adkomst at maatte antages, at Arrestanten som Gerningsmand har i hvert Fald deltaget i Udførelsen af Tyveriet af de fornævnte ved Anmeldelsen opgivne Ting, der under Sagen er vurderet, Skunkssættet til 300 Kr, den til Arrestantinden, Sørensens Hustru, solgte Kaabe til 175 Kr, den til Arrestantinden Nilsson solgte Kaabe til 400 Kr og de ikke tilstede-

komne Koster til 350 Kr. Tyveriet vil efter de foreliggende Omstændigheder være at tilregne Arrestanten som groft.

 Som Følge af det Anførte vil Arrestanten — — — være at anse:
 — — — efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri,

 efter Omstændighederne

— — — med Forbedringshusarbejde i 3 Aar,

Arrestantinden under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

=====
 Onsdag den 7 Maj.

Nr. 25. Aktieselskabet **Dampmøllen** i Kalundborg (Henriques)
 mod

Bagermester Chr. Hartmann Petersen (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte ved sit Forhold overfor Appellanten har afskaaret sig fra at gøre et Erstatningskrav gældende mod denne.

Løve Herreds ordinære Rets Dom af 25 Oktober 1917: Indstævnte i Hovedsagen, Bagermester Chr. Hartmann Petersen, Rye, bør til Citanten, A/S Kalundborg Dampmølle, betale 4178 Kr 88 Øre tilligemed Renter heraf 6 pCt p. a. fra 3 December 1916, til Betaling sker, medens Indstævnte i Kontrasagen, A/S Kalundborg Dampmølle, bør for Citantens, Bagermester Chr. Hartmann Petersens, Tiltale fri at være. Omkostningerne i begge Sager ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1918: Appellanten, Bagermester Chr. Hartmann Petersen af Rye, bør til de Appelindstævnte, A/S Dampmøllen i Kalundborg, betale 903 Kr 80 Øre tilligemed Renter heraf 6 pCt p. a. fra den 31 December 1916, til Betaling sker. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør de Appelindstævnte betale Appellanten med 200 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret drejer Tvisten sig her alene om, hvorvidt Indstævnte ved sit Forhold overfor Appellanten

har afskaaret sig fra at gøre det af ham rejste Erstatningskrav gældende.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, som herefter foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Dampmøllen i Kalundborg, til Indstævnte, Bagermester Chr. Hartmann Petersen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Løve Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag, der ved Underretten efter Hoved- og Kontrastævning procederedes gæsteretsvis, har de Appelindstævnte, A/S Dampmøllen i Kalundborg under Hovedsagen søgt Appellanten, Bagermester Chr. Hartmann Petersen af Rye, til Betaling af 4178 Kr 88 Øre, som han skal skyldte dem for Varer leveret i Tiden fra Juli Maaned 1914 til Juni Maaned 1915 samt for paaløbne Renter af de skyldige Beløb i Tiden indtil 31 December 1916, hvorhos de har begæret sig tillagt Renter af det ovennævnte Beløb 6 pCt p. a. fra den sidstnævnte Dato, til Betaling sker.

Appellanten, der efter sin endelige Paastand erkendte at skyldte det nævnte Beløb, men hævdede, at de Appelindstævnte var et Beløb af 3275 Kr skyldige som Erstatning for ikke leverede Varer, paastod under Kontrasagen det sidstnævnte Beløb likvideret i det førstnævnte, saaledes at han i Hovedsagen frifandtes mod Betaling af 903 Kr 80 Øre. De Appelindstævnte paastod sig frifundet i Kontrasagen.

Ved Underrettsdommen af 25 Oktober 1917 blev de Appelindstævntes Paastande i Hoved- og Kontrasagen taget til Følge, dog saaledes, at Renter af det paastævnte Beløb — som det fremgaar af Sagen, ved en Fejltagelse — tillagdes dem alt fra den 3 December 1916, medens Hoved- og Kontrasagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tillagt, ophævedes.

Denne Dom har nu Appellanten her for Retten paastaaet forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte endelige Paastand, medens de Appelindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det er uomtvistet, at Appellanten er de Appelindstævnte det paa-stævnte Beløb 4178 Kr 88 Øre skyldig.

Med Hensyn til Appellantens Erstatningspaastand fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de Appelindstævnte ved Slutseddel af 6 Juli 1914 havde paataget sig at levere til Appellanten 150 Sække Rugsigttemel, 150 Sække Rugmel og 25 Sække »Cream« til Priser af henholdsvis 15½ Kr, 12½ Kr og 20½ Kr pr. Sæk at levere i September 1914 til Januar 1915 paa sædvanlige Betingelser, derunder bl. a., at Appellanten skulde aftage lige store maanedlige Kvanta under visse Poenalvirkninger. Inden Aftagningen skulde paabegyndes, erklærede imidlertid de Appelindstævnte sig ude af Stand til at levere efter Slutsedlen.

Appellanten har derefter aftaget Varer af den i Slutsedlen ommeldte Art hos de Appelindstævnte til Dagspriser, der var stadig stigende og højere end i Slutsedlen stipuleret.

De Appelindstævnte hævder nu, at de ved den med Verdenskrigens Udbrud indtrufne Situation var blevet ude af Stand til at skaffe sig Varer i samme Omfang som hidtil, saa at de umuligt kunde dække deres Kunders Behov i Overensstemmelse med de da løbende Kontrakter, og at desuden Priserne var steget langt over, hvad der ved Kontrakternes Oprettelse havde kunnet forudses. De udsendte derfor en Meddelelse til samtlige deres Kunder, derunder til Appellanten, om, at de maatte annullere Slutsedlerne, men fremtidig — saavidt Varer kunde skaffes — vilde levere til Dagspris.

Denne Annullation, som de Appelindstævnte har anset sig for beføjet til at foretage under de foreliggende Omstændigheder, har Appellanten efter deres Paastand derhos godkendt ved uden at fremsætte nogen Indsigelse derimod at aftage Varer hos dem, som foran ommeldt, og erlægge Afdrag paa Købesummerne uden noget Forbehold af Erstatning, hvilket Krav heller ikke er gjort gældende, naar Appellanten Gang paa Gang har søgt Henstand med Betalingen af sin Restskyld. De Appelindstævnte hævder endelig, at Appellanten ikke har krævet nogen Levering efter Slutsedlen, og at han ogsaa af denne Grund er afskaaret fra at kræve Erstatning.

Appellanten benægter at have modtaget den af de Indstævnte nævnte Meddelelse, men hævder, at de Appelindstævnte, da han den 1 September 1914 rettede Henvendelse til dem om at paabegynde Levering efter Slutsedlen af 6 Juli s. A., rent ud nægtede at levere. Han paastaar, at de Appelindstævnte har været uberettiget hertil da det ikke var umuligt at levere Varer af den paagældende Art, og da Prisstigningen om hvilket de Appelindstævnte intet Forbehold havde taget, maatte være ham uvedkommende. Han paastaar, at han ofte har afkrævet de Appelindstævnte Erstatning i denne Anledning, hvilket han dog ikke ser sig i Stand til at bevise, da hans Korrespondance er gaaet tabt ved en hans Ejendom i August 1916 overgaaet Brand, og han hævder, at hans af de Appelindstævntes Optræden fremtvungne Aftagen af Varer til Dagspris hos dem ikke kan opfattes som Godkendelse af den uberettigede Annullation. Han anbringer, at Dagspriserne pr. 1 September 1914, da de Appelindstævnte nægtede at levere, var for Rugsigttemel, Rugmel og Cream hen-

holdsvis 10½ Kr, 10½ Kr og 5 Kr højere pr. Sæk end i Slutsedlen aftalt, og kræver herefter en samlet Erstatning af 3275 Kr.

Der maa gives Appellanten Medhold i, at de Appellindstævnte ikke har godtgjort at have været berettiget til at annullere Slutsedlen, og der maa derhos gaas ud fra, at der ved denne deres Misligholdelse af Handlen er paaført Appellanten et Tab af den af ham opgivne Størrelse. — Spørgsmaalet bliver herefter alene dette, om Appellanten kan anses at have givet de Appellindstævnte nogen Føje til at gaa ud fra, at han havde opgivet dette sit Krav. Dette kan dog ikke antages. En saadan Opgivelse vilde paa Forhaand have Formodningen imod sig, ogsaa naar henses til, at Appellanten vedblivende havde Interesse i Levering af de i Slutsedlen omhandlede Varer, og, som ovenfor anført, hævder han da ogsaa, at han, der i Skrivelse af 13 Oktober 1916 til de Appellindstævnte udtalte, at han nok antog, at de vilde godtgøre ham noget paa de omhandlede Varer, adskillige Gange forinden havde gjort sin Ret til Erstatning gældende overfor Selskabet. Hertil kommer, at den fremlagte Opgørelse udviser, at Parternes Mellemværende har været løbende siden Juli 1914, idet Appellanten har faaet Varer og fra Tid til anden har givet Veksler, undertiden indbetalt kontante Beløb, der ikke har svaret til bestemte Vareposter. Men herefter kan Appellanten ikke være afskaaret fra ved den endelige Opgørelse, som sker ved nærværende Sagsanlæg, at fordre godskrevet sit ovennævnte Erstatningskrav, og der vil derfor være at give Dom overensstemmende med hans Paastand, saaledes at han frifindes mod Betaling af 903 Kr 80 Øre, hvoraf han vil have at svare Renter 6 pCt p. a. fra den 31 December 1916.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Sagens Omkostninger for Overretten findes de Appellindstævnte at burde betale Appellanten med 200 Kr.

Nr. 273.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Johannes Frithiof Johnsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 7 Februar 1919: Den af Arrestanten Peter Andreas Christiansen udstaaede Varetægtsarrest bør træde i Stedet for den af ham forskyldte Straf. Arrestanten Johannes Frithiof Johnsen bør udstaa Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Arrestanterne Peter Andreas Christiansen og Johannes Frithiof Johnsen vil derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor under Sagen, Sagførerne Jens Holm og Fr. Lindberg, med henholdsvis 30 Kr og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1919: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Johannes Frithiof Johnsen bestemmes til femten Maaneder. I Salær til Overretssagførerne Sally og Zeuthen betaler Arrestanten 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Frithiof Johnsen til Højesteretssagførerne Trolle og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik den nedenfor nævnte Peter Andreas Christian- sen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Arrestanten Johannes Frithiof Johnsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 10 November 1891 og er: ved Justitsministeriets Skrivelse af 8 Juli 1909 i Medfør af § 16 i Lov af 1 April 1905 fritaget for Tiltale for Tyveri paa Vilkaar, at vedkommende Værgeraad antager sig ham i Overensstemmelse med Børnelovens Regler, ved samme Ministeriums Skrivelse af 28 September 1909 i Medfør af anførte Lovbestemmelse paany fritaget for Tiltale for Tyveri paa samme Vilkaar som forannævnt, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Juni 1917 for Tyveri og Overtrædelse af Værnepligtsloven anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, samt efter Værnepligtslov af 8 Juni 1912 § 13 II med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og ved Højesterets Dom af 7 Maj 1918, der stadfæster Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Marts s. A., anset efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Saaledes som Sagen, der alene er indanket efter Arrestantens Begæring, foreligger Overretten til Paakendelse, angaar den kun følgende Forhold:

Efter at Kroejer Chr. Petersen om Morgenen den 23 Oktober f. A. havde anmeldt, at der samme Nat fra et i Haven til hans Ejendom »Kastruplund« værende Hønsehus og fra en sammesteds værende Indhegning

for Ænder var stjaalet en Del Fjerkræ, nemlig 2 Gæs, 3 Ænder, 2 Kalkuner, 1 Hane og 11 Høns, tilstod Peter Andreas Christiansen inden Retten, at han og Arrestanten efter at have været sammen om Eftermiddagen den 22 Oktober f. A. ved Kastrup Havn og der i Forening tilvendt sig 3 værdiløse Sække fra et Plankeværk om Aftenen ved 11-Tiden s. D. sammen har begivet sig ind i Kastruplunds Have og der ad en Bro over en Dam gennem en ikke aflaaet Tremmedør ud paa en Ø, der benyttedes til Andepark, hvor de stjal 2 hvide Gæs og 3 Ænder, som de drejede Halsen om paa og puttede i en af de tidligere stjaalne Sække; disse Stykker Fjerkræ, der senere er udleveret til Bestjaalne, er ansat til en Værdi af ialt 102 Kr. De gik derpaa hen til det i Haven værende Høsehus, hvis med Hængelaas aflaaede Dør de opbrød ved at itubryde det Bræt, hvori Krampen til Laasen var anbragt, og stjal derfra 2 Kalkuner, 1 Hane og 11 Høns, som de drejede Halsen om paa og derefter lagde i en anden af de stjaalne Sække. De stjaalne Kalkuner og Høns, som ikke er kommet tilstede under Sagen, er ansatte til en Værdi af ialt 126 Kr. Næste Morgen kørte de begge med Tilladelse af vedkommende Kusk Sækkene med Fjerkræet paa en Skraldevogn til Augustagade, hvor de anbragte dem i en Kælder, indtil de senere hen paa Formiddagen afhentede dem med en Trækkevogn, hvorefter Arrestanten søgte at sælge de dræbte Gæs og Ænder, hvilket dog ikke lykkedes.

Arrestanten har nægtet at have deltaget i det paagældende Tyveri og at have været sammen med Christiansen førend om Morgenen den 23 Oktober f. A., hvor han tilfældig vil have truffet ham paa Kastrupvejen, men han indrømmer, at de derefter kørte sammen paa Skraldevognen, paa hvilken de medførte hver 1 Sæk; han angiver imidlertid, at hans Sæk indeholdt forskelligt Affald af Jærn, Klude, Ben etc., og at han ikke kendte Indholdet af den af Christiansen medbragte Sæk, førend denne efter at de begge var staaet af Vognen ved Augustagade viste ham, at den indeholdt dræbte Gæs og Ænder. Han, som ikke vil have tænkt sig, at Christiansen ulovlig var kommen i Besiddelse af disse, paatog sig derefter at forsøge at sælge dem, hvilket dog ikke lykkedes for ham.

Politibetjent Johannes Kierstein har i Overensstemmelse med Christiansen edelig forklaret, at han om Eftermiddagen den 22 Oktober f. A. i Kastrupallé har talt med Arrestanten og Christiansen, der var sammen.

Skraldevognskusk Hans Persson har forklaret, at han vel ikke har set, hvad der var i de af Arrestanten og Christiansen om Morgenen den 23 Oktober f. A. paa hans Vogn medførte Sække, men at han, da Sækkene blev kastede op bag i Vognen, fik det Indtryk, at Indholdet var noget tungt og blødt.

Slagtermester Herman Levin, til hvem Arrestanten Dagen efter Tyveriet forsøgte at sælge de dræbte Gæs, har forklaret, at Arrestanten først forlangte 25 Kr pr. Styk af Gæssene, men da han ikke vilde købe, straks slog af til 15 Kr, af hvilken Grund han ikke nærede Tvivl om, at Gæssene ikke tilhørte Arrestanten paa lovlig Vis. Slagtersvend Axel Jensen, der overværede Salgsforhandlingerne, har

derhos edelig forklaret, at Arrestanten foregav, at han og en Trediemand havde haft Gæssene gaende i en Kolonihave, men nu maatte sælge dem, da de var blevet opsagt, og denne Forklarings Rigtighed maa Arrestanten anses at have indrømmet.

Efter de ovennævnte af Christiansen, Betjent Kierstein, Kusk Persson, Slagtermester Levin og Slagtersvend Jensen afgivne Forklaringer i Forbindelse med Arrestantens egen Indrømmelse af sammen med Christiansen at have været i Besiddelse af og alene forsøgt at sælge en Del af det stjaalne Fjerkræ samt under Hensyn til Arrestantens Fortid, Ubestyrketheden af en af ham afgiven Forklaring om hans Opholdssted den paagældende Nat og til, at hans Forklaringer paa flere Punkter har vist sig løgnagtige, findes det imidlertid trods Arrestantens Benægtelse ubetænkeligt at anse ham overbevist om at have deltaget i det ovennævnte Tyveri fra Kastruplunds Have og der sammen med Christiansen tilegnet sig Fjerkræ til en samlet Værdi af 228 Kr.

Som Følge heraf, samt idet bemærkes, at det paagældende Hønsehus er opført af tætsluttende Brædder, er ca. 3—4 Alen højt og ca. 3 Alen langt og bredt, bedækket med Tagpap og forsynet med en Bræddedør, der var aflaaet med Hængelaas, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Punktum, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 231, 1ste Led, er anset med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, være at ændre, medens den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede in solidum med den ovennævnte Peter Andreas Christiansen.

Torsdag den 8 Maj 1919.

Nr. 47. Bjerring og Omegns Mergelselskab (Trolle)
 mod

Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at erstatte en Brandskade, der var foranlediget ved Gnister fra et Lokomotiv paa en Appellanten tilhørende Mergelbane.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1918: De Indstævnte, Bjerring og Omegns Mergelselskab, bør til Sagsøgerne, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, betale de paastævnte 5847 Kr med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 22 December 1917, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det, som udtalt i den indankede Dom, anses tilstrækkelig godtgjort, at det er Gnister fra det Lokomotiv, som ved den paagældende Lejlighed passerede Brandlidtes Ejendom, der har forårsaget Branden. Det appellerende Selskab har derhos, som ligeledes udtalt i Dommen, ikke oplyst, at Lokomotivet var forsynet med Gnistfanger, skønt Selskabet maa antages let at have kunnet oplyse dette, hvis det havde forholdt sig saaledes, og da der herefter ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, at der ved den paagældende Lejlighed ikke er vist behørig Forsigtighed fra Selskabets Side, maa Selskabet allerede som Følge af de almindelige Erstatningsregler være pligtigt at erstatte Skaden. Dommen vil derfor overensstemme med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Bjerring og Omegns Mergelselskab, til Indstævnte, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 24 August 1917 nedbrændte samtlige paa Ejendommen, Matr.-Nr 30 b af Vinkel By og Sogn beliggende Bygninger, der alle var straaetækte, og i hvilke der kun fandtes Ildsted i den nordligst beliggende Bygning. Det var den paagældende Dag stærk Vind fra Sydvest. Ilden opstod ca. Kl. 2½ om Eftermiddagen, ved hvilken Tid der nylig var passeret et Tog paa en de Indstævnte, Bjerring og Omegns Mergelselskab, tilhørende, Syd for Bygningerne anlagt Mergelbane.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Maj 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 12.

Torsdag den 8 Maj.

Bygningerne, der var brandforsikrede hos Sagsøgerne, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, nedbrændte fuldstændigt, og ved en Brandtaksationsforretning opgjordes Skaden til 5842 Kr. Brandforsikringen har derefter faaet overdraget det Krav, som Brandlidte maatte have paa de Indstævnte med Hensyn til, at Ilden menes at være opstaaet ved Gnister fra det nævnte Togs Lokomotiv.

Under Anbringende af, at de Indstævnte i Følge Bestemmelserne i Lov Nr 56 af 26 Marts 1898 er erstatningspligtige i Anledning af den paagældende Brandskade, søger Sagsøgerne dem under denne Sag til at betale de fornævnte 5842 Kr tilligemed Omkostningerne ved Brandskadens Vurdering, 5 Kr, eller ialt 5847 Kr med Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 22 December 1917. De Indstævnte procederer til Frifindelse.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar det, at den paagældende Bane er anlagt som Mergelbane, der kun paaregnedes at skulle anvendes det paagældende Sted i et Tidsrum af 3—4 Uger, at Anlægget er foretaget i Henhold til vedkommende Lodsejeres Samtykke uden Ekspropriation, og at dens Udstikning i Marken hen over den ovennævnte Ejendoms Grund er sket med Ejerens — Brandlidtes — Billigelse, og saaledes at dens nærmeste Afstand til de nedbrændte Bygninger var $51\frac{1}{4}$ Alen. Det er endvidere oplyst, at de Indstævnte paa det paagældende Tidspunkt havde 6 Lokomotiver i Drift, af hvilke 2 ikke var forsynede med Gnistfangere, og at der til Indfyring i Lokomotiverne benyttedes Kul blandet med Brænde eller Tørv.

Forsaavidt nu de Indstævnte gør gældende, at Branden ikke er opstaaet ved Gnister fra et af Mergelbanens Lokomotiver, vil der ikke kunne tages Hensyn dertil, da det saavel ved de under Sagen fremlagte, i Anledning af Branden optagne, Forhør som ved andre af Sagens Oplysninger maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Branden er opstaaet paa nævnte Maade, hvorved foruden de ovenfor anførte Omstændigheder skal fremhæves, at et Vidne har forklaret, at det har set Gnister fra Lokomotivet for det paagældende Tog flyve over mellem Træerne i Brandlidtes Have, som ligger Sydvest for Huset, og kort efter saae hun, at det brændte i den sydvestre Ende af dette.

Forsaavidt de Indstævnte dernæst hævder, at Bestemmelserne i ovennævnte Lov af 26 Marts 1898 ikke kan komme til Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde, fordi den kun kan anses anvendelig paa Jærnbaner, der anvendes til offentlig Befordring af Personer og Gods, men ikke paa Baner, der tjener en industriel eller lignende Virksomhed, kan der heller ikke gives dem Medhold heri. Den omhandlede Lov ses ikke at indeholde saadanne Begrænsninger, at det kan anses udelukket at bringe den til Anvendelse paa et Tilfælde som det foreliggende, og det saa meget mindre som der i den senere Lovgivning for Trafikindretninger af forskellig Art og andre som farlige ansete Anlæg er med Hensyn til Bevisbyrdens Fordeling i Tilfælde af Tvist om Erstatningsansvar fastsat tilsvarende Regler som i ovennævnte Lov.

Herefter, og da de Indstævnte ikke har godtgjort, at Skaden ikke kunde være afværget ved behørig Agtpaagivenhed og Omhu fra deres Side, idet de end ikke har oplyst, at det Lokomotiv, som ved den paagældende Tid passerede Brandlidtes Ejendom, var forsynet med Gnistfanger, findes de at være pligtige at erstatte den omprocederede Skade, og da de ikke har fremsat nogen Indvending mod Erstatningsberegningen, vil de være at dømme efter Sagsøgernes Paastand.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tillagt, findes efter Omstændighederne at burde paalægges de Indstævnte med 100 Kr.

Fredag den 9 Maj.

Nr. 44. Enke **Marie Frederiksen**, dels paa egne Vegne, dels som Værge for hendes 4 umyndige Børn, **Gotfred, Wilhelm, Orla** og **Valborg Frederiksen** (Overretssagf. Sachs efter Ordre),

m o d

Pakhusformand **Agathon Jensen**, (I. Kondrup), Entreprenør **Søren Olsen** (Fich), Aktieselskabet **Privatbanken** i København (Ingen), Aktieselskabet **De danske Sukkerfabriker** (Aagesen), Grosserer **Poul Just** og Grosserer **J. C. Just** (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Pligt til at udrede Erstatning til Appellantinden og hendes Børn for Tab af Forsørger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1918: De Indstævnte, Pakhusformand Agathon Jensen, Entreprenør Søren Olsen, A/S Privatbanken i København, A/S De danske Sukkerfabriker, Grosserer Poul Just og Grosserer J. C. Just bør for Citantinden, Enke Marie Frederiksen, dels paa egne Vegne, dels som Værge for hendes 4 umyndige Børn Gotfred, Vilhelm, Orla og Valborg Frederiksen, hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører H. Sachs i Salær 60 Kr, der udredes af det Offentlige. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar de Indstævnte, Pakhusformand Agathon Jensen, Aktieselskabet Privatbanken i København, Aktieselskabet De danske Sukkerfabriker, Grosserer Poul Just og Grosserer J. C. Just vil den indankede Dom i Henhold til de i samme i saa Henseende anførte Grunde være at stadfæste.

Hvad Indstævnte Entreprenør Søren Olsen angaar, bemærkes foreløbig, at han under Proceduren for Højesteret ikke har bestridt, at han, forinden Ulykkestilfældet indtraf, havde faaet at vide, at der Dagen forud var faldet en af de i Dommen omtalte Ruller ned ved den nordre Lugerække. Efter de foreliggende, i det Væsentlige i Dommen fremstillede Oplysninger maa der ved Paadømmelsen af denne Sag gaas ud fra, at nævnte Indstævnte har udvist et Forhold, som falder ind under Straffelovens § 198, og han maa herefter være pligtig at erstatte det Tab, som Appellantinden og hendes 4 Børn har lidt ved at miste deres Forsørger. Da denne Erstatning findes at kunne bestemmes overensstemmende med Appellantindens i Dommen nævnte Paastand, nemlig til Appellantinden selv 6000 Kr og til hendes 4 Børn Gotfred, Vilhelm, Orla og Valborg henholdsvis 1460 Kr, 2320 Kr, 2740 Kr og 3140 Kr, vil Indstævnte Olsen være at dømme til at betale Appellantinden, dels paa egne Vegne dels som Værge for hendes Børn, ialt 15.660 Kr med Renter.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret vil Indstævnte Olsen have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager som nedenfor anført, hvorved bemærkes, at der, som Sagen foreligger, ikke bliver Spørgsmaal om at tillægge Appellantindens Sagfører noget Sælær for hans Møde i Højesteret. Forsaavidt angaar de øvrige Indstævnte, vil Processens Omkostninger for Højesteret være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar de Indstævnte Pakhusformand Agathon Jensen, Aktieselskabet »Privatbanken i København«, Aktieselskabet »De danske Sukkerfabriker«, Grosserer Poul Just og Grosserer J. C. Just, bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Indstævnte Entreprenør Søren Olsen bør i Erstatning til Appellantinden, Enke Marie Frederiksen, dels paa egne Vegne dels som Værge for hendes fire umyndige Børn, Gotfred, Vilhelm, Orla og Valborg Frederiksen, betale 15.660 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 26. Oktober 1917, til Betaling sker. Endvidere betaler nævnte Indstævnte til

det Offentlige de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, og til Overretssagfører H. Sachs i Salarium for førstnævnte Ret 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 5 November 1916 omkom Arbejdsmand Frederik Niels Otto Frederiksen under sit Arbejde ved »Gamle Grynmølle«, Strandgade Nr 27, her i Staden.

De nærmere Omstændigheder var følgende:

Arbejdsmand Frederiksen arbejdede for Entreprenør Olsen med Losning af Korn fra Dampskibet »Generalkonsul Pallisen« over i Pakhuset »Gamle Grynmølle«. Skibet laa lige ud for Pakhuset. I dette fandtes paa det paagældende Sted 2 Lugerækker. Over disse øverst i Gavlen fandtes Udliggere, hvori der hang Hejseblokke. Imellem nogle af Lugerne fandtes Stødruller, der var anbragte for at holde, hvad der hejstes op, fri af Muren. Arbejdet foregik paa den Maade, at Kornsekkene blev baarne fra Skibssiden ind til Pakhusmuren lige under Hejseværket. Her lagdes Sækkene to ad Gangen i en Strop, hvorefter de ved Hjælp af Dampskibets Dampspil blev hejst op til 5te Etage. Da Arbejdsmand Frederiksen den nævnte Dag stod foroverbøjet over en Sæk, som han lige havde lagt op mod Muren under den søndre Lugerække, faldt en Stødrulle ned og ramte ham i Hovedet. Han blev straks kørt til Kommunehospitalet, men ved Ankomsten dertil var han død, og det konstateredes, at Døden var indtraadt som Følge af Brud paa Kraniet, hidført af Slaget af Stødrullen. Denne, der vejede 10 Kilogram og var 2 Meter lang og 10,5 Centimeter i Diameter, var anbragt paa Muren i en Højde af 14 Meter i to Øskner, der fattede om to i Rullens Ender anbragte Tappe, og det viste sig, at Grunden til, at Rullen styrtede ned, var, at den ene af disse Tappe havde arbejdet sig løs og saaledes var faldet ud.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at A/S Privatbanken i København var Ejer af »Gamle Grynmølle«, da Ulykkestilfældet indtraf. Privatbanken havde udlejet Pakhuset, til A/S De danske Sukkerfabriker, der selv havde benyttet Pakhuset og under Lejemaalet for Privatbankens Regning havde sørget for Vedligeholdelsen af dette i det Omfang, Brugen af det gjorde det fornødent. Pakhuset var paa det anførte Tidspunkt af Privatbanken solgt til Indehaverne af Firmaet Hans Just, Brødrene Poul og J. C. Just, der skulde overtage Ejendommen den 15 November 1916. Ifølge Overenskomst med De danske Sukkerfabriker havde Brødrene Just faaet Tilladelse til at udleje Pakhuset fra den 1 November, dog at Lejen indtil 15 s. M. skulde tilfalde

Sukkerfabrikerne, og i Henhold til denne Overenskomst havde Brødrene Just udlejet en Del af Pakhuset til Grosserer J. Asmussen, der var Ejer af de Varer, under hvis Udlosning Ulykken skete. Entreprenør Søren Olsen havde faaet Udlosningen i Entreprise for Grosserer Asmussen.

Under et umiddelbart efter Ulykken optaget Politiretsforhør har Forvalter i De danske Sukkerfabriker Sofus Mammen og Formand sammesteds Anton Chr. Winther forklaret, at Hejseværkerne paa den paa-gældende Gavl af Pakhuset ikke havde været benyttet i mange Aar, og at de, da de hørte, at Entreprenør Olsen vilde benytte Hejseværkerne i denne Gavl, gjorde ham opmærksom herpaa og meddelte ham, at han særlig maatte efterse Udliggerne. Entreprenør Olsen har forklaret, at han, inden Arbejdet paabegyndtes, nærede Betæneligheder med Hensyn til Hejseværkets Soliditet, navnlig fordi Udliggeren ved Benyttelsen af Spillet paa Dampskibet var udsat for et skraat Træk, men tillige fordi han af Mammen fik at vide, at Hejseindretningen ikke havde været benyttet i mange Aar. Han befrygtede, at disse to Omstændigheder kunde bevirke, at Udliggeren var udsat for at blive trukket ud fra Muren, og i den Anledning foretog han, forinden Losningen begyndte, en Undersøgelse og overbeviste sig om, at Udliggerne var solide, ligesom han siden flere Gange tilsaa dem. Derimod tænkte han ikke paa Stødrullerne, der hørte med til Ejendommens faste Dele, og som efter hans Mening maatte være anbragt under Ejerens Ansvar. Fremdeles har Entreprenør Olsen forklaret, at han, forinden Ulykken skete, talte med den ene af Brødrene Just om Pakhuset og Hejseværkerne og da lovede at undersøge Udliggerne, men samtidig sagde, at han ikke vilde have noget Ansvar for Pakhusets Mure, hvis disse skulde »give sig« ved Benyttelsen af Udliggerne i Forbindelse med Dampskibsspillet. Derimod blev der ikke talt om Stødrullerne. Grosserer Poul Just har udtalt, at det er muligt nok, at Olsen har talt til ham om Udliggerne, men han, der ikke huskede noget herom, havde ikke skænket Arbejdsredskabernes Soliditet en Tanke. Pakhusformand Agathon Jensen, der fra den 1 November 1916 var traadt i Tjeneste hos Brødrene Just, har forklaret, at han havde været Formand paa »Gamle Grynmølle« i 8 Aar, og i den Tid var de paa-gældende Hejseapparater ikke tidligere blevne benyttede. Tidligere havde der været ganske lignende Ruller ved Pakhusets andre Luger, men da de stadig faldt ned, var de for længere Tid siden helt fjernede. Entreprenør Olsen har forklaret, at han intet kendte til, at der tidligere var faldet Stødruller ned.

Dagen før Ulykkestilfældet indtraf, faldt en Stødrulle ned fra den nordlige Lugerække. Arbejdsmand Møller har forklaret, at han nær var blevet ramt af denne Rulle, og at han straks meddelte det Passerede til Pakhusformand Agathon Jensen og Entreprenør Olsen. Jensen har forklaret, at han hertil sagde, at det var fornuftigst at tage alle Stødrullerne ned, da saadanne Ruller aldrig kunde sidde fast og ingen Nytte gjorde, men han sagde ikke noget direkte derom til Entreprenør Olsen og han foretog sig intet videre. Olsen har forklaret,

at han af Møller blev gjort bekendt med, at der var faldet en Stødrulle ned ved den nordre Lugerække, men da der paa denne Lugerække kun var en Rulle tilbage, der sad øverst oppe, og det var ganske udelukket, at denne Rulle kunde blive berørt af Ophejsningen, foretog han sig intet videre. Først efter at Ulykkestilfældet var indtraadt, blev samtlige Ruller fjernede.

Det blev oplyst, at der mellem Ophejsningstovet og Muren var ca. 50 cm, de fyldte Kornsække var ca. 45 cm i Diameter, og Stødrullernes Fremspring fra Muren var 13 cm. Entreprenør Olsen har forklaret, at den Arbejder, der lagde Sækkene i Stroppen og gav Signal til Ophejsningen, afbalancerede dem, og at Sækkene, der derefter ikke blev styrede, indtil de var naaet ud for Lugen, hvor de skulde ind, som Regel holdt sig fri af Muren under hele Ophejsningen. Arbejdsmandene Møller og Svendsen har derimod forklaret, at det ikke sjældent skete, at Sækkene tøjnede mod Rullerne. Om den Stødrulle, der faldt ned og ramte Arbejdsmand Frederiksen, er bleven ramt af en Sæk, der blev hejst op, er ikke oplyst under Sagen, men det er rimeligt at antage, at dette har været Tilfældet.

Politiretsundersøgelsen sluttedes, uden at der blev dekretet Aktion mod nogen for Skyld i Ulykken.

Citantinden, Enke Marie Frederiksen, dels paa egne Vegne, dels som Værge for hendes 4 umyndige Børn Gotfred, Vilhelm, Orla og Valborg Frederiksen, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, har nu anbragt, at Ansvar for Ulykken maa paahvile for det første Indstævnte, Entreprenør Søren Olsen, og Indstævnte, Pakhusforvalter*) Agathon Jensen, men dernæst endvidere de Indstævnte, A/S Privatbanken i København som Ejer af »Gamle Grynsmølle«, da Ulykkestilfældet indtraf, og de Indstævnte, A/S De danske Sukkerfabriker, idet disse overfor Privatbanken havde paataget sig at sørge for Ejendommens Vedligeholdelse, samt endelig de Indstævnte, Grossererne Poul Just og J. C. Just, idet disse havde taget Ejendommen i Brug og derfor maatte bære Ansvar for dennes Tilstand og i hvert Fald ifølge D. L. 3—19—2 maatte hæfte for den af deres Pakhusforvalter*) Agathon Jensen begaaede Forsømmelse. Citantinden har derfor dels paa egne Vegne og dels som Værge for hendes 4 umyndige Børn: Gotfred, Vilhelm, Orla og Valborg Frederiksen søgt de nævnte Indstævnte in solidum til som Erstatning for Tab af Forsørger at udrede følgende Beløb:

til Gotfred, der er født 12 December 1907 for Tiden fra 6 November 1916 til 12 December 1922, 6 Aar og 1 Maaned à 20 Kr pr. Maaned	Kr	1460,00
til Vilhelm, der er født 7 Juli 1911, for Tiden 6 November 1916 til 7 Juli 1926, 9 Aar og 8 Maaneder à 20 Kr pr. Maaned	—	2320,00
til Orla, der er født 16 April 1913, for Tiden 6 November 1916 til 16 April 1928, 11 Aar og 5 Maaneder à 20 Kr pr. Maaned	—	2740,00

*) Skal være »Pakhusformand«.

til Valborg, dør født den 2 December 1914, for Tiden 6

November 1916 til 2 December 1929, 13 Aar og 1 Maa-	
ned à 20 Kr pr Maaned	Kr 3140,00
samt til sig selv	— 6000,00
	<hr/>
ialt	Kr 15.660,00
	<hr/>

med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 26 Oktober 1917. Hun paastaar sig derhos tilkendt Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for hende beskikkede Sagfører, Overretssagfører H. Sachs.

Samtlige de Indstævnte har paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det under Sagen rejste Erstatningskrav findes alene at kunne grundes paa Straffelovens § 302, og Forudsætningen for Kravet maa derfor være, at der fra de Indstævntes eller deres Folks Side i Henseende til de med Arbejdsmand Frederiksens Død forbundne Omstændigheder er udvist et Forhold, der kan medføre Strafskyld.

For A/S Privatbanken i København og A/S De danske Sukkerfabrikers Vedkommende findes intet saadant Forhold at være oplyst. Disse Indstævntes Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Entreprenør Søren Olsen har under Sagen anbragt, at han ikke, forinden Ulykkestilfældet indtraf, mener at have faaet at vide, at der den 4 November var faldet en Stødrulle ned ved den nordre Lugerække, men ligeoverfor hans Forklaring under Politiretsundersøgelsen vil der ikke kunne tillægges dette hans Anbringende nogen Betydning, og det findes at maatte bebrejdes ham, at han, der havde faaet Meddelelse om, at de paagældende Hejseværker ikke havde været i Brug i flere Aar, ikke, efter at en Stødrulle den 4 November var falden ned i den nordlige Lugerække, lod foretage en Undersøgelse af Rullerne i den sydlige Række, hvor Rullerne paa Forhaand maatte antages at være lige saa skrøbelige.

Pakhusformand Agathon Jensen findes det at maatte bebrejdes, at han, der maa antages at have vidst Besked med, at Stødrullerne var skrøbelige, ikke specielt har henledt Entreprenør Olsens Opmærksomhed herpaa, og at han ikke, efter at en Rulle var faldet ned den 4 November, har foranlediget, at Arbejdet ikke blev fortsat, indtil der havde fundet en Undersøgelse Sted af Stødrullernes Soliditet.

Men selv om det maa antages, at de to sidstnævnte Indstævnte har gjort sig skyldige i skødesløst Forhold, findes det dog betænkeligt efter det Foreliggende at gaa ud fra, at de under de forhaandenværende Omstændigheder har paadraget sig Strafskyld efter Straffelovens § 198. Som Følge heraf vil disse Indstævnte derfor ligeledes være at frifinde.

Hvad endelig Grossererne Poul og J. C. Just angaar, findes det ikke oplyst, at der fra deres Side er udvist noget Forhold, der vilde

kunne paadrage dem personlig Strafansvar efter Straffelovens § 198, og disse vil derfor herefter ligeledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil være at tillægge Overretssagfører H. Sachs, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr, der vil være at udrede af det Offentlige.

M a n d a g d e n 1 2 M a j .

Nr. 253. Grosserer **Th. Warming** (Ingen)
 m o d
 Grosserer **Sophus Warming** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Th. Warming, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthan ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 239. Højesteretssagfører Harboe
 m o d
 Anton Sofus Henry Jensen (Def. Møldrup),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 Februar 1919: Arrestanten Anton Sofus Henry Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Gormsen, 25 Kr og til Defensor, Sagfører Hilbert, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Marts 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maanedes. I Salær til Overretssagførerne F. V. L. Bentzen og Edgar Nyholm betaler Arrestanten Anton Sofus Henry Jensen 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Sofus Henry Jensen til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrups 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Anton Sofus Henry Jensen tiltales under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter hans Begæring hertil indankede Sag for Tyveri.

Arrestanten er født den 11 Juni 1890 og tidligere straffet: ved 1ste Regiments Krigsrets Dom af 20 Juni 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Vordingborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1912 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved 1ste Regiments Krigsrets Dom af 12 Marts 1915 efter Straffelov for Krigsmagten § 97 og Straffelovens § 231, 1 Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 November 1916 efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 med Tvangsarbejde i 2 Maaneder, og ved Kalundborg Købstads Ekstrarets Dom af 31 August 1917 efter Straffelovens §§ 251, 257, 268, jfr. § 275, samt 232, 1 Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 17 Januar 1919 ca. Kl 9½ Formiddag hørte Fru Ella Christensen, Sagasvej Nr 8, 4de Sal, at der gik nogen paa Ejendommens Tørreløft. Da Skorstensfejeren var meldt, og da hun havde Vadsketøj hængende paa Loftet, gik hun op paa Loftet for at passe paa Tøjet. Her saa hun da en Person, som straks skyndte sig hen til et skjult Sted. Hun spurgte nu 2 Gange, om der var nogen, uden at der blev svaret, men da hun 3die Gang spurgte, om det var Skorstensfejeren, kom den paagældende Person, nemlig Arrestanten, frem og sagde, at det var Smeden, der skulde hente nogle gamle paa Loftet henstaaende Kakkellovne. Fru Christensen gik herefter ned ad Køkkentrappen til Viceværten i Stuen og fortalte, hvad der var sket, og Viceværten, der ikke kendte noget til, at det gamle Støbegods skulde fjernes, gik saa ud paa Trappen. I det samme kom Arrestanten ned fra Loftet, bærende paa en Sæk, hvori der beroede et dobbelt Gasapparat og forskellige Kakkellovsdele. Paa Viceværtens Forespørgsel meddelte Arrestanten nu, at en Smedemester Petersen, Fasanvej, havde anmodet ham om at hente det paagældende Støbegods, og Arrestanten tilbød at hente Petersen, der formentes at opholde sig ude paa Vejen. Efter paa et Stykke Papir til Oplysning for Viceværten at have skrevet »A. Jensen« og sin Faders

Adresse, gik Arrestanten bort, efterladende Sækken med Støbegodset i Gaarden, men kom kort efter tilbage med den Besked, at han ikke kunde finde Petersen. Viceværten lod ham herefter anholde.

Under Sagen er det oplyst, at Arrestanten efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf løslodes af Straffeanstalten den 4 Januar 1919, at han i de nærmeste 3 Døgn herefter boede hos sin Fader, men siden var uden Forbindelse med Hjemmet, at han den 14 s. M. begyndte at arbejde for A/S »Pillekompagniet«, hvis Formaal det er at opsamle og nyttiggøre Affald, og at han den 17 s. M. som sædvanlig var udsendt af Kompagniet, medhavende en Kompagniet tilhørende Trækkevogn. Det er derhos oplyst, at der paa det ovennævnte Loft henstod 2 mindre Kakkellovne foruden Gasapparatet og Kakkellovnsdelene, alt tilhørende Ejerdinden af Ejendommen, at der er uhindret Adgang ad Kældergangen, Bagdør og Trapper op til Loftet, der kan aflaaes, men at Loftet den paagældende Dag var uafloaset. Endelig ses det, at ingen Person som den af Arrestanten angivne Smedemester Petersen har kunnet findes.

Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt og har nærmere forklaret, at da han den paagældende Formiddag sad paa sin Trækkevogn paa Hjørnet af Sagasvej og Grundtvigsvej, blev han tiltalt af en ham ubekendt Mandsperson, der opgav at hedde Smedemester Petersen, Fasanvej, og som ikke selv havde nogen Trækkevogn med sig. Manden anmodede ham om at hente det paagældende Støbegods, idet han sagde, at han skulde tage alt, hvad der stod paa Loftet, og overlod ham en Sæk til at have Tingene i, og Arrestanten vil have troet, at Manden virkelig havde Ret til Tingene. Naar han ikke straks kom frem, da Fru Christensen kaldte, var det, fordi han mente, at hans Ærinde ikke kom hende ved. Endelig har han forklaret, at han kun tog Gasapparatet og Kakkellovnsdelene, fordi han ikke kunde have mere i Sækkene, men at det var hans Agt at hente Resten, naar han havde bragt Apparatet og Kakkellovnsdelene ned.

Gasapparatet og Kakkellovnsdelene er vurderet, hver især, til 5 Kr og de 2 Kakkellovne, ligeledes hver især, til 25 Kr pr. Stk.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder Arrestantens tyvagtige Fortid, findes det uden Betænkelighed at forkaste hans ganske usandsynlige Forklaring, og Arrestanten maa herefter med Hensyn til Gasapparatet og Kakkellovnsdelene betragtes som havende gjort sig skyldig i fuldbyrdet simpelt Tyveri.

Herefter vil Arrestanten for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri i Medfør af Straffelovens § 232 være at anse med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Med den heraf flydende Forandring vil Ekstrarettens Dom af 11 Februar 1919, ved hvilken Arrestanten i Medfør af samme Lovbestemmelse er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, herunder Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, være at stadfæste.

Onsdag den 14 Maj.

Nr. 11. Aktieselskabet »Ved Søndermarken« (Liebe)
 mod
 Ny Carlsbergfondets Direktion (Knudtzon),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har misligholdt en Handel om Salg af nogle Grunde.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1917: De Indstævnte, Ny Carlsbergfondets Direktion, bør for Tiltale af Citanterne, A/S »Ved Søndermarken«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har det appellerende Selskab frafaldet sin Paastand om Tilkendelse af det i den indankede Dom nævnte Beløb af 25.000 Kroner. Iøvrigt gaar den af Selskabet for Højesteret nedlagte Paastand principalt ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale Selskabet en saadan Erstatning, som uvildige Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 208.580 Kroner.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrker Dommens Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Selskabet at burde betale Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Ved Søndermarken«, til Indstævnte, Ny Carlsbergfondets Direktion, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Citanterne, A/S »Ved Søndermarken«, paastaar under denne Sag de Indstævnte, Ny Carlsbergfondets Direktion, tilpligtet at erstatte dem det Tab, som de mener at have lidt ved, at de Indstævnte skal have vægret sig ved at opfylde en Handel om Salg af følgende Fondet tilhørende Grunde, Matr. Nr 16 c, 1203, 1204 og 1205 af Valby. Tabet,

derunder den paaregnede Fortjeneste, har Citanterne opgjort til 204.640 Kr, hvortil kommer den Selskabets Direktør, cand. juris Chr. B. la Cour, tilsagte Provision, 3940 Kr eller ialt 208.580 Kr, hvorhos Citanterne fordrer Tilbagebetaling af et à conto Købesummen erlagt Beløb, 25.000 Kr, med Renter af sidstnævnte Beløb 4 pCt p. a. fra Betalingsdagen, den 4 Januar 1916, til Forligsklagens Dato, den 29 April s. A. Af det samlede Beløb fordres Renter 5 pCt p. a. fra sidstnævnte Dato.

De Indstævnte, der bestrider, at den ommeldte Handel er misligholdt fra deres Side, paastaar sig frifundne, idet de derhos henviser til, hvad der maa anses ubestridt under Proceduren, at de 25.000 Kr ikke er tilgaaet Fondet, men beror hos Overretssagfører Niels Hjort paa Selskabets Vegne til dettes Disposition, hvilket er tilkendegivet Selskabet.

Angaaende de med Sagen forbundne Omstændigheder er følgende oplyst:

I Sommeren 1914 indledede Direktør la Cour paa et Konsortiums Vegne Forhandlinger med Ny Carlsbergfondet om Køb af de ovennævnte Grunde i det Øjemed at danne et Aktieselskab til Udstykning og Realisation af disse Arealer. Forhandlingerne affødte et i Skrivelse af 22 April 1915 fra Direktør la Cour til Overretssagfører Niels Hjort indeholdt Tilbud, der gav Anledning til fortsatte Forhandlinger og forskellige Møder, bl. a. et, der afholdtes den 22 Juni s. A. paa Fondets Direktions Kontor. Ifølge den over Forhandlingerne paa Mødet førte Protokol deltog i Mødet Direktionens 3 Medlemmer samt Direktør la Cour, Overretssagfører Hjort, Arkitekt H. Kampmann og Overretssagfører Lemming. Der forhandlede om en af Direktør la Cours Arkitekt udarbejdet Bebyggelsesplan, der ifølge Tilførslen til Protokollen »godkendtes som Grundlag for Bebyggelsen, efter at bl. a. Arkitekt Kampmann havde gjort et Par Forslag til Smaaændringer, der under selve Udførelsen let vil kunne foretages under hans Vejledning«. Mødet sluttede med en Vedtagelse om, at Sagens endelige Behandling udsattes, indtil der underhaanden var indhentet Underretning om, hvorledes Stadsingeniøren vilde stille sig til de vedkommende Gadeplaner. Efter med Københavns Magistrat stedfundne Forhandlinger, i hvilke bl. a. Etatsraad Hammerich, der var Medlem af Fondets Direktion, deltog, meddelte Direktør la Cour i Skrivelse af 25 Oktober s. A. Overretssagfører Hjort, at Magistraten nu havde erklæret sig villig til at approbere en Vejplan, som formentlig i alle væsentlige Punkter var i Overensstemmelse med de mellem Fondet og ham truffne Aftaler, idet han samtidig fremsatte nærmere Forslag til Sagens Ordning. Direktionen drøftede derefter Sagen gennem flere Møder og i et af disse, der afholdtes den 11 November s. A., særlig Spørgsmaalet om Fondets Stilling til Jesuskirken og om Fondets Kompetence i Henseende til den Disposition over Kirkegrunden, der dannede Grundlaget for den af Købekonsortiet forelagte Byggeplan. Efter Protokollens Udvisende oplyste Departementschef Weis, »at Jesuskirken er en selvejende Institution under selvstændig Bestyrelse. Direktionen for Ny Carlsbergfondet er derfor ude af Stand til med bindende Virkning for Jesus-

kirken at træffe nogen Aftale, hvorved der raades over Kirkegrunden eller paalægges denne Byrder. Paa saadanne Punkter maa Salgs- vilkaarene eventuelt tiltrædes af Kirkebestyrelsen«. Det hedder derefter videre i Protokollen: »Departementschef Weis udtalte som sin Mening, at Kirkebestyrelsen kunde forventes at ville stille sig imødekommende overfor Direktionens Ønske om at udnytte den i Ny Carlsbergfondets Grunde ved Valby Langgade anbragte Kapital ved Salg af disse Grunde til Bebyggelse. Man havde med dette for Øje indbudt Kirkebestyrelsens Formand Provst Ussing til at overvære en Sammenkomst mellem Købekonsortiets Repræsentant og Direktionens Medlemmer, som var afholdt paa Arealerne ved Kirken til Demonstration af Konsortiets Byggeplan.« Der fortsættes derefter i Protokollen saaledes: »Det besluttedes at tilkendegive Hr. la Cour som Repræsentant for Købekonsortiet, at Direktionen maa afvise den af ham i Skrivelse af 25 Oktober d. A. proponerede Ordning, hvorefter Jesuskirken skulde deltage i Omkostningerne ved det projekterede Vejanlæg samt i Udgifterne ved Vejenes Vedligeholdelse og Belysning, under Henvisning til, at en saadan Fordring ikke er stillet i Hr. la Cours oprindelige Købstilbud af 28*) April 1915, at eventuelle Vejanlæg paa Kirkegrunden er Ny Carlsbergfondet ganske uvedkommende, og at Direktionen savner Competence til at paadrage Jesuskirken som Ejer af Kirkegrunden nogensomhelst Forpligtelse.« Efter yderligere Brevveksling sendte Direktør la Cour den 14 December 1915 Overretssagfører Hjort bl. a. Udkast til Købekontrakt, Panteobligation og Overenskomst. I den ledsagende Skrivelse hedder det: »Jeg udbeder mig Meddelelse om, hvorvidt Ny Carlsbergfondet kan tiltræde Dokumenterne i den nu foreliggende — efter de senest trufne Aftaler rettede — Form, hvorefter Berigtigelse da kan finde Sted med nogle faa Dages Varsel. Som De vil se, har jeg af praktisk Aarsag sat Overtagelsen fra 1 Januar 1916, men Obligationen forrentes fra 11 December Termin d. A.« Den 3 Januar 1916 sendte Fondet en af Departementschef Weis og Overretssagfører Zeuthen underskreven Skrivelse til Overretssagfører Hjort og tilbagesendte hermed de tilstillede Udkast med Bemærkning, at Direktionen maatte begære en Tilføjelse til de i Udkastet til Panteobligation angivne Betingelser for Obligationens Rykning for midlertidige Byggelaan. Skrivelsen slutter saaledes: »løvrigt kan de fremsendte Udkast tiltrædes med enkelte formelle Ændringer.« Dette sidste refererede sig bl. a. til, at Fondet i Stedet for Jesuskirken nogle Steder var betegnet som Ejer af den Kirken tilhørende Grund, Matr. Nr 16 ah, saaledes i Købekontraktens § 2, der begynder saaledes: »Køberne som Ejere af de i nærværende Kontrakt omhandlede Ejendomme og Jesuskirken som Ejer af Matr. Nr 16 ah tiltræder herved den Ordning af Vej- og Bebyggelsesforholdene for Ejendommene, der i Hovedtrækkene er vist paa den vedhæftede Plan . . . o. s. v.«, og hvor der i Stedet for »Jesuskirken« stod »Sælgeren«. Den følgende Dag blev Dokumenterne, ændrede i Overensstemmelse med Indholdet af Skrivelsen af 3 s. M. og forsynede

*) Skal formentlig være 22de.

med Underskrift af A/S. »Ved Søndermarken« som Købere, overleverede til Overretssagfører Hjort, til hvem Køberne samtidig indbetalte det Beløb, 25.000 Kr, der ifølge Kontrakten skulde betales paa Købesummen ved Kontraktens Underskrift, hvilket Beløb dog blev betalt under Forudsætning af, at Dokumenterne tilbageleveredes underskrevne af Sælgerne.

Den samme Dag indeholdt Dagbladet »Politiken« en paa Direktør la Cours Foranledning optagen Artikel, hvori der gaves Meddelelse om Købet af Grundene og disses paatænkte Bebyggelse. Dette gav Anledning til offentlig fremkomne Protester og til Erklæringer, først fra enkelte af Fondets Direktions Medlemmer og senere fra den samlede Direktion, der i Henhold til en Forhandling med 2 Medlemmer af Bestyrelsen for A/S. »Ved Søndermarken« den 11 s. M. gennem Ritzaus Bureau udsendte saalydende Erklæring: »I Anledning af den i Pressen rejste Diskussion om Bebyggelsen af Arealerne ved Jesuskirken i Valby skal Direktionen for Ny Carlsberg-Fondet oplyse, at de ved Grundsølget truffne Aftaler ikke udelukker fortsatte Forhandlinger om Bebyggelsens nærmere Art og Karakter. Direktionen forventer, at der derved skal naas til et Resultat, der ikke vil kunne give Anledning til begrundede Indvendinger.« Den 18 s. M. holdt Direktionen et Møde. Ifølge Forhandlingsprotokollen deltog heri Arkitekt H. Kampmann. Om det i Mødet Passerede er der tilført Protokollen følgende: »Bebyggelsen af Pladsen omkring Jesuskirken drøftedes paa Grundlag af Arkitekt Charles Schous to foreliggende Tegninger. Man fandt ikke at kunne lade Købekonsortiet bygge efter disse Tegninger; hverken Husene mod Valby Langgade, der baade var for høje og brede og med for uanselige Dørindgange, eller de 5 Etagers Bygninger parallelt med Kirkens ene Langside kunde gennemføres uden at ødelægge Kirkens og Kirkepladsens Skønhedsvirkning. Det vedtoges derfor at lade Professor Kampmann udarbejde et Udkast til en fuldstændig ny Bebyggelsesplan, ved hvis Fremstilling han stillede frit af tidligere Tegninger, og med disse som Udgangspunkt at søge ny Forhandling med Direktør la Cour og hans Konsortium.« Den 28 s. M. fandt der et Møde Sted paa Overretssagfører Zeuthens Kontor. I dette deltog Direktør la Cour samt af Direktionens Medlemmer Departementschef Weis og Overretssagfører Zeuthen. Om hvad der her passerede, gav Direktør la Cour i Skrivelse af 10 Februar 1916 til Direktionen følgende Referat: »Paa dette Møde modtog jeg ved Hr. Overretssagfører Zeuthen den for mig ganske overraskende Meddelelse, at Fondets Direktion for sit Vedkommende i og for sig intet vilde have imod at underskrive Dokumenterne, men at det samtidig hermed vilde føle sig forpligtet til at tage Reservation med Hensyn til Jesuskirkens Stilling til Sagen. Fondet kunde med andre Ord ikke anerkende her at have Forpligtelser af nogen Art; det skulde tværtimod være Køberne af Fondets Ejendomme, der maatte skaffe sig Samtykke fra Kirken i det Omfang, hvori saadant maatte være fornødent for Gennemførelsen af den Gade- og Udnyttelsesplan, som er en Forudsætning for hele Handlen, og som Fondet paa ethvert Punkt har godkendt.« I den samme Skrivelse reserverede Direktør

la Cour det af ham repræsenterede Selskabs ubetingede Ret overfor Fondet til at kræve Handlen opfyldt i nøjeste Overensstemmelse med den af Fondet ved dets Skrivelse af 3 Januar 1916 givne Akcept, idet han dog tilføjede, at han under den nævnte Reservation var villig til efter Fondets Ønske at deltage i Forhandling om de Ændringer i Salgsbetingelserne, som efter Købernes Skøn maatte blive Følgen af den ændrede Gade- og Udnyttelsesplan, som Fondet havde ønsket at lade udarbejde ved en af dette valgt Arkitekt dog at det herfor var en Betingelse, at en saadan Plan forelagdes Køberne med Oplysning om, at den kunde approberes af Københavns Magistrat inden 1 April s. A., idet han i modsat Fald maatte forlange Handlen opfyldt i Overensstemmelse med Akcepten af 3 Januar eller i modsat Fald skadesløs Erstatning for Handlens manglende Opfyldelse.

Der ses herefter ikke at være passeret noget i Sagen førend den 4 April 1916, da A/S »Ved Søndermarken« ved Notarialbesikkelse lod Direktør Helge Jacobsen som Formand for Bestyrelsen af Ny Carlsbergfondet opfordre til inden 8 Dage at fuldbyrde den ovennævnte Handel og til i Forbindelse hermed at udrede en Erstatning af 10.000 Kr eller saa stort et Beløb, hvortil uvillige Mænd maatte ansætte det Aktieselskabet ved den stedfundne Forsinkelse i Handlens Fuldbyrdelse voldte Tab. Den følgende Dag fremkom fra Professor Kampmann en Skrivelse til Fondets Direktion, hvori han meddelte, at de ham tilstillede Vej- og Bebyggelsesplaner efter hans Mening ikke kunde siges at frembyde en acceptabel Løsning af den Opgave at udnytte Arealerne paa en Maade, der stemmer med Hensynet til at skabe Kirkebygningen værdige Omgivelser, og at han derfor maatte beklage ikke at kunne give Planerne sin anbefaling eller at kunne assistere med Hensyn til deres Gennemførelse. I et næste Dag afholdt Direktionsmøde refererede Overretssagfører Zeuthen ifølge Forhandlingsprotokollen det siden Sagens sidste Foretagelse Passerede. Det hedder derefter: »Efter at Professor Kampmann har erklæret, at han ikke kan anbefale Byggeplanen eller assistere med Hensyn til dens Gennemførelse, vedtoges det at forelægge Bestyrelsen for Jesuskirken Sagen og afæske den en Erklæring om, hvorvidt den kan tiltræde Vej- og Bebyggelsesplanen.«

Den 8 s. M. tilstillede Direktionen Jesuskirkens Bestyrelse Ud-kastet til Købekontrakt og Overenskomst mellem Aktieselskabet og Kirken samt de skitserede Forslag til Bebyggelse, Udlægning af Gader m. v., idet den henviste til, at det ifølge Kontraktens § 2 var et Vilkaar for Handlen, at Jesuskirken som Ejer af Matr. Nr. 16 ah tiltræder den Ordning af Vej- og Bebyggelsesforholdene, der i Hovedtræk-kene vilde fremgaa af de medfulgte Bilag, og udbad sig Bestyrelsens Tilkendegivelse om, hvorvidt den maatte være villig til at meddele den her omtalte Tiltrædelse. Om det saaledes Passerede gav Direktør Jacobsen Meddelelse til Aktieselskabets Sagfører i en Skrivelse af 11 s. M. Da der i Anledning af Pastor Ussings i November 1915 stedfundne Forflyttelse fra Jesuskirken var Konstitution i Embedet, og Kirkebestyrelsen ikke ønskede at udtale sig, forinden den ny Sognepræst var indsat, kom der først den 9 Juni 1916 til at fore-

ligge Svar fra Kirbestyrelsen, der erklærede ikke at kunne meddele den i Købekontraktens § 2 ommeldte Tiltrædelse af den som Grundlag for Handlen projekterede Ordning af Vej- og Bebyggelsesforholdene, hvilket angaves at være begrundet dels af kunstneriske, dels af pekuniære Hensyn.

Imidlertid havde Aktieselskabet ved Forligsklage, dateret 29 April 1916, anlagt nærværende Sag, i hvilken der den 22 Maj s. A. blev udtaget Stævning, og hvorunder Selskabet har nedlagt den ovenfor nærmere angivne Paastand.

Der maa gives de Indstævnte Medhold i, at efter at Kirkebestyrelsen har nægtet at tiltræde den projekterede Vej- og Bebyggelsesplan, er dermed den til Grund for de mellem Parterne førte Salgsforhandlinger liggende Forudsætning bristet og den tilsigtede Handel dermed bortfalden. Endvidere maa der efter alt Foreliggende, bl. a. Indholdet af en af Købernes Repræsentant, Direktør la Cour, den 10 November 1915 til Direktionen sendt Skrivelse, gaas ud fra, at han har været paa det Rene med, at Jesuskirken var Ejer af Matr. Nr 16 ah, ligesom han maa have forstaaet, at eftersom den projekterede Plan forudsatte en Raaden over denne Ejendoms Grund, kunde Handlen ikke være endelig i Orden, forinden Kirkebestyrelsen havde tiltraadt Planen. Men herefter kan selve den Omstændighed, at de Indstævnte som Følge af Kirkebestyrelsens Stilling til Sagen er blevene ude af Stand til at opfylde Handlen, ikke anses som nogen Misligholdelse af denne fra deres Side.

Det Grundlag, paa hvilket Citanterne hos Ny Carlsberg Fondets Direktion mener at kunne kræve den her under Sagen fortrede Erstatning, maa da ogsaa efter Proceduren antages snarere at være dette, at Direktør la Cour lige indtil Mødet paa Overretssagfører Zeuthens Kontor den 28 Januar 1916 vil være gaaet ud fra, at Direktionen repræsenterede Kirkebestyrelsen, i alt Fald saaledes, at den indestod for, at der ikke fra den Side vilde fremkomme Vanskeligheder af nogen Art, og at Direktionen bærer Ansvaret for, at han har været i denne Vildfarelse. Direktør la Cour har imidlertid ikke oplyst noget, der kunde begrunde den Antagelse, at Direktionen skulde have haft Fuldmagt til at optræde for Kirkebestyrelsen, i hvilken Henseende det ikke kan være afgørende, at den paa flere Punkter under Forhandlingerne var optraadt som varetagende Kirkens Interesse. Derimod er der ingen Grund til at betvivle, at Direktør la Cour er gaaet ud fra, at der ikke vilde blive rejst Vanskeligheder imod Planen fra Kirkebestyrelsens Side, og denne hans Tro har heller ikke været uden Grund, i hvilken Henseende allerede den Omstændighed maatte være af Betydning, at Formanden for Ny Carlsberg Fondets Direktion, der havde godkendt Planerne, var den ene af Kirkebestyrelsens 3 Medlemmer. Efter alt Foreliggende har Forholdet formentlig endvidere været dette, at Direktionen endnu den 3 Januar 1916, da den akcepterede de fremsendte Udkast, selv har ment at kunne regne med Kirkebestyrelsens Tiltrædelse, og det er endeligt sandsynligt, at denne Forventning vilde være opfyldt, hvis Sagen ikke i Be-

gyndelsen af Januar 1916 var bleven offentlig diskuteret og kritiseret.

Ligesom imidlertid Direktionen ikke kan anses at have paataget sig nogen Garanti for, at Planerne vilde blive tiltraadte af Kirkebestyrelsen, saaledes ses Direktionen ej heller at kunne paalægges noget Ansvar for, at saadan Tiltrædelse ikke fandt Sted, og de Indstævntes Paastand om Frifindelse vil som Følge heraf være at give Medhold, uden at det herefter vil blive nødvendigt at komme ind paa, hvad de iøvrigt har anført til deres Forsvar.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tilkendt hos hinanden, vil efter Omstændighederne kunne ophæves.

Torsdag den 15 Maj.

Nr. 82. Firmaet **Schilthuis & Co.**, Rotterdam ved Prokurist Hartog (Martensen-Larsen)

mod

Aktieselskabet **Norske Lloyd** (Bülow),

betræffende Bestemmelse af en Assurancepræmies Størrelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Februar 1918: De Indstævnte, Firmaet Schilthuis & Co., Rotterdam, ved Prokurist Hartog, bør til Sagsøgeren, A/S Norske Lloyd, betale 60.000 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra den 28 Juni 1917, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for Sagsøgernes Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den overensstemmende med en af Kontraappellanten nedlagt subsidiær Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Firmaet Schilthuis & Co., Rotterdam, ved Prokurist Hartog, og Kon-

traappellanten, Aktieselskabet Norske Lloyd, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 27 Januar 1917 anmodede Assurancefirmaet Wahl & Wesche A/S Norske Lloyds herværende Generalagentur (Henningsen & Bowmann) om at krigsforsikre en Del af en Ladning Hvede pr. Sejler »Yola« fra Argentina til Danmark for et Beløb af 600.000 Kr. »Norske Lloyd« akcepterede Forsikringen og udstedte samme Dag et Bevis for, at den var dækket hos Selskabet. Denne Aabningsbekræftelse blev efter Forlangende udstedt til »Langelands Korn-, Foderstof- & Gødningsforretning, Rudkøbing, for egen og/eller anden neutral Regning«. Angaaende Præmien indeholdt den følgende Passus: »Præmien udgør i Øjeblikket: nord om Skotland 17/8 pCt, hvis gennem Kanalen plus 1½ pCt«, men angav ikke, efter hvilke Regler den eventuelt vilde blive forandret. Som Aflader var anført: Schilthuis & Co. Det viste sig senere, at sidstnævnte Firma under Rejsen var Ejer af Ladningen; et paatænkt Salg til Langelands-Forretningen kom ikke i Stand.

Skibet afgik fra Buenos Aires den 15 Februar; senere hørtes der ikke noget om Sejleren før den 4 Maj, paa hvilken Dag »Norske Lloyd« modtog Telegram om, at »Yola« var ankommen til Stornoway. I Mellemtiden mellem Aabningsbekræftelsens Udstedelse og Skibets Ankomst til Stornoway var som Følge af den tyske Blokadeerklæring af 1 Februar Præmien for Kornladninger fra Amerika til Danmark blevet ansat til et mange Gange større Beløb; i Februar Maaned havde »Foreningen af danske Søassurandører« fastsat 25 pCt, medens Statens Krigsforsikring overhovedet ikke da tegnede saadanne Forsikringer; den 12 Marts fastsatte Statens Krigsforsikring en Præmie af 15 pCt, hvilken Ansættelse den nævnte Forening derefter fulgte.

Efter at »Norske Lloyd« havde modtaget Meddelelsen om, at »Yola« var kommet til Stornoway, altsaa kommet ind i Farezonen, sendte Selskabet (den 5 Maj) et Brev til Wahl & Wesche med Underretning herom. Det hedder i Brevet: »Vi maa herefter bestemt fordrø, at Skibet ikke afgaar, forinden vor Tilladelse foreligger, idet vi vil be-
trachte Forsikringen som hævet i det Øjeblik, Skibet paany begiver sig ud i Farezonen. Saafremt Afsejling maatte ønskes, maa Aftale om Præmiens Størrelse forinden træffes, og vi kan her meddele, at vi er vidende om, at »Lloyds-Præmien i disse Dage« er 40 pCt for Risici af denne Art.« Wahl & Wesche, der allerede forinden havde arbejdet paa at faa Statens Krigsforsikring til at overtage en Del af Risiko-
en, og havde faaet denne til at forsikre en Del af Ladningen for 15 pCt, erklærede nu i en Svarkrivelse af samme Dato, at de ikke kunde indgaa paa at betale udover den Præmie af 15 pCt, som var fastsat baade af Staten og af Tarifföreningen. Idet de videre erklærede, at de ikke kunde forpligte sig til at afvente »Norske Lloyd«s

Tilladelse for Sejlerens Afgang, udtalte de, at der »imidlertid nu i Stedet for de hos Norske Lloyd dækkede Kr 600,000 er dækket 545.000 til anden Side,« men at man for de 55,000, som det ikke er lykkedes at skaffe Dækning for, forbeholdt sig i Tilfælde af Torpedering at søge Erstatning mod at erlægge Præmie 15 pCt af dette Beløb. — Samme Dag svarede Norske Lloyd tilbage, at de ønskede Afregning for den Del af Risikoen, de havde haft, 600.000 Kr, til Præmie 15 pCt, idet de efter Modpartens Brev maatte betragte deres Risiko som afløben i England, og at de protesterede mod Overtagelsen af de resterende 55.000 Kr, forinden nærmere Aftale om Præmiens Størrelse havde fundet Sted. Fortsat Brevveksling førte ikke til Enighed. »Yola« afsejlede imidlertid fra Stornoway og naaede uskadet her til Landet. Ladningen blev købt af Staten.

Norske Lloyd har derefter anlagt denne Sag imod Firmaet Schilthuis & Co., der har indvilget i at modtage Sagsanlæg her i Landet. Selskabet gør Paastand paa Betaling af Kr 90.000 (15 pCt af 600.000) med Renter 5 pCt p. a. fra 28 Juni 1917, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

Citanterne gør gældende, at Meningen med Aabningsbekræftelsens ubestemte Udtalelser om Præmiens Størrelse kun kunde være — hvad Wahl & Wesche som Medlemmer af Foreningen af danske Sø-assurandører maatte vide — at den Præmie, der skulde betales, var den, som var gældende paa Afsejlingsdagen efter den af nævnte Forening fastsatte Tarif. Da denne Præmie var 25 pCt for hele Rejsen, maa de være berettiget til at kræve 15 pCt for Rejsen til Stornoway. De hævder, at de har været fuldt berettigede til at betragte deres Risiko som afløben i England, som Følge af de Indstævntes Optræden, idet disse, ikke som man skulde tro efter Modtagelsen af Citanternes Brev af 5 Maj, men allerede den 27 April havde inddækket sig andetsteds og derved gjort sig skyldig i et utilladeligt Forhold.

Det indstævnte Firma gør gældende, at den tyske Blokadeerklæring frembragte en Situation, hvorunder Forsikringsselskaberne ønskede at frigøre sig for de overtagne Risici, samt at det var med Samtykke af »Norske Lloyd«, at man indlod sig i Forhandlinger med Statens Krigsforsikring. Firmaet indrømmer, at en Forsikring, tegnet paa de anførte Vilkaar, maatte berettigede Forsikringsselskabet til, naar fareforhøjende Omstændigheder indtræder, at forhøje Præmien, men gør gældende, at Meddelelse derom da maatte ske, saa snart den Begivenhed indtræder, der bevirker Forhøjelsen, samt at Følgen af, at det ikke før 5 Maj er givet nogen saadan Meddelelse, maa blive, at Præmien stadig er $1\frac{7}{8}$ pCt. Firmaet hævder endelig, at Citanternes Brev af 5 Maj har berettiget indstævnte Firma til at hæve Kontrakten. De Indstævnte paastaar sig derfor frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. Subsidiært har de nedlagt forskellige Paastande om Frifindelse mod Betaling af mindre Beløb, allerhøjest 60.000 Kr.

Under Proceduren har der været afhørt en Række Vidner for at søge at fremskaffe Oplysninger om de Forhandlinger, der har været ført

mellem Wahl & Wesche paa den ene Side og Henningsen & Bowmann paa den anden. Oplysninger af Betydning er imidlertid ikke fremkomne ved disse Vidners Afhøring, og navnlig kan det ikke anses som bevist, at Grosserer Wahl — som af denne paastaet — i sin Tid har haft Norske Lloyds Samtykke til at søge en Del af Forsikringen overført til Statens Krigsforsikring.

Det maa betragtes som en Fejl, at Aabningsbekræftelsen med Hensyn til Præmien kun siger, at den i Øjeblikket er $1\frac{7}{8}$ pCt, uden nogen Bemærkning om, hvorledes den senere skal beregnes, men naar henses bl. a. til, at ikke blot »Norske Lloyd«, men ogsaa Wahl & Wesche var Medlemmer af Foreningen af danske Søassurandører, maa der gaas ud fra, at det har været begge Parters Mening, at Foreningens Tarif skulde være normgivende med Hensyn til Præmiens Størrelse, og at det altsaa er Afsejlingsdagens Præmiesats der skal lægges til Grund. Den Omstændighed, at Norske Lloyd ikke inden 5 Maj udtrykkelig har tilkendegivet Wahl & Wesche, at Præmien maatte forhøjes, bliver saaledes ikke afgørende. Efter de foreliggende Oplysninger vilde Norske Lloyd herefter have haft Krav paa 25 pCt for hele Rejsen.

Efter hvad der foran er sagt om, hvad der er kommet ud af Vidneafhøringerne, tør Retten ikke ved Paadømmelsen gaa ud fra, at Wahl & Wesche har været berettiget til at søge Forsikringen tegnet hos Statens Krigsforsikring før den 5 Maj, men den Skrivelse, de denne Dag modtog fra Henningsen & Bowmann, er af en saadan Karakter, at de har været berettiget til fra denne Skrivelses Modtagelse at betragte sig som løst fra den med Norske Lloyd indgaaede Kontrakt. Norske Lloyd har ikke været berettiget til at forlange, at Skibet skulde blive i Stornoway, og end mindre til at true med en Præmie af 40 pCt, en Sats, der langt oversteg Tarifforeningens.

De Indstævnte, der ikke skønnes at have haft Ret til, naar de hæver Forholdet iøvrigt, at fastholde Kontrakten for 55.000 Kr, har saaledes for Rejsen fra Stornoway hertil haft Ret til at dække Risikoen hos Statens Krigsforsikring, og der kan kun blive Tale om en Pligt til at betale Præmie for den tidligere forløbne Del af Rejsen, for hvilken Norske Lloyd jo havde baaret Risikoen.

Gaar man ud fra en Præmie for hele Rejsen af 25 pCt, skønnes Præmien for Rejsen til Stornoway passende at kunne bestemmes til 10 pCt eller 60.000 Kr, og dette Beløb findes der ingen Grund til at fritage de Indstævnte for at betale med Renter som paastaet. Sagens Omkostninger vil kunne hæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 105. Grosserer **Jens Toft** (Steglich-Petersen)
 mod
Aktieselskabet Norske Reassuranceselskap (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af Indstævntes Pligt i Henhold til en Forsikringspolice.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 August 1918: De Indstævnte, A/S Norske Reassuranceselskap, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Grosserer Jens Toft, i denne Sag fri at være. Sagsøgeren bør betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 250 Kr inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Jens Toft, til Indstævnte, Aktieselskabet Norske Reassuranceselskap, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Sagsøgeren, Grosserer Jens Toft, der i December [1915] skulde have 1500 Sække Cacaobønner afskibede med Dampskibet »Oscar II« fra New York til København, tegnede Krigsforsikring for denne Rejse paa ialt 300.000 Kr hos flere forskellige Selskaber. Blandt disse Selskaber var det indstævnte Selskab, A/S Norske Reassuranceselskap, efter hvis den 3 December 1915 daterede Police der hos dette Selskab forsikredes 50.000 Kr.

Efter den Police, der var tegnet i det indstævnte Selskab, dækkede Forsikringen ikke enhver Opbringelse, men kun: »Konfiskering i Henhold til endelig Prisedom afsagt af højeste Appelinstant som Følge af Opbringelse, Embargo eller anden Anholdelse af en krigsførende Magt«.

»Oscar II« blev indbragt til Kirkwall, og det heromhandlede Vareparti blev beslaglagt af de engelske Myndigheder, men Skibet fik

Lov til at fortsætte Rejsen til København bl. a. med de heromhandlede Varer ombord, og disse Varer oplagredes som beslaglagte i Frihavnen. Under Forhandlingerne om at faa Varerne frigivne blev der under 20 og 21 Oktober 1916 indgaaet en Overenskomst mellem Grosserer Jens Toft og samtlige de Assuranceselskaber, hos hvilke Varen var forsikret, hvorefter Toft skulde afgive til et af disse Selskaber, nemlig Selskabet Wolga, der skulde repræsentere samtlige Selskaber, en Abandonerklæring. Wolga skulde derefter forsøge at formaa de engelske Myndigheder til at frigive Partiet. Dette skulde sælges bedst muligt, og det ved Salget indvundne Beløb skulde udbetales til Jens Toft. Det hed derhos udtrykkelig i Overenskomsten, at Stillingen med Hensyn til Spørgsmaalet om Selskabernes Pligt til at betale den eventuelle Difference mellem Salgsprovenuet og Forsikringssummerne ikke ved Ordningen præjudiceredes. Hvis Frigivelse af Partiet ikke fandt Sted inden 2 Maaneder og Salget af Partiet senest 3 Maaneder fra Overenskomstens Dato, skulde hverken Selskaberne eller Toft være bundne ved Overenskomsten.

Det lykkedes Wolga at faa Varerne frigivne, og de solgtes derefter af Selskaberne til Jens Toft selv for ialt 175.789 Kr 90 Øre. Idet den samlede Forsikringsværdi udgjorde 293.695 Kr opstod der saaledes et Tab, og dette Tab er af en Dispachør under Forudsætning af, at Selskaberne skulde betale i Forhold til deres Polices Størrelse opgjort saaledes, at der paa det indstævnte Selskab faldt et Beløb af 22.080 Kr 84 Øre.

Medens en Del af de andre Selskaber — hvis Policers Indhold ikke er dokumenteret under Sagen — har betalt det af Dispachøren opgjorte Beløb, har det indstævnte Selskab ikke villet betale, og Jens Toft har derfor under nærværende Sag paastaet Selskabet dømt til at betale det fornævnte Beløb med Renter 5 pCt aarlig fra Stævningens Dato, den 9 Juli 1918, og Sagens Omkostninger.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet det navnlig gør gældende, at den i Policen indeholdte Bestemmelse, hvorefter Policen kun dækkede Konfiskering efter endelig og inappellabel Prisedom, maa medføre, at Selskabet ingen Betalingspligt har i nærværende Tilfælde, hvor Varerne netop ikke er konfiskerede, men frigivne.

Sagsøgeren gør gældende, at den omtalte Overenskomst i Forbindelse med den Omstændighed, at de Indstævnte har udstedt Abandonerklæring til et af de paagældende Selskaber maa i Overensstemmelse med den sædvanlige Betydning af en saadan Abandonerklæring medføre, at det indstævnte Selskab maa betragtes som havende paataget sig en Forpligtelse til uanset den omtalte Bestemmelse i Policen at betale Differencen mellem Forsikringsværdien og det Beløb, der indkom ved Varens Salg.

Heri kan Retten ikke være enig med Sagsøgeren. Det i Policentagne Forbehold maa betragtes som tilsigtende at udelukke en saadan Forstaaelse af Abandonerklæringen. Efter Policens Ord har Selskabet ingen Erstatningspligt, naar Varerne frigives; da dette er Tilfældet her,

maa det indstævnte Selskab være at friinde og Sagens Omkostninger at tilkende dem med et Beløb, der kan bestemmes til 250 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 19 Maj.

Nr. 255. Chauffør **Jørgen Jørgensen** (Ingen)

mod

Fru **Agnes Helene Ingeborg Jørgensen**, f. Jensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Chauffør Jørgen Jørgensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 267. Fr. **Bagges kgl. Hofbogtrykkeri** (Ingen)

mod

Forretningsfører **A. Kappel** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fr. Bagges kgl. Hofbogtrykkeri, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades Firmaet med denne Sag at gaa i Rette, ogsaa saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 278. Højesteretssagfører Henriques
m o d

Marinus Johannes Andersen (Def. Overretssagfører Sachs),

der tiltales for Overtrædelse af § 36 i Lov Nr 104 af 10 Maj 1912.

Kolding Købstads Politirets Dom af 17 Januar 1919: Beværter Marinus Johannes Andersen bør have sin Næringsadkomst i Henhold til Beværterbevilling af 3 Juli 1913 undergivet Politiets Bestemmelse. Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Tiltalte 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af-sigelse, tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at ikke alene, at der i Tiltaltes Beværtning — efter at Tiltalte havde modtaget Politiets Advarsel — jævnlig er forefaldet Drukkenskab til Ulempe for Omboende og Forretningens Gæster, men ogsaa, at Beværtningen efter Advarslen er drevet paa en saadan Maade, at Utugt, Uterlighed og forbryderiske Handlinger derved er fremmet. Herefter vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marinus Johannes Andersen til Højesteretssagfører Henriques og Overretssagfører Sachs 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Kolding Købstads Politiret indankede Sager Beværter Marinus Johannes Andersen sat under Tiltale for Overtrædelse af § 36 i Lov Nr 104 af 10 Maj 1912.

Tiltalte, der er født den 1 September 1887, har tidligere været anset ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1912 efter Lov Nr 81 af 30 Marts 1906 § 3, 2 Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage; desuden har han den 16 Oktober 1914 inden Kolding Herreds Politiret vedtaget en Bøde af 10 Kr til Statskassen for Overtrædelse af Automobil-lovens § 20 og den 4 Februar 1915 inden Kolding Købstads Politiret for at

have ladet servere for berusede Personer vedtaget en Bøde af 10 Kr til bemeldte Købstads Politikasse, hvorhos hans Hustru den 17 Juni 1916, medens hun under Tiltaltes Indkaldelse til Militærtjeneste bestyrede hans Beværtning, som det maa antages for samme Forseelse, har vedtaget en Bøde af 40 Kr. Tiltalte, der i Henhold til en ham af det for Kolding Købstad oprettede Bevillingsnævn under 3 Juli 1913 for Livstid meddelt Bevilling som Beværter med Ret til Udskænkning af stærke Drikke driver Forretning som saadan i Ejendommen Allégade 2 i Kolding, har under 12 September 1916 inden Retten erholdt Tilkendegivelse om, at en hans Hustru den 17 Juni s. A. given Advarsel i Henhold til Beværterlovens § 36 ogsaa gælder ham.

Den 14 Oktober f. A. anmeldte Rejsefotograf Niels Grundahl, at han den 12 s. M. var blevet overfaldet i Tiltaltes Beværtning. Efter sin til Rapporten og under den derefter indledede offentlige Undersøgelse afgivne Forklaring havde han nævnte Aften sammen med to andre Personer, Kommissionærerne Andreasen og Christiansen fra Aarhus, siddet og drukket for ialt ca 90 Kr. Da Regningen skulde betales, forlangte Andreasen, at han skulde betale Halvdelen, og da han nægtede dette, begyndte først Andreasen, men derefter, efter hvad nogle Personer efter Andreasens Beretning til dem har meddelt ham, navnlig Tiltalte at prygle løs paa ham, saa at han blev bevidstløs. Han kom først til Bevidsthed Kl. 1½ om Natten og befandt sig da i Beværtingens Køkken. Han var da meget daarlig efter den ham overgaaede Behandling og vilde lægge sig paa Køkkenbordet, men Tiltalte kom da hen til ham og trak ham ned deraf samt sparkede ham paa Benene, idet han tilføjede, at hvis han nu ikke vilde betale, skulde han faa endnu flere »Klø«. Han bad nu Tiltalte om at blive lukket ud, men dette nægtede denne, og uagtet han i Nattens Løb adskillige Gange anmodede om Tilladelse til at gaa, nægtede Tiltalte under Trusel om at prygle ham at lukke ham ud, med mindre han først betalte, og først den næste Morgen Kl. ca. 5½, da han var gaaet ind paa at betale 45 Kr 90 Øre, fik han Lov til at gaa. Da han havde betalt, spurgte Tiltalte ham, om han ikke kunde give en »Genstand«, og heri indvilgede han, hvorefter de i Forening nød 3 eller 4 »Sjusser«.

Den 12 November f. A. anmeldte Gaardejer Johannes Jacobsen af Eltang Kirkeby, at han Aftenen forud i Tiltaltes Beværtning var blevet bestjaalet for 8 eller 900 Kr i Hundredekronesedler. Han har under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse forklaret, at han den 11 s. M. om Formiddagen kom til Kolding, medhavende 940 Kr i en Tegnebog og en Ko, som han solgte til en Slagter for 700 Kr kontant. Om Eftermiddagen købte han 2 smaa Kalve for tilsammen 420 Kr og mener i Løbet af Dagen ikke at have brugt mere end en halv Snes Kroner. Om Aftenen ved 6 à 7-Tiden kom han ind i Tiltaltes Beværtning sammen med Portør H. P. Hansen, Konduktør Michael Mortensen og Togfører L. C. Larsen, som han havde truffet paa Statsbanestationen og inviteret paa en Omgang. Paa dette Tidspunkt havde han ca. 1210 Kr i sin Tegnebog. I Løbet af et Par Timer fik de nu en Mængde Drikkevarer, som blev serveret i den saakaldte lille Stue, der støder op til Beværtingslokalet, og her kom Tiltalte, dennes Hustru,

et ham ubekendt Fruentimmer ved Navn Anna Marie Mathilde Breindahl og Maskinarbejder Jens Elias Petersen i Selskabet. Han havde hverken indbudt Tiltalte eller dennes Hustru til at deltage i Drikkelaget, men de var meget paatrængende og satte sig uden Opfordring hen til Bordet, og baade Tiltalte og Petersen opfordrede ham til at købe Spiritus, hvorhos Tiltalte serverede Spiritus, enten han sagde ja eller nej. Tiltaltes Hustru var meget inladende overfor ham, satte sig ind i Sofaen til ham og holdt ham i Haanden; hun blev hurtig meget intim og sagde, at hun gerne vilde rejse med ham hjem, hvorhos hun krævede ind under forskellige Paaskud, f. Eks. at de skulde drikke et Afskedsbæger. Da han tog sin Tegnebog frem for at betale, tog Tiltaltes Hustru selv Penge ud deraf og gav Tiltalte dem. Ved 9-Tiden forlod de 3 Jærnbanefunktionærer og Fruentimmeret Beværtningen, hvorefter han sammen med Tiltalte og dennes Hustru samt Petersen fortsatte Drikkelaget, under hvilket de førstnævnte stadig krævede flere Drikkevarer ind, hvoraf de selv drak det meste. Det var flere Gange hans Hensigt at gaa sin Vej, og han gik ofte i Gaarden for at se at slippe bort, men Tiltalte fulgte hver Gang med og holdt paa ham under Paaskud af, at det var saa mørkt; dog tænkte han ikke paa at benytte Lejligheden til at komme bort, da der ved godt Nitiden kom to Politibetjente ind i Beværtningen. Da han ved 10-Tiden forlod Beværtningen, fulgte Tiltalte og Petersen med ham, men han gemte sig nu for at blive af med dem, hvilket ogsaa lykkedes ham. Han gik nu til Banegaarden, og da han dér eftersaa sin Tegnebog, hvis Indhold han ikke havde undersøgt under sit Ophold i Beværtningen, navnlig heller ikke da Tiltaltes Hustru tog Penge ud deraf, opdagede han, at han kun havde 160 Kr tilbage. Han har fastholdt, at han ikke var sammen med nogen i Tiden, fra han forlod Beværtningen, til han opdagede, at Pengene var borte. Efter sin yderligere Forklaring kan han i Tiden indtil Kl 9 Aften godt have brugt 2 à 300 Kr i Beværtningen.

Fornævnte Portør Hans Peter Hansen har forklaret, at han traf Jacobsen, hvem han da ikke kendte, og som var noget beruset, paa Banegaarden. Han og de to andre Jærnbanefunktionærer gik med Jacobsen ind i Tiltaltes Beværtning. Ved Ankomsten her bestilte Jacobsen straks en Flaske Portvin, og en Dame, som de havde truffet i Blæsbjerggade, samt en Maskinarbejder Petersen, som de traf i Beværtningen, kom tillige med Tiltalte og dennes Hustru med i Selskabet. Der blev serveret Spiritus for Jacobsen, uagtet denne sad og opførte sig, som man kun kan vente det af berusede Personer, idet han sad og bladede i Pengesedlerne i sin Tegnebog og sad og rodede med dem paa Bordet. Han lagde Mærke til, at Tiltaltes Hustru en Gang i Aftenens Løb samlede nogle af Jacobsens Pengesedler sammen fra Bordet og lagde dem i hans Tegnebog. Da de havde faaet omkring 4 Flasker Portvin og en Flaske Champagne, hvilket Jacobsen betalte med ca. 200 Kr, forlangte han en ny Omgang, og Vidnet og hans Kammerater, der mente, at det nu kunde være nok, henstillede til Tiltalte, at han ikke skulde servere mere for Jacobsen, hvilken Henstilling Tiltalte tilsyneladende tog til Følge, idet han herefter kun

serverede dansk Sodavand for Jacobsen, medens de var tilstede. Kl. ca. 9 gik Vidnet og de andre Jærnbanefunktionærer samt førmtalte Dame, og da de kom udenfor Beværtningen, blev de enige om at gaa til Politiet og meddele dette om Forholdene, idet Jacobsen trods gentagne Opfordringer forblev i Beværtningen efter Paavirkning fra Tiltaltes Hustru, idet hun sagde, at de ikke skulde bekymre sig om Jacobsen; han sad godt og kunde trænge til Hvile. Han saae, at Jacobsen havde flere Hundredekronesedler i sin Tegnebog, men ikke hvormange.

Fornævnte Konduktør Michael Mortensen har afgivet en med ovenstaaende i det Væsenlige overensstemmende Forklaring, bortset fra, at han ikke har forklaret noget om, at Jacobsen blev i Beværtningen efter Paavirkning af Tiltaltes Hustru. Umiddelbart før de gik hen i Tiltaltes Beværtning, saae han, at Jacobsen betalte 10 eller 12 Kroner i Banegaardsrestaurationen. Jacobsen var kendelig paavirket af Spiritus, især efter at han havde drukket Champagne, og dette var Grunden til, at Vidnet og hans Kammerater enedes om at henvende sig til Politiet, da de tænkte sig Muligheden af, at Jacobsen kunde miste sine Penge.

Fornævnte Togfører Lars Christian Larsen har forklaret, at han den omhandlede Aften traf sammen med Jacobsen paa Statsbanegaarden, hvor de i Forening med en fælles Bekendt nød en Genstand. Om det i Tiltaltes Beværtning Passerede har Vidnet afgivet en paa væsenlige Punkter med forrige Vidnes overensstemmende Forklaring. Vidnet har forklaret, at han aldrig før havde været i bemeldte Beværtning, men efter den heromhandlede Begivenhed har han af adskillige til hvem han har meddelt den, hørt, at det var den værste Beværtning, man overhovedet kunde komme i.

Anna Marie Mathilde Breindahl, født Erlandsen, har forklaret, at hun traf Jacobsen og de 3 Banefunktionærer i Blæsbjerggade og fulgtes med dem ind i Tiltaltes Beværtning, hvor Jacobsen straks bestilte 1 Flaske Portvin og 6 Sodavand; derefter fik de 3 Flasker Portvin med tilhørende Sodavand og 1 Flaske Champagne samt 3 Omgange Cigarer, hvilke Jacobsen betalte først med 20 Kr, derefter med en Hundredekroneseddel, paa hvilken han fik 15 Kr tilbage; Champagnen betalte han med en Halvtredskroneseddel. Efter Vidnets Forklaring var Tiltaltes Hustru meget inladende overfor Jacobsen, idet hun sad og omfavnede ham hele Tiden. Hun sagde, at de kunde gaa ovenpaa sammen, hvis han gav en Genstand til, og efter at han havde givet denne, sagde hun: »Ja, naar Du nu giver en Genstand til, saa skal vi gaa ovenpaa, Du søde.« Vidnet har endvidere forklaret, at Tiltaltes Hustru har for Skik at kaste sig om Halsen paa mandlige Gæster i Beværtningen for at faa dem til at give Spiritus. Endvidere bruger Tiltalte og hans Hustru at undlade at give Gæsterne Penge tilbage, naar de er tilstrækkeligt berusede.

Fornævnte Maskinarbejder Jens Elias Petersen har forklaret, at han traf Jacobsen og de tre Jærnbanefunktionærer udenfor Beværtningen og paa Opfordring fulgte med derind samt deltog i Drikkelaget. Ef-

ter at Jærnbanefunktionærerne havde forladt Selskabet, fik han og Jacobsen i Forening med Tiltalte og dennes Hustru 5 eller 6 Flasker Portvin og vistnok en Flaske Champagne. Han saae godt, at Jacobsen havde mange Penge og kastede Tegnebogen paa Bordet; i Begyndelsen betalte Jacobsen selv, men senere lod han Tiltaltes Hustru selv tage Penge af Tegnebogen. Da Jacobsen forlod Beværtningen, fulgte Tiltalte og Vidnet med ham gennem Byen, men da de kom ned i Jærnbangade, traf Jacobsen sammen med en Dame, med hvem han gik ind i en Smøge i Jærnbangade. Jacobsen var meget beruset, da han kom ind i Tiltaltes Beværtning.

Politibetjent Nr 11, Thieffoldts, har til en Rapport forklaret, at han efter den ovenomtalte Henvendelse fra Jærnbanefunktionærernes Side den paagældende Aften Kl ca. 9¹/₄ sammen med en anden Politibetjent indfandt sig i Tiltaltes Beværtning. De saae da, at Jacobsen sad i Selskab med Petersen, Tiltalte og dennes Hustru og tilsyneladende var temmelig beruset. Han forbød da Tiltalte at servere mere Spiritus for Jacobsen, men herover blev Tiltalte indigneret og sagde, at det jo da var voksne Folk. Betjenten kaldte da Tiltalte udenfor og sagde til ham, at han selv maatte tage Følgerne, hvis han paany serverede for Jacobsen. Ved en Dagen efter stedfunden Husundersøgelse i Tiltaltes Hjem erkendte Tiltaltes Hustru, at der alligevel var blevet serveret Spiritus for Jacobsen.

Fru Camilla Sørensen, Snedker Sørensens Hustru, boende Allégade Nr 4 i Kolding, har forklaret, at hun som boende i Nabolaget af Tiltaltes Beværtning maa udtale, at denne er til Ulempe for de Omboende, idet der jævnlig forefalder Drukkenskab, og idet Beværtningen er Tilholdssted for forskellige af Byens løsagtige Kvinder. Hun har selv set Tiltalte anvende den Fremgangsmaade, naar de berusede Gæster ikke vilde betale, hvad han forlangte af dem, da at laase Porten og Gadedøren af for dem og holde dem indespærrede, indtil de betaler. Hun har dog ikke i den senere Tid bemærket saa mange løsagtige Fruentimmer søge Beværtningen, hvilket hun efter sin til en Rapport afgiven Forklaring tilskrev den for Tiden herskende Knapthed paa Spiritus. Vidnet har tilføjet, at hun og hendes Mand gerne har villet sælge deres Ejendom, men at Folk har trykket sig ved at byde paa den, idet de, der har været og set paa den, har gjort Opbevelser over Naboskabet til Beværtningen.

Skomager Ferdinand Schumacher, der er Genbo til Tiltalte, har forklaret, at han ofte har set, at der er kastet berusede Folk ud af Beværtningen, og at de saa har ligget paa Gaden og raabt: »Først drikker Du mig fuld og stjæler mine Penge, og saa skal man smides ud, Din Tyveknægt«, men i det sidste Aarstid har han ikke bemærket Udskejelser af den ommeldte Art. Det er flere Gange hændet, at Folk har villet haft Lejlighed i hans Ejendom, men har opgivet det paa Grund af det uheldige Naboskab til Tiltaltes Beværtning.

Tiltalte har benægtet at have slaaet Grundahl eller at have forment ham at forlade Beværtningen. Han har fastholdt, at det var Grundahl, der om Morgen forlangte en Genstand. Med Hensyn til Jacobsen har han benægtet, at denne var beruset ved sin Ankomst,

men vil ikke have serveret Spiritus for denne efter at være blevet opmærksom paa, at han var blevet beruset; derimod har han erkendt ogsaa efter dette Tidspunkt at have serveret Spiritus til de øvrige Tilstedeværende paa Jacobsens Regning. Han har ligeledes benægtet, at hans Beværtning skulde være Tilholdssted for løsagtige Kvindfolk, selv om der af og til uundgaeligt kan komme saadanne i Beværtningen.

I lige Maade har Tiltaltes Hustru benægtet de af Vidnerne afgivne Forklaringer, forsaavidt de angaar hende.

Ved det under Sagen Oplyste maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at der i Tiltaltes Beværtning jævnlig forefalder Drukkenskab til Ulempe for Omboende eller Forretnings Gæster, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen i Medfær af Beværterlovens § 36 er dømt til at have sin Næringsadkomst undergivet Politiets Bestemmelse. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 20 Maj.

Nr. 207.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Søren Thromsholdt (Def. Harboe),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1919: Tiltalte Søren Thromsholdt bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kalko og Damm, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salarium for Højesteret beta-

ler Tiltalte Søren Thromsholdt til Højesteretssagførerne Liebe og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Søren Thromsholdt, der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri eller Hæleri, er født den 29 September 1872 og ikke fundet forhen straffet.

Ved Forundersøgelsen i nærværende Sag, der oprindeligt var rettet mod Torstein Valdemar Løwig og Johannes Petersen, for hvis Vedkommende Sagen har været optaget til særskilt Paadømmelse, er det ved disses Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de i Forening fra Slutningen af August eller Begyndelsen af September til deres Anholdelse den 17 September 1918 i 3 Gange har stjaalet ialt 150 à 200 kg Brændselolie ombord i det »Østasiatiske Kompagni« tilhørende Dampskib »St. Thomas«, der laa i Frihavnen; Olien, som de tilegnede sig fra Skibets Olie-tank, der var lukket med en Luge, som ikke var laaset, beregnedes af Østasiatisk Kompagni regnskabsmæssigt til en Pris af 30 Øre pr. Kilo, men var paa den paagældende Tid udgaaet af Markedet og vilde koste betydeligt mere, hvis den kunde anskaffes.

Efter at Johannes Petersen har forklaret, at han havde solgt den stjaalne Olie til Tiltalte, som leverede tomme Dunke til Afhentning af Olien, blev Tiltalte anholdt og arresteret som sigtet for Meddelagtighed i de begaaede Tyverier.

Johannes Petersen har nærmere forklaret, at det en Aften kom paa Tale mellem ham og Tiltalte, der var Formand ved Korntøringsanlægget i Frihavnen, om Petersen kunde skaffe Brændselolie, hvad Petersen erklærede sig i Stand til; efter Petersens Forklaring maatte Tiltalte vide, at Petersen vilde stjæle Olien ombord paa Østasiatisk Kompagnis Skibe, idet Tiltalte vidste, at Petersen var Nattevagt paa disse og maatte vide, at der fandtes Brændselolie ombord paa Skibene. — Nogen Tid senere traf Tiltalte paany Petersen, og Tiltalte sagde nu, at han havde stillet 2 tomme Dunke i Café »Atlantens« Gaard i Frihavnen, og at Petersen kunde fylde Olien paa disse 2 Dunke og derefter stille dem tilbage i »Atlantens« Gaard, hvor Tiltalte saa vilde hente dem. I Henhold hertil fyldte Petersen og Løwig den stjaalne Olie paa de af Tiltalte leverede Dunke, som de om Aftenen efter at have udført Tyveriet stillede tilbage i »Atlantens« Gaard, hvor Tiltalte afhentede Olien, og paa denne Maade blev der forholdt, hver Gang der blev stjaalet Olie. Der var ingen Aftale om, hvor meget Tiltalte skulde betale for Olien, men Petersen modtog af Tiltalte første Gang 63 Kr, de sidste 2 Gange henholdsvis 50 Kr og 150 Kr og delte disse Penge med Løwig.

Tiltalte har forklaret, at Petersen en Dag spurgte Tiltalte, om denne vilde købe Solarolie; Tiltalte spurgte, hvad Olien skulde koste, hvortil Petersen svarede 1 Kr 25 Øre pr. kg, hvilken Forklaring Tiltalte dog

senere har ændret derhen, at det først var efter, at Olien var leveret, at der blev Tale om, hvad Tiltalte skulde betale; paa Tiltaltes Fore-spørgsel om, hvorfra Petersen havde Olien, svarede Petersen, at han havde opkøbt den. I Henhold hertil kom Købet af Olien i Stand, og Olien blev leveret, saaledes som foran beskrevet, dog at det efter Tiltaltes For-klaring var Petersen og ikke Tiltalte, der bestemte, at Dunkene skulde anbringes i Café »Atlanten«s Gaard. Tiltalte nægter at have tænkt sig, at Olien kunde være stjaalet.

Naar imidlertid henses til, at Tiltalte efter sin egen Erkendelse vid-ste, at Petersen var Nattevagt paa Østasiatisk Kompagnis Skibe, til, at Solarolie paa den paagældende Tid ikke var at faa til Købs i regel-mæssig Handel, til de mellem Tiltalte og Petersen inden Oliens Leve-ring førte Forhandlinger, samt til den uregelmæssige Maade, hvorpaa Tiltalte lod sig Olien levere, findes det uden Betænkelighed at antage ikke alene, at Tiltalte vidste Besked med, at Petersen stjal Olien, men tillige, at Petersen har udført Tyverierne i Forstaaelse med Tiltalte, hvis Medvirken til disse efter alt Foreliggende findes at maatte paadrage ham Ansvar som meddelagtig i Tyverierne i Medfør af Straffelovens § 54.

Tiltalte har under Sagen yderligere været sigtet for Delagtighed i forskellige andre Tyverier i Frihavnen og har om disse Forhold afgivet forskellige lidet troværdige Forklaringer, men Sagen er forsaavidt slut-tet med Politidirektørens Samtykke.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffe-lovens § 228, jfr. § 54, efter Omstændighederne og [under] Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Nr. 218.

Højesteretssagfører Levy

mod

Hans Adolph Frederiksen (Def. David),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed heri samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 29 November 1918: Tiltalte Hans Adolph Frederiksen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Orla Buhl og J. Buch, henholdsvis 20 Kr og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 27 Januar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Sagen er det oplyst, at Tiltalte har udstaaet den ham ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1905 idømte Straf i Løbet af Sommeren samme Aar. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Adolph Frederiksen til Højesteretssagførerne Levy og David 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstraret indankede Sag er Hans Adolph Frederiksen sat under Tiltale for Tyveri eller Meddelagtighed heri samt for ulovlig Omgang med Hittegods. Tiltalte er født den 9 August 1879 og har — foruden at han efter sin Forklaring gentagne Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Polituorden — været anset ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1905 efter Straffelovens §§ 228, 252 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og derhos tvende Gange for Bedrageri, senest ved Højesterets Dom af 4 Oktober 1918 efter Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da hans 11aarige Søn Leo, der i længere Tid havde samlet Jærn til ham, en Dag omkring den 1 Oktober f. A. fortalte ham, at der laa en Dynge Ballastjærn paa Skibsbygger Poulsens Bedding i Lemvig, og spurgte, om Tiltalte troede, at han maatte tage det, da det laa indenfor de Snore, som indhegnede Pladsen, har svaret, at det maatte han vist godt. Leo og en anden Dreng bragte derpaa Jærnet hjem i to Gange i tvende Poser, og Tiltalte solgte det derefter for en Pris af 10 Øre pr. Pd. til den ligeledes i Lemvig boende Vognmand Andreas Mortensen. Ballastjærnet, der efter Drengen Leos Opgivende havde en Vægt af ca. 160 Pd., tilhørte efter den af Skibsbygger Poulsen til en Politirapport afgivne Forklaring Kutteren Nr 202 »Bethel« i Esbjerg, og efter at Tiltalte har udbetalt Poulsen paa vedkommende Rederis Vegne Jærnets Værdi med 16 Kr. har denne frafaldet Krav paa Erstatning.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokollsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 18.

Tirsdag den 20 Maj.

Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Tiltalte, da Leo en 14 Dages Tid senere fortalte ham, at han paa den vestre Havneplads mellem Fiskekasserne havde set et større Stykke Jærnbanseskinne, og spurgte, om Tiltalte troede, han maatte tage det, en Aften kort efter har anmodet Drengen, der allerede var gaaet til Sengs, om at tage en Trillebør og hente Skinnestykket, hvad han og hans niaarige Søster, Ingeborg, derefter gjorde. Paa Tiltaltes Anmodning kørte Sønnen den følgende Dag Skinnestykket, der var 1 m langt og vejede 50 Pd., hen til fornævnte Mortensen, der købte det for 3 Kr, men lod Handlen gaa tilbage, da han oplystes om Tiltaltes manglende Adkomst til at raade over det Solgte, og Jærnet, om hvis Ejer der forgæves er søgt Oplysning, er derefter paany henlagt paa Havnepladsen.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 247, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 40 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 21 Maj.

Nr. 275.

Højesteretssagfører David

mod

Peter Christian Andersen Winnerskjold (Def. Stein),

der tiltales for Mishandling af sin Ægtefælle.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1919: Arrestanten Peter Christian Andersen Winnerskjold bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Amdrup og Thomsen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christian Andersen Winnerskjold til Højesteretssagførerne David og Stein 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Peter Christian Andersen Winnerskjold, der tiltales for Mishandling af sin Ægtefælle, er født den 12 December 1877 og ikke fundet forhen straffet.

Ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten, der tidligere havde været gift, indgik den 14 Februar 1915 nyt Ægteskab med fraskilt Andrea Caroline Lund, født Jønch, med hvem han ved nærværende Sags Opkomst samlevede i en Lejlighed, hvor ogsaa Hustruens 2 voksne Børn af første Ægteskab var til Huse. Arrestanten ernærede sig ved Frugthandel; hans økonomiske Forhold havde været taalelige, men var i den senere Tid gaaget stærkt tilbage; paa den Tid, da han blev anholdt, var han insolvent, og under sin Arrestation under Sagen er han blevet erklæret konkurs. Hustruen er svagelig og har været paa Tuberkulosesanatorium; ved Paasketid 1918 blev hun indlagt paa Øresundshospitalet, hvorfra hun den 13 Juli blev udskrevet til Hjemmet. Forholdet mellem Ægtefællerne har stadig været daarligt, og Arrestanten har ofte slaaet Hustruen, der har haft ham mistænkt for at have Omgang med andre Kvinder, hvad der*) under Sagen delvis har indrømmet.

Efter Hustruens Forklaring forandredes Arrestantens Opførsel overfor hende i Begyndelsen af August. Han blev nu paafaldende kærlig overfor hende, men samtidig kunde det ske, at han udviste en saa besynderlig Adfærd, bl. a. ved paa en uhyggelig Maade at stirre paa hende, at hun uvilkaarligt befrygtede, at han kunde gøre en Ulykke paa hende. Han kunde ogsaa føle paa hendes Hals og snakke saa om, at hendes Kirtler vist var hævede og lignende, men han har ikke truet hende paa Livet.

Den 9 August gik Arrestanten og hans Hustru i Seng om Aftenen ved 10 Tiden. Forholdet mellem dem var da det bedste, og der

*) Skal formentlig være »han«.

var intet særligt at mærke paa Arrestanten, udover at han mod Sædvane lukkede Døre og Vinduer i Soveværelset. Arrestantens 2 Steddøtre sov om Natten i et andet Værelse i Lejligheden. Den følgende Morgen, inden det endnu var blevet helt lyst, havde Hustruen, der sov ved Arrestantens Side i en Dobbelt seng, Fornemmelsen af, at Arrestanten var ude af Sengen. Han gik dog straks efter igen i Seng til hende og tog hende i sine Arme, men forlangte nu, at hun skulde vende sig om, hvilket hun i sin søvnige Tilstand gjorde, idet hun nærmest tænkte sig, at Arrestanten vilde have kønsligt Samkvem med hende. Arrestanten skubbede hende imidlertid nu halvvejs ud af Sengen, saaledes at hun kom til at ligge paa Knæ med Overdelen af Kroppen ind over Sengen, og medens hun laa i denne Stilling, begyndte Arrestanten bagfra at trykke hendes Krop ind mod Sengen, og lidt efter snørede han et Stykke Sejlgarn, som havde ligget frit fremme i Soveværelset, omkring hendes Hals. Hun tænkte sig nu, at han vilde dræbe hende og førte hurtigt sin ene Haand op foran Halsen lige tidsnok til at faa den indenfor Snoren. Hun skreg alt, hvad hun kunde, men Arrestanten snørede Snoren til og søgte at faa hendes Haand væk. Hun arbejdede sig op i Sengen, hvor Arrestanten tumlede om med hende. Han slap nu Snoren, men slog hende med Bagsiden af sin højre Haand et kraftigt Slag i Ansigtet, og da hun vedblev at skrike, greb han hende i Munden og trykkede hendes kunstige Tænder ned i hendes Hals. Blodet strømmede nu ud af hendes Mund, og Arrestanten trak Tænderne ud af Svælget paa hende, hvorefter de begge rejste sig, og Arrestanten gav hende med knyttet Haand endnu et Slag i Ansigtet. Hustruen har forklaret, at hun, da hun følte Blodet strømme frem i hendes Mund, mærkede, at hun var nær ved at tabe Bevidstheden, og at hun foldede Hænderne for at bede om Barmhjertighed, men at han derefter slog hende i Ansigtet, hvorved hun tabte Bevidstheden, og da hun kom til sig selv igen, var Arrestanten ikke i Værelset. Det lykkedes hende ved at opbyde alle sine Kræfter at komme ud af Lejligheden og ned ad Trapperne, hvorefter Politiet blev tilkaldt og anholdt Arrestanten.

Arrestantens Hustru blev taget under Lægebehandling, hvorved det konstateredes, at hun paa Halsen havde en Stranguleringsfure, der fortog sig i Løbet af Dagen; endvidere fandtes en ca. 2 Krone stor Blodudtrædning under venstre Øje, overfladiske Læsioner af Slimhinden i Mund og Svælg samt et meget dybtgaaende Saar paa øverste Del af venstre Mandel, om hvilket sidste Saar det dog af en af de behandlende Læger er udtalt, at der er nogen Sandsynlighed for, at det er af tuberkuløs Natur og ikke fremkaldt ved Vold. Læsionerne fortog sig ret hurtigt, hvorimod det maa antages, at Overfaldet har haft tilfølge, at den Nervesvækkelse, hvoraf hun i Forvejen led, er blevet forværret.

Arrestanten, der straks ved sin Anholdelse erkendte at have slaet Hustruen i Ansigtet dels et Slag med knyttet Haand, dels et Slag med Bagsiden af sin Haand og have trykket de kunstige Tænder ned i hendes Hals, har derimod først efter længere Tids vedholdende Be-

nægtelse tilstaaet at have snæret Sejlgarnet om hendes Hals saaledes som foran beskrevet. Han har benægtet at have haft til Hensigt at ombringe sin Hustru, og mod hans Benægtelse findes dette ej heller bevist, men iøvrigt henstaar det som usikkert, hvad der har været Arrestantens Bevæggrund til at handle som sket; hans Forklaringer herom har været vaklende og maa i hvert Fald anses for løgnagtige, forsaavidt han har villet gøre gældende, at Hustruen har givet ham nogen Anledning til at udøve Vold mod hende.

Han har forklaret, at han var nedtrykt over at være kommet i Pengevanskeligheder, og at han blev hidsig over, at Hustruen om Morgenens bebrejdede ham, at han havde vovet sig for langt ud. Senere har han forklaret, at han handlede i Fortvivlelse over, at hans Pengeforhold var daarlige, og at han ikke vidste, hvad han i Øjeblikkets Fortvivlelse gjorde, eller hvorfor han lod det gaa ud over Hustruen, og at Overfaldet skete efter en pludselig Indskydelse uden Anledning fra hendes Side. Hans sidste Forklaring gaar ud paa, at han om Morgenens vilde have Samleje med Hustruen, men ikke var i Stand til at gennemføre det, og at hun, da hun mærkede dette, beskyldte ham for at have været hos en anden Kvinde. Herover blev han hidsig og vilde have fat paa en Hundepisk for at slaa hende med den og snøre Sejlgarnet om hendes Hals for at hindre hende i at skrike.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets VI Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 12 Marts 1919 bl. a. har udtalt, at Arrestanten ikke er sindssyg eller aandsvækket, og at intet taler for, at han var i nogen abnorm Sindstilstand, da han øvede Vold mod Hustruen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 202, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 274. Højesteretssagfører Ulf Hansen

mod

Johannes Marinus Nielsen og Einar Ove Victor Svendsen
(Def. Harboe),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 14 December 1918: Arrestanterne og Tiltalte bør straffes: Arrestanten 1) Johannes Marinus Nielsen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Arrestanten 2) Robert Ferdinand Pedersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten 3) Albert Jørgen Andersen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Tiltalte 4) Einar Ove Victor Svendsen med Fæng-

sel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, hvorhos de En for Alle og Alle for En bør udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Mimer, 40 Kr, og til Defensor, Sagfører Mandal Bertelsen, 30 Kr, dog at Arrestanterne Nielsen og Pedersen samt Tiltalte Svendsen ikke heraf hver især udreder udover Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1919: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Johannes Marinus Niensens Vedkommende bestemmes til fire Aar. I Salær for Overretten tillægges der Overretssagførerne Sachs, Sinding og Kaae hver 40 Kr, hvilke Beløb udredes, Salæret til Overretssagfører Sachs af Arrestanten og Tiltalte Einar Ove Victor Svendsen, En for Begge og Begge for En, Salæret til Overretssagfører Sinding af Arrestanten og Salæret til Overretssagfører Kaae af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Johannes Marinus Nielsen og Einar Ove Victor Svendsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Hansen og Harboe 80 Kroner til hver. Højesterets- sagfører Asmussens Dødsbo tillægges der i Salarium for Højesteret 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter Begæring af Arrestanten Johannes Marinus Nielsen og Tiltalte Einar Ove Victor Svendsen hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik to Medtaltte, nemlig Robert Ferdinand Pedersen og Albert Jørgen Andersen, tiltales Nielsen for Tyveri og Svendsen for Hæleri.

Arrestanten er født den 30 Marts 1886 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 18 Februar 1905 efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved kgl. Resolution af 1 Marts 1905 formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 15 Juli 1905 efter Straffelovens § 230 I og II, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 12 Juni 1908 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fæng-

sel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Maj 1909 efter Straffelovens § 231 I og efter § 231 II, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Højesterets Dom af 6 Januar 1913 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri og i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stk., efter dens § 238 for 4de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Tiltalte Svendsen er født den 24 Marts 1885 og ikke fundet tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder, forsaavidt disse efter den skete Indkænnelse foreligger Overretten til Prøvelse, er følgende:

Albert Jørgen Andersen har i Sagen afgivet følgende Tilstaaelse:

Lørdag den 14 September 1918 gik han og Arrestanten Nielsen om Eftermiddagen ved 2 Tiden hen til Firmaet Bang & Pingels Forretning, Gl. Kongevej Nr 66, hvor Andersen tidligere havde arbejdet, for at træffe en af Fabrikens Arbejdere, som Andersen vilde tale med. Paa Tilbagevejen fortalte Andersen Arrestanten, at der i Forretningens Lagerlokale stod nogle Fustager med Kobber, og de blev da enige om, at de samme Aften skulde begaa Tyveri til fælles Fordel fra det nævnte Lokale, da der den Gang var saa god Pris paa Kobber. I Henhold til denne Aftale hentede Nielsen om Aftenen Kl. 7 Andersen, og de fulgtes ud til Bang & Pingel, hvor de gennem en — efter Andersens Paastand — uafklaaret Dør skaffede sig Adgang til Lagerlokalet og besigtigede Fustagerne med Kobberet. De blev hurtigt klar over, at de maatte have Assistance til Gennemførelse af Tyveriet, hvorfor de indfandt sig i Cafe »Stjernen« i Saxogade, hvor de traf Robert Ferdinand Pedersen, der straks var villig til at medvirke, og som i Dannebrogsgade Nr 23 lejede en Trækkevogn, som han i nogen Afstand efter Nielsen og Andersen kørte ud til den udsete Forretning, hvor de alle 3 i Forening stjal og læssede paa Trækkevognen en Fustage Kobber, som de bragte hen til Tiltalte Svendsens Forretning i Saxogade Nr 12. De kom lige efter Lukketid, Klokken godt 8, og Tiltalte havde forladt sin Forretning, men de fik fat i Tiltaltes Medhjælper Niels Petersen og Tiltaltes Opkøber Rudolf Christiansen, overfor hvem de foregav, at de havde noget Metal til Svendsen. Medens Rudolf Christiansen gik for mulig at indhente Svendsen, hjalp Niels Petersen med at faa Fustagen transporteret ned i Svendsens Kælder.

Efter Aftale med Niels Petersen mødte Andersen, Nielsen og Pedersen Søndag Morgen Kl. ca. 9 i Cafeen Saxogade Nr 17, hvor Svendsen kom tilstede og købte Kobberet for 8 Kr pr. kg. Han betalte straks et Forskud paa 100 Kr, som ligelig blev delt mellem de 3 Gerningsmænd. I Dagene derefter betalte Svendsen, som havde Vanskeligheder med at afsætte Kobberet, yderligere 100 Kr, som ligeledes blev delt, og et Beløb af 10 Kr, som Andersen beholdt.

Fredag den 20 September om Eftermiddagen Kl ca. 5 kom Niels Petersen hen til Andersen, Nielsen og Pedersen, der sad i Cafeen Saxogade Nr 17, og meddelte dem, at Svendsen ikke kunde blive af med Kobberet, hvorefter Nielsen selv besluttede at tage Afhændelsen af

Kobberet i sin Haand, hvilket Dagen efter førte til Niensens og Pedersens Anholdelse.

Robert Pedersen har afgivet en med Andersens nøje overensstemmende Forklaring om, hvad der passerede efter, at han var indtraadt i Komplottet, og han har tilføjet, at da de havde faaet Besked fra Svendsen om, at denne ikke kunde afsætte Metallet, gik Nielsen sin Vej og kom nogen Tid efter tilbage og meddelte, at nu havde han en Køber til Kobberet, hvorhos han traf Aftale med Pedersen om, at denne og Nielsen den følgende Morgen skulde transportere Metallet til den eventuelle Køber. De mødtes Lørdag Morgen Kl. ca. 8½ i Saxogade, og efter at Pedersen havde lejet en Trækkevogn i Dannebrogsgade Nr 23, afhentede de Kobberet, der nu var omlæsset i Sække, fra Svendsens Plads, hvor Niels Petersen udleverede det og kørte det hen til Smedemester Nielsen, der har Forretning Vesterbrogade Nr 126, hvor de imidlertid paa Smedemester Niensens Foranledning blev anholdt.

Arrestanten Nielsen har nægtet at have deltaget i det her omhandlede Tyveri og har paastaet, at han overhovedet ikke førend Fredag den 20 September 1918 havde haft noget med Kobberet at gøre. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han den nævnte Dags Eftermiddag i en Cafe i Saxogade Nr. 17 af ovennævnte Niels Peter Petersen blev opfordret til at sælge noget Kobber for ham, og da Petersen erklærede, at der ikke var noget i Vejen med dette Kobber, erklærede han sig villig dertil. Han henvendte sig i den Anledning til Smedemester Nielsen, og da denne erklærede at ville købe Kobberet, fik han den følgende Morgen Robert Pedersen til at være sig behjælpelig med at transportere det fra Svendsens Plads til Niensens Forretning, hvor han og Robert Pedersen blev anholdt. Han har dog under Sagen erkendt, at han Lørdag den 14 September var sammen med Albert Andersen ikke blot om Eftermiddagen ude ved Bang & Pingels Forretning, men ogsaa samme Dags Aften fra Klokkeren ca. 7 à 7½, da han vil have truffet ham paa en Cafe til Klokkeren ca. 10 à 10½, men hele den Tid, i hvilken de saaledes var sammen, tilbragte de efter hans Paastand paa forskellige Cafeer. Albert Andersens Forklaring, hvorefter Nielsen hentede ham den paagældende Aften ved 7-Tiden paa hans Bolig, er imidlertid bekræftet af Andersens Kæreste, Emmy Johanne Andersen. Endvidere er de af Albert Andersen og Robert Pedersen afgivne Tilstaelser, forsaavidt de har Hensyn til Niensens Deltagelse i Tyveriet, væsenlig bestyrket ved de Forklaringer, der er afgivet dels af Tiltalte Svendsen, dels af ovennævnte Niels Petersen og Rudolf Christiansen, hvilke sidste særlig har forklaret, at det var Nielsen, som den paagældende Aften, da Kobberet blev bragt til Svendsen, kom til dem og spurgte efter Svendsen, idet han sagde, at han havde nogle Varer at sælge. Naar videre henses til Niensens Fortid, der kendetegner ham som en meget tyvagtig Person, findes det uden Betænkelighed at anse ham som Medgerningsmand til det her omhandlede Tyveri.

Tiltalte Svendsen har erkendt at have gjort sig skyldig i Hæleri ved Modtagelsen af det her omhandlede Parti Kobber, med Hensyn til

hvilket han efter alt foreliggende ej heller kan have været i god Tro. Den paagældende Fustage indholdt 193 kg ituklippet Kobber til Værdi 1524 Kr.

Arrestanten Nielsen, der tidligere har været indlagt paa Sct. Hans Hospital, hvorfra han den 29 Marts 1907 udskreves som rask, har under de mod ham senest anlagte Sager været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. I den af vedkommende Overlæge i Arrestantens sidste Sag afgivne Erklæring af 26 September 1912 udtales det bl. a., at Arrestanten den Gang maatte antages at være i en Remissionsperiode, hvorunder han ikke kunde betragtes som sindssyg. Under Arrestantens Ophold i Horsens Tugthus, hvorfra han løslødes i Februar 1917, har han i 1914 2 Gange været observeret for Sindssygdom.

Under Hønsyn til det saaledes Oplyste ansaa Overretten det for rigtigt, at Arrestanten paany blev indlagt til Observation, men i Skrivelse af 13 Februar 1919 til Justitsministeriet har Retslægeraadet foranlediget ved den af Overretten herom afsagte Kendelse udtalt, at der i det i Sagen Oplyste ikke fandtes Holdepunkter for den Antagelse, at Arrestanten skulde være sindssyg eller aandssvag, og at Raadet derfor ikke kunde anbefale hans Indlæggelse til Observation i et Sindsygehospital, hvilken Indlæggelse, da Justitsministeriet herefter ikke fandt Anledning til at meddele den i saa Henseende fornødne Tilladelse, heller ikke er sket.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Nielsen være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar og Tiltalte Svendsen efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fængeløstid i 80 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten og Tiltalte efter samme Lovbestemmelser er ansete, Arrestanten med Tugthusarbejde i 3 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fængeløstid i 80 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten og Tiltalte at udrede in solidum med de Medtiltalte, dog at de ikke hver især udreder udover Halvdelen, ligeledes billiges, vil herefter med den anførte Ændring af Straffetiden for Arrestantens Vedkommende være at stadfæste.

Nr. 284.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Henry Hugo Frantz Axel Muxoll og Kristian Villy Johan Adolf Muxoll (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1919: Arrestanterne Henry Hugo Frantz Axel Muxoll og Kristian Villy Johan Adolf Muxoll bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især

i 18 Maaneder og En for Begge, Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Schrøder, 30 Kr. til hver, dog at Kristian Muxoll ikke betaler over Halvdelen af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Henry Hugo Frantz Axel Muxoll og Kristian Villy Johan Adolf Muxoll, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Harboe og Bülow 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Henry Hugo Frantz Axel Muxoll og Kristian Villy Johan Adolf Muxoll tiltales for Tyveri.

Arrestanten Henry Muxoll er født den 21 September 1898 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Marts 1918 efter Straffelovens §§ 229 IV og 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Arrestanten Kristian Muxoll, som er Broder til Henry Muxoll, er født den 30 August 1893 og anset: ved Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 16 August 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Ved Arrestanten Henry Muxolls Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han en Dag i Midten af September 1918 under Arbejde med Nedrivning af en Bagerovn i et Bageri har frastjaalet Vognmand Carl Juhl, der havde Nedrivningen i Entreprise, et til Bagerovnen hørende »Stik« til Værdi 5 Kr. For saa vidt Arrestanten efter Angivelsen af denne Tilstaaelse har forklaret, at han tilegnede sig Stikket med Vognmand Juhls Tilladelse, vil der intet Hensyn kunne tages til denne Forklaring, hvis Rigtighed er benægtet af Juhl.

Iøvrigt er Sagens Omstændigheder følgende:

Natten til den 27 September 1918 Klokker ca. 1 overraskede Politibetjent 753, Rigsberg, 2 unge Mennesker, der i en Gennemgang i Ejendommen Borgergade 93 kom slæbende med en stor Sæk Mandler, om hvilken den ene af dem efter Betjentens Forklaring fortalte, at de skulde bringe den til en Konditor i Hindegade. Efter at Betjenten havde anmodet dem om at følge med til Politistationen, undløb den ene af Personerne, medens den anden, der viste sig at være Arrestanten Kristian Muxoll, blev anholdt. Ved Visitationen var han i Besiddelse af 12 løse Nøgler. Om sit Forhold til Mandlerne forklarede han, at han i Løbet af Dagen havde været paa forskellige Beværtninger med den undløbne Per-

son, hvem han iøvrigt intet Kendskab havde til, senest ved 11-Tiden om Aftenen paa Beværtningen Nørrebrogade 98. Her bad Manden Arrestanten hjælpe ham med en Sæk, som han havde staaende i en Gennemgang i Ejendommen Borgergade 93; han talte ikke om, hvad der var i Sækken, eller hvor den skulde hen. De fulgtes nu til Gennemgangen, hvor de fandt Sækken staaende, men i det samme kom Politiet og anholdt Arrestanten, medens den ubekendte løb sin Vej.

Under Politiets Afhøringer hos Arrestanternes Familie forklarede Arrestanternes Søster, Vigona Muxoll, at hun den 26 September om Aftenen havde været sammen med begge Arrestanterne; Politiet fattede herefter Mistanke om, at den undløbne Person kunde være identisk med Arrestanten Henry Muxoll, som derefter blev anholdt, og Politibetjent Rigsberg har under Sagen edelig forklaret, at han med Bestemthed i denne Arrestant genkender den Person, som han antraf i Gennemgangen sammen med Kristian Muxoll.

Under Sagen er det oplyst, at Sækken med Mandlerne, der er vurderet til 500 Kr, samme Nat, som Arrestanten Kristian Muxoll blev anholdt, er frastjaalet Konditor Ejner Petersen, Store Kongensgade 83, hvor Sækken havde staaet i en aflaaaset Materialkælder, der maatte være blevet oplukket med falsk Nøgle eller Dirck, og Bestjaalnes Lærling, Poul Rheinländer, har edelig forklaret, at han om Morgenen, den 27 September, fandt Kælderdøren aflaaaset og havde nogen Vanskelighed ved at faa den oplukket. Konditor Lauritz Helmer, der har Forretning og Bopæl Borgergade 93, har forklaret, at han den 26 September Klokken ca. 11 Aften passerede den Gennemgang i Ejendommen, hvor Arrestanten Kristian Muxoll og den anden Person blev antruffet, og at han er sikker paa, at der ikke dengang stod nogen Sæk i Gennemgangen.

Det er oplyst, at Arrestanten Kristian Muxoll indtil et Par Maaneder før sin Anholdelse havde været i Bestjaalnes Tjeneste og herfra var vel kendt med Materialkælderens. Naar hertil kommer, at en af de hos Arrestanten forefundne Nøgler har vist sig at kunne oplukke Kælderdøren, og at Ejendommen Borgergade 93 er beliggende ikke langt fra Store Kongensgade 83, kun adskilt fra denne Ejendom ved Hindegade, findes det uden Betænkelighed med Tilsidesættelse af Arrestantens ganske usandsynlige Forklaring om Sammenhængen med, at han blev antruffet i Gennemgangen i Borgergade 93, at statuere, at denne Arrestant som Gerningsmand har deltaget i det begaaede Indbrudstyveri.

Arrestanten Henry Muxoll har nægtet sig skyldig i noget ulovligt; han har benægtet at have været i Borgergade sammen med Broderen og forklaret, at han ganske vist var sammen med Broderen om Aftenen, den 26 September, men at de skiltes Kl. ca. 10½ ved Ravnsborggade, hvorfra han gik til sit Hjem i Ryesgade, medens Broderen fortalte, at han vilde til Vesterbro. Han har forklaret, at han havde været sammen med Broderen fra Klokken 5 om Eftermiddagen, og at de bl. a. havde været sammen paa Beværtningen Nørrebrogade 98, samt at de ikke var i Selskab med andre.

Arrestanten Kristian Muxoll har heroverfor til at begynde med fastholdt sin Forklaring om ikke at have været sammen med Henry den 26 September, bl. a. heller ikke paa den nævnte Beværtning, men paa

Forehold af Søsteren Vigonas Forklaring har Kristian Muxoll under et Reassumtionsforhør erkendt, at han har været sammen med Broderen den 26 September bl. a. paa Beværtningen Nørrebrogade 98, og at hans oprindelige Forklaring om ikke at have været sammen med Henry var løgnagtig, og afgivet for ikke at trække Henry ind i Sagen. Kristian Muxoll har herefter ændret sin Forklaring om den ubekendte derhen, at han, efter ved 11-Tiden om Aftenen at være skiltes fra Henry paa Nørrebrogade ved Hjørnet af Ravnsborggade, gik ind til Byen og i Nyboder ved Hjørnet af Borgergade mødte den ubekendte Mand, som bad ham hjælpe med Sækken.

Under Sagen er det oplyst, at Henry Muxoll, nogle Dage før det heromhandlede Indbrudstyveri blev begaaet, har solgt et Parti Mandler til en tidligere straffet Fabrikant. Om sin Adkomst til disse Mandler har han afgivet en usandsynlig Forklaring om at have købt dem af en Person, som han havde truffet paa Gaden, og om hvem ingen Oplysning har kunnet fremskaffes.

Da Henry Muxoll med Sikkerhed er genkendt af Politibetjent Rigsberg som den Person, han antraf sammen med Kristian Muxoll, og da Rigtigheden af hans Genkendelse væsentlig bestyrkes dels ved den Omstændighed, at Arresteranterne bevisligt er færdedes sammen til sent om Aftenen den 26 September, dels derved, at Kristian Muxoll har afgivet løgnagtige Forklaringer om sit Samvær med Broderen for at holde ham udenfor Sagen, findes det uden Betænkelighed at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at Henry Muxoll er identisk med den undløbne Person, og herefter at antage, at Tyveriet af Mandlerne er udført af begge Arresteranterne i Forening.

Som Følge af det Anførte vil Arresteranterne være at anse efter Straffelovens § 230 II, Henry Muxoll tillige efter dens § 230 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 22 Maj.

Nr. 166.

Højesteretssagfører Levy

mod

Lars Mikkelsen Simonsen (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916.

Ribe Købstads Politirets Dom af 30 Marts 1918: Tiltalte Gaardejer Lars Simonsen af Warming bør til Statskassen bøde 100 Kr eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1918: Politirettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, maa det billiges, at Tiltalte er fundet skyldig i Overtrædelse af § 1 i Lov Nr 152 af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr. Straffen findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Lars Mikkelsen Simonsen bør til Statskassen bøde 200 Kroner. Saabetales Tiltalte og Sagens Omkostninger, der under de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Levy og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ribe Købstads Politiret indankede Sag er Lars Mikkelsen Simonsen, der er født den 2 November 1874, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916.

Paa en af Ribe Kommune lejet Eng, kaldet »Lille Kobro«, af Areal ca. 60 Tdr. Land, havde Tiltalte, der er Ejer af en Gaard i Varming, fra omkring Midten af September Maaned f. A. anbragt 11 ham tilhørende Plage, uden at han gav dem andet Foder end det paa Engen voksende Græs. Den 2 December f. A. var der paa Egnen en stærk Storm, der af Meteorologisk Instituts Station i Nordby paa Fanø betegnes som »orkanagtig Storm«, hvorhos der paa samme Station den 3, 4 og 5 s. M. konstateredes en Minimumstemperatur af henholdsvis $-2,0$, $-3,6$ og $-3,0$ C°. Foranlediget ved den nævnte Storm, der bevirkede, at Vandet i Engene ved Ribe steg stærkt, paalagde Politiet den 3 s. M. Tiltalte at hente Plagene hjem, ligesom Politiet samme Dag selv forsøgte at føre Plagene bort fra Engen, men som Følge af de store Oversvømmelser lykkedes det kun at fjerne 3 af Dyrene. Engen var da tidtids oversvømmet, og Græsset var for Størstedelen dækket af en Isskorpe. Paa det højest beliggende Sted var der øjført et Træskur, ca. 6 m langt og ca. 5 m bredt; i den nordlige Side af Skuret fandtes en aaben Indgang paa ca. 2,5 m, hvorhos Bræddevæggen i Skurets sydlige Side var

slaaet ud i en Bredde af ca. 2 m, saaledes at der var stærk Gennemtræk. Bunden i Skuret var dækket af et ca. $\frac{1}{2}$ m dybt Ælte — en Blanding af Gødning og vaad Jord.

Dyrlæge L. Møller Lindrup i Ribe, der den 4 December f. A. undersøgte saavel Forholdene i Engen som de der tilbageværende 8 Plage, har i en Erklæring af s. D. udtalt, at Dyrene var laadne og magre, prægede af Kulde og daarlig Ernæring. Endvidere hedder det i Erklæringen:

I Betragtning af, at omhandlede Dyr i den senere Tid har faaet en højst tarvelig, ufuldstændig Ernæring, at de har været saa godt som ubeskærmede mod den senere Tids barske Vejrlig med Storm og stærke Regnskyl, og navnlig fordi der ikke har været draget Omsorg for et Sted, hvor de kunde ligge i hvert Fald nogenlunde tørt, maa de siges at være blevet vanrøgtet — uforsvarligt behandlede med Hensyn til Røgt og Pleje — ligesom det maa betegnes som aldeles uforsvarligt ikke hurtigst at ændre det forefundne Forhold.

Tiltalte har forklaret, at han modtog Politiets Paalæg af 3 December f. A. om at hente Plagene hjem saa sent, at han ikke kunde naa det den Dag, at han den 4 s. M. kørte til »Lille Kobro« med en Del Lyng og Halm, der var beregnet saavel til Æde som til Strøelse for Dyrene, og at han ikke den Dag kunde faa Plagene med fra Engen paa Grund af Højvande. Tiltalte har derhos fremlagt en Erklæring fra tvende Dyrlæger i Ribe, som undersøgte Dyrene den 5 s. M., efter at disse samme Dag var fjernede fra Engen, men som ikke kan antages at have været bekendt med Forholdene paa denne. Efter denne Erklæring var Dyrene i udmærket Foderstand, naturlige og uden Tegn paa Sygdom, samt beklædte med en tyk ulden Pels, saa at de ikke kan have lidt væsenligt af Kulden.

Som Følge af en til Politiet i Ribe Herred indgivet Anmeldelse af 18 Januar d. A. om, at Tiltalte havde 10—15 Heste gaaende ude, og at dette formentlig maatte betragtes som Dyrplageri, foretog en Politibetjent den 24 s. M. og fornævnte Dyrlæge Møller Lindrup den 5 Februar d. A. en Undersøgelse af Forholdene paa Tiltaltes Gaard. Det viste sig herved, at Tiltalte havde 10 Plage gaaende i en ca. 30 Tdr. Land stor »Fenne«, hvor de opholdt sig Dag og Nat, idet de fodredes med Halm og Hø og som Tilholdssted havde en i en Skrænt værende Hule, der havde Portaabning mod Øst, og hvis Sider og Tag var dækket med Jordtørv. Ifølge Dyrlægens Erklæring led Dyrene ikke af nogen egentlig Sygdom, men var meget sløve og dvaske, tykmavede, overordentlig stærk behaarede og alle meget magre. Bunden i Hulen var ikke mere tør, end at der hørtes en sjæppende Lyd for hvert Trin, man tog. Som Resultat af sin Undersøgelse udtaler Dyrlægen i sin Erklæring, at de ommeldte Plage havde været Genstand for en i høj Grad uforsvarlig Behandling med Hensyn til Røgt og Pleje.

Tiltalte har ikke villet erkende, at han ved at anbringe sine Dyr som beskrevet har vanrøgtet disse, hvorimod det veterinære Sundhedsraad, hvem Sagen har været forelagt, har udtalt, at Tiltalte ved begge de anførte Forhold efter Raadets Formening har gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 1 i Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916. Da nu Tiltalte

navnlig ved ikke at drage Omsorg for, at de Dyr, han lod gaa ude ved Vintertid, havde et lunt og tørt Tilflugtssted, findes at have vanrøgtet sine Husdyr, er han for de ommeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset med Straf efter nysnævnte Lovbestemmelse, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til en Bøde til Statskassen af 100 Kr, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til samme Kasse af 200 Kr. Med den heraf flydende Forandring vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Fredag den 23 Maj.

Nr. 220.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Lars Christian Nielsen (Def. Levy),

der tiltales for Bedrageri og ulovlig Jagt.

Vallø Birks Ekstrarets Dom af 8 Juli 1918: For saa vidt angaar Tiltalen for Bedrageri bør den af Arrestanterne Jens Skovgaard Petersen og Lars Christian Nielsen udstaaede Varetægtsarrest træde i Stedet for den af dem forskyldte Straf. Til Lellinge Kommunes Kasse betaler Arrestanten Nielsen 330 Kr og Arrestanten Pedersen 80 Kr, samt Arrestanten Nielsen endvidere 50 Kr. In solidum betaler Arrestanterne derhos i Erstatning til Vallø Stift 100 Kr samt Aktionens Omkostninger, deriblandt de Aktor, Justitsraad Frederiksen, og Defensor, Etatsraad Sørensen, tilkommende Salærer, henholdsvis 20 Kr og 15 Kr. Det Idømte at betales inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Nielsen idømte Bøde forhøjes til 430 Kroner. I Salær til Overretssagførerne Gottlieb Jacobsen og Paludan her for Retten betaler de Tiltalte Jens Skovgaard Pedersen og Lars Christian Nielsen, En for Begge og Begge for En, 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Lars Christian Nielsen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ved at lade sig den Natten mellem den 30 og 31 Maj skudte Raa udlevere af Skovløberen vil han være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i

20 Dage. Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de deri for nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Lars Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, saa vidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Vallø Birks Ekstraret indankede Sag tiltales Jens Skovgaard Pedersen og Lars Christian Nielsen for Bedrageri og ulovlig Jagt.

Tiltalte Pedersen er født den 22 April 1875 og ikke fundet straffet.

Tiltalte Nielsen er født den 13 Juni 1874 og mangfoldige Gange straffet for ulovlig Jagt, senest ved Møens Herreds Politirets Dom af 17 April 1916 og ved nærværende Rets Dom af 13 September 1918 henholdsvis ifølge Jagtlovens § 23, 1, 2 og 4 Stk., og ifølge sammes § 27, jfr. § 17, med Bøder paa henholdsvis 320 Kr og 100 Kr, hvorhos han i Hasle m. fl. Herreders Politiret den 25 September 1917 ifølge samme Lovs § 23 har vedtaget en Bøde paa 50 Kr.

Ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 30 Maj d. A. om Aftenen tog de Tiltalte sammen fra København til Køge for efter Aftale at gaa paa Krybskytteri i Skovene deromkring. Om Natten opholdt de sig i Lellinge Skoven, der tilhører Vallø Stift, og da det begyndte at lysne, listede de om i Skoven, til de fik Øje paa en Raa, som Tiltalte Nielsen da nedskød med Tiltalte Pedersens Bøsse. De vidste begge, at Raer paa den Tid var fredet. De tog Indvoldene ud, og det viste sig da, at den var med Lam, og gemte den i Tykningen under noget Løv. Da de senere paa Dagen kom tilbage for at hente den, blev de antastet og ført til Politistationen i Køge; men efter at være afhørt her begav de sig atter ud til Skoven for at hente deres Cykler, der var blevet staaende hos Skovløber Hans Hansen, Kokkeledshuset. De anmodede denne om at faa deres Cykler og Dyret udleveret, hvorpaa Skovløberen udleverede dem begge Dele, idet han troede, at de havde faaet Tilladelse af Politiet til at hente Dyret. Ifølge Skovløberens Forklaring, mod hvilken de Tiltalte ikke har haft noget at indvende, spurgte han dem forinden 2 Gange, om de ogsaa skulde have Dyret, hvortil der blev svaret: Ja, selvfølgelig, Dyret er vores, ligesom en af dem ytrede, om Jægeren ikke havde været der, og da dette ikke var Tilfældet, at han saa nok kom snart. Ifølge de Tiltaltes Forklaring, som Skovlø-

beren ikke har kunnet benægte, udtalte denne, at det var bedre, at de fik Dyret, end at det skulde graves ned. Dyret, som maa antages at have haft en Værdi af 100 Kr, tog de med hjem og spiste.

De Tiltalte har erklæret, at de ansaa sig berettiget til at faa Dyret udleveret, da de dog skulde betale for det.

Tiltalte Pedersen har dog udtrykkelig erkendt, at han var paa det Rene med, at Vildt, der er nedlagt ved Krybskytteri, tilhører Jagtejeren, og Tiltalte Nielsen har erklæret, at han ikke har tænkt herover, men at det var til hans store Forbavselse, at Skovløberen udleverede dem Dyret. Da Nielsen var en gammel Krybskytte, da Tiltalte paa Vejen til Politistationen og under Opholdet paa denne talte om, at nu fik de Intet for deres Ulejlighed, og at de egentlig burde have Lov at faa Dyret, naar de skulde betale Bøde, hvilket blev afvist baade af Betjentene og af Skytten som noget, der ikke kunde være Tale om, da de Tiltalte efter de af Betjentene og Skytten afgivne Vidneforklaringer maatte være fuldstændig klare herover, og da de Tiltaltes Forklaringer under Sagen paa flere Punkter har været undvigende og urigtige, kan der ikke være Tvivl om, at de har vidst, at de ikke havde Krav paa at faa Dyret udleveret, ligesom de efter de faldne Udtalelser maatte forstaa, at Skovløberen kun udleverede dem Dyret i Tillid til, at de havde faaet en særlig Hjemmel hertil, hvad de vidste ikke forelaa.

Tiltalte Nielsen har endvidere Natten mellem den 7 og 8 Juni d. A. skudt en Raa i Fredningstiden.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 251, idet Straffen herfor dog findes at kunne bortfalde paa Grund af det af de Tiltalte udstaaede Varetægtsfængsel, som blev forlænget ved Vanskeligheder med at fremskaffe Daabsattest og Forakter, dels efter Jagtloven 8 Maj 1894 §§ 23 og 27 med Bøder til Lellinge Kommunes Kasse, Pedersen 80 Kr og Nielsen 430 Kr. Nielsen vil derhos for den af ham benyttede, ikke tilstedekomne Bøsse have at betale 50 Kr til samme Kasse, og begge Tiltalte in solidum efter derom nedlagt Paastand have at erstatte Vallø Stift den besvegne Raa med 100 Kr.

Den indankede Dom af 8 Juli d. A., der har samme Resultat, dog at den Nielsen idømte Bøde var bestemt til 330 Kr, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som er paalagt de Tiltalte in solidum, tiltrædes, vil med den nævnte Forandring være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juni 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 14.

Fredag den 23 Maj.

Nr. 262. Højesteretssagfører Liebe
mod
Niels Christian Gripping (Def. Ulf Hansen),
der tiltales for Vold paa Person.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 2 Januar 1919: Tiltalte Niels Christian Gripping bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Brandt 20 Kr og til Defensor, Overretssagfører Glæsel 15 Kr, udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Februar 1919: Tiltalte Niels Christian Gripping bør til Statskassen bøde 100 Kr eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. I Erstatning til Arbejdsmand Anton Nielsen Kjeldsen betaler Tiltalte 40 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 25 Kr til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Gripping til Højesteretssagførerne Liebe og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Niels Christian Gripping, der er født den 30 April 1884, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person.

Den 14 Oktober f. A. anmeldte Arbejdsmand Anton Nielsen Kjeldsen i Aarhus til Politiet, at han den 12 s. M. om Aftenen ved Nitiden, da han efter at have besøgt Arbejdsmand Christian Rasmussen paa dennes Bopæl paa 2den Sal i Ejendommen, Steinmannsgade Nr 11 i Aarhus, gik ned ad Trappen, blev overfaldet af Tiltalte og med et Nøgleskæppe tilføjet et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom et stærkt blødende Saar paa højre Kind. Under den mod Tiltalte derpaa indledede Undersøgelse har Kjeldsen nærmere forklaret, at han, da han var naaet til Trappeafsatsen mellem 1ste og 2den Sal, bemærkede, at Tiltalte stod paa Trappeafsatsen paa 1ste Sal udenfor sin Entrédør, hvorfor han, der var iført Træfodtøj, og som af Tiltalte, der er Vicevært i Ejendommen, havde faaet Paalæg om ikke at færdes paa Trappen iført saadant Fodtøj, blev staaende paa Afsatsen for at lade Tiltalte gaa ind i sin Lejlighed og for derved at undgaa ethvert Optrin mellem dem. Tiltalte fortsatte imidlertid sin Vej op ad Trappen, og da han var kommet et Par Trin op, blev han staaende og betragtede Kjeldsen skarpt uden at sige noget, og da denne derefter spurgte: »Hvad vil De mig«, gik Tiltalte videre, og idet han naaede Afsatsen, sagde han: »Vil De komme ned ad Trappen, og det kan ikke ske for hurtigt«. Kjeldsen svarede hertil, at han nok skulde gaa, men umiddelbart derefter tilføjede Tiltalte ham et Slag paa højre Kind, saa at det sortnede for Øjenene af ham, og hvorved det ovennævnte Saar tilføjedes ham. Kjeldsen har videre forklaret, at han ikke tør fastholde at have set, at Slaget førtes med et Nøgleskæppe, men at han dog maa hævde, at det er umuligt, at Saaret kan være tilføjet ham uden ved Hjælp af et eller andet Redskab, sandsynligst en Nøgle.

Fornævnte Arbejdsmand Chr. Rasmussen har dernæst edelig forklaret, at han, straks efter at Kjeldsen havde forladt hans Lejlighed, hørte Tiltalte tale højt ude paa Trappen, at han, da han derpaa lukkede Entrédøren op, hørte, at Kjeldsen og Tiltalte gik ned ad Trappen, at han, da han var klar over, at der i hvert Fald havde fundet et mindre venskabeligt Optrin Sted mellem dem, gik ind til Kjeldsen i dennes Lejlighed i Naboejendommen, hvor han traf Kjeldsen, der var temmelig blodig i Ansigtet, og hvis Kravetøj var tilsølet med Blod, og at Kjeldsen paa Forespørgsel erklærede, at Tiltalte havde slaaget ham med et Nøgleskæppe.

Tiltalte har forklaret, at han den paagældende Aften, da han gik op ad Trappen, hørte en Person gaa højere oppe paa Trappen, og at han, da han tænkte sig, at det muligvis var en Betler, gik forbi sin Lejlighed op til Trappeafsatsen mellem 1ste og 2den Sal. Et Par Trin, før han naaede Afsatsen, fik han den Tanke, at Personen vistnok var Kjeldsen, uden dog at være sikker herpaa, da der ikke var ret lyst paa Trappen. Da han var naaet lige op til Kanten af Afsatsen, strakte Personen sine Hænder ned til Siden og gjorde en Bevægelse fremad med Kroppen, idet

han sagde: »Hvad vil De«, og Tiltalte, der nu var klar over, at det var Kjeldsen, og som opfattede Kjeldsens Bevægelse som truende og frygtede for at blive skubbet ned ad Trappen, greb nu for at forebygge dette med sin højre Haand med et rask Tag fat i Kjeldsens Frakkekrave ved hans højre Kind og snurrede ham rundt, saaledes at Kjeldsen fik Ryggen mod ham. Endvidere har Tiltalte forklaret, at han ikke tør bestride, at han ved det ovennævnte Greb i Kjeldsen er kommet til at røre denne paa Kinden med sin Ring eller en Negl, eller at hans Celluloidmanchet har revet ham, hvorimod han har benægtet at have slaaet Kjeldsen eller at have haft et Nøgleknippe i Haanden.

Kjeldsen blev samme Aften, som Sammenstødet fandt Sted, undersøgt af Læge N. Nielsen, der i en om Undersøgelsens Resultat udstedt Erklæring har udtalt, at der foran højre Øre fandtes et mindre i Dybden gaaende Saar, som saae ud til at være frembragt ved Slag med en Nøgle, og at det ikke skønnedes, at han vilde faa varig Men af Læsionen. Kjeldsen har derhos i et den 6 December f. A. afholdt Forhør forklaret, at han da ikke havde nogensomhelst Smerter eller Men af det Passerede bortset fra, at han havde en Knude ved det højre Øre. Endelig har Amtslægen i Aarhus i en den 19 November f. A. udstedt Erklæring udtalt, at den ærtstore Knude i Huden, hvor der svarende til Knuden findes et Ar, godt kan være en Følge af et Slag som det i forannævnte Lægeerklæring omhandlede.

Kjeldsen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt 100 Kr i Godtgørelse for Svie og Smerte og 5 Kr i Udgift til Lægeattesten.

Idet nu den af Tiltalte om de nærmere Omstændigheder ved Sammenstødet afgivne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, samt idet den omhandlede Læsion maa anses tilføjet Kjeldsen ved den af Tiltalte herefter udviste voldelige Adfærd, vil han, der ikke kan antages at have handlet i berettiget Nødværge, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 301 vil have at betale Kjeldsen i Godtgørelse for Lidelse, Lyde og Vansir 40 Kr, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om særlig Tilkendelse af Betaling for den omhandlede Lægeattest, idet Udgiften herved vil være at henføre under Aktionens Omkostninger.

Nr. 315. Højesteretssagfører Ulf Hansen

mod

Henry Karsten Frederik Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1919: Arrestanten Henry Karsten Frederik Nielsen bør straffes med Forbedrings-

husarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Henriques og Bay, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Karsten Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne Hansen og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Henry Karsten Frederik Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 4 Oktober 1899 og tidligere betingelsesvis anset: ved nærværende Rets Dom af 12 Marts 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fra den 23 April 1918 til den 4 Juni s. A. var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Mandag den 11 November 1918 anmeldte Urtekræmmer Oluf Jørgensen til Politiet, at der i Løbet af Natten var frastjaalet ham 2 halve Flasker Cherry Brandy, 2 halve og en kvart Flaske Likør og en halv Flaske Portvin, der havde staaet frit fremme paa en Hylde indenfor et Vindue i Anmelderens Butik i Stueetagen i Herluf Trollesgade Nr 1. Under Sagen har Besjaalne oplyst, at den ene af de to halve Flasker Likør ikke var stjaalet, men Morgenen efter Tyveriet laa knust paa Gulvet nedenfor den Hylde i Vinduet, hvor den havde været anbragt.

Da Tyveriet maatte antages at være sket gennem Trækruden, og der paa denne forefandtes nogle Fingeraftryk, blev Centralbureauet for Identifikation foranlediget til at sikre sig disse Aftryk, og i Henhold til Bureauets Oplysninger blev Arrestanten derefter sat under Anholdelse som sigtet for det nævnte Tyveri.

Samme Dag anmeldte Cigarhandler William Berg, Ryesgade 111, St., at der i Løbet af den foregaaende Nat var frastjaalet ham en halv Flaske Kognak og tre halve Flasker Vin, der havde staaet frit fremme paa en Hylde i Anmelderens Butiksvindue; ifølge Anmelderens i Retten afgivne Forklaring har han dog ikke været i Forretningen senere end Lørdag den 9 November ved 10-Tiden om Aftenen, og han har derhos oplyst, at der har fundet to Trækrudetyverier Sted hos ham, og at han ikke med Sikkerhed kan sige, hvilke af de i Anmeldelsen anførte Genstande, der er stjaalet ved det ene af disse, og hvilke der er stjaalet ved det andet, kun ved han, at der ved det i Tiden mellem

den 9 November og den 11 samme Maaned skete Tyveri er frastjaalet ham i hvert Fald en halv Flaske Kognak. Tiden for det første Tyveri har ikke nøje kunnet konstateres, dog er det ved Udsagn af den Betjent, til hvem Bestjaalne har omtalt dette Tyveri, oplyst, at Tyveriet ligger nogen Tid forud for den 1 November 1918 og efter paagældende Betjents saavel som efter Bestjaalnes seneste Forklaring antagelig mindst en Maaned Tid forud for det sidste Tyveri. Da Vinduets Trækrude var aftaget, og da Tyveriet maatte antages at være sket ved, at Tyven havde rakt Armen ind gennem den ved Trækrudens Fjernelse fremkomne Aabning, blev Trækruden indsendt til fornævnte Bureau.

I Skrivelser af 11 November 1918 og 12 s. M. har Centralbureauet udtalt, at der paa Trækruden fra Herluf Trollesgade Nr 1 fandtes nogenlunde tydelige Aftryk af en venstre Pege- og Mellemfinger, som med Sikkerhed kunde konstateres at hidrøre fra Arrestanten, og paa Trækruden fra Ryesgade 111 ca. 2 brugelige Fingeraftryk, der med Sikkerhed kunde konstateres at hidrøre fra højre og venstre Mellemfinger af samme Arrestant, i en Skrivelse af 23 Januar 1919 har Bureauet ved detailleret sammenlignende Gennemgang mellem de forefundne Fingeraftryk og de tidligere af Arrestantens Fingre tagne Aftryk paavist en Række nøje overensstemmende Punkter mellem disse Aftryk. Forstander for nævnte Bureau Bugge og Assistent ved samme Carl Hansson har under Ed forklaret, at de har foretaget den anførte Undersøgelse, og at det er deres bestemte Overbevisning, at Fingeraftrykkene fra de to anførte Gerningssteder hidrører fra Arrestanten og ingen andre. Forstander Bugge har endelig forklaret, at han har det Indtryk, at de Fingeraftryk, der fandtes paa Trækruden [fra Ryesgade 111], var ret friske, idet de dels var meget tydelige og dels endnu var saa fedtede, at de med Lethed opsugede det Pulver, der blev strøet paa Ruden for at tydeliggøre dem til Brug ved Fotografering. Han mener, at Fingeraftryk paa denne Trækrude i Løbet af faa Dage vilde være saa indtørrede, at de ikke kunde tage imod Pulver, eller helt forsvinde. Bestjaalne har i Tilslutning hertil oplyst bl. a., at han daglig aftørre Trækruden og ugentlig afvasker denne.

Repræsentant Niels Nielsen har som Vidne under Ed forklaret, at han den 10 November 1918 ved 10½ Tiden saa tre unge Mennesker staa paa Hjørnet af Herluf Trollesgade og Heibergsgade ud for Bestjaalnes Butik, hvor de endnu opholdt sig en Times Tid senere. Han lagde Mærke til, at to af disse var iført »Sixpence«, Halstørklæde og mørkt Jakketøj, og han har om Arrestanten, der ved sin Anholdelse var iført tilsvarende Beklædningsgenstande, erklæret, at denne med Hensyn til Højde, Skikkelse og Paaklædning er saa lignende den ene af de nævnte Personer, at han mener at kunne genkende ham.

Maskinist August Drews har som Vidne forklaret, at han Natten til den 11 November ved 12 Tiden saa tre unge Mennesker i Færd med at tage Trækruden af hos Grønthandler Bisted, Ryesgade 110; han har ikke været i Stand til at genkende Arrestanten som en af disse Personer.

Grønhandler Henrik Bisted har forklaret, at det den 11 November om Morgen blev opdaget, at der fra en Hylde i Vinduet i hans Forretning, Ryesgade 110 i Kælderen, var stjaalet et kg Æbler, som maatte antages stjaalet gennem Trækruden. Dette Tyveri omfattes ikke af Tiltalen.

I Arrestantens Besiddelse er forefundet en Æske »Luxor-Cigaretter«, og Anmelderen Berg har forklaret, at der paa en Hylde i hans Vindue laa ganske tilsvarende Cigaretter, hvilke Æsker Morgen efter Tyveriet var faldet ned, uden at han med Sikkerhed har kunnet konstatere, om der var stjaalet deraf.

Arrestanten nægter sig skyldig i de ham paasigtede Tyverier. Han paastaar, at han den paagældende Aften drev om i Borgergade- og Adelgadekvarteret sammen med andre unge Mennesker og kom hjem til Moderens Bopæl i Rosengade ved 12-Tiden uden at have været ved noget af de anførte Gerningssteder; han nægter Natten mellem den 10 November 1918 og den 11 s. M. eller tidligere at have rørt ved nogen af de i Sagen ommeldte Trækruder. Med Hensyn til Cigaretterne hævder han, at disse har han faaet af sin Moder.

Arrestantens Moder, Ane Marie Christiansen, Murer Niensens Hustru, har forklaret, at hun ikke har givet Arrestanten de nævnte Cigaretter, og at hun har set ham liggende i Sengen i Hjemmet Kl. 12½ den paagældende Nat. Efter at Arrestantens Søster, Mary Nielsen, havde forklaret, at hun en Uges Tid før Arrestantens Anholdelse havde givet sin Moder en Pakke Cigaretter til Arrestanten — hun ved ikke af hvilket Mærke —, har Arrestantens Moder erklæret, at det er muligt, at hun har givet Arrestanten den.

Endnu bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at den nederste Kant af Trækruden i Forretningen i Herluf Trollesgade er i en Højde af 2½ m fra Gaden, at det ved foretaget Prøve har vist sig, at Arrestanten ikke er i Stand til at række saa højt, og at Urtekræmmer Jørgensen overensstemmende hermed har forklaret, at det kun ved en anden Persons Hjælp eller ved at krybe op paa noget er muligt at berøre Trækruden.

Efter alt det Oplyste og naar Hensyn derhos tages til, at Arrestanten under den ved Rettens fornævnte Dom paadømte Sag er overbevist om 4 Tyverier af Spirituosa o. l. gennem Trækruder, findes det ikke betænkeligt at anse det for bevist, at Arrestanten har begaaet — eller som Medgerningsmand deltaget i Udførelsen af — de to fornævnte i Tiden mellem den 9 November og 11 s. M. stedfundne Tyverier fra Urtekræmmer Jørgensen, for hvis Vedkommende det Stjaalne er vurderet til 20 Kr., og fra Cigarhandler Berg, for hvilket Tyveris Vedkommende den Anmelderen i hvert Fald frastjaalne halve Flaske Kognak er vurderet til 7 Kr 50 Øre.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1 Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 268. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Peter Jørgensen (Def. Levy),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Vejle Købstads Ekstrarets Døm af 27 Januar 1919: Tiltalte Peter Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Knudsen, 20 Kr, og til Defensor, Sagfører Petersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Døm af 10 Marts 1919: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 100 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Døm bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jørgensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Levy 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vejle Købstads Ekstraret indankede Sag er Peter Jørgensen, der efter det Foreliggende er født i Haderslev den 17 Juni 1899, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Tiltalte, der af Barber Karl Nielsen i Vejle havde lejet dennes Barberforretning paa Koldingvej i nævnte Købstad, tilvendte sig den 24 December f. A. om Formiddagen, da Nielsen opholdt sig i Forretningen for at blive barberet, fra hans Tegnebog, som han havde lagt fra sig paa Bordet i et til Barberstuen stødende Bagværelse, og som indeholdt ialt 1930 Kr, en Hundredkroneseddel. Af det stjaalne Beløb, som Tiltalte vil have tilvendt sig efter en pludselig Indskydelse, betalte han 38 Kr i Afdrag paa en af ham kort forinden hos Skrædder Jess

i Vejle for 98 Kr købt Overfrakke, medens Restbeløbet for Størstedelen medgik dels paa en Rejse, som han derefter sammen med sin Forlovede foretog til dennes Forældre i Hinnerup, dels til Betaling af forskellige Smaaregninger.

2. Ved Salget af den ovennævnte Overfrakke havde Jess stillet Forlangende om, at der skulde betales kontant 38 Kr, at Resten skulde afbetales med 10 Kr maanedlig, og at fornævnte Barber Nielsen skriftlig skulde indestaa for Betalingen. Tiltalte, der vil være gaaet ud fra, at Nielsen nok vilde have udstedt et lignende Bevis, men som ikke den paagældende Dag fik Tid til at tale med ham derom, udfærdigede derefter et den 23 December 1918 dateret Dokument, som han underskrev med Niensens Navn, Stilling og Adresse, og som er saalydende:

»Hr. Skrædderm. Jess

Angaaende Overfrakken Jørgensen har talt med dem om, Vil jeg garantere for Overfrak. bliver betalt.

Med Agtelse«,

og efter at han ved et Bud havde afleveret Dokumentet til Jess tilligemed den under 1 ommeldte Hundrekroneseddel, paa hvilken han modtog 62 Kr tilbage, fik han Frakken udleveret.

Jess har forklaret, at han ikke vilde have givet Tiltalte Henstand med de 62 Kr, saafremt han ikke havde modtaget det oftnævnte Dokument, som han ansaa for ægte. Nielsen, efter hvis Forklaring Tiltalte ikke har søgt at efterligne hans Haandskrift, har udsagt, at det ikke er udelukket, at han, saafremt Tiltalte havde anmodet ham om at underskrive en Erklæring som den ommeldte, vilde have gjort dette. Han har derhos udtalt Ønske om, at Sagen maa blive afgjort saa lempeligt for Tiltalte som muligt.

Jess har under Sagen faaet Frakken udleveret og derpaa tilbagebetalt de ham udbetalte 38 Kr, som derefter er udleveret til Nielsen. Endvidere har Tiltaltes Stedfader under Sagen indbetalt 77 Kr, hvoraf 62 Kr er betalt til Nielsen til Dækning af dennes Resttilgodehavende hos Tiltalte, medens de 15 Kr er betalt til Jess. Saavel Nielsen som Jess har derefter frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 268, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 100 Dage. Med denne Forlængelse af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes være at stadfæste.

Mandag den 26 Maj.

Nr. 276. Grosserer **Johs. Lind** (Ingen)
 mod
 Repræsentant **O. Bang** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Johs. Lind, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 11 Juni.

Nr. 163. Højesteretssagfører Liebe
 mod

1) **Jens Andreas Pedersen**, 2) **Kristen Thomsen**, 3) **Anders Christian Nielsen**, 4) **Peder Christian Pedersen Holdgaard**, 5) **Peter Axel Christian Pedersen** (Def. Stein), 6) **Holger Sørensen** (Def. Bache), 7) **Harald Poul Christian Poulsen** og 8) **Niels Christian Rasmussen Græsholm** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Den i Henhold til kgl. Ordre af 1 Februar 1916 nedsatte Kommissions Dom af 2 Maj 1917: De Tiltalte, Jens Andreas Pedersen, Kristen Thomsen, Anders Christian Nielsen, Peder Christian Pedersen Holdgaard, Peter Axel Christian Pedersen, Holger Sørensen, Harald Poul Christian Poulsen og Niels Christian Rasmussen Græsholm, bør straffes, Jens Andreas Pedersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, de øvrige Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Thomsen og Nielsen hver i 4 Maaneder, Poulsen og Sørensen hver i 3 Maaneder, Holdgaard og Peter Axel Christian Pedersen hver i 2 Maaneder og Græsholm i 1 Maaned. Samtlige Tiltalte betaler derhos hver for sig Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Krabbe, 1200 Kr og til Defensor, Overretssagfører Schmidt, 1000 Kr, dog at de Tiltalte En for Alle og Alle for En udreder Salæret til Aktor, og de Tiltalte, Jens Andreas Pedersen, Thomsen, Niel-

sen, Poulsen, Holdgaard og Peter Axel Christian Pedersen, En for Alle og Alle for En udreder Salæret til Defensor. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltalte Nr 5 Pedersen ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 13 April 1918 for Bedragerier, begaaede efter Kommissionsdommens Afsigelse, er anset efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Der findes derhos Anledning til at bemærke, at naar det i den indankede Dom hedder, at Jysk Gødningsskalk-Forretning indkøbte pulveriseret Gødningsskalk til en Pris af gennemsnitlig »46—50 Øre pr. 50 kg«, er dette en Skrivefejl for »46—50 Øre pr. 100 kg«. Iøvrigt vil den i Dommen givne faktiske Fremstilling i det Væsenlige kunne lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Efter det Foreliggende — hvorved endnu bemærkes, at de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat — maa det anses bevist, at Tiltalte Nr 1 Pedersen, Nr 2 Thomsen, Nr 3 Nielsen, Nr 4 Holdgaard, Nr 5 Pedersen, Nr 6 Sørensen og Nr 7 Poulsen har gjort sig skyldige i bedrageligt Forhold, i det Væsenlige i det i Dommen nærmere angivne Omfang, og disse Tiltalte vil herefter være at anse efter de i Dommen for deres Vedkommende citerede Straffebestemmelser.

Hvad dernæst Tiltalte Nr 8 Græsholm angaar, maa det anses bevist, at han i alt Fald fra først i Efteraaret 1914 har været fuldt paa det Rene med, at Tiltalte Nr. 1 Pedersen i stort Omfang drev sin Agenteren for Forretningen paa den Maade, at han ved svigagtige Foregivender formaaede de Landboere, til hvem han henvendte sig, til at afslutte Køb om Gødningsskalk, og det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at han desuagtet lod Tiltalte Pedersen vedblive med at agentere for Forretningen. Efter Alt, hvad der foreligger, maa der endvidere gaas ud fra, at Tiltalte Græsholm har haft til Hensigt at fastholde saadanne Handler, ved hvis Afslutning der var udvist Svig fra Tiltalte Pedersens Side, naar dette efter hans Skøn kunde lade sig gøre, uden at han udsatte sig for selv at blive draget til Ansvar, og endelig maa det anses for oplyst, at Tiltalte Græsholm i ikke faa Tilfælde er gaaet frem i Overensstemmelse hermed. Herefter vil denne Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257.

De af de Tiltalte forskyldte Straffe vil kunne bestemmes som ved Dommen sket, dog at Straffetiden findes at burde forlænges, for Tiltalte Nr 1 Pedersen til 18 Maaneder og for Tiltalte Nr 8 Græsholm til 4 Maaneder, og med disse Ændringer i Straffetiden vil Dommen herefter kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Nr 1 Jens Andreas Pedersen til 18 Maaneder og for Tiltalte Nr 8 Niels Christian Rasmussen Græsholm til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler samtlige de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagfører Liebe 2500 Kroner, de Tiltalte Nr 1 Pedersen, Nr 2 Kristen Thomsen, Nr 3 Anders Christian Nielsen, Nr 4 Peder Christian Pedersen Holdgaard og Nr 5 Peter Axel Christian Pedersen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagfører Stein 2000 Kroner, de Tiltalte Nr 7 Harald Poul Christian Poulsen og Nr 8 Græsholm, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører J. Kondrup 2000 Kroner og Tiltalte Nr 6 Holger Sørensen til Højesteretssagfører Bache 1200 Kroner. Højesteretssagfører Asmussens Dødsbo tillægges der i Salarium for Højesteret 1000 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Overretssagfører Krabbe, Aktor, mod de Tiltalte Jens Andreas Pedersen, Kristen Thomsen, Anders Christian Nielsen, Peder Christian Pedersen Holdgaard, Peter Axel Christian Pedersen, Holger Sørensen, Harald Poul Christian Poulsen og Niels Christian Rasmussen Græsholm.

Efter at det ved allerhøjeste Ordre af 17 April 1915 var paalagt undertegnede Overretsassessor Christian Ludvig Riise at anstille Undersøgelse med Hensyn til forskellige af Landboere i Jylland indgivne Klager over Aktieselskabet Jydsk Gødnings-Kompagni, Aktieselskabet Jyllands Kalkforretning og Aktieselskabet Jydsk Gødningskalkforretning, der sigtedes for bedrageligt Forhold, blev det efter Afslutningen af denne Undersøgelse ved allerhøjeste Ordre af 1 Februar 1916 paalagt undertegnede, Overretsassessor Cosmus Adolf Christian Meyer og Overretsassessor Riise yderligere at undersøge og paakende denne Sag, under hvilken Jens Andreas Pedersen, Kristen Thomsen, Anders Christian Nielsen, Peder Christian Pedersen Holdgaard, Peter Axel Christian Pedersen, Holger Sørensen, Harald Poul Christian Poulsen og Niels Christian Rasmussen Græsholm tiltales for Bedrageri.

Tiltalte Jens Andreas Pedersen er født den 28 Juli 1869 og ved Dom anset: ved Højesterets Dom af 19 Marts 1901 efter Straffelo-

vens § 257 med simpelt Fængsel i 1 Maaned, ved Højesterets Dom af 2 April 1908 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og ved Højesterets Dom af 7 November 1912 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, ved Viborg Overrets Dom af 28 Juni 1909 blev han i Medfør af Straffelovens § 64 frifundet for Tiltale efter Straffelovens § 257.

Alle disse Sager angaar bedrageligt Forhold ved Handel med Kunstgødning.

Der har endvidere i Aarene 1898 og 1903 mod denne Tiltalte været indledet Undersøgelse angaaende bedrageligt Forhold, hvilken blev sluttet uden Tiltale.

Tiltalte Thomsen er født den 31 Marts 1884 og ikke fundet straffet ved Dom.

Tiltalte Nielsen er født den 20 April 1882 og ikke fundet forhen straffet, men det er oplyst, at en Anmeldelse mod ham for Bedrageri overførte et Firma, for hvilket han rejste som Agent i 1913, er tilbagetaget efter, at det besvegne Beløb var dækket.

Tiltalte Holdgaard er født den 8 Juni 1883 og anset: ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 5 August 1907 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Lehns Birks Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1910 efter Straffelovens § 268 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1914 efter Straffelovens §§ 274 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte Peder Axel Christian Pedersen er født den 2 April 1887; efter sin Forklaring har han et Par Gange været afhørt, sigtet for bedrageligt Forhold; han er imidlertid ikke fundet forhen straffet.

Tiltalte Sørensen er født den 1 November 1888 og ikke fundet forhen straffet.

Tiltalte Poulsen er født den 14 Januar 1889 og ikke fundet forhen straffet.

Tiltalte Græsholm er født den 19 Oktober 1875 og ikke fundet forhen straffet.

I Efteraaret 1912 begyndte Tiltalte Græsholm, der da drev Sagførerforretning i Aarhus, efter Tiltalte J. A. Pedersens Forslag og med ham som Agent at drive Handel med Gødningskalk. Forretningen anmeldtes til Handelsregistret som Aktieselskabet Jydsk Gødningskalk Forretning med angiven Aktiekapital 5000 Kr og med Græsholms Kontorfuldmægtig, Tiltalte Poulsen, som Direktør, idet Græsholm, som han har anført, af Hensyn til sin Sagførerforretning ikke ønskede overfor Offentligheden at staa som Leder af Forretningen. Græsholm overtog Aktier til Beløb 4000 Kr, hans Broder, Sagfører Hans Græsholm, fik Aktier til 800 Kr, Tiltalte Poulsen og en Bogholderske fik hver en Aktie à 100 Kr. Tiltalte Græsholm var Forretningens Leder og egentlige Indehaver.

Forretningen dreves fra Begyndelsen af Oktober 1912 til August 1915. Fra Slutningen af 1914 blev der dog ikke optaget nye Ordre,

hvorimod allerede optagne, der for en stor Del galdt Levering i Foråret 1915, ekspederedes. Omsætningen androg i det første Aar ca. 40.000 Kr, i det andet Aar ca. 48.500 Kr og i det tredje Aar ca. 16.000 Kr og Overskudet henholdsvis ca. 7500 Kr, ca. 9500 Kr og ca. 5000 Kr.

Forretningen brugte Tiltalte Græsholms Kontorlokaler og Personale, og der løb saaledes ingen særlig Udgift paa hertil; af Overskudet er dog i de første Aar forlods udbetalt ca. 10.000 Kr til Græsholm som Vederlag for Lokale, Personale, Belysning m. m. Til Tiltalte Pedersen er udbetalt i Provision ialt ca. 28.500 Kr. Han har dog angivet, at hans Rejseomkostninger var saa store, at han ikke tjente noget videre. Hans Agentering afbrødes i Vinteren 1912—13 ved Afsoningen af hans seneste Straf.

I Tiden til Sommeren 1914 forhandlede alene luft- eller oventørret og paa Kalkmølle pulveriseret Gødningskalk fra Ellidshøj Kalkværk og Nørre Sundby Gødningskridtfabrik, som indkøbtes til en Pris af gennemsnitlig fra 46—50 Øre pr. 50 kg, leveret paa Skib eller Banevogn, og solgtes for Priser fra 80—90 Øre pr. 50 kg. Fragten skulde udlægges af Køberne, men fradrages ved Betalingen til Forretningen. Pedersens Provision var først 25 Kr, men blev snart forhøjet til 40 Kr pr. 10.000 kg. Handlerne foregik ved Udfyldning af trykte Slutteddelsblanketter, som Køberne underskrev. Tiltalte Pedersen ledsagedes paa de første og en Del senere Rejser af pensioneret Overpolitibetjent Hans Peter Hansen, idet Græsholm havde paalagt denne at kontrollere, at Pedersens Sluttedler var rigtige. Da Hansen tillige var Kusk paa Pedersens Køretøj og maatte blive ved Hestene, medens Pedersen opsøgte Kunderne, overværede han i de færreste Tilfælde Forhandlingerne, men efter hans Forklaring kom Pedersen som Regel derpaa med Kunden hen til Vognen og dikterede i dennes Overværelse Kvantum og Pris pr. 50 kg, men ikke den samlede Pris til Hansen, der derpaa udfyldte Sluttedlen.

Paa nogle Rejser var Pedersens Ledsagere andre, der efter det Oplyste maa antages ikke at have ført Kontrol.

Fra August 1914 havde han ingen Ledsager, men efter Græsholms Forklaring skulde han da lade Køberne selv udfylde Sluttedlerne.

Følgende Købere har som Vidner, for nogles Vedkommende under Eds Tilbud, forklaret, at Tiltalte Pedersen har udfyldt Sluttedlerne eller ladet dem udfylde med større Partier end aftalt med Køberne og derpaa uden at gøre dem opmærksom herpaa ladet dem underskrive Sluttedlerne, som de ikke gennemlæste.

1. Gaardejer Jens Lars Andersen har forklaret, at Tiltalte paa denne Maade har forhøjet en Bestilling paa 10.000 kg til 20.000 kg, og da Vidnet straks opsøgte Tiltalte hos en Nabo, Christen Kronborg Brix — denne har som Vidne bekræftet Andersens følgende Forklaring — og reklamerede, nægtede Tiltalte at ændre Sluttedlen, med mindre Brix overtog de 10.000 kg, hvad Brix gik ind paa.

2. Gaardejer Anders Rovsing Drejer har forklaret, at Tiltalte paa lignende Maade har forhøjet en Bestilling af Kalk paa 20 Kr til et

Kvantum, som vilde koste 200 Kr, hvilket Drejer, trods Reklamation til Forretningen, maatte modtage og betale.

3. Husmand Lars Hansen har forklaret, at Tiltalte har forhøjet en Bestilling fra 2000 Pund til 20.000 Pund, og først da Vidnet, ledsaget af en Byfogedfuldmægtig, truede Tiltalte med Politianmeldelse, annullerede Tiltalte Ordren.

4. Gaardejer Peter Jeppesen har forklaret, at Tiltalte har forhøjet en Ordre fra 8000 Pund til 80.000 Pund. Jeppesen havde nemlig, da Tiltalte sagde ham, at en Nabo havde taget 10.000 Pund, erklæret og gentaget, at han vilde have 2000 Pund mindre end Naboen, fordi hans Areal var mindre, men da han ikke havde sine Brillor hos sig, gennemlæste han ikke Sluttedlen inden Underskriften. Samme Dag opsøgte han imidlertid Tiltalte og reklamerede, men Tiltalte nægtede at ændre Ordren, idet han ytrede, at han havde forhørt sig om Jeppesen, og denne var god nok for Pengene. Efter Proprietær Hans Hansens Forklaring til en Politirapport har Jeppesen samme Dag givet ham en lignende Fremstilling.

Pensioneret Overbetjent Hansen har forklaret, at han har udfyldt Sluttedlen, og at 80.000 Pund flere Gange blev nævnet mellem Tiltalte Pedersen og Jeppesen, at denne kort efter Handlen opsøgte Pedersen og sagde, at han havde købt for meget, men at Pedersen, trods Hansens Henstilling om at lade Jeppesen slippe med det halve, ikke vilde gaa ind paa nogen Ændring i Sluttedlen.

Tiltalte indsendte Ordren til Forretningen, men Græsholm lod den, som nedenfor skal udvikles, senere annullere.

5. Proprietær Martin Johansen Hald har forklaret, at Tiltalte har forhøjet en Ordre fra 25.000 Pund (en Vognladning) til 50.000 Pund.

Pensioneret Overbetjent Hansen har under Sagen forklaret, at han kun hørte Aftale om én Vognladning, men ikke fulgte de senere Forhandlinger. Hald slap omsider efter Forhandlinger med Græsholm for at modtage mere end 25.000 Pund.

I denne Forbindelse kan nævnes to Handler fra den nedenfor omtalte Periode, i hvilken Forretningen gik over til Salg af Raakalk, nemlig:

6. en Handel med Gaardejer Niels Therkildsen, der som Vidne har forklaret, at han af Tiltalte Pedersen købte 5000 kg, men at Tiltalte lod ham underskrive en Sluttedel paa 10.000 kg under Anbringende af, at en anden skulde tage Halvdelen, hvilket ikke skete, og

7. en Handel med Gaardejer Søren Horn, der som Vidne har forklaret, at Tiltalte, uagtet han kun købte 5000 kg, svigagtig fik ham til at underskrive en Sluttedel paa 10.000 kg. Disse Handler blev fastholdt.

Tiltalte Pedersen benægter Sigtelsernes Rigtighed og fastholder, at Sluttedlerne er udfyldt i Overensstemmelse med Ordrene, og at disse gik ud paa de større Kvanta. Som Grund til, at han annullerede Lars Hansens (Nr. 3) Ordre og iturev Sluttedlen, angiver han, at han ikke vilde have Vrøvl.

I Sommeren 1914 begyndte Græsholm, efter Tiltalte Pedersens

Forslag, at lade Forretningen sælge Raakalk, og det var derefter denne Vare, som saa godt som udelukkende solgtes.

Efter sin Forklaring fik Petersen Idéen til at sælge denne Vare fra Landboere — som han dog ikke nærmere har kunnet betegne — der erklærede, at de foretrak den Vare, fordi den var lettere at transportere.

Raakalk forhandles uden at have været Genstand for nogen Bearbejdelse i den Tilstand, i hvilken den udhugges i Kalklejet. Kun fraseres en Del af den Flint, som kommer til Syne i Kalken. Denne er aldrig helt tør, men dens Fugtighed afhænger af Aarstiden. Græsholm købte den hos Ellidshøj Kalkværk for en Pris af ca. 10 Kr 50 Øre pr. 10.000 kg, altsaa ikke $\frac{1}{4}$ af Prisen for den tørrede og pulveriserede Kalk. Medens Raakalk fra Værkerne solgtes til Private for 6 Øre pr. 50 kg, ansatte Græsholm efter Aftale med Tiltalte Pedersen Prisen først til 40 Øre pr. 50 kg foruden Fragten, som Køberne skulde betale, og efter den europæiske Krigs Udbrud til 62 Øre pr. 50 kg fragtfrit, hvilken Pris fra November 1914 til December s. A., da Optagelsen af Ordre standsede, nedsattes til 48 Øre. I de trykte Slutseddelsblanketter betegnedes denne Vare som raa, upulveriseret Gødningskalk. Det er oplyst, at der af denne Kalk maa bruges fra 10.000 til 15.000 Pund pr. Td. Land mod 2000—5000 Pund pulveriseret Kalk, samt at den ikke er tjenlig til Brug, før den har ligget paa Jorden en Vinter for at fryse ud og smuldre.

Den daværende Ejer af Ellidshøj Kalkværk, Einer Holger Nielsen, har forklaret, at der er en saadan Forskel mellem Raakalk og pulveriseret Kalk, at de to Sorter næppe kunne forveksles af dem, der blot én Gang har set dem.

Formanden for Skodborg-Vandfuld Herreders og Lemvigs Landboforening, Tovborg Jensen, har forklaret, at Raakalkens Værdi er saa ringe, at det ikke betaler sig at fragte den saa langt som fra Aalborg eller Ellidshøj til Lemvigegnen.

Landbrugsskoleforstander Thomas Madsen-Mygdal har udtalt, at en Landmand kun vil købe Raakalk, naar han bor saa tæt ved Værket, at Fragten ingen Rolle spiller, samt at Landboere, naar der falbydes Kalk fra et fjerntliggende Værk, regelmæssig vil gaa ud fra, at det drejer sig om tørret og pulveriseret Kalk, idet ingen vil tro, at nogen vil tiltænke dem en saa taabelig Handling som at købe raa Kalk, ved hvilken Fragtomkostningerne vilde være flere Gange saa store som Kalkens Pris.

Endelig har Medlemmer af Bestyrelsen for Foreningen af jyske Landboforeninger, Plantør Vilhelm Pinholt og Landstingsmand Hans Jensen, udtalt i Almindelighed om de under nærværende Sag behandlede Handler, at en Række Landboere over hele Jylland ved urigtige Foregivender er blevet opmuntret til at købe en Kalk, som de slet ikke vilde have købt, hvis de havde vidst, hvad det var, og at navnlig mange Smaafolk paa den Maade var sat i en uforholdsmæssig og for dem trykkende Udgift, hvortil kommer, at adskillige er blevet udsat for at betale den høje Fragt for Raakalk og skaffe sig denne leveret paa

en Tid, hvor ikke den, men kun den tørrede og pulveriserede Kalk med Nytte kunde tilføres Jorden.

Tiltalte Pedersens Forhandling af Raakalk har givet Anledning til en Mængde Klager over, at han har vildledet Køberne ved sine Anbringender og saaledes bevæget dem, der har underskrevet Sluttedler uden at bemærke den deri indeholdte Beskrivelse af Kalken, til at købe, idet de gik ud fra, at Varens Beskaffenhed var ganske anderledes end den, der leveredes, nemlig en vaad, i mange Tilfælde dyndvaad eller flydende Vare, fuld af Klumper af Størrelse indtil som et Barnehoved, uegnet til Brug før efter længere Tids Forløb. Af de afgivne Forklaringer fremhæves Følgende:

8. Gaardfæster Hans Christian Andersen Lange har under Eds Tilbud forklaret, at han til Tiltalte har erklæret, at han nok vilde have et Vognlæs pulveriseret Kalk, hvormed han mente et Par Tusinde Pund, og at Tiltalte godt forstod dette, idet han svarede, at Lange ikke kunde faa saa lidt, medmindre andre i Byen vilde købe saa meget, at det kom til ialt at udgøre en Vognladning, hvad Tiltalte nu vilde forsøge, hvorfor Lange godt kunde underskrive Sluttedlen. Da Lange havde gjort dette, lod Tiltalte mod Langes Protest Kvantum anføre i Sluttedlen med 25.000 kg og kørte straks bort. Prisen var 90 Øre pr. 50 kg fragtfrit. Lange opsøgte Tiltalte, men denne afslog hans Bøn om at blive fri for en Del af Partiet og kørte bort. Kort efter kom han igen og tilbød Lange i Stedet for den pulveriserede Kalk det dobbelte Kvantum Raakalk, som han beskrev som tør, i ganske smaa Stykker og lige saa god som den pulveriserede, herpaa gik Lange ind, da Tiltalte ikke vilde lade ham slippe paa andre Vilkaar, men Tiltalte gik ind paa, at de 50.000 kg (til en Pris af 44 Øre fragtfrit leveret) skulde leveres med én Vognladning om Aaret. Lange underskrev nu igen en udfyldt Sluttedel. Forretningens Stadfæstelsesskrivelse af 23 Juni 1914 gik imidlertid ud paa Levering i September—November s. A. til en Betaling af 40 Øre pr. 50 kg og Fragten. I Overensstemmelse hermed er Sluttedlens Pris, i Sluttedlen omtales Leveringstiden ikke. Sluttedlens Udseende bestyrker Rigtigheden af Langes Forklaring, idet Teksten gaar helt ned til Underskriften, som om der var blevet knap Plads til Teksten og Underskriften. Lange maatte modtage og betale 3 Vognladninger. Tiltalte har erkendt, at Lange bad ham om at blive fri for den første Bestilling, og at Tiltalte senere henvendte sig til ham og fik den forandret til Raakalk. Medens han hævder, at Sluttedlerne iøvrigt er udfyldt efter Aftale, erkender han, at Lange kun skulde modtage en Vognladning hvert halve Aar, men han hævder at have underrettet Forretningen herom, hvilket Græs-

Rettelse: S. 264 L. 38 f. o.: »godtgjort, at ikke alene, at« læs: »godtgjort ikke alene, at«.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Juni 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 15.

Onsdag den 11 Juni.

holm bestrider. Ligeledes erkender Tiltalte at have foregivet for Lange, at Raakalkens Pris kun var den halve af Prisen for den pulveriserede Kalk, hvilket ikke er rigtigt efter Slutsedlen, naar Hensyn toges til Fragten.

9. Gaardejer Jacob Jacobsen har edelig forklaret, at han gennem Tiltalte Pedersen købte 25.000 kg Kalk, idet Tiltalte garanterede, at den var ovntørret, samt oplæste Anbefalinger, bl. a. fra Hedeselskabet, hvorhos han formaaede Jacobsen til at fordoble den oprindelige Bestilling ved at foregive, at dette var en Betingelse for fragtfri Levering.

10. Gaardejer Lars Peter Pedersen har forklaret, at Tiltalte ved at vise ham en Prøve af Størrelse som et Dueæg, der smuldrede mellem Fingrene, fik ham til at købe 10.000 kg Raakalk at levere med Halvdelen i Efteraaret 1914 og Halvdelen det følgende Foraar. Han har modtaget og betalt Fragten for den første Levering, ca. 20 Kr.

11. Tilsvarende Forklaring har Boelsmand Hans Jacob Hansen givet, dog at Tiltalte tillige viste Anbefaling fra Dalum Landbrugsskole og lod forstaa, at han stod i Forbindelse med denne. Hansen modtog Halvdelen og betalte Fragten, ca. 14 Kr.

12. Gaardejer Niels Kirkegaard har edelig forklaret, at Tiltalte Pedersen viste ham en Prøve af Kalk paa Størrelse mellem et Dueæg og et Hønseæg, garanterede, at Kalken var tør og som Prøven, straks kunde bruges og let spredes, at 2000 Pund var nok til 1 Td. Land, samt at Betingelse for fragtfri Levering var Aftagning af et stort Parti. Kirkegaard lod sig bevæge til at bestille 25.000 Pund à 62 Øre og har betalt 150 Kr.

13. Gaardejer Mikkell Frandsen forklarer, at Tiltalte fik ham til at købe 20.000 kg ved at foregive, at han leverede til Landboforeninger og iøvrigt ved Forevisning af Prøve og lignende Foregivende som af Kirkegaard forklaret. Frandsen har modtaget Halvdelen, men kun betalt Fragten, ca. 23 Kr, hvorimod han nægtede Modtagelse af den anden Halvdel, der skulde leveres Foraaret 1915.

14. Gaardejer Martin Jørgensen har forklaret, at Tiltalte bevægede ham til at købe 10.000 kg ved at erklære, at pulveriseret Kalk ikke duede, men at den af Tiltalte falbudte var den Kalk, som Landboforeningerne brugte, og at den slet ikke kunde sælges billigere. Jør-

gensen modtog Halvdelen af Leverancen og betalte Fragten, ca. 13 Kr, men nægtede Modtagelse af den anden Halvdel.

15. Gaardejer Rasmus Vestergaard har forklaret, at Tiltalte fik ham til at købe 10.000 kg efter Prøve, der var helt tør og kunde smuldres, hvorhos han erklærede, at den var bedre end Melkalk, og at denne kunde sælges billigere. Vestergaard modtog Halvdelen og betalte Fragt, ca. 13 Kr, men nægtede Modtagelse af Resten.

16. Proprietær Søren Hempel, som købte 50.000 kg, har forklaret, at Tiltalte garanterede, at Kalken var tørret og i Smaastykker som en forevist Prøve af en Hasselnøds Størrelse, der kunde smuldres mellem Fingrene, samt at Tiltalte foregav, at hans Firma ogsaa modtog Bestillinger fra Landboforeningerne. Tiltalte Poulsen har forklaret, at Tiltalte Pedersen til ham har erkendt at have sagt, at Kalken var lufttørret. Hempel modtog to Leveringer, ialt 25.000 kg, men betalte kun Fragten, ca. 84 Kr.

17. Gaardejer Rasmus Christensen har edelig forklaret, at Tiltalte Pedersen falbød Kalkmergel, viste Prøve og garanterede, at Kalken var som denne, tørret, i Smaastykker, højst som en Valnød, smuldrerende mellem Fingrene. Han lod sig bevæge til at købe 10.000 kg. Han modtog Halvdelen, men betalte kun Fragten.

18. Gaardejer Jacob Sørensen har forklaret, at Tiltalte fik ham til at købe 40.000 kg efter en Prøve, som smuldrede, og garanterede, at den var tørret og kunde læsses, som man læsser Kartofler. Han modtog en Halvdel, betalte Fragten, ca. 64 Kr, men nægtede Modtagelsen af den anden Halvdel.

19. Proprietær Peter Nicolaj Secher, som Tiltalte fik til at købe 50.000 kg, har edelig forklaret, at Tiltalte foreviste en Prøve, der ikke var Raakalk, men som brændt Melkalk, samt at Tiltalte garanterede Kalken tørret og som Prøven og maa have forstaaet, at Secher mente at købe pulveriseret Kalk. Secher modtog kun to Leveringer, ialt 25.000 kg, af hvilke den første var aldeles flydende, og betalte kun Fragten, ialt ca. 90 Kr.

20—24. Boelsmændene Niels Michael Sørensen, Ole Jensen, Anton Christensen og Peter Steensen, som efter Slutsedlerne den 28 Oktober 1914 hver har købt 10.000 kg à 62 Øre pr. 50 kg, har forklaret, at Tiltalte Pedersen for dem foregav, at Salget skete gennem Landboforeningerne, hvorfor de antog Priserne for billige. Nogle af dem har iøvrigt forklaret, at Tiltalte angav Prisen som 62 Øre pr. 100, hvorefter de troede, at det var for 100 kg, og Steensen, at Tiltalte solgte Kalken som pulveriseret.

Endvidere har ca. nogle og tredive andre Landboere, som af Tiltalte Pedersen i det her omhandlede Tidsrum har købt Kalk fra Græsholms Forretning i Partier fra 2500 kg til 50.000 kg, som Vidner forklaret, at Tiltalte i mange Tilfælde under Forevisning af Prøve har garanteret, at Varen var tør eller tørret, i de fleste Tilfælde tillige udtrykkelig, at den var pulveriseret eller i Smaastykker. Mange af Vidnerne har tilføjet, at Tiltalte beskrev Kalken som let spredelig og straks anvendelig, og flere, at han erklærede, at den fuldstændig erstattede Mergel.

Mange Vidner har forklaret, at Tiltalte foregav at komme fra Landboforeningerne eller at sælge til samme Priser som disse eller foreviste, hvad han udgav for Anbefalinger fra en Konsulent eller en kendt Landbrugsmand, eller usandfærdigt foregav, at Naboerne eller Kendinge havde købt.

Endelig har adskillige Vidner forklaret, at Tiltalte usandfærdigt angav, at Betingelse for fragtfri Levering var Aftagelse af et større Parti, end de havde tænkt sig, hvorved de bevægedes til at bestille et saadant større Parti.

Efter det Oplyste bestod den forhandlede Vare ogsaa i disse Tilfælde af vaad, storklumpet Raakalk som foran beskrevet.

Ikke faa af de foranførte Vidner har ikke betalt Varen eller har kun betalt en Del af Prisen eller Fragten.

Tiltalte Pedersen har erkendt, at han har garanteret, at Kalken var tør, men ikke, at den var tørret; at den var i Smaastykker, smuldrende, let at sprede og straks til at bruge, men ikke, at den var pulveriseret. Han nægter at have udgivet den for Melkalk eller Kalkmergel, men hævder at have solgt den som almindelig Raakalk, derimod har han ikke turdet benægte til nogle af Vidnerne at have udgivet den for bedre end Melkalk. Han har erkendt at have forhandlet Varen efter forevist Prøve, hvorom han forklarer, at han en Gang i September 1914 opsamlede nogle Stykker Kalk efter en Vogn, paa hvilken der kørt Kalk, som var leveret af Forretningen, og forklarer, at disse Kalkstykker er nogle under Sagen i hans Hjem fundne, i Bevaring tagne tørre Kalkstykker af Størrelse fra en Nøddekærne til en stor Figen.

Flere Vidner har som berørt forklaret, at Tiltalte smuldrede Dele af den Prøve, han foreviste, og at den da ved et let Tryk blev som Mel, hvilket har vist sig umuligt at gøre med den i Bevaring tagne Prøve.

Proprietær Secher, Nr 19, har end- og edelig fastholdt, at den ham foreviste Prøve ikke var som den ovennævnte, hvilken Secher straks kendte som raa, upulveriseret Kalk, men som en anden i Bevaring tagen Prøve af den betydelig værdifuldere Melkalk, som Tiltalte har erkendt at have været i Besiddelse af.

Tiltalte har ikke turdet bestride Rigtigheden af en af et af Vidnerne, Gaardejer Hans Madsen, afgiven Forklaring, hvorefter Tiltalte foreviste denne en Prøve brændt Melkalk, men medens Madsen har forklaret, at Tiltalte solgte ham efter Prøven, hævder Tiltalte, at han netop fremhævede, at dette ikke var Raakalk, som Madsen efter Slutsedlen købte.

Efter det saaledes Foreliggende maa det imidlertid antages, at Tiltalte i et hvert Fald i en Del Tilfælde har solgt Raakalk efter en forevist Prøve af Melkalk, men iøvrigt har Konsulent i Planteavl ved Foreningen af jydsk Landboforeninger M. K. Kristensen og den tidligere Ejer af Ellidshøj, Jørgensen, forklaret, at naar almindelig Raakalk falbydes efter fornævnte Raakalksprøve, bliver Køberne ført bag Lyset, og i Overensstemmelse hermed har Fabrikant Niels Peter Marius Nielsen, for hvem Tiltalte tidligere har agenteret, udtalt sig.

Tiltalte har fastholdt, at han troede, at den Vare, der leveredes, var tør og i Smaastykker og svarede til hans Anprisninger, hvilket han vil have sluttet dels af den ovennævnte Prøve, dels af hvad han har set af Kalken under Jærnbane-transport. Han hævder, at der i Forretningen ikke er talt om Kalkens Tilstand, eller hvorledes den kunde falbydes.

Tiltalte har dog erkendt, at han vidste, at Raakalk ikke er helt tør og kan være gennemvaad, nemlig naar den udsættes for Regn. Han har erkendt, at han i Ellidshøj Kalkværk har set Kalken blive hugget i Stykker af forskellig og tilfældig Størrelse og umiddelbart derpaa blive transporteret bort, og efter de af den tidligere Ejer af Ellidshøj Kalkværk, Jørgensen, og Inspektør Christian Søgaard Holm afgivne Vidneforklaringer, maa det antages, at Tiltalte har haft Lejlighed til nøje at se Kalken og dens fugtige og storklumpede Tilstand, som iøvrigt ogsaa har været ham bekendt fra en af Madsen Mygdal udgivet Piece.

Endvidere har Tiltalte erkendt paa Marker at have set Dynger af storklumpet, tilsyneladende ubrugelig Raakalk; naar han forklarer, at han antog, at Ellidshøjkalken var mere smaastykket, er dette ganske ubestyrket.

Endelig har han erkendt, at den af ham tidligere for Fabrikant Niels Peter Marius Nielsen forhandlede harpede og rensede Kalk svarer til den Beskrivelse, han til Køberne har givet af Græsholms Kalk, uagtet han vidste, at denne hverken var harpet eller rensat.

Efter alt det saaledes Foreliggende, hvortil kommer, at Tiltalte som gammel Agent maa formodes at have været paa det Rene med den falbudte Vares Beskaffenhed, kan Tiltaltes Forklaring om i god Tro at have falbudt Raakalken som tør og smaastykket ikke staa til Troende.

Tiltalte nægter at have udgivet sig for at komme fra Landboforeningerne eller have samme Pris som disse, men forklarer, at han til nogle Købere har omtalt nogle af Landboforeninger gjorde Forsøg og medført en Liste over disse Foreninger samt talt om, at hans Kalk kom fra samme Sted, hvoraf nogle Købere ham uafvidende mulig har faaet den Tro, at han udgav sig for Rejsende for disse Foreninger.

Han nægter usandfærdigt at have paaberaabt sig Folk som Købere. Med Hensyn til Anbefalingsskrivelser forklarer han, at herved maa sigtes til Udclip af Aviser eller Skrifter, indeholdende Kyndiges Udtalelser, hvilke han medførte, ligesom han medførte et Ud-drag af Madsen Mygdals Piece om Mergling og Kalkning, hvilken er misvisende for Brugen af Raakalk, idet den tager Sigte paa damp-tørret og pulveriseret Kalk.

Tiltalte erkender at have anført, at Raakalk brugtes i Forhold fra 2000 Pund pr. Tønde Land, uagtet at han af nævnte Piece vidste, at der fordredes 10—15.000 Pund pr. Td. Land, men han paaberaaber sig at have det mindre Kvantum fra Landmænd.

Naar til alt det anførte kommer, at det har ligget nær, at Tiltalte for at kunne afsætte den tarvelige Vare til ublu Pris har ført Købere bag Lyset, og at Tiltalte ofte tidligere er draget til Ansvar for lig-

nende Forhold, findes det uden Betænkelighed, idet Vidneforklaringerne, som ved deres Ensartethed støtter hverandre, lægges til Grund for Paadømmelsen, at anse det for bevist, at Tiltalte dels svigagtigt har bevæget de under 1—7 nævnte Købere til at underskrive Sluttedler paa de anførte større Beløb, dels svigagtigt ved de anførte urigtige Anbringender har bevæget de øvrige til at købe Raakalk til ublu Pris, alt i den Hensigt derved at tjene Provision.

Efter Købernes Tiltalte bekendte Stilling og Vaner kan der ingen Vægt lægges paa, at de, hvis de havde læst Sluttedlernes trykte Tekst, mulig vilde være advarede mod at fæste Lid til Tiltaltes Foregivender.

Tiltaltes her beskrevne Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 257.

Tiltalte Græsholm var Tiltalte Pedersens Sagfører og har forsvaret ham for Politiretten under den Sag, der afsluttedes ved Viborg Overrets Dom af 28 Juni 1909; under Sagen blev Pedersen frifundet ved Politiretten af Mangel paa Bevis.

Under denne Sag fik Græsholm Kundskab om, at Pedersen tidligere var dømt for Bedrageri ved Handel med Kunstgødning, og under Forhandlingerne angaaende Oprettelsen af Gødningskalkforretningen med Pedersen som Agent vidste Græsholm, at Pedersen igen var under Tiltale for bedragerligt Forhold ved saadan Handel. Højesteretsdom i den Sag faldt som anført den 7 November 1912, efter at Pedersen var begyndt at agentere for Græsholm. Pedersen var Forretningens eneste Agent, og medens han afsonede den ham ved Højesteretsdommen af 7 November 1912 idømte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, laa Forretningen væsenlig stille.

Græsholm har forklaret, at han, da han ikke vidste, »hvad han kunde blive rodet ind i«, først efter gentagne Henvendelser, dels fra Pedersen og dels fra pensioneret Overbetjent Hansen, besluttede sig til at gaa ind paa Pedersens Forslag om Oprettelse af Forretningen med ham som Agent. Dette er imidlertid i Strid med Pedersens Forklaring og Hansens Vidneforklaring, hvorefter Græsholm uden Betænkelighed gik ind paa Planen.

Græsholm forklarer dog, at han ikke tænkte, at der var Mulighed for Pedersen for at bedrage ved Kalkhandlen, at han var uvidende om, at Pedersen medførte og foreviste Prøve, hvad Pedersen efter sin Forklaring maa antages ej heller at have meddelt paa Kontoret, og at han ikke tænkte, at Pedersen overskred sin Bemyndigelse, men falbød Kalken som i Sluttedlerne anført.

Græsholm paaberaaber sig endvidere, at Sluttedlerne, trykt med fede Typer over Underskriftens Plads, bar Paategningen: »anden Aftale vedrørende denne Bestilling er ikke truffet, og en Kopi af nærværende Slutteddel er udleveret mig«, samt at han til Betryggelse straks udsendte Stadfæstelsesskrivelser paa de modtagne Ordre.

Endvidere medgav han Pedersen pensioneret Overbetjent Hansen som Forretningens Tillidsmand; efter sin Forklaring indskærpede han flere Gange Hansen Paapasselighed med Kontrollen af Sluttedlerne.

Hansens Forklaring gaar derimod ud paa, at han efter den første Rejse blev spurgt af Græsholm, om han overværede Handlerne, hvor-

til Hansen maatte svare, at det gjorde han saa godt som aldrig. Der-til svarede Græsholm efter Hansens Forklaring, at det egentlig var Meningen, men videre Tale var der ikke om den Sag. Denne Forklaring stempler Græsholm som urigtig. Endelig forklarer Hansen, at Græsholm kun i et Tilfælde har afæsket ham direkte Forklaring om en Ordre.

Efter Græsholms ved Poulsens Udsagn bestyrkede Forklaring bestemte han som yderligere Forsigtighedsregel, at han, hvis der inden rimelig Tid kom Klager over Handler, som Pedersen havde afsluttet uden Vidner, da uden videre vilde annullere saadanne Handler, selv om Pedersen fastholdt deres Rigtighed. Dette vil han have meddelt Pedersen. Denne bestrider dette, men har dog forklaret, at Græsholm i flere saadanne Tilfælde har annulleret imod hans Protest.

Efter Græsholms Forklaringer maa det antages, at han i det Væsenlige har været paa det Rene med Varens Beskaffenhed. Med Hensyn til Prisen gaar hans Forklaring ud paa, at Pedersen angav, at de ansatte Priser var de almindelige, og at Græsholm antog, at Prisen for Raakalken stod i et passende Forhold til Prisen for den pulveriserede Kalk. Han vil have antaget, at den Indkøbspris, han gav, var ekstraordinært billig, og at Raakalk ikke solgtes saa billigt til private. Disse i sig selv usandsynlige Forklaringer strider imidlertid mod Sagens andre Oplysninger, bl. a. en Prisfortegnelse fra Ellidshøj, som Græsholm har været i Besiddelse af, og trods hans Benægtelse maa det antages, at han har været paa det Rene med, at hans Udsalgspris for Raakalk var uforholdsmæssig høj. Han har forklaret, at han havde aftalt med Pedersen, at denne først skulde tilbyde pulveriseret Kalk og derpaa Raakalk, saa at Køberne kunde vælge, men dette ubestyrkede Anbringende, som strider mod Pedersens Forklaring og mod den Omstændighed, at der, efter at Salget af Raakalk var begyndt, saa godt som ikke blev solgt pulveriseret Kalk, kan ikke staa til Troende.

Tiltalte Poulsen havde paa Græsholms Kontor en Løn af mindst 1500 Kr aarlig foruden Gratialer. Hans Indtægt af Kalkhandlen var kun et Gratiale af 100 Kr foruden Udbyttet af hans Aktie. Han betegner sig selv som Græsholms Straamand i Kalkforretningen. Han havde intet at gøre med Pedersens Antagelse ved Forretningens Oprettelse.

Græsholm har forklaret, at han selv konciperede Skrivelser vedrørende Forretningen og oftest forhandlede med Kalkværkerne. Paa den anden Side ses Poulsen at have underskrevet mange Skrivelser, ligesom han efter det Foreliggende maa antages at have været inde i Forretningens Gang. Han har forhandlet med Kalkværkerne og med Kunderne og Tiltalte Pedersen, og Anna Rasmussen, Friis's Hustru, der til Foraaret 1913 var Bogholderske hos Græsholm, har forklaret, at denne jævnlig konfererede med Poulsen om Kalkforretningen, og at Poulsen deltog i Forretningens Drift. Bøgerne førtes af Bogholdersken.

Poulsen har forklaret, at han var kendt med Kalkpriserne og fandt Forskellen mellem Indkøbs- og Udsalgsprisen for høj, men ikke tænkte videre derover, da han ingen Pengeinteresse havde i Forretningen. Han vidste, at Landboerne kunde faa Kalken langt billigere

gennem Landboforeningerne, og har erkendt, at hvis Raakalk sælges som tør og smaastykket, bliver Køberne bedragne, men han fastholder sin Uvidenhed om, at Pedersen gjorde saadant.

Med Hensyn til de Tiltalte Græsholm og Poulsens Kendskab til Pedersens svigagtige Forhold og deres Optræden overfor Køberne foreligger iøvrigt følgende Oplysninger:

Fornævnte Gaardejer Drejer (2) har forklaret, at han Dagen efter Slutsedlens Underskrift i Juni Maaned 1913 begav sig til Græsholms Kontor, hvor han traf en Mand, der sagde, at han var Græsholm, for hvem Drejer fremstillede, hvorledes han var blevet bedraget. Manden nægtede dog at annullere Ordren og foreviste en trykt Anbefaling for Kalken fra Madsen-Mygdal, lignende en Anbefaling, som Pedersen havde vist.

Græsholm forklarer, at han ikke husker Drejer og ikke har haft nogen saadan Anbefaling; han har henvist til, at der paa Kontoret var to unge Mennesker, som Drejer kan have talt med.

Efter det Oplyste var disse dog kun store Dreng. Poulsen nægter at have talt med Drejer.

Fornævnte Gaardejer Jeppesen, der som anført sigter Pedersen for i Stedet for 8000 at have opført 80.000 Pund i Slutsedlen, bevægede Proprietær Hans Hansen til at skrive til Forretningen og fremstille Pedersens Fremgangsmaade og indgav derpaa til Politiet i Bogense, Klage over Pedersen, idet han tillige omtalte forskellige andre formentlig Bedragne, og en af de sidste Dage i November 1913 blev Tiltalte Poulsen af Aarhus Politi afhørt om Agentens Navn og Adresse. Han gjorde Græsholm bekendt hermed, og nu sendte Græsholm ham til Stedet og paalagde ham at annullere Ordrene, uagtet Pedersen fastholdt deres Rigtighed, og Overbetjent Hansen efter Græsholms og Poulsens Fremstilling forklarede at have oplæst Tallet 80.000 uden Indvending fra Jeppesens Side. Poulsen, der optraadte som Selskabets Direktør, samlede de paagældende til et Møde og annullerede Ordrene. Efter Forklaringer af Jeppesen og Gaardejerne Jørgen Andersen og Hans Peter Petersen og Proprietær Peter Bjørnsbo, som var til Stede ved Mødet, blev Poulsen gjort bekendt med, at Jeppesen var blevet bedraget, og hele Poulsens Tale og Færd indeholdt en omend ikke udtrykkelig Erkendelse deraf. Poulsen bestrider at have erkendt saadant. Han forklarer, at han gav Græsholm et Referat af det Passerede, hvilket Græsholm billigede.

Græsholms Forklaring gaar ud paa, at han stolede paa Overbetjent Hansens Forklaring, og at det ikke faldt ham ind, at Politiets Forhøring hos Poulsen stod i Forbindelse med en Bedragerisigtelse, men at han tænkte, at der dog maaske var Maskepi mellem Hansen og Pedersen, og at han vilde »holde Pedersen i Tømme« og ikke have Vrøvl, samt at Poulsens Fremstilling ved hans Hjemkomst fra Fyen gik ud paa, at Pedersen kun havde solgt for meget til de Paagældende. Pensioneret Overbetjent Hansens Forklaring, som han har fastholdt overfor Græsholms og Poulsens modstaaende Forklaringer, gaar ud paa, at ingen har talt til ham om denne Sag før en Dag langt senere, vist i Januar 1914, da Græsholm traf ham paa Gaden.

Ligesom Proprietær Hansens Brev ikke har kunnet undlade — særlig paa Baggrund af Græsholms Viden om Pedersens Fortid — at gøre det klart for Græsholm, at Pedersen sigtedes for bedrageligt Forhold, saaledes maa dette antages i hvert Fald paa Mødet at være blevet klart for Poulsen, og den Omstændighed, at de annullerede Ordreerne, tyder paa, at de har haft Tro til Sigtelsens Rigtighed.

Efter at Pedersen i August 1914 havde solgt Raakalk til forskellige Gaardejere i og ved Balle, blev disse klar over, at de havde købt for dyrt, og i en Brevveksling, som strakte sig fra Slutningen af August til hen i September s. A., søgte de at blive fri for Købene, idet de bl. a. anførte, at Pedersen havde løjet for dem ved Opgivende om, at Folk af deres Bekendtskab enten havde købt eller var blevet enige om at købe, samt at kun større Kvanta solgtes til 62 Øre pr. 100 Pund, medens Prisen iøvrigt var 65 Øre; de truede med Offentliggørelse og Politi. Græsholm sendte derpaa Poulsen, der optraadte som Direktør, til Balle, hvor Klagerne fastholdtes. Uagtet Pedersen nægtede deres Rigtighed, bestemte Græsholm sig til nu ikke at fastholde Ordreerne. Det kan, uagtet Græsholm forklarer, at Poulsen angav, at Klagerne egentlig kun havde købt for dyrt, ikke betvivles, at de Tiltalte ogsaa ved denne Lejlighed har næret Tro til Klagernes Rigtighed. Efter sit Anbringende meddelte Græsholm nu Pedersen, at hvis der kom en Klage endnu, vilde han ikke have mere med ham at gøre. Denne Forklaring er ganske ubestyrket og betegnes af Pedersen som Oppspind.

Efter fornævnte Gaardejer Therkildsens (Nr 6) Forklaring er der snart efter Græsholms nævnte Trusel mod Pedersen indkommet en ny Klage, idet Therkildsen forklarer, at han — som det maa antages kort efter den af ham paaklagede Slutseddels Underskrift, den 30 September 1914 — reklamerede skriftlig til Forretningen, der dog henholdt sig til Slutsedlen.

Græsholm nægter imidlertid at huske nogen saadan Skrivelse. Den er ikke fundet blandt Græsholms Papirer.

At Græsholms angivne Trusel mod Pedersen ikke blev fulgt af Handling fremgaar derimod af Forholdet angaaende fornævnte Gaardfæster Lange (Nr 8). Denne har under Eds Tilbud forklaret, at han, der daarligt kan sætte et Brev sammen, først da han i Strid med Aftalen havde modtaget to Vognladninger i Efteraaret 1914 og betalt Fragten, fik Bagermester Peter Hansen Illum til at skrive for ham til Forretningen. Under den følgende Brevveksling lod Græsholm til Lange sende to Breve af 14 og 19 Oktober s. A., i hvilke han bl. a. erklærede ikke at forstaa Langes Indvendinger. Af disse Breve fremgaar det, at Illum i det Væsenlige havde fremstillet Klagerne rigtigt. Græsholm afslog at annullere Ordren, men tilbød at lade den sidste Vognladning vente til næste Efteraar og at stille sig imødekommende ved Afviklingen af Gælden. Imidlertid sendte han den 22 Oktober s. A. Sagen til Sagfører Bech i Middelfart med Anmodning om, da der løb daglige Vognmulkter paa til Jærnbanen, at tage fat paa Sagen hurtigst mulig, og Bech udtog allerede den 26 Oktober s. A. Stævning mod Lange, hvorpaa denne ved Illums Hjælp betalte 300 Kr for tre Vognladninger samt Sagførersalær, 32 Kr. Han slap for den 4de Levering og for at

betale Fragten for den tredie Vognladning. Uagtet Græsholm i Brevet til Sagfører Bech skrev, at Lange synes, maaske ved Uforsigtighed fra sin Side, at være kommet i et uheldigt Forhold, har Græsholm forklaret, at han ikke mener at have forhandlet med Pedersen om denne Sag.

Under Undersøgelsens Gang anmodede Græsholm i Skrivelse af 19 November 1915 Bech om at sende ham Sagens Dokumenter — i et Forhør den 17 December s. A. gav han det, som han senere har angivet paa Grund af en Fejlhuskning, Udseende af, at han ikke havde skrevet denne Skrivelse — og Bech forklarer at have afsendt Dokumenterne til Græsholm samt har vist Kopi af Følgeskrivelsen i sin Kopibog. Græsholm nægter imidlertid at have modtaget dem. De er ikke kommet tilstede. Efter Forhørets Slutning har Græsholm tilbagebetalt Lange Beløbet.

Endvidere har ovennævnte Gaardejere, Jacobsen (Nr 9) og Kirkegaard (Nr 12), edelig forklaret, at de, af hvilke Kirkegaard skriftlig havde besværet sig over, at Pedersen ved et Fif havde faaet Leveringstiden fremskyndet, den 10 November 1914 indfandt sig paa Forretningens Kontor for at klage over Pedersens usandfærdige Beskrivelse af Varen, men at de paa Græsholms Kontor traf en Mand, som de antog for Sagføreren — hvem det var er ikke oplyst; — Græsholm og Poulsen nægter, at det har været nogen af dem — og som sagde, at Forretningen var flyttet, men at nogle Damer ved Siden af maaske vidste Besked, hvorpaa Vidnerne traf Bogholdersken, Marie Feldthusen, der erklærede, at Handlerne ikke kunde annulleres.

Ved Vidnernes og Marie Feldthusens Forklaringer er det bevist, at Græsholm fra Kontoret ved Siden af telefonerede til hende om, hvorledes det gik med de to Mænd, hvortil hun svarede, at hun nok kunde klare Sagen e. l. Til Vidnerne sagde Marie Feldthusen, at Direktøren var hjemme at spise. Græsholm har forklaret, at han mulig paa en eller anden Maade har faaet at vide, at der var nogen hos Marie Feldthusen og da har telefoneret for at spørge, om der var noget, hans Bistand behøvedes til. Efter sin Forklaring bar han sig saaledes ad med Personalet i hans Sagførerforretning. Han afslog senere i Skrivelse af 14 December 1914 Jacobsens og Kirkegaards Anmodning om Annullation mod en lille Godtgørelse. Af hans og Tiltalte Pedersens Forklaringer fremgaar det, at han ikke har talt med Pedersen om deres Klager.

I Skrivelse af samme Dag, som de to foregaaende Vidner havde været paa Græsholms Kontor, nemlig den 10 November 1914, fremsatte Sagfører Niels Sørensen i Bjerringbro for fornævnte Boelsmænd Sørensen, Jensen, Christensen og Steensen (Nr 20—24) m. Fl. Klage over, at Pedersen havde bevæget dem til at købe under det usandfærdige Anbringende, at Handlen skete gennem Landboforeningerne. Efter at Tiltalte Poulsen havde talt dels med Sagfører Sørensen, der fastholdt Klagens Rigtighed og sagde, at han fuldt vel kendte Pedersen, hvorpaa Poulsen foreslog, at Køberne skulde tage de halve Partier, og dels med Pedersen, som benægtede Klagens Rigtighed, bestemte Græsholm sig efter sin Forklaring til ikke at effektuere Ordrene, hvorom han vil

have underrettet Sagfører Sørensen. Denne benægter at have faaet saadan Meddelelse, og det ses, at han den 5 Januar 1915 tilskrev Kalkforretningen, at han nu annullerede paa Grund af for sen Levering.

Græsholm forklarer, at han efter disse Klager bestemte sig til at skille sig af med Pedersen og ophøre med Kalkforretningen, men at han dog efter Pedersens Anmodning indvilligede i, at Pedersen, indtil han kunde faa noget andet, gjorde en allerede planlagt Rejse til Oddereggen. Dette betegner Pedersen som Opspind, idet det efter hans Forklaring var ham, der i Vrede forlod Græsholm, fordi denne vilde trykke Provisionen ned. Poulsen har forklaret i Overensstemmelse hermed, og det er oplyst, at Pedersens Provision for denne Rejse, der iøvrigt kun var kortvarig, blev nedsat, nemlig til det halve, 20 Kr pr. 10.000 kg.

Af Græsholms Forklaring i et Forhør den 16 November 1915 fremgaar det derhos, at Pedersen var utilfreds med Provisionsnedsættelsen og af sig selv ophørte med at optage Ordre.

Efter det saaledes Foreliggende maa det antages, at Græsholms Forklaring om at have villet skille sig af med Pedersen er usandfærdig.

Fra Pedersens omtalte sidste Rejse for Græsholm hidrører mange Klager, blandt hvilke fremhæves følgende:

Fornævnte Proprietær Secher (Nr 19) reklamerede, som det maa antages i Begyndelsen af December 1914, i Anledning af, at han havde faaet vaad Raakalk i Stedet for, hvad han mente at have købt, pulveriseret Kalk. Hans Søn, Handelskontorist Mathias Secher, har som Vidne forklaret, at han i Begyndelsen af December 1914 for sin Fader indfandt sig i Kontoret hos Poulsen og besværede sig over, at Faderen havde faaet Raakalk i Stedet for pulveriseret Kalk, som han havde købt, samt at Poulsen, der optraadte som Forretningens Indehaver, lod, som om han aldeles ikke kunde forstaa, at der var leveret Raakalk.

Poulsen har dertil bemærket, at han ikke forstod, at det angaves, at Secher havde købt pulveriseret Kalk. Senere telefonerede Secher sen. til Kontoret, og Poulsen talte med ham i Telefon, men forstod efter sin Forklaring ikke heller da, at han havde købt pulveriseret Kalk, men sagde til Secher, at han mente, at Kalkens Tilstand skyldtes Regnvejret. Dette bestrider Proprietær Secher, der som nævnt har beediget sin Forklaring. Han hævder, at han gentagne Gange foreholdt Poulsen, at den leverede Vare ikke var som den, han havde købt. Derpaa telefonerede Pedersen efter Poulsens Anmodning fra Kontoret til Proprietær Secher. Om denne Telefonsamtale har Pedersen forklaret, at han sagde til Secher, at han havde solgt tør Kalk, og hvis den modtagne var vaad, skulde Secher intet betale. Efter Pedersens første i flere Forhør fastholdte Forklaring sagde han ved den Lejlighed til Græsholm og Poulsen, der var tilstede, at han ved Salget af Raakalk garanterede, at Varen var tør og maaske ogsaa, at den var i Smaastykker, og at der derfor ikke maatte leveres en Vare som den, Secher havde faaet, og at ogsaa flere andre Købere efter Sechers Forklaring havde faaet vaad Kalk, hvortil disse to Tiltalte efter Pedersens Forklaring svarede, at saa kunde Køberne faa Erstatning, hvorimod ingen af dem rejste Indsigelse mod, at Pedersen havde solgt Varen som tør. I et senere For-

hør har Pedersen dog erklæret ikke at turde fastholde at have sagt til Græsholm og Poulsen, at han falbød Kalken som tør. Poulsen benægter, at Pedersen omtalte nogen Garanti som nævnt, hvorimod Poulsens Fremstilling gaar ud paa, at Pedersen sagde, at han naturligvis ikke havde solgt Secher en saadan Vare, som han havde faaet leveret, men at hverken Poulsen eller Græsholm spurgte, hvorledes Pedersen da havde beskrevet Varen. Poulsen har tilføjet, at han ikke synes, at Pedersen nogensinde har sagt ham, at han tilbød Kalken under den nævnte Garanti.

Græsholm gør gældende, at han ikke fik nærmere Besked om Sechers Klage udover, at Kalken var meget vaad, og at han ikke erkendte sig nærmere herom. Efter alt Foreliggende maa det antages, at i alt Fald Poulsen maa have faaet sin Mistillid til Pedersen stærkt forøget ved Forhandlingerne i Anledning af Sechers Handel.

Paa samme Rejse solgte Pedersen til fornævnte Proprietær Hempel (Nr 16). Da denne havde modtaget den første Levering i pjaskvaad, storklumpet Tilstand, besværede han sig den 15 December 1914 skriftligt til Forretningen over, at Kalken ikke svarede til Prøven og var vaad, saa at den ikke var til at arbejde med. Efter senere at have modtaget Faktura reklamerede han igen i Brev af 16 Januar 1915. Da han intet Svar fik paa sin første Reklamation, søgte han efter sin Forklaring forgæves at træffe Tiltalte Poulsen, idet det alle Steder, hvor han henvendte sig, blev sagt, at Paagældende ikke var til Stede, men senere telefonerede Poulsen til ham. Saavel Græsholm som Poulsen erkender at have faaet Kundskab om, at Hempel klagede over, at Kalken var vaad, og efter deres paa dette Punkt vakkende Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses bevist, at de paa dette Tidspunkt begge fik at vide, at Pedersen havde vist Prøve. Begge forklarede, at det var første Gang, de erfarede saadant. Efter Poulsens Forklaring forbød han Pedersen at vise Prøve, hvilken Pedersen beskrev som »vældig fin« og smuldrende. Først hen i Marts vil Poulsen som foran anført have faaet at vide af Pedersen, at denne solgte Kalken som lufttørret. Af Græsholms Forklaring fremgaar, at Poulsen da har omtalt dette for ham paa en saadan Maade, at Græsholm i alt Fald har forstaaet, at Pedersen ikke turde bestride at have beskrevet Kalken som lufttørret, og Græsholm har forklaret, at Poulsen og han af denne Grund var paa det Rene med, at Hempels Ordre maatte annulleres.

I Forbindelse hermed kan nævnes, at Gaardejer Christensen (Nr 17) har forklaret, at han den 23 December 1914 henvendte sig til Poulsen og klagede over, at medens den ham foreviste Prøve havde været tør Kalk, var der leveret ham vaad Kalk, som maatte hakkes ud af Vognen, men at Poulsen optraadte ret afvisende og erklærede, at Vidnet maatte betale Kalken, enten han modtog den eller ej.

Efter Tiltalte Pedersens Forklaring har Poulsen ikke talt til ham om denne Sag. Poulsen benægter at have forstaaet, at Christensen havde købt tør Kalk, men forklarer, at han foreslog Christensen at indsende en Prøve af den modtagne Kalk og benægter at have stillet sig afvisende. Det er ikke oplyst om Christensens Klage er omtalt til

Græsholm, hvad Poulsen erklærer bestemt at tro, medens Græsholm ikke tror det.

Med Hensyn til Prøven har Græsholm forklaret, at han efter Hempels første Reklamation spurgte Pedersen om den, men at Pedersen erklærede, at det var almindelig Raakalk, og at han ikke vidste, om han havde den. Om denne Forespørgsel vil Pedersen intet huske. Græsholm har videre forklaret, at han, da det havde regnet uafbrudt under den første Forsendelse til Hempel, tænkte, at Kalken derved kunde være blevet vaad, og ikke lagde videre Vægt paa Klagen, men at han senere i Anledning af, at der rejste sig Agitation imod Forretningen, lod udsende Cirkulære til de Kunder, som skulde have yderligere Leveringer, med Forespørgsel, om de havde noget og da hvilket at anke over det købte Parti, og at det derved kom frem, at Prøve var vist i ikke faa Tilfælde, samt at han nu fordrede at se Prøven, men at Pedersen, der erklærede ikke at huske, til hvem han havde vist Prøve, først paa et meget sent Tidspunkt hen paa Sommeren for Græsholm foreviste Prøven, som lignede den fornævnte i Bevaring tagne Raakalk Prøve, der efter Tiltaltes Skøn var noget fugtig — han hævder, at den mulig er blevet tør senere. Græsholm, hvis Fremstilling paa disse Punkter i det Hele har været usikker, har først erklæret, at der efter Begyndelsen af Februar ikke er effektueret Ordre til andre end saadanne, som uden Reklamation havde betalt tidligere Leveringer. Senere har han ændret sin Forklaring derhen, at saadant først er iagttaget fra Begyndelsen af April, og at fra denne Tid alle Ordre, som var optagne efter Prøve, er annullerede.

Imidlertid har Græsholm i adskillige Tilfælde fastholdt Ordre paa et senere Tidspunkt:

Fornævnte Gaardejer Mikkell Frandsen (Nr 13) anmeldte den 23 Februar 1915 til Politiet, at han var bedraget ved Handlen som ovenfor anført. Til Brug under Politiundersøgelsen konciperede Græsholm en den 2 Marts 1915 dateret Erklæring til Pedersen, hvilken Poulsen underskrev, og i hvilken det udvikles, at Frandsen maa have været mere end almindelig dum, hvis han har troet, at Pedersen kom fra Landboforeningerne. I Skrivelse af 26 April 1915 fastholdt Græsholm Handlen overfor Frandsen, der efter det Foreliggende maa antages den 22 s. M. at have annulleret Ordren; i denne Skrivelse udtalte Græsholm, at han stod ganske uforstaaende overfor Frandsens Paastand om, at Pedersen havde foregivet at optræde for Landboforeningerne. Græsholm havde da forlængst af Sagfører Sørensen Klager fra Bjerringbroegnens erfaret, at Pedersen havde fremsat saadanne Foregiveness.

Med Hensyn til Prøven anførte han bl. a., at Pedersen havde sagt, at det var et stort Stykke Raakalk, han havde forevist for Frandsen. Endelig erklærede Græsholm i Skrivelse af 18 Juni 1915 til Frandsen, hvilken Poulsen underskrev, at han holdt Restpartiet til Frandsens Disposition og ønskede Sagen afgjort af Kommissions Domstolen.

Fornævnte Gaardejer Lars Peter Petersen (Nr 10) meddelte som Svar paa Græsholms Cirkulære i Skrivelse af 22 April 1915, at den modtagne Kalk efter hans Skøn ingen som helst Lighed havde med

Prøven og nægtede at modtage mere. Græsholm fastholdt imidlertid i Skrivelser af 1 Maj 1915 og 18 Juni s. A., hvilke er underskrevet af Poulsen, Ordren med Hensyn til den resterende Levering og lod den 26 Maj s. A. forkynde en af Poulsen underskrevet Beskikkelse for Petersen desangaaende.

Ogsaa overfor fornævnte Boelsmand Hans Jacob Hansen (Nr 11), der som Svar paa Cirkulæret skrev, at han ikke ønskede mere af den Slags Kalk, fastholdt Græsholm i en den 18 Juni 1915 dateret af Poulsen underskrevet Skrivelse Handlen.

Fornævnte Gaardejer Sørensen (Nr 18) blev i Skrivelse af 31 Marts 1915 spurgt om, hvorfor han havde nægtet Modtagelse, og derpaa i en den 14 Maj s. A. dateret af Poulsen underskrevet Skrivelse afkrævet Fakturabeløbet og Erstatning for Udlæg til Jærnbanen, ialt 266 Kr., som han dog ikke betalte.

Gaardejer Martin Jørgensen (Nr 14) besvarede Cirkulæret med en Skrivelse, hvori han erklærede, at han ikke vilde modtage mere Kalk. Ikke desto mindre tilskrev Græsholm ham i en af Poulsen underskrevet Skrivelse af 18 Juni 1915, at han fastholdt Handlen. Ligeledes fastholdt Græsholm i en af Poulsen underskrevet Skrivelse af 18 Juni 1915 Handlen overfor Gaardejer Vestergaard (Nr 15). Vestergaard havde besvaret Cirkulæret med, at han ikke vilde modtage, og at Græsholm sikkert selv var klar over, hvad Anke han havde over Kalken.

Efter det saaledes Passerede blev der dog ikke foretaget noget til disse Ordres videre Effektuering sigtende Skridt.

Proprietær Johannes Hald (Nr 5) har under Eds Tilbud forklaret, at han efter at have opdaget Fejlen i Sluttedlen tilskrev Forretningen og forklarede det Passerede. Brevet, der efter det Oplyste var dateret den 8 Juni 1914, er ikke kommet tilstede, og Græsholm har benægtet at have faaet det Indtryk, at Hald besværede sig over, at Pedersen havde opført et for stort Kvantum i Sluttedlen. Den 26 Maj 1915 overgav Græsholm Fordringen paa Hald til en Sagfører til Inkasation, men Sagen ordnedes saaledes, at Hald kun betalte det af ham erkendte Kvantum. Under Brevvekslingen angaaende Sagen gav Græsholm modstridende Fremstillinger af, hvad pensioneret Overbetjent Hansen havde sagt angaaende Handlen.

Efter det Foreliggende maa det antages, at de Forholdsregler, som Græsholm vil have truffet for at hindre Bedragerier fra Pedersens Side, har været virkningsløse, og efter Kundernes Stilling og Vaner maa det have været klart for de Tiltalte, at saadanne Forholdsregler, som bestod i Udsendelse af Skrivelser og Optagelse af Bemærkninger i Sluttedlernes trykte Tekst vilde være betydningsløse. Af samme Grund maa det være uden videre Betydning, om Køberne ikke har reklameret i rette Tid og paa nogen i Formen klar Maade.

Uagtet Græsholm og Poulsen efter deres egne Forklaringer var betænkelige ved at bruge den straffede Pedersen som Agent, og skønt Klagerne maatte give de Tiltalte en voksende Mistanke om, at Pedersen igen var slaaet ind paa sin tidligere bedrageriske Adfærd, og det laa meget nær, at det kun ved svigagtige Forebringender kunde lykkes ham at afsætte Raakalk til Priser, med hvis Opskruehed begge de Til-

talte efter det Foreliggende maa have været paa det Rene, lod Græsholm ham dog agentere, indtil Pedersen selv ophørte dermed, medens Græsholm under Sagen har søgt at give det Udseende af, at det var ham, der afskedigede Pedersen. Først efter Begyndelsen af en almindelig Agitation blandt Landboerne mod Kalkforretningerne ophørte Græsholm at effektuere Ordre.

Naar Græsholm under disse Omstændigheder efter sin egen Forklaring uden at anstille Undersøgelse eller engang at udspørge Pedersen har fastholdt Sluttedlen overfor Gaardfæster Lange, overgivet Fordringen til en Sagfører og modtaget Betaling i Strid med de af Lange paastaaede Vilkaar, findes han herved, idet han maa antages at have været paa det Rene med, at Lange har været Genstand for bedragerisk Færd fra Pedersens Side, at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, som maa henføres under Straffelovens § 257. Naar Græsholm efter at være gjort bekendt med, at Pedersen uden Tilladelse solgte Kalken som lufttørret og efter Prøve — hvilken Tiltalte efter sin Forklaring da endnu ikke havde kunnet faa Pedersen til at vise sig — har trods Købernes Protest og uden Undersøgelse fastholdt Handlerne overfor Gaardejerne Frandsen og L. P. Petersen, Boelsmand Hansen og Gaardejerne Sørensen, Jørgensen og Vestergaard som ovenfor anført, er ogsaa dette Forhold, som maa henføres under fornævnte Straffebestemmelse, idet Græsholm var paa det Rene med det af Pedersen udviste bedragelige Forhold.

Endelig findes Poulsen ved sin Virksomhed at underskrive de paa-gældende Skrivelser, ved hvilke Handlerne fastholdtes, og ved de Forhandlinger, han har ført med forskellige af de Besvegne, der indgav Klage, ligeledes at have gjort sig skyldig til Straf efter den nævnte Straffebestemmelse, idet han maa antages at have været paa det Rene med Forholdene og der efter alt Foreliggende ikke kan tages Hensyn til hans Forklaring om ikke at have gennemlæst Skrivelserne.

II. I Efteraaret 1913 begyndte Tiltalte Holger Sørensen, der havde været i Handelslære og ansat i forskellige Handelsforretninger, i Aarhus en Forretning med Gødningskalk under Form af et Aktieselskab, »Jydsk Gødnings Kompagni«, med ham som Bestyrelse og med en Aktiekapital af 6000 Kr, som skaffedes dels ved en Kassekredit, for hvilken Tiltaltes Fader kaverede, dels ved Laan fra Faderen. Forretningen fortsattes til Slutningen af Februar 1915, da Sørensen lod den ophøre paa Grund af de da offentlig fremsatte Klager. Salget androg ialt ca. 40.000 Kr og Overskudet ca. 7500 Kr, som Sørensen i det Væsentlige har modtaget.

Forhandlingen skete ved Agenter paa væsentlig samme Maade som ovenfor beskrevet; Agenterne lønnedes med fra 16—25 Kr pr. 10.000 Kilo.

I Begyndelsen solgte Forretningen kun pulveriseret Kalk, der leveredes fra Ellidshøj og Nørresundby Kalkværker, paa lignende Betingelser som foran fremstillet, og som solgtes fragtfrit for 89—90 Øre pr. 50 kg. Fragten skulde dog udlægges af Køberen. Fra December 1914 gik Forretningen over til ogsaa at sælge Raakalk, som leveredes fra Ellidshøj for ca. 12 Kr pr. 10.000 kg og solgtes i de fleste

Tilfælde for 48 Øre pr. 50 kg. Fra Begyndelsen af Aaret 1915 forhandlede kun saakaldet »renset, uformalet Gødningskalk«. Denne leveredes fra Ellidshøj til en Pris af ca. 14 Kr pr. 10.000 kg. Rensningen skete paa den Maade, at Kalken saavidt mulig brødes paa saadanne Steder i Værket, hvor der ikke var Flintlag, og Arbejderne anvendte større Omhu end ved den almindelige Raakalk paa Frasorteringen af den Flint, der blev synlig, medens det dog ikke kunde undgaaes, at en Del Flint forblev indkapslet i Kalken, idet Kalken iøvrigt ikke blev undergivet nogen Bearbejdelse og havde samme ringe Værdi som almindelig Raakalk, fraset at Køberne undgik at betale saa meget af den værdiløse Flint. I Tiltaltes Slutsedler betegnedes denne Kalk med udhævet Tryk som »renset, uformalet Kalk Nr. 1«, medens det med almindelig Tryk angaves, at Kalken var renset for Flint, dog med Forbehold af en Latitude paa 1 pCt; Udsalgsprisen var 68 Øre pr. 50 kg.

Mod følgende 4 af Forretningens 7 Agenter er der rejst Tiltale for Bedrageri, en femte opholder sig i Amerika:

1. Tiltalte Nielsen.

Ved denne Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 29 April 1914 af Forpagter Peter Mogensen modtog en Bestilling paa 12.500 kg fin, pulveriseret Kalk til en Pris af 80 Kr pr. 10.000 kg, men svigagtigt i Slutsedlen opførte en Pris af 80 Øre pr. 50 kg, altsaa den dobbelte Pris, hvilken han lod Mogensen, der ikke gennemlæste den, underskrive, hvorpaa han indsendte den til Forretningen. Mogensen protesterede, da han opdagede Fejlen, overfor Forretningen, der imidlertid fastholdt Slutsedlen og sendte ham Kalken. Mogensen nægtede Modtagelse og har intet betalt. Tiltalte Nielsen fik i Provision for Forretningen 30 Kr hos Sørensen.

Den 20 November 1914 bevægede Tiltalte Nielsen Gaardejerne Jens Peter Simonsen og Jakob Simonsen til hver for sig at købe 2500 kg Gødningskalk à 60 Øre pr. 50 kg, og den 3 December s. A. bevægede han Gaardejerne Christen Rasmussen og Christen Lund til sammen at købe 6000 kg Gødningskalk à 48 Øre, idet han til dem alle viste en Prøve af pulveriseret Kalk som Mel, som han medførte i en Flaske. Efter de paagældendes Forklaringer garanterede Tiltalte over for de to Førstnævnte, at Kalken var pulveriseret, [medens han overfor de to Sidstnævnte udtalte, at Kalken vel ikke var pulveriseret,] men dog i smaa Stykker, højst som et Hønsæg, hvorhos han erklærede til disse, at der kun behøvedes 2—3000 Pund pr. Td. Land, medens han til Simonsen havde angivet 2500 Pund pr. Td. Land. Efter Slutsedlerne var det solgte raa, upulveriseret Kalk, hvilket de paagældende ikke lagde Mærke til, og den Kalk, der leveredes, og som de har betalt, var almindelig Raakalk, gennemvaad med Klumper, store som et Barnehoved, umulig at sprede foreløbig.

Tiltalte har erkendt Rigtigheden af Forklaringerne, kun at han ikke vil have udgivet Kalken for pulveriseret.

Han har erkendt, at det for at faa Køberne til at betale Raakalken med de fordrede Priser, der var lidt større end de, Landboforeningerne tog for den pulveriserede Kalk, var nødvendigt at faa dem til

at tro, at det ikke var almindelig Raakalk, men at den var tør og findelt, let at sprede, let smuldrende og straks virkede i Jorden, samt at hans Udtalelser gik ud paa at vække denne Tro hos Køberne. Idet det efter det Foreliggende maa antages, at Tiltalte har fremsat disse Angivender vidende, at de var urigtige, vil hans Forhold forsaavidt være at henføre under Straffelovens § 257, medens hans Forhold overfor Forpagter Mogensen vil være at henføre under dens § 251, jfr. § 46.

2. Tiltalte Thomsen.

Nogle og tyve Landboere har, for en Dels vedkommende edelig eller under Eds Tilbud, forklaret, at de dels i Foraaret 1914, dels samme Aars Efteraar og Vinter har afsluttet Handler med Tiltalte som Agent for Gødningsselskabet om Levering af fin, pulveriseret Gødningskalk i Partier fra 2500—10.000 kg, og at de Priser, som han har anført i Slutsedlerne, ikke stemmede med de aftalte, men er betydelig større end disse, ofte saaledes, at Prisen i Slutsedlen er opført som 80 Øre pr. 50 kg, medens Aftalen gik ud paa Priser svarende til højst 40 Øre, men i nogle Tilfælde saaledes, at Prisen er forhøjet fra 45 Øre eller 50 Øre til 90 Øre, eller fra 42 Øre til 80 Øre og fra 40 til 75 Øre, alt for fragtfri Levering. De fleste af Vidnerne har forklaret, at de ikke inden Underskriften gennemlæste Slutsedlerne; nogle har derimod forklaret, at de gennemlæste disse, og at Tiltalte efter deres Mening efter Underskriften har rettet Priserne eller opført de høje Priser. En Del af Vidnerne har nægtet at betale de højere Priser, men en Del har betalt disse Priser.

Syv af disse Købere gjorde i Januar 1915 Anmeldelse til Politiet og beedigede i et Forhør under en ved Herning Købstad og Hammerum Herreds Politiret indledet Undersøgelse deres Forklaringer. Tiltalte, der var blevet arresteret, erkendte da i et følgende Forhør Rigtigheden af disse Forklaringer og de af tre andre af de ovennævnte Landboere til en Politirapport afgivne Forklaringer. Senere tilbagekaldte han Tilstaaelsen og forklarede, at han i de Dage kort efter hans Arrestation, da han afgav den, ikke havde været i Stand til at tænke klart. Under Kommissionsundersøgelsen har han fastholdt, at de i Slutsedlerne opførte Priser stemmer med de med Køberne aftalte og har anbragt, at Køberne maa have taget fejl af de solgte Kvanta dels ved Forveksling af Pund og Kilogram, dels mulig derved, at Tiltalte i adskillige Tilfælde ved Beregning af Kvantum har regnet med »en lille Vogn«, det er en Jærnbanevogn, som rummer 5000 kg eller en halv Vogn. Endelig har han anført, at flere af Køberne har talt om, at de kunde købe til omkring 40 Øre for 100 Pund gennem Landboforeningerne, hvortil Tiltalte svarede, at dette kun kunde ske, naar de fik Fragtnedsættelse, hvilket de ikke kunde være sikre paa at opnaa, hvorhos han gjorde dem opmærksom paa, at Fragten var indbefattet i hans Slutsedlers Priser, og naar Køberne derpaa spurgte om Prisen for Kalken, opgav han omkring 40 Øre, idet han vil have troet, at de mente Prisen paa selve Kalken eksklusive Fragten, som han troede kunde beløbe sig endog til 40 Øre pr. 50 kg, medens den i Virkeligheden var langt lavere. Til disse i sig selv ganske usandsynlige og

mod samtlige i det Væsenlige overensstemmende Vidneforklaringer samt Tiltaltes oprindelige Tilstaaelse stridende Anbringender, findes der dog intet Hensyn at kunne tages, hvorimod Tiltalte maa antages i svigagtig Hensigt at have i Overensstemmelse med Vidnernes Forklaringer opført for høje Priser i Sluttedlerne. Dette Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46. Derimod findes det betænkeligt at anse det for bevist, at Tiltalte har forfalsket Sluttedlerne.

Ved Tiltaltes Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Efteraaret og Vinteren 1914 til 6 Landboere, til hvem han ligeledes solgte fin, pulveriseret Gødningskalk i Partier fra 2500 til 5000 kg til 90 Øre pr. 50 kg, har i Strid med de virkelige Forhold angivet, at Kalken var slemmet — det vil sige knust og opløst i Vand, hvorved Sand og Sten bundfældes og derpaa tørret og pulveriseret — og derved bevægede dem til at indgaa paa Handlerne. De fleste af dem modtog og betalte Varen. Naar Tiltalte har villet gøre gældende, at han ikke vidste, hvad Slemning var, men troede, at slemmet betød damp-tørret, saaledes som han mente, at den af ham falbudte Kalk var, kan der intet Hensyn tages til dette i sig selv usandsynlige og ganske ubestyrkede Anbringende, mod hvis Rigtighed ogsaa taler, at Tiltalte, der først lagde Skjul paa, at han havde falbudt Kalken som slemmet, har erkendt, at Køberne oplyste ham om, at de plejede at give 2 Kr for 200 Pund slemmet Kalk, altsaa mere end Tiltaltes Pris medens de erklærede, at de plejede at købe pulveriseret Kalk for en billigere Pris end den af Tiltalte fordrede.

Tiltalte maa derimod antages ved Salget af Kalken som slemmet at have handlet svigagtigt. Dette Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 257.

3. Tiltalte Holdgaard.

Ved Lysgaard Hids Herreds fornævnte Ekstraretsdom af 7 Oktober 1914 blev denne Tiltalte anset med Straf for som Agent for Jydsk Gødningskompagni i Juni Maaned 1914 i ét Tilfælde at have forfalsket en Slutteddel og i en Række Tilfælde at have svigagtig i Sluttedlerne, som han lod Køberne underskrive, opført højere Priser end de aftalte. Under Kommissionsundersøgelsen har yderligere 14 Landboere, til hvem Tiltalte i Foraaret 1914 som Agent for Gødningskompagniet solgte Kalk i Partier fra 500—5000 kg, som Vidner, nogle under Ed, forklaret, at Handlerne var sluttede til Priser svarende til 60 Øre pr. 50 kg, medens Sluttedlerne viste Priser af 80 Øre pr. 50 kg, men at de ved Underskriften ikke havde bemærket Uoverensstemmelsen. Adskillige af disse Vidner og tillige to andre Købere har forklaret, at Tiltalte har lovet Vilkaar, som ikke var optagne i Sluttedlerne og ikke blev respekterede af Gødningskompagniet, saasom at Kalken skulde leveres i Sække, at Køberne skulde have længere Tids Kredit og i et Tilfælde, at Køberne maatte annullere Handlen, hvis han ikke fik Brug for Varen. Tre andre Købere, til hvem Tiltalte solgte Kalk i Partier fra 1000—10.000 kg, har forklaret, at den indgaaede Aftale gik ud

paa, at de intet skulde betale, hvis et vist Areal efter at være behandlet med Kalken ikke gav Overskud efter en vis Beregning, og den ene af dem har beediget sin Forklaring. Heller ikke disse Vilkaar blev optaget i Slutsedlerne eller respekterede af Kompagniet.

Endelig har fem Vidner forklaret, at medens de købte Kvantaa var henholdsvis 1000 Pund, 2000 Pund, 20.000 Pund, 5000 Pund og 2000 Pund, har Tiltalte dem uafvidende i Slutsedlerne opført henholdsvis 2500 kg, 2500 kg, 20.000 kg, 5000 kg og 5000 Pund, for hvilke større Beløb der afkrævedes dem Betaling. En Del af de Paagældende, saa vel af dem, for hvem Priserne er anført for højt, som af dem, der iøvrigt mener sig forurettede, har betalt de dem i Overensstemmelse med Slutsedlerne afkrævede Beløb.

Til de allerfleste af disse Forklaringer har Tiltalte indskrænket sig til at svare, at han Intet husker og hverken kan bekræfte eller benægte deres Rigtighed. Under Hensyn til, at Tiltalte under den tidligere Sag er overbevist om i den samme Periode at have gjort sig skyldig i lignende Forhold og til de afgivne mange hverandre ved deres Ensartethed støttende Vidneforklaringer, findes det uden Betænkelighed at antage det for bevist, at Tiltalte — ogsaa i de forholdsvis faa Tilfælde, i hvilke han har nægtet sig skyldig — har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold, samt at han har handlet i svigagtig Hensigt. Disse Forhold vil være at henføre dels under Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, dels under dens § 257.

4. Tiltalte Jens Andreas Pedersen.

Denne Tiltalte blev efter som anført at have ophørt at rejse for Tiltalte Græsholm i Begyndelsen af Aaret 1915 antaget som Eneagent for Jydsk Gødningskompagni.

Proprietær Mikkell Jørgensen har forklaret, at han den 2 Januar 1915 af denne Tiltalte købte 50.000 Pund fin, brændt, pulveriseret Kalk, leveret i Sække til en Pris af 90 Øre pr. 50 kg, men at Slutsedlen, uden at han har bemærket det ved Underskriften, lød paa 50.000 kg fin, pulveriseret Gødningskalk, leveret løst i Vogn, som er leveret ham, men som han har nægtet at betale med den aftalte Pris. Tiltalte har fastholdt, at Slutsedlen er i Overensstemmelse med Aftalen. Tiltalte Pedersen forhandlede dernæst for Jydsk Gødningskompagni den ovenfor omtalte »filintrensede« Raakalk, som Regel til en Pris af 68 Øre pr. 50 kg. Denne Forhandling har givet Anledning til Klager fra 37 Landboere, som i Februar 1915 har købt Kalk af Tiltalte Pedersen i Partier fra 5000 til 200.000 kg. Tiltaltes egne Forklaringer gaar ud paa, at han har lovet Kalken tør og i Smaastumper og i mange Tilfælde vist Prøver af smaa, tørre Kalkstumper, som han har vist let smuldrede, og at han har omtalt Kalken som let spredelig og let opløselig, straks brugelig, fri for Flint og i en Del Tilfælde som bedre, men ogsaa dyrere end Melkalk og erstattende Mergel. En Del af nævnte Klager har afgivet Forklaringer som Vidner for Kommissionen, hvilke gaar ud paa, at Tiltalte endvidere har erklæret, at Kalken var tørret og erstattede Kunstgødning. Tiltalte vil dog kun erkende at have sagt, at Kalken var tør, og at mange brugte den i Mangel af Kunstgødning.

En af Klagerne har som Vidne under Ed forklaret, at Tiltalte udgav Kalken for at have gennemgaaet en kemisk Proces, hvorfor den var meget bedre end almindelig Kalk, samt at Tiltalte kastede en Prøve i Vand, hvori den sydede, hvilket efter det Oplyste kun er Tilfældet med brændt Kalk. Flere andre Vidner har bekræftet, at Tiltalte til dem har omtalt, at Kalken var undergaaet en Proces. Tiltalte har benægtet disse Forklaringers Rigtighed og forklaret, at noget af en Raakalksprøve tilfældigt faldt i Vand. Nogle Vidner har forklaret, at Tiltalte foregav at være udsendt af en Del kendte Landmænd, eller at han oplæste Anbefalinger for Varen eller foregav at have Anbefalinger fra Hedeselskabet og Landbrugsskoler, og Tiltalte har erkendt at have oplæst saadanne Anbefalinger for Kalk, men nægter at have udgivet dem for at angaa just den af ham forhandlede Kalk. Kun en enkelt af disse Købere har betalt Varen.

Efter det Foreliggende maa det antages, at den til Levering i Henshold til disse Handler bestemte Kalk var gennemvaad og storklumpet, men kun en Del af Køberne har modtaget Varen. Tiltalte forklarer, at han har handlet i god Tro og antaget, at Kalken var som af ham angivet. Han vil ikke have vidst, paa hvilken Maade Rensningen af Kalken var sket, men efter hans egen Forklaring har Sørensen kun meddelt ham, at Stenene var rensede fra, men at der muligt kunde være nogle Sten indkapslede i Kalken. Efter Sørensens Forklaring var Pedersen derimod bekendt med den flintrensede Kalks Beskaffenhed og har selv givet Sørensen Idéen til den.

Trods Tiltaltes Benægtelse maa der efter alt Foreliggende, derunder det om Tiltaltes Færd som Agent for Græsholm og hans Kendskab til Raakalk Oplyste, ved Paadømmelsen gaas ud fra, at Tiltalte har svigagtig fremsat ikke alene de af ham erkendte Anbringender om Varens Beskaffenhed, men ogsaa de af Vidnerne omforklarede. Disse Anbringender i Forbindelse med den vildledende Betegnelse for Varen maatte indgive Køberne den Tro, at Varen var en væsenlig anden og værdifuldere, hvorved særlig fremhæves, at Tiltalte i flere Tilfælde har solgt Kalken til Levering i Foraaret 1915 under det Foregivende, at den kunde bruges straks og gøre Nytte med det samme, uagtet han har været paa det Rene med, at Raakalken bliver ganske uden Værdi, naar den nedbringes i Jorden uden at have henligget ovenpaa denne mindst en Vinter.

Disse Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46.

Endvidere maa det antages, at Tiltalte i Slutsedlen med Proprietær Jørgensen svigagtigt har forvansket Vilkaarene paa den af Jørgensen omforklarede Maade.

Dette Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 257.

Om Tiltalte Poulsens Deltagelse i Jydsk Gødningskompagni har Tiltalte Sørensen afgivet følgende Forklaring:

Poulsen, der saae, hvor meget Græsholm tjente ved sin Kalkforretning, ønskede at efterligne ham og foreslog Sørensen, at de i Forening skulde oprette og drive en lignende Forretning, medens Sørensen fore-

løbig alene skulde lægge Navn til. Hver skulde indskyde 5000 Kr. Det lykkedes imidlertid ikke Poulsen at skaffe sine 5000 Kr, som han havde tænkt at faa ved Laan af en Dame. Poulsen tog hele Tiden Del i Forretningens Drift og véd Alt, hvad der er passeret i den, idet Sørensen i alle Tvivlstilfælde satte Poulsen ind i Sagen og hørte hans Raad, hvilke Sørensen i alt Fald som Regel fulgte, ligesom Poulsen under Sørensens Fraværelse og navnlig efter, at denne fra Januar 1915 var indkaldt til Militærtjenesten, ledede Forretningens Drift. Da der i Begyndelsen ikke blev videre Udbytte, blev der ikke truffet Aftale om eller foretaget nogen Deling af Udbyttet, men efter at Tiltalte Pedersen var engageret som Agent, hvori Poulsen havde været indforstaaet, ventede de Tiltalte, at Forretningen skulde tage et stort Opsving, og nu trængte Poulsen paa for at faa oprettet en skriftlig Kontrakt, hvilket skete i Slutningen af Februar 1915. Herefter skulde Sørensen forlods have 150 Kr om Maanedene, idet Poulsen intet Indskud havde gjort, og Restudbyttet skulde deles lige. De paatænkte nu at flytte Forretningen til København og tillige lade den omfatte nogle Agenturer, men Delingen skulde indtræde straks fra det Tidspunkt, Pedersen var engageret, den 1 Januar 1915. Sørensens Søster, Anna Sørensen, der var ansat paa Forretningens Kontor og saae Kontrakten, har bekræftet, at den skulde gælde fra 1 Januar 1915. Poulsen hævder derimod, at den kun skulde træde i Kraft, naar Forretningen var flyttet til København, og at der i Forretningen da skulde forhandles andre Varer.

Efter Poulsens Forklaring har hans Deltagelse i Forretningen og dens Drift ikke været saa omfattende som af Sørensen forklaret, men Poulsen har dog erkendt, at de i Forening skrev Udkast til et Brev, som sendtes til Sørensens Fader angaaende Laan til Forretningens Oprettelse, hvilket Udkast gaar ud paa, at Poulsen skulde være Deltager i den, samt at Poulsen gjorde Skridt til Optagelse af Laan hos den ovennævnte Dame til Forretningen. Ligeledes har han erkendt, at Sørensen talte med ham om Forretningens Oprettelse og fik Oplysninger af ham om Kalkpriser og om Græsholms Kalkleverandører, samt at han (Poulsen) hjalp med Iscenesættelsen af det fingerede Aktieselskab og gav Sørensen Raad med Hensyn til Forretningens Drift, navnlig ogsaa om Forhandlingen af den »flintrensede« Kalk, gjorde forskellige Udlæg til Provisioner og Kontoromkostninger, medvirkede ved Antagelse af nogle af Agenterne, konciperede mange Svar til klagende Kunder, og navnlig efter Sørensens Indkaldelse i det Hele hjalp med Korrespondancen. Da Sørensens Fremstilling derhos bekræftes ved Sagens andre Oplysninger, navnlig de af hans Kontoristinder, Søsteren, Anna, og Karen Andersen samt hans Fader, Tømmerhandler Sørensen, og de Tiltalte, Pedersen, Nielsen og Thomsen, afgivne Forklaringer, af hvilke de sidstnævntes gaar ud paa, at Sørensen, der var ret uselvstændig, i Anliggender udover de almindelige altid spurgte den mere erfarne Poulsen til Raads, vil Sørensens Forklaring i det Hele være at lægge til Grund ved Paadømmelsen. Efter det Foreliggende blev Kontrakten revet itu faa Dage efter Kommissionens Nedsættelse. Poulsen har efter Begges Forklaringer intet Vederlag oppebaaret, men Sø-

rensen hævder, at han som Vederlag for Poulsens Virksomhed før Kontraktens Oprettelse havde lovet at tilbagebetale et Laan, 1000 Kr, som Poulsen havde faaet hos den oftnævnte Dame, og hvoraf han havde brugt de 700 Kr til private Udgifter og kun laant 300 Kr til Forretningen. Poulsen hævder imidlertid, at Sørensen kun skulde betale de 300 Kr til Damen.

Tiltalte Sørensen har forklaret, at han gik over til Forhandling af Raakalk efter Poulsens og Pedersens Raad, fordi den var billigere og ikke støvede. Han forklarer, at han paalagde Agenterne kun at falbyde den som Raakalk uden at love nogen som helst Garanti for Tørhed eller Stykkernes Størrelse. Han har erkendt, at det efter Kalkens Beskaffenhed er ganske umuligt at paatage sig Garanti i saa Henseende, og vil udtrykkelig have sagt til Agenterne, at den hverken var tørret eller underkastet nogen som helst Behandling. Han har dog erkendt at have sammenskrevet og ladet trykke et Reklamehæfte, hvilket han udleverede til alle Agenterne til Forevisning ved Falbydelse af Kalken, og som tildels er vildledende og i alt Fald kun passer paa den pulveriserede Kalk, men siger, at han ikke tænkte, at det blev brugt ved Forhandling af Raakalk. Dog gjorde han Intet for at forebygge dette. Han vidste, at Bønderne gennem Landboforeningerne kunde købe Kalken til Priser, der for den pulveriserede kun var 6—8 Kr højere end den, Tiltalte selv gav, og for den raa Kalk kun var 2 Kr højere end den Pris, han gav paa Værket. De Tiltalte, Nielsen og Thomsen, har imidlertid forklaret, at Tiltalte Sørensen til dem har beskrevet Raakalken som tør eller damptørret, knust og smaastrykket, ikke pulveriseret, men dog nærmest som Mel og let opløselig. Sørensen benægter Rigtigheden heraf og erkender kun, at han har beskrevet Raakalken fra Ellidshøj som mere findelt end nogle meget store Klumper, som han ved en Lejlighed viste Nielsen.

Nielsen har tilføjet, at Sørensen ikke kunde være i Tvivl om, at Agenterne for at sælge Raakalk til den forlangte Pris hos Køberne maatte fremkalde den Forestilling, at det ikke var almindelig Raakalk, men en anden og bedre Vare, og at han Gang paa Gang har sagt, at de skulde love alt muligt, men ikke skrive det, og naar de blot havde faaet Køberens Navn paa Slutsedlen, skulde han (Sørensen) nok klare Resten. Dette benægter Sørensen. Videre har Nielsen forklaret, at Sørensen i Begyndelsen gjorde en Rejse med ham for at lære ham at sælge, og at Nielsen da overværede, hvorledes Sørensen snakkede for Bønderne og manøvrerede med Kilo og Pund, saa at de troede, at hans Pris var den samme som Landboforeningernes, eller snakkede sig helt fra Prisspørgsmaalet. Dette nægter Sørensen, men han erkender dog at han bebrejdede Nielsen, at denne fik for smaa Ordre, og i Fortsættelse heraf foretog Rejsen med ham. Efter Nielsens Forklaring bebrejdede Sørensen og Poulsen ham i Forening de smaa Ordre, og Poulsen sagde, at Pedersen vilde grine sig ihjel, naar han saa Nielsens Ordrebog, og forklarede, hvordan Pedersen snakkede for Bønderne.

Med Hensyn til enkelte Forhold foreligger følgende Oplysninger:

Forhandlingerne med Forpagter Peter Mogensén, hvem Nielsen som foran anført svigagtigt fik til at underskrive en Slutseddel, lydende

paa 80 Øre pr. 50 kg i Stedet for den aftalte halvt saa høje Pris, foregik paa en Beværtning i Aarhus. Under Forhandlingerne telefonerede Nielsen til Sørensen, forklarede ham, at han var i Færd med at sælge Kalk til Mogensen og bad ham komme og betale Drikkevarerne. Mogensen har edelig forklaret, at Nielsen ved denne Lejlighed meddelte Sørensen, at han havde lovet at sælge Kalken 2 Kr billigere end Landboforeningerne, og at Sørensen hertil erklærede, at det kunde gaa an eller ved en lignende Ytring udtrykte sin Billigelse, og dette har Nielsen bekræftet med Tilføjende, at Sørensen var paa det Rene med, at Mogensen blev ført bag Lyset. Sørensen gik derpaa og overværede ikke, at Nielsen udfyldte Slutsedlen. Sørensen fastholdt senere Slutsedlen, som lød paa det dobbelte Beløb af det, der vilde fremkomme, hvis Prisen havde været 2 Kr under Landboforeningernes, tog ikke Hensyn til Mogensens Protest og anlagde Sag mod ham til Betaling af Slutsedlens Beløb. Sørensen har benægtet at have udtalt sig som af Mogensen og Nielsen forklaret og benægtet, at der i det Hele under hans Nærværelse paa Beværtningen var Tale om Handlen. Da dette sidste imidlertid efter alt Foreliggende i højeste Grad har Sandsynligheden imod sig og er i Strid med en Fremstilling, Sørensen i et Brev har givet sin Sagfører til Brug under den mod Mogensen anlagte Sag, samt da Sørensen har erkendt, at han ikke har fundet Anledning til at konferere med Nielsen om Mogensens Protest, findes det, i det Mogensen af Niensens Forklaring støttede beedigede Vidneforklaring lægges til Grund for Paadømmelsen, tilstrækkelig godtgjort, at Sørensen svigagtig har stillet Krav til Mogensen efter den urigtige Slutseddel.

Dette Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 251, jfr. § 46.

Tiltalte Sørensen har overfor 12 af de af Holdgaard besvegne Landboere endog efter Holdgaards Domfældelse i den ovennævnte Straffesag trods Købernes Protest og i adskillige Tilfælde under Trusel om Sagsanlæg krævet Handlerne opfyldte ifølge Slutsedlerne. Blandt disse Slutsedler var adskillige, i hvilke Holdgaard havde svigagtig opført højere Priser end de aftalte.

Tiltalte Sørensen har oprindeligt lagt Skjul paa, at han havde fastholdt saadanne.

Ogsaa de af Thomsen svigagtig udfyldte Slutsedler har Tiltalte Sørensen i adskillige Tilfælde fastholdt. Thomsen har forklaret, at Sørensen kun sjældent forhandlede med ham om indkomne Reklamationer. Med Hensyn til to af disse Købere, Gaardejerne Otto Ottesen og Niels Nykjær Ottesen, der hver købte en Vognladning à 20.000 Pund til en Pris af 80 Kr, men hvem Thomsen svigagtig fik til at underskrive Slutsedler, lydende paa den dobbelte Pris, har Thomsen forklaret, at den ene af dem faa Dage senere sagde til ham, at han havde taget fejl af Prisen, og at Thomsen derom underrettede Sørensen, der nægtede at tage Hensyn dertil, efter af Thomsen at have faaet at vide, at Køberen var god nok for Pengene, skønt Thomsen, der ganske vist sagde, at Fejlen laa hos Køberne, erklærede, at han maaske ikke havde opgivet dem den samlede Pris. Sørensen nægter, at Thomsen

har udtalt sig som anført om Ottesen og vil ikke kunne huske, om der er kommet Reklamationer fra de to nævnte Købere, hvad disse hævder.

Gaardejer Anton Thorstensen, som havde købt 10.000 Pund for 45 Kr, men som Thomsen svigagtig havde faaet til at underskrive en Slutseddel, lydende paa den dobbelte Pris, reklamerede og modtog som Svar en den 16 Februar 1915 dateret Skrivelse fra Forretningen, i hvilken det under foregiven Forbavselse over Sigtelsen mod Thomsen afslaaes at give Nedsættelse i Slutsedlens Pris. Denne Skrivelse blev afsendt efter, at Thomsen var tilsagt til Møde i Politiretten i Herning i Anledning af Bedragerisagen, hvorom Sørensen var vidende. I Anledning af Tilsigelsen havde Thomsen spurgt Sørensen, hvad der var klaget over fra Herningegnen, hvortil Sørensen svarede, at der var klaget over, at Priserne var opført for højt i Slutsedlerne. Dette benægtede Thomsen, men Sørensen gik ikke nærmere ind paa Klagerne.

Særlig under Hensyn til de Tiltalte Nielsens og Thomsens ovenfor fremstillede Forklaringer om Tiltalte Sørensens Udtalelser findes det uden Betænkelighed at antage, at Sørensen har handlet svigagtig, naar han fastholdt de ovennævnte Slutsedler. Hans Forhold vil for saa vidt være at henføre dels under Straffelovens § 257, dels under dens § 251, jfr. tildels § 46.

Med Hensyn til den for Flint rensede Kalk har Tiltalte Sørensen vel forklaret, at han indførte den, fordi Kunderne klagede over Sten i Kalken, men han har erkendt, at der efter den af Værket for Rensningen fordrede Pris ikke kunde anvendes meget Arbejde paa Rensningen, at Rensningen ikke var fuldstændig, hvorfor han paa Maa og Faa i Slutsedlerne forbeholdt sig en »Latitude af 1 pCt«, samt at Behandlingen maatte være ret betydningsløs for Kalkens Værdi. Han har derhos forklaret, at det var ham om at gøre at faa en Kalk, som han kunde betegne paa en særlig Maade, og om hvilken han kunde sige, at han havde Eneforhandlingsret. Efter hans af Tiltalte Pedersen bestridte Forklaring var det som anført denne, der gav ham Idéen til Salget af en saadan Kalk. Tiltalte Sørensen har fremdeles erkendt, at hvis Agenten havde solgt Kalken som det, den var, vilde han ikke kunne have afsat noget af den til den fordrede Pris undtagen til Folk, der var ukendt med Kalk. Naar hertil kommer, at Tiltalte vidste, at Pedersen, den eneste Agent der forhandlede denne Kalk, havde været straffet for Bedrageri under Agentvirksomhed, at Prisen for den flintrensede Kalk ogsaa i Forhold til de Priser, Forretningen tog for almindelig Raakalk, var ublu, samt at Tiltalte endog har erkendt, at han ved den særlige Betegnelse for denne Kalk har bidraget til, at Køberne blev bedragne, findes det ubetænkeligt med Forkastelse af Tiltaltes Benægtelse af, at han paa det paagældende Tidspunkt har forstaaet dette sidste, at anse det for bevist, at Tiltalte i den Hensigt til egen Fordel at vildlede Køberne med Hensyn til Varens Beskaffenhed har ladet den flintrensede Kalk fremstille og udbyde som rensset, uformalet Gødningskalk Nr 1 til ublu Pris ved den ofte straffede Pedersen, hvis Duelighed til at overtale Folk til at købe tidligere for en væsenlig Del havde vist sig som en Evne til at narre Køberne. Ogsaa her gælder det, at det under Hensyn til det Publikum, til hvilket Falbydelse skete, maa

være uden videre Betydning, om Køberne mulig ved nøjere Studium af Slutsedlerne kunde være blevne advarede.

Som anført var det væsenlig Tiltalte Poulsen, der ledede Forretningen i den Tid, fra Nytaar 1915 efter Sørensens Indkaldelse til Militærtjenesten, da den for Flint rensede Kalk blev forhandlet. Poulsen har erkendt, at Sørensen efter Afslutningen af Overenskomsten med Ellidshøj Værk om Leverance af den flintrensedede Kalk gjorde ham bekendt med Overenskomsten og raadførte sig med ham om Forhandlingen af denne Kalk, og at han (Poulsen) ikke syntes om den valgte Betegnelse, der forekom ham vildledende, men at det efter hans Raad i Slutsedlen blev tilføjet, at den var rensed for Flint, hvorefter han mente, at det kunde gaa an. Han var bekendt med Indkøbsprisen og Udsalgsprisen. Han har erkendt, at han nu forstaar, at den rensede Kalk har været benyttet til at føre Køberne bag Lyset. Af det tidligere Anførte fremgaar, at han kendte Pedersens Fortid og fra Græsholms Forretning vidste, at Pedersen igen havde gjort sig skyldig i Uregelmæssigheder. Efter det saaledes Foreliggende maa det antages, at Tiltalte Poulsen har i Forening med Sørensen gjort sig skyldig i det foran beskrevne svigagtige Forhold ved Forhandlingen af den »flintrensedede« Kalk. Dette Forhold vil for begges Vedkommende være at henføre under Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46.

III. Aktieselskabet Jyllands Kalkforretning blev i Slutningen af Aaret 1914 under Form af et Aktieselskab oprettet i Aarhus af Henrik Thomsen og Berthel Sørensen paa Forslag af Tiltalte Nielsen. Mod Forretningens to Indehavere er der ikke rejst Tiltale under Sagen. De har angivet at mangle al Erfaring om og Forstand paa Kalkhandel.

For denne Forretning rejste de Tiltalte, Nielsen, Thomsen og Peder Axel Christian Pedersen, som provisionslønnede Agenter. De forhandlede udelukkende Raakalk fra Ellidshøj, der indkøbtes for 12—14 Kr pr. 10.000 kg og solgtes gennemgaaende for 50 Øre pr 50 kg under Betegnelsen raa, upulveriseret. Gødningskalk. Mod de nævnte tre Tiltalte er der rejst Sigtelse for følgende Forhold:

1. Otte Landboere, til hvem Tiltalte Nielsen i Tiden fra Januar 1915 til Begyndelsen af Marts samme Aar for denne Forretning solgte Raakalk i Partier fra 5000 til 10.000 kg, har som Vidner forklaret, at han foregav, at Kalken var tørret eller fintørret og pulveriseret eller malet og let spredelig, eller at den var, vel ikke pulveriseret, men knust, hvilket var bedre, samt at han har vist Prøve af tør, pulveriseret eller ærtestør Kalk og garanteret Kalken i det Væsenlige som Prøven. En af Køberne har som Vidne edelig forklaret, at Tiltalte foregav at rejse for Landboforeningerne og at Vidnet mener, at Tiltalte holdt Haanden over en Del af Slutsedlen, paa hvilken Vidnet læste, at Kalken var pulveriseret. I Overensstemmelse hermed har en anden Køber forklaret. Den solgte Kalk var raa, dyndvaad og i Klumper, ikke til at sprede.

Medens Tiltalte iøvrigt har benægtet Forklaringernes Rigtighed, har han erkendt til de 7 af Køberne at have falbudt Kalken som tør og smaastykket, let spredelig og straks brugelig eller vist Prøve af tørret, pulveriseret Kalk og imod bedre Vidende foregivet, at den

solgte Kalk var knust, og i ét Tilfælde, at den var billigere end Landboforeningernes Kalk, hvorved han sigtede til Landboforeningernes Pris paa den pulveriserede Kalk. Efter det saaledes Foreliggende i Forbindelse med det om Tiltaltes Færd i andre Tilfælde ovenfor Anførte findes det uden Betænkelighed at gaa ud fra, at Vidnerne hverandre ved deres Ensartethed støttende Forklaringer i det Hele er rigtige, og at Tiltalte ved de anførte Anbringender svingagtigt har bevæget dem til at købe.

Dette Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 257.

2. Angaaende 4 Salg af Raakalk i Partier af 2500—6250 kg, som Thomsen i Januar 1915 har foretaget, har Køberne, den ene under Ed, forklaret, at han udgav sig for at sælge for Ellidshøj Værk og forelæste Anbefalinger for Melkalk samt solgte Kalken som saadan. Ved de to af Handlerne var der ved hver to Købere, som Alle har forklaret, at Tiltalte solgte Kalken som pulveriseret Melkalk. Den paagældende Kalk var i Virkeligheden raa, dyndvaad, fuld af store Klumper og Sten.

Tiltalte har vel kun villet erkende at have falbudt Kalken som tør, smaastykket og let spredelig og har paastaaet, at han ogsaa har troet, at den var saaledes. Under Hensyn til Vidneforklaringernes Ensartethed, det usandsynlige i Tiltaltes Forklaring om hans Antagelse af Kalkens Beskaffenhed og Pris samt det om hans Adfærd i andre Tilfælde Oplyste, vil Vidneforklaringerne imidlertid være at lægge til Grund for Paadømmelsen, og idet der efter alt Foreliggende maa gaas ud fra, at Tiltalte har handlet svingagtigt, vil han for saa vidt være at anse efter Straffelovens § 257.

3. Endvidere forhandlede de Tiltalte, Nielsen og Thomsen, i Forening Kalk for denne Forretning. Syv og tyve af disse Handler, ved hvilke de Tiltalte solgte Kalk i Partier fra 2000—25.000 kg, har givet Anledning til Klager. De paagældende Købere har, flere under Ed eller Eds Tilbud, forklaret, at de Tiltalte garanterede, at Kalken var tørret eller tør, pulveriseret eller malet som Gryn, bedre end Melkalk, eller undergivet en Behandling, »gaaet gennem Møllen en Gang«, eller var en Mellemting mellem Raakalk og pulveriseret Kalk, eller at de Tiltalte udgav sig for at komme fra Landboforeninger, og at deres Kalk var samme Slags eller ligesaa billig som disses. Nogle af Vidnerne har forklaret, at de Tiltalte ved Underskriften holdt Haanden over en Del af Slutsædien. Den solgte Vare var i Virkeligheden gennemvaad Raakalk som den ovenfor tit omtalte. De Tiltalte vil kun have forhandlet Varen som tør og smaastykket eller findelt; de har dog erkendt at have henvist til Anbefalinger fra Madsen-Mygdal og i adskillige Tilfælde anført, at deres Vare skulde anvendes i Kvanta af 3—4000 Pund pr. Td. Land, hvilket nogenlunde svarer til Madsen-Mygdals Anvisninger med Hensyn til pulveriseret Kalk, medens der som ovenfor anført maa anvendes langt mere Raakalk.

Tiltalte Nielsen har derhos erkendt, at han og Thomsen stiltiende var enige om hos Køberne at vække den Tro, at Varen ikke var almindelig Raakalk, men en bedre Vare, og har forklaret, at Thomsen maaske en halv Snes Gange har betegnet den falbudte Vare som en »Mellemvare«; dette har Thomsen nægtet.

Thomsen erkender derimod, at i vaadt Vejr vilde Kalken komme i vaad Tilstand og hævder, at han kun garanterede Tørhed ved Afgangen fra Lejet. Begge erkender at have vist Prøve af pulveriseret Kalk »for at vise Kalkens Opløselighed«.

Efter alt saaledes Foreliggende og under Hensyn til det om de Tiltaltes Færd iøvrigt Oplyste findes det uden Betænkelighed at lægge Vidnernes ved deres Ensartethed hverandre støttende Forklaringer til Grund og anse det for bevist, at de Tiltalte i Forening svingagtig har fremsat de anførte urigtige Foregivender.

Med Hensyn til en af Klagerne, Boelsmand Søren Rasmussen, er det ved dennes og hans Hustru, Hansine Hansens Forklaring samt Tiltalte Nielsens Tilstaaelse bevist, at Nielsen, skønt Rasmussen vægrede sig ved at købe, i Thomsens Overværelse udfyldte en Slutseddel og derunder skrev Navnet Søren Rasmussen ved A. Nielsen, hvorpaa de Tiltalte kørte bort og indgav Slutsedlen til Forretningen. Thomsens usikre og usandsynlige Anbringende om at have troet, at Rasmussen samtykkede i Bestillingen, kan der ingen Betydning tillægges.

Endelig har to af Køberne forklaret, at de kun bestilte hver 5000 kg, medens Slutsedlerne er udfyldt med henholdsvis 10.000 og 6000 kg. Med Hensyn til den sidste Slutseddel maa det efter de Tiltaltes Erkendelser og det iøvrigt Oplyste antages, at de efter en forudfattet Plan har svingagtig forhøjet Bestillingen. Med Hensyn til det førstnævnte Tilfælde har Thomsen erkendt, at Bestillingen først gik ud paa 5000 kg, men hævder, at Køberen forhøjede den til 10.000.

Nielsen maa antages ikke at have overværet Aftalen.

Overfor Køberens beedigede Vidneforklaring findes det efter alt Foreliggende uden Betænkelighed at forkaste Thomsens Forklaring.

Alle de Tiltaltes her beskrevne Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 257.

4. Tiltalte Peter Axel Christian Pedersen, der i Februar Maaned 1915 agenterede for Jyllands Kalkforretning, har i Forhør den 30 September 1915 og 30 November s. A. erkendt Rigtigheden af de af 15 Købere som Vidner afgivne Forklaringer, hvorefter han svingagtig har foregivet for dem, at den dem i Partier à 5000 kg solgte Vare var pulveriseret Kalk, idet han enten udtrykkelig garanterede dette eller fremsatte forskellige Foregivender, saasom at den var fuldstændig tør, i Smaastykker som Fingerender, bedre end Melkalk og lignende, hvorimod Slutsedlen, som han lod dem underskrive, lød paa Raakalk, hvad de ikke bemærkede, og den solgte Vare var vaad Raakalk i det Væsenlige som den ovenfor omforklarede.

Denne Tiltalte har vel, efter at Tiltale var rejst, tilbagekaldt Tilstaaelsen, men til denne Tilbagekaldelse, der er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, kan der intet Hensyn tages. Dette Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 257.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte J. A. Pedersen være at anse med Forbedringshusarbejde i et Aar, og de øvrige Tiltalte, for Nielsens, Thomsens, Holdgaards, Sørensens og Poulsens Vedkommende under Hensyn til midl. Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter Omstændighederne Thomsen og Nielsen

420.990 Kr hidrørte fra hans Erhvervsvirksomhed i Københavns Kommune. For de 2 Maaneder af Skatteaaret 1917—1918, i hvilke han drev Erhverv i Københavns Kommune, er der af denne beregnet ham som Skat til samme i dens Egenskab af Erhvervskommune $\frac{1}{6} \times \frac{2}{3}$ af Kommunens Skatteprocent, 5,44 pCt af fornævnte 420.990 Kr med 2544 Kr 65 Øre. I Aaret 1916 har han i direkte Skat til Staten og Gentofte og Københavns Kommune (nemlig Indkomst- og Formueskat til Staten og Gentofte Kommune samt Offer afløsning til sidstnævnte Kommune og Erhvervsskat til Københavns Kommune) betalt et Nettobeløb af ialt 39.454 Kr 66 Øre. Han formener nu at have Krav paa, at dette Beløb ved Beregningen af hans skattepligtige Indkomst for Skatteaaret 1917—1918 — derunder ogsaa for saa vidt angaar hans Ansættelse til Skat i Københavns Kommune som Erhvervskommune — bør fradrages og det saaledes, at Fradraget fordeles pro rata paa Indtægten i Erhvervskommunen og hans øvrige Indtægter, ved hvilken Fordeling der paa Indtægten i Erhvervskommunen vil falde et Fradrag, som efter hans Beregning skal udgøre 31.490 Kr. I Henhold hertil paastaar han, der under Forbehold har betalt Københavns Kommune det ovennævnte Erhvervsskattebeløb, stort 2544 Kr 65 Øre, under denne Sag principalt Indstævnte, bemeldte Københavns Kommune, dømt til at tilbagebetale ham $\frac{1}{6} \times \frac{2}{3} \times 5,44$ pCt af 31.490 Kr eller 190 Kr 34 Øre.

I alt Fald formener Knox, at der tilkommer ham Krav paa, at den i Aaret 1916 af ham til Københavns Kommune betalte Erhvervsskat, der udgør 9191 Kr 30 Øre, fradrages ved Beregningen af hans skattepligtige Indkomst til samme som Erhvervskommune. Han nedlægger i Henhold til denne Betragtning subsidiært Paastand paa Tilbagebetaling af $\frac{1}{6} \times \frac{2}{3} \times 5,44$ pCt af 9191 Kr 30 Øre eller 56 Kr 66 Øre (fejlagtigt udregnet i Stedet for 55 Kr 56 Øre).

Af de respektive Beløb paastaar han sig tilkendt Renter, 5 pCt aarlig, fra Klagens Dato, den 22 Februar 1918, til Betaling sker.

Den indstævnte Kommune paastaar sig frifundet.

Til Støtte for denne Paastand gør Kommunen gældende, at der savnes Hjemmel i Lovgivningen til det af Knox paastaaede Fradrag. Vel er der nemlig ved Lov Nr 144 om Indkomst- og Formueskat til Staten af 8 Juni 1912 § 6 d givet Skatteyderne Ret til Fradrag bl. a. af personlig paalignede Skatter ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst, hvoraf Indkomstkatten til Staten beregnes, og vel er denne Regel ved kgl. Anordning Nr 141 af 5 Maj 1913 § 3 gjort anvendelig ved Ansættelsen af Indkomstkatten til Københavns Kommune — paa samme Maade som det med Hensyn til Indkomstkatten til Kommuner udenfor København er hjemlet ved Lov Nr 85 af 15 Maj 1903 § 7, at den Indkomst, der lægges til Grund for Skatteansættelsen, ogsaa skal lægges til Grund for Ligning af Kommuneskatten til Opholdskommunen, hvoraf for Knox's Vedkommende vil følge, at han har været berettiget til i det Indtægtsbeløb, hvoraf den ham paahvilende Indkomstskat til hans Opholdskommune beregnes, at fradrage hele Beløbet af de af ham i det foregaaende Aar udredede personlige Skatter, derunder ogsaa Erhvervsskatten til Københavns Kommune, men en tilsvarende Fradragret er ikke ved Lovgivningen hjemlet med Hensyn til den ved

Lov Nr 85 af 15 Maj 1903 §§ 10 og ff. fastsatte Skat til Erhvervs-kommunen.

Naar Knox heroverfor særlig har paaberaabt sig Bestemmelserne i Lov Nr 110 om Indkomstskat til Københavns Kommune af 18 April 1910 § 2, hvorefter der svares »Indkomstskat« til Københavns Kom-mune, dels som Opholdskommune, dels som Erhvervskommune og sam-me Lovs § 13 d, hvorefter direkte Skatter fradrages ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst, gør den indstævnte Kommune gæl-dende, at det i Lovens § 2 benyttede almindelige Udtryk »Indkomst-skat«, som indbefattende ogsaa Erhversskat, ikke kan antages at have ophævet den hidtil i den kommunale Skattelovgivning gennemførte Son-dring mellem Indkomstskat, d. v. s. Skat til Opholdskommunen, og Skat til Erhvervskommunen.

Da der maa gives den indstævnte Kommune Medhold i den først anførte Betragtning, og da Skatten i nærværende Tilfælde kan fra-drages i den skattepligtiges øvrige Indkomster, vil Kommunen være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaaet sig tilkendt hos hinanden, vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 149. Grosserer **S. Skipper** (Bruun)

m o d

fhv. Restauratør **Niels Ahm Jensen Bach** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse overfor Appel-lanten til ved Tilbagebetalingen til en Tredjemand af en erlagt Del af en Købesum for en fast Ejendom at fradrage et Beløb, han havde tilgode hos vedkommende Tredjemand, endskønt han vidste, at Appellanten havde laant denne Pengene for dermed at berigtige Handlen.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 8 Juli 1918: Indstævnte, Restauratør Niels Ahm Jensen Bach af Randers, bør in-den 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Gros-serer S. Skipper af Nørresundby, betale 4800 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra 29 August 1917, til Betaling sker, og 400 Kr i Omkostninger. Det Idømte at udredes under Adfærd efter Loven, og med Ret for Citanten til eventuelt at kontinuere Eksekution i den deponerede Kontrabog med Banken for Randers og Omegn Nr 892.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1918: Ap-pellanten, Restauratør Niels Ahm Jensen Bach, bør til Appellindstævnte, Grosserer S. Skipper, betale 1800 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 29 August 1917, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger, hvoraf bl. a. fremgaar, at det er Indstævnte selv, der har givet Kelner P. M. Kristensen Anvisning paa at søge Laan til Købets Istandbringelse hos Appellanten, maa det antages, at saavel Kristensen som Indstævnte har været paa det Rene med, at Appellanten alene havde tilstaaet Kristensen den i den indankede Dom omtalte Forstrækning til Anvendelse ved Berigtigelse af Handlen med Indstævnte. Endvidere maa det antages, at Indstævnte var paa det Rene med, at de af Kristensen betalte 4800 Kroner hidrørte fra denne Forstrækning, samt at Indstævnte ved Opgørelsen den 18 Juli 1917 vidste, at Kristensen ikke havde andre Midler til at dække Appellantens Fordring end det Beløb, han kunde gøre Krav paa hos Indstævnte i Anledning af Udbetalingerne. Herefter har Indstævnte overfor Appellanten været uberettiget til i dette Beløb at afkorte de i Dommen omtalte Summer, ialt 3000 Kroner, for Kristensens Kost og Logis og som Erstatning for Handlens Tilbagegang, og heri kan det ingen Forandring gøre, at Kristensen har samtykket i Afkortningen.

Indstævnte vil derfor have til Appellanten at betale foruden de denne ved den indankede Dom tillagte 1800 Kroner med Renter, for hvis Vedkommende Sagen ikke efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Afgørelse, endvidere 3000 Kroner med Renter. Processens Omkostninger for Underretten og for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 500 Kroner. Processens Omkostninger for Landsoverretten vil være at ophæve. Appellanten vil være at kende berettiget til for det idømte at foretage Eksekution i det paa den i Dommen omtalte Kontrabog indestaende Beløb.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, fhv. Restauratør Niels Ahm Jensen Bach, bør til Appellanten, Grosserer S. Skipper, betale 4800 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 29 August 1917, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for Underretten og for Højesteret med 500 Kroner, og bør Appellanten for det Idømte være berettiget til at foretage Eksekution i det paa Kontrabog Nr 892 med Banken for Randers og Omegn indestaende Beløb. Processens Omkostninger for Landsoverretten ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved en den 7 Marts 1917 oprettet Kontrakt solgte Appellanten, Restauratør Niels Ahm Jensen Bach i Randers, den af ham paa Hotel Royal sammesteds drevne Gæstgiverforretning med Montering bestaa-

ende af Møbler, Sengetøj og Service til Kelner P. M. Kristensen af Esbjerg for en Købesum af 20,000 Kr, hvoraf en Del skulde berigtiges derved, at Kristensen overtog forskellig Appellanten paahvilende Gæld, medens Resten — der senere opgjordes til ca 6000 Kr — skulde betales kontant ved Overtagelsen, som skulde finde Sted, saasnart Kristensen erholdt fornøden Bevilling til at løse Borgerskab paa Næringen. I Kontrakten var det derhos bestemt, at Kristensen til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser skulde indsætte 2000 Kr i en Sparekasse i Randers, og at Handlen, saafremt Kristensen ikke i Løbet af 8 Dage efter at have erholdt ovennævnte Bevilling løste Borgerskab og betalte den kontante Købesum, var hævet, hvorhos Appellanten i saa Fald var berettiget til at hæve og beholde de i Sparekassen indsatte 2000 Kr i Erstatning for Brud paa Handlen, uden at han behøvede at bevise, at han havde lidt noget Tab.

Efter at Kristensen, der ikke selv var i Besiddelse af Midler, men som af Appellindstævnte, Grosserer S. Skipper i Nørresundby, havde sikret sig Tilsagn om et Laan af 6000 Kr, mod at han forpligtede sig til af Skipper at købe den Vin, der blev brugt paa Gæstgiveriet, og for Laanet at udstede Skadesløsbrev med Pant i det til Gæstgiveriet hørende Inventar, under 9 Maj f. A. havde erhvervet Bevilling til at løse Borgerskabet og under 14 s. M. udstedt Skadesløsbrev til Skipper, modtog han den 8 Juni næstefter det tilsagte Laan gennem en Bank i Randers og betalte Dagen efter Appellanten i Afdrag paa Købesummen 4500 Kr, hvorhos han nogle Dage efter indfrieede en Appellanten paahvilende Skyld af 300 Kr. Det viste sig imidlertid, at Kristensen var ude af Stand til endelig at berigtige Handlen og, efter at han og Appellanten den 13 Juli s. A. var blevet enige om at hæve Handlen, fandt der den 18 s. M. mellem dem en Opgørelse Sted, ved hvilken Appellanten forpligtigede sig til at tilbagebetale Kristensen det i Afdrag paa Købesummen erlagte Beløb af 4800 Kr med Fradrag af 2000 Kr for Brud paa Kontrakten og 1000 Kr for Kost og Logi m. v. i Tiden fra den 6 Februar f. A. til den 1 August næstefter, ialt 3000 Kr, saaledes at Kristensens Tilgodehavende androg 1800 Kr. Appellindstævnte ansaa sig imidlertid forurettet ved de af Kristensen og Appellanten truffne Dispositioner og rettede under 19 Juli f. A. en Anmodning til Politiet i Randers om Indledning af en Undersøgelse mod dem for bedrageligt Forhold, under hvilken Undersøgelse — der sluttedes, uden at der beordredes Tiltale mod Appellanten — denne indgik paa til Sikkerhed for Appellindstævntes eventuelle Krav paa ham i en Sparekasse at indsætte 5308 Kr 96 Øre, der derpaa er indsatte paa Kontrabog Nr 892 med Banken for Randers og Omegn.

Under Anbringende af, at Laanet til Kristensen blev ydet denne under Forudsætning af, at Handlen gik i Orden, og at Appellanten, der var vidende herom og om Udstedelsen af Skadesløsbrevet, har været ubeføjet til at hæve Handlen uden at tilbagebetale den af ham modtagne Del af det ydede Laan, har Appellindstævnte under nærværende Sag i første Instans ved Randers Købstads ordinære Ret søgt Appellanten og nedlagt endelig Paastand om, at Appellanten tilpligtes at tilbagebetale ham det modtagne Beløb af 4800 Kr tilligemed Renter

heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 August f. A., indtil Betaling sker, saaledes at Appelindstævnte kendes berettiget til af den fornævnte Kontrabogs Paalydende at hæve et saa stort Beløb, som udkræves til hans Fyldestgørelse. Ved Underrettsdommen er Appelindstævntes Paastand om at tilkendes det ovennævnte Beløb med Renter heraf som anført taget til Følge og Appellanten tilpligtet at godtgøre Appelindstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 400 Kr, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaet sig frifundet for Appelindstævntes Tiltale. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Hverken ved det under den ovennævnte Undersøgelse — hvoraf Udskrift er fremlagt — fremkomne eller ved Sagens øvrige Oplysninger kan det anses godtgjort, at Appellanten har gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold overfor Appelindstævnte, hvorhos der ej heller iøvrigt er oplyst Omstændigheder, der kunde begrunde en selvstændig Ret for Appelindstævnte til at kræve det af Kristensen til Appellanten betalte Beløb af 4800 Kr udbetalt af denne. Under Undersøgelsen maa Kristensen imidlertid anses til Fordel for Appelindstævnte at have givet Afkald paa det ham hos Appellanten tilkommende Beløb, og da dette ved Opgørelsen af 18 Juli f. A. maa anses endelig fastsat til 1800 Kr, vil Appellanten være at tilpligte at betale Appelindstævnte nævnte 1800 Kr tilligemed Renter heraf som paastaet, hvilket Beløb følgelig vil kunne hæves paa den ommeldte Kontrabog.

Processens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 300. Højesteretssagfører Henriques
 mod
Herman Valdemar Charles Faust (Def. Stein),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 April 1919: Arrestanten Herman Valdemar Charles Faust bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Magnussen og Rievers, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Juni 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretære.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 16.

Torsdag den 12 Juni.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Valdemar Charles Faust til Højesteretssagførerne Henriques og Stein 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Herman Valdemar Charles Faust, der tiltales for Tyveri, er født den 26 Marts 1882 og tidligere i Følge Dom anset: ved Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 27 Januar 1897 efter Straffelovens § 233, kfr. §§ 36, 57 og 62, med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Juni 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 26 November 1918, mens han opholdt sig ombord paa et i Frihavnen liggende Dampskib, hvor han arbejdede som Fyrbøder, har stjaalet en Messinghane samt en Messingring, hvilke Koster, der er vurderet til ialt 40 Kr, beroede i uafaaaset Gemme i et af Skibets Rum, til hvilket Arrestanten havde uhindret Adgang. Det Stjaalne tilhørte »Det forenede Dampskibsselskab«.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 4 Marts 1919 har udtalt Følgende:

»Arrestanten er efter alle de foreliggende Oplysninger en typisk degenereret med ringe Begavelse, men ikke at kalde imbecil, med meget stærke Følelsesreaktioner dels overfor Vrede, hvorved han har

kunnet drives til uoverlagte Handlinger, dels overfor andre ubehagelige Indtryk; saaledes ligner Søsterens Beskrivelse af hans Sygdom, naar han havde Modgang, ganske en Hysterikers Reaktion paa ubehagelig Affekt. Arrestantens »Sindssygdom« maa ogsaa opfattes som en degenereret Reaktion paa de pinlige psykiske Indtryk, der skyldes Arrestationen og Forhørene. At hans Sindstilstand har været sygelig, nærer jeg ingen Tvivl om; derimod tvivler jeg stærkt paa, at han i Virkeligheden tror paa de barokke Forestillinger, han har produceret.

Hans hele Væsen er for Tiden saa lidt paavirket, at jeg mener, at det er forsvarligt at prøve, om han ikke kan afsone en eventuel Straf uden psykiske Forstyrrelser. For hans Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket kan de under Arrestopholdet indtraadte Tilfælde ikke komme i Betragtning.«

Retslægeraadet har derhos i en under Sagen afgivet den 8 April 1919 dateret Erklæring udtalt, at Arrestanten er et svagt begavet, psykisk degenereret og noget hysterisk Individ, som efter Arrestationen har gennemgaaet en Fængselspsykose, men som ikke kan antages at have været sindssyg, da han begik det omspurgte Tyveri.

Idet Arrestanten herefter maa antages at have været fuldt tilregnelig, da han begik Tyveriet, vil han som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 231 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 301. Højesteretssagfører Harboe
 mod
 Rudolf Carl Max Ehlert (Def. Graae),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1919: Arrestanterne Frantz Otto Carl Rammin og Rudolf Carl Max Ehlert bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Aage Smith og Godskesen, 30 Kr til hver. Efter udstaaet Straffetid vil begge Arrestanterne derhos være at udbringe af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rudolf Carl Max Ehlerts Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for nævnte Tiltalte findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Rudolf Carl Max Ehlert bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Graae 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Frantz Otto Carl Rammin og Rudolf Carl Max Ehlert tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Ehlert, hvis opgivne Alder af 27 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 7 November 1918 meddelte Heinrich Josef Classen, der er født i Tyskland i 1889 til Politiet, at han samme Dag i en Beværtning skulde træffe to andre tyske Mandspersoner, der havde foreslaaet ham, at de Natten mellem den 7 og 8 November skulde begaa Indbrudstyveri i Banken i Kastrup; Politiet lod derefter holde Vagt udenfor Caféen, og da Classen i Følge med Arrestanterne forlod Caféen Kl. 10½ om Aftenen, fulgte Betjentene efter dem til Arrestanternes Bopæl i Istedgade, og da Arrestanterne sammen med Classen lidt efter gik herfra, blev de ført til Politikammeret, hvor Arrestanterne blev sat under Anholdelse.

Classens Forklaring gaar nærmere ud paa, at han den 6 November 1918 traf Arrestanterne, som han tidligere ved en enkelt Lejlighed havde talt med, og fortalte dem, at han ingen Penge havde. De meddelte ham da, at de havde forsøgt at foretage et Indbrudstyveri i Banken i Lyngby; de havde anvendt Handsker under Indbrudet; efter hvad Ehlert sagde, var Rammin i Færd med at bore i Døren i Pengeskabet, da de blev overraskede af en Natvægter; de havde besluttet, at de for Fremtiden vilde være 3 til Udførelse af Tyverier. Det forekom Vidnet, at de ogsaa talte om et tidligere, men dette huskede han ikke nøjere. Den 7 November foreslog Arrestanterne Classen, at de samme Dags Nat skulde begaa Indbrud i Banken i Kastrup, hvor Rammin oplyste, at han een Gang havde været, idet han havde været nede i Kælderen og havde lagt Mærke til, at der derfra kunde brydes gennem Loftet op i Bankkloalet i Stueetagen. Efter Aftale mødtes Classen og Arrestanterne i den fornævnte Beværtning, og da de Kl. 10½ gik til Arrestanternes Bopæl i Istedgade, var det før at afhente det til Udførelsen af det planlagte Indbrud fornødne Værktøj. I Logiset tog Ehlert en Del Værktøj op af en Kuffert, hvoraf han overgav Classen en Tang, 1 Mejsel, 1 Skruetrækker og et Par Handsker; Rammin tog blandt andet en ladt Revolver og et Hylster med Patroner, hvilke Ting Classen fik ham til at overlevere til sig.

Ved Indførelsen paa Politistationen fandtes Classen i Besiddelse af de nævnte Ting; Rammin fandtes i Besiddelse blandt andet af to Mejsler og en Lommelygte, Ehlert blandt andet af en Boremaskine, to Bor, en Lommelygte og et Par Handsker.

Forundersøgelsen har derefter blandt andet beskæftiget sig med et Natten til den 31 Oktober 1918 sket Indbrud i Sparekassen for Lyngby og Omegn, om hvilket Nattevægter Martin Andreas Johansen har forklaret, at han om Natten Klokker 12½ opdagede, at der var Tyve i Sparekassens Lokale; da han fik Døren dertil aabnet, saae han en Person springe ud gennem et Vindue, og han hørte Trinene af to Personer, der løb derfra. Der var boret og brækket blandt andet i Jærnpengeskabet. Tyvene havde øjensynlig skaffet sig Adgang gennem et Vindue. I Vandueskarmen var efterladt en Haandboremaskine uden Bryststykke og en Tang.

Da der ved et forsøgt Indbrudstyveri i Sundbyernes Posthus i Oliebladsgade Natten til den 9 Oktober 1918 var efterladt et Bryststykke til en Haandboremaskine, har Forundersøgelsen tillige omfattet de med dette Indbrud forbundne Omstændigheder. Det er herom blandt andet oplyst, at Tyven havde skaffet sig Adgang gennem et Vindue, og at et Jærnpengeskab og en Pengekasse er blevet opbrudt; Tyven maa antages at være blevet forstyrret ved Tilstedekomsten i Ejendommens Gaard af et Postbud. Det af Tyven efterladte Bryststykke til et Bor blev undersøgt af Centralbureauet for Identifikation, hvorved der fandtes et brugeligt Fingeraftryk; efter Anholdelsen af Arrestanterne er det af Bureauet oplyst, at det har kunnet konstateres, at dette Fingeraftryk hidrører fra Arrestanten Rammins Pegefinger.

Den 5 November 1918 anmeldte Direktør Emil Bernhard Petersen, at der om Natten mellem Klokker 1 og 2 havde været Indbrud i den af ham beboede Villa i Kastrup, hvori Amagerbanken har Lokaler; i Stueetagen var Vinduet i et Værelse lukket op, og da Anmelderen, der havde hørt Støj, kom til Stede, fandt han Døren mellem dette Værelse og Bankens Lokale aflaaet indvendig fra. Fodspor viste, dels at Tyven havde været i Bankens to Lokaler, dels at han havde forladt Stedet ved at springe ud gennem et Vindue. Bankens indmurede Pengeskab, hvori der fandtes flere Tusind Kroner, var ikke antastet, men Anmelderen mente, at han var kommet saa hurtig til Stede, at Tyven ikke havde kunnet naa at foretage sig noget i saa Henseende.

Arrestanten Rammin har under Sagen tilstaaet at have udført Tyveriforsøget i Banken i Kastrup. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han nogle Dage i Forvejen sammen med Ehlert var taget udenfor København for at finde et Sted at begaa Indbrud, og at de herunder blev enige om at begaa Indbrud fra den fornævnte Villa, hvori der var Banklokaler. De tog om Aftenen den 4 November 1918 med Sporvognsline 2 til Liniens Endepunkt og havde medtaget noget af det i Bevaring tagne Værktøj. Arrestanterne gik ved 1-Tiden om Natten ind i Villaens Have, hvor Arrestanten med en Skruetrækker opbrød et Vindue, gennem hvilket han, medens Ehlert blev staaende i Haven, steg ind i Stuen, fra hvilken der var uhindret Adgang til de andre Værelser. Han omdrejede Laasen i Døren mellem den Stue, han var kommet ind i, og

det tilstødende Værelse og undersøgte ved Hjælp af en Lommelygte Forholdene, men opgav med det medbragte Værktøj at sprænge Pengekabet og forlod Stedet gennem et Vindue. Han krøb nu for at begaa Tyveri af Drikkevarer gennem et aabentstaaende Vindue ind i Kælderen, men da en Hund gav sig til at gø, krøb han atter ud af Kælderen uden at have stjaalet noget, hvorefter han sammen med Ehlert, der stadig havde været i Haven, forlod Gerningsstedet.

Arrestanten Rammin har endvidere tilstaaet, at han den 7 November i Forening med Ehlert havde planlagt et nyt Indbrud samme Sted, hvori ogsaa Classen skulde deltage; Tyveriet skulde udføres ved gennem Vinduet at stige ind i Kælderen og fra denne at bryde gennem Loftet op i Banklokalet i Stueetagen. Det Værktøj, hvoraf de og Classen blev fundet i Besiddelse, hentede de i Logiset i Istedgade for at bruge det ved Tyveriets Udførelse.

Arrestanten har derimod nægtet sig skyldig i Tyveriforsøgene i Postkontoret i Oliebladsgade og i Sparekassen i Lyngby; han har efter nogen Nægtelse erkendt, at han har haft i Hænde et Borsving, som det ved Postkontoret forefundne, men har hævdet, at to andre Tyskere har forevist ham det; den ene af dem udtalte, at han vilde begaa Indbrud ved Hjælp af Boret, og har ogsaa omtalt, at de havde begaaet Indbrud i en Bank i Lyngby. Disse to Tyveriforsøg omfattes ikke af Tiltalen i Sagen.

Arrestanten Ehlert nægter sig skyldig i de ham paasigtede Forsøg paa Tyveri. Han hævder, at Arrestanten Rammins Forklaring om Arrestanten Ehlerts Deltagelse i Indbrudet i den Bygning i Kastrup, hvor Banken er til Huse, er Opspind; han har erkendt, at Arrestanterne og Classen den 7 November i Arrestanternes Logis afhentede det i deres Besiddelse forefundne Værktøj, som han ligeledes erkender — i alt Fald for en stor Del — at have indkøbt, men han har villet paastaa, at de afhentede Værktøjet for samme Aften at rejse med et Tog over Vamdrup til Tyskland, og benægter Rigtigheden af Classens og Arrestanten Rammins Forklaringer om Aftalen om Tyveri i Bankbygningen i Kastrup.

Det er oplyst, at det sidste Tog, der har Forbindelse med Vamdrup, afgaar forud for det Klokkeslet, da Arrestanterne i deres Logis afhentede Værktøjet, og at der her beroede en stor Del andre Arrestanterne tilhørende Genstande, og ligesom det ved den af Vidnet Classen afgivne, af ham beedigede Forklaring i Forbindelse med Arrestanten Rammins Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa anses for bevist, at Arrestanten Ehlert har deltaget i Aftalen den 7 November 1918 om at begaa det nævnte Tyveri og i de til Iværksættelsen heraf efter det Oplyste foretagne Skridt, saaledes findes det under Hensyn til Arrestantens løgnagtige Benægtelse paa nysnævnte Punkt ubetænkeligt i det Hele at lægge Arrestanten Rammins Forklaring til Grund, forsaavidt denne angaar Tyveriforsøget Natten til den 5 November samme Sted, og saaledes at anse det for bevist, at Arrestanten Ehlert har deltaget i dette paa den af Arrestanten Rammin omfoklarede Maade, hvorved bemærkes, at Arrestanten Rammins Forklaring herom, der i sin Helhed bærer Troværdighedens Præg, ifølge Vidnet, Direktør Petersens Forklaring ogsaa i Enkeltheder er stemmende med det Passerede, at det ved Arrestan-

tens Ehlerts Erkendelse og Arrestantens Rammins Forklaring saavel som ved en Række Vidneforklaringer er godtgjort, at Arrestanterne Rammin og Ehlert har boet og færdedes sammen fra omkring 1 Oktober 1918 til deres Anholdelse, den 7 November s. A., og at Arrestanten Ehlert har erkendt, at han ikke kan angive nogen Grund til, at Arrestanten Rammin i Strid med Sandheden skulde forklare til Skade for ham.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229, 4 Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr til hver.

Arrestanterne, der er Udlændinge og ikke i de 5 sidste Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, bliver i Medfør af Straffelovens § 16 tillige at dømme til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Mandag den 16 Juni.

Nr. 89. Aktieselskabet **Det forenede Dampskibsselskab** (Overretssagfører V. Holten-Bechtolsheim)

mod

Aktieselskabet **Nordisk Kaffekompagni** (Fenger),

betræffende Appellantens Pligt til at udrede Erstatning til Indstævnte i Anledning af Tilsidesættelsen af Indstævntes Interesser under Tilbage-sendelsen til England af et af Englænderne beslaglagt Parti Kaffe.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 Maj 1918: De Indstævnte, A/S Det Forenede Dampskibs-Selskab, bør til Sagsøgerne, A/S Nordisk Kaffe Kompagni, betale 36.885 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra den 23 August 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 450 Kr, men bør iøvrigt for deres Tiltale fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter Indstævningen og Proceduren foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højeste-

ret betaler Appellanten, Aktieselskabet Det forenede Dampskibsselskab, til Indstævnte, Aktieselskabet Nordisk Kaffe Kompagni, med 1000 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I December 1915 afskibedes fra New York med »Det Forenede Dampskibsselskab«s Damper »Oskar II« til A/S Nordisk Kaffe Kompagni, København, et Parti Kaffe, der efter Konnossementets Angivende udgjorde 3012 Sække. Paa Rejsen hertil blev Skibet visiteret i Kirkwall. De engelske Myndigheder beslaglagde forskellige af de ombordværende Varer bl. a. det nævnte Kaffeparti, men i Overensstemmelse med en imellem Dampskibsselskabet og den engelske Regering truffet Overenskomst blev det tilladt Skibet at sejle videre uden den Forsinkelse for Skibet, som de beslaglagte Varers Udlosning vilde medføre. Tilladelsen var betinget af et Løfte om, at Partiet skulde blive tilbagesendt til England eller oplægges i Danmark indtil Krigens Afslutning.

Partiet ankom til København. Største Delen af det blev i Januar 1916 tilbagesendt til England med Damper »Trondhjem« og ankom lykkelig til Liverpool. 465 Sække, som ikke var kommet med »Trondhjem«, blev sendt med Damperen »Kiew«, der afgik den 17 Januar til Liverpool. »Kiew« blev paa Rejsen opbragt af et tysk Krigsskib og bragt til Svinemünde. I Tyskland rejstes der Priseretssag, og saavel Skib som største Parten af Ladningen, deriblandt de 465 Sække Kaffe kondemneredes som destinerede til fjendtlige Myndigheder. Dommen appelleredes til Overpriseretten, der stadfæstede den den 19*) Februar 1917.

Den til England ankomne Del af Kaffen blev senere udleveret Nordisk Kaffe Kompagni mod Deponering af Fakturaværdien for denne Del af Kaffen, og den i England rejste Priseretssag drejer sig nu dels om Frigivelsen af det deponerede Beløb, dels om Erstatning for de i Tyskland havnede Varer, som jo ikke vilde være kommet til Tyskland, hvis de ikke havde været beslaglagt. Denne Priseretssag har ikke fundet sin Afgørelse endnu.

Det Forenede Dampskibs-Selskab har i sin Tid meddelt Nordisk Kaffe Kompagni, at Varen var beslaglagt, men har — efter hvad der maa antages — ikke inden det Tidspunkt, da »Kiew« var opbragt, meddelt Kompagniet, at Varen vilde blive sendt tilbage til England, end sige naar og med hvilke Skibe den vilde blive tilbagesendt, og Kaffe Kompagniet har derfor ikke haft Lejlighed til at krigsforsikre Varen for Tilbagereisen fra København til England.

De 465 Sække, der er gaet til Tyskland, og det Antal Sække, der fra England er tilbageleveret Nordisk Kaffe Kompagni, udgør ikke hele det i Konnossementet nævnte Kvantum, der er en Manko paa 64 Sække,

*) Skal være 9de.

om hvilke det ikke har kunnet oplyses, hvor de er blevet af, om de er forblevet i Amerika eller er blevet borte ved Omladningerne i Danmark eller i England.

Under nærværende Sag har A/S Nordisk Kaffe Kompagni paa-staaet Det Forenede Dampskibs-Selskab dømt til at betale Erstatning for de af det tyske Krigsskib opbragte 465 Sække og for de manglende 64 Sække. Idet Sagsøgerne mener at kunne kræve Erstatning beregnet efter Værdien af Kaffe i København paa den Tid, »Kiew« blev opbragt, har de krævet Kaffen erstattet med 45.009 Kr foruden Omkostninger ved Priseretssagen 750 Kr eller ialt 45.759 Kr med Renter 5 pCt fra Stævningens Dato, den 23 August 1917, og Sagens Omkostninger. Hvad de 465 Sække angaar, gør Kompagniet gældende, dels at det Arrangement, som Dampskibsselskabet har truffet med den engelske Regering om Frem- og Tilbagesendelse, er truffet i Rederiets Interesse, og at Rederiet allerede af den Grund maa hæfte for den i denne Anledning skete Skade, dels og navnlig, at Tilbagesendelsen ikke er foretaget paa forsvarlig Maade, da der dertil maatte kræves, enten at der skete Henvendelse til Ladningsejerne, saa at disse kunde tegne Krigsforsikring, eller at Dampskibsselskabet tegnede Krigsforsikring paa deres Vegne.

Det Forenede Dampskibs-Selskab gør gældende, at det omtalte Arrangement er truffet i alle Vedkommendes, ogsaa i Sagsøgernes Interesse (idet det i Almindelighed vil være [til] Fordel for en Ejer under Forhandlingerne med den engelske Regering om Frigivelse af en beslaglagt Vare, at Varen befinder sig her i Landet), at det vilde have været ganske urigtigt af dem at lade Folk vide, med hvilket Skib beslaglagte Varer gik tilbage til England, da det saa let kunde blive erfaret af de tyske Myndigheder, hvad der vilde udsætte Skib og Ladning for Fare, samt at alle deres Forpligtelser overfor Sagsøgerne var ophørt med Beslaglæggelsen, idet Fragtkontrakten siden da maatte betragtes som ophævet. Selskabet gør endelig gældende, at Sagsøgerne sandsynligvis slet ikke vilde have ladet de omhandlede Varer krigsforsikre, hvis de havde faaet Kundskab om Tilbagesendelsen, og at det derfor ikke kan betragtes som givet, at de har lidt noget Tab ved ikke at faa Underretning, samt at der i alt Fald ikke kan blive Tale om en Domfældelse for Tiden, da der jo er Mulighed for, dels at Sagsøgerne faar Erstatning i England for de til Tyskland gaaende Varer og saaledes ikke lider noget Tab, dels at Priseretsdommen i England vil faa et saadant Indhold, at det er klart, at Varerne vilde være prisedømt der, hvis »Kiew« ikke var blevet opbragt af Tyskerne, i hvilket Tilfælde Tabet jo vilde være lidt, selv om Varen aldrig var kommet til København og aldrig var kommet med »Kiew«.

Det er in confesso, at Varen har været krigsforsikret paa Vejen fra Amerika til Danmark, men at denne Forsikring ikke omfattede Kapring. Det er imidlertid oplyst, at Grunden til, at Forsikringen ikke omfattede Kapring, er at søge i, at det næsten var umuligt paa det paagældende Tidspunkt at tegne en Forsikring omfattende Kapring paa Rejsen fra Amerika til Danmark, og Sagsøgerne har gjort gældende, at det er givet, at de vilde have [tegnet] Krigsforsikring ogsaa for Kapring paa

Rejsen fra Danmark til England, hvis de havde anet, at Varen skulde sendes tilbage.

Det er in confesso, at det indstævnte Dampskibsselskab i Forsikringsselskabet Baltica har tegnet Krigsforsikring paa 1.152.700 Kr for de Returnarer, der gik med »Kiew« fra København til Liverpool, men denne Police er kun tegnet i Selskabets egen Interesse og kan altsaa ikke gøres gældende af Sagsøgerne, men derimod antageligt af det indstævnte Selskab, hvis dette maatte blive dømt.

Der skønnes ikke at kunne være Tvivl om, at Det Forenede Dampskibs-Selskab under de angivne Omstændigheder har haft Pligt til at varetage Ladningsejernes Interesse paa bedste Maade og altsaa enten at give dem den fornødne Meddelelse, saa at de selv kunde forsikre Varen, eller ogsaa, hvis Dampskibsselskabet maatte finde en Hemmeligholdelse fornøden, at foretage den efter Omstændighederne paakrævede Forsikring tegnet paa Ladningsejernes Vegne. Retten maa gaa ud fra, at Ladningsejerne vilde have krigsforsikret Varen, hvis de havde vidst noget om Returneringen, og maa derfor finde Dampskibsselskabet pligtig til at give Erstatning. Den Omstændighed, at Sagsøgerne*) er pligtig at betale Erstatning, kan ikke være afhængig af, hvilket Udfald Priseretsdommen maa faa, men Dampskibsselskabet maa, naar det har betalt Sagsøgerne Erstatning, selvfølgelig have et Krav paa at træde ind i deres eventuelle Rettigheder overfor England.

Hvad Mankoen for de 64 Sække Kaffe angaar, har de Indstævnte paastaaet sig frifundet af den Grund, at Mankoen meget mulig er opstaaet i England, og at den i saa Fald er Dampskibsselskabet utilregnelig. Selskabet skønnes imidlertid ogsaa at maatte betale Erstatning for denne Manko, bl. a. af den Grund, at det ikke er udelukket, at den stammer fra Indladningen i Amerika eller Omladningen i København.

Subsidiært har det indstævnte Selskab henvist til en Bestemmelse i Konnossementet, hvorefter der ved Udregning af en hvilken som helst Hæftelse, der kan paahvile Rederen ifølge Forsømmelse eller paa andet Grundlag, ikke kan sættes nogen højere Værdi paa de paagældende Varer end Fakturaprisen og gør gældende, at Erstatningen af den Grund er for højt ansat, og heri maa der gives Selskabet Medhold. Efter Fakturaprisen maa Erstatningen for Kaffen bestemmes til 36.135 Kr, og dette Beløb vil derfor være at udbetale tilligemed de 750 Kr, som udgør Omkostningerne for Priseretssagen. Der vil herefter være at betale ialt 36.885 Kr med Renter som i Stævningen anført og tillige Sagens Omkostninger, der findes at kunne bestemmes til 450 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

*) Skal være Indstævnte.

Tirsdag den 17 Juni.

Nr. 54. Aktieselskabet William Farre (Bruun)

mod

Skandinavisk Grammophon Aktieselskab og Skandinavisk Odeon Aktieselskab (Krag),

betræffende Krænkelse af Eneret til Reproduktion af nogle Sange.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1918: De Indstævnte, A/S William Farre, bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kr og med ovenanførte Begrænsning erstatte Citanterne, Skandinavisk Grammophon, A/S, og Skandinavisk Odeon, A/S, al disse ved den skete Krænkelse af deres Eneret forarsaget Skade efter uvildige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. Sagens Omkostninger betaler de Indstævnte til Citanterne med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omtalte Overenskomst af 11 Juni 1915 hjemler ikke de Indstævnte Andet og Mere end en Ret til efter Begæring og mod Betaling af det i § 2 nævnte Vederlag at faa den i Overenskomsten omhandlede Eneret overdraget, og saadan Overdragelse havde ikke fundet Sted med Hensyn til de fem Sange, da disse i November 1917 blev købt af Appellanten. Herefter og da det ikke er bevist, at Appellanten ikke har været i god Tro ved Købets Afslutning, vil Appellanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte i solidum at burde betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet William Farre, bør for Tiltale af de Indstævnte, Skandinavisk Grammophon Aktieselskab og Skandinavisk Odeon Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler de Indstævnte, En for Begge og Begge for En, til Appellanten med 400 Kroner. Sa a betaler de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Mellem Citanterne, Skandinavisk Grammophon, A/S, og Skandinavisk Odeon, A/S, paa den ene Side og Forfatteren Alfred Kjerulf paa

den anden Side blev der den 11 Juni 1915 oprettet en Kontrakt, hvis § 1 er saalydende:

»Mindst 8 Dage forinden der bliver Première paa en Kabaret, Revy, Vaudeville, Teaterstykke, enkelte Foredrag af Sange eller andre Arbejder, til hvilke Kjerulf er Forfatter eller Medforfatter, meddeler han dette saavel til Grammophon som til Odeon.

Ved anbefalet Brev, afsendt senest 8 Dage efter de paagældende Premierer, meddeler Grammophon og Odeon til Kjerulf, hvilke Arbejder med tilhørende Musik som de ønsker at optage til fonogrammatisk Reproduktion og Udnyttelse.

Mod at Kjerulf erhoder nedennævnte Betaling (jfr. § 2) erhoder Grammophon og Odeon den udelukkende Eneret til at lade Kjerulfs nævnte Arbejder med tilhørende Musik indspille og indsynges paa Synge- og Talemaskiner, til at lade dem fonogrammatisk reproducere i den Udstrækning, de maatte ønske samt til at lade Gengivelserne offentlig udføre — kort sagt enhver Ret, som Kjerulf selv eller hans Medforfatter eller Medkomponist efter de gældende Lovgivninger, deri ogsaa indbefattet Retten til at overdrage den herved solgte Ret til Andre og til at udnytte den økonomisk paa en hvilkensomhelst Maade, indenfor det mekaniske Omraade, idet Kjerulf overfor Grammophon og Odeon indestaar for, at hans musikalske eller litterære Medarbejders Ret tillige overdrages til Grammophon eller Odeon, uden at der ydes særligt Vedderlag derfor. Selskaberne erhoder endvidere Ret til at lade et enkelt trykt Eksemplar af hver Sang el. lign. følge med Grammophon- og Odeon-Pladerne, naar disse forhandles.«

Ifølge Kontraktens § 2 skulde der betales Kjerulf 60 Kr for hvert af hans og Medforfatters Arbejde med tilhørende Musik, som optoges, og ifølge § 7 var Kontrakten uopsigelig fra alle Sider indtil Udgangen af Aaret 1919.

Paa Forsiden af de i Trykken enkeltvis udgivne Sange med underlagt Tekst af den Revy, »Kongerevuen« kaldet, der kom op paa Scala-Teatret her i Staden i December 1917, anføres Axel Andreasen og Kjerulf som Forfattere. Af denne Revys Sange er følgende fem solgt pr. Fonografvalser til de Indstævnte, A/S William Farre, nemlig: »Min Kones Mand«, »Julle«, »Drenge«, »Aa, ta' og ta' den a'« og »Hankøn og Hunkøn«.

Under 1 Marts 1918 tilskrev Citanterne ved deres Sagfører de Indstævnte dels om at standse Salget, dels om at Citanterne i videste Omfang reserverede sig at gøre fuldt Straf- og Erstatningsansvar gældende mod de Indstævnte. Da de Indstævnte efter Citanternes Anbringende i hvert Fald efter Modtagelsen af Citanternes nævnte Skrivelse af 1 Marts 1918 har været vidende om, at Retten til fonogrammatisk Udnyttelse tilkom andre Selskaber, paastaar Citanterne under nærværende Sag de Indstævnte for Overtrædelse af Lov Nr 72 af 1 April 1912 efter Lovens § 17 dels idømt Straf, dels tilpligtet at betale Citanterne en Erstatning, stor 3000 Kr, eller et af Retten fastsat Beløb tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, som maatte blive tilkendt, 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 16 Marts 1918, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes Føje til mod Citanternes Protest at bevilge den af de Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag, den 4 Oktober 1918, begærede Anstand til Vidneførsel.

Til Støtte for deres Frifindelsespaaestand gør de Indstævnte gældende, at de har afkøbt Axel Andreasen Retten til paa Fonografvalser at fremstille de ommeldte 5 Sange, at de Indstævnte saaledes bygger deres Ret paa Andreasens Ret, samt at Kjerulf ikke med Retsvirkning kan disponere over en Medforfatters Ret, naar ikke denne har overdraget ham Retten dertil.

De Indstævnte har derhos anbragt, at Citanterne ikke har lidt noget Tab — specielt ikke Tab paa 3000 Kr — ved ikke at erholde de paagældende Sange, og de har i saa Henseende særlig anført dels at i hvert Fald enkelte af Sangene ikke er forfattet af Kjerulf, dels at Citanterne havde været ude af Stand til at benytte sig af deres Eneret, fordi de ikke kunde skaffe Grammophonplader og Fonografvalser fremstillet.

Axel Andreasen har under et Tingsvidne i en af Citanterne mod Kjerulf anlagt Sag, af hvilket Tingsvidne der under nærværende Sag er fremlagt Genpart, som Vidne forklaret, at han og Kjerulf var Ejere af Sangene i »Kongerevuen«, og at de derfor begge har solgt de fonogrammatisk Rettigheder over disse Sange til de Indstævnte, men at Forholdet til de Indstævnte iøvrigt ordnedes af Kjerulf.

Naar henses hertil og til, at de Indstævntes Opmærksomhed ved Citanternes forommedte Skrivelse af 1 Marts 1918 er blevet henledet paa Citanternes Eneret til de Sange, hvortil Kjerulf var Forfatter eller Medforfatter, findes de Indstævnte, idet det ikke er godtgjort, at Kjerulf ikke er Forfatter eller Medforfatter til samtlige de under Sagen ommeldte Sange, til hvilke han — som nævnt — paa Forsiderne til Sangene anføres som Forfatter sammen med Axel Andreasen, at have krænkede den af Citanterne efter deres Kontrakt med Kjerulf tilkommende Eneret, og de vil herefter for det af dem udviste Forhold være at anse efter § 17 i fornævnte Lov af 1 April 1912 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr, hvorhos de Indstævnte vil være pligtig at betale Citanterne Erstatning.

Da der imidlertid ikke er forelagt Retten Oplysninger, hvorefter det Citanterne paaførte Tab kan bestemmes, vil Erstatningen være at fastsætte af uvillige af Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 3000 Kr, og saaledes at de Indstævntes Betalingspligt bortfalder, naar og forsaavidt Citanterne maatte være fyldstgjorte for deres Erstatningskrav af Alfred Kjerulf, hos hvem der i den ommeldte mod ham af Citanterne anlagte Sag ved Rettens Dom af Dags Dato ligeledes er tilkendt Citanterne Erstatning for det Tab, Citanterne maa antages at have lidt ved den skete Krænkelse af deres Eneret.

Sagens Omkostningerne findes de Indstævnte at burde tilsvare Citanterne med 100 Kr.

O n s d a g d e n 18 J u n i .

Nr. 51. Møller og Fæster af Nederste Ørkilds Mølle **Lars
Andreas Nielsen** (Selv)
m o d
Baroniet Lehn (Graae).

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af en paa Grundlag af et indgaaet Forlig foretagen Fogedforretning, hvorved Appellanten blev udsat af en Ejendom, som han havde haft i Fæste.

Sunds-Gudme Herreders Fogedrets Kendelse af 21 Marts 1918: Den begærte Udsættelsesforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1918: Den ovennævnte Udsættelsesforretning bør nyde Fremme. I Sagsomkostninger betaler Kontraappellanten, Møller og Fæster af »Nederste Ørkilds Mølle« Lars Andreas Nielsen af Tved, til Hovedappellanterne, Baroniet Lehn, 150 Kr inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den Frist, som blev sat ved det i den indankede Dom nævnte Forlig, først udløb den 10 November 1917.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Møller og Fæster af Nederste Ørkilds Mølle, Lars Andreas Nielsen, til Indstævnte, Baroniet Lehn, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Fæstekontrakt af 31 August 1899 gav Baroniet Lehn paa nærmere angivne Vilkaar den Baroniet tilhørende, som det maa antages ikke fæstepligtige Ejendom Matr. Nr 2 af Tved, kaldet »Nederste Ørkilds Mølle«, i Fæste til Lars Andreas Nielsen for hans og Hustrus

Livstid. I Indfæstning betalte Fæsteren 12.000 Kr., hvorhos han skulde betale 500 Kr i aarlig Fæsteafgift, at erlægge halvaarsvis bagud hver 1 Maj og 1 November, samt udrede samtlige paa Ejendommen hvilende Skatter og Afgifter m. m.

Ved Forligsklage af 4 Juli 1917, forkyndt den 12 s. M., paabegyndte Baroniet Retssag mod Fæsteren dels til Betaling af Fæsteafgiften for Halvaaret til 1 Maj 1917 med 250 Kr og af Skatter og Afgifter pr. April Termin 1917, som Baroniet havde betalt med 182 Kr 51 Øre, altsaa ialt 432 Kr 51 Øre med Renter 5 pCt p. a. og skadesløse Omkostninger, dels til Fæstets Forbrydelse. Ved Sagens Foretagelse i Forligskommissionen den 21 Juli 1917 blev Forlig indgaaet mellem Parterne saaledes, at Fæsteren forpligtede sig til at betale Fordringen med Renter og skadesløse Omkostninger paa Baroniets Kontor inden 16 Uger fra nævnte Dato, den 21 Juli 1917, ellers skulde Fæsteren have sin Ret forbrudt til Fæste af Møllen med Tilbehør og underliggende i Henhold til Forordning af 9 Marts 1838 §§ 1 og 2, og Ejeren skulde da være berettiget til at lade ham udsætte af Fæstet.

Den 9 November 1917 udløb ovennævnte Frist af 16 Uger. Den 12 s. M. betalte Fæsteren den paagældende Restance, 432 Kr 51 Øre, med Renter og Omkostninger, 10 Kr 69 Øre, hvorfor Baroniet gav Kvittering under Forbehold af, at Fæsteretten var forbrudt ifølge Forlig af 21 Juli s. A.

Ved Rekvisition af 10 December 1917 anmodede Baroniet under Henvisning til, at Fæsteren ikke havde betalt Restancen rettidigt, Fogeden i Sunds-Gudme Herreder om i Henhold til Forliget at udsætte Fæsteren af hans Fæsteret og af Møllen med Bygninger, Tilbehør og Jorder, nu matrikuleret under Matr. Nr 2 a af Tved og Matr. Nr 286 E af Svendborg Markjord. I Rekvisitionen tilføjede Baroniet bl. a., at Fæsteren siden 1910 stadig havde været i Restance med Skatter og Afgifter, for flere Terminers Vedkommende endog over et halvt Aar, hvorfor der gentagne Gange havde maattet foretages retslige Skridt imod ham, samt at han i høj Grad havde misligholdt sin Pligt til Vedligeholdelse i god Stand af Bygninger og Inventar.

Mod den begærte Udsættelsesforretning nedlagde Fæsteren Protest, idet han principielt paastod Forretningen afvist fra Fogeden, subsidiært, at Forretningen nægtedes Fremme.

Ved nævnte Herreders Fogedrets Kendelse af 21 Marts 1918 eragtedes det, at den begærte Udsættelsesforretning ikke kunde nyde Fremme.

Denne Kendelse har Appellanterne, Baroniet Lehn, indanket her for Retten, hvor Appellanterne har nedlagt Paastand om, at Kendelsen forandres saaledes, at Appelindstævnte, Møller og Fæster af »Nederste Ørkilds Mølle« Lars Andreas Nielsen af Tved, kendes pligtig til at fratræde Fæstet og at Appelindstævnte udsættes af Fæstestedet med Bygninger og alt Tilbehør, samt at Appelindstævnte tilpligtes at betale Appellanterne Sagens Omkostninger saavel for Fogedretten som for Overretten.

Appelindstævnte har efter udtaget Kontraappelstævning principalt paastaet Sagen afvist fra Fogedretten; subsidiært har han paastaet

Fogedkendelsen stadfæstet. Han har derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Til Støtte for den nedlagte Afvisningspaastand har Kontraappellanten anført, at kun den ordinære Ret, men ikke Fogeden i Henhold til Frd. af 9 Marts 1838, jfr. Frd. af 8 Juni 1787, er kompetent til at afgøre en foreliggende Sag om Forbrydelse af Fæsteret. Denne Indsigelse er imidlertid uden Betydning i nærværende Tilfælde, da Sagen ikke drejer sig om Afgørelse af et Spørgsmaal om Fæstets Forbrydelse ved en umiddelbart Fogedforretning, men om Gennemførelse af ovennævnte for Forligskommissionen indgaaede Forlig, og da Kontraappellanten har givet Afkald paa Sagens Afgørelse ved Dom, hvilket Afkald maa anses at være bindende for ham. Herved bemærkes iøvrigt med Henblik paa Forordning af 1838 § 1, at der ved Forliget blev givet Kontraappellanten en Henstand paa 16 Uger til at berigtige sin Skyld.

Naar Kontraappellanten dernæst har anført, at det indgaaede Forlig er ugyldigt, da han som Følge af, at det almindelige Kontraktfriheds Princip efter dansk Fæstelovgivning ikke er gældende i Forholdet mellem Fæsteren og hans Herskab, ikke har været berettiget til at indgaa Forliget, og i denne Forbindelse bl. a. henvist til Forordningen af 1838 § 7, der udtaler, at Gaards-Forbrydelse ikke skal kunne finde Sted i andre Tilfælde end i denne Anordning udtrykkelig nævnte samt i visse Tilfælde angaaende Hoveriet, da skønnes denne Indsigelse ligeledes uden Betydning. Som det fremgaar, drejer nærværende Sag sig ikke om Forbrydelse af Kontraappellantens Fæsteret af en ikke i Lovgivningen omhandlet Grund, men om den Maade, paa hvilken en Sag, der er rejst paa Grundlag af en af de i Lovgivningen omhandlede Forbrydelsesgrunde, er afgjort, og det ses ikke i Lovgivningen at være forbudt Fæsteren med bindende Virkning for sig inden Forligskommissionen at indgaa Forlig om en saadan Sag.

Ejheller kan der lægges Vægt paa, at det indgaaede Forlig henviser til Forordningen af 1838, da det ikke kan antages at have været Meningen, at Husbonden i Tilfælde af Forligets Misligholdelse skulde begynde en ny Retssag.

Hvad dernæst Sagens Realitet angaar, har Kontraappellanten anbragt, at han i de sidste 7 Aar til Stadighed har betalt Fæsteafgiften langt over Forfaldstid, ofte mellem et halv og et helt Aar senere, og at den i nærværende Sag omhandlede Fæsteafgift er betalt 6 Maaneder og 12 Dage over Forfaldstid; den paagældende Afgift er saaledes ikke betalt usædvanligt sent, og det er derfor uberettiget, naar Hovedappellanterne af Afgiftens ikke rettidige Betaling har taget Anledning til at søge ham udsat af hans Fæsteret. I disse Betragtninger kan der imidlertid ikke gives Kontraappellanten Medhold, idet Forholdet mellem Parterne ved det indgaaede Forlig har faaet en anden Karakter, end det i den paagældende Henseende tidligere har haft. Af samme Grund findes det derhos at være uden Betydning, at den paagældende Restance er berigtiget faa Dage efter Udløbet af den i Forliget fastsatte Betalingstid. Endelig kan der ej heller gives Kontraappellanten Medhold i, at Hovedappellanterne ved at modtage de efter

Forligets Indgaaelse forfaldne, iøvrigt til Dels ikke rettidig erlagte Afgifter er indgaaet paa Fæsteforholdets Fortsættelse, da Modtagelsen er sket under Forbehold af Hovedappellanternes Ret efter Forliget.

Herefter vil den begærte Udsættelsesforretning være at fremme.

I Sagsomkostninger vil Kontraappellanten have at betale Hovedappellanterne 150 Kr.

Nr. 306. **Højesterets sagfører Levy**
m o d
Carl Johannes Andersen (Def. Møldrup),
 der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 20 Juni 1918: De Tiltalte Carl Johannes Andersen og Ansgar Andreas Andersen bør straffes med simpelt Fængsel, førstnævnte i 20 Dage, sidstnævnte i 10 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En udreder Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Mørch, 16 Kr. For Tiltalte Ansgar Andreas Andersens Vedkommende udsættes Straffens Fuldbyrdelse, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra Dommens Afsigelse at regne paa Vilkaar, at de i Lov 1 April 1911 § 20 ommeldte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Oktober 1918: De Tiltalte Carl Johannes Andersen og Ansgar Andreas Andersen bør hen sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 60 Dage og 20 Dage, dog at for Tiltalte Ansgar Andreas Andersens Vedkommende Straffens Fuldbyrdelse udsættes, og Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juli 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 17.

Onsdag den 18 Juni.

Højesterets Dom.

Efter Alt, hvad der foreligger, maa Tiltalte Carl Andersens Forklaring om, at han ikke vidste, at det var ulovligt at opsamle Projektiler paa det i den indankede Dom nævnte Sted, forkastes. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Johannes Andersen til Højesteretssagførerne Levy og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstreret indankede Sager Carl Johannes Andersen, og Ansgar Andreas Andersen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte Carl Johannes Andersen, der er født den 4 Maj 1899, har ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1917 været anset efter Straffelovens § 229 Nr 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf imidlertid ved kgl. Resolution af 7 November s. A. formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage paa Vilkaar, at han i Løbet af 5 Aar efter Udtaaelsen af denne Straf førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, hvorimod den i modsat Fald vilde være at fuldbyrde med samme Art Fængsel i 80 Dage. Tiltalte Ansgar Andreas Andersen, der er født den 1 April 1898, ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under tvende i Henhold til Overrettens Kendelse optagne yderligere Forhør, blev det den 14 Maj d. A. til pensioneret Oversergent M. J. Christensen, der fører Tilsyn med de militære Skydebaner i Aalborg, anmeldt, at to Personer opholdt sig paa Skydevoldene sammesteds, og da Chri-

stensen formodede, at de søgte efter Projektiler, foranledigede han dem straks efter anholdt af de Menige Aage Gudum Andersen og Christian Martinus Christiansen, der traf de paagældende — nemlig de Tiltalte — i Besiddelse af en lille Pose, indeholdende 2,20 kg Blykugler.

Til en samme Dag optagen Politirapport afgav Tiltalte Carl Andersen derpaa ifølge Indholdet af Rapporten en Forklaring, der tiltraadtes af Medtiltalte, og som gik ud paa, at de to Tiltalte i Forening havde tilegnet sig de ommeldte Blykugler fra de militære Skydebaner. Efter Tiltalte Carl Andersens videre Forklaring var de gaaet langs Fjorden for at opgrave Sandorme, og da de herunder kom hen til Skydevoldene og saa, at der i Jordoverfladen laa Blykugler, opsamlede de disse, idet de var uvidende om, at dette ikke var tilladt. Under det derefter den 17 Maj d. A. afholdte Forhør godkendte begge de Tiltalte efter det Protokollen tilførte deres Forklaringer til Rapporten, idet de paany tilstod sig skyldige i Tyveri af Blykuglerne, men til deres Undskyldning anførte, at de ikke ansaa Blyet, som de dog agtede at søge solgt, for at have nogen Værdi, og at de ikke havde været opmærksomme paa de ved Skydevoldene anbragte Opslag om, at Opsamling var forbudt. I et den 24 s. M. afholdt Slutningsforhør gentog de endelig, at de ikke havde vist, at Opsamlingen var ulovlig, idet de tilføjede, at de i modsat Fald kunde været undløbet, da de to Soldater nærmede sig.

Ved Underrettsdommen blev begge de Tiltalte ansete efter Straffelovens § 235, Tiltalte Carl Andersen med simpelt Fængsel i 20 Dage, hvilken Dom han for sit Vedkommende begærede appelleret. Efter at Sagen derpaa var indanket for Overretten tilskrev nævnte Tiltalte sin Defensor sammesteds et Brev, hvori han hævdede, at han ikke havde opsamlet Bly og ej heller vidste noget om, at Medtiltalte havde gjort dette før efter Anholdelsen, og under de derefter afholdte Reassumptionsforhør har begge de Tiltalte — der ikke har været underkastet Varetægtsarrest under Sagen —, i det Væsenlige overensstemmende forklaret, at det var Tiltalte Ansgar Andersen, der opsamlede Blykuglerne, at Tiltalte Carl Andersen ikke deltog deri, og at det vel var Tiltalte Ansgar Andersens Hensigt at sælge Blyet, men ikke at dele Fortjenesten med Tiltalte Carl Andersen, der ej heller havde truffet nogen Aftale med ham i saa Henseende. Tiltalte Carl Andersen har særlig forklaret, at hans Udtalelser til den formeldte Politirapport muligvis er rigtig gengivne, men at han desuagtet saavel til Rapporten som til Forhøret kun har villet erkende at have været sammen med Medtiltalte ved den omhandlede Lejlighed, og at han ikke har tænkt nærmere over sine Forklaringer, idet han ikke troede, at der kunde være Tale om at rejse Tiltalte mod ham for Tyveri af Blyet. Fornævnte Menig Aage Andersen har edelig forklaret, at de Tiltalte ved hans Ankomst til Skydebanerne stod foroverbøjet med Ryggen vendt imod ham, at det for ham saae ud, som om de ragede i Jorden, men at han ikke saae, om de havde Fingrene i denne, saa lidt som hvorvidt de havde Pinde eller andet i Hænderne. Det var Tiltalte Carl Andersen, der medtog Posen med Projektilerne, da de blev an-

holdt. Fornævnte Menig Christian Christiansen har, ligeledes edelig, udsagt, at begge de Tiltalte gik ved Skydevoldene, at Tiltalte Carl Andersen havde en Pind i Haanden og stod i bøjet Stilling, uden at Vidnet dog kan sige, om han havde Pinden i Jorden, og at begge de Tiltalte ytrede, at de ikke vidste, at Opsamling af Projektiler var forbudt, hvorimod ingen af dem søgte at nægte, at de havde opsamlet saadanne.

Tiltalte Ansgar Andersen har sluttelig i Strid med sin oprindelige Forklaring udsagt, at han havde meddelt Medtiltalte, at han samlede Bly, og Tiltalte Carl Andersen har vedgaaet, at han ved Soldaternes Ankomst opholdt sig i umiddelbar Nærhed af Skydevoldene, og at han var den første, Soldaterne tiltalte, medens han oprindeligt havde forklaret, at han sad i nogen Afstand fra Skydevoldene for — efter at have vadet ude i Fjorden — at trække sine Strømper paa.

De ommeldte Blykugler, der efter Stabssergent Nielsens Forklaring utvivlsomt hidrører fra Skydevoldene, er efter under Sagen at være vurderede til 9 Kr udleveret de militære Myndigheder, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Det Foreliggende giver ikke Føje til at antage, at Tiltalte Carl Andersens Forklaringer ikke skulde være rigtigt gengivne i fornævnte Politirapport og i det første Forhør. Da der herefter maa gaas ud fra, at bemeldte Tiltalte har tilstaaet sig medskyldig i Tyveriet af Blykuglerne, da hans senere Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen er ubestyrket, da saavel hans som Medtiltaltes Forklaringer har været vaklende og selvmodsigende, da Sigtelsen mod ham støttes ved de af de to Soldater afgivne Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger, samt da hans Fortid kendetegner ham som tilbøjelig til Tyveri, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har deltaget i Udførelsen af det af Medtiltalte Ansgar Andersen tilstaaede Tyveri.

De Tiltalte vil herefter være at anse: Tiltalte Ansgar Andersen efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Carl Andersen efter dens § 230, 1ste Stykke, med Straffe, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Ansgar Andersen til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage og for Tiltalte Carl Andersen til samme Art Fængsel i 60 Dage. For Tiltalte Ansgar Andersens Vedkommende findes Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 20 at burde udsættes, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

De Tiltalte vil derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr til hver.

Torsdag den 19 Juni.

Nr. 23. **Udvalget for Gilleleje Gasværk (Martensen-Larsen)**
mod
Entreprenørfirmaet W. Werner & S. Winkel (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for en Beskadigelse af en Appellanten tilhørende Ledning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Marts 1918: De Indstævnte, Entreprenørfirmaet W. Werner & S. Winkel, bør for Tiftale af Citanterne, Udvalget for Gilleleje Gæsværk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret er der alene Spørgsmaal, om den i den indankede Dom ommeldte Skade er bevirket ved det i Oktober 1915 foretagne Jordarbejde. Da der imidlertid ikke ved de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afgivelse tilvejebragte Oplysninger er ført Bevis herfor, maa det allerede som Følge heraf have sit Forblivende ved Dommens Resultat, og den vil herefter overensstemmende med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ræt:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Udvalget for Gilleleje Gasværk, til Indstævnte, Entreprenørfirmaet W. Werner & S. Winkel, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag paastaar Citanterne, Udvalget for Gilleleje Gasværk, de Indstævnte, Entreprenørfirmaet W. Werner & S. Winkel, tilpligtede at betale 1728 Kr 18 Øre, subsidiært et ved Rettens eller dertil udmeldte Mænds Skøn fastsat Beløb, i Erstatning for Gas, som er strømmet ud af en Gasværket tilhørende Ledning i Nellerupgaardsvej (Rostgaardsvej) i Gilleleje, hvilken Ledning skal være beskadiget af de Indstævntes Folk under et af dem i Efteraaret 1915 udført Arbejde ved Anlæggelsen af Hornbæk—Gilleleje Jærnbanen. Citanterne paastaar sig derhos tilkendt Renter af Erstatningsbeløbet

5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 11 November 1916, samt Sagens Omkostninger. De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger; de har derhos nedlagt en subsidier Paastand.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanterne i Maj 1916 lod foretage en Opgravning af Rostgaardsvej eller Nellerupgaardsvej i Gilleleje paa det Sted, hvor den skæres af Hornbæk—Gilleleje Jærnbanen, som de Indstævnte dengang var i Færd med at anlægge. Ved denne Opgravning, ved hvilken der maa antages ikke at være blevet benyttet andre Redskaber end Spade og Skovl, opdagedes det, at den i Vejen liggende Gasledning havde to Huller, som kun kan være frembragt med et spidst Redskab; allerede inden Hullerne blottedes, mærkedes der under Gravningen en stærk Gaslugt, og da man naaede ned til Ledningen, iagttoges det, at Jorden omkring Hullerne havde en mørk Farve. Efter de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa der gaas ud fra, at der i Tiden mellem den paagældende Gaslednings Nedlæggelse og den ovennævnte Opgravning ikke er foretaget Opgravninger paa det paagældende Sted af andre end de Indstævnte, og der er Enighed mellem Sagens Parter om, at de Indstævnte i Oktober 1915 har udført Jordarbejder paa Stedet.

Citanterne hævder nu, at Hullerne paa Ledningen maa være frembragt af de Indstævntes Folk ved denne Lejlighed, samt at det dels som Følge heraf, dels fordi Folkene hverken har udbedret eller for Citanterne anmeldt Skaden, maa paahvile de Indstævnte at erstatte den Gas, som maa antages at være gaaet tabt gennem Hullerne i Tiden mellem disses Opstaaen og Opdagelse, hvilken Tid angives til mindst 200 Døgn; efter en anstillet Prøve med det beskadede Stykke Ledning anslaa Citanterne Gastabet til 48 m³ pr. Døgn, altsaa ialt 9600 m³, og idet de herfor beregner den laveste Pris, nemlig 18 Øre pr. m³, naar de til det paastævnte Beløb, 1728 Kr 18 Øre, som dog rigtig udregnet burde være 1728 Kr 00 Øre.

De Indstævnte hævder, at Skaden ikke er foraarsaget af deres Folk, i hvert Fald ikke ved det i Oktober 1915 udførte Jordarbejde, som alene gik ud paa at fjerne Chausseringen og derfor ikke naaede dybere ned end mellem 20 og 40 cm., medens Gasledningen — som af Citanterne oplyst — laa i en Dybde af ca. 63 cm. Vel har nu de Indstævnte i Forbindelse med foranstaaende under Proceduren udtalt, at Skaden snarere kunde antages at være tilføjet af deres Folk ved en dybere gaaende Opgravning, de lod foretage i Maj 1916, ca. 14 Dage før den af Citanterne foretagne Opgravning, ved hvilken Hullerne opdagedes; men da Citanterne i deres Indlæg af 23 December 1917 udtrykkelig har benægtet, at de Indstævnte har foretaget nogen Gravning i Vejen paa et tidligere Tidspunkt i Foraaret 1916 end Gasværkets Folk, saa maa de herefter antages alene at have gjort Sagens Afgørelse afhængig af, hvorvidt det kan antages tilstrækkeligt godtgjort, at Skaden er sket ved de Indstævntes Gravning paa Stedet i 1915. Da tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende imidlertid ikke er ført, og de ovennævnte Oplysninger, som de Indstævnte har fremført angaaende Dybdeforholdene, hvorunder Gravningen i 1915 foretoges, synes at tale imod,

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Thorseng Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Appelindstævnte Sognefoged P. Christensens Enke Karen Christensen af Gesinge med beskikket Lavværge Gaardmand K. Simon- sen af Lundby i første Instans Appellanten Slagter Anders Andersen Vogn af Gesinge tilpligtet

1. under Tvang af en daglig Mulkt at udlevere en hende tilhø- rende Sparekassebog med Svendborg Amts Landbosparekasse, lydende paa hendes afdøde Mands Navn, hvorpaa indestaar ca. 400 Kr, eller, forsaavidt Udleveringen ikke længere maatte være mulig, at betale hende et saa stort Beløb, som efter behørig Dokumentation svarer til det paa Bogen — da Appellanten kom i Besiddelse af den — indestaa- ende Beløb med Renter til Forligklagens Dato den 20 Februar 1917 til- ligemed Renter af det derved fremkommende Beløb 5 pCt p. a. fra nævnte Dag,

2. at betale hende 1200 Kr, som Appellanten omkring 1 Marts 1912 skal have laant af hendes afdøde Mand,

3. at betale hende 250 Kr, som hun ifølge Aftægtskontrakt af 21 Juni 1912 § 1 skal have tilgode hos Appellanten for 5 Aars kontant Penge- bidrag à 50 Kr, samt

4. under Tvang af en daglig Mulkt at udlevere hende til Brug i hendes Levetid en Del nærmere specificerede Løsøregenstande, bestaa- ende af Indbo, Gangklæder, Smykker m. m., som ved den fornævnte Af- tægtskontrakts Oprettelse tilhørte hende og hendes Mand.

Appelindstævnte paastod sig derhos tilkendt Renter af forannævnte 1200 Kr og 250 Kr 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten paastod sig frifundet med Til- læg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 17 Juli 1918 blev Appellanten under Tvang af en Svendborg Amts Fattigkasse tilfaldende Dagbøde af 5 Kr tilpligtet overfor Appelindstævnte behørigt at dokumentere, hvor stort et Beløb han har hævet paa den ovennævnte Sparekassebog, samt at udbetale Appelindstævnte det af ham paa Bogen hævdede Be- løb samt de yderligere paastævnte 1450 Kr tilligemed Renter af samt- lige Beløb 5 pCt p. a. fra den 20 Februar 1917. Iøvrigt frifandtes Appellanten for Tiden medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin Paastand om pure Frifindelse samt paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger i begge Instanser. Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæ- stelse og Tilkendelse af Appelsagens Omkostninger. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appelindstævntes afdøde Mand ved en Over- enskomst af 12 Februar 1912 overdrog sin Gaard i Søby til Appellanten ved at give ham Transport paa Retten til af Stamhuset Thorseng at faa Skøde paa Gaarden, og at han ved samme Overenskomst over- drog Appellanten det i Gaarden værende Løsøre, Besætning, Avlsred- skaber, Udbo og Indbo, men forbeholdt sig Brugen af Indboet i sin og sin Hustrus Levetid, at Appellanten ved Aftægtskontrakt af 21 Juni 1912 forbandt sig til at yde Appelindstævnte og hendes Mand Aftægt i deres Levetid, at disse derefter boede og havde deres Underhold

som Aftægtsfolk hos Appellanten, indtil Appelindstævntes Mand snart efter døde, og at Appelindstævnte derefter blev boende paa Gaarden og nød sin Aftægt hos Appellanten, indtil hun efter denne Sags Anlæg — nemlig i August 1917 — flyttede andetsteds hen.

Hvad nu først den ovennævnte Sparekassebog angaar, er der Enighed om, at denne tilhørte Appelindstævntes Mand, hvis Bo Appelindstævnte maa antages at have overtaget som eneste Arving, at den efter hans Død blev fundet i hans Gemmer af Appellanten, og at denne har hævet det paa Bogen indestaaende Beløb ca. 400 Kr. Appellanten gør imidlertid gældende, at Appelindstævnte har foræret ham Bogen; men da han ikke mod Appelindstævntes Benægtelse har ført noget Bevis herfor, kan han ikke anses berettiget til at beholde det paagældende Beløb, og Underrettsdommen vil derfor ikke paa dette Punkt kunne ændres i hans Favør.

Appellanten har dernæst erkendt, at han til det af Appelindstævnte anførte Tidspunkt har modtaget 1200 Kr af hendes Mand; men han hævder, at Beløbet blev ydet ham som Ækvivalent, fordi der ingen Kobesætning fandtes paa Ejendommen, som samtidig blev overdraget ham. Fhv. Møller Peter Feldthusen har som Vidne forklaret og med Ed bekræftet, at der samtidig med Oprettelsen af ovennævnte Overenskomst af 12 Februar 1912 — som Vidnet har underskrevet som Vitterlighedsvidne — blev truffet den mundtlige Aftale mellem Appellanten og Appelindstævntes Mand, at sidstnævnte skulde betale førstnævnte 1200 Kr som Vederlag for, at Malkekøer ikke medfulgte ved Gaardens Overdragelse. Gaardejerne Anders Andersen Skare og Christen Madsen har imidlertid som edsfæstede Vidner forklaret, at de, som overværede Udbetalingen af de 1200 Kr, fik det Indtryk, at Pengene blev ydet Appellanten som Laan, og da det under Hensyn til, at den iøvrigt ret udførlige Overenskomst af 12 Februar 1912 intet indeholder om Appelindstævntes Mands Forpligtelse til at betale Appellanten 1200 Kr for den manglende Kobesætning, maa anses for usandsynligt, at der samtidig skulde være truffet nogen mundtlig Aftale herom, maa der gaas ud fra, at Beløbet er ydet Appellanten som Laan, og Appelindstævnte maa derfor anses berettiget til at fordrø det tilbagebetalt.

Hvad dernæst angaar Posten paa 250 Kr, bemærkes, at Appellanten ved Aftægtskontrakten af 21 Juni 1912 har paataget sig at yde Appelindstævnte og hendes Mand et kontant Beløb af 50 Kr aarlig, at erlægge fjerdingaarlig forud hver 1 Januar, 1 April, 1 Juli og 1 Oktober, og da Appellanten, som maa anses at have erkendt, at han ikke har ydet denne Betaling for de første 5 Aar efter Aftægtsforholdets Begyndelse, hverken overfor Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort, at han paa anden Maade har fyldestgjort hende, eller at hun har frafaldet Kravet paa denne Betaling, vil det fordrøede Beløb være at tilkende hende.

Forsaavidt Underrettsdommen endelig med Hensyn til Appelindstævntes Krav om Udlevering af forskelligt Løsøre har tillagt Appellanten Frifindelse for Tiden — idet det nemlig ikke mod hans Benægtelse ansaas godtgjort, at han forinden nærværende Sags Anlæg havde forholdt Appelindstævnte Brugen af nogen af de Genstande, som hun kan fordrø sig overladt til Brug — bemærkes, at der ikke findes Grund til at

ændre denne Afgørelse til pure Frifindelse, idet der maa gaas ud fra, at Appellindstævnte med Rette har kunnet fordrø i hvert Fald en Del af de paagældende Effekter overlade til Brug.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der ikke findes Føje til at ændre i Appellantens Favør, vil herefter i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten vil være at ophæve.

Nr. 139. Sagfører **Ruus** som Mandatarius for Slagter **N. Ehlert**
(Stein)

m o d

Handlende **J. Chr. Esbensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale nogle Vognladninger Lyng.

Viborg Købstads ordinære Rets Dom af 5 September 1917: Indstævnte, Handlende J. Chr. Esbensen, Viborg, bør til Citanten, Sagfører Ruus som Mandatarius for Slagter N. Ehlert, Ravnstrup, betale 656 Kr 25 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra 18 April f. A., til Betaling sker, men vil iøvrigt for Citantens Tiltale under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 35 Kr. Til Justitskassen bøder Indstævnte 8 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 29 April 1918: Appellanten, Handlende J. Chr. Esbensen, bør for Tiltale af Appellindstævnte, Sagfører Ruus som Mandatarius for Slagter N. Ehlert, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for Underretten betaler Appellanten til Appellindstævnte 35 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Til Justitskassen bøder Appellanten 8 Kr. Den idømte Bøde og de idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte efter Afsigelsen af den indankede Dom, maa der gaas ud fra, at de i Dommen omhandlede, i Tiden fra den 25 til den 30 Marts 1916 afsendte 7 Vognladninger Lyng ligesom de 23 forudgaaende er sendt til og modtaget af det Firma i Hvidding, med hvilket Indstævnte stod i Forbindelse. Indstævnte har derhos ikke godtgjort, at han har ladet Ehlert vide, at der ikke maatte sendes Lyng til Hvidding efter den 25 Marts 1916, og endelig er det nu oplyst for Højesteret, at Indstævntes Anbringende om, at den

af hans Forbindelse aabnede Rembours blev trukket tilbage nysnævnte Dag, er urigtigt. Herefter findes Indstævnte at maatte dømmes til at betale de 7 Vognladninger Lyng, der efter det foreliggende maa forudsættes gennemsnitlig at have haft en Vægt af mindst 7500 kg, med et efter den ved Kontrakten af 11 Februar 1916 vedtagne Pris bestemt Beløb eller 656 Kroner 25 Øre med Renter. Da Bytingsdommen har samme Resultat, og dens Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instans og den Indstævnte paalagte Mulkt til Justitskassen ligeledes tiltrædes, vil denne Dom overensstemmende med, hvad Appellanten har paastaet, i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte derimod have at betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Handlende J. Chr. Esbensen, til Appellanten, Sagfører Ruus som Mandatarius for Slagter N. Ehlert, med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 11 Februar 1916 solgte Slagter N. Ehlert, da af Ravnstrup, nu i Viborg, til Appellanten, Handlende J. Chr. Esbensen, sammesteds, ca. 100 Jærnbanevognladninger svær Lyng, at levere succesivt i Løbet af en Maaned fra den 15 s. M. at regne, paa Banevogn paa Ravnstrup Station »ifølge Esbensens Kontrakt med A. Råbiger« til en Pris af 125 Kr pr. Vognladning à 10.000 kg eller 1 Kr 25 Øre pr. 100 kg, hvorhos Appellanten garanterede, at Betalingen erlagdes mod Aflevering af attesteret Duplikat Fragtbrev. Idet Appellindstævnte, Sagfører Ruus i Viborg som Mandatarius for fornævnte Ehlert, har anbragt, at Appellanten ikke har betalt Ehlert for 7 af de derefter leverede Vognladninger Lyng à 100 Kr, har han under nærværende Sag i første Instans ved Viborg Købstads ordinære Ret søgt Appellanten til Betaling af 700 Kr tilligemed Renter deraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 April 1916, indtil Betaling sker, og da Appellanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Appellindstævnte i hans nævnte Egenkab 656 Kr 25 Øre tilligemed Renter deraf som paastaet samt at godtgøre ham Processens Omkostninger i første Instans med 35 Kr, og derhos som udebleven fra den befalede Forligsmægling er anset med en Bøde til Justitskassen af 8 Kr, er Sagen, der tidligere af Appellanten har været gjort til Genstand for Paaanke til Overretten, ved hvis Dom af 21 Januar d. A. den imidlertid blev afvist paa Grund af en Mangel ved

Appelstævningens Forkyndelse, nu paany af ham indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifundet for Tiltale af Appelindstævnte. Denne har ikke givet Møde her for Retten.

Det maa under Sagen anses at være blevet in confesso, at Ehlert har leveret Appellanten og af denne faaet Betaling for 23 Vognladninger Lyng, der leveredes i Tiden fra 26 Februar 1916 til 25 Marts s. A., og at der i Tiden fra sidstnævnte Dato til den 30 s. M. endvidere er afsendt 7 Vognladninger Lyng fra Ravnstrup Station til Appellantens Forbindelse, Hermann Otto i Hvidding. Appellanten, der har erkendt, at den oprindelig vedtagne Leveringsfrist senere blev forlænget til den 25 Marts 1916, har imidlertid gjort gældende, at han hverken har købt eller modtaget de efter sidstnævnte Dato afsendte 7 Vognladninger, og at Betalingen for disse, som Ehlert maa have afsendt for egen Regning, derfor er ham uvedkommende, saa meget mere som den af hans tyske Forbindelse i en Bank i Viborg stillede Rembours, hvoraf han skulde betale den til bemeldte Forbindelse sendte Lyng, kun gjaldt til den 25 Marts, hvad Ehlert var bekendt med. Under en af Appelindstævnte foranstaltet Vidneførsel har Stationsmester J. E. Johannessen af Ravnstrup forklaret, at Ehlert ifølge Stationens Bogføring har for Appellanten i Februar og Marts Maaned 1916 afsendt ialt 30 Vognladninger Lyng til Hermann Otto i Hvidding, at Appellanten udtrykkelig dels ved at sende Fragtbrev ud, dels gennem Telefon har givet Ordre til, at Lyngen skulde sendes i og for hans Regning, at Appellanten har »figureret« som Afsender, men at Ehlerts Navn tillige har været paaført Fragtbrevet som den, der leverede Lyngen, hvilket sidste havde Interesse for Banerne. Hvad Fragtbrevene angaar, maa det imidlertid anses ubestridt under Sagen, at de er udfærdiget af Stationsmester Johannessen i Henhold til et ham — som det maa antages før Leveringens Begyndelse — fra Appellanten tilstillet Udkast, overensstemmende med hvilket de er forsynede med Underskriften »for Jens Chr. Esbensen, Viborg«, hvorunder Ehlerts Navn blev anført. Ligesom der herefter ikke vil kunne tillægges Vidnets Forklaring angaaende Fragtbrevene nogen Betydning, saaledes findes det hverken ved bemeldte i sig selv ubestemte og derhos enlige Vidneforklaring eller paa anden Maade godtgjort, at Appellanten har modtaget Vognladningerne eller godkendt deres Afsendelse, forsaavidt denne er sket efter Udløbet af den aftalte Leveringsfrist, og da denne i Mangel af Bevis fra Appelindstævntes Side maa antages ikke at være forlænget udover den 25 Marts, kan Appellanten herefter ikke anses pligtig at betale det ind søgte Beløb, hvorimod han vil være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale.

Idet Appellanten uden godtgjort lovligt Forfald er udeblevet fra den befalede Forligsprøve, vil han have at godtgøre Appelindstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 35 Kr, hvorhos han i Medfør af Frdg. 11 August 1819 vil være at anse med en Bøde af 8 Kr til Justitskassen.

Processens Omkostninger for Overretten findes derimod at burde ophæves.

Ved formeldte Afvisningsdom er Statskassens Ret forbeholdt med

Hensyn til, at det ikke af en af Appellinstævnte for Underretten fremlagt Genpart af den forommeldte Kontrakt kan ses, at denne har været forsynet med behørigt Stempel. Løvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 200. Højesteretsagfører Harboe
m o d

Niels Peder Eskildsen og Mette Eline Eskildsen, født Ihmsen
(Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Udførselslovgivningen, sidstnævnte tillige for Falsk.

Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 6 September 1918: Den af Tiltalte Niels Peder Eskildsen forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Mette Eline Ihmsen, Eskildsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. De i Bevaring tagne Varer konfiskeres til Fordel for Statskassen. I Erstatning til Statskassen betaler Eskildsens Hustru 1361 Kr 40 Øre. Sagens Omkostninger betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, dog at Salærer til Aktor, Overretssagfører Tranberg Jensen, 20 Kr og Defensor, Sagfører Nors, 15 Kr udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Januar 1919: De Tiltalte, Niels Peder Eskildsen og Mette Eline Eskildsen, født Ihmsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 14 Dage og Sidstnævnte i 60 Dage. De fornævnte Varer, nemlig 1 Rulle Lagenlærred, 1 Rulle almindeligt Lærred, 1 mindre Stykke Lærred og et Stykke blaat Cheviot, konfiskeres til Fordel for Statskassen. Til samme Kasse betaler Tiltalte Mette Eskildsen i Erstatning 1351 Kr 80 Øre, hvorhos Tiltalte Niels Peder Eskildsen in solidum med hende heraf tilsvares 540 Kr. Af Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 30 Kr til den første og 25 Kr til den sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 35 Kr til hver betales den ene Halvdel af Tiltalte Mette Eskildsen, medens den anden Halvdel udredes af de Tiltalte in solidum. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte

Niels Peder Eskildsen og Mette Eline Eskildsen, født Ihmsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Harboe og Graae 70 Kroner til hver.

I den indankede Døms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ribe Herreds Ekstraret indankede Sag er de Tiltalte, Gaardejer Niels Peder Eskildsen og hans Hustru, Mette Eline Eskildsen, født Ihmsen, sat under Tiltale for Overtrædelse af Udførselsforbud, sidstnævnte tillige for Falsk.

Medens Tiltalte Mette Eskildsen, der efter sin Forklaring er født i Slesvig den 17 Juli 1865, hvilket, forsaavidt angaar Aldersangivelsen, af Retten er skønnet stemmende med hendes Udseende, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Niels Eskildsen, der er født den 27 April 1856, under 5 Juni 1915 og 26 Marts 1917 inden Politiretten vedtaget at erlægge Bøder til Statskassen af henholdsvis 1200 Kr og 500 Kr for Overtrædelse af Udførselsforbud.

Ved Tiltalte Mette Eskildsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tiltrækkelig godtgjort, at hun i Tiden mellem Slutningen af Februar Maaned f. A. og hendes Anholdelse den 27 Maj f. A. jævnlig har medgivet tyske Soldater, der over Landegrænsen indfandt sig i hendes Hjem i Kalvslund, forskellige Varer, hvis Udførsel var forbudt, til Udbringelse af Riget, særlig Chokolade, Sæbe og lidt Tobak. Soldaterne betalte efter hendes Forklaring ikke nogen bestemt Pris, men kun hvad de kunde afse, og Tiltalte mener ialt at have modtaget ca. 100 Rm. Hun har særlig erkendt, at hun den 21 Maj f. A. paa anførte Maade har udleveret 1 kg Chokolade, 6—7 Stkr. Sæbe samt nogle tørrede Abrikoser og Ferskener, af hvilke to sidstnævnte Vare-sorter de paagældende Soldater, der anholdtes samme Dag, da var i Besiddelse af ialt 2 kg. Efter sin videre Forklaring forlangte Tiltalte ingen Betaling for de heromhandlede Varer, men Soldaterne efterlod ved deres Bortgang nogle Pengesedler, der senere viste sig at udgøre ialt 16 Rm.

Endvidere har nævnte Tiltalte engang givet nogle tyske Soldater 7—8 Pakker Frø, hvoraf en Del skulde sendes til hendes i Nordslesvig boende Moder, hvorhos hun, da en Mand ved Navn Christensen fra Hygum i December Maaned 1917 indstændig bad hende skaffe noget Markfrø, hos Gartner Jørgensen i Grejsdalen bestilte et Parti, som Christensen senere afhentede og betalte med 720 Kr. Tiltaltes Fortjeneste ved Forretningen var vistnok 2½ pCt. Kort efter Paaske f. A. solgte hun til Lærer Jensen i Hjortvad 20 gr Hvidkaalsfrø, der betaltes med 25 Kr., hvoraf dog Størstedelen skal have været en Gave til Tiltalte, idet Frøet kun vilde koste et Par Kroner, og den 7 Maj f. A. solgte hun til en Enke paa den anden Side Grænsen antagelig for ca. 50 Rm. Frø. Fremdeles vil hun for et Par Aar siden have givet en Mand et Brød med over Grænsen til hans Moder, ligesom hun en enkelt Gang har givet en tysk Soldat et lille Stykke Flæsk med hjem, men da disse Tilfælde er dømtalte i Underrettsdommen og der ikke findes tilstræk-

kelig Føje til forsaavidt at hjemvise Sagen, bliver der ikke Spørgsmaal om at anse Tiltalte med Straf herfor.

Bemeldte Tiltalte har endelig erkendt, at hun har indkøbt en stor Mængde Manufakturvarer, saasom Uld- og Bomuldsstoffer, Lærred, Silke m. v. for ialt ca. 1200 Kr, efter Anmodning af forskellige paa den anden Side Grænsen boende Personer, der i den Anledning havde betalt hende i forskellige Gange ialt 2700 Rm. Størstedelen af de paagældende Varer er udført af Landet, medens en Del Lærred og Kjoletøj med Tillæg, vurderet til henholdsvis 560 Kr og 100 Kr, er forblevet i hendes Besiddelse. For sin Ulejlighed har hun modtaget 140 Rm. af en af de paagældende Personer, hvorhos hun venter yderligere Vederlag af andre.

Af de indkøbte Manufakturvarer maa i alt Fald Størstedelen antages at have været omfattet af gældende Udførselsforbud, hvorhos samtlige øvrige fornævnte Varers Udførsel af Riget i Medfør af derom udfærdigede Bekendtgørelser var forbudt.

Efter samme Tiltaltes Forklaring kom fornævnte Christensen en af de første Dage i December Maaned 1917 til hende og spurgte, om hun ikke kunde skaffe ham noget Frø, og efter at hun først havde undslaaet sig for at have med Sagen at gøre, erklærede hun sig villig til at gøre et Forsøg, idet hun dog udtalte, at Christensen selv maatte besørge Frøet over Grænsen. Af nogle Bestillingssedler fra Gartner Jørgensen i Grejsdalen, som hun havde liggende, og hvorpaa hun allerede havde opført sig selv som »Ordresamler«, udfyldte hun derefter en med sit eget Navn som Bestiller, medens Christensen uden at raadføre sig med hende derom paa tre andre Bestillingssedler opførte som Bestillere henholdsvis Landm. J. Jensen, Landm. Hans Nielsen og Landm. H. Hansen, alle med Tilføjende af Adressen Kalslund pr. Ribe, hvorhos han paa en yderligere Bestillingsseddel, paa hvilken Tiltalte havde opført som Bestiller »Landmand J.«, men paa Grund af Betænelighed ikke skrevet Navnet helt ud, fuldførte Navnet, saaledes at Seddelen kom til at lyde paa Landmand J. Christensen, Kalslund pr. Ribe.

Samtlige Bestillingssedler blev derpaa af Tiltalte tilstillet Gartner Jørgensen, fra hvem Frøet, der for de sidstnævnte fire Bestillingssedlers Vedkommende havde en samlet Værdi af 471 Kr 84 Øre, senere i Tillid til samtlige Underskrifters Ægthed blev sendt og udleveret til Christensen, der betalte Tiltalte, hvad Frøet kostede, hvorefter Tiltalte sendte Beløbet til Jørgensen.

Tiltalte har forklaret, at Sedlerne blev udfyldt som sket for at skjule, at Frøet skulde over Grænsen, og at Christensen fik hende til at sende Sedlerne til Jørgensen ved at sige, at Krigen snart vilde høre op, hvilket hun troede, hvorhos han gav hende 10 Kr for hendes Ulejlighed og lovede hende mere senere; hun har tænkt sig da at skulde have 100 Kr. Hun har iøvrigt udsagt, at hun ikke har kunnet tænke sig, at der var noget ulovligt i den anvendte Fremgangsmaade, men at hun nu erkender at have handlet ulovligt ved at sende af Christensen med falske Navne udfyldte Bestillingssedler ud som ægte. De paagældende Navne maa antages ikke at have skullet sigte til bestemte Personer, men af nogle fra Jørgensen i Anledning af Bestillingerne udsendte

Breve blev et af Posten udleveret til Gaardejer Hans Hansen, kaldet Bruunsgaard, af Kalvslund, og et efter vedkommende Postbuds Forklaring til en Politirapport til Husmand Hans Nielsen Hansen af Horslunde, fra hvilke Personer Tiltalte, som det maa antages, senere har faaet Brevene udleveret.

Tiltalte Niels Eskildsen har forklaret, at han, der er meget fraværende fra Hjemmet, og som ikke har noget Kendskab til, hvad hans Hustru foretager sig under hans Fraværelse, vel er bekendt med, at der i Løbet af sidste Vinter og Foraar jævnlig er kommet tyske Soldater til hans Gaard, og at de der er blevet beværtede med Spisevarer, fordi han og Medtiltalte havde ondt af det for dem, men at han derimod, bortset fra nogle enkelte Tilfælde, hvorom Medtiltalte har givet ham Underretning, ikke har vidst, at de fik udførselsforbudte Varer med hjem. Iøvrigt har han erkendt, at Medtiltalte har købt en Del Manufakturvarer hos Købmand Johan Christensen i Ribe efter Anmodning af en Mand Syd for Grænsen, hvis Navn han ikke ønsker at opgive, men ved hvem han maa antages at have sigtet til fornævnte Lærer Jensen, at han en Gang i Vinter har faaet 2000 Rm. udbetalt af nævnte Mand til Indkøb af Manufakturvarer og til Betaling af, hvad han allerede havde købt, dog saaledes at han, indtil Krigen var endt, maatte anvende, hvad der blev tilovers, til at handle med, og at han var til Stede, da oftnævnte Mand en Aftenstund fik udleveret, saavidt han husker, nogle Drengklædninger, som han derpaa skjulte under sin Frakke, hvorhos Medtiltalte enkelte Gange har fortalt ham, at Manden havde været hos dem og faaet nogle af Varerne med hjem. De 2000 Rm. har han tildels anvendt til at betale Varer hos Købmand Christensen, og Resten vil blive anvendt til at betale, hvad der endnu skyldes der. Han har ikke selv købt Varer for Pengene, men det kan godt være, at han eller Medtiltalte dermed har betalt Varer, som senere er blevet udført; han er iøvrigt gaaet ud fra, at Varerne først skulde afhentes efter Krigens Ophør. Overfor Medtaltals Forklaring om, at hun i Foraaret 1918 har udbetalt Tiltalte 1500 Rm. af de fornævnte 2700 Rm., idet hun samtidig udtalte, at hun havde faaet Pengene af vedkommende Udlændinge til Indkøb af Varer, dog saaledes at hun selv maatte bruge en Del af dem, hvis det var nødvendigt, har han forklaret, at han ikke kan huske at have faaet Pengene, men at det godt kan være, at det passer, og at han, hvis han har faaet dem, har brugt dem til at købe Kreaturer for, idet Medtiltalte ikke sagde, hvor hun havde faaet Pengene fra, og Tiltalte ikke tænkte videre over, hvorledes det hang sammen.

Efter alt det Foreliggende, derunder de af Medtiltalte afgivne Forklaringer samt under Hensyn til, at Tiltaltals Forklaring i høj Grad bærer Præg af Tilbageholdenhed og Usandsynlighed, og at han tidligere har overtraadt givne Forbud mod Udførsel, findes hans Paastand om at være gaaet ud fra, at Varerne først skulde udføres »efter Krigen«, at maatte forkastes, og han maa herefter ved sin Modtagelse og Anvendelse af de ovennævnte 2000 Rm. anses at have overtraadt Udførselslovgivningen.

De Tiltalte vil herefter for det af dem udviste Forhold være at anse efter Lov om Udførsel af visse Varer af 6 August 1914 § 2, saaledes som denne Bestemmelse i Medfør af Lov 5 Februar 1915 bliver at anse som

affattet, jfr. Lov Nr 260 af 29 Oktober 1914, Tiltalte Eline Eskildsen til-lige efter Straffelovens § 275, jfr. §§ 268 og 47, samt Lov 1 April 1911 § 13, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for sidstnævnte Tiltalte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og for Tiltalte Niels Eskildsen til samme Art Fængsel i 14 Dage.

De under Sagen i Bevaring tagne Varer, nemlig 1 Rulle Lagenlær-red, 1 Rulle almindelig Lærred, 1 mindre Stykke Lærred og et Stykke blaat Cheviot, vil være at konfiskere til Fordel for Statskassen. Tiltalte Mette Eskildsen vil derhos have at betale til samme Kasse i Erstatning for de Varer, der ikke har kunnet skaffes til Stede, et Beløb, der efter Sagens, tildels ifølge Overrettens Kendelse tilvejebragte Oplysninger be-stemmes til 1351 Kr 80 Øre, hvorhos Tiltalte Niels Eskildsen heraf in solidum med Medtiltalte vil have at tilsvare 540 Kr.

Fredag den 20 Juni.

Nr. 280. Højesteretssagfører Graae
 mod
Martin Emil Erlandsen (Def. Ulf Hansen),
 der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1919:
 Tiltalte Martin Emil Erlandsen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr og betale Sagens Omkostninger, hvorhos de foran om-handlede, til 60 Kr og til 119 Kr 50 Øre vurderede Varer konfiskeres til Fordel for de fornævnte Angivere. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Emil Erlandsen til Højesterets-sagførerne Graae og Hansen 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Martin Emil Erlandsen, der tiltales for ulovlig Omløben med Varer, er født den 8 September 1859 og har den 13 Januar 1903 inden Rettens 3die

Afdeling vedtaget en Bøde af 20 Kr med Virkning som Dom for første Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, hvorved bemærkes, at Tiltalte under nævnte Sag urigtigt opgav at hedde Martin Aleck Hansen, han er endvidere anset ved Rettens Dom af 19 Maj 1906 efter Pl. 27 November 1839 § 1 for anden Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 100 Kr og ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 4 Februar 1908 efter Pl. 27 November 1839 for tredje Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 150 Kr, hvorhos han den 19 Februar 1910 ved et af Rettens Kamre for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 5 og 9 har vedtaget en Bøde af 25 Kr og den 3 August 1917 inden Rettens 3die Afdeling for Overtrædelse af Udførselsforbud en Bøde af 100 Kr.

Sagens Omstændigheder er følgende:

En af de første Dage i Februar 1918 har Tiltalte, der i Forvejen af Bladhandler Edvard Julius Hansen havde erfaret, at denne ønskede at købe et Ur, indfundet sig paa Østerbros Station, hvor han derefter til Hansen solgte et Ur, som paa Stedet blev udleveret og betalt. I Følge Bladhandler Hansens Forklaring medførte Tiltalte ved denne Lejlighed flere Ure, hvoraf Hansen udvalgte et; Tiltalte har forklaret, at det godt kan være, at han havde flere Ure med til Udvalg, men at han ikke tror det.

Den 24 Februar 1918 har Tiltalte indfundet sig paa Dampskibet »Alexy« i Gasværkshavnen, medbringende 8 Ure. Ifølge Tiltaltes Forklaring, der i det Væsenlige er stemmende med det øvrige Oplyste og vil være at lægge til Grund under Sagen, havde Tiltalte Dagen i Forvejen været ombord, hvor 4 Mand af Mandskabet havde sagt, at de vilde købe hver et Ur, uden at de dog var bundne til at købe noget saadant, hvis de ikke syntes om dem, og saaledes at Tiltalte var anmodet om til Udvalg at medtage flere Ure end de eventuelle Købere havde Brug for; Tiltalte har paastaet, at de 3 af de fornævnte 8 Ure, han medførte, tilhørte forskellige Trediemænd, og at kun de 5 Ure var bestemte til eventuelt Salg eller Udvalg paa »Alexy«. De nævnte 5 Ure, der er taget i Bevaring under Sagen, er vurderet til ialt 60 Kr.

Den 5 April f. A. har Tiltalte indfundet sig ombord paa en i samme Havn liggende tysk Damper, medførende 5 Dameure, et Herreur, 7 Urkæder, en Brosche og 4 Ringe. Angiveren, Toldroretjent Niels Anton Christensen, har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed hørte, at Tiltalte ombord paa Damperen spurgte efter en kvindelig Kok, der havde lovet at købe et Ur (eller en Ring) af ham, og at Vidnet desuden har talt med en Maskinmester og en Styrmand ombord, der fortalte, at Tiltalte havde haft fat i dem paa Gaden og vilde have dem til at købe Ure. Tiltalte har forklaret, at han Dagen i Forvejen havde været ombord og havde haft en Ring med, som vedkommende Kvinde vilde have købt af ham med det samme, men han havde svaret, at han kun solgte efter Bestilling, og han havde derfor indfundet sig for at aflevere Ringen og faa denne betalt. Han har endvidere forklaret, at han paa tilsvarende Maade havde forhandlet med

en Maskinmester og Styrmanden, og at hans Fremgangsmaade er, den, at han, efter at de paagældende har erklæret at ville købe et Ur, til aftalt Tid kommer til Stede med nogle saadanne til Udvalg; hvis de ikke synes om Urene, kan de undlade at købe dem. Forsaavidt Vidnet yderligere har forklaret, at to Kvinder ombord til Vidnet har sagt, at Tiltalte har falbudt baade Ure, Kæder og Ringe til dem, har Tiltalte hævdet, at han kun har talt med een Kvinde ombord og kun har falbudt saadanne Ting efter forudgaaende Bestilling af den af Tiltalte omforklarede Karakter. Med Hensyn til de Ting, som Tiltalte ved den anførte Lejlighed medførte, har Tiltalte forklaret, at Urene var Ure, han havde til Salg, men som var bestilt i den angivne Forstand af Mandskabet paa andre Dampere; om Kæderne har han paastaaet, at han giver disse i Tilgift ved Salg af et Ur, Brochen var det hans Mening at give som Foræring, og Ringene var Ringe, som han samme Dag havde købt, paa Auktion og tilfældig havde hos sig. De af Tiltalte ved den omtalte Lejlighed medførte Varer, der er taget i Bevaring under Sagen, er vurderet til 119 Kr. 50 Øre.

En Dag i Sommeren 1918 har Tiltalte i Gasværkshavnen til Toldrorsbetjent M. Christensen solgt et Ur. Ifølge Christensens Forklaring skete dette uden Forudbestilling, og Leveringen fandt Sted med det samme, hvilket Vidnet har fastholdt ogsaa overfor Tiltaltes Hævdelse af, at han gjorde Indvendinger imod at levere Uret paa Stedet, og at det blev aftalt, at han skulde gaa ombord paa et Skib og komme igen senere, hvilket han saa gjorde, idet han 10 Minutter senere vendte tilbage og leverede Christensen Uret.

Ikke blot for dette sidste Forhold men ogsaa for Tiltaltes øvrige udviste, foran omhandlede Forhold vil Tiltalte nu for fjerde Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer være at anse efter Pl. 27. Novem-ber 1839 § 1 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger. I Medfør af Fr. 13. Februar 1775 §§ 4 og 7 vil derhos de foran omhandlede, til 60 Kr og 119 Kr 50 Øre vurderede Varer være at konfiskere til Fordel for Angiverne, henholdsvis Politibetjent 335, Espe, og Toldrorsbetjent N. A. Christensen.

Nr. 305.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Anders Peder Kristian Andersen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Falsk.

Hassing-Refs Herreders Dom af 17 Januar 1919: Tiltalte Anders Peder Kristian Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Frederiksen, 15 Kr og til Defensor,

Overretssagfører Schoug, 12 Kr. Straffens Fuldbyrkelse vil dog være at udsætte, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 § 20 fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1919: Tiltalte Anders Peder Kristian Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktør og Defensor for Underretten 20 Kr til den første og 15 Kr til den sidste samt til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peder Kristian Andersen til Højesteretssagførerne Liebe og V. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hassing-Refs Herreders Ekstraret indankede Sag er Bager Anders Peder Kristian Andersen, der er født den 5 Oktober 1894, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Falsk.

Efterat Tiltalte i September Maaned 1917 havde overtaget en Bagerforretning i Jegindø, hændte han sig den følgende Vinter til det statistiske Departement med Anmodning om at faa Del i det Hvedemel, der under Rationeringen fordeltes til Bagere til Fremstilling af Kager, altsaa ud over den Mængde, der beregnedes til Fremstilling af Brød. Departementet forlangte imidlertid en Erklæring fra paagældende Melleverandør, om hvilket Kvantum Mel der i Aaret 1916 var leveret Forretningen, hvorefter Tiltalte forskaffede sig en den 16 Juli f. A. dateret Erklæring fra Aktieselskabet Thisted Dampmølle, gaende ud paa, at der i Tidsrummet fra den 1 Januar 1916 til den 1 Januar 1917 var leveret Bager Jensen af Jegindø, efter hvem Tiltalte havde overtaget Forretningen, 3300 kg Flormel. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte — der skyldte Dampmøllens Rationeringsmærker for 2 Sække Mel, og som ikke kunde skaffe dem til Veje, hvis Forretningen skulde holdes i Gang — for at faa mere Mel end muligt efter Erklæringen og for at faa Udsigt til at levere Dampmøl-

Laurids Hansen til Højesteretssagførerne
V. Kondrup og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Andst-Slaugs Herreders Politiret indankede Sag er Gæstgiver Laurids Hansen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Beværtning og Gæstgiveri m. m. af 10 Maj 1912.

Tiltalte er ifølge sin Forklaring født den 17 Marts 1862 og har, foruden at han i Aarene 1913 og 1914 har vedtaget Bøder for første, anden og tredje Gang begaaet Overtrædelse af fornævnte Lov, saaledes at han hver Gang har vedtaget at tillægge den stedfundne Afgørelse samme Gentagelsesvirkning som en Dom, været anset ved Overrettens Dom af 5 Oktober 1914 for Overtrædelse af oftnævnte Lovs § 12, 3die Stykke, efter samme Lov § 34, 2det Stykke, med en Bøde af 100 Kr til Grindsted-Grene Kommunes Kasse. Endelig har han den 6 November 1915 inden Andst-Slaugs Herreders Politiret for 5te Gang begaaet Overtrædelse af oftnævnte Lov vedtaget at betale en Bøde af 150 Kr til Grindsted Sogns Kommune, ligeledes med Gentagelsesvirkning som en Dom, hvorhos det tilkendegaves Tiltalte, at Dommeren, saafremt Tiltalte paany maatte findes skyldig i lignende Forhold som nu, vilde tage under Overvejelse overfor ham at benytte den ved Lovens § 35 hjemlede Adgang til at sætte hans Forretning under Politiets Tilsyn og Bestemmelse.

Tiltalte, der er Indehaver af Grindsted Kro, som det maa forudsættes alene med Næringsadkomst paa Gæstgiveri, har erkendt, at der den 8 og 15 December f. A. i de almindelige Beværtningslokaler er blevet udskænket bajersk Øl og anden stærk Drik for flere i Grindsted boende Personer, der efter det Foreliggende ikke kunde betragtes som Rejsende. Da det derhos ikke kan diskulperes Tiltalte, at han ikke selv vil have set, at saadan Udskænkning fandt Sted, er han for nævnte Overtrædelse af ovennævnte Lovs § 12, 3die Stykke, rettelig anset efter sammes § 34, 2det Stykke, med en Grindsted-Grene Kommune tilfaldende Bøde, men denne, der ved Politiretsdommen er bestemt til 250 Kr, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 400 Kr, og bemeldte Dom, ved hvilken der rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor med den nævnte Forandring i Henseende til Bødens Størrelse være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr til hver.

Nr. 240. Højesteretssagfører Levy
m o d

Carl Martin Oluf Fabian Petersen, Viggo Erik Rasmussen, Niels Kristian Iversen og Charles Frits Rasmussen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Anstiftelse overfor Soldater til Mytteri og Nægtelse af Lydighed.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1919: De Tiltalte Carl Martin Oluf Fabian Petersen, Viggo Erik Rasmussen, Niels Kristian Iversen og Charles Frits Rasmussen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Petersen i 4 Maaneder, Viggo Rasmussen, Iversen og Charles Rasmussen hver især i 2 Maaneder. Saa bør de Tiltalte og En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Siesby, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Carl Martin Oluf Fabian Petersen, Viggo Erik Rasmussen, Niels Kristian Iversen og Charles Frits Rasmussen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Levy og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Carl Martin Oluf Fabian Petersen, Viggo Erik Rasmussen, Niels Kristian Iversen og Charles Frits Rasmussen tiltales for Anstiftelse overfor Soldater til Mytteri og Nægtelse af Lydighed.

Petersen er født den 27 September 1892 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 28 Maj 1910 efter Straffelovens § 228, jfr tildels § 54, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Ved kongelig Resolution af 12 August 1910 blev Straffen betingelsesvis og ved kgl. Resolution af 8 September 1915 endelig eftergivet bemeldte Tiltalte.

Viggo Rasmussen er født den 21 Maj 1894 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 19 Oktober 1912 efter Straffelovens § 229, IV., tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved nærværende Rets Dom af 24 Oktober 1914 efter Straffelovens § 230 I,

iffr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Han har desuden været arresteret ved Ramsø-Tune Herreders Politiret fra den 12 Oktober til den 19 November 1915 som sigtet for Tyveri og her ved Retten fra den 5 til den 15 November 1916 som sigtet for Tyveri.

Iversen er født den 5 April 1897 og ikke fundet forhen straffet.

Charles Rasmussen er født den 11 Oktober 1883 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom.

Den 27 Februar 1918 har han her ved Retten vedtaget en Bøde af 200 Kr for Forsøg paa Vold mod Politiet.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ved en Sammenkomst den 7 November 1918 i »Ungsocialistisk Forening«s Læsestue, hvor bl. a. de Tiltalte var til Stede, blev det af Tiltalte Iversen, der var Ekspeditør for Bladet »Den røde Krig«, som er Organ for den nævnte Forening, hvis Medlemmer efter det Oplyste betegner sig som »Kommunistiske Anarkister«, omtalt, at han ønskede at faa uddelt et Oplag af Bladets ældre Numre, hvorhos han opfordrede de Tilstedeværende til at melde sig til Uddeling mod Vederlag.

Fabian Petersen, der havde erfaret, at der den følgende Søndag agtedes afholdt et Protestmøde paa Grønttorvet, og kom paa den Tanke, at der ved den Lejlighed muligt vildt blive udkommanderet Militær, foreslog da, at der samtidig med Uddelingen af Bladet skulde uddeles et til Soldaterne henvendt Opraab om ikke at skyde paa deres Kammerater, hvorhos han affattede et Opraab af følgende Indhold:

»Soldater og Arbejdersønner!

Revolutionen gaar sin Sejersgang Verden over.

Hav Opmærksomheden henvendt paa kommende Tider.

Bliver I udkommanderet, da! Skyd ikke paa eders Klassefæller.«

Opraabet underskrev han, da Iversen forlangte, at han skulde paa tage sig Ansvar,et,

»C. Fabian Petersen
Ungsocialistisk Forening.«

Den følgende Dag henvendte Viggo Rasmussen sig til en Bogtrykker, hos hvem han bestilte Opraabet trykt i 5000 Eksemplarer, og efter at en Del af det saaledes bestilte Oplag var trykt og bragt tilstede paa Læsestuen, medførte de Tiltalte Viggo Rasmussen, Iversen og Charles Rasmussen om Aftenen Klokken ca. 7½—8 herfra hver en Del Eksemplarer saavel af Bladet »Den røde Krig« som af Opraabet, der var trykt paa rødt Papir som Løbesedler med Indhold og Underskrift som anført, og fulgte hen til Sølvgadens Kaserne. Paa Vejen derhen uddelte Viggo Rasmussen og Charles Rasmussen ved Soldaterhjemmet i Gothersgade nogle Eksemplarer af Bladet og Opraabet til Soldater og enkelte civile Personer, hvorhos Viggo Rasmussen kastede nogle Eksemplarer ind gennem et aabent Vindue i Garderkasernen.

Efter at de tre nævnte Tiltalte var naaet hen til Sølvgadens Kaserne, uddelte de udenfor Kaserneporten en Del Blade, i hvilke Opraabet var

Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 297. **Direktør Carl Rasmussen (Ingen)**
 mod
Veksellerer J. M. Jensen (Levy).

Højesterets Dom.

Appellanten, Direktør Carl Rasmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saabør han og dabetale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Veksellerer J. M. Jensen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 311. **Proprietær Laurits Christensen (Ingen)**
 mod
Gaardejer Jens Christiansen (V. Kondrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Proprietær Laurits Christensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saabør han og dabetale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner

og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Gaardejer Jens Christiansen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 66. Cand. jur. **H. R. Brøcker** med Kurator, Sagfører
Brøcker (Selv)

mod

Direktør **Max Ballin** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Afvisning af en Injuriesag fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten paa Grund af ikke behørig Forligsprøve.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1919: De ovennævnte, for Citanten Direktør Max Ballin af Frederiksberg, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte Husejer H. R. Brøcker sammesteds bør til Statskassen bøde 500 Kr eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensesættes i simpelt Fængsel i 50 Dage samt til Citanten betale Sagens Omkostninger med 120 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten principalt nedlagt Paastand om, at Sagen afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten, og at der tillægges ham Kost og Tæring for begge Retter, idet han under Henvisning til en af ham her for Retten fremlagt Daabsattest, hvorefter han er født den 6 Februar 1896, har gjort gældende, at der ikke er prøvet behørigt Forlig i Sagen, da hans Kurator ikke har været indkaldt til den ved vedkommende Forligskommission stedfundne Forligsprøve og heller ikke har givet Møde under denne. Da Appellanten ikke har kunnet optræde paa egen Haand som Part under Forligsmæglingen, og der ikke dertil er indkaldt eller derunder mødt nogen Kurator med ham, vil Sagen ex officio være at afvise fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 200 Kr.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte, Direktør M.

Ballin, til Appellanten, cand. jur. H. R. Brøcker med Kurator, Sagfører Brøcker, med 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Det i København udkommende Dagblad »Dagens Ekko« indeholdt i sit Nummer for den 10 September 1918 en med Navnet H. R. Brøcker underskrevet Artikel med saalydende Overskrift: »Ballins 2 Domme. — Offentlighed ctr. Overret«.

Under nærværende Sag har nu Citanten, Direktør Max Ballin af Frederiksberg, under Anbringende af, at den paagældende Artikel er i allerhøjeste Grad ærefornærmende for ham, paastaaet Indstævnte, Husejer H. R. Brøcker sammesteds, idømt streng Straf efter Straffelovens Kap. 21 for følgende i Artiklen indeholdte fornærmelige Udladelser, nemlig: »Det var Dom Nr. 2. Den første afsagde Offentligheden, den gik Ballin imod, den anden afsagde Overretten, den gik mig imod. Kløene blev altsaa ligeligt fordelt. Ministeriets Ven, den lille pengekære Jøde fik den korporlige Revselse, han ærlig havde fortjent for sin »samfundsnyttige Virksomhed«, og »puge Penge sammen« og »rig, hensynsløs Jøde,« hvorved Citanten nærmere har anført, at Artiklen hentyder til en af nærværende Ret den 9 September 1918 afsagt Dom i en af Citanten mod Indstævnte anlagt Retssag i Anledning af en i bemeldte Dagblad under 10 Juni 1918 optaget, af Indstævnte underskrevet og for Citanten ærefornærmende Artikel, ved hvilken Dom Indstævnte bl. a. blev anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr, at Indstævnte fremdeles ved nærværende Rets Dom af 18 November 1918 for to i samme Dagblad under 19 og 20 August 1918 optagne, ligeledes af Indstævnte underskrevne og for Citanten ærefornærmende Artikler bl. a. blev anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr, og at det formentlig ved Strafdomaalingen maa betragtes som en meget skærpene Omstændighed, at den nu paaklagde Artikel er skrevet og optaget i Dagbladet umiddelbart efter Afsigelsen af Dommen af 9 September 1918.

Citanten har derhos paastaaet de paagældende Injurier mortificerede og sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har uden iøvrigt at fremsætte nogen Indsigelse mod Søgsmålet paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Bortset fra Udladelsen »puge Penge sammen«, der ikke er anvendt paa en saadan Maade, at Indstævnte kan drages til Ansvar for samme, vil Indstævnte for Fremsættelsen af de øvrige Udladelser, der skønnes at være ærefornærmende for Citanten, herefter i Medfør af Straffelovens § 217 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage, hvorhos Udladelserne vil være at mortificere.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at betale Citanten med 120 Kr.

Nr. 231.

**Højesteretssagfører Trolle
mod
Carl Rasmus Christensen (Def. Stein),**

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1919: Arrestanterne Carl Rasmus Christensen, Karl Magnus Villumsen, Søren Christian Johan Severinsen og Christian Johannes Markussen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christensen i 18 Maaneder, Villumsen i 2 Aar, Severinsen i 1 Aar og Markussen i 18 Maaneder og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Tegner, 50 Kr til hver, dog at Christensen og Villumsen hver ikke betaler over $\frac{2}{6}$, Severinsen ikke over $\frac{1}{6}$ og Markussen ikke over $\frac{5}{6}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der opstaaet Tvivl om Tiltalte Christensens Tilregnelighed, og nævnte Tiltalte har derfor været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6. Afdeling. Efter endt Observation har Afdelingens Overlæge afgivet en Erklæring, der konkluderer derhen, at Tiltalte »er en moralsk defekt degenereret og Vaneforbryder, om hvem der ikke er Grund til at antage, at han var sindssyg paa den Tid, han begik sine Forbrydelser, medens der under det lange Fængselsophold har udviklet sig en Fængselspsykose af depressiv paranoid Form«. Idet der herefter maa gaas ud fra, at Tiltalte Christensen var fuldt tilregnelig paa de Tider, da han skal have begaaet de ham paasigtede Forbrydelser, vil Dommen i Henhold til de i samme for hans Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste, forsaavidt den er paanket.

Thikendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Rasmus Christensen til Højesteretssagførerne Trolle og Stein 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Carl Rasmus Christensen, Karl Magnus Villumsen, Søren Christian Johan Severinsen og Kristian Johannes Markussen tiltales for Tyveri, Christensen tillige for Hæleri.

Arrestanten Christensen er født den 30 August 1891 og anset: ved

nærværende Rets Dom af 23 December 1913 efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 15 Juni 1915 efter Straffelovens § 230 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere og ved nærværende Rets Dom af 14 Juli 1917 i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere. Fra 12 Marts til 6 Juli 1918 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet bl. a. for Meddelagtighed i Røveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Arrestanten Villumsen — — —

Arrestanten Severinsen — — —

Arrestanten Markussen — — —

5. Ved Arrestanterne Markussen og Villumsens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at disse 2 Arrestanter i Forening Natten til den 29 August 1918 har begaaet Indbrud i en Skotøjsforretning, Ravnsborggade 15, Stuen. Efter Arrestanternes Forklaring begik de Tyveriet sammen med en Trediemand, som efter Arrestanten Markussens Forklaring var identisk med ovennævnte Emil Larsen, hvad ogsaa Arrestanten Villumsen oprindelig forklarede, men senere tilbagekaldte. Larsen har nægtet sig medskyldig i Tyveriet og er ikke tiltalt for dette. Arrestanternes Forklaring gaar ud paa, at de Klokker ca. 12 i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af et Brækjærn opbrød en Dør til Forretningen, hvorefter de af Frygt for, at Nogen skulde være blevet alarmeret, forlod Ejendommen og efter $\frac{1}{2}$ —1 Times Forløb vendte tilbage, og alle tre gik ind i Butiken, hvor de stjal 15 Par Fodtøj, som de i en medbragt Haandtaske bragte til Arrestanten Christensen i et af denne benyttet Logis i Nørresøgade. De gik derefter tilbage til Skotøjsforretningen, hvor de stjal yderligere 7 Par Fodtøj, som de bar bort fra Forretningen, men undervejs blev de overrasket af Politiet. Arrestanten Markussen blev straks anholdt, medens det lykkedes de andre at undslippe, og Arrestanten Villumsen blev først anholdt den 17 September i Anledning af det nedenfor under 6 omtalte Tyveri. Det stjaalne Fodtøj, der er vurderet til 25 Kr pr. Par, ialt 550 Kr, beroede frit fremme i Forretningen.

Arrestanten Christensen, der sigtes for Hæleri med Hensyn til de 15 Par Fodtøj, har vel erkendt, at Arrestanten Markussen den paagældende Nat stillede en Kuffert ind i det af ham benyttede Logis, men han har benægtet at have vidst, at Kufferten indeholdt Tyvekoster, og forklaret, at den blev afhentet den følgende Morgen Klokker 6—7 af en ham ubekendt Person, hvilken Forklaring han senere har ændret til, at det var Arrestanten Villumsen, der hentede Kufferten. Denne sidste Arrestant har forklaret, at Arrestanten Christensen, der vidste, at Fodtøjet var stjaalet i Forening med Emil Larsen, besøgede det solgt, saaledes at Christensen, Markussen og Larsen hver fik Part i Udbyttet, dog at Villumsen Dagen efter Tyveriets Begaaelse hentede et Par Støvler hos Christensen.

Arrestanten Christensen har benægtet at have solgt noget Fodtøj og at have betalt Arrestanten Villumsen Penge. Han fandtes ved sin Anholdelse iført et Par Støvler, om hvilke Villumsen har paa-staaet, at de hørte til de stjaalne, og om hvilke Indehaveren af Sko-tøjsforretningen, Skomager Lundin, har forklaret, at de i hvert Fald er af samme Slags som de Stjaalne, men at han ikke med Sikkerhed kan identificere dem, idet Fabrikationsmærket er oversmurt med Blæk, hvad saavel Lundin som Arrestanten nægter at have gjort. Om disse Støvler forklarede Arrestanten først, at han i Juli havde købt dem af en ubekendt Person, og senere, at han havde tilbyttet sig dem af Arrestanten Villumsen, hvad denne dog har benægtet. Efter det saaledes Foreliggende findes det uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten har været paa det Rene med, at Kufferten indeholdt stjaalede Fodtøj, og at han har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed ved at modtage og deltage i Salget af disse Tyvekoster.

6. Natten til den 17 September 1918 Klokken ca. 12½ blev Arrestanterne Villumsen, Severinsen og Christensen overrasket og anholdt af Politiet i et Bagværelse i Kulhandler Christiansens Kontorlejlighed, Korsgade 37, Stuen, hvor Arrestanterne Severinsen og Villumsen havde skjult sig i et Skab. Villumsen fandtes iført en Stortrøje og et Par Benklæder, Severinsen en Kittel, hvilke Ting tilhørte Christiansen og havde berøet i et uafaaet Skab i Bagværelset. I Døren mellem Bagværelset og Kontorlokalet fandtes Mærker efter Forsøg paa at opbryde Døren.

Arrestanten Villumsen har tilstaaet, at alle de 3 nævnte Arrestanter paa Forslag af Arrestanten Severinsen i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til det nævnte Bagværelse ved, at Villumsen først opdirkede den aflaaede Port, hvorefter Severinsen med falsk Nøgle oplukkede Døren fra Porten til Værelset, hvor de blev anholdt, efter at Villumsen havde stjaalede Stortrøjen og Benklæderne og Severinsen Kittelen.

Denne Forklaring vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen ogsaa forsaavidt angaar Arrestanterne Christensen og Severinsen, idet det findes uden Betænkelighed at forkaste disse Arrestanters Forklaringer om, at de havde indfundet sig i Værelset for at sove.

Det Stjaalne er vurderet til 40 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Christensen efter Straffelovens § 231 II og i Medfør af § 241 I efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri — — — efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Christensen i 18 Maaneder — — — og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr til hver, dog at Christensen og Villumsen hver ikke betaler over $\frac{2}{6}$, Severinsen ikke over $\frac{1}{6}$ og Markussen ikke over $\frac{1}{6}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Tirsdag den 24 Juni.

Nr. 260.

Højesteretssagfører Stein
modEmanuel Marius Christensen og Karl Kristian Hansen.
(Def. Trolle),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Marts 1919: Arrestanterne Emanuel Marius Christensen og Karl Kristian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christensen i 18 Maaneder, Hansen i 1 Aar, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Steinthal og Sally, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter Afsigelsen af den indankede Dom optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte Hansen forklaret, at han ikke har været med til at begaa de i Dommen omhandlede Tyverier. Til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af de af ham tidligere i Sagen afgivne Forklaringer vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Emanuel Marius Christensen og Karl Kristian Hansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerene Stein og Trolle 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne, Emanuel Marius Christensen og Karl Kristian Hansen tiltales for Tyveri.

Christensen er født den 13 Januar 1897 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 18 Maj 1918 efter Straffelovens § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 26 Juni 1918 formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Hansen er født den 12 Februar 1895 og senest anset: ved nærværende Rets Dom af 30. April 1918 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det be-
vist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 2 og 3 December f. A. ved Midnatstid skaf-
fede Arrestanterne sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et ved Enghave-
vej beliggende Arbejdsskur ved voldelig at frabryde den for Sku-
rets Dør anbragte Hængelaas, hvorpaa de stjal en Del i Skuret be-
roende, til ialt 33 Kr vurderede Beklædningsgenstande.

Det ommeldte Skur var $3\frac{1}{2}$ m langt og bredt, ca. $2\frac{1}{2}$ m højt
og ikke i fast Forbindelse med Jorden.

Under et i Sagen optaget Reassumtionsforhør har Arrestanterne
imidtildt ændret deres Forklaring derhen, at Hansen har forklaret, at
han begik Tyveriet i Forening med en ubekendt Person, medens Chri-
stensen har forklaret, at han ikke deltog i Tyveriet, men modtog et
ved Tyveriet stjaale, til 3 Kr vurderet Par Træsko af Hansen, der
gjorde ham bekendt med, at de var stjaalne ved Tyveri fra det om-
meldte Skur.

Til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse af Arrestanternes tidligere
Forklaringer kan der dog ikke tages noget Hensyn.

Arrestanterne har en Nat, antagelig i Begyndelsen af samme Maa-
ned stjaale 2 til ialt 20 Kr vurderet, Møller Knud Bertelsen tilhørende
Par Benklæder, der beroede frit fremme i en Have, hvortil Adgangen
var uhindret.

En Nat omtrent ved samme Tid stjal Arrestanterne nogle frit frem-
me i et aabent Skur beroende, til ialt 35 Kr vurderede Beklædningsgen-
stande, der tilhørte Gartnermedhjælper Johannes Idorn, Formand Svend
Poulsen og Arbejdsmand Carl Petersen.

Den 5 s. M. Kløkken ca. 11 Eftermiddag stjal Arrestanterne et Dæk
og 2 Slinger, som de aftog af en Cykel, der stod frit fremme i en i
Ejendommen Saxogade 72 og 74 værende Kældergang, hvortil Adgangen
var uhindret. Dæk og Slinger, der er vurderet til ialt 30 Kr, tilhørte
Bogtrykker Poul Hertz.

Fra Kældergangen skaffede Arrestanten sig derpaa i tyvagtig
Hensigt Adgang til et aflaaet Kælderrum ved voldeligt at frabryde den
for Rummets Dør anbragte Hængelaas, hvorpaa de stjal 2 til ialt 8
Kr vurderede Kaniner, der var anbragt i et i Kælderrummet henstaa-
ende aabent Bur.

Forsaavidt Arrestanterne i et under Sagen optaget Reassumtions-
forhør har ændret deres tidligere Forklaring derhen, at Christensen
ikke deltog i Tyveriet af Kaninerne, idet Hansen særlig har forkla-
ret, at en ubekendt Mandsperson deltog i dette Tyveri, kan der ikke

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juli 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 18.

Tirsdag den 24 Juni.

tages noget Hensyn til denne ubestyrkede Genkaldelse af Arrestanternes tidligere overensstemmende Forklaringer.

Arrestanterne har endelig en Nat i første Halvdel af samme Maaened frastjaalet Gartner Alfred Carlsen 2 til ialt 20 Kr vurderede Kaniner, der var anbragt i en aaben Kasse, som henstod i et Drivhus, hvortil Adgangen var uhindret.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Christensen efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk., Hansen efter dens §§ 228 og 229 IV, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Christensen i 18 Maaneder, Hansen i 1 Aar.

Nr. 326.

Højesteretssagfører Henriques

mod

Carl Alfred Oscar Staahnacke (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 April 1919: Arretanten Carl Alfred Oscar Staahnacke bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nathansen og Amdrup, 30 Kr til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Oscar Staahnacke til Højesteretssagførerne Henriques og Stein 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Carl Alfred Oscar Staahnacke, der tiltales for Tyveri, er født den 5 Juni 1889 og anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 40 August 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, sammenh. med midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 8 Februar 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved nærværende Rets Dom af 9 September 1913 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, og Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 8 I, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 26 Oktober 1915 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved nærværende Rets Dom af 22 Maj 1917 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten den 31 August f. A. har været i Besiddelse af 1 Laaneseddel paa 2 Lagner, pantsatte den 30 August f. A. hos Pantelaanerske, Fru Sonne, Slots-gade 5, og 1 Laaneseddel, ligeledes paa 2 Lagner, pantsatte den 31 August f. A. hos Pantelaaner Mortensen, Baggensgade 20, at de ved den førstnævnte Laaneseddel pantsatte Lagner er frastjaalet Centralvaskeriet, Blaagaardsplads 4, hvis Indehaver, Hans Christian Petersen, edelig har forklaret, at han savnede Lagnerne, da en Del i nævnte Ejendoms Gaard udhængt Vasketøj blev taget ind om Aftenen den 30 August, og at de i Baggensgade pantsatte Lagner er frastjaalet Journalist Jens Arnold Hoelgaard og Hustru, Prins Jørgensgade 14 B, der begge edelig har forklaret, at Lagnerne er fra-kommet dem uden deres Vidende og Villie, antagelig i Slutningen af August f. A., i hvert Fald efter Midten af Maaneden, formentlig mens de hang til Tørring i Ejendommens Gaard.

Arrestanten har nægtet selv at have foretaget Pantsætningen af Lagnerne eller at have været i Besiddelse af disse, før de blev pantsatte, og han har om sin Adkomst til Laanesedlerne forklaret, at han en Dag i Slutningen af August købte dem paa Gaden af en ham ube-kendt Person, der kaldte sig Carl Nielsen. Om denne har ingen Oplysninger kunnet tilvejebringes. Arrestantens Forklaringer om, hvorledes han vil være kommet i Besiddelse af Laanesedlerne, har været i høj Grad vaklende og paa de Punkter, hvor de har kunnet kontrol-leres, urigtige, ligesom de i det Hele bærer Usandsynlighedens Præg. Da derhos saavel Pantelaaner-Ekspedient Charles Sonne som Pante-laaner Mortensens Ekspeditrice, Kathinka Hansen, edelig har forklaret, at de i Arrestanten genkender den Person, der pantsatte Lagnerne i de 2 Laaneforretninger, og da det yderligere er oplyst, at Arre-stanten i sit Logis, Blaagaardsgade 16, formentlig i August f. A., har hjembragt 2 vaade Lagner og om Sammenhængen hermed har afgivet Forklaringer, der i sig selv er usandsynlige og strider mod det iøvrigt Oplyste, findes det tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten inden de sted-fundne Pantsætninger har været i Besiddelse af de 4 stjaalne Lagner.

Da Arrestanten herefter maa antages at have søgt at lyve sig fra sin Besiddelse af Lagnerne, da han har været i Besiddelse af disse kort efter, at Tyverierne maa antages begaaet, da Arrestanten efter det Oplyste paa den paagældende Tid boede og daglig færdedes i det Kvarter, hvor Lagnerne er stjaalet, og da Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten har stjaalet Lagnerne, der er vurderet til ialt 60 Kr.

Idet bemærkes, at Arrestanten maa antages at have haft uhindret Adgang til de Gaardspladser, hvorfra Tyverierne er begaaet, vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdag den 25 Juni.

Nr. 230. Højesteretssagfører Bülow
mod

Carl Marius Laurits Peter Ipsen og Jens Peder Elias Pedersen (Def. Harboe),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Hæleri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 11 September 1918: Arrestanterne Jørgen Hansen og Karl Marius Laurits Peter Ipsen samt de Tiltalte Frits Ejnar Erhard Magnus Nielsen, Jens Peter Elias Petersen og Laura Johanne Hansen, Petersens Hustru, bør straffes: Arrestanten Hansen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Ipsen med Tugthusarbejde i 3 Aar og de Tiltalte hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i 40 Dage, Petersen i 60 Dage og Laura Hansen i 40 Dage samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jøns Rasmussen, 100 Kr og til Defensor, Overretssagfører Gram, 75 Kr, dog at Ipsen ikke udreder udover $\frac{1}{6}$ og hver af de Tiltalte ikke udover $\frac{1}{6}$ heraf, hvorhos Arrestanten i Erstatning til Fragtmand J. Christiansen af Ejby bør betale 70 Kr. Forsaavidt angaar Tiltalte Laura Johanne Hansen, Petersens Hustru, udsættes Straffens Fuldbydelse i Henhold til Kapitel 3 i Lov 1 April 1911 og bortfalder i Løbet af 5 Aar, regnet fra nærværende Doms Afsigelse, saafremt de i den citerede Lov nævnte Betingelser overholdes. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1919: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær tillægges der Overretssagfører Carl Becker 100 Kr og Overretssagførerne K. Anker-Jensen og D. G. M. Bache

hver 50 Kr, der udredes, førstnævnte Salær af Arrestanten Carl Marius Laurits Peter Ipsen og Tiltalte Jens Peder Elias Pedersen in solidum og de to sidstnævnte Salærer henholdsvis af Arrestanten og Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Carl Marius Laurits Peter Ipsen og Jens Peder Elias Pedersen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bülow og Harboe 120 Kroner til hver. Højesteretssagfører Asmussens Dødsbo tillægges der i Salarium for Højesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Marius Laurits Peter Ipsen og Tiltalte Jens Peder Elias Pedersen sat under Tiltale, førstnævnte for Tyveri, og sidstnævnte for Hæleri.

Arrestanten er født den 26 Januar 1874 og tidligere anset bl. a.: ved Højesteretsdom af 20 Februar 1912 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af dens § 241 II efter § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 November 1914 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet groft og simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241 II, efter § 238, som for 8de Gang begaaet Hæleri med lige Straf i 3 Aar. Tiltalte er født den 6 Februar 1875 og ikke fundet forhen straffet.

I første Instans angik nærværende Sag tillige bl. a. den under Sagen arresterede Jørgen Hansen og ovennævnte Tiltalte Pedersens Hustru, Laura Johanne Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, men som ved Underrettens Dom blev anset, førstnævnte efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 46, og efter dens § 229 IV, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og sidstnævnte efter Straffelovens § 238, jfr. Straffelovstillæggets § 13, med betinget Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Sagens Omstændigheder er, forsaavidt angaar Arrestanten Ipsen og Tiltalte Pedersen, følgende:

Ovennævnte Jørgen Hansen har forklaret, at han og Arrestanten Ipsen efter forud truffet Aftale om at stjæle ved Midnatstid Natten mellem den 14 og 15 Marts 1918 indfandt sig

1) i Spritfabrikernes Gaard paa Nørregade i Odense, hvortil Porten stod aaben, og hvor Ipsen fra et uafaalet Rum tog en Pakke, som han dog straks efter kastede fra sig efter at have undersøgt dens Indhold, der vistnok var Papir,

2) i Købmand Schrøders Gaard i samme Gade, hvortil Porten ligeledes stod aaben, og hvor de uden Resultat gennemsøgte nogle aabne Rum, og

3) i Bryggergaarden i Odense, til hvilken de skaffede sig Adgang paa den Maade, at Hansen blev løftet op af Ipsen og derefter svang sig over Gaardens aflaaede Port, hvorefter han indefra aabnede Porten for Ipsen. Fra en Vogn, der holdt i Gaarden, stjal Ipsen et Par brune Skindsko (Slippers) og fra et uafaalet Foderrum en Herrecykel.

Saa vel Tiltalte Pedersen som dennes ovennævnte Hustru har forklaret, at Ipsen om Morgenen den 15 Marts fortalte Pedersen, at han og Hansen den foregaaende Aften havde stjaalet en Cykel, og at de samme Dag saa en fremmed Cykel staa i deres Brændselsrum, og Tiltalte Pedersen har endvidere forklaret, at Ipsen samme Formiddag viste ham Skoene og sagde, at dem havde han stjaalet sammen med Cyklen. Endelig har Hansen og Pedersen og dennes Hustru forklaret, at den 16 Marts blev et Beløb af 25 Kr, som var indkommet ved, at Hansen havde solgt den paagældende Cykel, fordelt mellem Hansen, Pedersen og Ipsen, hvorhos Pedersen har tilføjet, at Ipsen ved denne Lejlighed erkendte, at han og Hansen havde været lige gode om Tyveriet af Cyklen.

Arrestanten Ipsen har i det Hele benægtet Rigtigheden af de saaledes afgivne Forklaringer og har først hævdet, at han vel om Aftenen den 14 Marts var sammen med Jørgen Hansen paa en Automatkafe paa Vestergade, men at de, som forlod denne ved Lukketid, kun fulgtes hen til Hjørnet af Nørregade, hvor de skiltes, og hvorfra Ipsen gik direkte hjem. Senere har han forandret sin Forklaring derhen, at han skiltes fra Hansen allerede tidligere paa Aftenen og derefter opholdt sig paa en Beværtning, indtil han ved Lukketid gik hjem i Seng. Under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør har han endelig forklaret, at han forblev paa den nævnte Beværtning til Kl. 11 om Aftenen i Selskab med en ikke i den foreliggende Sag impliceret, men senere ogsaa paa Arresthuset i Odense hensiddende Arrestant Niels Laurits Chr. Hansen, kaldet Svanholm.

Han forlod Beværtningen sammen med denne, og efter at de tilfældigt var kommet i Samtale med to dem ubekendte Piger, fulgtes de alle op paa Svanholms Værelse, hvor Arrestanten forblev til ca. Kl. 5½ om Morgenen den paafølgende Dag.

Nævnte Svanholm, der nu hensidder som Fange i Nyborg Strafanstalt, har i det Væsenlige erklæret sig overensstemmende hermed, men ved Forklaringer, afgivet af 2 ogsaa i sin Tid i Arresten i Odense hensiddende Personer, er det oplyst, at det mellem Arrestanten og Svanholm gennem Varmerørerne er aftalt, at Svanholm skulde afgive Forklaring som anført, hvad dog saavel han som Arrestanten bestemt har benægtet. Om de ovennævnte Skindsko, som fandtes i Ipsens Logis

efter hans Anholdelse, har han forklaret, at han har faaet dem forærende af Hansen.

Under Hensyn til alt det i Sagen oplyste findes det imidlertid ubetænkeligt at antage, at Arrestanten har deltaget som Gerningsmand i Tyveriet af Cyklen og Skoene, der tilhørte henholdsvis Musiker Louis Madsen og Proprietær L. Jensen af Stenløse, og som er vurderede til henholdsvis 50 Kr og 4 Kr, hvorimod det ikke mod hans Benægtelse kan anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har deltaget i de ovenfor undeg 1 og 2 omtalte Forsøg paa Tyveri.

Endvidere har fornævnte Jørgen Hansen forklaret, at han og Arrestanten Ipsen ved Midnatstid Natten mellem den 16 og 17 Marts 1918 efter forud truffet Aftale om at begaa Tyveri indfandt sig

4) i Gaarden til »Larsens Hotel« i Odense, til hvilket der var uhindret Adgang, og hvor de fra en uafloaset Automobilgarage stjal 10 Flasker Afholdsøl, der stod frit fremme paa Gulvet, og

5) i Gaarden til Ejendommen Vestergade Nr 72 i Odense, til hvilken der ligeledes var uhindret Adgang, og hvor Ipsen, medens Hansen var inde paa et Kloset, stjal $\frac{1}{2}$ kg Tobak fra en Pakke, der beroede frit fremme i Gaarden, og hvor de derefter i Forening stjal 9 Flasker Vin fra en sammesteds staaende Kasse, hvis Laag de skruede af.

Arrestanten Ipsen har forklaret, at han vel den paagældende Nat var ude i Byen sammen med Hansen, og at de herunder var inde dels i Gaarden til et Hotel, meget muligt »Larsens Hotel«, dels i en Gaard paa Vestergade; men han har nægtet enhver Delagtighed i Tyverierne. Efter først at have nægtet at have været med til at drikke noget af den stjaalne Vin har han senere indrømmet, at han, Hansen, Pedersen og dennes Hustru i Forening har drukket nogle Flasker Vin i Pedersens Hjem den paagældende Nat; men han har tilføjet, at det var Hansen, der kom med Vinen, idet han sagde, at han havde faaet den af nogle Vinhandlerkarle. Senere har Ipsen ændret sin Forklaring derhen, at han ved 11-Tiden om Aftenen den 16 Marts skiltes fra Hansen og gik hen i »Folkets Hus«, hvor han forblev til Kl 3 om Natten, da han gik ned paa Banegaarden, hvor han paany traf Hansen.

Under det forannævnte Reassumptionsforhør har han endelig forklaret, at han efter at være skiltes fra Hansen ved 11-Tiden om Aftenen traf sammen med den ligeledes foran nævnte Svanholm og de to Piger, sammen med hvem han derefter gik op paa Svanholms Værelse. Her tilbragte de Natten til Kl. ca. 3 Søndag Morgen da de gik ned paa Banegaarden for at drikke Kaffe. De traf her Hansen, der var kendelig beruset, og sammen med hvem Arrestanten kort efter blev anholdt.

Ogsaa paa dette Punkt har Svanholm i det Væsenlige forklaret i Overensstemmelse med Arrestanten, men der gælder med Hensyn til denne Forklaring det samme som angivet med Hensyn til det Natten til den 15 Marts Passerede.

Malersvend Rasmus Knudsen har som Vidne forklaret, at han samme Nat, som Vinen blev stjaalet, hørte nogen pusle i Gaarden Ve-

stergade Nr 72, straks efter gik han ud i Gaarden og saae da, at Kassen, hvori der havde været Vin, var brudt op, og lidt senere saae han to Personer gaa ud ad Porten, af hvilke den ene var iført lang Overfrakke, den anden Stortrøje eller kort Overfrakke. Det er oplyst, at Ipsen den paagældende Nat var iført en Ulster, medens Hansen havde en Stortrøje paa.

Hotelkarl Jens Vinderup har som Vidne forklaret, at han Kl. 3½—4 om Morgenen den 17 Marts saae to Personer komme ud fra Automobilgaragen i Gaarden til »Larsens Hotel«, og at den ene af disse var iført Ulster. Vinderup har genkendt Hansen, men ikke med Sikkerhed turdet sige, at Ipsen er identisk med den anden af de paagældende Personer, skønt han ikke betvivler det. Hansen har i denne Anledning forklaret, at Tyveriet af Øllet blev begaaet ved Midnatstid, men at han og Ipsen meget muligt har været inde i Gaarden igen ved 4-Tiden om Morgenen, og Ipsen har bekræftet dette sidste, idet han dog har nægtet at have været inde i Garagen.

Tiltalte Pedersen og dennes Hustru har begge forklaret, at Hansen og Ipsen trakterede dem med 3 à 4 Flasker Vin i deres Hjem Kl. lidt før 2 om Natten mellem den 16 og 17 Marts, at det var Ipsen, der bød dem, og at Ipsen svarede afvisende paa Pedersens Spørgsmaal om, hvor Vinen stammede fra. Pedersens Hustru har videre forklaret, at hun samme Nat hørte, at begge Arrestanterne inde paa Ipsens Værelse drøftede, at de havde taget Vinen fra en Gaard i Vestergade, og at de vilde skifte Tøj, naar de gik ud igen, for at de ikke skulde blive genkendt af Gaardskarlen.

Arrestanten Ipsen har benægtet at have udtalt, at han havde været med til at stjæle Vinen.

Efter samtlige de foreliggende Oplysninger — hvorved yderligere bemærkes, at Arrestanten efter Tiltaltes og Hustrus Forklaring under Reassumtionsforhøret Natten mellem den 16 og 17 Marts skiftede Hovedbeklædning, da han var hjemme, idet Tiltaltes Hustru derhos har hørt Arrestanten og Jørgen Hansen tale om, at de maatte gøre sig ukendelige — findes det imidlertid ubetænkeligt at antage, at Ipsen ogsaa har deltaget som Gerningsmand i Tyverierne af ovennævnte Øl, Tobak og Vin. Øllet, der tilhørte Restauratør Hans Peter Hornø, er vurderet til 1 Kr 50 Øre, Tobakken, der tilhørte A/S A. Jensens Tobaksfabrik, er vurderet til 4 Kr, og Vinen, der tilhørte Firmaet Marinus Lytjen, er vurderet til 22 Kr 50 Øre.

II. Ved Tiltalte Pedersens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Hælerier:

1) Han har, efterat han sammen med Hansen og Ipsen samt sin Hustru havde deltaget i at drikke 4 Flasker af den ovennævnte Vin, om hvilken han kunde tænke sig, at den var stjaalen, gemt de 5 resterende fyldte Flasker og de 4 tomme i sit Hjem, skønt han da var paa det Rene med, at de var stjaalne.

2) Han har i Marts 1918 i nogle Dage for Arrestanten Hansen opbevaret en Pakke Cykeldele og Cykelrekvisitter, vurderet til 69 Kr, skønt han var klar over, at de var stjaalne.

3) Han har i samme Maaned deltaget i Fortæring af 5 kg Hakkekød og 5 kg Medisterpølse, af samlet Værdi 20 Kr, skønt han vidste, at disse Varer, som Hansen havde foræret hans Hustru, var stjaalne.

4) Han har i samme Maaned efter at have erfaret, at Hansen havde stjaalet en Cykel, som er vurderet til 30 Kr, dels modtaget Cyklens Skærme, dels sammen med Hansen afhændet Cyklens Dæk for 5 Kr til en Mand, af hvem han derefter tilbagekøbte det ene Dæk for 1 Kr 50 Øre.

5) Han har i samme Maaned dels falbudt de ovennævnte, af Hansen og Ipsen Natten mellem den 14 og 15 stjaalne Sko, skønt han vidste, de var stjaalne, dels modtaget 8 Kr af den Sum, som kom ind ved Salget af den Cykel, som Hansen og Ipsen stjal samme Nat, skønt han vidste, hvorfra Pengene stammede.

6) Han har i samme Maaned modtaget af Hansen en Pakke Flonel, vurderet til 117 Kr, og betalt Hansen 5 Kr derfor, skønt han var paa det Rene med, at Pakken var stjaalet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Ipsen og Tiltalte Pedersen være at anse:

Arrestanten Ipsen efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet groft og simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241, II Stk., efter § 238, som for 9de Gang begaaet Hæleri med Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar, og Tiltalte Pedersen efter Straffelovens § 238, jfr. Straffelovs-tillæggets § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Da nu den indankede Dom for Arrestantens og Tiltaltes Vedkommende har samme Resultat, men hvorefter Arrestanten tillige er anset for Forsøg paa Tyveri, og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger — der er paalagt Arrestanten og Tiltalte in solidum med de øvrige i Sagen Tiltalte, saaledes at Arrestanten ikke udreder over $\frac{1}{8}$ og Tiltalte ikke udover $\frac{1}{8}$ heraf — findes iøvrigt at kunne bifaldes, vil denne være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Torsdag den 26 Juni.

Nr. 27. Teaterdirektørerne **Holger Rasmussen** og **Hilmar Clausen** (Overretssagfører H. Sachs)
m o d

Direktør Folmer Hansen eller nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Fru **Anna Hansen**, født Sødergreen (Fich),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Krænkelser af en Indstævnte tilhørende Eneret til Opførelse af en Operette.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1918: De Indstævnte, Teaterdirektørerne Holger Rasmussen og Hilmar Clausen, bør En for Begge og Begge for En til Citanten, Direktør Folmer Hansen, betale de paastævnte 3378 Kr 36 Øre og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er Direktør Folmer Hansen afgaaet ved Døden, og hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Fru Anna Hansen, født Sødergreen, er derefter indtraadt i Sagen i hans Sted.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne in solidum at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanterne, Teaterdirektørerne Holger Rasmussen og Hilmar Clausen, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte, Direktør Folmer Hansen eller nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke Fru Anna Hansen, født Sødergreen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I April og følgende Maaneder 1916 lod de Indstævnte, Teaterdirektørerne Holger Rasmussen og Hilmar Clausen, opføre paa »Casino« her i Staden Operetten »Flagermusen« (»Die Fledermaus«), der er komponeret af Johann Strauss, med Tekst af C. Höffner og Rich. Genée.

Citanten, Direktør Folmer Hansen, har anført, at han ifølge Overdragelse fra rette Vedkommende ejer Retten til Opførelse her i Landet af denne Operette, og at de skete Opførelser er sket uden hans Samtykke. Han har derfor under nærværende Sag søgt de Indstævnte in solidum til at betale ham en Erstatning af 3378 Kr 36 Øre.

De Indstævnte har paastaaet sig frifundet.

Twisten mellem Parterne drejer sig udelukkende om, hvorvidt Operetten er beskyttet her i Landet.

Saa vel Musikken som Teksten til denne er skrevet af Østrigere. Operetten er første Gang udkommet og opført paa Scenen i Wien i Aaret 1874. Johann Strauss afgik ved Døden i Aaret 1899.

Citantens Paastand gaar ud paa, at Operetten er beskyttet her i Landet ifølge kgl. Anordning af 12 Juli 1907, hvorved de i Lov af 29 Marts 1904 om Forfatterret og Kunstnerret indeholdte Bestemmelser

gøres anvendelige paa litterære og kunsthistoriske*) Værker, frembragte af østrigske Undersaatter. De Indstævnte har bestridt dette under Anbringende af, at Operetten ikke er beskyttet efter de østrigske Love og derfor ifølge nævnte Anordnings § 1 ikke heller er beskyttet her i Landet.

Efter de foreliggende Oplysninger findes de nugældende Regler i Østrig om Beskyttelse af Forfatter- og Kunstnerrettigheder i Loven af 26 December 1895. Efter denne Lov omfatter Beskyttelsen ogsaa musikalsk-dramatiske Værker og disses offentlige Opførelse, og Beskyttelse varer — forsaavidt Værket ikke er udkommet anonymt eller pseudonymt — i 30 Aar efter Forfatterens Død. Ifølge Lovens § 65 er denne ogsaa anvendelig paa Værker, der er ældre end Lovens Kundgørelse, dog at Lovens § 67 bestemmer Følgende: »De før nærværende Lovs Ikrafttræden lovlig opførte musikalske og dramatiske Værker kan ogsaa fremdeles frit opføres.«

De ældre Bestemmelser i Østrig om Beskyttelse af den ideelle Produktion fandtes i kejserligt Patent af 19 Oktober 1846, hvis § 8, 1ste Stykke, var saalydende:

»Under Forfatterens Eneret til et musikalsk eller dramatisk Værk (§ 2) falder ogsaa Eneretten til offentlig Opførelse (Produktion), hvilken forinden Udløbet af Lovens Beskyttelsesfrist (§§ 23 og 24) skal, saavel i det Hele som med Afkortninger eller uvæsenlige Forandringer, være forbudt uden Forfatterens eller hans Retsefterfølgeres Samtykke, saalænge som Værket ikke er offentliggjort ved Tryk eller Stik.«

Denne Lovbestemmelse blev forandret ved Forordning af 27 December 1858, hvori bestemmes Følgende:

»Ogsaa i det Tilfælde, at Forfatteren af et dramatisk eller musikalsk Værk i Trykken har offentliggjort sit Værk, kan han forbeholde sig, sine Arvinger eller andre Retsefterfølgere Eneretten til at meddele Tilladelse til offentlig Opførelse, nemlig ved en med hans paa trykte Navn forsynet Erklæring, der skal være trykt foran paa Titelbladet til hvert enkelt Eksemplar af hans Værk. Et saadant Forbehold beholder sin Virkning i Forfatterens egen Levetid og endvidere, til Fordel for hans Arvinger og andre Retsefterfølgere, ti Aar efter hans Død.«

De Indstævnte har ikke godtgjort, at den ommeldte Operette er blevet frit opført i Østrig forinden Loven af 26 December 1895, men har anført, at dette ej heller er det afgørende, men derimod om Operetten før 1895 retmæssig kunde opføres frit. De har paastaet, at dette sidste har været Tilfældet, og har til Støtte herfor tilvejebragt forskellige Oplysninger, hvorefter det maa antages, at der forinden 1895 har været udgivet Klaverudtog af Operetten, paa hvilke der ikke har været taget Forbehold om Eneretten i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Forordningen af 27 December 1858. Deres Betragtning gaar derfor ud paa, at Eneretten til Operetten var fortabt, da Loven af 26 December 1895 traadte i Kraft, idet der da ikke fandtes nogen retlig Pligt til at betale for Opførelser af denne, og at Ope-

*) Skal være kunstneriske.

retten, da den herefter ikke nyder Beskyttelse i Østrig, ej heller kan nyde nogen Beskyttelse her i Landet.

I de anførte Betragtninger kan der ikke gives de Indstævnte Medhold.

Bestemmelsen i § 67 i Loven af 26 December 1895 findes at maatte forstaas saaledes, at det er en Betingelse for, at musikalske og dramatiske Værker frit kan opføres efter Lovens Ikrafttræden, at de forinden har været frit opførte, og da de Indstævnte som anført ikke har godtgjort, at dette har været Tilfældet, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Operetten nyder Beskyttelse i Østrig og derfor som Følge af Anordningen af 12 Juli 1907 ogsaa her i Landet.

Der vil herefter være at give Dom efter Citantens Paastand.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaaet sig tilkendt hos hinanden, vil de Indstævnte in solidum have at godtgøre Citanten med 200 Kr.

Nr. 357.

Højesteretssagfører Graae

mod

Villiam Charles Oskar Peter Villumsen. (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 22 April 1919: Arrestanten Villiam Charles Oskar Peter Villumsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører J. V. Hansen, og til Defensor, Sagfører Rievers, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salær til Overretssagførerne Amdrup og Paludan betaler Arrestanten Villiam Charles Oskar Peter Willumsen 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Villiam Charles Oskar Peter Villumsen til Højesteretssagførerne Graae og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag er Arrestanten Villiam Charles Oskar Peter Villumsen sat under Tiltale for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri.

Arrestanten, der er født den 7 Marts 1891, har været anset: ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 24 November 1908 efter Straffelovens § 229, IV, jfr. § 47, §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 21 April 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 11 Marts 1911 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 47 I, § 243, jfr. § 47 I og § 46 samt § 235, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 31 August 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og Lov 1 April 1911 § 8, 2 Stk., med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Arts-Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 16 November 1912 efter Straffelovens § 231 I og II, jfr. tildels §§ 46 og 47 samt § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar (ved kgl. Resolution af 30 Juli 1914 fritaget for resterende Straf mod fra 20 August til 20 November at anbringes paa Adserbølgaard), ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 14 Juli 1915 efter Straffelovens § 232 I og II og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. En Aften i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar Maaned d. A. har Arrestanten i tyvagtig Hensigt ved at frabryde en Rude i en aflaaet Dør og derefter stikke Haanden ind gennem Aabningen og omdreje Nøglen i Døren skaffet sig Adgang til den Fabrikant L. P. Sørensen tilhørende ubeboede Villa i Holte og der tilvendt sig 1 Jakkesæt, 1 Par Herrestøvler, 1 Par Seler, 1 Uldtrøje, 2 Manchetskjorter og 1 Overfrakke, hvilke Koster, der beroede i uaf-laasede Skabe og Gemmer, er vurderet til ialt 127 Kr.

2. Arrestanten har den 8 Februar d. A. heri Byen solgt en til 150 Kr vurderet Køresele, der maa antages at tilhøre Sognefoged, Gaardejer Godthjælpsen i Herstedvester og at være frakommet ham imod hans Villie. Arrestanten har imidlertid forklaret at have fundet Selen paa Vejen ved Damhussøen om Morgenen den 6 Februar indpakket i en Sæk, og denne Forklaring findes, skønt ubestyrket, ikke paa det foreliggende Grundlag at turde forkastes.

3. Den 24 Februar d. A. har Arrestanten paa lignende Maade, som under Nr. 1 fremstillet, i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til den Grosserer C. V. S. Eckardt tilhørende ubeboede Villa paa Aggers-

hvile Mark ved Skodsborg og der tilvendt sig 1 Par Herresko, 1 Par Herrestøvler, 1 ulden Trøje, 1 Manchetskjorte, 1 Sportskrave og 1 Regnfrakke, hvilke Genstande, der dels beroede i uaflaasede Gemmer og dels hang eller laa frit fremme, er vurderet til ialt 43 Kr.

4. Samme Dag, som Arrestanten begik det under Nr. 3 om-meldte Tyveri, steg han over et ca. 1,75 m højt Plankeværk ind paa Gaardspladsen til den ubeboede Restaurationsbygning »Klampenborg Strandpavillon« ved Klampenborg, og efter at han i Gaarden med en Dirk havde aabnet den aflaaede Dør til Køkkenet, gik han herind, hvorfra han gennem et Vindue krøb ind i Smørrebrødsstuen, hvorfra han atter efter med en Dirk at have aabnet en aflaaet Dør naaede ind i Kaffekøkkenet og herfra gennem en Lem krøb ind i Restaurationslokalet, hvor han tilvandt sig 3 à 4 Ejeren, Restauratør A. J. Hansen, tilhørende Daaser Sardiner, der beroede i et uaflaaset Skab og er vurderet til ialt 3 Kr.

5. Ved Arrestantens Tilstaaelse maa det anses for efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han i Tiden fra September 1918 indtil sin Anholdelse her under Sagen den 24 Februar d. A. har flakket arbejdsløs omkring i Jylland, paa Fyen og paa Sjælland og ernæret sig ved Betleri.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 II for 5te Gang begaaet groft Tyveri samt efter Straffelovens § 247 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der efter de samme Lovbestemmelser har idømt Arrestanten Tugthusarbejde i 4 Aar, være at ændre, medens den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede.

Fredag den 27 Juni.

Nr. 337. Højesteretssagfører V. Kondrup
mod
Per Jönsson (Def. Graae),

der tiltales for Tyveri.

Vester Flakkebjerg Ekstrarets Dom af 26 Marts 1919: Arrestanten Per Jönsson bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 60 Kr og til Defensor, Sagfører Sørensen, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1919: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne D. G. M. Bache og Rievers, betaler Arrestanten Per Jönsson 60 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Per Jönsson til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Graae 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende paa Foranledning saavel af det Offentlige som af Arrestanten Per Jönsson fra Vester Flakkebjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten aktioneret for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 1 Marts 1881, er mange Gange anset for Tyveri og ved Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1908 i Medfør af Straffelovens § 241 I, efter dens § 238, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, som for 6te Gang begaaet Hæleri, senest ved Højesteretsdom af 16 Februar 1915 efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Efter at Arrestanten den 8 Juni 1918 havde udstaaet den ham senest idømte Straf, arbejdede han først i ca. 14 Dage paa Knabstrup Teglværk og derefter i ca. 8 Dage i Dyrehavsmosen i Nærheden af Knabstrup. Han var derpaa arbejdsløs i mindst 8 Dage, og i dette Tidsrum var han en Tur paa Bornholm, hvor han af Arrestforvareren i Nexø fik udleveret noget ham tilhørende Tøj, som denne havde opbevaret for ham. Nogle Dage ind i Juli Maaned 1918 fik han Plads som Staldkarl paa Appelsbjerggaard, hvor han forblev ca. 8 Dage til den 14 Juli. Fra den 17 Juli til den 5 August var han indlagt paa Skelskør Fattiggaard, fra den 5 til den 23 August havde han Tjeneste hos Gaardejer Jens Madsen i Tjæreby, og fra den sidstnævnte Dag var han indlagt paa Tjæreby Fattiggaard, indtil han den 11 September blev anholdt som sigtet for at have stjaalet en Damecykel, som tilhørte Sygeplejerske, Frøken Gedeberg, der boede paa Tjæreby Fattiggaard, og under den mod ham derefter indledede Undersøgelse er han endvidere sigtet for at have stjaalet forskellige Beklædningsgenstande, som fandtes i hans Besiddelse.

Med Hensyn til de mod Arrestanten saaledes rejste Sigtelser er Sagens Omstændigheder følgende:

I. Den 9 September 1918 om Formiddagen anmeldte Sygeplejerske, Frøken Gedebjerg, at der i Løbet af den foregaaende Nat var frastjaalet hende en nærmere beskrevet, omtrent ny Damecykel, som havde staaet i et uafklaaset Vaskehus paa Tjæreby Fattiggaard. Efter de foreliggende Oplysninger blev Mistanken straks rettet mod Arrestanten, som havde forladt Fattiggaarden samme Dag om Morgenen og først kom tilbage igen den næste Dag om Aftenen, og han blev derfor som ovenfor anført anholdt den 11 September. Under det derefter optagne Forhør har Arrestanten stadig nægtet sig skyldig i Tyveriet af bemeldte Cykel, og han har i saa Henseende forklaret, at han den 9 September gik til Næstved, og at han den næste Dag om Eftermiddagen gik tilbage til Tjæreby Fattiggaard, hvortil han ankom ca. Kl. 8 à 9 om Aftenen, samt at han ikke var i Besiddelse af nogen Cykel nogen af disse 2 Dage.

Gaardejer Peder Jensen af Lundby, hvis Gaard ligger i Lundby By ved Næstved—Skelskør Landevej, og hans Hustru og deres daværende Tjenestepige har imidlertid afgivet følgende beedigede Forklaringer.

Gaardejer Peder Jensens Hustru, Anna Caroline Jensen, født Larsen, har forklaret, at hun den 9 September 1918 om Morgenen ca. Kl. 6½ saae en omtrent ny Damecykel med Gummipedaler ligge opad Landevejsskrænten ved en Tjørnehæk et lille Stykke Vest for hendes og hendes Mands Gaard, og hun var da saa nær Cyklen, at hun lagde Mærke til, at Kjolenættet paa et Sted paa venstre Side, hvor der manglede en Hægte, var fastbundet til Bagskærmen med Traad eller Seglgarn. Da hun fra det Sted, hvor Cyklen laa, kom tilbage til hendes og hendes Mands Gaard, fortalte hun sin Mand, at hun havde set den paagældende Cykel, og kort efter kørte han til Tjæreby Station. Vidnet vedblev at holde Øje med eller lade holde Øje med den paagældende Cykel, saaledes at hendes 8aarige Søn var hende behjælpelig dermed, og da der var forløbet ca. en halv Timestid efter, at hun første Gang havde set Cyklen, kaldte hendes Søn paa hende, der da var inde i Køkkenet, og raabte, at nu kom der en Mand og tog Cyklen, og da hun derefter gik ud i Gaarden, saae hun, at den Cykel, der havde ligget op ad Landevejsskrænten, var bortfijernet, og paa Landevejen tæt ved Tjørnehækken saae hun en Mandsperson cykle paa en Damecykel, og han cyklede forbi hendes og hendes Mands Gaard og videre i Retning mod Næstved. Vidnet var ikke saa nær ved denne Mandsperson, at hun lagde Mærke til hans Ansigtstræk, men hun lagde Mærke til, at han var iført mørkt Tøj og en lys graa Filthat, og efter at der var givet Vidnet Lejlighed til i Retten at se Arrestanten iført det Tøj, som han efter sin Forklaring var iført paa Turen til Næstved, erklærede hun, at hun sikkert mener, at Arrestanten er identisk med den af hende omforklarede Mandsperson, idet Arrestanten efter hans Klædedragt og Hat og efter hans Skikkelse og hele Udseende ganske lignede den omforklarede Mandsperson. Vidnet var henne ved den ommeldte Landevejsskrænt den 8. September om Aftenen ca. Kl. 8, og hun er sikker paa, at der ikke den Gang laa nogen Cykel op ad Skrænten.

Gaardejer Peder Jensen har forklaret, at han var lige ved at spænde for, da hans Hustru den paagældende Morgen, antagelig mellem Kl. $6\frac{1}{2}$ og $6\frac{3}{4}$, meddelte ham, at hun havde set en Cykel nede ved Tjørnehækken, og da han derefter saae ned mod Tjørnehækken, som ligger i en Afstand af ca. 160 m fra hans Gaard, kunde han ogsaa se Cyklen, men paa Grund af Afstanden kunde han ikke se, om det var en Herrecykel eller en Damecykel. Efter nogle faa Minutters Forløb kørte Vidnet hjemmefra og kørte til Tjæreby Station, og undervejs, omtrent ved Tjæreby Mejeri, antagelig ca. 10 Minutter før Kl. 7, mødte han en Mandsperson, med Hensyn til hvem Vidnet, efter at han i Retten havde haft Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn, har forklaret, at han kunde genkende Arrestanten som denne Mandsperson. Da Vidnet kom tilbage til sin Gaard ca. Kl. $7\frac{1}{2}$, fortalte hans Hustru ham, at Cyklen var blevet taget af en Mandsperson, og efter hvad hans Hustru da fortalte ham, var han straks klar over, at det maatte være den Mandsperson, som han havde mødt ved Tjæreby Mejeri, der havde taget Cyklen. Saavidt han mindes, havde han overhovedet ikke mødt andre Mandspersoner paa Vejen til og fra Tjæreby Station.

Tjenestepige Olivia Oline Josephine Jørgensen har forklaret, at hun den paagældende Morgen, da hendes Husbond, Gaardejer Peder Jensens Hustru havde fortalt, at hun havde set en Damecykel ligge henne ved Næstved—Skelskør Landevej, saae en Cykel ligge op ad Landevejsskrænten ved en Tjørnehæk, uden at hun saae eller lagde Mærke til, om det var en Herrecykel eller en Damecykel. Efter ca. en halv Times Forløb hørte Vidnet, at Peder Jensens 8aarige Søn raabte til sin Moder, at nu kom der en Herre og tog Cyklen, og da Vidnet kort efter kom ud ved Stuehusets Gavl, hvor Peder Jensens Hustru da stod, saae hun en Mand med en lysegraa Filthat paa Hovedet cykle bort ad Landevejen i Retning mod Næstved paa en Damecykel, men han var da allerede kommet forbi Peder Jensens Gaard, saaledes at hun kun saae ham bagfra, og samtidig saae hun, at den omforklarede Cykel ved Tjørnehækken var forsvundet.

Endvidere har Brødkusk Harald Thorvald Hansen af Lundby edelig forklaret, at han den 10 September 1918 om Aftenen, da det var begyndt at blive mørkt, stod ved Landevejen udenfor Lundby Mølle sammen med Gartner Larsens Søn, Gartnermedhjælper Alex Larsen, og maaske nogle andre, som han ikke kan erindre hvem var, og at han da saae Arrestanten, som han i Forvejen kendte, og som var iført mørkt Tøj og en lysegraa, blød Filthat, cykle forbi paa en Damecykel, der saae ud som ny, i Retning fra Næstved til Skelskør. Vidnet, som havde hørt, at Frøken Gedebjergs Cykel var blevet stjaalet, havde straks den Tanke, at det var denne Cykel, som Arrestanten cyklede paa, og han fremkom derfor med en Bemærkning om, at nu kom den stjaalne Cykel nok hjem igen.

Gartnermedhjælper Alex Peter Larsen af Lundby har edelig forklaret, at han en Aften, meget muligt den 10 September 1918, da han stod ved Landevejen udenfor Lundby Mølle sammen med Brødkusk Harald Thorvald Hansen og en da hos Gaardejer Jens Jesper Jensen

paa Oreby Mark tjenende Karl, antagelig ca. Kl. 7 à 8 saae Arrestanten, som han kendte af Udseende og som var iført mørkt Tøj og en lys, graa Filthat, cykle forbi paa en Damecykel i Retning mod Skelskør, og at Brødkusk Hansen saa fremkom med en Bemærkning om, at nu kom den stjaalne Cykel hjem, og meddelte Vidnet, at han herved sigtede til den fra Frøken Gedebjerg stjaalne Cykel.

Tjenestekarl Julius Theodor Kristen Nikolajsen, nu af Boeslunde Mark, men tidligere i Tjeneste hos Gaardejer Jens Jesper Jensen af Oreby Mark, har forklaret, at han en Aften, meget muligt den 10 September 1918, da han stod ved Næstved—Skelskør Landevej udenfor Lundby Mølle sammen med Brødkusk Harald Thorvald Hansen og en Søn af Gartner Larsen af Lundby, saae en ham ubekendt Mandsperson med en lysegraa Filthat paa komme cyklende paa Landevejen paa en Damecykel i Retning mod Skelskør, og at Brødkusk Hansen saa fremkom med en Bemærkning om, at den paagældende Mandsperson havde stjaalet Cyklen i Tjæreby. Lidt efter, at denne Mandsperson var cyklet forbi, satte Vidnet sig op paa sin Cykel og cyklede henad Landevejen i Retning mod Skelskør, og Vidnet kunde holde Øje med Mandspersonen, indtil denne var naaet hen til Tjæreby Mejeri, men derefter forsvandt Mandspersonen, uden at Vidnet lagde Mærke til, hvor han blev af. Efter Vidnets Forklaring var den omforklarede Mandsperson af samme Størrelse og lignende Lægemsbygning som Arrestanten, men Vidnet har ikke med Sikkerhed kunnet genkende Arrestanten som den omforklarede Mandsperson.

Arrestanten var ikke i Besiddelse af nogen Cykel, da han den 10 September 1918 om Aftenen ca. Kl. 8 à 8^{1/4} kom tilbage til Tjæreby Fattiggaard, eller da han den næste Dag blev anholdt i Skelskør, og den fra Frøken Gedebjerg stjaalne Cykel blev først fundet den 6 Oktober 1918 af Sadelmager Peter Jørgensen af Tjæreby, som ifølge den af ham afgivne beedigede Forklaring den nævnte Dag om Eftermiddagen, da han var paa Jagt og ledte efter en af ham anskudt Hare, fandt Cyklen inde mellem nogle Rør i den rørbevoksede Del af Tjæreby Gademose paa et af ham nærmere betegnet Sted, som ligger Nordøst for Tjæreby Fattiggaard og Syd Sydøst for Tjæreby Mejeri. Efter at Cyklen var fundet og var blevet bragt til Stede i Retten, blev den forevist for Gaardejer Peder Jensens Hustru, og ifølge den af hende afgivne beedigede Forklaring lignede den den af hende omforklarede Cykel, som hun den 9 September om Morgenen havde set ligge op ad Landevejsskrænten ved Tjørnehækken, i hvilken Henseende hun særlig bemærkede, at den havde samme Slags Pedaler og samme lyse Farve paa Kjolenættet som bemeldte af hende omforklarede Cykel. Det viste sig derhos, at Kjolenættet paa Frøken Gedebjergs i Retten tilstedebragte Cykel paa flere Steder paa venstre Side var fastbundet til Bagskærmen med Seglgarn, og Frøken Gedebjerg har med Hensyn hertil forklaret, at Kjolenættet kun paa et af disse Steder var fastbundet til Bagskærmen med Seglgarn, da Cyklen frakom hende.

Efter den af Frøken Gedebjerg under Forhøret afgivne Forklaring

maa Cyklen være stjaalet i Tiden mellem den 8 September 1918 om Aftenen ca. Kl. 11 og den 9 s. M. om Morgenens ca. Kl. 8 à 9.

Fattiggaardsbestyrer Peter Nielsens Hustru, Ane Margrethe, født Nielsen, af Tjæreby har forklaret, at hun saae Arrestanten gaa bort fra Tjæreby Fattiggaard den 9 September 1918 om Morgenens ca. Kl. 6,20.

Efter alt det Foreliggende og under særlig Hensyn til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at det er Arrestanten — der var vidende om, hvor Cyklen blev opbevaret —, som har stjaalet Frøken Gedebergss nævnte, til 160 Kr vurderede Cykel fra Vaskehuset paa Tjæreby Fattiggaard den paagældende Nat.

II. Den 15 August 1918 anmeldte Ejeren af Hotel »Postgaarden« i Skelskør, August Larsen, at der i Tiden fra Mandag den 12 s. M. om Aftenen Kl. 7 til den næste Dags Middag var frastjaalet ham en sort Regnfrakke, som tilhørte hans 13aarige Søn Axel, og ved den i denne Anledning foretagne Politiundersøgelse blev det oplyst, at der omtrent paa samme Tid paa Hotellet var blevet stjaalet en lysegraa Filthat, som tilhørte Kelner Bjerregaard, og efter at Arrestanten var blevet anholdt og var blevet fundet i Besiddelse af en lysegraa Filthat, blev denne Hat forevist for Kelner Bjerregaard og af ham genkendt som den ham frakomne Hat, og han har derefter afgivet følgende nærmere beedigede Forklaring. Hatten blev stjaalet fra ham enten Søndag den 11 eller Mandag den 12 August 1918, og han er temmelig sikker paa, at det var Søndag den 11 August. Han havde den paagældende Dag hængt Hatten fra sig paa en Knage i Hotel »Postgaarden«s Entré, hvortil der er fri Adgang fra Gaden. Han antager, at Klokkeren har været ca. 5, da han hængte Hatten fra sig paa dette Sted, og det var først efter Lukketid, Kl. 11, da han skulde hjem, at han opdagede, at Hatten var forsvundet.

Arrestanten har forklaret, at den paagældende Hat er hans lovlige Ejendom, men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes han har erhvervet denne Hat, har hans Forklaring været vaklende. Efter at det var godtgjort, at den af ham i saa Henseende først afgivne Forklaring — som gik ud paa, at Hatten havde været blandt det Tøj, som han under Besøget paa Bornholm i Tiden omkring 1 Juli 1918 havde faaet udleveret af Arrestforvareren i Nexø — var urigtig, har han tilbagekaldt denne Forklaring, og hans sidste og endelige Forklaring gaar ud paa, at han en Dag, medens han arbejdede i Dyrehavsmosen, var i Slagelse, — og at han da fik Hatten foræret af en ham ubekendt Mandsperson i eller ved en Beboelseslejlighed i 1ste Sals Etage i en Ejendom, hvorpaa der var anbragt et Sagførerskilt, men efter foretaget Undersøgelse kan det ikke antages, at denne Forklaring er rigtig. Arrestanten har forklaret, at han gik med denne Hat i den sidste Tid, før han blev anholdt, men at han derimod ikke gik med den, medens han tjente paa Appelsbjerggaard, eller medens han var indlagt paa Skelskør Fattiggaard, og at han da havde Hatten, som er en blød Filthat, liggende i sin Kuffert.

Medens det efter de i saa Henseende foreliggende, indbyrdes modstridende Oplysninger staa som tvivlsomt, om Arrestanten har været i Besiddelse af en lysegraa Filthat eller ikke under hans Tjeneste paa Appelsbjerggaard og i Tiden fra den 14 til den 17 Juli 1918, kan det derimod ikke antages, at han har været i Besiddelse af en saadan Hat under hans Ophold paa Skelskør Fattiggaard. Bestyreren af denne Fattiggaard, Jens Larsen, og hans Hustru har nemlig edelig forklaret, at de er sikker paa, at Arrestanten ikke var i Besiddelse af den paagældende Hat under hans Ophold paa Fattiggaarden, idet de særlig har forklaret, at de flere Gange har set hans Kuffert staa uafraaset med saa lidt Tøj i den, at det var let at se, at Hatten ikke fandtes i den.

Endvidere har Gaardejer Jens Madsen og dennes Hustru, hvis Forklaringer er beediget, forklaret, at de første Gang saae Arrestanten i Besiddelse af den lysegraa Filthat Mandag den 12 August 1918 om Aftenen, og Jens Madsens Hustru har yderligere forklaret, at Arrestanten den 10 s. M. om Aftenen sagde til hende, at han trængte til noget nyt »Huetøj«, samt at han, da hun en af de nærmeste følgende Dage efter den 12 August spurgte ham om, hvorledes han havde kunnet faa den paagældende Hat paa en Søndag, svarede, at det kunde han nok, naar det var hos en privat Mand, han havde faaet den, hvilket Svar hun forstod paa den Maade, at Arrestanten havde indløst Hatten hos en privat Mand i Skelskør, som havde haft den i Pant.

Den da hos Jens Madsen tjenende Tjenestekarl, Jørgen Christensen, som efter det Oplyste er noget indskrænket, og som derfor ikke er taget i Ed, men som dog ingenlunde er aandssvag, har forklaret, at han, der delte Værelse med Arrestanten, medens denne tjente hos Jens Madsen, er sikker paa, at Arrestanten ikke var i Besiddelse af den lysegraa Filthat under de første Dage af hans Tjenestetid hos Jens Madsen, og at han første Gang saae Arrestanten i Besiddelse af denne Hat en Mandag Morgen, og at Arrestanten den foregaaende Dag havde sagt, at han skulde til Skelskør for at indløse en Hat og et Ur.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger maa det anses godtgjort, at Arrestanten ikke har været i Besiddelse af den lysegraa Filthat i Løbet af den sidste Tid før den 11 August, og da Kelner Bjerregaard edelig har bekræftet, at Hatten tilhører ham og er frakomet ham mod hans Vidende og Villie, og da hans Ejendomsret til Hatten maa anses behørig godtgjort, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne, til 2 Kr vurderede Hat. Efter de foreliggende Oplysninger er det vel sandsynligt, at Arrestanten selv har udført Tyveriet, men der skønnes dog ikke at foreligge tilstrækkelig Bevis til at statuere dette, og han vil derfor kun være at anse som Hæler.

Efter at Arrestanten var blevet anholdt, fandtes der blandt det Tøj, som han havde beroende i det af ham beboede Værelse paa Tjæreby Fattiggaard, en sort Olie-Regnfrakke, om hvilken han har forklaret, at han, medens han arbejdede i Dyrehavsmosen, har tilforhand-

let sig den fra en Arbejdskammerat, om hvem han iøvrigt ikke har kunnet give nogensomhelst Oplysning. Efter de foreliggende Oplysninger kan det nu ikke antages, at Arrestanten har været i Besiddelse af denne Regnfrakke, medens han opholdt sig paa Appelsbjerggaard og paa Skelskør Fattiggård og heller ikke under den første Del af hans Tjenestetid hos Jens Madsen, og der er flere Omstændigheder, som tyder hen paa, at det i Virkeligheden er den ovennævnte, fra Hotelejer Larsen stjaalne Regnfrakke, men allerede under Hensyn til, at saavel Hotelejer Larsen som hans Søn har erklæret sig ude af Stand til at genkende Regnfrakken, vil der ikke kunne være Spørgsmaal om at statuere, at den i Arrestantens Besiddelse forefundne Regnfrakke er identisk med den Hotelejer Larsen frakomne Regnfrakke, og Arrestanten vil derfor ikke kunne dømmes, hverken som Tyv eller som Hæder, forsaavidt denne Regnfrakke angaar.

III. Efter at Arrestanten var blevet anholdt, anmeldte Gaardejer Jens Madsen, at der var blevet frastjaalet ham en Jakke, som havde hængt frit fremme i hans uaflaasede Rullestue, og ved et derefter foretaget Eftersyn af det i Arrestantens Besiddelse forefundne Tøj fandtes der blandt dette Tøj en graameleret Jakke af grovt Klæde, som Jens Madsen genkendte som den ham frakomne Jakke, og han har dernæst inden Retten under Ed forklaret, at Jakken hang frit fremme i den uaflaasede Rullestue sidste Sommer, og at han først omkring ved den 1 September opdagede, at den var forsvundet fra Rullestuen. Hvornaar han sidste Gang har set Jakken hænge i Rullestuen, kan han ikke bestemt erindre; han mener, at det har været efter den 5 August, da Arrestanten tiltraadte Tjenesten hos ham, men han anser det dog ogsaa for muligt, at det har været kort før den nævnte Dag.

Arrestanten har forklaret, at den paagældende Jakke er hans lovlige Ejendom, idet han, medens han arbejdede i Dyrehavsmosen, har tilforhandlet sig den fra en Arbejdskammerat, om hvem han iøvrigt ikke har kunnet give nogensomhelst Oplysning. Arrestanten har derhos endvidere forklaret, at han, medens han tjente hos Jens Madsen, bragte denne Jakke hen til Skrædder Olsen i Tystofte for at faa Ærmerne lagt lidt op, men at han, da han var kommet bort fra Jens Madsen, afhentede Jakken hos Skrædder Olsen, inden denne havde faaet det nævnte Arbejde besørget. Rigtigheden af Arrestantens sidstnævnte Forklaring er bekræftet af bemeldte Skrædder Olsen, og denne har under Eds Tilbud forklaret, at Arrestanten, da han kom med Jakken, udtalte, at han havde købt Jakken i Skelskør af en, der trængte til Penge, men dette har Arrestanten benægtet.

Efter de af Fattiggårdsbestyrer Jens Larsen og dennes Hustru afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses godtgjort, at Arrestanten ikke var i Besiddelse af denne Jakke under hans Ophold paa Skelskør Fattiggård, og det kan efter de i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger heller ikke antages, at Arrestanten har været i Besiddelse af Jakken under hans Ophold paa Appelsbjerggaard.

Gaardejer Jens Madsen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Jakken, og hans Ejendomsret til denne maa anses godtgjort paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade, og da Arrestantens gan-

ske ubestyrkede Forklaring om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af Jakken, efter de foreliggende Oplysninger maa antages at være løgnagtig, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Jakken, der under Sagen er vurderet til 5 Kr, efter Omstændighederne — idet Arrestanten har haft Ophold paa den Gaard, hvor Tyveriet er begaaet — som Tyv.

IV. Efter at Arrestanten var blevet anholdt, blev det endvidere oplyst, at han var mistænkt for paa Skelskør Fattiggaard at have stjaalet et Par Molskindsbenklæder, som tilhørte Fattiggaardsbestyrer Jens Larsen, og en graa Lærredsjakke, som hørte til de Skelskør Fattigvæsen tilhørende Beklædningsgenstande, som er bestemt til Brug for de paa Fattiggaarden indlagte Lemmer, og som er overgivne til Fattiggaardsbestyreren, saaledes at det paahviler ham at opbevare og føre Tilsyn med samme. Ved det derefter foretagne Eftersyn af det i Arrestantens Besiddelse forefundne Tøj fandtes der blandt dette Tøj et Par stribede graabrune Molskindsbenklæder og en graa Arbejdssjakke af Bomuldslærred, som af Fattiggaardsbestyrer Jens Larsen blev genkendt som de 2 ommeldte fra Fattiggaarden stjaalne Klædningsstykker.

Angaaende dette Tyveri har Fattiggaardsbestyrer Jens Larsen, der tillige er Portør ved Skelskør Sygehus, som ligger ganske tæt ved Skelskør Fattiggaard, afgivet følgende beedigede Forklaring. De stjaalne Molskindsbenklæder, som han plejede at benytte, naar han rensede Kedlerne i det til Sygehusets Varmeværk hørende Kedelrum, hang i dette Kedelrum, medens den stjaalne Lærredsjakke hang i det af Arrestanten beboede Værelse uden at være overladt Arrestanten til Brug, men han havde uden særlig Tilladelse benyttet den en enkelt Dag under hans Ophold paa Fattiggaarden. Nogle Dage — antagelig ca. en Ugestid — efter, at Arrestanten den 5 August 1918 havde forladt Fattiggaarden, opdagede Fattiggaardsbestyrer Larsen, at de ommeldte Molskindsbenklæder var forsvundet fra deres Plads i Kedelrummet, og at der i Stedet for dem paa samme Plads var hængt et Par andre Benklæder, som havde hængt i det af Arrestanten beboede Værelse paa Fattiggaarden, og samtidig opdagede han, at den ommeldte Lærredsjakke var forsvundet, og han havde den Gang hverken set denne Jakke eller de forsvundne Benklæder siden Arrestantens Bortrejse fra Fattiggaarden den 5 August. Arrestanten har hævdet, at bemeldte Jakke og Benklæder er hans lovlige Ejendom, idet han har forklaret, at han, medens han arbejdede i Dyrehavsmosen, har købt Jakken af en Arbejdskammerat, om hvem han iøvrigt ikke har kunnet give nogensomhelst Oplysning, og at han, medens han arbejdede paa Knabstrup Teglværk eller i Dyrehavsmosen, har købt Benklæderne som nye hos en Manufakturhandler i Knabstrup eller i Slagelse til en Pris af 5 à 6 Kr, og han har paa Anledning yderligere forklaret, at de passede ham straks, da han købte dem, og at der ikke er syet noget om paa dem efter den Tid.

Efter de foreliggende Oplysninger er det imidlertid lidet sandsynligt, at Arrestanten paa den anførte Tid kan have købt disse Benklæ-

der til en saa billig Pris som 5 à 6 Kr, ligesom det efter de af Herrekviperingshandler Poul Christian Petersen og Forretningsbestyrer Mogens Sørensen efter stedfundet Besigtigelse af disse Benklæder afgivne Forklaringer maa anses som sikkert, at dersom de, som af Arrestanten forklaret, er købt som færdigsyede, saa er de blevet lagt op fornedet efter Købet, og endvidere har Arrestantens Forklaring om, hvor han har købt disse Benklæder, været noget vaklende, idet hans endelige Forklaring gaar ud paa, at han har købt dem enten i Slagelse eller i Knabstrup uden at kunne erindre, i hvilken af disse 2 Byer det var, medens hans oprindelige Forklaring gik ud paa, at han havde købt dem i Knabstrup. Efter hvad der er oplyst, maa det derhos antages, at Arrestanten hverken har været i Besiddelse af disse Benklæder eller den heromhandlede Jakke, medens han tjente paa Appelsbjerggaard.

Fattiggaardsbestyrer Jens Larsen har edelig bekræftet, at Benklæderne tilhører ham, og at Jakken tilhører Skelskør Fattigvæsen, og at saavel Jakken som Benklæderne er frakomet ham mod hans Vidende og Villie, og det maa anses behørig godtgjort, at Benklæderne, der er vurderet til 3 Kr, tilhører Fattiggaardsbestyrer Larsen, og at Jakken, der er vurderet til 1 Kr 50 Øre, tilhører Skelskør Fattigvæsen, og da Arrestantens Forklaring om, hvorledes han har erhvervet disse 2 Klædningsstykker, er ganske ubestyrket og efter det Foreliggende maa antages at være løgnagtig, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdg. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis, til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de heromhandlede 2 Klædningsstykker efter Omstændighederne, idet han har haft Bopæl paa det Sted, hvor Tyveriet er begaaet, som Tyv.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 9de Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af dens § 241 I efter § 238 som for 10de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, tiltrædes, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 325.

Højesteretssagfører Bache

m o d

Niels Frederik Henriksen (Def. Bülow),

der tiltales for Hæleri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 27 Marts 1919: Arrestanterne Niels Emil Jensen, Jens Oluf Gudmand Larsen og Niels Frederik Henriksen bør straffes, Arrestanten Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder, Arrestanten Larsen med Forbedringshusarbejde i to Aar og Arrestanten

Henriksen med lige Arbejde i et Aar. Saa bør de og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Mandal-Bertelsen, og til Defensor, Sagfører Hilbert, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1919: Underrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen for Arrestanten Niels Frederik Henriksens Vedkommende bestemmes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Gottlieb Jacobsen og Cortsen, betaler Arrestanten Jens Oluf Gudmand Larsen og Arrestanten Henriksen, En for Begge og Begge for En, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Alt, hvad der foreligger, maa det anses tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte Henriksen har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de i den indankede Dom nævnte Cycledæk og Slang. Tiltalte vil herefter i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stk. være at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Frederik Henriksen til Højesteretssagførererne Bache og Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende efter Begæring af Arrestanterne Jens Oluf Gudmand Larsen og Niels Frederik Henriksen hertil fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret indankede Sag er Arrestanterne sat under Tiltale, Larsen for Tyveri og Henriksen for Hæleri.

Arrestanten Henriksen er født den 24 August 1887 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Juli 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV, sidstnævnte Bestemmelse sammenholdt med § 46, disse Bestemmelser sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved samme Rets Dom af 21 November 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og senest ved samme Rets Dom af 5 Januar 1918 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fra 27. August til 7. September 1917 var han arresteret ved et af Kriminalrettens Kamre, sigtet for Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestanten Larsens Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han sammen med den i første Instans Domfældte Niels Emil Jensen den 27. Oktober 1918 om Aftenen tog — — — til den Gaardejer Niels Nielsen tilhørende Ejendom Stensmøsegaard paa Hersted Vester Mark. — — — Her stjal de fra en Vognport, hvortil Adgangen ligeledes var uhindret, 2 til tilsammen 175 Kr. vurderede Cykler, tilhørende Gaardejer Nielsen og hans Hustru, samt et gammelt Dækken af Værdi 1 Kr.

De stjal derefter fra Laden, hvortil Adgangen ligeledes var uhindret, 5 Cykeldæk og 4 Slinger, ialt vurderet til 150 Kr, fra Cykler, tilhørende Tyendet paa Gaarden. — — —

For Arrestanten Henriksens Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han 2 Gange i de nærmeste Dage efter det omhandlede Tyveri efter Anmodning af Arrestanten Larsen har pantsat dels de paa Gerningsstedet aftagne Cykeldæk og Slinger, dels Dæk og Slinger af den ene stjaalne Cykel, henholdsvis for 25 Kr og 15 Kr og herfor af Larsen modtaget en Betaling af henholdsvis ca. 4 Kr og 2 Kr.

Arrestanten har forklaret, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, at de ømmeldte Dæk og Slinger var stjaalede.

Under Hensyn til hans Fortid, der kendetegner ham som en tyvagtig Person, og bl. a. til de paagældende Kosters Beskaffenhed, findes der ikke at kunne tages Hensyn til Henriksens Forklaring, hvorimod der maa gaas ud fra, at han har forstaaet, at det omhandlede Gummi var stjaalede.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse — — — Henriksen i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde — — — Henriksen i 8 Maaneder.

Da Arrestanterne ved den indankede Dom er anset efter de nævnte Lovbestemmelser med Forbedringshusarbejde, henholdsvis — — — 1 Aar, vil den, idet dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanterne og fornævnte Domfældte Jensen en søldum, for Arrestanternes Vedkommende tiltrædes, med den af ovenstaaende følgende Ændring kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 241. Højesteretssagfører Bülow
m o d

Anders Peder Andersen og Einar Alfred Jacobsen (Def. Harbøe),
der tiltales for Forsøg paa at forlede Militære til Ulydighed og til
Vold mod eller Drab af Foresatte.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 14 November 1918: De Tiltalte Anders Peder Andersen og Einar Alfred Jacobsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 3 Maaneder og have, En for Begge og Begge for En, at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører H. F. Andersen, og Defensor, Sagfører L. Ørum, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Februar 1919: De Tiltalte Anders Peder Andersen og Einar Alfred Jacobsen bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Saa udreder de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Anders Peder Andersen og Einar Alfred Jacobsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bülow og Harbøe 50 Kroner til hver. Højesteretssagfører Asmussens Dødsbo tillægges der i Salarium for Højesteret 25 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Viborg Købstads Ekstraret indankede Sag er de Tiltalte Anders Peder Andersen og Einar Alfred Jacobsen, der er født henholdsvis den 4 December 1894 og den 3 November 1897, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa at forlede Militære til Ulydighed og til Vold mod eller Drab af Foresatte.

Den 4 September f. A. fandtes der paa forskellige Steder i Viborg opslaaet nogle paa rødt Papir trykte Opraab, der var undertegnede: »Paa antimilitaristiske Arbejders Vegne i Viborg: A. Andersen. E.

Jacobsen«. Opraabene, der bar Overskriften: »Til unge Arbejdere i og udenfor Militærtjenesten«, indledes med en Bemærkning om, at det er Arbejdernes Opgave som Soldat at forsvare Landet, hvilket vil sige, at han skal myrde saa mange Mennesker som muligt af den saakaldte Fjende-Hær. Der opkastes derefter det Spørgsmaal, om Arbejderen overfor sig selv og den Klasse, han tilhører, kan forsvare at udføre en saadan Handling, og under Henvisning til, at Fjende-Hæren for en stor Del bestaar af Personer, der henhører til samme Klasse som den danske Arbejder, og som er dennes Kammerater, medens Arbejderens virkelige Fjender er Kapitalisterne i de forskellige Lande, hedder det videre: »Du bør derfor, naar du faar Ordre til at myrde dine Klassefæller, ikke adlyde. Nægt at begaa den Forbrydelse!« Efter en yderligere Udtalelse om, at Arbejderen som Soldat tillige har den Pligt at varetage sine Fjenders, Kapitalisternes, Overklassens Interesser ved at skyde paa Arbejderne, dersom de paa eftertrykkelig Maade søger at gennemføre deres Krav om Frihed og Brød, at han skal beskytte Arbejdernes værste Fjende, Skruebrækkerne, og muligvis bliver udkommanderet til at udføre Skruebrækkerarbejde og dermed tage Brødet ud af Munden paa sine fattige Kammerater, og at der sikkert ikke findes nogen større Ydmygelse end at skulle hjælpe sine Fjender med at undertrykke sine Kammerater, hedder det fremdeles: »Er der en Gnist af menneskelig Følelse i Dig, og har du Forstaaelse af, at Du som Arbejder ikke bør lade Dig bruge til at kæmpe mod den Klasse, Du tilhører, men med den, da nægt at skyde, nægt at beskytte Skruebrækkerne, og nægt at udføre Skruebrækkerarbejde. Vend heller Bøssepiberne mod dem, der vil forlede Dig til at begaa Forbrydelser mod Dine Klassefæller end mod dem, der kæmper for hele Arbejderklassens Sag og dermed ogsaa for Din Sag! Husk under de kommende Strejker, Revolutioner og Demonstrationer, at Du hører hjemme under den røde Fane — uden Kors.« Endelig indeholdes der i Slutningen af Opraabet en Opfordring til ikke at kaste dette fra sig, men at tænke over det og diskutere det med Kammeraterne samt til at give det til en, der tilhører den underordnede Klasse i Samfundet, Arbejderklassen.

De Tiltalte har erkendt, at det er dem, der i Forening og for fælles Regning har ladet Opraabene trykke efter et med deres Underskrifter forsynet Koncept, som ifølge Tiltalte Andersens Forklaring var ligegyldende med et for nogle Aar siden i København uddelt Opraab. Trykningen foregik i Viborg den 3 September f. A., og samme Aften blev Opraabene i et Antal af ca. 500 efter tidligere truffet Aftale mellem de Tiltalte opslaaet og uddelt ved Tiltalte Andersens Foranstaltning, medens Tiltalte Jacobsen, der da var fraværende fra Byen, ikke personlig deltog heri. Opraabene blev dels opklistret paa Husmure, Telefonpæle og lignende Steder, dels indkastet i Husene og endelig uddelt til de paa Gaden forbigaaende, uden at der herved blev taget Hensyn til, om disse var Soldater eller ikke.

De Tiltalte er begge Medlemmer af Bestyrelsen for den stedlige Afdeling af »Fagoppositionens Sammenslutning«, og Tiltalte Jacobsen, der paa Session er udskrevet som Infanterist, men har undladt at give

Møde efter Indkaldelse, har erklæret at være positiv Militærnægter og Antimilitarist.

Tiltalte Andersen har erkendt at være paa det Rene med, at Opraabet indeholder en Opfordring til Soldaterne om at nægte at skyde paa deres Arbejdskammerater, hvad enten disse findes i Skyttegravene eller paa Gaden, i hvilken sidste Henseende han har for Øje Tilfælde af Strejke eller Demonstration, hvortil Militæret maatte blive udkommanderet for at imødegaa og anvende Tvang imod de paa-gældende. Endvidere er han klar over, at der i Opfordringen tillige ligger en Appel til Soldaterne om at vægre sig ved at lystre eventuelle Befalinger til at skyde paa Arbejdskammeraterne under Krig eller Strejke. Efter hans videre Forklaring har det ikke været hans Ønske eller Mening med Opraabet, at der overhovedet skulde skydes enten Fjender, Skruebrækkere eller Arbejdere saa lidt som Befalingsmænd, der maatte give Ordre til Skydning, men skulde Ulykken ske, at Skydning skulde foregaa, maatte Soldaterne efter hans Opfattelse hellere skyde dem, der vil forlede dem til at begaa en Forbrydelse, end de uskyldige, som de er blevet beordret til at skyde paa. Han er af den Formening, at det kun er humane og menneskefølede Tanker, der er udtrykt i Opraabet, og har ikke været klar over, at han begik nogen Ulovlighed ved at fremhæve disse for de unge Arbejdere. Ej heller har han tilsigtet at skabe Grundlag for et Mytteri, og han kan ikke tillægge Opraabet nogen egentlig Betydning i saa Henseende.

Tiltalte Jacobsen har ligeledes erklæret at have været paa det Rene med, at Soldaterne ved Opraabet opfordredes til i Strid med deres Lydighedspligt — som han dog i og for sig ikke anerkender — at nægte at skyde paa Arbejdskammerater enten under Krig eller, hvis saadant maaske vilde blive forlangt, i Tilfælde af Strejke eller Demonstrationer, naar Militæret maatte blive udkommanderet for at anvende Tvang overfor de strejkende eller for at beskytte Strejkebryderne mod Angreb eller andre aktive Handlinger fra de strejkendes Side. Endvidere er han klar over, at Opraabet udmunder i en Appel til Soldaterne om i givet Tilfælde hellere at vende Bøssepiberne mod — hvorved han forstaar skyde paa — den, der har givet Befaling til at begaa den af ham som en Forbrydelse betegnede Handling at skyde paa andre Arbejdere, frem for at lystre og nedskyde disse. Hans Ønske er, at der overhovedet ikke sker Nedskydning af Mennesker, men han vilde i et givet Tilfælde selv handle saaledes, som han gennem Opraabet har formanet andre til at gøre. Iøvrigt tillægger han ikke Opraabet nogen Betydning i Retning af at paa-virke Soldaterne til at handle som anført, og han har ikke forestillet sig, at der skulde blive Tale om noget Mytteri eller blot nogen lydighedsnægtende Bevægelse blandt Soldaterne ved Opraabets Uddeling, men han har lagt Vægt paa at faa de i Opraabet fremsatte, efter hans Mening humane og menneskefølede Tanker bragt videre, saaledes at andre kunde komme til at beskæftige sig med en nærmere Overvejelse af disse Spørgsmaal.

De Tiltalte har endelig overensstemmende forklaret, at det har

ligget udenfor deres Tanke at forlede Militæret til at forbryde sig mod de bestaaende Love, og at det alene har været deres Hensigt at virke agitatorisk for Udbredelsen af de antimilitaristiske Ideer.

Idet imidlertid de Tiltalte efter de af dem afgivne Forklaringer har været paa det Rene med, at Opraabet indeholder en Opfordring til Soldaterne om under de angivne Omstændigheder at nægte Lydighed og hellere at vende Bøssepiberne mod de Foresatte, vil de for deres i ommeldte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 §§ 112 og 116, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder for hver især, hvorhos de in solidum vil have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr til hver.

Nr. 281.

Højesteretssagfører David

mod

Villibald Kristian Jensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1919: Arrestanten Villibald Kristian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Wolff og Paludan, 50 Kr til hver, samt i Erstatning: til Gaardejer Jens Chr. Jensen, Aastrup 250 Kr, til Gæstgiver Bjørn, Ribe 60 Kr 20 Øre, til den danske Andelsbank 65 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at med Citaterne af Straffelovens § 269, 1ste Stykke, og § 275, jfr. § 269, 1ste Stykke, maa sammenholdes § 271,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Villibald Kristian Jensen til Højesteretssagførerne David og I. Kondrup 100 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Villibald Kristian Jensen, der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk, er født den 12 Januar 1893 og ifølge Dom anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 Maj 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 13 Januar 1912 efter Straffelovens § 230 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 August 1916 efter Straffelovens §§ 231 I, 251, 253, 256, 269 og 268 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. Den 11-aarige Elit Georg Petersen, den 10-aarige Leo Ekdal og den 9-aarige Sigurd Rydskov har forklaret, at de den 10 Juli f. A. om Eftermiddagen gik ud ad Gl. Køge Landevej, og at Elit da paa Kørebane fandt en Portemonnaie, der viste sig at indeholde ca. 27 Kr i rede Penge samt nogle Franskbrødsmærker. Da der lidt efter kom en Vogn fra Valby, bad Drengene om at maatte køre med, hvad Kusken gav dem Lov til. Under Kørslen talte Drengene sammen om Fundet, og Kusken sagde saa, at han vidste, at Pungen tilhørte en Dame, der boede samme Sted som Kusken selv; han betalte derefter Elit 1 Kr i Findeløn og modtog Pungen med Indhold af Drengen, idet han lovede at aflevere den til Damen. Vognen var belæsset med Brædder, og da de var kommet til Flaskekroen, erklærede Kusken, at han nu ikke skulde køre længere. Drengene forlod derefter Køretøjet og saae kort efter Kusken køre tilbage til Byen med tom Vogn.

Alle Drengene har med Bestemthed i Arrestanten genkendt den omtalte Kusk, hvorved bemærkes, at Arrestantens Udtale paa Grund af Hareskaar ikke er god, en Omstændighed, som Elit allerede ved Sagens Anmeldelse til Politiet den 10 Juli havde fremhævet. Arrestanten har benægtet at være identisk med den af Drengene omtalte Mand og har nægtet at have noget Kendskab til Drengenes Fund af Portemonnaien. Imidlertid er det oplyst, at Arrestanten i Tiden omkring 10 Juli af Træhandler Nygaard, hos hvem han arbejdede, er blevet sendt med Brædder paa en Vogn til Flaskekroen. Herefter findes det tilstrækkelig bevist, at Arrestanten er identisk med den af Drengene omtalte Kusk, ligesom det findes uden Betænkelighed i det Hele at lægge Drengenes Forklaring om det mod dem udøvede Bedrageri til Grund ved Sagens Paadømmelse. Det er ikke oplyst, hvem Portemonnaien tilhørte.

Ved Arrestantens Tilstaaelser og Forklaringer og det øvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

II. I August f. A. opholdt Arrestanten sig paa Ribbegnen og hørte, at Gaardejer Jens Chr. Jensens Gaard paa Hunderup Mark var at faa tilløbs. Han forestillede sig under det opdigtede Navn Carl Sørensen, Fredericia Mark, for Jensen som Liëbhaver til Gaarden og kom overens med Jensen om at købe Gaarden med Besætning og Inventar for 29.750 Kr., hvorefter 15.000 Kr skulde forblive indestaaende i Ejendommen, og Resten straks betales kontant. Arrestanten — der var

blottet for Penge — affattede en den 13 August 1918 dateret Slutseddel indeholdende de nærmere Vilkaar for Handlen, hvilken Slutseddel blev underskrevet af Jensen som Sælger, medens Arrestanten falskeligt underskrev sig som Køber med Navnet »Carl Sørensen, Fredericia Mark«. Arrestanten laante derefter Jensens Ponyvogn med 2 Heste for at køre til Ribe, og ankommen hertil tog han ind paa et Gæstgiveri, hvor han den følgende Dag solgte Vognen til Gæstgiver Bjørn for 300 Kr. Samme Dag forlod han hemmeligt Gæstgiveriet efterladende en Gæld for Kost og Logi paa 10 Kr 20 Øre, som han ikke senere har berigtiget. Efter Arrestantens Forklaring var det Gaardejer Jensen, der af egen Drift tilbød Arrestanten at laane ham Køretøjet, men efter Jensens Forklaring, som uden Betænkelighed kan lægges til Grund for Sagens Afgørelse, anmodede Arrestanten Jensen om at maatte laane Køretøjet for at hente sin Kone i Ribe, og herefter maa det antages, at Arrestanten har fremsat dette løgnagtige Anbringende for at skaffe sig Raadighed over Køretøjet.

III. I Tiden fra 16 til 23 August f. A. boede Arrestanten under opdigtet Navn paa Fuglebjerg Afholdshotel, hvor han efterhaanden kom til at skyldte Værten, Johan Diderik Schultz, 95 Kr 30 Øre for Kost, Logis m. m. Sidstnævnte Dag forlod han Hotellet under Foregivende af at skulle i Banken for at hente Penge, men udeblev derefter uden at berigtige sin Skyld.

IV. Den 24 August f. A. lejede Arrestanten af Bybud og Vognmand Carl Peter Jørgensen i Næstved en Ponnyvogn med Hest og Seletøj af samlet Værdi ca. 2800 Kr for 15 Kr, der skulde betales, naar Køretøjet samme Dag blev leveret tilbage. Arrestanten kørte imidlertid til Ringsted, hvor han svingagtigt til egen Fordel solgte Hesten til Hestehandler Anton Hansen for 1050 Kr. Efter Jørgensens Forklaring, der maa antages at være rigtig, opgav Arrestanten at være Handelsrejsende Petersen fra Isenkræmmerfirmaet Holst i Aarhus og foregav at skulle bruge Køretøjet for at besøge en Gaardejer i Fuglebjerg; det maa herefter antages, at Arrestanten har haft bedragerisk Hensigt, da han lejede Køretøjet.

V—VII. Af det ved sidstnævnte Bedrageri indvundne Beløb indsatte Arrestanten den 26 August i den danske Andelsbank, Kontoret i Nørresundby, paa Checkkonto under Navnet Carl Frandsen 400 Kr, som han hævede efterhaanden i Tiden indtil 4 September. Han var fremdeles i Besiddelse af et Hæfte Checkblanketter, som han misbrugte til at udfærdige følgende Checks, som han falskeligt underskrev med det opdigtede Navn »Carl Frandsen, Handelsmand«:

1) en den 7 September 1918 dateret til Købmand L. P. Larsen i Rudkjøbing udstedt Check for 150 Kr, med hvilken han betalte nævnte Larsen et af Arrestanten samme Dag købt Jakkensæt,

2) en den 12 September 1918 dateret Check paa 40 Kr, udstedt til Carl Frandsen egen Ordre og kvitteret med samme Navn, hvilken Check Arrestanten samme Dag fik honoreret med dens Paalydende i Andelsbankens Filial i Middelfart.

3) en den 14 September 1918 ligeledes til »Carl Frandsen« ud-

stedt og med dette Navn kvitteret Check paa 65 Kr, som Arrestanten fik betalt i Andelsbankens Filial i Horsens.

Arrestanten har villet gøre gældende, at det ikke stod ham klart, at der ikke var Dækning for Check-Beløbene i Bankfilialen i Nørresundby, men denne hans Forklaring kan uden Betænkelighed forkastes.

VIII. Mod Arrestantens Benægtelse er det bevist, at han har gjort sig skyldig i Vekselsfalsk, hvorom følgende Oplysninger foreligger:

Den 26 September f. A. indfandt den 10-aarige Christian Larsen sig i Salling Bank i Skive med en 3 Maaneders Veksel paa 425 Kr, underskrevet med Navnet »E. Schou, Snedker, Allégade 8 St.« som Trassent, trukket paa »Snedkermester J. Jakobsen i Nørregade« og akcepteret med Navnet »Johs. Jakobsen«; Vekselen var paa Bagsiden paategnet med Navnet »E. Schou«, medens Vekselblankettens Plads for Vekselmodtagerens Navn ikke var udfyldt. I Banken fattede man Mistanke til Vekselsens Ægthed og undlod derfor at diskontere den.

Nævnte Christian Larsen har forklaret, at han den paagældende Dag paa Gaden blev tiltalt af en Mandsperson, der lovede ham 25 Øre for at gaa ind i Banken og hente Penge, idet han samtidig overgav ham den Veksel, som han derefter indleverede i Banken. Drengen har i et Fotografi af Arrestanten med Bestemthed genkendt den Person, som overgav ham Vekslen.

Den 13-aarige Marinus Villadsen har forklaret, at han en Formiddag omkring 1 Oktober paa en Gade i Skive blev tiltalt af en ham ubekendt Mand, der talte paa en underlig Maade, og som lovede ham 25 Øre for at gaa ind i Salling Bank med en Veksel, hvad Drengen dog afslog.

Snedkermester Johannes Jacobsen i Skive har forklaret, at den paagældende Veksel er udfærdiget uden hans Vidende og Vilje, samt at han den 25 September f. A. i sin Forretning havde Besøg af en Mandsperson, der vilde købe Møbler. Medens Personen var tilstede i Forretningen, kom Jacobsens Bydreng med et Par Veksler, som han havde indfriet i Salling Bank, og Manden, der havde faaet at vide, at Jacobsen benyttede Salling Bank, har under sin Tilstedeværelse i Forretningen haft Lejlighed til at se disse Veksler.

Arrestanten har erkendt, at han var i Skive de paagældende Dage, og at han var inde i Snedkerforretningen for at købe Møbler, men han har benægtet at have noget Kendskab til Vekselen, omend han erkender, at Trassentens Underskrift er »Arrestantens Haandskrift«, og at det efter Skriftligheden at dømme ogsaa maa antages at være Arrestanten, der har skrevet Navnet »Johs. Jakobsen« paa Vekselen.

Det findes herefter tilstrækkelig godtgjort, at det er Arrestanten, der har udfærdiget denne Veksel, falskeligt underskrevet den med det opdigtede Navn »E. Schou« som Trassent og Endossent og falskeligt forsynet den med Købmand Jacobsens Navn som Akceptant, og at det er Arrestanten, der har forsøgt at faa Vekselen diskonteret ved at lade Drengen præsentere den i Salling Bank.

IX. Ved sin Anholdelse i Aarhus den 27 September f. A. fandtes Arrestanten i Besiddelse af en Cykel, som er identificeret med en Møllebygger Harder i Skive fra Stjaalet, til 50 Kr vurderet Cykel, der den 26 September om Aftenen fandtes borttaget fra en Gang i Brogaarden mod Aagaade i Skive.

Om sin Adkomst til denne Cykel har Arrestanten forklaret, at han et Par Dage før sin Anholdelse købte den i Randers af en Person ved Navn Carl Christensen, som Arrestanten tidligere havde tjent sammen med, og som han nu tilfældig traf i Randers. Om denne Person har ingen Oplysning kunnet fremskaffes, og da det er oplyst, at Arrestanten var i Skive den 26 September og yderligere, at han tilbragte den følgende Nat paa Højslev Kro ved Skive og her var i Besiddelse af en Herrecykel, der efter det Foreliggende maa antages identisk med den Cykel, med hvilken han den 27 blev anholdt, findes det uden Betænkelighed mod hans Benægtelse at antage, at han har stjaalet denne Cykel i Skive.

Arrestanten har under en tidligere Sag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets VI Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 27 Februar 1914 har udtalt, at Arrestanten er en degenereret med hysteriske Symptomer. Arrestanten led den Gang af en let Sindssygdom af den Slags, som fremkaldes hos degenererede, og navnlig hyppigt hos saadanne, der tillige er hysteriske, under Paavirkning af psykisk deprimerende Sindsbevægelser. Overlægen udtalte, at det ikke kunde nægtes, at Arrestantens Sindstilstand i den forud for hans Fængsling nærmest gaende Tid maaske ikke havde været helt normal, og Sagen mod ham blev derefter sluttet uden Tiltale, efter at han for Overtrædelse af Straffelovens § 179 havde vedtaget en Bøde.

I 1916 var Arrestanten indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet i Viborg, hvis Overlæge i Erklæring af 13 Juli 1916 i det Væsenlige sluttede sig til den af Overlægen ved Kommunehospitalets VI Afdeling afgivne Udtalelse, med Tilføjende, at Arrestanten ikke da var sindssyg og ej heller var det, da han begik de Forbrydelser, for hvilke han dengang var sigtet.

Under nærværende Sag har Fængselslægen udtalt, at Arrestanten vedvarende er samme middelmaadigt begavede, degenererede Individ, som beskrevet i ovennævnte Erklæring af 27 Februar 1914, og at han for Tiden ikke frembyder Tegn paa Sindssygdom.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter §§ 251, 257, 269 I og 275, jfr. 268 og 269 I, efter Omstændighederne med

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juli 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 19.

Fredag den 27 Juni.

Forbedringshusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr til hver, hvorhos han efter derom nedlagt Paastand vil have at betale i Erstatning:

Til Gaardejer Jens Chr. Jensen, Aastrup....	250 Kr 00 Øre
» Gæstgiver Bjørn, Ribe	60 — 20 —
» den danske Andelsbank	65 — 00 —

Mandag den 30 Juni.

Nr. 372.

Højesteretssagfører Baché

mod

Niels Karl Otto Vormstrup Madsen (Def. Liebe),

der tiltales for uterligt Forhold.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 17 Marts 1919: Mod Arrestanten Niels Karl Otto Wormstrup Madsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Glæsel, og Defensor, Sagfører Sørensen, henholdsvis 40 Kr og 20 Kr, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Maj 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 25 Kr, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der

Højesteretssagførerne Bache og Liebe hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Niels Karl Otto Vormstrup Madsen sat under Tiltale for uterligt Forhold.

Arrestanten, der er født den 11 November 1888, har tidligere været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1913 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han inden Aarhus Købstads Politiret den 13 Juli 1916 under en mod ham rettet Undersøgelse for Krænkelser af Blufærdigheden har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten. Endvidere har der i Januar Maaned 1916 samt i Januar og August Maaneder 1917 været indledet Undersøgelse mod Arrestanten som sigtet for uterligt Forhold, uden at der dog beordredes Tiltale mod ham. Endelig er han ved Højesterets Dom af 17 Januar 1919 i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, frifundet for Aktors Tiltale under en mod ham for uterligt Forhold anlagt Sag.

Med Hensyn til det Arrestanten nu paasigtede Forhold har Fru Hansine Frederikke Møller, født Sørensen, i Aarhus edelig forklaret, at hun den 28 Januar d. A. om Formiddagen ved Halvnitiden, da hun i Ejendommen Store Torv Nr 16 i Aarhus var i Færd med at rengøre en gennem Stueetagen førende Gang, gennem den aabenstaaende Dør ud til Gaarden bemærkede en Mandsperson, der stod et Par Skridt fra Døren med Front mod hende. Personen, hvem hun med Bestemthed har genkendt i Arrestanten, havde sine Benklæder smøgede ned og Skjorten løftet op, saa hele hans Underliv var blottet og hans Kønsele synlige, og da han brugte sine Hænder til at holde sine Benklæder eller mulig sin opknappede Jakke til Side, nærer Vidnet ikke mindste Tvivl om, at han forsætlig holdt sig blottet overfor hende, skønt han ikke særlig iagttog hende, men som det forekom hende nærmest stod og saa ned ad sig selv. Endvidere har Vidnet forklaret, at Personens mandlige Lem ikke var erigeret.

Tjenestepige Anna Katrine Dahl i Aarhus har dernæst ligeledes edelig forklaret, at hun den nævnte Dags Formiddag ved Halvnitiden, da hun kom ned ad Køkkentrappen i den fornævnte Ejendom og passerede Gaarden hen til den ovennævnte Gang, blev opmærksom paa en Person, hvem hun har genkendt i Arrestanten, og som stod med Ryggen mod Køkkentrappen og med Ansigtet vendt mod Gangen, samt at hun, idet hun passerede forbi ham, lagde Mærke til, at han havde nedknappet sine Benklæder og blottet sit Underliv. Hun saae dog ikke nærmere paa ham, men skyndte sig forbi ham ind i Gangen, hvor hun traf fornævnte Vidne, hvem hun fortalte det Passerede, og som derpaa meddelte Vidnet, hvad hun havde set.

Endvidere har Tjenestepige Ellen Mogensen i Aarhus edelig for-

klaret, at hun ved den paagældende Lejlighed passerede Arrestanten paa Vej fra Køkkentrappen til Gangen, uden at hun da lagde Mærke til noget særligt, men da hun kom ind i Gangen og af de tvende fornævnte Vidner fik at vide, hvad de havde set, vendte hun Hovedet ud mod Gaarden og saae tydelig Personen staa med nedknappede Benklæder og blottet Underliv.

Endelig har Tjenestepige Kirstine Marie Jacobsen i Aarhus, der kort efter de forrige Vidner passerede over Gaarden paa Vej til Gangen, ligeledes edelig forklaret, at en Person, hvem hun med Bestemthed har genkendt i Arrestanten, stod et Stykke fra Gangen med Ansigtet mod denne, samt at han da ikke var blottet, men stod med Hænderne i Siden, omtrent som om han var i Færd med at knappe sine Seler.

Arrestanten har forklaret, at han den nævnte Dags Formiddag et Kvarterstid over 8 forlod det Værksted, paa hvilket han arbejdede, for at gøre nogle Indkøb i Byen, og at han, da han undervejs følte Trang til at lade sit Vand, gik ind i den fornævnte Ejendoms Gaard og efter at have ladet Vandet i et derværende Halvskur forlod Gaarden, men umiddelbart derpaa blev anholdt af en Politibetjent som sigtet for at have opført sig uterligt mod de fornævnte Kvinder. Endvidere har han forklaret, at han ikke har mindste Erfaring om og ikke kan tro, at han har blottet sig overfor Kvinderne, samt at han ikke har nogen Følelse af, at hans Hukommelse pludselig i nogen Tid har forladt ham, idet det staaer for ham, at han straks efter Vandladningen gik ud ad Porten, uden at der i Mellemtiden var passeret nogetsomhelst.

Der har saavel under nærværende Sag som under tidligere Undersøgelser mod Arrestanten været rejst Tvivl om hans Tilregnelighed, i hvilken Henseende Retslægeraadet under den forrige mod ham indledede Undersøgelse i en Erklæring af 19 Juli f. A. har udtalt, at det efter det Oplyste var sandsynligt, at Arrestanten, som er et medfødt degenereret Individ, der som ung har paadraget sig gentagne Læsioner af Hovedet, da han begik »den omspurgte Forbrydelse«, havde handlet under Indflydelse af et forbigaaende Sindssygdomsanfald, antagelig paa larveret epileptisk Grundlag. Endvidere har Retslægeraadet, hvem ligeledes nærværende Sag har været forelagt, i en Erklæring af 1 Marts d. A. udtalt, at det efter det om Arrestanten Oplyste maa antages, at han, ogsaa da han begik den nu omspurgte Forbrydelse, har handlet under Indflydelse af et forbigaaende epileptisk Sindssygdomsanfald.

Efter det Foreliggende maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i et Forhold, der vilde være at henføre under Straffelovens § 185. Efter det om hans mentale Tilstand Oplyste vil der imidlertid i Følge Straffelovens § 38, 1 Stk., ikke kunne paalægges ham nogen Straf herfor, men idet det maa billiges, at det ved Underrettsdommen i Henhold til sidstnævnte Bestemmelse 2 Stk., er bestemt, at der af Øvrigheden vil være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 336.

Højesteretssagfører Harboe
m o d

John Robert Vandur Jensen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Maj 1919: Arrestanterne John Robert Vandur Jensen, Alfred Magnus Johannes Jensen og Vilhelm Christian Georg Almy bør straffes med Forbedringshusarbejde, John Jensen i 2 Aar, Alfred Jensen og Almy hver især i 1 Aar, og En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Byrdal og Kaage, 30 Kr til hver, dog at Alfred Jensen ikke betaler over Halvdelen og Almy ikke over Fjerdedelen af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for John Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte John Robert Vandur Jensen til Højesteretssagførerne Harboe og Bache 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne John Robert Vandur Jensen, Alfred Magnus Johannes Jensen og Vilhelm Christian Georg Almy tiltales for Tyveri.

John Jensen er født den 14 Februar 1892 og anset: ved Viborg Overrets Dom af 1 August 1910 efter Straffelovens § 229, IV, jfr. §§ 47 og 37 samt efter dens § 281, jfr. § 54, 1ste Stykke, 2det Punkt, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, ved 4de Regiments Krigsrets Dom af 18 Januar 1916 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97, 84 og 166 og almindelig borgerlig Straffelov § 228 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 17 Marts 1917 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. En Sag, hvorunder han fra 3 Juni til 3 Juli 1918 var arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Kr med Renter 5 pCt aarlig fra 27 December 1915, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1918: Kontraappellanten, Gaardejer Chr. Andersen, bør til Hovedappellanten, Hestehandler Chr. Petersen, betale 4000 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 27 December 1915, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan der ikke antages under Parternes Sammenkomst paa Hotellet i Randers den 13 December 1915 at være kommet nogen endelig Handel i Stand, i hvilken Henseende der navnlig ikke vil kunne lægges Vægt paa den af fhv. Gaardejer Hans Madsen Pedersen afgivne Vidneforklaring. Appellantens Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for alle Retter vil Indstævnte have at betale Appellanten med 600 Kroner.

Thi køndes for Ret:

Appellanten, Gaardejer Chr. Andersen, bør for Tiltale af Indstævnte, fhv. Hestehandler Chr. Petersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 600 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Idet Hovedappellanten, Hestehandler Chr. Petersen i Randers, har anbragt, at han ved en den 13 December 1915 mellem ham og Kontraappellanten, Gaardejer Chr. Andersen af Randers Mark, indgaaet Handel har solgt Kontraappellanten 1.600.000 Pund Havrehalm til en Pris af 4 Øre pr. Pund, har han under nærværende Sag i første Instans ved Randers Købstads ordinære Ret søgt Kontraappellanten, der har nægtet at vedstaa Handlen, til i Erstatning for Misligholdelsen at betale ham, der selv havde købt et tilsvarende Parti til 3½ Øre pr. Pund, ½ Øre pr. Pund eller ialt 8000 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 27 December 1915, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Kontraappellanten, der paastod sig i det Hele frifunden, tilpligtet at betale Hovedappellanten 500 Kr med Renter heraf som paastaet, og Sagen er nu af

begge Parter indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand.

Medens Hovedappellanten nærmere har anført, at der den ovennævnte Dag, da Parterne opholdt sig paa et Hotel i Randers, hvor fhv. Gaardejer Hans Madsen Petersen i Randers ligeledes var til Stede, blev afsluttet en endelig, ved Haandslag og Lidkøb bekræftet Handel, hvorefter det foranførte Parti straks skulde leveres, og at Hovedappellanten umiddelbart derefter dækkede sig ved at afkøbe Hans Madsen Pedersen et tilsvarende Parti til $3\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund, samt at han, da Kontraappellanten den 27 s. M. nægtede at vedstaa Handlen, maatte betale Hans Madsen Pedersen 2000 Kr for at blive fri for at modtage den hos ham købte Halm, har Kontraappellanten hævdet, at han — der iøvrigt paa det paagældende Tidspunkt vil have været under Paavirkning af flere Dages Svir — under Forhandlingerne ikkun udtalte, at han godt vilde have noget Halm og give Hovedappellanten, der umiddelbart forud havde afkøbt Hans Madsen Pedersen »Havrehalmen fra en Gaard« for $3\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund, $\frac{1}{2}$ Øre i Fortjeneste pr. Pund, hvorimod der ikke var Tale om et bestemt Parti, og at han herefter kun var pligtig at modtage saa meget, som han mente at have Brug for, hvilket han under Sagen har angivet nærmere til 6 Læs eller 10.000 Pund. Subsidiært har han hævdet, at Handlen kun angik 100.000 Pund, og endelig har han gjort gældende, at hans Nægtelse af at vedstaa Handlen ikke har paaført Hovedappellanten noget Tab, idet Dagsprisen paa Halm omkring December Maaned 1915 var lige saa høj eller højere end den, han var indgaaet paa at betale.

Under et af Hovedappellanten optaget Tingsvidne har fornævnte Hans Madsen Pedersen forklaret, at Kontraappellanten ved den paagældende Lejlighed afkøbte Hovedappellanten 100.000 Lispund eller 1.600.000 Pund Havrehalm til Levering straks og til en Pris af 4 Øre pr. Pund, at Hovedappellanten umiddelbart derefter afkøbte Vidnet det samme Kvantum Halm til en Pris af $3\frac{1}{2}$ Øre Pundet til Levering straks, at Kontraappellanten imidlertid den 27 s. M., da Hovedappellanten og Vidnet var taget ud til ham for at faa at vide, naar han vilde modtage Halmen, paa Hovedappellantens Spørgsmaal om, hvorvidt han kunde modtage Halmen nu, og hvor mange Vognladninger han vilde have om Dagen, svarede, at den Halmhandel var han kød af, og om de ikke kunde se Tiden an, hvorimod han ikke sagde noget om, »at han ikke havde købt saa meget«, og at han, da Hovedappellanten derefter udtalte, at han havde købt Halmen og skulde modtage den nu, svarede, at han ikke vilde have noget med Handlen at gøre, hvilken Vægning han senere gentog. Fremdeles har Kelner Søren Peder Nielsen i Randers som Vidne forklaret, at Kontraappellanten under Forhandlingerne paa Hotellet afkøbte Hovedappellanten 100.000 Lispund eller Pund — Vidnet forstod ikke rigtig, hvilken af Delene det var — Havrehalm til 4 Øre pr. Pund, og denne Forklaring har han senere fuldstændiggjort derhen, at han efter nærmere at have tænkt over Sagen, skønt han ikke kan huske, hvad der blev sagt, om det var Pund eller Lispund, er paa det Rene med, at der blev sagt 100.000

stedfundne Ekspedition har foretaget Notering af Hæftelsen paa Foliet for Graakjær i Skøde- og Panterregistret, vil Indstævnte, der efter det Foreliggende maa forudsættes at have haft Ejendomsraadigheden over Gaarden paa det Tidspunkt, da Arvefæsteafgiften for Aaret 1916 forfaldt, være at tilpligte at betale Appellantinden de under Sagen indtalte 120 Kroner med Renter.

Indstævnte vil derhos have at betale Appellantinden Processens Omkostninger for Underretten og Overretten med 120 Kroner samt have at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager som nedenfor anført.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Appellantindens og Indstævntes Sagførere for Underretten, Sagfører Nordestgaard og Overretssagfører Falbe-Hansen, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse hver især med en Bøde til Ringkøbing Amts Fattigkasse af 40 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Martinus Kiilerich, bør til Appellantinden, Enkefru C. Tang Valeur, betale 120 Kroner med Renter heraf, 5 pCt aarlig, fra den 30 Juli 1917, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Underretten og for Landsoverretten betaler Indstævnte til Appellantinden med 120 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte derhos de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Møldrup i Salarium for Højesteret 150 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner. Sagfører Nordestgaard og Overretssagfører Falbe-Hansen bør til Ringkøbings Amts Fattigkasse bøde hver 40 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under Henvisning til, at der ved Arvefæsteskode af 30 September 1877, tinglæst 5 Oktober s. A., er paalagt Ejendommen Matr. Nr. 9, 23 og 24 Buur Sogn, »Graakjær« kaldet, en aarlig Arvefæsteafgift af 40 Kr samt en Rekognition ved Ejerskitte af 80 Kr til Ejeren af Nørre Vosborg, hvilke ifølge bemeldte Skøde skulde blive »at perpetuere Graakjær som en urygkelig første Prioritetsforskrivning« og skulde erlægges, Arvefæsteafgiften inden hvert Aars 1 November og Rekognition i den 11

Juni eller 11 December Termin, der fulgte næstefter Handlens Afslutning, har Appellantinden, Enkefru C. Tang Valeur til Nørre Vosborg, under nærværende Sag i første Instans ved Struer Købstads og Hjerm-Ginding Herreders ordinære Ret søgt Appelindstævnte, Gaardejer Martinus Kiilerich af Hodsager, der ved Skøde af 10 Juni 1916, tinglæst 27 April 1917, blev Ejer af »Graakjær«, til Betaling af fornævnte Rekognition samt Arvefæsteafgiften for Aaret 1916, tilsammen 120 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato, den 30 Juli 1917, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifundet for Appellantindens Tiltale, og Sagen er nu af Appellantinden indanket her for Retten, hvor hun har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appelindstævnte gjort gældende, at han, da han købte Ejendommen, var og maatte være ganske uvidende om, at der paahvilede Ejendommen de heromhandlede Afgifter, der hverken var udredede af hans Sælger eller dennes Forgænger, og om hvilke hans Skøde ikke indeholdt nogen Bemærkning, ligesom Ejendommens Folio i Panteregistret intet udviste om en saadan Bekræftelse, hvorom Tilførsel først er sket den 30 Januar 1917 i Henhold til Begæring af 28 s. M. fra Appellantinden. Da Appelindstævnte som Følge heraf ikke har haft nogen Anledning til, før han tiltraadte Ejendommen, at forvise sig om, hvorvidt der paahvilede den Afgifter af herommeldte Art, hvortil hans Adkomstdokument ej heller gav ham Anledning, findes det ikke at kunne paahvile ham at udrede saadanne Beløb, og det maa derfor billiges, at han ved Underretsdommen er frifundet for Appellantindens Tiltale i denne Sag. Bemeldte Dom, ved hvilke Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt da Appelindstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 373.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Johan Peter Jespersen (Def. Graae),

der tiltales for Tyveri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 28 April 1919: Arrestanten Johan Peter Jespersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale dennes Sags Omkostninger, derunder Sælær til Aktor, Sagfører E. Hansen, 25 Kr og til Defensor, Sagfører Nonboe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Maj 1919: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Arrestanten 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Peter Jespersen til Højesteretssagførerne Trolle og Graae 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Varde Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Johan Peter Jespersen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 2 Juli 1887, har tidligere været straffet 8 Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri og Overtrædelse af Polititilhold. Endvidere har han — foruden at han i Aaret 1915 inden Assens Købstads Politiret har vedtaget en Bøde af 20 Kr for ulovlig Omløben med Varer og Gadeorden — været anset ved Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 27 September 1911 efter Straffelovens § 228 i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, idet der dog, overensstemmende med sidstnævnte Lovs § 20, i Dommen var truffet Bestemmelse om Udsættelse med Straffens Fuldbyrkelse, ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 12 December s. A. efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1911 §§ 13 og 22, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juni 1912 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 18 Januar 1916 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den 5 April 1919 Kl. 9½ Formiddag anmeldte Enke Mette Lauridsen af Varde Østermark til Politiet i bemeldte Købstad, at der samme Dags Morgen Kl. ca. 8½ fra en Pengepung, som henlaa paa en Hylde i hendes uaflaasede Køkken, var borttaget 6 Enkronesedler og nogle Ernæringsmærker, nemlig — efter hvad hun nærmere har opgivet — 4 Sukkermærker, 4 Rugbrødsmærker og 1 Sigtebrødsmærke, hvilket alt var hende tilhørende. Samme Formiddag Kl. 11 blev Arrestanten anholdt paa en Beværtning i Varde og fandtes da i Besiddelse af 3 Enkronesedler og 1 Kr 16 Øre i Smaapenge samt af 9 Stkr. Ernæringsmærker svarende til de Enke Lauridsen frakomne. Arrestanten, der forklarede at være uden Beskæftigelse og at have logeret i Varde

de to sidste Nætter, sigtødes for at have begaaet Tyveriet fra oftnævnte Enke, men benægtede dette, idet han hævdede, at han bemeldte Morgen og Formiddag ikke havde været paa Varde Østermark, og at han ca. 14 Dage før sin Anholdelse havde faaet Ernæringsmærkerne i Odense af en Mandsperson, hvis Navn han ikke kendte. Efter at det var ham foreholdt, at de ommeldte Mærker alle lød paa April Maaned og saaledes ikke kunde være udleverede før de allersidste Dage af Marts Maaned, fastholdt han dog sin Forklaring alene med den Ændring, at han saa maatte huske fejl med Hensyn til Tidspunktet, da han havde faaet Mærkerne. Disse er bragt tilstede under Sagen og i Retten sammenholdt med 2 Sæt Ernæringskort, af hvilke Enken Lauridsen efter sin edelige Forklaring har fraklippet de fra hende bortkomne Mærker; det er herved af Dommeren og Retsvidnerne bemærket, at det tydelig kunde ses, at de hos Arrestanten forefundne Mærker hidrører fra Enkens Kort, da Grænselinierne, der saavel for 2 Sukkermærkers som for 2 Rugbrødsmærkers Vedkommende var klippede skævt igennem, fuldstændig passede sammen.

Enken Lauridsens Søn, Arbejdsmand Arnold Lauridsen af Varde, har edelig forklaret, at han den ovenomhandlede Morgen Kl. ca. 3½ opholdt sig i en til hans Moders Køkken stødende Stue, medens Enken selv var ude i Stalden. Lauridsen saae da gennem Stuens Vindue en ham ubekendt Mandsperson gaa bort fra Ejendommen, og da Moderen kort efter kom ind, gjorde han hende bekendt hermed, hvorpaa hun, som ikke mente, at nogen havde haft Ærinde dér, straks gik ud i Køkkenet og blev opmærksom paa, hvad der, som ovenfor anført, manglede i Pengepungen. Lauridsen har i Retten haft Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn og har derpaa udsagt, at han mener at kunne genkende Arrestanten som den, der ved den omhandlede Lejlighed gik forbi Vinduet, og at Arrestanten i hvert Fald fuldstændig bagfra ligner denne Person.

Arbejdsmand Hans Bjerg af Varde har derhos edelig forklaret, at han oftnævnte Morgen ca. Kl. 7¼ arbejdede i en Have ved Lundvej, hvor Enke Lauridsen bor, og da vekslede nogle Ord med en ham ubekendt Mandsperson, der herefter gik videre ud ad Vejen i Retning af Enkens Bolig, og at den samme Person omtrent en halv Time senere atter kom forbi, gaaende mod Varde. Efter at have taget Arrestanten i Øjesyn har Bjerg tilføjet, at Arrestanten i hvert Fald i Tøjet meget ligner den ommeldte Mandsperson, som da var iført sort, stiv Hat.

Realskoleelev Svend Petersen af Varde har fremdeles edelig forklaret, at han den 5 April Kl. ca. 8 Morgen saae en ham ubekendt Mandsperson gaa ud ad Lundvej fra Varde i den Retning, hvor Enke Lauridsens Hus ligger, at han samme Formiddag i Varde saae den samme Person blive ført forbi af Politiet, og at han bestemt genkender Arrestanten, der fremstilledes for ham i Retten, som den af ham omforklarede Person.

Husbestyrerinde Marie Pape af Varde Østermark, der bor ca. 5 Minutters Gang fra Enke Lauridsens Hus, har ligeledes edelig forklaret, at en hende ubekendt Mandsperson den omhandlede Morgen ca. Kl. 8½ kom ind til hende og falbød Prospektkort, at hun heraf købte

to, som begge gengav det samme Billede med en Sejlbaad og en Ro-baad, at hun lagde Mærke til, at Personen var i Besiddelse af endnu flere Kort med samme Billede, og at han efter Salget bortfjernede sig i Retning af Enke Lauridsens Hus. Marie Pape har i Retten taget Arrestantien i Øjesyn og tilføjet, at han meget ligner den Person, af hvem hun købte Kortene, uden at hun dog aldeles bestemt tør paastaa, at han er bemeldte Person.

Endelig har Avlsbruger Jens Nielsen Jensen af Varde Østermark edelig forklaret, at den bemeldte Morgen ca. Kl. 8 var en fremmed Mandsperson hos ham og faldt Prospektkort, at han intet købte, at Personen straks derpaa fjernede sig, og at Jensens Hustru senere sagde ham, at hun havde set en Mandsperson, som maatte være ham, der havde været inde hos Jensen, gaa fra dem ud ad Lundvej, hvilket er i Retning af Enke Lauridsens Bopæl, Jensens Hustru, Johanne Kirstine, født Iversen, har — ligeledes edelig — bekræftet sin Ægtefælles Forklaring, forsaavidt den angaar hende. Begge Ægtefæller har i Retten taget Arrestanten i Øjesyn, og Jensen har udsagt, at Arrestanten meget ligner den omforklarede Mandsperson, medens Hustruen ikke har turdet udtale sig i saa Henseende.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse — foruden af, hvad ovenfor er anført —, fandtes i Besiddelse af bl. a. 32 Stk. nye Prospektkort, har erkendt, at der blandt disse findes Kort, som er fuldstændig svarende til de af Husbestyrerinde Pape omforklarede, der er ham foreviste i Retten, og har ligeledes vedgaaet, at han den 5 April om Morgenen bar en sort, stiv Hat, men iøvrigt har Arrestanten overfor det Fremkomne fastholdt sin foranførte Forklaring og vedblivende benægtet at have tilegnet sig de Enke Lauridsen frakomne Penge og Ernæringsmærker.

Naar imidlertid henses til, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne Ernæringsmærker maa antages at være identiske med de Enke Lauridsen frakomne, findes det uden Betænkelighed paa Grundlag af det Oplyste at statuere, at Arrestanten, hvis Fortid kendetegner ham som tyvagtig, har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Enke Lauridsen maa antages at have erholdt de oftnævnte Ernæringsmærker, der ikke under Sagen er ansat til nogen bestemt Værdi, udleverede og har iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Måneder. Bemeldte Dom; hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste:

Nr. 371. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Christen Bjerum Kjærulf (Def. David),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1919: Arrestanten Christen Bjerum Kjærulf bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bache og H. H. Schmidt, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Bjerum Kjærulf til Højesterets-sagførerne Møldrup og David 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Christen Bjerum Kjærulf, der tiltales for Tyveri, er født den 18 Juni 1888 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 25 Oktober 1910 for Tyveri efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 21 Marts 1912 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1 Stk., jfr. Lov af 1 April 1911 § 13 samt Plakat af 27 November 1839 § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og derhos Bøde 20 Kr og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 Marts 1913 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt senest ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 30 Januar 1915 for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 26 April d. A. om Dagen har begaaet grovt Tyveri fra Ejendommen Georgsvej Nr 7; fra en Lejlighed, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, stjal han en Hjemmesparebøsse, indeholdende 96 Kr 15 Øre, en Del Beklædningsgenstande, et Par Støvler og en Sæk. Det Stjaalne, der bortset fra de rede Penge er vurderet til 160 Kr, beroede frit fremme eller i uafaalet Skab.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 316.

Højesteretssagfører Henriques
m o d

Herman Charles Nielsen og Jens Christian Wichmann
(Def. David),

der tiltales: Nielsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Wichmann for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1919: Arrestanten Herman Charles Nielsen og Tiltalte Jens Christian Wichmann bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 6 Aar, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Wolff og Salomonsen, 60 Kr til hver, dog at Tiltalte ikke udreder udover $\frac{1}{3}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Herman Charles Nielsen og Jens Christian Wichmann, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførererne Henriques og David 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Herman Charles Nielsen og Tiltalte Jens Christian Wichmann tiltales, Arrestanten for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Tiltalte for Hæleri.

Arrestanten er født den 4 April 1884 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 19 Januar 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 24 Januar 1905 efter Straffelovens § 230 II og § 253, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 231 I og II og i Medfør af dennes § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og ved Højesterets Dom af 15 April 1912 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri under Hensyntagen til Lov af 1 April 1911 § 18 med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Tiltalte er født den 1 Oktober 1895 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 10 Oktober 1916 efter Straffelovens § 229, IV, tildels jfr. § 46, samt efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 18 Maa-neder.

Ved Arrestantens og Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 1 Juni 1918 har Arrestanten frastjaalet Kasserer Ejner Hildested 80 Kr 40 Øre i rede Penge, et Ur og et Par Sko; det Stjaalne, der, bortset fra de rede Penge, er vurderet til 70 Kr, beroede frit fremme eller i uafaalet Gemme i Bestjaalnes Lejlighed, til hvilken Arrestanten, da han i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig i paagældende Ejendom, havde fundet Døren uafaalet .

I Tiden fra den 10 Juni 1918 til Arrestantens Anholdelse, den 20 August s. A., har Arrestanten begaaet grove Tyverier fra Beboelseslejligheder i nedennævnte 13 Ejendomme: Hejbergsgade 18, Peder Skramsgade 22, Classensgade 15, Saxogade 1, Kulturvet 4, Sorøgade 1, Rosenvængets Allé 23, Amagerbrogade 156, Holsteinsgade 3, Sølvgade 104, Aaboulevard 15, Bredgade 47 og Strandgade 24.

Arrestanten skaffede sig Adgang til paagældende Lejlighed i et Tilfælde ved Hjælp af falsk Nøgle, i et andet Tilfælde ved at bryde en Rude i Entrédøren i Stykker og stikke Armen gennem Aabningen og med Haanden at ondreje den indvendig siddende Nøgle samt trække den aflaaede Smæklaas fra, i alle de andre Tilfælde ved at bryde de til Lejlighederne førende Fløjdøre op, idet han pressede den ene af Fløjene saa meget tilbage, at han kunde faa gjort Skyderne i Dørens anden Halvdel fri af Gulvet eller Karmeh, og derefter trak i Dørene, saa at Laaseriglen sprang ud af Laaseblikket, ved et af Tyverierne brød han tillige en for Døren anbragt Sikkerhedskæde i Stykker.

Ved disse Tyverier stjal Arrestanten dels ca. 150 Kr i rede Penge, dels en stor Mængde Beklædningsgenstande, Fodtøj, Ure, Sølvtøj, Ringe og andre Smykker, Kikkerter, Cigarer, en Del Urtekramvarer, Bøger, ca. 20 Flasker Vin, 3 Flasker Akvavit, 17 Jubilæums-Tokroner, en Del Ernæringsmærker m. m., hvilke Ting, bortset fra de rede Penge, Jubilæums-Tokronerne og Ernæringsmærkerne, er vurderet til ialt ca. 3750 Kr. Det Stjaalne beroede i enkelte Tilfælde i aflaalet Gemme, som Arrestanten opbrød, iøvrigt enten frit fremme, i aflaaede Gemmer eller i aflaaede Skuffer og Skabe, hvortil Arrestanten under sin Gennemsøgning af Lejlighederne fandt Nøgler, der var i Stand til at lukke op.

Tyverierne er udført om Dagen. Tyveriet i Saxogade 1 er begaaet i 6—7 Gange, i Amagerbrogade 156 i 3 Gange, i Bredgade 47 i 2 Gange, i Sorøgade 1 i 2 Gange og Holsteinsgade 3 i 3 Gange. De to

Færdig fra Trykkeriet den 6 August 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokollsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 20.

Mandag den 30 Juni.

sidstnævnte Steder lod Arrestanten i den Hensigt at vende tilbage for at begaa yderligere Tyveri en Indgangsdør forblive staaende uafloaset, og de andre Steder medtog han ved sin Bortgang efter Udførelsen af det første Tyveri Nøglen til Døre i Lejlighederne og vendte samme Dag eller i Dagene derefter tilbage og udførte yderligere Tyveri. I Lejligheden Strandgade 24 forblev Arrestanten, der af Lejlighedens Udseende kunde skønne, at Beboerne var bortrejst, boende i Dagene mellem Indbrudet i Lejligheden den 17 August og Arrestantens Anholdelse og fortsatte Tyverierne i disse Dage.

Arrestanten har overtraadt et ham den 24 April 1918 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 2 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. a. om, at han skulde anmelde enhver Bopælsforandring inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet han har undladt at gøre Anmeldelse om en af ham ca. 3 Uger før hans Anholdelse foretaget Flytning.

Tiltalte har i Tiden fra i Juni Maaned 1918 til Arrestantens Anholdelse i mange Tilfælde været Arrestanten behjælpelig med Pantsætningen af Arrestantens Tyvekoster ved at ledsage Arrestanten, naar denne gik ud for at pantsætte Tingene, undertiden ved at transportere disse for Arrestanten; de enkelte Tilfælde, hvori dette har fundet Sted, har Tiltalte ikke kunnet erindre, dog er det oplyst, at Tiltalte ledsagede Arrestanten ved dennes Pantsætning den 15 August af en Dæl til 60 Kr vurderet Sølvtøj; hidrørende fra Indbrudstyveriet den 14 s. M. i Ejendommen Bredgade 47. Tiltalte har endvidere, naar han saaledes ledsagede Arrestanten, ladet sig traktere af denne, ligesom Arrestanten to eller tre Gange har givet Tiltalte 11 Kr til Husleje; endelig har Tiltalte deltaget i Forbruget af den fra Tyveriet den 10 August i Holstømsgade 3 hidrørende, til 35 Kr vurderede Vin og den 12 August foretaget Pantsætningen af et af Arrestanten samme Dag i Ejendommen Aaboulevard 15 stjaalet, til 85 Kr vurderet Jakkesæt samt den 15 August for 15 Kr pantsat et Jakkesæt, der under Sagen er vurderet til 50 Kr, og som Arrestanten erkender at have stjaalet, uden at Bestjaalne dog har kunnet udfindes under Sagen. Tiltalte har tilstaaet, at han ved hele denne Virksomhed har gjort sig skyldig i Hæleri, idet han var paa det Rene med, at Arrestantens Koster hidrørte fra

Tyveri, og at de Penge, som Arrestanten trakterede for eller gav Tiltalte, var Udbyttet af Tyverier.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, Tiltalte efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, denne Bestemmelse sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne Arrestanten med Tugthusarbejde i 6 Aar, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandag den 28 Juli.

Nr. 387.

Højesteretssagfører Stein
mod

Jakob Alfred Marius Petersson (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juni 1919: Arrestanten Jakob Alfred Marius Petersson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jessen og Cortsen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Jakob Alfred Marius Petersson til Højesteretssagførerne Stein og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Jakob Alfred Marius Petersson, der tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 20 April 1899 og tidligere anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 16 November 1916 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 Stk., jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 8 Maj 1917 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., jfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved nærværende Rets Dom af 8 December 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage, ved Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 13 Marts 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Frederikshavns Købstads Politirets Dom af 6 Juni 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Lov af 1 April 1911 § 8 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1918 efter Straffelovens § 230 I og II, tildels sammenholdt med § 45, med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Forening med en ikke under denne Sag tiltalt Person den 8 Maj d. A. har frastjaalet Emily Edith Alexandra Schiødt, Vice-Fængselsinspektør H. Kliüwers Hustru, en til 1 Kr vurderet Portemonæ med Indhold af 9 Kr 60 Øre i rede Penge. Det var den anden Person, der efter Aftale med Arrestanten foretog Tilegnelsen af Portemonæen, som beroede frit fremme i et Køkken, hvortil der var uhindret Adgang, og ved hvilket de havde indfundet sig for at betle og eventuelt begaa Tyveri.

Arrestanten har derhos den nævnte Dag og de nærmest forudgaaende Dage betlet her i Staden.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1 Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne og under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdag den 29 Juli.

Nr. 358.

Højesteretssagfører Levy
mod

Anders Peder Clausen og Niels Peder Hansen (Def. Bache),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri, Hæleri og Falsk, Sidstnævnte for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20. Maj 1919: Arrestanterne Henry Isidor Jensen, kaldet Røjkjær, Anders Peder Clausen, Poul Gerhard Jensen, Jacob Frederik Jacobsen, Fritz Max Lüdemann, Anders Pedersen og Niels Peder Hansen bør straffes, Arrestanterne Henry Isidor Jensen, Clausen, Poul Gerhard Jensen og Anders Pedersen med Forbedringshusarbejde, Henry Isidor Jensen og Clausen hver især i 3 Aar, Poul Gerhard Jensen i 2 Aar og Pedersen i 1 Aar og Arrestanterne Jacobsen, Lüdemann og Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost, Jacobsen i 120 Dage, Lüdemann i 80 Dage og Hansen i 60 Dage. Saa bør Arrestanterne og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kalko og Cortsen, 100 Kr til hver, dog at Arrestanterne Henry Isidor Jensen og Clausen hver især ikke udreder ud over $\frac{3}{8}$, Arrestanten Poul Gerhard Jensen ikke ud over $\frac{1}{2}$, Arrestanten Jacobsen ikke ud over $\frac{1}{3}$, Arrestanten Lüdemann ikke ud over $\frac{1}{24}$, Arrestanten Pedersen ikke ud over $\frac{1}{3}$ og Arrestanten Hansen ikke ud over $\frac{1}{24}$, af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Anders Peder Clausens og Niels Peder Hansens Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for Hansen under Hensyn til Straffelovens § 58 findes at burde forkortes til 20 Dage.

Til kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Niels Peder Hansen bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Levy og Bache hver 150 Kroner, hvoraf nævnte Tiltalte betaler en Femtedel og Tiltalte Anders Peder Clausen fire Femtedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Henry Isidor Jensen, kaldet Røjkjær, Anders Peder Clausen, Poul Gerhard Jensen, Jacob Frederik Jacobsen, Fritz Max Lüdemann, Anders Pedersen og Niels Peder Hansen tiltales, Arrestanterne Henry Jensen, Clausen, Poul Jensen og Jacobsen for Tyveri og Hæleri, Clausen, Poul Jensen og Jacobsen tillige for Falsk, Arrestanten Lüdemann for Tyveri og Arrestanterne Pedersen og Hansen for Hæleri.

Arrestanten Clausen er født den 3 April 1887 og tidligere anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 April 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Februar 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med lige Straf i 100 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 August 1917 efter Straffelovens § 231 I, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Fra den 1 Juli 1918 til den 28 August s. A. har Arrestanten været arresteret som sigtet for Ejendomsindgreb ved et af Rettens Kriminalkammer og fra den 6 September f. A. til den 13 s. M. har han — ligeledes ved et af Rettens Kriminalkammer — været arresteret som sigtet for Forsøg paa Tyveri af Cykel; de nævnte Sager sluttedes uden Aktion.

Arrestanten Hansen er født den 4 November 1880 og tidligere anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Marts 1918 efter Straffelovens § 238, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

1. Arrestanten Henry Jensen er ved egen med det iøvrigt Oplyste støjende Tilstaaelse overbevist om at have den 24 August 1918 fra-stjaalet Urmager Axel Albert Dyring 3 til 30 Kr vurderede Ure, der var udstilet frit fremme i et Udhængsskab, hvis Glasrude ifølge Arrestantens Forklaring sad løs, saa at han kunde skubbe den til Side.

2. Arrestanten Poul Jensen er paa samme Maade overbevist om at have en Fredag — som det maa antages Fredag den 6 September f. A. — fra-stjaalet Frk. Gerda Ekdal en til 25 Kr vurderet Cykel, der stod i et aabent Cykelskur paa Trappegangen i Ejendommen Østerbro-gade Nr 54 C, hvortil der var uhindret Adgang, og hvor Arrestanten gik ind i tyvagtig Hensigt.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han Dagen efter Tyveriet efter Aftale med Arrestanten Hansen kørte Cyklen til dennes Logis, Gl. Jærnbanevej Nr 27, hvor de to nævnte Arrestanter i Forening tog Dæk og Slanger af Cyklen. Efter at have udført dette bar de Cykelstellet ud og lagde det i en Have ved Siden af det Hus, hvori Arrestanten Hansen boede. Om Søndagen bragte Arrestanten Hansen de aftagne Dæk og Slanger til Købmagergade, hvor Arrestanten Jensen fik dem, og Dagen efter fulgtes de ud for at sælge Tingene, som de solgte forskellige Steder, og for hvilke de fik 7 Kr, hvoraf Jensen fik 4 Kr, Hansen 3 Kr; det var Hansen, der solgte Dækkene, og Arrestanten Jensen har paavist Forretningen »Cyklebørsen«, Gl. Mønt Nr 41, som det Sted, hvor Arrestanten Hansen afhændede Dækkene.

Arrestanten Hansen nægter sig skyldig i Hæleri; han nægter at have været med til at afklæde Cyklen, som ikke har været i hans Logis, og han nægter at have afhændet Dækkene det af Arrestanten Jensen angivne Sted.

Maalerkontrollør Carl Buch har forklaret, at han den 8 September 1918 i den til hans Bopæl, Gl. Jærnbanevej Nr 25, hørende Have har fundet Stellet til en Damecykel med paasiddende Baghjul (uden

Gummi), og forhenværende Husejer Niels Christian Kallenberg har forklaret, at han den 9 September har i Haven ved Gl. Jærubanevej Nr 15 A fundet et Forhjul (uden Gummi) til en Cykel; Bestjaalne har genkendt det saaledes fundne som den hende tilhørende Cykel.

Agent Henry Velløv, der til i Begyndelsen af September 1918 var Bestyrer af Cykelforretningen »Cyklebørsen«, Gammel Mønt Nr 41, har forklaret, at han formentlig en af de første Dage i September 1918 af Arrestanten Hansen, der i Forvejen var ham bekendt, og som han med Bestemthed har genkendt i Retten, har købt 2 Cykeldæk, som nævnte Arrestant, saa vidt Vidnet erindrer, angav at have taget af sin Cykel, som han ikke mere benyttede.

Ved de saaledes afgivne Forklaringer findes Arrestanten Jensens Forklaring om Arrestanten Hansens Forhold saaledes bestyrket, at den findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse; under Hensyn til Arrestanten Hansens efter det Anførte løgnagtige Forklaringer og nævnte Arrestants Fortid findes det derhos ubetænkeligt at antage, at Arrestanten Hansen efter de med Salget af Gummidelene forbundne Omstændigheder, særlig Cyklens Afklædning og Bortkastning, har været paa det Rene med, at den anførte Cykel hidrørte fra Tyveri, og saaledes at anse det for bevist, at Arrestanten Hansen har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den fornævnte Cykel.

3. Arrestanten Poul Jensen har tilstaaet at have den 16 September 1918 ved 1 Tiden stjaalet 3 frit fremme paa Gaden staaende Cykler, hvoraf den ene har vist sig at tilhøre Typograf Ejner Jensen, medens Ejermændene til de to andre Cykler ikke er udfundet. Ifølge Arrestantens Forklaring skete Tyverierne efter forudgaaende Opfordring af og Aftale med Arrestanten Clausen.

Arrestanten har endvidere forklaret, at han kort efter traf Arrestanten Jacobsen og senere — efter Aftale med Arrestanten Clausen — til lige denne, hvem han meddelte, at han havde stjaalet de 3 Cykler. Medens Clausen og Jacobsen ventede paa Gaden i Vestergade, hentede han de 3 Cykler, som han og Clausen trak til Marskandiser Madsen, Vestergade Nr 19, hvor Clausen solgte Cyklerne, medens Jensen og Jacobsen ventede i Nærheden. Da Clausen havde solgt Cyklerne, gik de til en Beværtning i Larsbjørnstræde, hvor ogsaa Jacobsen var med, og hvor Jensen fik udbetalt 70 Kr af Salgssummen, hvis Størrelse Arrestanten ikke kendte.

Arrestanten Jacobsen har forklaret, at han en Dag ved den anførte Tid har været sammen med Arrestanterne Clausen og Jensen, først paa en Beværtning i Dronningens Tvergade, senere i Vestergade. Han ved, at Clausen og Jensen havde en Handel for med nogle Cykler; han fulgte med, da de trak de tre Cykler til Marskandiser Madsen, idet han dog ventede i Larsbjørnstræde, medens Cyklerne blev solgt; efter Salget traf han paany Medarrestanterne i en Beværtning i Larsbjørnstræde, hvor Clausen betalte deres fælles Fortæring og udbetalte 70 Kr til Arrestanten Jensen for Cyklerne. Han vilde hævde, at han har troet, at Jensen havde købt Cyklerne paa Auktion, og nægter sig skyldig i Hæleri.

Arrestanten Clausen nægter sig skyldig i Tyveri og Hæleri. Han har erkendt, at han den 16 September 1918 har solgt 3 Cykler til Marskandiser Madsen, men har hævdet, at det ikke var af Arrestanten Jensen, han havde modtaget disse Cykler, men af en anden Arrestanten ubekendt Person, der kom med dem i Arrestantens tidligere Forretning i Fredericiagade, hvorfra de trak dem til Madsen, der for Cyklerne betalte 120 Kr, hvoraf Arrestanten for sin Medvirkning ved Salget fik 20 Kr af den ubekendte Person. Han har ikke betalt Arrestanten Jensen 70 Kr eller været sammen med denne ud for »Tre Hjorter« i Vestergade, saa lidt som paa Beværtningerne i Dronningens Tvergade eller Larsbjørnstræde.

Marskandiser Hans Christian Madsen har forklaret, at han den 16 September af Arrestanten Clausen købte 3 Cykler; Clausen var først — efter Vidnets Formening Klokken ca. 12½ — i Vidnets Forretning for at spørge, om Vidnet vilde købe et Par Cykler, og da Vidnet ikke var uvillig hertil, men vilde se dem, kom Clausen et Par Timer senere og spurgte, om Vidnet vilde købe 3 Cykler, der nu stod udenfor hans Butik, og som Vidnet købte for 165 Kr; Clausen sagde, at han havde købt Cyklerne paa Auktion.

Under Hensyn til Marskandiser Madsens Forklaring, den aabenbare Løgnagtighed af Arrestanten Clausens Forklaring og sidstnævnte Arrestants Fortid, findes det ubetænkeligt ved Sagens Paadømmelse at lægge Arrestanten Poul Jensens Forklaring til Grund og at anse det for bevist, at Arrestanten Clausen har gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Tyveriet med Hensyn til de omhandlede, til 200 Kr vurderede Cykler. Det findes ligeledes ubetænkeligt under Hensyn til Arrestanten Jacobsens øvrige under Sagen oplyste Forhold at anse denne Arrestant for skyldig i Hæleri med Hensyn til disse tre Cykler.

4. Paa samme Maade er det bevist, at Arrestanten Poul Jensen den 17 September 1918 har frastjaalet Direktør L. P. Nielsen en til 125 Kr vurderet Cykel, der stod frit fremme paa Gaden.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han trak Cyklen hen i Løvstræde, hvor han efter Aftale med Arrestanten Clausen skulde møde denne med de Cykler, han stjal; da Clausen ikke kom, kørte han Cyklen ud i Ejendommen Gasværksvej Nr 10, hvor han stillede den. Senere traf han i Cafe »Stevns« Clausen og fulgtes med denne til Gasværksvej Nr 10, hvor Clausen fik Cyklen for at afhænde den og kørte bort paa den, idet Clausen for at kunne køre paa Cyklen overgav Arrestanten sin Regnfrakke. Arrestanten fik af Clausen udbetalt 35 Kr for Cyklen, som han maa antage, at Clausen har solgt. Cyklen er ikke bragt til Veje under Sagen.

Clausen nægter sig skyldig i Hæleri eller Meddelagtighed i Tyveriet og nægter at have afhentet Cyklen paa Gasværksvej og at have overleveret Medarrestanten sin Regnfrakke, men Arrestanten Jacobsen har forklaret, at han den paagældende Dag i Cafe »Stevns« hørte, at de to andre Arrestanter talte om en Cykel, hvorefter de gik bort; henvend en Time senere kom Jensen tilbage med Clausens Regnfrakke. Under Hensyn hertil, til Arrestanten Clausens løgnagtige Forklarin-

ger under Sagen og det om hans Forhold i det Hele oplyste findes det uden Betænkelighed, idet Arrestanten Jensens Forklaring for saa vidt lægges til Grund, at anse Arrestanten Clausen overbevist om i hørt Fald som Hæler at have deltaget i dette Tyveri.

5. Arrestanten Henry Jensen har tilstaaet at have den 17 September 1918 frastjaalet Kusk Christian Petersen en til 60 Kr vurderet Herrecykel, der stod frit fremme paa Gaden, og at have stjaalet en til 75 Kr vurderet Cykel, der henstod under tilsvarende Omstændigheder, samt at have frastjaalet Menig af 1ste Bataillons 3die Kompagni Nr 19/1918 Ingo Petersen en til 60 Kroner vurderet Cykel, der stod i Gaarden til en Ejendom, hvortil der var uhindret Adgang.

Arrestanten har forklaret, at han Dagen efter Tyverierne mødte Arrestanterne Poul Jensen, Clausen og Jacobsen paa Gaden i Løvstræde, hvor han fortalte Clausen om Tyverierne; Clausen betalte Arrestanten Henry Jensen 2 Kr til Leje af en Trækkevogn, og alle fire Arrestanter fulgtes til Graabrødretorv, hvor Arrestanten havde henstillet Cyklerne, og hvor de hentede dem paa Trækkevognen; de kørte dem til Larsbjørnstræde, hvor Clausen forgæves forsøgte at afhænde dem til Jærnhandler Larsen; Clausen solgte dem derefter til Cykelhandler Charles Petersen, St. Pederstræde, for 120 Kr, hvoraf Arrestanten Henry Jensen modtog 25 Kr.

Arrestanten Poul Jensen har erkendt Rigtigheden af Arrestanten Henry Jensens Forklaring og har tilstaaet at have gjort sig skyldig i Hæleri, idet han har været behjælpelig ved Salget, skønt han var paa det Rene med, at Cyklerne hidrørte fra Tyveri.

Arrestanten Jacobsen har erkendt, at han den paagældende Dag var sammen med de tre nævnte Arrestanter og saa, at Cyklerne blev læsset paa en Trækkevogn paa Graabrødretorv, samt at han derefter af Poul Jensen modtog 15 Kr. Han vil hævde, at han ikke vidste, at Cyklerne var stjaalet, og at Pengene var Penge, som Clausen skyldte ham, og nægter sig saaledes skyldig i Hæleri, men under Hensyn til de foreliggende Omstændigheder og Arrestantens Forhold løvrigt vil Arrestanten for sit Forhold være at anse for Hæleri.

Arrestanten Clausen har erkendt at have solgt Cyklerne til Cykelhandler Charles Petersen. Han nægter at have været med paa Graabrødretorv, hvorimod han erkender, at han for Cyklerne modtog 120 Kr, hvoraf han kun vil have beholdt 20 Kr.

Cykelhandler Charles Petersen har forklaret, at Arrestanten Clausen ved Salget af Cyklerne sagde, at han havde købt Cyklerne paa Auktion samme Dag.

Arrestanten Clausen er ved det Oplyste, hvortil endnu kommer, at Arrestantens Forklaring om ikke at have været med paa Graabrødretorv modsiges af to Vidners Forklaringer og saaledes er bevist at være løgnagtige, tilstrækkelig overbevist om Hæleri med Hensyn til de nævnte tre Cykler.

6. Arrestanten Henry Jensen har tilstaaet, at han den 18 September 1918 har frastjaalet Elektrikerlærling Ludvig Petersen en til 50 Kr vurderet Cykel, der stod frit fremme paa Gaden. Arrestanten har

hævded, at han begik Tyveriet umiddelbart efter, at Pengene for de tre nylig omtalte Cykler var delt, og at han da endnu var i Følge med Arrestanten Clausen, efter hvis Anstiftelse han udførte Tyveriet.

Arrestanten Poul Jensen har forklaret, at han paahørte Arrestanten Clausens Opfordring til fornævnte Arrestant til at stjæle den her omtalte Cykel.

Arrestanten Clausen benægter Rigtigheden af disse Forklaringer, men disse vil efter alt det under Sagen iøvrigt Oplyste om det mellem Arrestanterne bestaaende Forhold være at lægge til Grund under Sagen, og Arrestanten Clausen vil herefter være at dømme for Meddelagtighed i Tyveri, ogsaa for saa vidt den nu omhandlede Cykel angaar.

7. Arrestanten Poul Jensen har tilstaaet, at han den 18 September 1918 om Eftermiddagen Klokken ca. 4 har frastjaalet Maskinfabrikant Kaj Lemming en til 75 Kr vurderet Herrecykel, der stod frit fremme i en Port i St. Pederstræde, og den 19 September Bud Poul Christiansen en til 40 Kr vurderet Drengcykel, der stod frit fremme paa Gaden. Begge Cykler er af Arrestanten Clausen den 19 September solgt til den under Sagen sigtede Joachim Marinus August Thiesson, der var Mekaniker hos Arrestanten Clausens Broder. Tyveriet af den førstnævnte Cykel skete efter Opfordring af Arrestanten Clausen, der havde vist Arrestanten, hvor Cyklen stod, og kom til Stede straks efter Tyveriets Udførelse, og Arrestanten Clausen kunde med Hensyn til den sidste Cykel, som Arrestanten Henry Jensen bragte ham, efter hele Arrestantens Forhold ikke være i Tvivl om, at Cyklen var stjaalet. Arrestanten Clausen betalte paa Forhaand Arrestanten 15 Kr for den førstnævnte Cykel og efter Salget til Thiesson af begge Cykler yderligere Arrestanten Henry Jensen 20 Kr, der dels skulde være Betaling for begge Cykler og efter senere truffet Aftale desuden skulde bruges som Rejsepenge i Anledning af det nedenfor omtalte Tyveri i Slagelse.

Arrestanten Henry Jensen har forklaret, at han den 18 September Klokken 4—4½ saae Arrestanterne Poul Jensen og Clausen komme med en Cykel i St. Pederstræde — med Hensyn til den anden Cykel erkender han, at han transporterede den til Thiesson. Han erkender, at han forstod, at begge Cykler var stjaalet, og at han ved Clausens Salg til Thiesson af Cyklerne paa forskellig Maade indestod for Hjemmelen til disse, samt at han som Restbetaling for den første Cykel og Betaling for den sidste modtog 20 Kr af Clausen. Han har saaledes tilstaaet sig skyldig i Hæleri.

Mekaniker Oscar Olsen har forklaret, at der den 18 September mellem Klokken 4 og Klokken 5 blev falbudt en Cykel til ham i den Forretning, hvor han arbejder.

Sigtede Thiesson har forklaret, at han betalte Arrestanten Clausen 80 Kr for begge Cyklerne.

Arrestanten Clausen nægter sig skyldig i Meddelagtighed i Tyveri og i Hæleri med Hensyn til de nævnte Cykler. Han erkender til Thiesson at have solgt begge Cykler, men hævder at have givet Medarrestanterne flere Penge end af disse indrømmet og vil ved Salget have

været i god Tro. Med Hensyn til den førstnævnte Cykel nægter han at have givet Anvisning paa Tyveriet og nægter at have været tilstede i St. Pederstræde under Tyveriet og straks efter dette. Han har erkendt at have falbudt Cyklen til Mekaniker Oscar Olsen.

Efter det om Tidspunktet herfor Oplyste og efter alt det iøvrigt Foreliggende, vil Arrestanten Poul Jensens Forklaring være at lægge til Grund og Arrestanten Clausen saaledes at anse for Tyveri med Hensyn til den førstnævnte Cykel og for Hæleri med Hensyn til Drengcyklen.

8. Arrestanten Poul Jensen har tilstaaet at have den 19 September f. A. eller mulig en af de nærmest forudgaaende Dage frastjålet Maskinbygger Svend Svendsen en uafaaet, frit fremme paa Gaden staaende, under Sagen til 100 Kr vurderet Cykel.

Cyklen blev samme Dag, den var stjaalet, af Arrestanten Clausen solgt til Clausens Broder, Claus Hansen Clausen, for 72 Kr 50 Øre, hvoraf Arrestanten Clausen efter sin Forklaring betalte Arrestanten Jensen 60 Kr, medens Arrestanten Jacobsen ved samme Lejlighed modtog 10 Kr; efter Arrestanten Jensens Forklaring betalte Arrestanten Clausen kun Jensen 30 Kr for denne Cykel.

Da Claus Hansen Clausen forlangte et Købebevis for Cyklen, gik Arrestanten Clausen bort og kom kort efter tilbage og overgav ham et saalydende Bevis:

d. 17/9 1918.

Jeg undertegnede har D. D. solgt Hr. A. P. Clausen Fredericiagade 79 1 Post Lakeret Herrecykle og forevist Legimation. Jeg erkl. herved at samme er min retm. Ejendom.

C. Nic. Petersen,
Sct. Hansgade 23.

Til Vitterlighed:
Hans Mortensen.

Arrestanterne Poul Jensen og Jacobsen har overensstemmende forklaret, at Arrestanterne Clausen i Beværtningen »Postkældereren« i Løvstræde meddelte dem, at Broderen forlangte et Bevis for Ejendomsretten til Cyklen, og at Clausen derefter udfærdigede det fornævnte Bevis, som Arrestanten Jensen, efter Clausens Anvisning og i hans Paasyn, falskelig underskrev med Navnet C. Nic. Petersen med vedføjte Adresse og Arrestanten Jacobsen paa samme Maade efter Anvisning og i Paasyn af Arrestanten Clausen ligeledes falskelig underskrev med Navnet Hans Mortensen, hvorefter Clausen modtog det og gik hen for at aflevere det til sin Broder. De anførte Navne maa antages at være opdigtede.

Arrestanten Clausen erkender at have udfærdiget Beviset, men vil hævde, at Arrestanten Jensen har fremskaffet det, og at han har troet paa dets Ægthed. Han nægter sig skyldig saavel i Hæleri som i Falsk.

Claus Hansen Clausen har forklaret, at Arrestanten Clausen til

ham sagde, at han i »Postkælderer« havde truffet Sælgeren af Cyklen, og at det var Indehaveren af Beværtningen, der havde underskrevet til Vitterlighed.

Ved det Oplyste findes Arrestanten Clausen overbevist om hælerisk Forhold med Hensyn til den omhandlede Cykel og om Falsk med Hensyn til det gængivne Bevis.

9. Arrestanterne Henry Jensen og Poul Jensen har tilstaaet, at de den 20 September 1918 efter Aftale om at begaa Tyveri af Bly fra Slagelse Skytteforenings Skydevolde rejste til Slagelse, hvor de i tyvagtig Hensigt indfandt sig paa Skydebanerne.

Arrestanten Henry Jensen foreslog at begaa Tyveri fra det ved Banerne værende 7 Alen lange og 4 Alen brede Træskur, men efter Arrestanternes Forklaring afslog Poul Jensen at have hermed at gøre, og de forlod Pladsen og gik tilbage til Jærnbanestationen; Poul Jensen havde fra København til Anvendelse ved Transporten af Blyet medtaget en Kuffert, som han, da Henry Jensen nu erklærede at ville gaa ud for at se Lejlighed til Tyveri, medgav nævnte Arrestant til Brug ved Transporten af det Stjaalne. Efter Arrestanternes Forklaring var der ikke nærmere Tale om, hvor Tyveriet skulde finde Sted, og Arrestanten Poul Jensen vil ikke have vidst, at det skulde ske fra det fornævnte Skur eller i det Hele have forudsat, at det skulde foretages indbrudsvis.

Arrestanten Henry Jensen indfandt sig derefter ved nævnte Bygning, hvis aflaaede Port han efter forgæves at have forsøgt at dirke Laasen op oprød med Vold; fra Bygningen stjal han ca. 2400 Stkr. Blyprojektiler, der beroede i for Størstedelen tilsømmede Kasser, som han oprød, hvilke Kasser var anbragt i aflaaet Skab, som han ligeledes oprød. Han traf derefter atter Poul Jensen, som han gjorde bekendt med Tyveriet.

Arrestanterne har forklaret, at Tyveriet blev begaaet efter Aftale med Arrestanten Clausen, med hvem de som under 7 omtalt havde truffet Overenskomst om, at de 20 Kr, som Clausen havde betalt Henry Jensen, skulde bruges til Rejsepenge til Slagelse i Anledning af Tyveriet, idet Arrestanten Henry Jensen gav Clausen 3 Guldringe som Pant for, at Clausen skulde faa Andel i Udbyttet af dette Tyveri. Den 21 traf de paa en Beværtning i København Clausen, som de gjorde bekendt med det foretagne Indbrud. De fulgtes derefter alle tre til Clausens Broders Forretning, hvor Clausen og Poul Jensen fik fornævnte Thiesson til at omsmelte Blyet, som de medførte paa en Trækkevogn; de afhentede det et Par Timer senere og fulgtes nu til Jærnhandler Larsen i Larsbjørnstræde, til hvem Clausen solgte Blyet for 174 Kr, som han dog selv beholdt.

Arrestanten Clausen har erkendt at have solgt Blyet som forklaret, men nægter at kende noget til Smeltningen af Blyet, han forklarede oprindelig at have modtaget dette af to ham ubekendte Personer, til hvem han har betalt 130 Kr af Købesummen. Han nægter, at Tyveriet fandt

Sted efter Aftale med ham, og at have vidst, at Blyet hidrørte fra Tyveri.

Med Forkastelse af Arrestanten Clausens Forklaring vil Arrestanten Clausen, der har erkendt at have Dagen før Tyveriet i Slagelse modtaget 3 Ringe af Arrestanten Henry Jensen, være at anse som meddelagtig i dette Tyveri, der dog vil være at tilregne saavel ham som Arrestanten Poul Jensen som simpelt. Det Stjaalne er vurderet til 250 Kr.

 Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse saaledes:

Arrestanten Clausen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af dens § 241 I efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter § 275, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

 Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 63. Forvalter **P. Gamdrup** (Graae)
 mod
 Proprietær **M. Alstrup** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Opgørelse af Parternes Mellemværende i Anledning af Appellantens Fratræden fra Stillingen som Forvalter hos Indstævnte.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 13 Juni 1918: Indstævnte, Proprietær M. Alstrup, Prøvesten i Lillerød, bør til Citanten, Forvalter P. Gamdrup, Grønnegaard, betale 1567 Kr 22 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra den 15 Maj f. A. til Betaling sker, men forøvrigt for Citantens Tiltale her under Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1918: Hovedappellanten, Proprietær M. Alstrup, Lillerød, bør til Kontraappellanten, Forvalter P. Gamdrup, Vassingerød, betale 967 Kr 92 Øre med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 15 Maj 1917, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Tiltale af Kontraappellanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udrædes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom, forsaavidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. Til Justitskassen betaler Appellanten, Forvalter P. Gamdrup, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Graae 120 Kroner, der uredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at Proprietær M. Alstrup i Eftersommeren 1915 mundtlig havde antaget P. Gamdrup som Forvalter paa den af Alstrup da ejede Gaard »Grønnegaard« i Gladsaxe for et Aar, regnet fra 1 November 1915, med en fast Løn af 1200 Kr, bekræftede Alstrup ved en den 6 September 1915 dateret Skrivelse til Gamdrup den ovennævnte Aftale. Det hedder derhos i Skrivelsen:

»Endvidere erholder De fri Bolig, Ildebrændsel og Lys samt — imod at De tager Folkene paa Kost — 85 Øre pr. Dag for hvert enkelt Individ samt fornøden Mælk, Kartoffler og Grøntsager. Endelig faar De gratis fodret en Gris — — —«

Förholdet blev fortsat for Aaret fra 1 November 1916 saaledes, at Lønnen forhøjedes til 1400 Kr fra sidstnævnte Dato at regne. I Slutningen af Marts 1917 flyttede Alstrup fra »Grønnegaard«, som han havde solgt til Fraflytning den 1 April s. A., til den af ham købt Gaard »Prøvesten« i Lillerød. Efter at Gamdrup, der ikke fulgte med til »Prøvesten«, som det maa antages den 1 April 1917 var fratraadt sin Plads paa »Grønnegaard«, opstod der mellem Gamdrup og Alstrup Strid om deres Møllemværende.

Under denne fra Frederiksborg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag, der her for Retten procederes efter Hoved- og Kontraappellstævning, paastod i første Instans Kontraappellanten, fornævnte Gamdrup, efter sin endelige Paastand Hovedappellanten, fornævnte Alstrup, tilpligtet at betale:

1. Restløn 900 Kr med Fradrag af et Vederlag til en Stedfortræder for Kontraappellanten i 2 Maanedes, hvilket Vederlag Kontraappellanten ansætter til 100 Kr 800 Kr 00 Ø.
2. Erstatning for den Kontraappellanten indrømmede Fribolig, hvis Værdi Kontraappellanten ansatte til 360 Kr aarlig, for 7 Maanedes beregnet til 210 — 00 —

3. Erstatning for den Kontraappellanten tilkommende Ret til Brændsel og Lys, hvilke Ydelsers Værdi Kontraappellanten ansatte til 130 Kr aarlig, for 7 Maaneder beregnet til	75 — 83 —
4. Godtgørelse for et efter Kontraappellantens Formening ham tilkommende Krav paa fri Kost for ham selv, Hustru og 2 Børn, eller 3 Voksne, hvilke Præstationers Værdi Kontraappellanten har ansat til 1 Kr 50 Øre pr. Dag for en Voksen eller i et Aar 1642 Kr 50 Øre, for 7 Maaneder beregnet til	958 — 13 —
5. Udlæg til Snekastning	83 — 60 —
6. Erstatning for et efter Kontraappellantens Anbringende uopfyldt Krav paa Opfodring af en Gris	175 — 00 —

2302 Kr 56 Ø.

med Fradrag af nogle af Kontraappellanten paa Hovedappellantens Vegne modtagne Beløb ialt

2068 Kr 88 Ø.

tillige med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 15 Maj 1917.

Hovedappellanten paastod sig principalt pure frifundet medens han subsidiært paastod sig frifundet mod Betaling af 86 Kr 32 Øre og mere subsidiært mod Betaling af 553 Kr, i begge Tilfælde med Fradrag af de Beløb, Kontraappellanten maatte have tjent i Tiden fra Forholdets Ophør til den 1 November 1917.

Ved bemeldte Rets Dom af 13 Juni d. A. blev Hovedappellanten tilpligtet at betale Kontraappellanten det under Post 1 nævnte Beløb af 900 Kr + 175 Kr under Post 2 + 50 Kr under Post 3 + 417 Kr 30 Øre under Post 4 + Posterne 5 og 6 henholdsvis 83 Kr 60 Øre og 175 Kr, ialt 258 Kr 60 Øre = 1800 Kr 90 Øre med Fradrag af det under Post 1 nævnte Beløb 100 Kr og det ovenfor nævnte Beløb 233 Kr 68 Øre, ialt 333 Kr 68 Øre, eller 1467 Kr 22 Øre, ved en Regnefejl i Dommen opgjort til 1567 Kr 22 Øre, med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 15 Maj 1917, medens Hovedappellanten iøvrigt frifandtes for Kontraappellantens Tiltale og Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaet sig tilkendt, ophævedes.

Her for Retten drejer Parternes Tvist sig alene om 3 Poster af deres Mellemværende, nemlig:

I. Post 1, idet Hovedappellanten principalt i det af Kontraappellanten som Restløn krævede Beløb, 900 Kr, paastaar fradraget 233 Kr 32 Øre, medens han subsidiært paastaar fradraget 190 Kr.

II. Post 4, idet Hovedappellanten med Hensyn hertil principalt paastaar sig frifundet, medens han subsidiært paastaar sig frifundet mod Betaling af 93 Kr, eller et efter Rettens Skøn passende Beløb, hvorimod Kontraappellanten kræver Differencen mellem den for Underretten paastaaeede Godtgørelse for Kosten 958 Kr 13 Øre og den ved Underrettsdommen tilkendte Godtgørelse 417 Kr 30 Øre, eller 540 Kr 83 Øre, og

III. Post 6, idet Hovedappellanten med Hensyn til denne Post principalt paastaar sig frifundet, medens han subsidært paastaar Erstatningens nedsat til et efter uvildige Mænds Skøn fastsat Beløb.

Medens Hovedappellantens Paastand gaar ud paa, at Underrettsdommen ændres i Overensstemmelse med det ovenfor Anførte og saaledes, at den ovennævnte Regnefejl rettes, paastaar Kontraappellanten sig tilkendt foruden det i Underrettsdommen anførte Beløb 1567 Kr 22 Øre med Fradrag af Fejlregningen 100 Kr = 1467 Kr 22 Øre tillige den under II ommeldte Difference 540 Kr 83 Øre eller ialt 2008 Kr 05 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 15 Maj 1917, til Betaling sker. Begge Parter har derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Med Hensyn til Stridspunkterne bemærkes Følgende:

ad I. Det fremgaar af Proceduren, at det ommeldte Fradrag har Hensyn til, at Kontraappellanten i April og Maj 1917 blev indkaldt til Sikringsstyrken idet Parterne er enige om, at der i nævnte Anledning maa ske et Fradrag i Lønner saaledes, at Tvisten alene drejer sig om Fradragets Størrelse. Da det imidlertid er ubestridt, at Tjenesteforholdet var ophørt, da den omhandlede Indkaldelse fandt Sted, tilkommer der ikke i nævnte Anledning Hovedappellanten noget selvstændigt Krav paa Afkortning i den Kontraappellanten tilkommende Restløn, og der vil saaledes, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, kun kunne afkortes det Beløb, 100 Kr, som Kontraappellanten selv har fradraget i sit Lønkrav.

ad II. Kontraappellanten har til Støtte for sin Fordring anbragt, at den herhen hørende Bestemmelse i Parternes Overenskomst tilsigtede at give ham en Fordel, og at han ved paa de i Skrivelsen af 6 September 1915 anførte Vilkaar at have Hovedappellantens Folk paa Kost i Maanederne April—Oktober 1917 vilde kunne have indvundet fri Kost for sig og de ovennævnte Medlemmer af hans Familie. Hovedappellanten hævder derimod, at det ikke har været Hensigten med den anførte Bestemmelse at skaffe Kontraappellanten nogen Fordel, og at de anførte Ydelser af Mælk, Kartofler og Grøntsager blev tilstaaet Kontraappellanten for at dække det Underskud, der nødvendigvis maatte fremkomme for Kontraappellanten ved at have Folkene paa Kost mod et Vederlag af 85 Øre pr. Dag for hver Person. Medens det nu maa antages, at den paagældende Bestemmelse hjemler Kontraappellanten et Krav paa Naturalydelser af den nævnte Art til ham og Medlemmerne af hans Familie til eget Brug, findes Bestemmelsen paa den anden Side ikke at skabe nogen videregaaende Ret for Kontraappellanten. Da Kontraappellanten ikke mod Hovedappellantens Benægtelse har godtgjort, at Værdien af de ommeldte Naturalydelser til 3 voksne Personer paa den paagældende Egn og i de anførte 7 Maaneder oversteg det af Hovedappellanten anslaaede Beløb, 93 Kr, vil kun dette Beløb kunne tilkendes Kontraappellanten.

ad III. Da det er ubestridt, at Kontraappellanten for Tjenesteareet 1916—17 i Marts 1917 fik udleveret en Gris i slagtefærdig Stand, og da Kontraappellanten ikke mod Hovedappellantens Benægtelse har godtgjort

Rigtigheden af sit Anbringende om, at han havde Krav paa i det anførte Tjenestjaar at faa endnu en Gris opfodret hos Hovedappellanten, vil der ikke kunne tilkendes Kontraappellanten noget Beløb under denne Post:

Efter det ovenfor Anførte vil Underrettsdommen være at forandre saaledes, at der kun tillægges Kontraappellanten 967 Kr 92 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 15 Maj 1917, medens det billiges, at Sagens Omkostninger for Underretten er ophævede.

Sagens Omkostninger for Overretten findes ogsaa at burde ophæves:

Nr. 312.

Højesteretssagfører Bache

m' o' d

Niels Kristian Gustav Anton Jensen (Bülow),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 8 Februar 1919: Arrestanten Niels Kristian Gustav Anton Jensen bør straffes med Forbedringshúsarbejde i 2½ Aar, i Erstatning betale 300 Kr til Skrædermester P. Chr. Pedersen, 175 Kr til Skrædermester I. P. Chr. Jensen, 260 Kr til Musiker Vilh. Anker, 43 Kr til Skotøjshandler Jacobsen, 949 Kr 41 Øre til de danske Statsbaner og 85 Kr 28 Øre til det danske Postvæsen samt udrøde Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jens Rasmussen og Gram, henholdsvis 100 Kr og 75 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrødes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Overretssagførerne Jensen og Steinthal betaler Arrestanten Niels Kristian Gustav Anton Jensen 80 Kr til hver. De idømte Erstatninger at udrødes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Kristian Gustav Anton Jensen til Højesteretssagførerne Bache og Bülow 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Kristian Gustav Anton Jensen, der er født den 2 Februar 1893 og ikke tidligere har været straffet, for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Efter at Arrestanten i Strid med Sandheden overfor Marskandiser F. Christiansen af Odense havde opgivet at være ansat i et Likvidationsudsalg i Herning og derfor af Christiansen havde faaet Bemyndigelse til at opkøbe Varer for ham til rimelige Priser, angav Arrestanten i September 1917 løgnagtig overfor Christiansen, at han havde indkøbt og til ham afsendt 2 Jakketsæt, til hvis Indløsning Christiansen derpaa udbetalte Arrestanten ialt 40 Kr, som han forbrugte. For saavidt Arrestanten har forklaret, at han i December 1917 med et Bud har sendt Christiansen de 40 Kr, vil der intet Hensyn kunne tages til denne ubestyrkede Forklaring.

2. Efter at Arrestanten en Dag i Odense Statsbanegaards Restaurationslokale tilfældig havde paahørt en Samtale mellem Bestyrer Vøge og Skotøjshandler Jacobsen af Aarhus, hvorefter denne erklærede sig villig til paa Vøges Anbefaling at sende Fodtøj til Personer, som denne kendte, tilskrev Arrestanten den 16 December 1917 Jacobsen saalydende Brev:

»Hr. L. Jacobsen, Aarhus!

Paa Anbefaling af Hr. Bestyrer C. Vøge, Odense Banegaard, tillader jeg mig herved høfligst at udbede mig 1 Par sorte Herrestøvler, Vinterstøvler Nr 43 og 1 Par sorte Dame Vinterstøvler Nr 37, lidt bred i Taaen.

Prisen maa være ca. 20 à 22 Kr pr. Par. Pengene bliver sendt Omgaaende i Tilfælde at Støvlerne passer.

Med megen Agtelse

Bestyrer N. C. Hansen,
Garderoben,
Odense Banegaard.«

Jacobsen sendte efter Modtagelsen af dette Brev to til ialt 43 Kr vurderede Par Støvler under den opgivne Adresse, og Arrestanten fik Støvlerne udleveret i Banegaardsgarderoben. Han har ikke betalt Jacobsen for Støvlerne.

3. Arrestanten tilskrev den 18 Marts 1918 fra Æbeltoft i Strid med Sandheden Snedkermester H. C. Hansen af Odense, at han var i Besiddelse af et Stk. Hessian til Værdi 50 Kr, og at Hansen, hvis han vilde have det, straks maatte sende Arrestanten 25 Kr, hvad Hansen derpaa gjorde. Arrestanten, der intet Hessian havde, forbrugte de ham tilsendte Penge uden at sende det Lovede.

4. Den 6 og 11 Maj 1918 har Arrestanten ved overfor Musikker Anker af Odense i Strid med Sandheden at foregive, at han

havde forskellige Varer, navnlig Spiritus og Cigarer, paa Haanden, af Anker faaet udbetalt henholdsvis 160 Kr og 100, Kr til Indkøb for dennes Regning, hvilke Beløb Arrestanten derefter har forbrugt uden at skaffe Anker Varer. For overfor Anker at bestyrke sit nævnte urigtige Foregivende foreviste han denne et af ham selv affattet saalydende Dokument:

»H. Sørensen Ullerslev.

An 100 Dus. Selestropper 3/00 pr. Dusin.

30 Dage.

sendes til N. Chr. Jensen, Klaregade 14 I, Odense.«

5. Arrestanten har den 13. Maj 1918 overfor Skrædermester J. P. Chr. Jensen af Odense under Forevisning af et saalydende, af ham selv affattet og med opdigtet Navn underskrevet Brev:

»Viborg, Lørdag den

Hr. N. Chr. Jensen.

Hermed omtalte Stk. sorte til Benklæder og ligeledes en Prøve af det andet sorte til Habitter, der ligger 9,50 m efter Indkøbspris 16,50 pr m. . . . De kommer jo Tirsdag vis De kan faa det solgt, maa De tage Pengene med, for vi kan jo ikke sende noget pr. Efterkrav for Foreningen. Jeg har sat de 2 Æsker Silke AA til Side og ligeledes det Stk. sorte Sherting og disse to Stk. Lasting paa 27,50 og 19 m, Resten kan De jo selv ordne, naar De kommer . . .

Venlig Hilsen

P. Petersen.«

i Strid med Sandheden foregivet at kunne skaffe et Stykke Milton, der skulde betales kontant, hvorefter Skrædermester Jensen, der var Liebhaber til det nævnte Stykke Tøj, overleverede Arrestanten 175 Kr til Indkøb af Tøjet, hvilket Beløb Arrestanten forbrugte til sin egen Fordel.

6. Den 18. Maj 1918 opgav Arrestanten i Strid med Sandheden overfor Skrædermester P. Chr. Pedersen af Odense at være ansat i et Akkordudsalg i Viborg og angav under Forevisende af saalydende, af ham selv affattede og med et opdigtet Navn underskrevet Brev:

»Viborg, den 15/6.

Hr. N. Chr. Jensen.

Hermed ønskede 2 Prøver af det blaa Cerges m 28,80 til 18,50 pr m det sorte Stykke er paa 9,50 m til 17,50 pr. m.

Beløbet bliver for det blaa	Kr 527,25
det sorte	— 166,25

ialt Kr 693,50

som jeg lovede Dem iforgaars, kan De faa dette paa den Betingelse at De betaler det halve straks og det andet 1 Juni og haaber jeg saa at De er bestemt med Betalingen. Og dernæst kan vi jo begynde med de 8 Stk. Doulas-Medium der er sk. 88 m i hver Stk.

Med Høiagtelse

Peter Larsen,

Vester Boulevard 96, Viborg.«

at kunne skaffe Pedersen 8 Stkr. Medium, til hvis Betaling han skulde bruge 300 Kr. Skrædermester Pedersen, der var Liebhaber til Mediummen, overlod derefter Arrestanten 300 Kr til Indkøb af Stoffet, men Arrestanten, der intet Medium havde, forbrugte Beløbet til egen Fordeel.

Arrestanten har derhos i følgende Tilfælde fra aabne Bagagevogne, der henstod paa en af Perronerne paa Odense Statsbanestation, tilegnet sig følgende Pakker, der var under Forsendelse med Statsbanerne:

1) sidst i Januar eller først i Februar 1918 en Pakke, indeholdende 50 m Lærred samt nogle Smaating, Traad og lignende til samlet Værdi 89 Kr 39 Øre, tilhørende Vett & Wessels Udsalg, Odense,

2) den 5 eller 6 Februar 1918 en Pakke, indeholdende 10 Pund Tobak og en halv Kasse Cigarer af samlet Værdi 25 Kr og tilhørende Tobaksfabriken »Danmark«, København,

3) den 22 Februar 1918 en Postpakke, indeholdende et Stykke Paletotstof, et Stykke Habitstof samt nogle Ruller Traad af samlet Værdi 84 Kr 58 Øre og tilhørende Odense Klædefabriks Udsalg i Odense,

4) i Slutningen af Februar 1918 en Postpakke, indeholdende 5 Kasser Cigarer af samlet Værdi 85 Kr og tilhørende Disponent R. Boje, Odense,

5) i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts 1918 en Pakke, indeholdende 12 m Lærred af Værdi 20 Kr, hvortil ingen Ejermand er oplyst,

6) i Begyndelsen af Marts Maaned 1918 en Pakke, indeholdende 6 Par graa Benklæder af Værdi 69 Kr 60 Øre, tilhørende Brødr. Lund, Herning,

7) ved samme Tid en Postpakke, indeholdende 2,6 m Benklædestof af Værdi 34 Kr 05 Øre, tilhørende Købmand J. Hansen, Odense,

8) ved samme Tid en Pakke, indeholdende et Parti sort Serges af Værdi 377 Kr 20 Øre, tilhørende Svendborg Klædefabrik, Svendborg.

9) omkring Midten af Marts 1918 en Pakke, indeholdende 60—70 m Bolster af Værdi 223 Kr 20 Øre, tilhørende Sadelmager Johs. Nielsen, Kerteminde,

10) i Begyndelsen af Maj 1918 en Pakke, indeholdende 5 Kasser Cigarer af Værdi 58 Kr, tilhørende Tørrings Cigarfabrik, Odense,

11) den 7 Maj 1918 en Pakke, indeholdende en Spadseredragt af Værdi 35 Kr, tilhørende Købmand V. Skovgaard, Odense,

12) vistnok den 8 Maj 1918 en Pakke, indeholdende forskellige Tøjer, Sirts, Satin, Lasting, Poplin, Drejl og Gardinstof, af Værdi ialt 70 Kr, tilhørende Odense Klædefabriksudsalg, Odense.

Endvidere har Arrestanten den 30 April 1918 tilegnet sig en paa Odense Statsbanegaards Perron liggende Frimærkepakke, indeholdende 5 m Lærred, $1\frac{1}{2}$ m Alpakka af Værdi 21 Kr, tilhørende Odense Klædefabriks Udsalg i Odense, og Natten mellem den 1 og den 2 Maj 1918 en Ilgodspakke, der sammen med andet Ilgods stod frit fremme paa den nævnte Banegaards Perron, indeholdende 9 à 10 Par Fodtøj af Værdi 10 Kr pr. Par, tilhørende Manufakturhandler H. M. Hansen af Kappendrup.

Yderligere har Arrestanten i følgende Tilfælde fra Postvognen i det ved den yderste Perron paa Statsbanestationen i Odense holdende Bogensetog stjaalet følgende Pakker, der var under Forsendelse med Posten og derved undergivet Postvæsnets Varetægt:

1) den 2 Februar 1918 en Pakke, indeholdende 3,15 m Kamgarn samt en Del Foer til samlet Værdi 110 Kr 51 Øre, tilhørende Firmaet Wilh. Staun, Aalborg,

2) den 12 Februar 1918 en Pakke, ligeledes indeholdende Kamgarn og Foer til Værdi 110 Kr 74 Øre og tilhørende Firmaet Wilh. Staun, Aalborg,

3) den 6 Marts 1918 en Pakke, indeholdende 2 til 10 Kr vurderede Tæpper, tilhørende Købmand P. Nielsen, Odense,

4) den 6 Marts 1918 en Pakke, indeholdende en til 20 Kr vurderet Nederdel, tilhørende Købmand Bahnsen, Odense,

5) den 8 Marts 1918 en Pakke, indeholdende 3,15 m Kamgarn og Tillæg til en Jakkekledning af samlet Værdi 101 Kr 95 Øre, tilhørende Firmaet Wilh. Staun, Aalborg.

Efter Arrestantens Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, har Postvognen i de heromhandlede Tilfælde været uafloaset.

Arrestanten er endelig sigtet i Anledning af følgende Forhold:

Efter at Maler F. Dyhr af Odense og Handelslærling Hans Benntsen af Nørrebroby henholdsvis den 5 og den 26 November 1917 havde anmeldt for Politiet hver at være frastjaalet en Herrecykel, der af dem havde været henstillet respektive udenfor Odense Statsbanegaard og i Porten til en nærmere angivet Ejendom i Odense, oplystes det i Løbet af Vinteren 1917—18, at Arrestanten i November 1917 havde pantsat de paagældende Cykler henholdsvis til Mælkehandler J. Jørgensen og Gæstgiver Rasmus Petersen, begge af Odense, til Sikkerhed for 2 Laan, hvert stort 25 Kr, og saaledes, at saafremt Laanene ikke tilbagebetales Laangiverne i Løbet af 8 Dage, skulde Cyklerne være Laangivernes Ejendom. Overfor Gæstgiver Petersen, der forlangte Adkomstbevis for den paagældende Cykel, foreviste Arrestanten saalydende, af ham selv udfærdigede Brev:

»Kerteminde, Søndag.

Hrr. N. Chr. Jensen, Odense.

Hermed ønskede Saldokvittering for den af Dem købte Cykel, mrkt. »Exelciør« det er jo over $\frac{1}{2}$ Aar siden sidste Afdrag kom mig ihænde.

Med Hensyn til den sidste Reparation Kr 16,50 vil jeg gerne have dem inden 15 Decbr.

Venlig Hilsen
Carl Nielsen, Kerteminde.◄

Arrestanten har vel ikke erkendt at have stjaalet de nævnte Cykler, men han har forklaret at have købt dem af en ham ikke nærmere bekendt Soldat ved Navn Andersen. Trods Arrestantens Benægtelse findes det imidlertid ved de foreliggende Oplysninger og under Hensyn til Usandsynligheden og Ubestyrketheden af Arrestantens Forklaring saavel som til, at Arrestanten under Sagen er overbevist om at have gjort sig skyldig i en Række Tyverier, ubetænkeligt at anse det for efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har stjaalet begge de omhandlede til henholdsvis 75 Kr og 100 Kr vurderede Cykler, hvorhos det maa antages, at Arrestanten ved Underskriften: Carl Nielsen, i det anførte Brev har sigtet til en i Kerteminde boende Cykelhandler af dette Navn.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229, III, 251, 270 og 275, jfr. 270, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saaledes at Underrettsdommen, ved hvilken han er anset med lige Straf i 2½ Aar, vil være at ændre i Overensstemmelse hermed, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede, og i Henseende til de ham paalagte Erstatningsbeløb nemlig 300 Kr til Skrædermester P. Chr. Pedersen af Odense, 175 Kr til Skrædermester J. P. Chr. Jensen sammesteds, 260 Kr, til Musiker Vilh. Anker, 43 Kr til Skotøjshandler Jacobsen af Aarhus, 949 Kr 41 Øre til de danske Statsbaner og 85 Kr 28 Øre til det danske Postvæsen.

Nr. 399.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Hans Christian Ulriksen (Stein),

der tiltales for Tyveri.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstraræts Dom af 15 Maj 1919: Arrestanten Hans Christian Ulriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Gram og Etatsraad, Sagfører Kiørboe, henholdsvis 30 Kr og 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Munch-Peter-

sen og Bay, betaler Arrestanten Hans Christian Ulriksen 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa der anses at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har stjaalet ikke alene, som ved Dommen antaget, den i denne ommeldte Tegnebog, men ogsaa de deri opbevarede 25 Kroner. Herefter findes Tiltalte at maatte anses som ved Dommen sket, og den vil derfor kunne stadfæstes, hvorhos Tiltalte efter den derom nedlagte Paastand vil være at tilpligte at betale Fattiglem Peter Larsen en Erstatning af 25 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte Hans Christian Ulriksen bør betale i Erstatning til Fattiglem Peter Larsen 25 Kroner. Saa betaler Tiltalte og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Bülow og Stein 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Hans Christian Ulriksen tiltales under nærværende fra Bjerge-Aasum Herreders Ekstraret hertil saavel paa Justitiens Vegne som efter egen Bøgøring indankede Sag for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 11 Marts 1883, har tidligere gentagne Gange været straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 28 Januar 1915 for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1 og 2, med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 21 Marts d. A. forlod Arrestanten Kølstrup Fattiggaard, hvor han havde opholdt sig siden sin sidste Løsladelse af Tugthuset. Samme Dag var Nøglen til et Fattiglem Peter Larsen tilhørende Klædeskab, i hvis aflaaede Skuffe han efter sit Udsagn opbevarede en ham tilhørende Tegnebog, indeholdende 25 Kr, nemlig 1 Tikroneseddel, 2 Femkronesedler og 5 Enkronesedler, forsvundet. Da han den 24 Marts d. A. havde faaet Klædeskabsskuffen, til hvilken den ovennævnte Nøgle, der plejede at sidde i Skabsdøren, ogsaa passede, dirket op af en Smed, viste det sig, at den ovennævnte Tegnebog, der var af brunt Skind, og som han havde ejet i flere Aar, var forsvundet tilligemed de deri værende nævnte Pengesedler.

Det er oplyst, at Peter Larsen meget vel kunde være i lovlig Besiddelse af det ommeldte Beløb, og at han kort før den 21 Marts d. A. havde vist Tegnebogen med de 25 Kr til et andet Fattiglem, Anders Eriksen, som dog ikke havde lagt nøje Mærke til Tegnebogens Udseende.

Da Arrestanten den 27 Marts d. A. blev anholdt, fandtes han i Besiddelse af noget over 30 Kr og en Tegnebog af brunt Skind, til hvis lovlige Besiddelse han ikke har kunnet godtgøre sin Berettigelse, hvortilmod Fattiglemmet Pæter Larsen har anlagt Tilhjemlingsleden paa, at befrieldte Tegnebog, der er vurderet til en Kr., er ham tilhørende.

Arrestanten benægtet at have stjaalet saavel den ovennævnte Tegnebog som de ligeledes omtalte 25 Kr.

Naar henses til, at Anmelderen saavnede Klædeskabsnøglen samme Dag, Arrestanten havde forladt Fattiggaarden, og at Tegnebogen viste sig at være borttaget fra Skuffen, da denne faa Dage efter blev dirket op, samt videre under Hensyn til, at Arrestanten under Sagen har afgivet løgnagtig Forklaring, og til, at hans Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, findes det uden Betænkelighed at anse ham skyldig i Tyveri af Tegnebogen. Derimod findes det betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at dømme ham for Tyveri af de ovennævnte 25 Kroner.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 I være at anse med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 30 Juli.

Nr. 370.

Højesteretssagfører Stein

mod

Johannes Kristian Johansen (Levy),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Maj 1919: Arrestanterne Johannes Kristian Johansen og Marius Dünweber bør straffes, Johansen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Dünweber med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Jessen og Nyholm, 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Johannes Kristian Johansens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen, forsaavidt den er paanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Johannes Kristian Johansen bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Stein og Levy betaler Tiltalte 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Johannes Kristian Johansen og Marius Dünweber tiltales for Røveri.

Johansen er født den 23 April 1880 og tidligere foruden 3 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri ifølge Dom bl. a. anset: ved nærværende Rets Dom af 12 August 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 48, og efter § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 3 November 1900 efter Straffelovens §§ 203 og 296 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 11 Juni 1901 efter Straffelovens § 229, IV, kfr. § 46, eller i Medfør af § 241 II efter 238, kfr. § 46, som for Forsøg paa 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 19 April 1902 dels efter Straffelovens §§ 100 og 101, dels efter Straffelovens § 228, kfr. § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238, kfr. § 46, som for Forsøg paa 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 3 November 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV, eller i Medfør af § 241 II efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, ved Rettens Dom af 1 Juni 1912 efter Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, — ved Højesterets Dom af 31 Juli s. A. blev han frifundet for Aktors Tiltale, — ved Højesterets Dom af 26 Juni 1914 efter Straffelovens § 230 II, jfr. § 46, med Tugthusarbejde i 2 Aar, samt senest ved Højesterets Dom af 7 April 1915 efter Straffelovens § 230 II eller i Medfør af dens § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med en i Henhold til Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af Tugthusarbejde i 1 Aar. Han har derhos i Tiden fra den 25 December f. A. til den 9 Januar d. A. været arresteret her ved Retten som sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 3 og 4 April d. A. ved Midnatstid blev Arrestanten Johansen anholdt paa St. Annæplads paa Foranledning af Anmelderen under nærværende Sag, Havnearbejder Lars Niels Mathias Nielsen, der sigtede Johansen for i Forening med en ubekendt Person at have gjort sig skyldig i røverisk Overfald.

Den 7 s. M. anholdtes Arrestanten Dünweber som sigtet for at være Johansens Medskyldige.

Anmelderen har under Sagen afgivet følgende edelige Forklaring.

Da Anmelderen Natten mellem den 3 og 4 April d. A. kom gaaende i Nyhavn, blev han indhentet af Arrestanterne, af hvilke den ene gik op paa hans højre Side, mens den anden gik op paa hans venstre Side. Dünweber, der havde en Seddel i Haanden, spurgte gentagne Gange Anmelderen, om denne kunde veksle en Tikroneseddel, hvilket Anmelderen, der fortsatte sin Gang, benægtede. Da Anmelderen var naaet ind i Toldbodgade, gav en af Arrestanterne — hvem af dem kan han ikke med Bestemthed sige — ham et Slag i Nakken, hvorpaa begge Arrestanter sprang ind paa ham, i det Johansen angreb ham forfra, mens Dünweber angreb ham bagfra. En af Arrestanterne, efter Anmelderens Formening Dünweber, søgte herunder ved at føre sin Haand ind paa Anmelderens Bryst at tage dennes Tegnebog, der beroede i Lommen paa Anmelderens Vest. Johansen forsøgte derhos at bibringe Anmelderen en »Skalle«, hvilket Anmelderen imidlertid afværgede, hvorpaa han trak sig baglæns over paa den anden Side af Gaden. Her anfaldt begge Arrestanterne paany Anmelderen, idet de tog fat i hans Kravetøj og slog ham i Ansigtet og paa Kroppen, saaledes at han baglæns faldt ind i en Butiksrude, Arrestanterne løb derpaa hen paa St. Annæplads og gik der ind i en Smøge, hvor de gik op paa en Trappegang. Anmelderen, der var fulgt efter Arrestanterne, bad Jungmand Svend Sørensen, der overværede Optrinet, hente en Politibetjent, men da Arrestanterne hørte dette, løb de tværs over St. Annæplads og ned ad Ny Toldbodgade, efterfulgt af Anmelderen og Svend Sørensen. Efter at Arrestanterne forgæves havde søgt at komme ind ad en Gitterport ved Larsens Plads, løb de ind ad en Gitterport til en Ejendom i Ny Toldbodgade. Her spurgte Arrestanterne Anmelderen, hvorfor han gik efter dem, idet de foregav, at de boede i Ejendommen, i hvilken de var gaaet ind, hvortil Anmelderen svarede, at de nok skulde faa at vide, hvorfor han fulgte efter dem, og i det samme sprang begge Arrestanterne løs paa Anmelderen og slog til ham, saa han faldt om paa Stenbroen. Arrestanterne slog og sparkede Anmelderen, og en af dem tog derunder Anmelderens Tegnebog, der indeholdt 25 Kr, ud af hans indvendige Vestelomme. Den paagældende Arrestant — hvem af dem kan Anmelderen ikke sige, da han vendte Ansigtet bort fra Arrestanterne for ikke at blive slaaet i Ansigtet — fik Tegnebogen helt op af Lommen, men det lykkedes dog Anmelderen at holde fast i den, saa at den ikke blev taget fra ham. Da der nu paa Anmelderens Anskrig kom flere Folk til, løb begge Arrestanterne deres Vej, men Anmelderen, der forfulgte Arrestanterne, paagreb med tilstedekomne Personers Hjælp Johansen, der havde gemt sig paa »Det forenede Dampskibsselskab's Plads paa St. Annæ Plads, hvorimod det ikke lykkedes at paagribe Dünweber, der undløb.

Fornævnte Jungmand Svend Sørensen, der er 16 Aar gammel, har som Vidne under Ed forklaret, at han den paagældende Aften mellem Klokken 11 og 12 i Nyhavn saae, at Arrestanterne gik paa hver sin Side af

Anmelderen og hørte, at Dünweber gentagne Gange spurgte Anmelderen, om denne kunde veksle en Tikroneseddel, idet han sagde, at han skulde bruge Femkrone-Sedler; da Anmelderen, der nægtede at veksle Pengene, var drejet ind i Toldbodgade, saa Sørensen, at Dünweber tilføjede Anmelderen et kraftigt Slag med Haanden, hvorved Anmelderen faldt baglæns ind i en Rude. Sørensen, der endvidere saae, at begge Arrestanter slog til Anmelderen uden Foranledning fra dennes Side, fik det Indtryk, at det var Meningen, at Anmelderen skulde frarøves Penge eller lignende. Sørensen saae endvidere, at Arrestanterne efter at være løbet hen til St. Annæ Plads løb op ad en Trappe, hvorfra de imidlertid løb deres Vej, efter at Anmelderen havde raabt til Sørensen, at denne skulde hente Politi; efter at Arrestanterne, der blev forfulgt af Anmelderen og Sørensen, ad en aabenstaaende Gitterport var gaaet ind i en Ejendom i Ny Toldbodgade, kom Dünweber atter ud og sagde til Anmelderen, at han boede der, hvorpaa han umiddelbart derefter tilføjede Anmelderen et Næveslag i Ansigtet, saa at Anmelderen faldt om, og begge Arrestanter for derefter ind paa Anmelderen, hvem de slog, hvorhos en af dem sparkede Anmelderen. Sørensen har videre forklaret, at han da saae, at Arrestanterne rev Anmelderens Vest op, saa at hans hvide Kravebryst blev halet frem, hvorhos den ene af Arrestanterne, antagelig Johansen, holdt Anmelderen for Munden, mens den anden laa ovenpaa Anmelderen; da der nu var kommet flere Folk til, løb Arrestanterne deres Vej, og mens nogle tilstedekomne Personer satte efter Dünweber, forfulgte Anmelderen og Sørensen Johansen, der paagrebes paa St. Annæ Plads, hvor han havde gemt sig bag nogle Kasser.

Begge Arrestanter har benægtet at have haft til Hensigt at begaa Røveri fra Anmelderen.

Dünweber har i den af ham endelig afgivne Forklaring erkendt, at han og Johansen den paagældende Aften, da de traf Anmelderen i Nyhavn gik op paa hver sin Side af ham, samt at han tog en Tikroneseddel op af Lommen og bad Anmelderen veksle den i 2 Femkrone-Sedler; Dünweber har forklaret, at han nærmest fremsatte denne Anmodning i Kaadhed, idet han ikke havde Brug for at faa Penge vekslet. Dünweber vil være blevet ærgerlig, da Anmelderen sagde »Skrub af« til ham, og har forklaret, at han derfor vilde give Anmelderen et Skub, samt at han, da Anmelderen tog fat i hans Haandled, rev sine Hænder løs og skubbede Anmelderen i Brystet, saa at denne faldt om i Rendestenen i Toldbodgade. Dünweber har videre forklaret, at Arrestanterne derefter gik over paa den anden Side af Gaden, samt at Anmelderen efter at have rejst sig gik over til dem, hvorpaa Dünweber gav ham et Stød i Brystet, hvorved Anmelderen faldt over i en Rude; Arrestanterne løb derefter hen i Smøgen ved St. Annæ Plads og, da Anmelderen bad Sørensen hente Politi, derfra ind i Porten til en Ejendom i Ny Toldbodgade.

Dünweber, der har nægtet, at Johansen i Toldbodgade slog paa Anmelderen, har med Hensyn til, hvad der herefter passerede, forklaret, at han til Anmelderen sagde, at han boede der, og spurgte, hvorfor Anmelderen blev ved med at gaa efter Arrestanterne, at Anmelderen efter hans Formening derefter gjorde en truende Bevægelse, hvorpaa Dün-

weber sprang ind mod Anmelderen, men snublede uden at ramme ham, at Johansen, da Dünweber atter kom paa Benene, laa ved Rendestenen ovenpaa Anmelderen, samt at Dünweber derpaa sagde til Johansen »lad os nu løbe«, hvorefter begge Arrestanter løb deres Vej, hvorunder de hørte, at Anmelderen raabte »Politi, Politi, de har taget min Tegnebog«. Dünweber har nægtet at have rørt Anmelderens Tegnebog og forklaret, at han spurgte Johansen, om denne havde rørt Tegnebogen, hvilket Johansen benægtede.

Johansen, der til at begynde med nægtede, at han ved den omhandlede Lejlighed var sammen med Dünweber, har i den af ham afgivne endelige Forklaring erkendt, at han og Dünweber traf Anmelderen i Nyhavn, samt erklæret, at han ikke vil benægte, at han paa en eller anden Maade har tiltalt Anmelderen for at komme i Selskab med denne, idet han maaske kunde faa Anmelderen med paa en Beværtning og der blive trakteret af Anmelderen. Han vil derhos nok have hørt noget om en Tikrone-Seddell, der skulde veksles, men har anbragt, at Dünweber selv maa kunne forklare Grunden til, at han vilde have Sedlen vekslet. Johansen har endvidere erkendt, at han saavel i Toldbodgade som i Ny Toldbodgade har slaaret paa Anmelderen, men gjort gældende, at han kun til Forsvar har været oppe at slaas med Anmelderen. Han har nægtet, at der mellem ham og Dünweber har været nogen Aftale om at tage Penge eller lignede fra Anmelderen, ligesom han ikke selv vil have forsøgt noget saadant eller have set Dünweber foretage sig noget i den Retning.

Ifølge en den 4 April d. A. udstedt Lægeerklæring fandtes der ved Undersøgelse af Anmelderen nogen Ømhed bag højre Øre og endvidere overfladiske Hudafskrabninger i Panden, paa højre Kind og højre Haand samt Hævelse i højre Kind, men Læsionerne vil antagelig ikke volde blivende Skade.

Ved sit Møde i Retten den 12 April d. A. forklarede Anmelderen, at han endnu havde lidt Smerter bag højre Øre.

Naar henses til, at Rigtigheden af Anmelderens Forklaring er væsentlig bestyrket ved den af Vidnet Sørensen afgivne edelige Forklaring, at Arrestanterne under Sagen har afgivet løgnagtige, vaklende og indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer, samt at Arrestanterne begge er tidligere for Ejendomsindgreb straffede Personer, findes det uden Betænkkelighed at lægge Anmelderens Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse, hvorefter det maa antages, at Arrestanterne i Forening har overfaldet Anmelderen i den Hensigt at forøve Røveri imod ham.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, efter Omstændighederne, Johansen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Dünweber med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 388. Højesteretssagfører Henriques
 mod
Peter Albertus Silldorf (Ulf Hansen),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Januar 1919: Arrestanterne bør straffes: 1) Svend Aage Sørensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 2) Carl Christoffer Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, 3) Peter Albertus Silldorf med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og 4) Conrad Marius Peter Carle Hansen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos de in solidum, men saaledes, at Ansvaret for Arrestanterne Sørensens, Pedersens og Hansens Vedkommende ikke overstiger $\frac{1}{3}$ for hver af dem, vil have at betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Mandal Bertelsen, 40 Kr og til Defensor, Sagfører Mimer, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven. s

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1919: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Gulmann og Munch-Petersen, betaler Arrestanten Peter Albertus Silldorf 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Albertus Silldorf til Højesteretssagførerne Henriques og Hansen 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Peter Albertus Silldorf tiltales for Tyveri under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil efter hans Begæring indankede Sag, der i første Instans tillige omfattede 3 andre Personer, nemlig Svend Aage Sørensen, Carl Christoffer Petersen og Conrad Marius Peter Carle Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret.

Arrestanten, der er født den 14 April 1893, er tidligere straffet: ved Nørre Sundby Købstads Ekstrarets Dom af 19 Februar 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af

6 Maj 1915 efter Straffelovens § 230, jfr. § 62 og tildels § 47, under Hensyn til Lov 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, v e d Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Januar 1916 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og v e d Hørsholms Birks Ekstrarets Dom af 3 August 1917 efter Straffelovens §§ 232 I og 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Efter det i Sagen Oplyste, saaledes som det bl. a. fremgaar af 2 af nærværende Ret foranledigede Reassumtionsforhør, er Sagens Omstændigheder følgende:

1. Ovennævnte Conrad Marius Peter Carle Hansen havde oprindelig afgivet følgende af Arrestanten tiltraadt Tilstaaelse. Da de den 25 Oktober 1918 gennem en Avis havde erfaret, at Kontorchef Thorkild Madsen og Hustru, boende Prinsesse Maries Allé 5, begge kort forinden var døde, og de derfor tænkte sig, at Lejligheden stod tom, besluttede de at føretage Indbrud i den paaagældende Lejlighed. Da de havde lokaliseret sig og overtydet sig om, at denne Forudsætning var rigtig, og derhos ved Henvendelse til ovennævnte Svend Aage Sørensen antagelig om Eftermiddagen ved 6-Tiden havde faaet dennes Tilsagn om at købe, hvad de stjal, gik de umiddelbart derefter ud til Ejendommen, hvor de ankom mellem Kl. 6 og 7, og hvor de fra Gaarden oprød et mod denne vendende Vindue til de Afdødes Lejlighed, hvorefter Hansen steg ind gennem dette og aabnede den aflaaede Køkkendør for Silldorf. De tilvendte sig derefter en Mængde forskellige Ting, som de indpakkede i Arrestantens Regnfrakke og samme Aften ca. Kl. 8—9 bragte hen til Sørensens Bopæl, der derefter købte dem for 385 Kr, hvoraf 85 Kr blev betalt kontant.

Næste Dag, den 26 Oktober, Kl. 6 om Morgenen gik de atter hen til de Afdødes Lejlighed, efter paany at have besluttet at stjæle der, og kom denne Gang ind ad Køkkendøren, som de havde ladet staa uaf-laaset. De tilvendte sig atter en Mængde Ting, som de anbragte i en af Arrestanten medbragt Kuffert. Kosterne, eller dog de fleste, bragte de til Sørensen, som købte Størstedelen af dem for 250 Kr, uden dog denne Gang at betale noget kontant. En Del af det Øvrige blev af Arrestanten solgt til den 3die under Sagen Tiltalte Carl Christoffer Petersen.

Værdien af de stjaalne Genstande, der er skaffet tilveje under Sagen, udgjorde 2234 Kr, medens Værdien af de Ting, som ikke har kunnet skaffes tilveje, udgjorde 894*) Kr.

Efter at have paabegyndt Afsoningen af den ham ved Underrettsdommen ikendte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar, har Arrestanten tilbagekaldt den af ham saaledes afgivne Tilstaaelse og afgivet en Forklaring, hvorefter han kun var ovennævnte Carle Hansen behjælpelig med at afhænde de af denne paa den anførte Maade stjaalne Ting.

Paa denne efter det under Reassumtionsforhørene oplyste usandsynlige Tilbagekaldelse kan der ikke lægges nogen Vægt, saa meget mere som de af Arrestanten og ovennævnte Carle Hansen under Reas-

*) Skal være 884.

sumtionsforhørene afgivne Forklaringer er dels vaklende og dels ubestemte og derhos i Strid med, at de allerede forinden Tyveriet havde forhandlet med den ligeledes ovennævnte Svend Aage Sørensen om Afhændelse af Kosterne. Arrestanten maa derfor anses medskyldig i de ovennævnte Tyverier som Gerningsmand.

2. Den 4 November f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5½ er den aflaaede Dør til det af Bagerjomfruerne Gudrun Høegh, Emilie Jacobsen og Karen Jensen i Fællesskab benyttede Kvistværelse, Istedgade 64, blevet opbrudt og fra Værelset stjaalet forskellige dem tilhørende, frit fremme beroende Ting, deriblandt 2 Ringe, 1 Brösche, 1 Naal af samlet Værdi 19 Kr 50 Øre, tilhørende Frk. Høegh, 1 Nederdel, et Skørt og en Bluse af Værdi ialt 27 Kr, tilhørende Frk. Jensen. Disse Ting er fundet hos 2 Kvinder, der efter Arrestantens Forklaring har faaet dels de paagældende Ting, dels en Laaneseddel, hvorefter nogle af dem var pantsatte, foræret af ham, som det maa antages samme Aften, de var stjaalne. Han nægter imidlertid at have stjaalet dem, men vil have købt dem af en ham ubekendt Mand, uden at han dog tænkte sig, at de var ulovlig erhvervet.

3. Den 7 s. M. mellem Kl. 5 og 8 Eftermiddag blev der ved Indbrud frastjaalet Bagermester Frandsen, Absalonsgade Nr 40, 2den Sal, en Del Beklædningsgenstande og 2 Smykker af Værdi henholdsvis 20 Kr og 30 Kr, og disse sidste er fundet hos Arrestanten, medens det Øvrige ikke er fremkommet. Arrestanten nægter imidlertid at have stjaalet Smykkerne, men vil samme Aften Kl. ca. 7, kort før sin Anholdelse, have købt dem paa en Beværtning fra en ham ubekendt Mandsperson for 25 Kr.

De vedkommendes Ejendomsret til de under 2 og 3 nævnte Genstande er godtgjort, ligesom de hver for sig har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de paagældende Genstande.

Da Arrestanten derhos har været i Besiddelse af disse Ting ganske kort Tid efter, at de var stjaalet, ligesom hans Fortid karakteriserer ham som tyvagtig, findes han i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, ogsaa med Hensyn til disse to Forhold at maatte anses skyldig i Indbrudstyveri.

Herefter vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 232 være at anse for 5te Gang begaaet groft og simpelt Tyveri med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Da den indankede Døm har samme Resultat, bortset fra, at Straffetiden var fastsat til 3 Aar, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er pålagt de i første Instans Dømte in solidum, tiltrædes for Arrestantens Vedkommende, vil Dømmen i det Hele, forsaavidt paaanket er, med den anførte Ændring af Straffetiden være at stådfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten betaler Arrestanten 50 Kr til hver.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Det kan dog ikke under de foreliggende

Omstændigheder billiges, at Aktor i sine sidste Indlæg har paastaet Arrestanten dømt for Hæleri og ikke for Tyveri i Overensstemmelse med Aktionsordren.

Torsdag den 31 Juli.

Nr. 416. Højesteretssagfører Aagesen
mod
Robert Peter Olsen (Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde af 13 December 1917 § 8.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1919: Tiltalte, Værnepligtig 1—1—M. 3252, Robert Peter Olsen, bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Af § 1 i Lov Nr 625 af 13 December 1917 i Forbindelse med Lovens § 2, sidste Stykke, hvorefter Indenrigsministeren eller Forsvarsministeren kan foranledige Sager vedrørende Værnepligtiges Overførelse til civilt Arbejde henvist til Behandling af Sessionen, følger, at Tiltalfes Overførelse til civilt Arbejde ikke, som i den indankede Dom antaget, maatte være afhængig af en fra hans Side i saa Henseende fremsat Begæring. Der er imidlertid, som i Dommen anført, ikke iøvrigt ved Sagens Henvi- ning til Sessionen forholdt i Overensstemmelse med Lovens For- skrifter, og heller ikke ved Sessionens Behandling af Sagen er Lovens Bestemmelser iagttagne. Herefter kan den i det fore- liggende Tilfælde skete Overførelse til civilt Arbejde ikke an- ses som gyldig, og det maa derfor have sit Forblivende ved den Tiltalte tillagte Frifindelse. Dommen vil saaledes kunne stad- fæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Aagesen og Henri- ques hver 60 Kroner, som udredes af det Offent- lige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag tiltales Værnepligtig 1—1—M. 3252, Robert Peter Olsen, der er født den 1 November 1896, og som den 30 Maj

1918 i Henhold til Værnepligtsloven § 13 I ved Københavns Kriminal- og Politirets 3die Afdelings Dom er idømt en Bøde paa 40 Kr, i Henhold til Justitsministeriets Begæring af 10 Marts 1919 for Overtrædelse af Lov om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde af 13 December 1917 § 8.

Tiltalte, der skulde have givet Møde paa Sessionen for 1917, men som udeblev fra denne og de følgende Sessioner, blev den 13 Maj 1918, efter at Sessionen for Staden København var afsluttet, bragt til Stede paa 1ste Udskrivningskreds' Kontor, hvor han erklærede, at han forsættlig var udeblevet, og at han ikke vilde udføre militær Tjeneste af nogen Art, ligesom han heller ikke vilde udføre civilt Arbejde i Henhold til Lov af 13 December 1917.

Tiltalte blev ved Kredsen behandlet efter Lov af 9 Februar 1916 og udkrevet med Vedtegning: 167 — Arbejdskarl — K. 1, 2.

Efter Anmodning fra Udskrivningskredsen til Sessionen indstillede Sessionen, at Tiltalte skulde overføres til civilt Arbejde.

Tiltalte blev derefter indkaldt til civilt Arbejde ved Viborg Skovdistrikt til Møde den 7 Januar 1919, men udeblev og forklarede inden Retten, at Grunden til hans Udeblivelse var, at han ikke vilde udføre civilt Arbejde.

Som det fremgaar af det Anførte, har Tiltalte ikke indsendt nogen Begæring om at blive fritaget for Militærtjeneste mod at anvendes til Statsarbejde af civil Karakter.

Lov om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde af 13 December 1917 findes imidlertid ikke at indeholde nogen Hjemmel til uden en saadan Begæring at overføre en Værnepligtig til civilt Arbejde. § 1 maa i saa Henseende forstaaes i Overensstemmelse med § 2, der indeholder en nærmere Udformning af § 1. § 2 kræver i sin Hovedbestemmelse, at den Værnepligtige har indsendt Begæring. Forsaavidt det maatte være Meningen med den sidste Bestemmelse i § 2, der er indføjet under Rigsdagsforhandlingerne, at give Indenrigsministeriet eller Forsvarsministeriet en Bemyndigelse til at foranledige ogsaa Værnepligtige, der ikke har fremsat Ønske herom, overført til civilt Arbejde, har dette i alt Fald ikke fundet tilstrækkeligt klart Udtryk i Bestemmelsen.

Efter det saaledes Anførte og med Bemærkning, at Indstilling om Overførelse til civilt Arbejde først er sket efter Sessionens Slutning og derhos ikke paa Foranledning af nogen af de ovennævnte Ministerier, men kun af Kredsen, vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 27 August 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolskretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 21.

Torsdag den 31 Juli.

Nr. 386.

Højesteretssagfører Møldrup
mod

Evald Jørgen Valdemar Pedersen (Def. David),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juni 1919: Arrestanten Evald Jørgen Valdemar Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bay og Repsdorph, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Evald Jørgen Valdemar Pedersen til Højesteretssagførerne Møldrup og David 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Evald Jørgen Valdemar Pedersen, der tiltales for Tyveri, er født den 31 Maj 1901 og anset: ved nærværende Rets Dom af 7 September 1918 efter Straffelovens § 229, IV., jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der den 17 Maj d. A. var blevet løsladt fra Nyborg Straffeanstalt, begik den paafølgende Nat groft Tyveri fra et 3,77 m langt, 2,20 m bredt, 3 m højt til Opbevaringsrum og Serveringsbuffet benyttet Skur i Brøndshøj Tivoli paa Frederikssundsvej. Han steg i tyv-

agtig Hensigt gennem et aabent Vindue ind i Skuret, hvor han stjal forskelligt Værktøj til samlet Værdi 5 Kr., som beroede frit fremme.

Arrestanten begik Tyveriet med det Formaal at skaffe Værktøj til Brug ved senere Indbrudstyverier.

Den 18 s. M. frastjal Arrestanten Kellner Carl Martin Hansen, Kellner Ejner Emil Gustav Kræfting og Restauratør Aage Svarre henholdsvis en Kuffert og en Del Beklædningsgenstande til samlet Værdi 200 Kr, et Spejl og en Kam til Værdi ialt 50 Øre og et Haandklæde til Værdi 2 Kr. Det Stjaalne beroede frit fremme i et Værelse paa Skodsborg Kro, i hvilket Arrestanten uhindret indfandt sig i tyvagtig Hensigt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV, disse Bestemmelser sammenholdt med § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr til hver.

Nr. 360. Højesterets sagfører Ulf Hansen
m o d

Martin Hansen Christensen og Sigurd Marcellinus Biering Svensson (Def. Møldrup),

der tiltales for Røveri.

Kolding Købstads Ekstraret Dom af 31 Marts 1919: Arrestanterne Martin Hansen Christensen og Sigurd Marcellinus Biering Svensson bør straffes med Forbedringshusarbejde hver i 18 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Buch, 50 Kr og til Defensor, Prokurator Zahn, 35 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 April 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar for hver af Arrestanterne. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Arrestanterne En for Begge og Begge for En 80 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Oplysninger, der er fremkomne under et efter Dommens Afsigelse optaget Reassumptionsforhør, nærmest bestyrker Dommens Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte

Martin Hansen Christensen og Sigurd Marcellinus Biering Svensson, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrups 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanterne Martin Hansen Christensen og Sigurd Marcellinus Biering Svensson sat under Tiltale for Røveri.

Arrestanten Christensen, der er født i Slesvig den 30 December 1895, har tidligere — foruden at han under sin Militærtjeneste har været straffet gentagne Gange uden Dom for Tjenesteforseelser og derhos i afvigte Aar vedtaget at betale en Bøde af 100 Kr for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 — været anset: ved 8de Regiments Krigsretsdom af 25 Marts 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 172, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved 3die Regiments Krigsrets Dom af 20 Februar 1917 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med samme Straf, ved samme Rets Dom af 24 Juli s. A. efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 97, jfr. § 52 Nr 4, med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads*) Ekstrarets Dom af 30 Maj 1918 efter Straffelovens § 253 og Lov 6 August 1914, jfr. Lov 5 Februar 1915, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved samme Købstads*) Politirets Dom af 3 August s. A. efter Lov 6 August 1914, jfr. Lov 5 Februar 1915, med samme Art Fængsel i 40 Dage og ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 17 December s. A. efter Straffelovens § 100 og Lov 6 August 1914, jfr. Lov 5 Februar 1915, med samme Art Fængsel i 80 Dage.

Arrestanten Svensson er født den 2 Juni 1888 og har 9 Gange vedtaget at betale Bøder af fra 40 til 400 Kr, deraf 8 Gange for Vold tildels i Forbindelse med andre Lovovertrædelser og 1 Gang for Overtrædelse af Straffelovens § 101. Han har derhos været anset: ved Hads Herreds Ekstrarets Dom af 13 Juli 1908 efter Lov 1 April 1905 § 1, 2 Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 1 Maaned, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Kriminal- og Politiretens Dom af 6 Maj 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved samme Rets Dom af 1 April 1911 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, ved samme Rets Dom af 23 December 1911 efter Lov 1 April 1911 § 1, 2 Stk., med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde samt Paalæg efter Lovens § 6, ved samme Rets Dom af 22 Marts 1913 efter Straffelovens § 238, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme

*) Skal være Kolding Herreds.

Rets Dom af 3 December 1915 efter Lov 1 April 1911 § 6, med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juli 1917 efter samme Lovs § 1, 2 Stk., 1 Punktum, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Horsens Købstads Politiretsdom af 21 August s. A. efter Lov 30 Marts 1906 § 14 med simpelt Fængsel i 14 Dage og ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 17 December f. A. efter Lov 6 August 1914, jfr. Lov 5 Februar 1915, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. I Aaret 1910 blev der endelig tildelt Arrestanten en Advarsel under en mod ham for Betleri rejst Sag, hvorhos han gentagne Gange har været sigtet for Tyveri uden dog at være sat under Tiltale.

Natten mellem den 1 og 2 November f. A. Kl. 1 anmeldte Rejsefotograf Niels Grunddahl i Kolding til Politiet sammesteds, at han kort forinden var bleven frarøvet sin Tegnebog, indeholdende 1010 Kr, en Cykelpolice og nogle Brødmærker, og under den derefter indledede Undersøgelse har han herom afgivet en nærmere edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Efter at han den 1 November om Aftenen ved Ellevetiden var skiltes fra nogle Handelsmænd, som han havde været i Selskab med, kom han, der var blevet noget beruset, dels i Elmegade, dels i Jærnbangade i Klammeri med forskellige andre Personer, hvorunder han 2 Gange blev slaaet til Jorden, saaledes at han blev meget forstumlet, og da han derefter undervejs til Statsbanegaarden i Jærnbangade traf de to Arrestanter, hvem han kendte, og disse udtalte, at han skulde følge med dem, hvorhos de tog ham under Armen, lod han dem og en tredje Mandsperson, der fulgtes med dem, ledsage ham gennem Jærnbangade, Øster Klostergade, Sdr. Klostergade, Østergade og Torvegade, indtil de naaede Kirken. Da Anmelderen, der allerede tidligere havde fattet Mistanke til sine Ledsagere, nu nægtede at følge dem længere, trak de ham med Magt hen i en mørk Krog ved Kirken, hvor Arrestanten Syensson — der maa antages at være høj og mager — fratog ham Tegnebogen, medens Arrestanten Christensen holdt ham fast i venstre Arm, og den tredje af hans Ledsagere greb ham i Struben for at hindre ham i at tilkalde Hjælp. Efter at Arrestanten Christensen den 19 December f. A. i Ribe Arrest, hvortil han samme Dag var overført paa Grund af Pladsmangel i Kolding Arresthus, havde paabegyndt Afsoningen af den ham ved ovennævnte Dom af 17 December f. A. ikendte Straf, meddelte Grunddahl den 3 Januar d. A. Politiet, at en Mandsperson ved Navn Anton Wandt nogle Dage før Nytaar havde udtalt overfor ham, at Arrestanten Christensen, medens han og Wandt begge sad arresteret i Ribe, havde fortalt ham, at han havde været med til at frarøve Grunddahl 1000 Kr, og at han heraf endnu havde 250 Kr i Behold.

Mejerist Oskar Nielsen har forklaret, at han den paagældende Aften ved Banegaarden saae to Personer, af hvilke den ene var høj og bøede i Blæsbjerggade, blinke til hinanden og sige til Anmelderen, at de nok skulde følge ham hjem. Medens Arrestanten Christensen først senere kom til, ledsagede derefter de to Personer Anmelderen op ad Jærnbangade, og noget senere saae han Anmelderen komme ud fra Smøgen ved Kirken raabende om Hjælp.

Cigarmager Marius Sørensen har forklaret, at han den næynte Aften saae Anmelderen komme gaaende sammen med to ham ubekendte Mandspersoner gennem Torvegade, og at Anmelderen nogle Minutter senere, da Vidnet gik gennem Adelgade, kom løbende med aabentstaaende Vest og Kravetøjet i Uorden, idet han raabte om Hjælp og udtalte, at han var blevet overfaldet og hans Penge fratagne ham.

Johannes Frederik Madsen, der paa Grund af Pladsmangel i Kolding Arrest har afsonet en ham idømt Straf i Ribe Arresthus, har forklaret, at han en Dag i Julen i Arresten var sammen med Anton Wandt og Arrestanten Christensen, og at Sidstnævnte da fortalte, at han sammen med Arrestanten Svensson havde taget 1000 Kr fra Fotografen i Kolding paa den anden Side af Kirken i en mørk Gade. Vidnet fik imidlertid det Indtryk, at Arrestanten Christensen, der allerede tidligere under Opholdet i Kolding Arrest havde udtalt sig paa samme Maade, gjorde dette for at præle, og han tror ikke, at Udtalelserne er sandfærdige.

Maskinarbejder Anker Hansen i Haderslev har under en for den derværende Amtsret stedfundet Vidneførsel edelig forklaret, at han Natten mellem den 1 og 2 November f. A. ved Halvettiden saae de to Arrestanter sammen med Grunddahl paa Banegaarden i Kolding, at de derfra fulgtes ad gennem Jærnbangegade og Ø. Klostergade, at han senere ved Hjørnet af Østergade og Jærnbangegade saae dem komme gaaende ad Østergade, idet Arrestanterne havde Grunddahl under Armen, at der foran dem løb en Vidnet ubekendt Person, til hvem Arrestanterne raabte noget, som Vidnet ikke forstod, og at denne Person løb over Torvet ad Adelgade til, medens Grunddahl og Arrestanterne fulgte efter. Til en Rapport har Vidnet derhos forklaret, at han, da han Dagen efter mødte Grunddahl i Østergade og lagde Mærke til, at han var forbundet, paa sit Spørgsmaal om, hvad der var i Vejen, fik det Svar, at han om Natten var blevet overfaldet af to Personer, der havde stjaalet 1000 Kr fra ham.

Teglværksarbejder Emil Sørensen af Seest, der har været anset med Straf af Forbedringshusarbejde for Bigami, har forklaret, at han mener den nævnte Aften ved Halvettiden at have fulgtes med Arrestanterne op ad Jærnbangegade og at være skiltes fra dem enten der eller i en anden Gade, men han har benægtet at have været sammen med Grunddahl eller at have deltaget i noget Røveri overfor denne, ligesom Grunddahl har udsagt, at han ikke vil paastaa, at det var Sørensen, der var med til at frarøve ham Tegnebogen.

Niels Henrik Mikkelsen, der har været straffet for Bedrageri, og som i November Maaned f. A. sad arresteret i Kolding, har forklaret, at han under Opholdet i Arresten stadig kom sammen med Arrestanten Christensen paa de daglige Gaardture, og at nævnte Arrestant da fortalte ham, at han i Forening med Arrestanten Svensson havde overfaldet Grunddahl og frarøvet ham en Tegnebog med 1010 Kr. Efter Christensens videre Udsagn havde Arrestanterne aftalt Overfaldet paa Banegaarden samme Aften, og efter at de havde fulgt Grunddahl om bag Kirken, var Arrestanten Christensen sprunget bag paa ham, medens Arrestanten Svensson for paa ham forfra, og da Grunddahl nu

raabte om Hjælp, havde Arrestanten Svensson givet ham en Skalle, medens Arrestanten Christensen havde frataget ham Tegnebogen med Pengene.

Opvarter Christian Johansen, der har været anset med Straf af Fængsel for Vold, har forklaret, at han den 11 November f. A. talte med Arrestanten Christensen om Røveriet, og at nævnte Arrestant da sagde, at han og Arrestanten Svensson havde begaaet dette, idet han med en Ed ytrede, at han ikke kunde forstaa, at Politiet sagde, at Fotografen havde haft 1000 Kr, thi Svensson erklærede, at der kun var 300. Efter Vidnets videre Forklaring omtalte Arrestanten ikke, at der havde været flere Deltagere i Røveriet. Han har derhos yderligere udsagt, at han samme Dag overværede en Samtale mellem Arrestanternes Værtinde, Enkefru Cecilie Petersen, f. Asmussen, og Arrestanten Svenssons Kæreste, Olga Hansen, hvorunder Fru Petersen sagde til Olga, at Arrestanten Christensen nok ikke var tilfreds, men var i daarligt Humør, idet han havde sagt, at Politiet havde udtalt, at der var taget 1000 Kr fra Fotografen, hvorimod Arrestanten Svensson havde erklæret, at der kun var 300. Vidnet har endelig forklaret, at han nogen Tid senere har hørt Olga Hansen under en Samtale med Fru Petersen udtale, at det var dumt af Politiet, at de ikke havde anholdt hende — Olga — sammen med Arrestanterne, idet Politiet saa havde haft Pengene, og at hun formentlig samtidig lod falde en forblømt Ytring om, at hun kunde gemme mange Penge, uden at Politiet kunde finde dem.

Nysnævnte Cecilie Petersen, der er straffet for Rufferi, har i det Hele bekræftet Rigtigheden af Opvarter Johansens ovenstaaende Forklaring med Tilføjende, at Olga, da Vidnet til hende udtalte, at det var dumt, at hun ikke fortalte Politiet det Hele, ytrede, at det vilde hun ikke, da hendes Kæreste saa vilde komme 2 Aar i Forbedringshuset, og at hun, hvis Politiet havde fundet Pengene hos hende, vilde have sagt, at hun havde tjent dem ved Utugt.

Den 16 November f. A. blev der paa Arrestanten Christensens Værelse i Skuffen til et der staaende Toiletmøbel fundet en ny Pengepung, indeholdende 70 Kr. Arrestanten Christensen, der vel ved Anholdelsen erklærede at være uden Penge, har forklaret, at saavel Pungen som Pengene tilhører ham, og at han, da han den oftnævnte Nat blev anholdt, saa Lejlighed til at stikke Pungen med Indhold til fornævnte Opvarter Christian Johansen, der havde sit Værelse ved Siden af Arrestantens. Arrestanten Svensson var ved sin Anholdelse i Besiddelse af 62 Kr 9 Øre.

Tegnebogen uden Indhold af Penge blev den 3 November f. A. indleveret til Politiet som funden i en Kloakbrønd paa Hjørnet af Allégade og Borgergade i Nærheden af Arrestanternes Bopæl i Blæsbjerggade. Den er under Sagen udleveret til Grunddahl, der ikke har nedlagt Paastand om Erstatning.

Arrestanterne har vedholdende nægtet at have udøvet Røveri overfor Grunddahl, hvem de begge mener at have forladt paa Hjørnet af Jernbanegade og Ø. Klostergade. Efter deres Forklaringer havde de den nævnte Aften begge været paa Beværtning fra omkring Kl. 10, og ved Tolvtiden kom de efter at være gaaet igennem Jernbanegade, Chri-

stensen alene og Svensson sammen med Anmelderen, hvem han havde truffet i nævnte Gade, ned til Banegaarden, hvor de traf hinanden. Efter Arrestanten Christensens Forklaring kom Anmelderen sammen med Arrestanten Svensson nu hen til ham og spurgte, om han ikke vilde følge med Anmelderen og hjælpe ham, da der var nogen, der havde slaet ham, og de to Arrestanter ledsagede derefter Anmelderen op ad Jernbanegade til Hjørnet af Øster Klostergade, hvor Selskabet skiltes, idet Anmelderen gik ad denne Gade, medens Arrestanterne fortsatte ad Jernbanegade til deres Hjem.

Efter alt det Foreliggende maa der imidlertid gaas ud fra, at Arrestanternes Forklaring om at være skiltes fra Anmelderen paa nysnævnte Sted er løgnagtig, og det maa herefter ved den af Grunddahl afgivne edelige Forklaring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at de efter at have fulgt ham til Omegnen af Kirken i Forening — mulig hjulpet af en Trediemand — voldelig har frataget ham hans Tegnebog og de deri værende Penge m. m. Det maa derfor billiges, at de for det af dem i saa Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 243, jfr. Analogien af dens § 64, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder for hver, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art Strafarbejde i 3 Aar for hver, og med den heraf flydende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instans tiltrædes, saaledes være at stadfæste.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 25 August.

Nr. 427.

Højesteretssagfører Bache
mod

Villiam August Carl Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1919: Arrestanten Villiam August Carl Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i to Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i

Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 30 Kr og 20 Kr til Defensor, Sagfører, Justitsraad Rasmussen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juni 1919: Arrestanten William*) August Carl Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 35 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte William August Carl Nielsen til Højesteretssagførerne Bache og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sager Arrestanten William*) August Carl Nielsen sat under Tiltale for Tyveri. Arrestanten er født den 28 Marts 1863 og har — foruden at han gentagne Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Polituorden og Vold samt en enkelt Gang for Salg af fordærvede Fødevarer — tidligere været anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 22 April 1884 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 31 Maj 1886 efter Straffelovens § 251 med samme Straf, ved den kongelige Landover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 16 Juli 1895 efter §§ 4 og 58 i Politivedtægten for Odense og Assens Amtsraadskredse med en Bøde til vedkommende Politikasse af 100 Kr., ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 September 1903 efter Straffelovens § 203 og § 101 jfr. § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 27 Februar 1905 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved Kriminal- og Polijirettens Dom af 18 November s. A. efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 December s. A. efter Straffelovens § 228, men saaledes, at den herfor forskyldte Straf i Medfør af samme Lovs § 64

*) Skal være Villiam.

bortfaldt, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 21 August 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, § 230, 1ste Stykke, samt efter denne Lovs § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 19 Januar 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 Juni 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med en efter dens § 64 lempet Tillægsstraf og efter dens § 232, 1ste Led, jfr. tildels § 54, med lige Art Strafarbejde i 18 Maaned, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 April 1910 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar og ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1912 efter nysnævnte Straffebestemmelse for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri med samme Straf.

Natten mellem den 12 og 13 April d. A. anmeldte Bagersvend Chr. J. Simonsen i Aarhus til Politiet sammesteds, at der kort forinden Anmeldelsen var frastjaalet ham en Pung, indeholdende 3 Tikronesedler og nogle Smaapenge, idet han, der da var meget beruset, til Politiet nærmere forklarede, at han havde haft 62 Kr hos sig, da han forlod sit Hjem, men at han i Aftenens Løb i forskellige Restaurationer havde forbrugt 10 à 12 Kr, at han derefter var gaaet hen til en i Aarhus boende Fru Thybo, der holdt Fødselsdagsgilde, og hos hvem han yderligere forbrugte en 13 Kr, samt at han dér af en af Gæsterne, nemlig Arrestanten, var bleven frastjaalet sin Pung, der efter hans Formening nu skulde indeholde ca. 37 Kr. Anmelderen forklarede endvidere overfor Politiet, at han, der var bleven beruset, forlod Selskabet og satte sig til at sove paa Bagtrappen til Fru Thybos Lejlighed. Han mærkede da pludselig, at en Person stod og undersøgte hans Lommer, og han kunde se, at det var Arrestanten, som han havde været i Selskab med, hvorefter han, der savnede sin Pengepung og vilde ind i Lejligheden og forlange den, men ikke maatte komme ind til de øvrige, henvendte sig til Politiet.

Inspektionsbetjent 35, Andersen, og Politibetjent 90, Jørgensen, begge af Aarhus Politikorps, fulgte med Simonsen hen til Fru Thybo, og efter at Politibetjentene 40 og 49, Christensen, ligeledes var komne til Stede der, gik Andersen og sidstnævnte ind i Lejligheden, hvor de traf Arrestanten og Skomager Anton Jensen, der ligeledes bor i Aarhus, staaende i Køkkenet, Jensen midt paa Gulvet og Arrestanten ved Køkkenbordet, medens Fru Thybo og de øvrige Gæster opholdt sig i en Stue, der vendte ud til Gaden. Paa Køkkenbordet lige ved det Sted, hvor Arrestanten havde staaet, fandt Politibetjentene mellem nogle Glas den af Simonsen savnede Pung, der endnu var varm. Den var aaben og i og ved Siden af Pungen laa ialt 20 Kr 57 Øre i 1 Tikroneseddel, 10 Enkronesedler, medens Resten bestod af Smaapenge. Den nævnte Jensen, der sammen med Arrestanten fulgte med hen til Politistationen, forklarede her, at han, der ved Tolvtiden samme Nat vilde gaa ud i Gaarden for at lade sit Vand, fandt Anmelderen siddende paa Bagtrappen, hvorfor han ruskede i ham for at faa ham vaagen. I det samme kom Arrestanten til og sagde: »Lad mig komme til, saa laver vi et Nummer«, og Jensen saae derefter, at Arrestanten tog Simonsens

Pung i hans Lomme. Han bebrejdede Arrestanten hans Adfærd, men denne benægtede at have taget Pungen, hvorefter han gik ind og fortalte til de øvrige Gæster, hvad Arrestanten havde gjort. Kort efter gik han paany ud for at lade sit Vand, og Arrestanten fulgte da med ud i Køkkenet og tilbød ham Halvdelen af de i Pungen værende Penge for at tie stille, hvilket han dog afslog at tage imod, og ved samme Lejlighed saae han, at der i Pungen var 1 Tikroneseddel og nogle Enkronesedler. Da Politiet straks efter indfandt sig, har Jensen som sin Formening udtalt, at Arrestanten har kastet Pungen fra sig paa Køkkenbordet.

Arrestanten, der overfor Politiet benægtede at have tilvendt sig Simonsens Pung saavel som overhovedet at have været ude hos ham, da han sad og sov paa Trappen, fastholdt under den derefter indledede Undersøgelse denne Forklaring i det første og andet Forhør; men i et den 24 April d. A. afholdt Forhør ændrede han sin Forklaring derhen, at han, der som ommeldt var i Selskab hos Fru Thybo med Anmelderen, sammen med Jensen fandt ham siddende og sove paa Bagtrappen. Arrestanten greb da fat i Simonsen for at ryste ham vaagen, og her ved faldt dennes Tegnebog ud af hans Inderlomme; Arrestanten anbragte dog Bogen paa sin Plads igen og slap derefter Anmelderen uden at foretage sig videre. Medens Arrestanten derpaa opholdt sig i Køkkenet og ladede Vandet i et der staaende Møbel, greb Jensen fat i Anmelderen, men slap ham straks efter, og kort efter sagde Jensen, der stod med noget i Haanden, uden at Arrestanten saae, hvad det var, noget lignende som: »De Par Skilling er ikke værd at have«, eller: »Det er Synd at tage de Par Øre fra ham«, hvortil Arrestanten svarede: »Saa smid Pengene ud af Vinduet til ham, han er vel endnu derude«. Jensen svarede ikke noget hertil, og Arrestanten havde heller ikke set, at Jensen havde taget noget fra Anmelderen og særlig ingen Pung; men han opfattede Jensens Bemærkning som sigtende til, at Jensen havde taget en Pung fra Anmelderen. Til Forklaring paa, hvorfor han fra først af havde nægtet at have været ude hos Anmelderen, har Arrestanten udsagt, dels at det beror paa en Misforstaaelse, dels at han ikke har været opmærksom paa Forholdet før.

Anmelderen har under Ed forklaret, at han er sikker paa, at han kom til sin Bevidsthed, da han sad og sov Rusen ud paa Trappen til Fru Thybos Lejlighed, og at han da ved Lyset, der faldt ud fra Fru Thybos Køkken, bemærkede, at Skomager Jensen, som meldt, stod og ruskede i ham, idet Jensen med begge Hænder holdt i Frakkekraven. Anmelderen, der forstod, at dette skete for at rejse ham op, følte i samme Øjeblik en stor Haand i sin Lomme, og da han bemærkede Arrestanten paa Trappen, var han ikke i Tvivl om, at det var ham, der havde haft sin Haand i hans Lomme. Vel saa han ikke, at det var Arrestantens Haand, men han kendte Jensen, med hvem han i 3 Aar havde boet i Hus sammen, som en hæderlig Mand, og han konstaterede derhos, at Jensen, som lige nævnt, havde begge sine Hænder i hans Frakkekrave.

Skomager Jensen har edelig givet en med Anmelderens og hans eget Udsagn til Politiet i det væsentlige stemmende Forklaring, hvor-

efter han og Arrestanten fandt Anmelderen paa Trappen. Arrestanten greb straks fat i Simonsen, og paa Jensens Bemærkning: »Du maa ikke slaa ham«, svarede Arrestanten: »Det kunde aldrig falde mig ind; men han skal af med hver Sysse, han har«. Jensen, der ikke tillagde denne Ytring nogen Betydning, idet han, der ikke kendte Arrestanten, ikke kunde tænke sig, at denne vilde bestjæle en Mand, som han havde været i Selskab med samme Aften, greb nu fat i Simonsens Frakkekrave for at rejse ham, og under Forsøget herpaa var det, at Arrestanten først tog Anmelderens Tegnebog og efter at have lagt den tilbage paa dens Plads hans Pengepung. Jensen gik, for ikke at have noget med Sagen at gøre og af Frygt for Arrestanten, straks efter ind til det øvrige Selskab, hvor han til sin Hustru, der ligeledes var til Stede, hviskede: »Nu bliver den gruelig gal, Nielsen har taget Simonsens Penge«, i hvilken Henseende Jensen har forklaret, at han maa være blevet misforstaaet af vedkommende Betjent, naar han, som ovenfor nævnt, til Politiet skal have udsagt, at han fortalte det Passerede til det øvrige Selskab. Han har som Grund til, at han ikke fortalte det videre, udsagt, at han da sikkert havde faaet »Klø« af Arrestanten, der havde vist sig som en brutal Person, der var ham langt overlegen i Kræfter. Jensen har endvidere forklaret, at Arrestanten, der kort efter kom ind til de andre, derpaa paany kaldte ham ud og i Køkkenet fremtog Anmelderens Pung, idet han udtog Pengeindholdet samt rakte ham en Tikroneseddel med Tilbud om at dele Anmelderens Penge med ham, hvilket Vidnet afslog, hvorefter Politiet straks efter indfandt sig.

Jensens Hustru, Alma, født Nielsen, har som Vidne under Ed bekræftet, at hendes Mand, der havde været ude, kom alene ind til de øvrige og hviskede til hende: »Nu bliver det en gal en, for Nielsen har taget Simonsens Pung«. Vidnet lod ikke Meddelelsen gaa videre til Fru Thybo, idet hun frygtede Spektakler; men efter Arrestantens Anholdelse har hun gjort Fru Thybo bekendt med, hvad hendes Mand meddelte hende, og Rigtigheden heraf er bekræftet af Fru Thybo, der ligeledes er afhørt som Vidne i Sagen.

De fornævnte Politibetjente, Inspektionsbetjent 35, Andersen, og Betjent 49, Christensen, har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten, da de indfandt sig, stod i Nærheden af Køkkenbordet, hvor de senere fandt Anmelderens Pengepung, at han ikke overfor dem fremkom med nogen Ytring om, at Jensen var Tyven, men indtog det Standpunkt, at han ikke kendte noget til det Hele, og at de straks fik det umiddelbare Indtryk, at det var Arrestanten og ikke Jensen, som var den skyldige.

Retten har konstateret, at Arrestantens Haand er betydelig større end Jensens, samt at Arrestanten er en stor, stærk Person, som er Jensen langt overlegen i Kræfter, og Arrestanten har erkendt, at der fra Køkkenet faldt Lys ud paa Trappen, hvor Simonsen sad, samt ikke turdet benægte, at Jensen kom ind til det øvrige Selskab et Øjeblik før han selv og saaledes har haft Lejlighed til at give sin Hustru den ovenfor ommeldte Meddelelse.

Saa vel Pungen, der er uden Værdi, som Pengene er tilbagegivet

Anmelderen, og der er herefter ikke nedlagt Erstatningspaastand under Sagen.

Naar der henses til Arrestantens tilbageholdende og lidet sandsynlige Forklaring og til, at hans Fortid kendetegner ham som et til Ejendomsindgreb tilbøjeligt Individ, findes det ikke betænkeligt at statuere, at det er Arrestanten, som paa den af Jensen omfinklede Maade og under de af ham fremstillede Omstændigheder har tilegnet sig Anmelderens Pengepung med Indhold. For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 426. Højesteretssagfører V. Kondrup
 mod
 Axel Libolt Aariis Nielsen (Def. Stein),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1919: Arrestanten Axel Libolt Aariis Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schrøder og Bing, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 September 1916 er Tiltalte anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Libolt Aariis Nielsen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Stein 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Axel Libolt Aariis Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 23 Marts 1889 og anset bl. a. ved nærværende Rets Dom af 21 Marts 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 13 November 1911 efter Lov af 3

Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage og senest: ved nærværende Rets Dom af 7. April 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I November 1917 og Februar 1919 har Arrestanten været anholdt ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Ejendomsindgreb og Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 17. Maj d. A. Klokken ca. 6 Eftermiddag lod Handelsmand Martin Bruun Arrestanten anholde, idet han sigtede ham for samme Eftermiddag under Besøg i Bruuns Lejlighed at have stjaalet et Diplomsæt.

Bruun har nærmere forklaret, at han den paagældende Dag bad Arrestanten og en anden Person hjælpe ham med at udføre et Arbejde, men forinden Arbejdet skulde udføres, inviterede han Arrestanten og den anden Person op i sin Lejlighed, hvor de alle spiste og drak; herunder fik Arrestanten Øje paa Bruuns Diplomatrakke og Benklæder, som han udtalte Ønsket om at prøve, hvad Bruun tillod, men da Arrestanten havde iført sig Tøjet og haft det paa i nogen Tid, fjernede han sig — som Bruun troede for et Øjeblik — med det og blev borte. Da Arrestanten lidt senere blev anholdt, fandtes han i Besiddelse af en Lommelygte, som Bruun sigter Arrestanten for at have stjaalet ved samme Lejlighed.

Arrestanten nægtede ved Anholdelsen at have noget Kendskab til Bruuns Diplomsæt og forklarede om Lommelygten, at han havde faaet den af Bruun.

Senere har Arrestanten indrømmet at have bortfjernet sig fra Bruuns Lejlighed med Diplomsættet og at have solgt Benklæderne til en Person, han tilfældig traf paa Gaden, og at have faldt Frakken til en Mærskandiser, men Arrestanten gjorde nu gældende, at Bruun, der var en Del beruset, havde foræret Arrestanten Tøjet.

Naar henvises til, at det i sig selv er ganske usandsynligt, at Bruun skulde have foræret Arrestanten Tøjet og Lygten, at Arrestanten til at begynde med søgte at lyve sig fra Besiddelse af Tøjet, og at Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at forkaste Arrestantens Forklaring og at statuere, at han har stjaalet saavel Diplomsættet, der er vurderet til 25 Kr., som Lommelygten, der havde en Værdi af 70 Øre.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

T i r s d a g d e n 26 A u g u s t .

Nr. 303. Højesteretssagfører Stein
m o d
Peter Daniel Nilsen eller **Nilsen** (Def. Henriques),
der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 April 1919: Arrestanterne Peter Daniel Nilsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Amdrup og Rievers, 80 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Daniel Nilsen eller Nilsen til Højesteretssagførerne Stein og Henriques 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Peter Daniel Nilsen, der i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 10 Februar d. A. tiltales for Bedrageri, er født den 28 August 1894 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 30 Maj 1916 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved kgl. Resolution af 3 August 1916 blev Straffen betingelsesvis eftergivet Arrestanten.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten, der var ansat som Bestyrer af »Scandinavian Film Agency A/S«s Filial i Moskva, indkasserede i Marts Maaned f. A. gennem en Mellemand ca. 11,000 Rubler af et Beløb, Selskabet havde tilgode hos en af dets Kunder, Firmaet Poroschin & Gordin i Charkow. Ved en senere af Selskabet foretaget Revision fandtes det indkasserede Beløb ikke indført i Filialens Kassebog, ligesom der ikke fandtes Dækning for Beløbet i Filialens Kasse.

Arrestanten har erkendt, at han har modtaget Beløbet af det ved Filialen ansatte Bud, der af Arrestanten sendtes til Charkow og beholdt Pengene udbetalt af den paagældende Mellemand, hvorhos Arrestanten har erkendt, at han ikke har indført Beløbet som indkommet i Filialens Kassebog. Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, har imidlertid forklaret, at Grunden til, at han undlod at indføre Beløbet i Kassebogen, var den, at han ikke vidste, hvilket Mellemand disse Penge vedrørte, hvorhos han har anbragt, at han har

brugt Pengene til delvis Betaling for Reproduktioner af nogle Selskabet tilhørende Films, som han lod udføre paa et Laboratorium i Moskva, idet han har gjort gældende, at han lod Reproduktionerne udføre i Selskabets Interesse.

De under Sagen tilvejebragte Oplysninger taler imidlertid mod Rigtigheden af den af Arrestanten afgivne, i sig selv usandsynlige Forklaring om, at han ikke vidste, hvad den modtagne Sum var Betaling for, og Arrestantens Anbringende i saa Henseende findes i hvert Fald ikke paa fyldestgørende Maade at kunne forklare, at Beløbet ikke fandtes bogført.

Hvad dernæst angaar Arrestantens Forklaring om, at have anvendt Beløbet i Selskabets Interesse til Betaling af Filmsreproduktioner, bemærkes, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Selskabet ikke var berettiget til at reproducere de dette tilhørende Films, og Arrestanten har erkendt, at han ikke har haft nogen Bemyndigelse til at lade udføre saadanne Reproduktioner, samt at han ikke har haft nogen som helst Anledning til at tro, at Selskabet vilde billige, at der blev taget Gengivelser af de af Selskabet købte Films.

De af Arrestanten for Reproduktionerne udbetalte Beløb er efter det Oplyste ikke ført til Udgift i Selskabets Kassebog.

Efter det Foreliggende kan det ikke antages, at det omhandlede af Arrestanten modtagne Beløb er anvendt i Selskabets Interesse, og det findes herefter uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Arrestanten, der er en tidligere for Ejendomsindgreb dømt Person, svigagtig har tilegnet sig Beløbet, hvorved bemærkes, at Arrestanten under Sagen har afgivet vaklende og forbeholdne Forklaringer og særlig ogsaa til at begynde med for at undgaa at erkende Modtagelsen af Beløbet har søgt at fremkalde en Forveksling af Beløbet med et andet Beløb, som Arrestanten vil have modtaget.

Selskabet har endvidere sigtet Arrestanten for svigagtig at have tilvendt sig 5500 Rubler, som Arrestanten paa Selskabets Vegne skal have modtaget af M. M. Monastirskii af Twer for Udlejning af en Selskabet tilhørende Film, uden at Beløbet er ført til Indtægt i Selskabets Kassebog.

Under Sagen er skaffet til Stede 2 i Marts 1918 udstedte Kvitteringer vedrørende dette Forhold, den ene paa 2000 Rubler, underskrevet af Arrestanten paa Selskabets Vegne, den anden, lydende paa samme Beløb, underskrevet paa Selskabets Vegne af en paa Filialens Kontor ansat Dame.

Arrestanten har erkendt, at han af det af Monastirskii skyldige Beløb har modtaget i hvert Fald 2000 Rubler, samt at han har undladt at indføre det saaledes modtagne Beløb i Selskabets Kassebog. Hvad angaar de resterende 3500 Rubler, har han forklaret, at det er muligt, at han har modtaget dem fra Filialens Kassererske.

Om Grunden til, at han har undladt at føre Beløbet ind i Kassebogen, har han forklaret, at Monastirskiis Teater i Twer var bleven »rekvisitioneret« af Bolschevikerne, hvorfor der mellem Monastirskii og en paa Filialens Kontor ansat Funktionær blev truffet den Ordning, at Monastirskii, der ikke havde modtaget Filmen, skulde have

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919]

Nr. 22.

Tirsdag den 26 August.

Højesterets Dom.

Henholdt til den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger yderligere taler imod Tiltalte, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar. Thi kendes for Ret.

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at ståe, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betales Tiltalte August Frede Otto Hansen Robenhagen til Højesteretsagførererne V. Kondrup og Trible 80 Kroner til hved.

I den indankede Doms Præmissen hæder, det Arrestanten August Frede Otto Hansen Robenhagen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 5 Oktober 1897 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 24 April 1917 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 113, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved nærværende Rets Dom af 16 Marts 1918 i Medfør af Straffelovens § 241 i efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og efter dens § 270, jfr. § 275, under Hensyn til Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende: Arrestanten blev ved sin Anholdelse under nærværende Sag den 21 Februar d. A. fundet i Besiddelse af en Overfrakke, der af Fotografmedhjælper Marinus Jøppesen er genkendt som ham tilhørende og frastjaalet.

Jøppesen, der har bekræftet de af ham under Sagen afgivne Forklaringer med Ed, har nærmere forklaret, at Frakken er ham frastjaalet den 26 December f. A. om Eftermiddagen, mellem Klokken ca. 6 og

ca. 7½, mens den hang i Garderoben til »Raadhushotellet«s Restaurant; i Garderoben var efterladt en anden Frakke, i hvis Lomme beroede et Silkelommeløklæde.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i Tyveri af den i hans Besiddelse forefundne Frakke, har med Hensyn til sin Adkomst til denne forklaret, at han i Slutningen af December 1918 efter Juledagene har tilbyttet sig den for sin egen Overfrakke samt 10 Kroner af en Person, han traf i Café »Nordvest«.

Arrestanten, der vil have modtaget Frakken i god Tro, har signaliseret den paagældende Person, om hvem han har forklaret, at han maaske har logeret paa et nærmere angivet Hotel, samt at han formentlig hed Jensen Hoff eller Nielsen Hoff.

Det er imidlertid ikke under Sagen lykkedes at tilvejebringe nærmere Oplysninger om den af Arrestanten saaledes angivne Hjemmelsmand.

Arrestanten har nægtet, at den i »Raadhushotellet«s Garderobe efterladte Frakke eller det ovenfor ommeldte Silke-Lommeløklæde, hvilke Koster er kommet tilstede under Sagen, er ham tilhørende.

Vita Anina Bengtsen, der under Sagen har tilstaaet sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den i Arrestantens Besiddelse forefundne Frakke, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, har forklaret, at Arrestanten, sammen med hvem hun boede, en af Juledagene 1918 kom hjem med Frakken, om hvilken han fortalte hende, at han havde stjaalet den paa »Raadhushotellet«. Hun har endvidere forklaret, at Arrestanten har fortalt hende, at han efterlod en anden Frakke paa »Raadhushotellet«, samt at han ved en Forglemmelse havde ladet et Lommeløklæde bero i denne Frakke.

Vita Bengtsen har genkendt den paa »Raadhushotellet« efterladte Frakke som en Frakke, Arrestanten har været i Besiddelse af, indtil han hjembragte den anden Frakke, ligesom hun har forklaret, at hun har set Arrestanten i Besiddelse af et Lommeløklæde af samme Farve som det under Sagen tilstedekomne.

Ifølge Vita Bengtsens Forklaring har Arrestanten dog ved en senere Lejlighed, da de var Uvenner, overfor hende nægtet, at han havde stjaalet Frakken, idet han sagde, at han paa »Raadhushotellet« havde tilbyttet sig Frakken for sin gamle Frakke samt 10 Kr.

Ekspeditrice Laura Rasmussen har som Vidne forklaret, at hun, der har kendt Arrestanten i et Par Aar, har set Arrestanten i Besiddelse af en Frakke, der ganske lignede den i »Raadhushotellet«s Garderobe efterladte Frakke.

Tjener Vilhelm Sebbelin har som Vidne forklaret, at Arrestanten i November og December 1918 har gaaet med en Frakke af samme Udseende som den i »Raadhushotellet« efterladte, uden at han dog er i Stand til med Bestemthed at genkende denne, hvorhos han har forklaret, at Arrestanten altid gik med Silkelommeløklæde.

2 Vidner har med deres Ed bekræftet, at de har set, at Jeppesen har baaeret den Frakke, der er fundet i Arrestantens Besiddelse.

Efter det Foreliggende findes det tilstrækkelig bevist, at den i Arrestantens Besiddelse forefundne Frakke er frastjaalet Jeppesen, og da Ar-

25 November 1916 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 13 Maj d. A. Klokkeren ca. 7 om Eftermiddagen blev Arrestanten anholdt paa Gaden paa Foranledning af Tøjhusarbejder Simon Larsen, der sigtede Arrestanten for en halv Times Tid forinden at have begaaet Tyveri.

Simon Larsen har under Sagen som Vidne edelig forklaret, at han den paagældende Eftermiddag, da der som Følge af Børnehjælpsdagen var Trængsel foran en Bod, kaldet »Børnenes Bod«, paa Raadhuspladsen, saae at Arrestanten stillede sig bag ved en ung Pige, der stod blandt den foran Bodden samlede Mængde med en Taske hængende over Armen, hvorpaa Arrestanten aabnede Tasken, førte sin Haand ned i denne, af hvilken han udtog noget, uden at Larsen nærmere saae, hvad det var; efter at Arrestanten derpaa havde fjernet sig, erfarede Larsen ved Henvendelse til den unge Pige, der var ham ubekendt, at en Portemonnaie, indeholdende 5 Kr i rede Penge, der havde beroet i Tasken, var frakommet hende, hvilket hun først da blev opmærksom paa. Da Larsen kort efter atter saae Arrestanten paa Vester Boulevard, foranledigede han Arrestanten anholdt.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse blandt andet fandtes i Besiddelse af 11 Enkronesedler, der laa sammenkrøllet stoppet ned i en af hans Vestelommer samt 1 Tikroneseddel og 4 Femkronesedler, der beroede i en Pung, der efter det Oplyste maa antages at tilhøre Arrestanten, har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, idet han, som ved den paagældende Eftermiddag Klokkeren ca. 6 vil have opholdt sig i Trængslen foran »Børnenes Bod«, særlig har nægtet at have oplukket en Taske som af Larsen forklaret. Med Hensyn til de i hans Besiddelse forefundne Penge har Arrestanten, der ved Anholdelsen havde været arbejdsløs i en Maanedstid, forklaret, at det var Rest af Arbejdsfortjeneste.

Arrestantens Moder, Mariane Gunst, født Poulsen, hvis Forklaringes Rigtighed forsaavidt er godkendt af Arrestanten, har imidlertid som Vidne forklaret, at Arrestanten den omhandlede Dag, før han gik hjemme fra, til hende beklagede sig over, at han ingen Penge havde og bad hende om nogle Penge, i hvilken Anledning hun gav ham 2 Kr. Det er ikke lykkedes under Sagen at tilvejebringe nærmere Oplysninger om den af Simon Larsen omfinklede unge Pige.

Da det efter alt det saaledes Foreliggende er uantageligt, at Arrestanten har været i lovlig Besiddelse af samtlige de ved hans Anholdelse forefundne Penge, og da Arrestanten har erkendt at have været tilstede paa Gerningsstedet omkring den Tid, paa hvilken det under Sagen omhandlede Tyveri maa antages at være begaaet, findes det under Hensyn til, at Arrestanten tidligere gentagne Gange er straffet for Tyveri, uden Betænkelighed at lægge den af Simon Larsen afgivne beedigede Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse og saaledes anse det for bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ommeldte ham paasigtede Tyveri, der alene foreligger til Paakendelse under nærværende Sag.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 313.

Højesteretssagfører Graae

mod

Carl Valdemar Petersen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Jerlev Herreds Ekstrarets Dom af 4 December 1918: Tiltalte Carl Valdemar Petersen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Han bør derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Eriksen, Kolding, 30 Kr, og til Defensor, Sagfører J. L. Hansen, sammesteds 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Marts 1919: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 40 Dage.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Valdemar Petersen til Højesteretssagførerne Graae og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Jerlev Herreds Ekstraret indankede Sag er Carl Valdemar Petersen, der er født den 8 September 1900, sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte har tidligere inden Kolding Herreds Politiret den 18 Marts f. A. for Overtrædelse af Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914 vedtaget at erlægge en Bøde til Statskassen af 50 Kr, hvorhos han ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 30 Maj

f. A. er anset efter Straffelovens § 253 og nysnævnte Lov af 6 August 1914, sammenholdt med Lov om Tillæg til Lov af 6 August 1914, jfr. Lov af 29 Oktober s. A., om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 5 Februar 1915, begge disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Den 12 Juli f. A. anmeldte Enke Ane Marie Christensen af Tudvad Mark, at der i Løbet af den foregaaende Nat var frastjaalet hende en Kobberkedel, der havde henstaaet frit fremme paa Gaardspladsen ved hendes Hus, hvorhos hun henledte Mistanken paa en 18 à 19 Aar gammel Slagter fra Kolding, der den foregaaende Dags Eftermiddag havde indfundet sig hos hende for at købe en Kalv. Efter at der derpaa ved en Eftersøgning af Kedlen i Kolding hos Firmaet Stein & Work dersteds var forefundet en ituslaaet Kobberkedel, der var indleveret til Salg af en Jærnökøber Henningsen af Sønder Vang, samt efter at fornævnte Enke havde genkendt Stykkerne af Kobberkedlen som hidrørende fra den hende frastjaalne Kedel, oplystes det endvidere, at Henningsen havde købt Kedelstykkerne af en anden Opkøber ved Navn Andreas Madsen af Seest, samt at denne paa Gaden i Kolding havde afkøbt Tiltalte Kedlen i ituslaaet Stand for 60 Kr.

Under den mod Tiltalte derpaa indledede Undersøgelse har Enke Ane Marie Christensen edelig forklaret, at den paagældende Slagter — hvem hun ikke med Bestemthed har kunnet genkende i Tiltalte — efter at hun havde vist ham en Tyrekalv, saae paa Kobberkedlen, at hun imidlertid erklærede ikke at ville sælge den, at Tyveriet maa være begaaet efter Kl. 10 Aften, da hun paa dette Tidspunkt benyttede Kedlen, samt at hun med Bestemthed i de hende forevist Stykker af Kobberkedlen kan genkende den hende frastjaalne Kedel.

Tiltalte maa anses at have erkendt, at han den nævnte Dags Eftermiddag indfandt sig hos fornævnte Enke, men han har benægtet at have set paa nogen Kobberkedel i Tudvad, og at de foreviste Stykker af Kobberkedlen kan hidrøre fra den Enken frastjaalne Kedel, da han har købt Stykkerne, forinden Tyveriet fandt Sted. Hans i saa Henseende i det første over ham afholdte Forhør afgivne Forklaring gaar ud paa, at han den 11 Juli f. A. om Aftenen ved Nitiden paa Bastrupvej traf en Person, der medførte en ituslaaet Kobberkedel, og at han gav sig i Handel med Personen, der opgav at være Landmand og at bo i Nærheden af Bastrup Kro, og af hvem han købte Kedlen for 50 Kr. I et nogle Dage efter afholdt Forhør forklarede Tiltalte dernæst, at han havde købt Kedlen i Vamdrup af en Person ved Navn Jens Peter Jensen, hvorhos han i et i Slutningen af September Maaened f. A. afholdt Forhør videre forklarede, at han under et Ophold i Sønderjylland den 10 s. M. var blevet anholdt af de tyske Vagtposter og indsat i Arresten i Haderslev, hvor han kom til at sidde i Celle sammen med en Person ved Navn Andreas Olsen, i hvem han straks genkendte den Person, der havde solgt ham Kobberkedlen, samt at Olsen indrømmede Rigtigheden heraf, hvorom en Politibetjent Kock i Haderslev blev underrettet.

Der har af Politiet været anstillet Eftersøgning af den Person, af hvem Tiltalte vil have købt Kobberkedlen, men uden Resultat, hvor-

hos det ved Henvendelse til Politiet i Haderslev er oplyst, at Tiltalte vel har hensiddet i Arresten derstedt, hvorimod hans øvrige Forklaring om det under hans Ophold i Arresten Passerede maa antages at være Opspind.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

Idet nu de af Tiltalte om hans Adkomst til Kobberkedlen afgivne Forklaringer maa antages i det Hele at være løgnagtige, findes det ikke betænkeligt at statuere, at han har været i uhjemlet Besiddelse af Kobberkedlen, og da der efter det Foreliggende videre maa gaas ud fra, at han selv har tilegnet sig Kedlen, vil han være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 211 og 319. Isenkræmmer A. E. Hald (Levy)

mod

Pengeudlaaner Chr. F. Dueskov (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en mellem Parterne indgaaet Retshandels Ugyldighed efter Aftalelovens § 31.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1919: Indstævnte Pengeudlaaner Chr. F. Dueskov bør for Tiltale af Citanten, Isenkræmmer A. E. Hald, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1919: Indstævnte, Isenkræmmer A. E. Hald, bør til Citanten, Grosserer Chr. Dueskov, betale de paastævnte 375 Kr med Renter heraf 6 pCt p. a. fra den 1 November f. A., til Betaling sker, Protestomkostninger 9 Kr 21 Øre og Provision 1 Kr 25 Øre samt Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforhold.

Højesterets Dom.

Under 5 Maj 1919 er der udfærdiget kgl. Bevilling til, at de to indankede, af Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 20 og den 27 Januar 1919 paakendte Sager maa for Højesteret under Et procederes og paakendes.

Da det ikke ved de foreliggende, til Dels efter Dommenes Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes godtgjort, at de Betingelser, der kræves for at erklære en Retshandel ugyldig i

Medfør af Aftaleloven Nr. 242 af 8. Maj 1917 § 31, har været til Stede i det foreliggende Tilfælde, maa det billiges, at Indstævnte ved Dommen af 20. Januar 1919 er frifundet, og idet der her- efter ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Dommen af 27. Januar 1919, vil begge Domme være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Domme af 20 og 27. Januar 1919 bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Isenkræmmer A. E. Hald, 2 Krøner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Levy 120 Krøner, som udredes af det Offentlige.

Den førstnævnte Doms Præmisser er saalydende:

Den 3 August 1917 udstedte Citanten, Isenkræmmer A. E. Hald, for et ham af Indstævnte, Pengeudlaaner Chr. F. Dueskov, ydet kon- tant Laan, stort 400 Kr, en 3 Maaaneders Veksel, lydende paa 480 Kr. I Tiden til den 1 August 1918 har Citanten derefter betalt Indstævnte ialt 287 Kr som »Rente«, og 105 Kr som »Afdrag« og den 1 August 1918 udstedt en Fornylsesveksel paa 375 Kr.

Under denne Sag har Citanten nu under Anbringende af, at han ialt har betalt 392 Kr af det laante Beløb, og at Indstævnte i det her- omhandlede Forhold har udnyttet hans Nød, Letsindighed og Uerfare- hed til at skaffe sig ublu Fordel, paastaaet Indstævnte kendt pligtig til under en daglig Mulkt at udlevere den ovennævnte af ham den 1 August 1918 udstedte Veksel mod at erholde betalt 8 Kr med Tillæg af Renter 5 pCt. p. a. af det til enhver Tid skyldige Beløb. Ind- stævnte procederer til Frifindelse, idet han benægter at have udnyttet Citantens Nød etc. til at opnaa urimelig Fordel.

Foreløbig bemærkes, at en af Indstævnte paa Sagens sidste Tæg- tedag begært Anstand ikke mod Citantens Protest findes at kunne bevilges.

Da Citanten nu ikke — bortset fra, at det maa anses ubestridt, at hans Forretning var under Likvidation, da han henvendte sig til Indstævnte — overfor Indstævntes Benægtelse har ført noget Bevis for, at han ved Laanets Stiftelse var i Nød, eller at dette var Ind- stævnte bekendt, og da der ikke vil kunne gaas ud fra, at de øvrige i Aftalelovens § 31 nævnte personlige Målinger har været tilstede for Citantens Vedkommende, vil Indstævnte allerede som Følge heraf være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne fin- des at burde ophæves.

Sidstnævnte Doms Præmisses er saalydende:

Citanten Grosserer Chr. Dueskov søger under denne Sag Indstævnte, Isenkræmmer A. E. Hald, tilpligtet at betale ham et Beløb, stort 375 Kr., som Indstævnte skal skyldte ham ifølge en af ham paa Indstævnte den 1 August f. A. trukken 3 Maaneders Veksel, tilligemed Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra Forfaldsdagen, Protestomkostninger 9 Kr. 21 Øre, Provision 1 Kr. 25 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, hvis paa Sagens sidste Tægtedag fremsatte Begæring om yderligere Anstand ikke mod Citantens Protest kan bevilges, har paastaet sig frifundet under Paaberaabelse af, at Citanten i det til Grund for Veksels Udstedelse liggende Laaneforhold har udnyttet hans Nød, Letsindighed og Uerfarenhed til at betinge sig ublu Fordel. Mod Citantens Protest vil der imidlertid i Medfør af Veksellovens § 3 ikke kunne tages noget Hensyn til den saaledes fremsatte Indsigelse, og der vil derfor, idet en af Indstævnte paa sidste Tægtedag nedlagt Paastand om Sagens Afvisning ej heller kan komme i Betragtning, være at give Dom efter Citantens Paastand, mod hvilken iøvrigt ingen speciel Indsigelse er fremsat.

Nr. 283: Maskinsmed **Aug. Christiansen** (Trolle)

mod

Boelsmand **Jeppe Bisgaard** (Ingen),

betræffende Omfanget af Indstævntes Forpligtelse til at betale Appellanten for præsteret Arbejde og Leverance til en Vindmotor.

Øster og Vester Han-Herreders ordinære Rets Dom af 29 Juni 1918: Indstævnte, Boelsmand Jeppe Bisgaard, Fjerritslev, bør til Citanten, Maskinsmed August Christiansen, Fjerritslev, betale 411 Kr. 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Januar d. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1918: Appellanten, Boelsmand Jeppe Bisgaard, bør til Appellandstævnte, Maskinsmed August Christiansen, betale 158 Kr. 90 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Januar 1918, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes til, at et af Appellanten den 16 September 1918 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, drejer den sig her alene om Posterne 2, 3 og 4 a i den i den indankede Dom gængivne Regning.

Ifølge Sagens Oplysninger har Indstævnte, efter at han, som det maa antages, i August eller September 1917 fra Appellanten havde modtaget Regning for det udførte Arbejde i 5 Gange i Løbet af cirka 2 Maaneder betalt Afdrag paa Regningen til et samlet Beløb af 445 Kroner, og mod Appellantens Benægtelse er det ikke godtgjort, at Indstævnte har fremsat nogen Indsigelse mod Regningen eller noget Krav paa Specifikation af dens enkelte Poster før, efter at han i Begyndelsen af November 1917 var ophørt med Betalingen af Afdrag. Herefter samt under Hensyn til, hvad der iøvrigt foreligger oplyst i Sagen, findes Indstævnte ikke nu at kunne gøre Krav paa nærmere Specifikation af Posterne 2 og 3, og da det derhos ikke af Indstævnte er paastaet, at den under de nævnte Poster opførte Betaling er ubillig, vil Appellantens Paastand, forsaavidt angaar disse Poster, være at tage til Følge. Idet det fremdeles ikke ved den af Fabrikant Jørgensen afgivne Vidneforklaring kan anses godtgjort, at den af Appellanten under Post 4 a fordrede Betaling er ubillig, vil Underretsdommen i Overensstemmelse med Appellantens Paastand være at stadfæste. Indstævnte vil derhos have at betale Appellanten Processens Omkostninger for Landsoverretten med 50 Kroner samt Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten betaler Indstævnte, Boelsmand Jeppe Bisgaard, til Appellanten, Maskinsmed Aug. Christiansen, med 50 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Trolle i Salarium for Højesteret 120 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Appelindstævnte, Maskinsmed August Christiansen af Fierritslev, i 1ste Instans ved Øster og Vester Han Herreders ordinære Ret søgt Appellanten, Boelsmand Jeppe Bisgaard,

sammesteds, til Betaling af 411 Kr 5 Øre, som han skal være ham skyldig for præsteret Arbejde og Leverancer til en Vindmotor, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 Januar 1918, indtil Betaling sker. Appellanten paastod sig frifundet, men ved Underrettsdommen blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet sig frifundet mod Betaling af 112 Kr 50 Øre. Appelindstævnte har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet.

Det er ubestridt under Sagen, at Parterne havde truffet Aftale om, at Appelindstævnte skulde nedtage en brugt Vindmotor som Appellanten havde købt i Thy, og opstille den paa dennes Ejendom i Fjerritslev samt udføre de nødvendige Reparationer, og at dette Arbejde udførtes af Appelindstævnte i Sommeren 1917.

Appelindstævnte har fremlagt en Regning over sit Tilgodehavende, som han har specificeret under følgende Poster:

1.	Nedbrydning af Vindmotor	46 Kr 40 Øre
2.	Istandsættelse af Vindfang med Tillæg	87 — 15 —
3.	Krøjværk istandsat.	65 — 00 —
4 a.	20 Fod nyt Stativ à 25 Kr.....	500 Kr 00 Øre
b.	Sammenlaskning af Benene og Stillingen for- andret med Tillæg helt igennem..	100 Kr 00 Øre
		600 — 00 —
5	Opstilling af Motor	57 — 50 —
		—————
	tilsammen	856 Kr 05 Øre
		—————
	med Fradrag af forskellige Afdrag af ialt	445 Kr 00 Øre
		—————
	altsaa til Rest det indsogte Beløb	411 Kr 05 Øre
		—————

Hvad angaar Posterne 1—3, har Appellanten opfordret Appelindstævnte til at opgive Antallet af medgaaede Arbejdstimer samt specificere de medgaaede Materialer, men Appelindstævnte har ikke efterkommet Opfordringen. Med Hensyn til Post 1 har et af Appellanten ført Vidne, Fabrikant M. Jørgensen af Fjerritslev, udsagt, at han ikke anser det paagældende Beløb »upassende beregnet«, og medens Appellanten under Hensyn hertil findes at burde betale dette Beløb, vil han derimod ikke kunne anses pligtig at betale de to andre, idet der maa gives ham Medhold i, at han som Følge af, at Specifikation ikke er tilvejebragt, ikke har kunnet erklære sig over dem. Det under Post 4 a opførte Beløb findes under Hensyn til de af nysnævnte Vidne meddelte Oplysninger om Priser paa Stativer at burde nedsættes til 400 Kr, hvorimod Appellanten i Betragtning af, at Vidnet har erklæret, at det følgende Beløb ikke kan anses for upassende Betaling for vedkommende Arbejde, vil have at udrede Beløbet. Det under 5 anførte Beløb har Appellanten endelig erklæret sig villig til at betale.

Efter det Anførte vil Appellanten være at tilpligte at betale Appel-

indstævnte 46 Kr 40 Øre, 400 Kr, 100 Kr og 57 Kr 50 Øre, tilsammen 603 Kr 90 Øre, med Fradrag af 445 Kr, altsaa til Rest 158 Kr 90 Øre, hvoraf han vil have at svare Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appellanten den 16 September 1918 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses Stempelovertrædelse ikke at have fundet Sted.

Nr. 227 a. Højesteretssagfører V. Kondrup
mod
Gaardejer Peter Anders Hansen (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Værn af Dyr af 17 Maj 1916 § 1.

Amager Birks Politirets Dom af 7 November 1918: Tiltalte Gaardejer Peter Anders Hansen af Taarnby bør til Statskassen betale en Bøde af 100 Kr. samt betale nærværende Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til fire hundrede Kr. I Salær til Overretssagførerne Anker-Jensen og Amdrup betaler Tiltalte, Gaardejer Peter Anders Hansen, 50 Kr til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at anse det godtgjort, at Tiltalte i det i den indankede Dom under II-omtalte Tilfælde har gjort sig skyldig i noget efter Lov Nr 152 af 17 Maj 1916 § 1 strafbart Forhold. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke forsaavidt kan føre til andet Resultat, billiges, at Tiltalte for sit under I omhandlede Forhold er bleven anset efter den nævnte Straffebestemmelse. Straffen findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner, og med denne Forandring i Straffen vil Dommen herefter kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes

til 200 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Anders Hansen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Graae 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Amager Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Gaardejer Peter Anders Hansen, der er født den 30 Marts 1854 og ikke tidligere straffet, for Overtrædelse af Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916 § 1.

Tiltalte er Formand for et Interessentskab, der af Militæretaten lejer Græsningsretten paa Taarnby Fæled og for Vederlag modtager Heste og Kreaturer til Græsning her. I Slutningen af August Maaned f. A. var der saaledes anbragt 80—90 Heste og ca. 70 Køer paa Fælleden, der er indhegnet. Til at føre Tilsyn med Dyrene, holder Interessentskabet en Hyrde. Tiltalte har erkendt, at et Interessentskabet mulig paa hvilende Ansvar for Vanrøgt af de paa Fælleden anbragte Dyr maa bæres af ham som Interessentskabets Formand.

Saaledes, som Sagen, der alene er indanket, efter Tiltaltes Begæring, foreligger Overretten til Paakendelse, kan den kun anses at angaa følgende Forhold:

I. I Slutningen af Juni Maaned f. A. modtog Tiltalte til Græsning paa den nævnte Fæled en Røgmand Otto Møller tilhørende Følhoppe med Føl; efter det Oplyste udtalte Tiltalte ved Aftalens Indgaaelse til Møller, at der ganske vist ikke for Tiden var meget Græs, men at det nu, da det begyndte at regne, vilde blive bedre. Hoppen og Føllet, der ifølge Dyrlægeattest ved Udsættelsen begge var fuldtud sunde, trivedes imidlertid ikke paa Fælleden og maa antages efterhaanden at være blevne meget afkræftede, navnlig Føllet, til hvilket Hoppen ikke havde Mælk; men skønt den antagne Hyrde gjorde Tiltalte bekendt hermed, og skønt Tiltalte har indrømmet, at baade Hoppen og Føllet »vare jammerlige at se paa«, foretog han sig intet og sendte ikke Ejeren nogen Underretning, førend Føllet den 19 August f. A. faldt om og døde paa Fælleden, som det efter en afgiven Dyrlægeattest maa antages af Tarmbetændelse.

II. Om Aftenen den 19 August f. A. ved 10-Tiden fik Tiltalte af Politibetjent Kierstein telefonisk Underretning om, at en paa Fælleden til Græsning modtaget Hest af Betjenten var foranstaltet optaget af en paa Fælleden værende uindhegnet Muddergrøft, i hvilken den samme Eftermiddag var falden, og nu var saa nedtaget, at den ikke kunde støtte paa Benene, hvorfor Betjenten anmodede Tiltalte om at tage sig af Hesten. Tiltalte vægrede sig imidlertid ved at tage Affære, saa at Hesten blev liggende paa Fælleden Natten over i Regnvej, og først næste Morgen tilkaldte han Hestens Ejer, der lod den transportere til Landbohøjskolen, men ved Ankomsten herfil var Hesten død af Kakeksi (Afmagring) i Forbindelse med Tarmkatarrh.

For sit ovennævnte under I og II omhandlede Forhold vil Tiltalte,

der maa antages i det Hele at have udvist for ringe Omhu med Hensyn til de betroede Dyr, være at anse efter § 1 i den ovennævnte Lov med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 400 Kr, og Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af samme Lovbestemmelse er anset med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 100 Kr, og hvis Bestemmelse om, at Tiltalte vil have at udrede Sagens Omkostninger, tiltrædes, vil derfor med den anførte Forandring i Bødens Størrelse være at stadfæste.

Hermed endte anden ekstraordinære Session.

Anden ordinære Session.

Onsdag den 1 Oktober.

Nr. 292. Aktieselskabet G. C. Støjholm (Ingen)
 mod
 Fouragehandler P. Johansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet G. C. Støjholm, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 295. Fabrikant, cand. polyt. Hans Juul Bidstrup (Ingen).
 mod
 Handelsfirmaet Simonsen & Weels Eftflgr. (Ulf Hansen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant, cand. polyt. Hans Juul Bidstrup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid

for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner, og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Handelsfirmaet Simonsen & Weels Efterflg., som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 334. Fhv. Mølleeejer **Senius Larsen** (Ingen)
 mod
 Direktør **C. Staugaard** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, fhv. Mølleeejer **Senius Larsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 347. Repræsentant **C. Christensen** (Ingen)
 mod
 Installatør **Niels Munthesen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Repræsentant **C. Christensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder

sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa attale.

Nr. 369. Husejer Poul Petersen (Ingen)
mod
Garmester Johan Lund og Garmester G. A. Matzen (I. Kondrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Husejer Poul Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa attale. Saabør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, Garmester Johan Lund og Garmester G. A. Matzen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 36. Overretssagfører A. Hassing (Ulf Hansen)

mod

Gaardejer P. S. Larsen (Fenger)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at yde Appellanten Erstatning i Anledning af, at en solgt Ejendoms Areal fandtes mindre end forudsat ved Handlen.

Hørsholms Birks ordinære Rets Dom af 19 Oktober 1917: Indstævnte, Gaardejer P. S. Larsen af Søborggaard, bør for Tilltale af Citanten, Overretssagfører A. Hassing, Holte, i denne Sag fri at være. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under

Færdig fra Trykkeriet den 22 Oktober 1919
G. E. C. Gads Forlag.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 23.

Onsdag den 1 Oktober.

Sagen fremlagte, mellem Parterne under 26 September 1916 oprettede Slutseddél ikke ses at være forsynet med Stempel. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten bør Appellanten, Overretssagfører A. Hassing, Birkerød, betale Appelindstævnte, Gaardejer P. S. Larsen, Bregnerødgaard, med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Overretssagfører A. Hassing, til Indstævnte, Gaardejer P. S. Larsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddél af 26 September 1916 solgte Gaardejer P. S. Larsen, Bregnerødgaard, til Overretssagfører A. Hassing en Del af sin Ejendom i Birkerød, »nemlig Huset kaldet Rolighed med tilliggende Have, ca. $\frac{1}{2}$ Td. Land« for 10.000 Kr, hvoraf 2500 Kr betaltes kontant. Ved

Udstykningen viste det sig, at Parcellen kun var 4066 Kv.-Alen stor. Under Anbringende af, at Ejendommen af Ejendomskommissionær Carl A. Harder var averteret til Salg med et Areal af ca. $\frac{1}{2}$ Td. Land, og at Gaardejer Larsen ved Salget havde bekræftet, at Arealet var ca. $\frac{1}{2}$ Td. Land, snarere mere end mindre, søgte Overretssagfører Hassing ved Hørsholm Birks ordinære Ret Gaardejer Larsen til for de manglende 2934 Kv.-Alen at betale ham en Erstatning af 75 Øre pr. Kv.-Alen, alt-saa 2200 Kr 50 Øre eller efter uvildige Mænds Skøn med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 14 December 1916, medens Gaardejer Larsen paastod sig frifundet. Ved nævnte Rets Dom af 19 Oktober 1917 blev Sidstnævntes Paastand taget til Følge, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaet sig tilkendt, op-hævedes.

Denne Dom har Overretssagfører Hassing paaanket her for Retten, hvor han har gentaget sin Paastand for Underretten, medens Appel-indstævnte, Gaardejer Larsen, har paastaet Dommen stadfæstet.

Appellanten gør gældende, at den paa Ejendommen staaende Be-boelsesbygning var gammel og forfalden, og at han kun købte Ejendommen saa dyrt i Tillid til, at Arealet, der ligger i Nærheden af Birkerød Station, i alt Fald kunde sælges som Byggegrund, samt at Appelindstævntes Optræden maatte betragtes som en Garanti for Arealets Størrelse.

Appelindstævnte hævder derimod, at Appellanten forinden Købet selv to Gange havde skridtet Jordstykket af og udtalt som sin For-menning, at Arealet var $\frac{1}{2}$ Td. Land, hvilket Appellanten imidlertid be-strider, at Appelindstævnte, der ikke kendte Arealets Størrelse, sagde, at det var muligt, men at han ikke kunde paatage sig nogen Garanti, og at det var Appellanten selv, der derefter affattede Slutsedlen som sket, samt at det af Forhandlingerne kun fremgik, at Appellanten lagde Vægt paa Boligen, ikke paa Arealets Størrelse. Bygningerne var brandfor-sikret for 13.675 Kr og udlejet for 600 Kr aarlig.

Efter det Foreliggende kan det ikke antages, at Appelindstævnte har paataget sig nogen Garanti for Arealets Størrelse, og det er ikke oplyst, at han har udtalt sig anderledes herom end af ham indrømmet; det er derhos ubestridt, at han ikke kendte Størrelsen heraf. Herefter kan Appellanten ikke gøre Fordring paa nogen Erstatning. At Appelindstævnte har maattet forstaa, at Arealets Størrelse var afgørende for Købet eller for Købesummens Størrelse, er ej heller oplyst, og der er derfor ikke Anledning til at komme ind paa, hvorvidt Appellanten, der ikke har rejst Krav om hele Handlens Tilbagegang, efter Ejendommens Beskaffenhed overhovedet vilde kunne gøre Fordring paa Afslag i Købesummen i Forhold til Arealets Værdi.

Underretsdommen vil herefter være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, vil være at tilkende Appelindstævnte med 100 Kr.

Torsdag den 2 Oktober.

Nr. 341. Højesteretssagfører Liebe
 mod
Hans Jacob Storskov (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 3 og 9 i Lov Nr 401 af 30 Juli 1918.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1919: Tiltalte Hans Jacob Storskov bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 500 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig antaget, at Tiltalte har overtraadt § 3 i Lov Nr 401 af 30 Juli 1918.

Hvad dernæst det andet Tiltalte paasigtede Forhold angaar, findes efter alt Foreliggende hans Forklaring om den i Dommen nævnte Johanne Hansen at maatte forkastes, og idet der herefter maa gaas ud fra, at Tiltalte har modtaget de 250 Kroner for selv at beholde dem, har han herved gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelsen i bemeldte Lovs § 9, 3die Stykke. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lovens § 10, og da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Storskov til Højesterets-sagførerne Liebe og Harboe 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Hans Jacob Storskov, som er født den 22 Januar 1861 og ikke fundet forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af §§ 3 og 9 i Lov Nr 401 af 30 Juli 1918.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ifølge Kontrakt af 16 September 1915 mellem Tiltalte og Bestyrer Johannes Hansen svarede denne i aarlig Leje 600 Kr af en Lejlighed 3die Sal tv. i den Tiltalte tilhørende Ejendom, Valby Langgade 88 C, bestaaende af 4 Værelser m. m. samt Kælder, Pulterkammer og Cykleskur.

Den 5 April 1918 godkendte 5te Huslejenævn for denne Lejlighed en Leje af 750 Kr.

Ved 2 Kontrakter af 14 Oktober 1918 udlejede Tiltalte den ovennævnte Lejlighed til Fabrikant C. Wengel, den ene Kontrakt omfattende 4 Værelser m. m. og mod en helaarlig Leje af 850 Kr, den anden Kontrakt omfattende Pulterkammer, Kælder og Cykleskur mod en aarlig Leje af 100 Kr. I Henhold til begge Kontrakter forudbetaltes $\frac{1}{2}$ Aars Leje for Tiden fra Oktober Flyttedag 1918 til April Flyttedag 1919, for førstnævnte Kontrakts Vedkommende dog kun 375 Kr, nemlig Halvdelen af den godkendte Leje, 750 Kr, idet det var Tiltaltes Hensigt at forelægge Kontrakten angaaende de 850 Kr for Nævnet.

Den 28 Oktober 1918 indgav Tiltalte til Nævnet Andragende om Forhøjelse af Lejen til 850 Kr, hvilket Andragende i Nævnets Møde den 22 November 1918 afsloges. I samme Møde oplyste Lejerens Repræsentant for Nævnet Indgaaelsen af det ovennævnte andet Lejemaal.

Tiltalte har erkendt, at han ved det ovennævnte selvstændige Lejemaal om Pulterkammer m. m. reelt har lagt 100 Kr aarlig paa Lejen uden Nævnets Godkendelse, og han har under Sagen tilbagebetalt Lejeren det for ovennævnte Halvaar betalte Lejebeløb af 50 Kr.

Ved sit nævnte Forhold har Tiltalte overtraadt § 3 i den ovennævnte Lovbestemmelse.

Tiltalen har endvidere Hensyn til, at Wengel ved Lejemaalets Indgaaelse til Tiltalte har betalt 250 Kr, hvilket Beløb Tiltalte har erkendt at have modtaget, dog ikke som Ducør, hvorimod han vil have viderebetalt Beløbet til en Johanne Hansen, som nogle Dage før den 14 Oktober 1918 skulde have lejet ovennævnte Lejlighed af Tiltalte, men atter afslaaet den mod en Godtgørelse af 250 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han — der var kommet under Vejr med, at ovennævnte Johanne Hansen vilde leje en Del af Lejligheden ud — helst vilde af med hende som Lejer, og at han da sagde til hende, straks da hun anden Gang indfandt sig hos ham — for at underskrive Kontrakt — om hun vilde afstaa Lejligheden, hvortil hun erklærede sig villig mod Godtgørelse, hvorefter Tiltalte aftalte telefonisk med en Trediemand, at Wengel for at faa Lejligheden skulde betale ialt 300 Kr, hvoraf nævnte Trediemand efter det Oplyste har oppebaaret 50 Kroner.

Tiltaltes Forklaring om ovennævnte Johanne Hansen er i det væsentlige ubestyrket, men selv om den lægges til Grund findes Tiltalte dog ved sit nævnte Forhold at have overtraadt § 9 i den ovennævnte Lov, idet Ydelsen af de 250 Kr, som han har erkendt at have modtaget, efter hans egen Forklaring er sket i hans Interesse, for at han derved kunde blive af med en for ham ubehagelig Lejer.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte i Medfør af § 10 i Lov Nr 401 af 30 Juli 1918 efter Omstændighederne have at bøde til Københavns Kommunes Kasse 500 Kr samt have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 465.

**Højesteretssagfører Møldrup
m o d
Jens Peter Jensen (Def. Liebe),**

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 August 1919: Arrestanten Jens Peter Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Anker-Jensen, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

**I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:**

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Jens Peter Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 10 August 1873 og ikke fundet forhen straffet ved Dom.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Lagerarbejder Poul Christensen og dennes Broder, Konstruktør Johan Christensen, har forklaret, at de den 3 Maj d. A. Klokken ca. 9½ Aften blev opmærksom paa, at en Person kom ud fra Ejendommen Korsørgade 40 trækkende med en Førstnævnte tilhørende Cykel. Ved deres Henvendelse til ham sagde Personen først, at det var hans Cykel, og derefter at han maatte have taget en forkert Cykel; han fulgte saa med dem tilbage til Korsørgade 40, men der fandtes ikke nogen anden Cykel i Gaarden. Herunder kom Mekaniker Sofus Gothærd Richard til Stede, og det viste sig, at 2 Eger i Cyklen, der havde henstaaet aflaaet i den fornævnte Ejendoms Gaard, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, var overklippet, hvorved den for Cyklen anbragte Laas kunde aftages. Da det bl. a. herved blev dem klart, at Personen havde borttaget Cyklen i tyvagtig Hensigt, gik Johan Christensen for at hente en Betjent, men inden denne kom til Stede, fjernede Personen sig og gik, efterfulgt af Poul Christensen hen til Strandboulevarden, hvor han satte i Løb hen imod Aarhusgade. Paa Hjørnet af denne Gade tabte han en Medlemsbog til »Dansk Arbejdsmandsforbund«, som Poul Christensen tog op. Bogen har vist sig at tilhøre Arrestanten, der derefter den 5 s. M. om Morgen blev sat under Anholdelse paa sin Bopæl, Viborggade Nr 6.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Han har vedkendt sig den fornævnte, under Sagen i Bevaring tagne Medlemsbog og har erkendt at have mistet denne den 3 Maj d. A., men har hævdet, at den er frastjaalet ham allerede om Morgen, da han i Frihavnen havde hængt sin Jakke, hvori Bogen beroede, fra sig. Han har oprindelig nægtet at have været paa Gaden ved 9½-Tiden den 3 Maj, men overfor de af hans Hustru og Døtre afgivne Forklaringer om, at han den anførte Dag først kom hjem Klokken henad 10, har han derefter erklæret, at dette er muligt, hvorimod han hævder, at han ikke var paa Gerningsstedet ved det Tidspunkt, da Tyveriet blev begaaet.

Lagerarbejder Poul Christensen har forklaret, at han i Arrestanten genkender den foran omtalte Person, og at Arrestanten i alt Fald ganske ligner denne.

Konstruktør Johan Christensen har forklaret, at paagældende Person saae ud ganske som Arrestanten, og at han ogsaa mener at genkende Arrestantens Stemme, og Mekaniker Richard har forklaret, at han føler sig ganske sikker paa, at Arrestanten, som han genkender paa Størrelse, Skæg og Ansigtstryk, er identisk med den fornævnte Person, hvem han ligner ganske nøjagtigt.

De nævnte 3 Vidner har aflagt Ed paa deres foran anførte Forklaringer.

Arbejdsmand Ole Martin Olsen har forklaret, at Arrestanten Søndag den 4 Maj d. A. om Aftenen Klokken 6—7 indfandt sig hos ham for at spille Kort og da fortalte Vidnet, at der havde været en Betjent at spørge efter ham, og bad Vidnet, hvem Arrestanten overgav 200 Kr, om at gemme disse Penge for det Tilfælde, at Arrestanten i længere Tid skulde forblive siddende anholdt, og deraf sende Arrestantens Hustru 25 Kr hver Uge; han erklærede, at han vidste slet ikke, hvorfor Betjenten havde forhørt om ham. Olsen har under et Reassumptionsforhør berigtiget sin Forklaring derhen, at Arrestanten kun overgav ham 100 Kr til Opbevaring, medens han tidligere paa Dagen havde modtaget 100 Kr som Laan af Arrestanten, og at Arrestanten kun bad ham om af de 100 Kr at give Arrestantens Hustru 25 Kr den førstkommende Lørdag.

Efter alt det saaledes Foreliggende findes det ikke betænkeligt at anse det for tilstrækkeligt bevist, at det er Arrestanten, som ved den paagældende Lejlighed har tilegnet sig Anmelderens fornævnte, under Sagen til 150 Kr vurderede Cykel.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 374.

Højesteretssagfører Liebe

m o d

Svend Hjalmar Johannes Ottosen (Def. Stein),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1919: Arrestanterne Axel Chresten Sørensen og Svend Hjalmar Johannes Ottosen bør straffes: Arrestanten Sørensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, Arrestanten Ottosen med Tugthusarbejde i 2 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Repsdorph og Sachs, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ottosens Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaankever, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Svend Hjalmar Johannes Ottosen til Højesteretssagførerne Liebe og Stein 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Axel Chresten Sørensen og Svend Hjalmar Johannes Ottosen tiltales: Arrestanten Sørensen for Meddelagtighed i Tyveri eller Hæleri, Arrestanten Ottosen for Hæleri.

Arrestanten Ottosen er født den 17 Marts 1888 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 1 September 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 3 April 1909 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 13 i Lov Nr 129 af 1 April 1905, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved nærværende Rets Dom af 25 Februar 1911 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 28 Juli 1913 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, ved nærværende Rets Dom af 16 April 1915 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, med Tvangsarbejde i 12 Dage og ved Højesterets Dom af 10 December 1915 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Arrestanten Sørensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i November og December Maaneder 1918 og Januar Maaned d. A. har gjort sig skyldig i Hæleri, idet han i mange forskellige Gange — i Størstedelen af Tiden saa godt som daglig — har af en under en særskilt Sag tiltalt Kvinde uden Vederlag til denne modtaget en stor Mængde forskelligt Cykeltilbehør, en Lommekniv og nogle andre Genstande, skønt han var vidende om, at nævnte Kvinde havde erhvervet Tingene ved Tyveri fra A/S Simonsen og Nielsen, fra hvis Lager hun under Arbejde med Rengøring stjal Tingene, der beroede frit fremme. Arrestanten har erkendt, at han i den anførte Tid for den væsentligste Del har haft sit Udkomme ved Afhændelsen af de saaledes af Arrestanten modtagne Ting, der er vurderet til ialt ca. 825 Kr.

Arrestanten Ottosen har erkendt at have i det anførte Tidsrum i mange Gange afkøbt Arrestanten Sørensen Størstedelen af de stjaalne Ting, nemlig ca. 7000 Eger med Nipler, ca. 28 Kjolenet, ca. 75 Cykelkæder, ca. 30 Sadelbetræk, 22—23 Gummislanger, 2 Cykeldæk, 6—7 Cykellaase, en Lommekniv, nogle Cykelklokker, 2—3 Nav og et Par Pedaler, under Sagen vurderet til tilsammen ca. 740 Kr. Arrestanten, der nægter sig skyldig i Hæleri, har for de nævnte Ting betalt Priser, der laa under de Priser, til hvilke han videresolgte dem til Forskellige, som atter købte dem af ham til Priser, der var lavere, for nogle af Tingenes Vedkommende betydelig lavere end de sædvanlige en gros Priser; med Hensyn til de Priser, Ottosen betalte Sørensen, bemærkes, at han for Eger gav 20—25 Kr pr 1000 (en gros Pris 35 Kr pr 1000), for Net og Sadelbetræk 75—85 Øre pr Stk (en gros 1 Kr 20 Øre—2 Kr for Net, ca. 1½ Kr for Sadelbetræk), for Laase 1½ Kr pr Stk (en gros 3 Kr 75 Øre). Arrestantens Købere fandt undertiden Forholdet mistænkeligt og gjorde ham ved flere Lejligheder Spørgsmaal om, hvorvidt han var i lovlig Besiddelse af Genstandene, hvilket han paa det bestemtteste forsikrede, skønt han ikke havde søgt at skaffe sig at vide, hvor Sørensen havde erhvervet Tingene fra. Ottosen gik overfor Sørensen under Navnet Rasmussen, i hvert Fald indtil Sørensen paa tilfældig Maade erfarede hans rette Efternavn, og Sørensen var ubekendt med Ottosens Bopæl; Ottosen indfandt sig hos Sørensen til aftalt Klokkeslet — en Del af Tiden daglig — og afhentede Varerne, som han betalte med det samme. Overfor sin Kæreste, der undertiden fulgte med til den Ejendom, hvor Sørensen boede, gav Ottosen afvisende Svar, naar hun gjorde ham Spørgsmaal om Anledningen til hans Besøg hos Sørensen.

Arrestanten Sørensen har forklaret, at Ottosen i Begyndelsen et Par Gange spurgte, om førstnævnte Arrestant nu ogsaa var kommet ærlig til Tingene, hvad Sørensen da bekræftede, men at han gaar ud fra som givet, at Ottosen vidste, at Effekterne hidrørte fra Tyveri.

Endnu bemærkes, at Arrestanten Ottosen ved sin Anholdelse og i de første Forhør bestemt nægtede at have købt de under Sagen omhandlede Ting af Medarrestanten og afgav en opdigtet Forklaring om, hvorfra han havde de Ting af den omhandlede Beskaffenhed, som det var oplyst, at han havde afhændet, og under Hensyn til alt det saaledes

statning bør forhøjes. Efter de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes der at burde tilkendes Appellanten en Erstatning af 5000 Kroner foruden 348 Kroner i Godtgørelse for Udgifter til Lægehonorar eller ialt 5348 Kroner med Renter. Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelse i Henseende til Sagens Omkostninger i 1ste Instans tiltrædes, vil herefter overensstemmende med en af Appellanten nedlagt subsidiær Paastand kunne stadfæstes.

Sagens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret vil de Indstævnte have in solidum at betale til Appellanten med 500 Kr.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret betaler de Indstævnte, Aktieselskabet Aarhus elektriske Sporvej og Vognstyret A. Rahbeck, En for Begge og Begge for En, til Appellanten, Konsul van der Hude, med 500 Kroner. Saa betaler de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 13 November 1915 ved 2-Tiden om Eftermiddagen havde Hovedappellanten, Vognstyret A. Rahbeck i Aarhus, forladt en Hovedappellanten A/S Aarhus elektriske Sporvej i Aarhus tilhørende Sporvogn ved Stoppestedet ved Trøjborg i nævnte Købstad og ladet den henstaa uden Tilsyn, medens han gik ind i en Cigarbutik for at besøge et Indkøb. I hans Fraværelse tog en Dreng fat i Vognens Haandbremsetag, hvorved Vognen blev sat i Bevægelse; da han ikke kunde sætte Bremsen fast igen, sprang han af Vognen, som derefter i fuld Fart og uden Styret løb ned ad Trøjborgvej og videre ad Skovvej, hvilke Veje begge har stærkt Fald. Paa Skovvej kom en anden Sporvogn, hvori Kontraappellanten, Konsul van der Hude i Aarhus, sad, kørende i modsat Retning. Da Vognstyret paa sidstnævnte Sporvogn saae den modgaende Vogn komme i voldsom Fart uden Fører, slog han Strømmen fra sin Vogn og sprang af denne ligesom dennes Passagerer, alene med Undtagelse af Kontraappellanten, som sad i Bagenden af Vognens Indre, hvorfra han, da han saae den truende Fare, forsøgte at komme ud paa Bagperronen; men forinden han var naaet herud, skete Sammenstødet mellem Vognene med en saadan Voldsomhed, at Vognen, hvori han befandt sig, blev kastet af Skin-

nerne og løb skraat over Gaden ind paa Fortovet, medens den løbske Vogn fortsatte et Stykke nedad Vejen. Begge Vogne blev beskadiget, Forperronerne knuste og de deri værende Ruder splintrede.

Ved Sammenstødet blev Kontraappellanten, der da var henimod 70 Aar gammel, slynget omkuld og tabte straks Bevidstheden. Efter i et tilkaldt Automobil at være kørt til sit Hjem, hvor han atter kom til sig selv, blev han tilset af Læge Lasson, som til Brug under nærværende Sag har afgivet en Erklæring af 23 Juni 1916, i hvilken det om Kontraappellanten udtales: »— — — Han var meget forslaaet; havde over venstre Øje en ca. hønægstor Blodudtrædning og venstre Side af Ansigtet skrammet. Venstre Skulder og Brysthalvdel forslaaet. Meget stærk Ømhed af venstre Hofte og selv minimale Bevægelser af venstre Underextremitet fremkaldte voldsomme Smerter her. Der var desuden Contusioner og Hudafskrabninger paa venstre Knæ og Skinneben samt venstre Arm og Haand og bl. a. Brud af venstre Mellemlaarsben — — — Men medens Tilfældene i Hofte og Underextremitet svandt lidt efter lidt, udviklede der sig hos Patienten Hjernesymptomer: Smerte i Hovedet, Svimmelhed indtil Besvimelse, selv i liggende Stilling, Appetitløshed, Kvalme og Opkastning samt Søvnløshed. Paa Grund af disse Tilfælde forværredes hans Tilstand, da hans Ernæring led, hans Søvnløshed og Smerte pinte ham, og han var jævnlig uklar samt febril. I denne Periode var hans Tilstand i nogle Uger meget kritisk og han led meget. Henvend Juletid kom der en Bedring, saa at han lidt efter lidt i Løbet af Januar Maaned kom saa vidt, at han den 1 Februar kunde forsøge at komme lidt op, og fra 1 Marts at gaa lidt ud; men der hengik endnu en god Maanedstid, inden han kunde paatage sig regelmæssigt Kontorarbejde. Han maatte bevæge sig med Varsomhed, da han nemt blev svimmel, og endnu kan han af og til have Anfald af Svimmelhed. Ihvorvel det nu ser ud til, at Patienten vil komme ud af sin lange Sygetilstand uden udpræget varig Skade, saa kan man ikke helt overse, at jævnlig Svimmelhed og hans jævnlige Klager over Hukommelsestab kan skyldes hans Ulykkestilfælde, og det maa fremhæves, at han var ganske rask, da dette indtraf. At hans Tilstand i længere Tid var svævende mellem Liv og Død, og at han under sit Sygeleje har lidt store Smerter, bør vel ogsaa fremhæves; iøvrigt synes han nu at være restitueret.

Under nærværende Sag har derefter Kontraappellanten, der driver Forretning som Skibsmægler, i 1ste Instans ved Aarhus Købstads ordinære Ret søgt Hovedappellanterne og nedlagt Paastand om, at de in solidum tilpligtedes at betale ham

1) Erstatning for fuldstændig Uarbejdsdygtighed fra 13 November 1915 til ultimo Februar 1916 incl.,

2) Erstatning for delvis Arbejdsdygtighed i Marts 1916, begge Dele efter Rettens Skøn, dog ikke udover 8000 Kr,

3) Erstatning for Svie og Smerte efter Rettens Skøn, dog ikke udover 2000 Kr,

4) Erstatning for Udlæg til Lægehonorar

a) Dr. med. Strandgaard	Kr 20,00
b) Læge Lasson	— 300,00
c) Overlæge Chr. Riis	— 20,00
d) Læge Kjærtinge	— 8,00
e) Læge Lasson for Afgivelse af fornævnte Erklæring	— 20,00

Kr 368,00

tilligemed Renter 5 pCt p. a. af de Beløb, der maatte blive tilkendte fra Forligsklagens Dato, den 30 Juni 1916, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Hovedappellanterne, der paastod sig frifundet mod Betaling af 348 Kr i Lægehonorarer, tilpligtede in solidum at betale Kontraappellanten 5348 Kr tillige med Renter heraf, som paastaaet, samt at godtgøre ham Processens Omkostninger i 1ste Instans med 200 Kr, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Hovedappellanterne har erkendt, at der i Medfør af den Koncession, i Henhold til hvilken Sporvejsselskabet driver sin Virksomhed, paa-hviler dem Pligt til at erstatte »al den Skade, som ved Sporvejens Drift tilføjes enten Personer eller Gods, der befordres med Sporvejen«, med mindre det af Koncessionshaverne bevises, »at det enten er den Skadelidendes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at Skaden er bevirket ved uafvendeligt Tilfælde«. Idet der nu kan ses bort fra Hovedappellanternes ganske ubeviste Anbringende om, at det tildels skulde kunne tilskrives Kontraappellanten selv, at Skaden antog saa stort Omfang som sket, fordi han ikke forblev inde i Vognen, men søgte ud paa Bagperronen, bliver Spørgsmaalet, hvorvidt der kan tilkomme Kontraappellanten Erstatning udover de 348 Kr, som Hovedappellanterne har erklæret sig villige til at godtgøre ham.

Hvad først det af Kontraappellanten rejste Krav paa Erstatning for Uarbejdsdygtighed og delvis Arbejdsdygtighed angaar, har Hovedappellanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand henvist til, at det af en af Kontraappellanten selv fremlagt Oversigt over hans Indtægter i de to Aar, i hvis henholdsvis Slutning og Begyndelse hans Sygeleje og Arbejdsudygtighed fandt Sted, fremgaar, at hans Nettofortjeneste i disse endog har oversteget det Beløb, 2000 Kr pr Maaned, som han selv har angivet som sin sædvanlige Gennemsnitsindtægt. De har i Forbindelse hermed anført, at den Omstændighed, at Forretningen under Kontraappellantens Sygdom er blevet ført videre af hans Søn, der tillige er hans Kompagnon, og af hans Forretningspersonale, af hvilke flere i en Aarrække har været i hans Tjeneste, sammenholdt med det om Forretningens samlede Indtægt Oplyste, gør det overvejende sandsynligt, at Kontraappellantens midlertidige Fraværelse fra Ledelsen af Forretningen, takket være dennes Organisation, ikke har medført nogen Nedgang i Forretningens Indtægter og altsaa heller ikke noget Tab for ham. Imidlertid findes det om Indtægterne oplyste ikke at udelukke, at Kontraappellantens Virksomhed i det paa-gældende Tidsrum, der falder i en for Skibsfarten stærkt opadgaende Periode, kan have unddraget ham Indtægter, der ellers vilde være til-

faldet ham eller foraarsaget ham ekstraordinære Udgifter, for hvilke der kunde tilkomme ham Godtgørelse. Til Vejledning ved Rettens Skøn i saa Henseende har Kontraappellanten fremlagt en sammenhængende Oversigt over hans Forretnings Bruttoindtægt ved Skibes Ekspedition og Klarering i Tiden fra 13 November 1914 til 31 Marts 1915 og den tilsvarende Periode i 1915—16, af hvilken Oversigt det fremgaar, at Bruttoindtægten ved denne Gren af Kontraappellantens Forretning under hans Fraværelse har været 3201 Kr 19 Øre mindre end det foregaaende Aar, hvorhos han har anført, at han for Overarbejde har betalt to Medarbejdere hver 500 Kr. Naar imidlertid henses til, at Kontraappellantens Indtægt af Forretningen, efter hvad der er ubestridt, har været betydelig større i Aarene 1915 og 1916 end i tidligere Aar, vil der ikke af de anførte Data kunne udledes Støttepunkter af Betydning for Bestemmelsen af det Tab, Kontraappellanten maatte have lidt ved midlertidig at have været forhindret i at deltage i Forretningens Ledelse. Ikke desto mindre maa der gaas ud fra, at han har lidt saadant Tab, og dette findes i Mangel af nærmere Oplysning om dets Størrelse passende at kunne bestemmes til 2500 Kr, hvilket Beløb Hovedappellanterne derfor vil have at erstatte ham. I Godtgørelse for Svie og Smerte findes der under Hensyn til at de ham tilføjede Læsioner ikke kan antages at have medført blivende Følger, passende at kunne tilkendes ham 500 Kr.

Idet det endelig maa paahvile Hovedappellanterne at erstatte Kontraappellanten de ovenfor opgjorte Lægehonorarer til Beløb 368 Kr dog med Fradrag af det Læge Lasson for Udstedelsen af den fornævnte Erklæring af 23 Juni 1916 udbetalt Honorar af 20 Kr, der maa henregnes til Procesomkostningerne, eller til Rest 348 Kr, vil Hovedappellanterne være at tilpligte in solidum at betale Kontraappellanten ialt 3348 Kr tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at en af Kontraappellanten den 1 Juli d. A. for Overretten fremlagt Protokolation ikke er udfærdiget paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 443.

Højesteretssagfører Graae

mod

Hans Christian Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 21 Juni 1919: Tiltalte, Arrestanten Hans Christian Andersen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og udrede Sagens

og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører L. Ørum, 20 Kr og til Defensor, Sagfører H. F. Andersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 100 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 100 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Andersen til Højesteretssagførerne Graae og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Fjends-Nørlyng Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Hans Christian Andersen, der er født den 4 Marts 1883 og tidligere har været anset ved Overrettens Dom af 8 Januar 1917 efter Straffelovens § 228 i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, sat under Tiltale for Tyveri.

1. Den 8 Januar d. A. om Aftenen mellem Kl. 6½ og 9 bortkom en Savværksejer Jens Hermansen af Lindum Skov tilhørende Herrecykel, som af Ejeren var hensat ved en offentlig Vej i Lindum By. Den 16 Maj s. A. kom Tjenestekarl Poul Nielsen af Hejring kørende til Cykelhandler Niels Larsen i Klejtrup paa en Herrecykel, som Cykelhandleren og hans Svend begge genkendte som den fra Hermansen bortkomne, dog at Cyklen havde faaet andet Dæk og anden Slange paa Forhjulet, ligesom en Taske og en Mærkeplade var fjernet. Nævnte Poul Nielsen har forklaret, at han den foregaaende Dag havde købt Cyklen af Arrestanten, der tjente hos Gaardejer Peter Christian Andersen, ligeledes af Hejring, for et Beløb af 65 Kr, som endnu ikke var betalt. Ved hans Køb af Cyklen sad der et gammelt Dæk og en gammel Slange paa Forhjulet, begge Dele tog Nielsen af og satte andet paa i Stedet. Arrestantens Husbond, den ovenfor nævnte Gaardejer P. Chr. Andersen, har forklaret, at Arrestanten havde tjent ham siden den 1 Februar d. A. Nogen Tid derefter, vistnok den 12 Marts d. A., saa Husbonden om Morgenen en Cykel staa i sin Lade, og da han ikke tidligere havde set Karlen i Besiddelse af Cykel, iagttog han

den nøje, hvorhos han spurgte, hvad det var for en Cykel. Arrestanten svarede hertil kort, at det var hans. Cyklen var dengang forsynet med et godt Fordæk, ligesom der var Taske paa den, men om Aftenen samme Dag lagde Husbonden Mærke til, at det gode Dæk paa Forhjulet var aftaget og erstattet med et gammelt, hvorhos Tasken var borte.

Arrestanten har forklaret, at han i Klejtrup en Aften, vistnok i Slutningen af Februar d. A., af en Person ved Navn Oluf — hvis Efternavn han ikke kender, men med hvem han for 8 à 9 Aar tilbage har tjent sammen med paa Gaarden Eriksborg — for 50 Kr har købt den heromhandlede Cykel, som han den 15 Maj d. A. solgte til Tjenestekarl Poul Nielsen for 65 Kr, og denne Forklaring har han fastholdt, uagtet bemeldte Oluf, hvis Navn er Oluf Peter Hytteballe, og som er fundet boende i Svendborg, har til en Politirapport udsagt, at han aldrig har været i Klejtrup og aldrig til Arrestanten eller andre har solgt en Cykel.

Da Arrestanten har været i Besiddelse af Cyklen, da Savværks-ejer Jens Hermansen inden Retten edelig har forklaret, at han genkender Cyklen som sig tilhørende, dog at Dækket og Slangen paa Forhjulet ikke er hans, og at den er frakommet ham uden hans Vidende og Vilje, da forommeldte Cykelhandler Niels Larsen og dennes Svend, Peter Steffen Pedersen, ligeledes med Ed har bekræftet deres fornævnte Forklaring om, at de genkender Cyklen som tilhørende Hermansen, dog at Dækket og Slangen paa Forhjulet ikke er Hermansens, da Arrestanten paa den Tid, Cyklen blev borte, opholdt sig som arbejdsløs i Hobro, hvorfra Afstanden til Lindum ikke er stor, og da Arrestanten tidligere er fundet skyldig i Cykeltyverier, som han haardnakket benægtede, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanten ved Tyveri har sat sig i Besiddelse af Cyklen. Denne er — uden Fordæk og Slange — vurderet til 150 Kr — Arrestanten har dog forment, at dens Værdi kun er 100 Kr — og udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning. Det Dæk og den Slange, som var paa Cyklen ved dens Borttagelse, er ansat til en samlet Værdi af 30 Kr, hvortil Arrestanten intet har haft at bemærke; ogsaa med Hensyn hertil har Hermansen frafaldet Krav paa Erstatning.

2. Under den mod Arrestanten i Anledning af Cykeltyveriet foretagne Undersøgelse fandtes i hans Besiddelse en Lommekniv, der af Husbonden, fornævnte P. Chr. Andersen, genkendtes som tilhørende en Slægtning af ham. Bemeldte Slægtning, Gaardejer Niels Kristian Jensen af Bladsgaard, har forklaret, at han i Paasken d. A. besøgte Arrestantens fornævnte Husbond. Ved Bordet sad han en Dag ved Siden af Arrestanten og havde da sin Lommekniv fremme, og siden den Tid har han savnet den. Arrestanten har benægtet at have stjaalet Kniven, som han angiver engang at have købt, hvorhos han har udsagt, at han ikke kan kende Jensen som en Person, han tidligere har set. Fornævnte N. K. Jensen saavel som hans Tjenestekarl, Niels Marius Mikkelsen, der har solgt Husbonden Kniven, og hans Tjenestepige, Sørine Nielsen, har edelig forklaret at genkende oftnævnte Kniv, dog

med det Forbehold, at der kan eksistere en anden eller andre Knive ganske lig den heromhandlede. Lommekniven er vurderet til 5 Kr, mod hvilken Vurdering Arrestanten intet har haft at indvende, og udleveret til Ejeren, N. K. Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten havde Ophold paa Gaarden i Hejring, dengang Lommekniven forsvandt, og da han som meldt er fundet i Besiddelse af den, findes det efter de afgivne edelige Forklaringer og det ovenfor under 1 Anførte om hans tidligere Forhold heller ikke med Hensyn til Lommekniven betænkeligt at statuere, at han ved Tyveri har sat sig i Besiddelse af den.

For det af Arrestanten i de foranførte Henseender udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med en Straf, der i Henhold til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13 efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 3 Oktober.

Nr. 460. Højesteretssagfører V. Kondrup
 mod
Niels Laurits Kristian Hansen (kaldet Svanholm)
 (Def. Ulf Hansen),
 der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 28 Juni 1919: Arrestanten Niels Laurits Kristian Hansen, kaldet Svanholm, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jens Rasmussen og Gram, henholdsvis 25 Kr og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1919: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne V. Byrdal og H. Steinthal, betaler Arrestanten Niels Laurits Kristian Hansen, kaldet Svanholm, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler Tiltalte Niels Laurits Kristian Hansen (kaldet Svanholm) til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Niels Laurits Kristian Hansen, kaldet Svanholm, der er født den 21 Maj 1899 og tidligere anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 27 Juli 1918 efter Straffelovens §§ 229 og 228, jfr. § 46, med Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende saavel efter hans Begæring som paa det Offentliges Vegne fra Odense Købstads hertil indankede Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Arrestanten i Tiden mellem den 5 eller 6 og 19 Maj d. A. i 5 forskellige Gange har stjaaet 5 Herrecykler, der alle var henstillede paa offentlig Gade eller Plads i Odense. Cyklerne havde en samlet Værdi af 437 Kr og tilhørte henholdsvis Kontorbestyrer A. Køhn, Dansk Spareselskab, Opvarter J. Eriksen, Typograf Ejnar Christensen og Premierløjtnant V. Brean.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med en Straf, der ved den fornævnte Ekstrarets Dom af 28 Juni d. A. passende er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og nævnte Dom, ved hvilken det derhos rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 470. Højesteretssagfører Aagesen

mod

Christian Thorvald Herman Frederik Nielsen (Def. Graae),

der tiltales for Tyveri.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 30 Maj 1919: Arrestanten Christian Thorvald Herman Frederik Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møller, 25 Kr, og til Defensor, Sagfører Olesen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 August 1919: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Thorvald Herman Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne Aagesen og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Christian Thorvald Herman Frederik Nielsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 13 December 1895, har tidligere været anset ved Kronborg østre Birks og Hellebæk Birks Ekstrarrets Dom af 8 December 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved samme Rets Dom af 26 April 1916 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Helsingør Købstads Ekstrarrets Dom af 19 Juli 1916 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, lempet Tillægsstraf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og ved Ringsted Købstads Ekstrarrets Dom af 5 September 1918 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, kom Arrestanten, der i henimod 3 Uger havde opholdt sig som erhvervsløs i Aalborg og denne Købstads nærmeste Omegn, Klokkeren ca. 10½ om Aftenen den 29 April 1919 til en ved Teglværksgaarden i N. Uttrup beliggende Ladebygning, hvis Porte var aflukkede. Paa Bygningens nordre Side fandtes imidlertid i en Højde fra Jorden af 122 cm en 40 cm bred og 57 cm høj aabentstaaende Lem, som alene var bestemt til at skaffe Lys i det indvendige Rum, og ved Udstigning gennem denne Lem begav Arrestanten sig derpaa ind i den nævnte Lade, hvorfra han tilegnede sig en Kusk Niels Berthelsen af N. Uttrup Mark tilhørende Regnfrakke, en Kusk Martinus Nielsen af N. Uttrup tilhørende Jægerfrakke samt en Kørekappe og et Par Træskostøvler, hvilke sidste Genstande tilhørte Kusk Jørgen Andersen, ligeledes af N. Uttrup. Med de nævnte Effekter, der alle beroede frit fremme i Laden, steg Arrestanten atter ud gennem Lemmen og begav sig til Gaarden »Lykkeseje«, hvor han overnattede i en Udbygning; næste Morgen maatte han, som da blev vist ud, forlade sidstnævnte Gaard uden at medtage andet af det nævnte end Træskostøvlerne, men noget senere begav han sig tilbage og erholdt da udleveret de tre ovennævnte Stykker Beklædningsgenstande, som det var hans Agt at afhænde, uden at dette dog

var lykkedes ham, da han den 30 April Klokken 2 om Eftermiddagen blev anholdt. De borttagne Effekter er alle bragte tilstede under Sagen og tilbageleveret Ejerne efter at være vurderet saaledes: Regnfrakken og Jagtfrakken hver især til 2 Kr, Kørekappen til 20 Kr og Træskostøvlerne til 6 Kr.

Efter Arrestantens Forklaring var det en omstrefjende Mandsperson, som han vil have lært at kende i Aalborg under Betegnelsen »Fynboen«, der havde rettet Opfordring til ham om at gaa ud til N. Uttrup og deltage i Tilegnelsen af de oftnævnte Sager, som Personen havde lagt Mærke til i Laden under et tidligere Natteophold sammesteds. Arrestanten har derhos udsagt, at »Fynboen« var med til Indstigningen gennem Lemmen og deltog i Tilegnelsen af Genstandene, ligesom han ogsaa var med til at overnatte ved »Lykkeseje«, hvorimod han havde forladt Arrestanten, inden denne som meldt vendte tilbage til sidstnævnte Ejendom for at afhente, hvad han havde maattet efterlade dér. Det er ikke lykkedes at bringe den saaledes omforklarede Mandsperson til Stede under Sagen eller fremskaffe nogen nærmere Oplysning om ham.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 317. Højesteretssagfører I. Kondrup
 mod
Kristian Nordkap (Def. Levy),

der tiltales for Vold mod Politiet og for Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Lemvig Købstads og Skodborg Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1918: Tiltalte Kutterfører Kristian Nordkap af Frederikshavn, bør til Statskassen bøde 500 Kr eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage samt betale de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Orla Buhl, 40 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 30

Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Nordkap til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Levy 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herredes Ekstraret indankede Sag er Kristian Nordkap sat under Tiltale for Vold mod Politiet og Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Tiltalte, der er født den 27 Marts 1876, er ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet bortset fra, at han i adskillige Tilfælde har vedtaget Bøder for Beruselse, Værtshusuorden og Slagsmaal.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der er Fører af en Fiskekutter, sammen med sin Styrmand, Christian Karelius Mathiasen, ved 11-Tiden om Aftenen den 1 September f. A. færdedes i Lemvigs Gader i beruset Tilstand, og at de begge, dog navnlig Mathiasen, udviste en støjende Adfærd og ved Tilraab og paa anden Maade forulempede de forbipasserende, samt at de ved deres Adfærd foranledigede, at der samlede sig et større Opløb, for hvilket Forhold Mathiasen for sit Vedkommende har vedtaget at betale en Bøde af 100 Kr til Købstadens Politikasse. Efter at Politibetjent Slej og Styrmand Henry Larsen havde gjort nogle forgæves Forsøg paa at faa dem til at gaa ombord i Tiltaltes i Lemvig Havn henliggende Fiskekutter, besluttede Slej sig efter sin Forklaring til at sætte Mathiasen som den værste af Urostifterne under Anholdelse, hvorfor han greb ham i Armen og førte ham hen ad Raadhuset til; men Tiltalte greb nu ogsaa fat i Mathiasen og trak ham til sig, saaledes at Slejs Tag glippede, idet han samtidig udtalte, at Mathiasen sejlede med ham, og han var Skipper, og han skulde bestemme, hvad der skulde gøres med Mathiasen. Efter hvad Slej videre har forklaret, aftog Tiltalte nu sin Frakke, som han kastede hen til Mathiasen, og stillede sig lige op ad ham i Kampstilling med begge sine Arme bøjede opad foran sig og med begge Hænder knyttede. Da Slej antog, at det trak op til Kamp, kastede han sit Regnslag fra sig. Det kom dog ikke til Kamp, hvorimod Tiltalte overfusede Slej med Skældsord. Da Tiltalte derefter blev lidt roligere og tog sin Frakke paa igen, tog Slej ham i Armen for at føre ham til Raadhuset. Tiltalte gjorde Modstand, og Slej havde fat

i ham med begge Hænder, da han saae Politibetjent Fomsgaard komme løbende ham til Hjælp. Sidstnævnte Betjent har forklaret, at han, der an saa Situationen for faretruende for Slej, straks greb fat i Tiltaltes højre Arm; men da han mærkede, at han ikke kunde holde ham, trak han sin Stav frem og slog Tiltalte nogle Slag med den over Armen. Tiltalte spændte nu Ben for Fomsgaard, saa at han faldt, men uden at slippe sit Tag, og da han kom paa Fode igen, tildelte han med Staven Tiltalte nogle flere Slag, hvorefter det ene ham uforvarende ramte Tiltalte i Panden, saa at der fremkom et blødende Saar. Ved forenede Kræfter lykkedes det nu de to Politibetjente at transportere Tiltalte til Arresten; men under Transporten gjorde han voldsom Modstand, saaledes at det blev nødvendigt at transportere ham paa en Vogn, og Betjent Fomsgaard saa sig flere Gange nødsaget til at benytte Staven. Ogsaa i Arresten var han ustyrlig, vilde ikke lade sig forbinde af to tilkaldte Læger, men forlangte at komme paa Sygehuset og løb Hovedet ind i Maven paa Betjent Fomsgaard, som afbødede Stødet med Arrestnøglen, han havde i Haanden, ved hvilken Lejlighed Nøglen ramte Tiltalte i Panden. Politibetjentenes Forklaring er i det Væsenlige blevet bestyrket ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, i hvilken Henseende dog bemærkes, at Kontorist Osvald Augustinus Ingvard Andersen har forklaret, at det var Slej, som først tog sin Kappe af, og at Fomsgaard efter hans Formening allerede havde sin Stav i Haanden, da han løb Slej til Hjælp, og med denne Stav straks slog Tiltalte det nævnte Slag i Hovedet, ligesom ogsaa enkelte andre Vidners Forklaring gaar ud paa, at Fomsgaards første Slag straks ramte Tiltalte i Hovedet.

Tiltalte har forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at forulempe Politiet, men kun at passe paa sin Styrmand, der er meget fordrunken og galsindet, og det var ogsaa derfor, han tog fat i ham, da Betjenten havde anholdt ham, idet han ikke gjorde sig klart, at han derved gjorde sig skyldig i en Forbrydelse mod Øvrigheden. Bortset herfra har han intet haft at erindre mod Betjentenes Forklaring med Undtagelse af, at han efter sin Forklaring ikke kan huske, at han har faaet nogle Slag over Armen af Politistaven, men at det første og eneste Slag, han erindrer, er det Slag, han fik oven i Hovedet, hvorhos han har tilføjet, at han efter at have faaet dette Slag intet kan erindre af det Passerede.

Efter Omstændighederne maa det herefter anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte med Vold har modsat sig sin egen Anholdelse og ligeledes med Vold har forhindret Mathiasens Anholdelse. Da det derhos ikke efter det i Sagen oplyste kan antages, at han paa Grund af Beruselse skulde have været fuldstændig eller delvis utilregnelig, er han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 108 II med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til en Statskassens tilfaldende Bøde paa 500 Kr, subsidiært simpelt Ftnngsel i 50 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 6 Oktober.

Nr. 238. Højesteretssagfører Ulf Hansen
mod
Jens Espersen (Def. Trolle),

der tiltales for Overtrædelse af § 75 i den under 25 Marts 1914 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Aarhus Købstad.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 8 November 1918: Tiltalte Fiskegrosserer Jens Espersen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Politikassen bøde 400 Kr samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1919: Tiltalte Jens Espersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 25 Kr til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at de i Salteriet forefundne Varer, som ved den i Dommen omtalte Lejlighed blev konfiskerede og tilintetgjorte, har været skadelige for Sundheden, og at de af Tiltalte har været bestemte til Salg til Menneskeføde, uagtet Tiltalte maatte være paa det Rene med deres Beskaffenhed. Herefter findes Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger var selvstændig Leder af Forretningen, hvis Indehaver var Aktieselskabet H. P. Brammer, at have overtraadt § 75 i Sundhedsvedtægten for Aarhus, og han vil derfor være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Politiretsdommen sket, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Hansen og Trolle tillægges der i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, hvilke Salarier tillige med de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier udredes af Tiltalte Jens Espersen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Politiret indankede Sag er Tiltalte Jens Espersen, der er født den 3 Februar 1888, og som ikke

sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 398.

Grosserer **A. Knoth** (Ingen)

mod

Chr. Heiden (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer A. Knoth, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthanikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 401. Enkefru **Margrethe Pedersen**, som hensidder i uskiftet Bo efter hendes nu afdøde Mand, Proprietær N. **Pedersen**, samt Proprietær M. **Pedersen** (Ingen)

mod

F. Brix (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Enkefru Margrethe Pedersen, som hensidder i uskiftet Bo efter hendes nu afdøde Mand, Proprietær N. Pedersen, samt Proprietær M. Pedersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 378.

Højesteretssagfører Bache

m o d

Andreas Christian Madsen, Niels Hansen Knudsen, Hans Jacob Hansen og Lars Christian Madsen (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr 159 af 6 August 1914, jfr. Lov Nr 26 af 5 Februar 1915.

Kolding Herreds Politirets Dom af 15 Februar 1919: Tiltalte Andreas Christian Madsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, Tiltalte Niels Hansen Knudsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, Tiltalte Hans Jacob Hansen til samme Fængsel i 40 Dage, Tiltalte Lars Christian Madsen til samme Fængsel i 16 Dage samt Arrestanten Ejnar Bohnsen til samme Fængsel i 40 Dage, medens Tiltalte Ole Petersen Marschall til Statskassen bøder 100 Kr. Til Statskassen bør Tiltalte Andreas Christian Madsen, Niels Hansen Knudsen, Ole Petersen Marschall og Hans Jacob Hansen derhos udrede henholdsvis 3600 Reichsmark, 300 Reichsmark, 260 Reichsmark og 240 Kr. Saa udreder de Tiltalte og Arrestanten hver for sig de med deres Arrestophold forbundne Omkostninger, samt denne Sags øvrige Omkostninger solidarisk. De idømte Erstatninger og Bøden at udrede inden 3 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 April 1919: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Beløb, der af de Tiltalte Andreas Christian Madsen og Niels Hansen Knudsen vil være at udrede til Statskassen, bestemmes til henholdsvis 1020 Kr og 200 Kr. Saa udreder de Tiltalte og En for Alle og Alle for En Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 30 Kr til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorved bemærkes, at der, saaledes som Sagen foreligger oplyst, ikke vil kunne paalægges de Tiltalte Knudsen, Hansen og Lars Christian Madsen at udrede en Del af den Tiltalte Andreas Madsen idømte Erstatning in solidum med denne.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Andreas Christian Madsen, Niels Hansen Knudsen, Hans Jacob Hansen og Lars Christian

Madsen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Bache og Harboe 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmissér er saalydende:

Under nærværende fra Kolding Herreds Politiret indankede Sag — der i 1ste Instans tillige angik tvende Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret — er Andreas Christian Madsen, Niels Hansen Knudsen, Hans Jacob Hansen og Lars Christian Madsen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr 159 af 6 August 1914, jfr. Lov Nr 26 af 5 Februar 1915.

Tiltalte Andreas Madsen er efter sin Forklaring født i Sønderjylland den 27 April 1879 og har i første Halvdel af Aaret 1918 tvende Gange i Politiret vedtaget at erlægge Bøder, nemlig dels 20 Kr til Kolding Købstads Kæmnerkasse for Overtrædelse af Næringsloven og 250 Kr til Statskassen for Overtrædelse af Bekendtgørelserne af 1 Februar 1917 og 19 Maj s. A., dels 800 Kr til Statskassen for fornyet Overtrædelse af de 2 sidstnævnte Bekendtgørelser.

De Tiltalte Knudsen og Hansen er fødte henholdsvis den 13 Juni 1884 og den 5 Marts 1873 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Tiltalte Lars Madsen er født den 11 September 1879 og har tidligere været anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 23 Januar 1917 efter Straffelovens § 270 i Medfør af Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13 med samme Art Fængsel i 60 Dage. Bemeldte Tiltalte har derhos ifølge sin Forklaring siddet arresteret nogle Dage i Sommeren 1918 som sigtet for Tyveri.

Efter at Tiltalte Andreas Madsen, der ejer en Ejendom i Bramdrup Sogn, og Tiltalte Knudsen, der ernærer sig som Handelsmand, var trufne sammen i Kolding med Tiltalte Lars Madsen, der i Egenskab af Fødermester paa Ballegaard beboede et Hus lige ved den sønderjyske Grænse paa et Sted, hvor denne dannes af et Aaløb, kom det paa Tale mellem dem, at de tvende Førstnævnte skulde komme til Sidstnævntes Bolig for at undersøge, om det der kunde lade sig gøre at føre Varer ind i Sønderjylland. Stedet blev derpaa beset, og Tiltalte Andreas Madsen tildannede med Tiltalte Knudsens Hjælp et Bræt til Brug ved Overgang over Aaløbet. Herefter har Tiltalte Andreas Madsen ifølge sin Erkendelse i Tiden fra kort efter Jul 1918 til henimod Udgangen af Januar Maaned 1919 i fire forskellige Gange ført over Grænsen paa det nævnte Sted ialt 300 Pund Chocolate, som han af forskellige Personer fra den sønderjyske Side har faaet betalt med ialt 3600 Reichsmark. De tre første Gange blev bemeldte Tiltalte bistaet af Tiltalte Knudsen og den sidste af disse Gange tillige af Tiltalte Hansen, der er Vognmand i Taps, og som da kørte for dem. Den fjerde Gang kørte Tiltalte Hansen ligeledes for Tiltalte Andreas Madsen, som yderligere

bistodes af en af de i 1ste Instans Medtaltale, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret.

Tiltalte Knudsen har erkendt for sin Medvirksomhed ved Udførelsen af Chocoladen at have modtaget første Gang 100 Reichsmark og anden Gang vistnok 150 Reichsmark, medens han den tredje Gang intet Vederlag vil have erholdt, idet han — efter hvad han har erkendt — da selv for egen Regning medførte 25 Pd. Chocolate, som han paa den anden Side af Grænsen afhændede for ialt 300 Reichsmark. Tiltalte Knudsen har derhos, ligeledes ifølge sin Erkendelse, en Gang uden Bistand af Andre bragt et Parti Chocolate, stort 25—30 Pd., over Grænsen og der faaet det betalt med 12 Reichsmark pr Pund.

Tiltalte Hansen har vedgaaet at skulle have Vederlag for sin ovenommeldte Kørsel, men han har udsagt, at Regnskabet mellem ham og Tiltalte Andreas Madsen ikke blev endelig opgjort, fordi der opstod Uenighed i Anledning af, at nogle Varer var bortkomne. Tiltalte Hansen har derhos erkendt, at han ved 2 andre Lejligheder har ført Chocolate over den sønderjyske Grænse, nemlig en Gang 60 Pd. ved Frederikshøj og en anden Gang 10 Pd. ved Hejls, som han i alt Fald for en Del vil have overladt vederlagsfrit til sin i Sønderjylland bosatte Kæreste.

Tiltalte Lars Madsen har erkendt, at han tre Gange har ydet de andre Tiltalte Bistand ved den ovenommeldte Chocolades Overførelse over Grænsen og herfor modtaget ialt 120 Kr, samt at han derhos for egen Regning har udført til Sønderjylland 6 Pd. Sukker, som han herefter har solgt for 2 Reichsmark pr Pd.

Den saaledes udførte Chocolate var for samtlige Partiers Vedkommende af de Paagældende forud opkøbt her i Riget, og Tiltalte Andreas Madsen har forklaret, at han efter Tiltalte Hansens Anmodning yderligere har opkøbt og til ham afgivet 25 Pd. Chocolate, men dette Parti har Tiltalte Hansen benægtet at have udført til Udlandet, og overfor denne Benægtelse er der ikke paa dette Punkt tilvejebragt Bevis imod ham.

Idet de Tiltalte ved at udføre Chocolate og Sukker har handlet i Strid med Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr 67 af 17 Marts 1916 og Nr 271 af 2 September 1915, vil de for deres ommeldte Forhold være at anse efter § 2 i Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914, jfr. Lovene om Tillæg til samme Lov af 29 Oktober 1914 og 5 Februar 1915, med Straffe, der efter Omstændighederne findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Tiltalte Andreas Madsen i 60 Dage, for hver af de Tiltalte Knudsen og Hansen i 40 Dage og for Tiltalte Lars Madsen i 16 Dage. Ved samme Dom er det derhos rettelig paalagt de Tiltalte Andreas Madsen, Knudsen og Hansen at erstatte Statskassen Værdien af de af dem udførte Varer, men medens bemeldte Værdi for Tiltalte Hansens Vedkommende ved Dommen rettelig er bestemt til 240 Kr, findes Værdibeløbene iøvrigt at maatte bestemmes saaledes: for Tiltalte Andreas Madsens Vedkommende til 1020 Kr og for Tiltalte Knudsens Vedkommende til 200 Kr. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger — som det er paalagt de Tiltalte at udrede

delvis hver for sig, delvis solidarisk med hverandre og med de i 1ste Instans Medtiltalte — for de Tiltaltes Vedkommende tiltrædes, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste med den efter det Foranførte i Henseende til Erstatning flydende Forandring.

Tirsdag den 7 Oktober.

Nr. 314.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Niels Jønsson Cederstrøm og Søren Martinus Jensen (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Lov vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m. af 3 August 1917 § 1, jfr. § 9, og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 November 1917, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af samme Ministeriums Bekendtgørelse af 3 Oktober (3 Juli) 1917.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Politirets Dom af 4 November 1918: De Tiltalte, Skrædermester Niels Jønsson Cederstrøm af Aarhus og Overretssagfører Søren Martinus Jensen af Hornslet, bør til Statskassen bøde henholdsvis 800 Kr og 400 Kr, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Tiltalte Vinter bør for Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Februar 1919: I Henseende til den Tiltalte Niels Jønsson Cederstrøm idømte Bøde bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Søren Martinus Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder Tiltalte Cederstrøm og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jønsson Cederstrøm til Højesteretssagførerne Trolle og Bache 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nørresundby Købstad og Kjær Herreds Politiret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Skrædermester Niels Jønsson Cederstrøm og Overretssagfører Søren Martinus Jensen for Overtrædelse af Lov vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m. af 3 August s. A. § 1, jfr. § 9, og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 November s. A., Førstnævnte tillige for Overtrædelse af samme Ministeriums Bekendtgørelse af 3 Oktober (3 Juli) s. A. Af de Tiltalte, af hvilke Cederstrøm efter eget Opgivende er født i Sverrig den 18 December 1865, medens Jensen er født den 22 Oktober 1869, ses ingen tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet.

Tiltalte Cederstrøm har, skønt lovlig varslet med Tilkendegivende, at der i Tilfælde af hans Udeblivelse vilde blive afsagt Dom ifølge Lovens 1—4—30, ikke givet Møde for Politiretten, og Sagen er derfor for hans Vedkommende rettelig paadømt efter de fremlagte Bevisligheder.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det i Henhold til ovennævnte Lovs § 1 blev paalignet Tiltalte Cederstrøm, der da ejede Gaarden Lønholt i Hals Sogn, af dennes Avl i 1917 til Staten at aflevere 5175 kg Korn, at der heraf inden Aarets Udgang er afleveret 2487 kg, men at der iøvrigt Intet er afleveret, samt at der, da Gaarden i Marts Maaned f. A. blev solgt til Tiltalte Jensen, paa samme af Korn kun forefandt lidt over 1000 kg Havre, der af det kommunale Nævn beslaglagdes som Sædekorn. For den saaledes begaaede Overtrædelse af § 1 i nysnævnte Lov findes Ansvar at paahvile Tiltalte Cederstrøm, hvorimod der ikke i saa Henseende kan anses at paahvile Tiltalte Jensen noget Ansvar.

Det fremgaar af det Anførte, at der ved ovennævnte Gaardsalg ikke er medfulgt den i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 November 1917 foreskrevne Mængde Korn til Fodring af de til Gaardens Drift nødvendige Arbejdsheste, antagelig 4. Ogsaa for denne Overtrædelse maa Ansvar anses udelukkende at paahvile Tiltalte Cederstrøm.

Forsaavidt denne endelig er tiltalt for Overtrædelse af Bekendtgørelse 3 Oktober (3 Juli) 1917, har Gaardejer Michael Hansen i Viby forklaret, at han af den paa Lønholt i 1917 indvundne Høst i Høsttiden har modtaget 16 Traver Havre af Tiltalte Cederstrøm som Betaling for en Ko. Idet denne Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes ved en af Lønholts daværende Bestyrer afgiven Forklaring, efter det Ovenanførte bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil Tiltalte Cederstrøm for sit Forhold i nævnte Henseende være at anse for Overtrædelse af Bekendtgørelse 3 Juli 1917.

For de anførte Overtrædelser vil Tiltalte Cederstrøm i Medfør af Lov 16 November 1914 § 1 være at anse med en Bøde til Statskassen, der efter Omstændighederne findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 800 Kr, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste. Tiltalte Jensen vil derimod i Henhold til det Ovenanførte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 425. Højesteretssagfører Henriques
 mod
Ernst Otto Larsen (Def. Ulf Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 85, 2 Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juli 1919: Tiltalte Ernst Otto Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zeuthen og Koch, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ernst Otto Larsen til Højesteretssagførerne Henriques og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Ernst Otto Larsen, der er født den 9 Juni 1897 og ikke fundet forhen straffet, tiltales i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 30 April 1919 for Overtrædelse af Straffelovens § 85, 2 Stk, med Hensyn til hans Forhold til nedennævnte Bladartikel.

I Dagbladet »Klassekampen« for den 29 April d. A. findes under Overskriften »En rød første Maj« en ikke med Underskrift forsynet Artikel, hvori det bl. a. hedder:

»Den første Maj vi nu staar foran tegner overalt, ikke alene herhjemme, til at skulle blive en gloende rød Majdag som ingensinde før — — — der er al mulig Grund til at demonstrere, til at gøre Majdagen rød — — — meget tyder paa, at Første-Majdagen ikke saa faa Steder i Europa bliver — ikke blot en Demonstrationens Dag — men ogsaa en Opgørelsens.

Der er et vældigt Regnskab at afslutte. — — —

Det gælder Oprejsning for Aartusinders Lidelser.

Aarevis af Fængselsophold skal hævnnes.

Bødlerne skal have den Straf: Arbejdet, tungt legemligt og produktivt, samfundsnyttigt Arbejde.

Men der skal viljestærke Mænd frem i Kampen, Mænd hvis Løsen er: vi vil.

Mænd, der ikke viger for Regeringens Trusler om Fængselsstraf og Domme.

Mænd, der tør træde ud i aabent Oprør mod Staten, Regeringen og Kapitalismen. — — —

Nøkkentved betale 1000 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra den 11 Juni 1915 til den 31 Juli 1916 og derefter 6 pCt p. a., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Kroejer J. Nielsen, Skuldelev, til Appelindstævnte, Overretssagfører Nøkkentved, Frederikssund, skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

De Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvæjbragte Oplysninger giver ikke tilstrækkelig Føje til mod Appellantens Benægtelse at antage, at Transporten af 26 Juni 1915 er udstedt pro forma, og Indstævnte kan derfor ikke paa Grundlag af den af ham paaberaabte Transport af 24 Februar 1916 gøre Krav paa mere af den paagældende Obligations Paa-lydende end 400 Kroner. I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der efter Obligationen første Gang skulde betales Renter af samme i December Termin 1915, maa det derhos antages, at Indstævntes Krav paa de 400 Kroner var forfaldent til Betaling, dengang nærværende Sag blev anlagt. Herefter vil Appellanten være at dømme til at betale Indstævnte 400 Kroner med Renter.

Sagens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kroejer J. Nielsen, bør til Indstævnte, Overretssagfører Nøkkentved, betale 400 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 11 Juni 1915 til den 31 Juli 1916 og 6 pCt aarlig fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Oktober 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 24.

Tirsdag den 7 Oktober.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Transport af 24 Februar 1916 overdrog Snedkermester H. P. Jensen til Appelindstævnte, Overretssagfører Nøkkentved, Frederikssund, som Repræsentant for forskellige Forretningsfirmaer, en til ham den 31 Maj 1915 af Appellanten, Kroejer J. Nielsen, Skuldelev, udstedt, den 9 Juni s. A. tinglæst, Obligation, stor 1000 Kr, med Pant i Matr. Nr 8 b d af Glostrup. Under Henvisning til denne Transport og under Anbringende af, at Obligationen er forfalden til Betaling paa Grund af Udeblivelse med Renter i Juni og December Termin 1915 og Juni Termin 1916, har Appelindstævnte under denne fra Horns Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans paastaet Appellanten dømt til at betale Obligationens Hovedstol, 1000 Kr, med Renter 5 pCt p. a. fra den 11 Juni 1915 til Stævningens Dato, den 31 Juli 1916 og 6 pCt p. a. fra nævnte Dag, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, men blev ved Underrettens Dom af 9 Januar 1917 dømt overensstemmende med Appelindstævntes Paastand, dog mod Ekstradition af Obligationen i kvitteret Stand.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin Paastand om Frifindelse, hvorhos han har paastaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger, medens Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger her for Retten.

Appellanten bestrider at være i Restance med Renter, idet han gør gældende, at han har betalt dem rettidig til en Sagfører, som, hvilket er uomtvistet, ligger inde med Obligationen. Han har imidlertid ikke overfor Appelindstævntes Benægtelse godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, saalidt som han har bevist, at vedkommende Sagfører har haft nogen Bemyndigelse til at modtage disse Renter, hvilket Appelindstævnte har bestridt, og Obligationen maa derfor nu anses at være forfalden til Betaling, overensstemmende med en i dens Tekst herom indeholdt Vedtagelse.

Appellanten har derhos fremlagt Afskrift af en af Smedemester H. P. Jensen den 26 Juni 1915 udstedt Transport, ved hvilken Jensen til

Iste Prioritet i den solgte Ejendom og iøvrigt affattet overensstemmende med det den 9 Oktober 1915 fremlagte Udkast. Saa bør Indstævnte endvidere betale Citanten det Beløb, hvortil uvildige af Retten udmeldte Mænd ansætter det Tab, Citanten har lidt ved, at Indstævnte hidtil har undladt at meddele Citanten Skøde paa den fornævnte Ejendom, dog ikke over 6000 Kr. Af Beløbet bør Indstævnte betale Rente 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato den 30 September 1915 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes og Dømmen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1918: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at den i Skødeudkastet indeholdte Bestemmelse om den til Matr. Nr 30 cz hørende Ret til Færdsel paa Matr. Nr 30 ff i Herning bibeholdes, og at den Kontraappellanten, Proprietær R. H. Steensen, tilkommende Erstatning bestemmes til 2000 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for Kontraappellanten beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, Salær 200 Kr, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Hovedappellanten ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, og der ikke findes tilstrækkeligt Grundlag for efter den af Kontraappellanten derom nedlagte Paastand at forhøje den ham ved den indankede Dom for Tidsrummet til Underretsdømmens Afgivelse den 17 Marts 1917 tilkendte Erstatning, vil Overretsdømmen, ved hvis Bestemmelser det ogsaa iøvrigt maa have sit Forblivende, være at stadfæste, saaledes at Skødeudkastets 3die Stykke udgaar, og at Fristen for Skødets Udstedelse bestemmes som nedenfor anført.

Sagens Omkostninger for Højesteret vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Skødeudkastets 3die Stykke udgaar, og at Fristen for Skødets Udstedelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Gaardejer Chr. Bjerg Jensen, 10 Kroner og Kontraappellanten, Proprietær R. H. Steensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Graae 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddel af 16 September 1914 blev der mellem Hovedappellanten, Gaardejer Chr. Bjerg Jensen af Øster Lundgaard, og Kontraappellanten, Proprietær R. H. Steensen i Herning, indgaaet en Handel, hvorved Kontraappellanten solgte den ham tilhørende Ejendom St. Yllebjerggaard i Hadsager Sogn af Tilliggende ca. 180 Tdr. Land med Besætning m. m. til Hovedappellanten, der som delvis Betaling herfor solgte Kontraappellanten en Del af den ham tilhørende, i Herning beliggende Ejendom »Herninglund«, hvilken Del i Slutsedlen betegnes som Bygningerne med omgrænsende Jord, begrænset i Nord af Bethaniagade af Areal ca. 10.000 Kvadratalen, samt det nordre Stykke Jord, der grænser mod den gamle Landevej mod Nord, ca. 37.000 Kvadratalen, »alt som det er paavist af Køberen«. I Slutsedlen hedder det bl. a.: »Paa den Ejendom overtager R. H. Steensen en Gæld af 15.000 Kr saaledes at hvad der ikke maatte kunne opnaas i Kreditlaan af denne Sum forpligter jeg, Chr. Bjerg Jensen, mig til uden Udgift for Køberen at lade indestaa i Ejendommen næstefter Kreditlaanet i 5 Aar fra Ejer til Ejer saafremt Ejendommen bliver solgt samlet. Bliver derimod enkelte Dele af Ejendommen solgt for sig forpligter jeg mig til at frigøre den eller disse for min Prioritet i samme mod at jeg faar $\frac{1}{3}$ Part af den Pris det bliver solgt til. Desforuden skal jeg, Chr. Bjerg Jensen, betale R. H. Steensen 10.000 Kr.« I en om Handlen den 2 Oktober næstefter oprettet Købekontrakt om Parcellerne af »Herninglund«, i hvilken det hedder, at Hovedappellanten paa egne og Medejer Alfred Jensens Vegne sælger Parcellerne til Kontraappellanten, betegnes Parcellerne som den Del, »hvorpaa Bygningerne ligger, Matr. Nr 30 cz med omgrænsende Parceller, begrænset i Nord af Bethaniagade — af Areal ca. 10.000 Kvadratalen — samt det nordre Stk. Jord, grænsende mod den gamle Landevej i Nord ca. 37.000 Kvadratalen — alt saaledes som det er Køberen paavist og udmaalt af Landinspektør Rørholm i Herning til Brug ved Udstykningen«. Det hedder derhos i Købekontrakten, at Overtagelsen af den solgte Del af »Herninglund« skal finde Sted den 1 Oktober 1914, at Kontraappellanten skal overtage at tilsvare, indfri og forrente fra 11 Juni s. A. samt afdrage paa statutmæssig Maade den i »Herninglund« indestaaende Gæld til den vest- og sønderjyske Kreditforening i Ringkøbing ca. 15.000 Kr, saaledes at den Del af Ejendommen, som Hovedappellanten beholder, frigøres, at Hovedappellanten dog skal være pligtig at udbetale Kreditforeningen det Beløb, som denne maatte forlange ekstraordinært afdraget mod, at Kontraappellanten til Hovedappellanten udsteder Panteobligation derfor med anden oprykkende Prioritet næst efter den tilbagestaaende Kreditforeningsgæld til 5 pCt aarlig Rente fra den 1 Oktober 1914 at regne, uopsigelig fra Kreditors Side fra Ejer til Ejer i 5 Aar fra 11 December 1914 at regne, saafremt Ejendommen sælges samlet, hvorimod der, hvis der sælges Byggegrunde, udbetales Hovedappellanten $\frac{1}{3}$ af Købesummen derfor som Afdrag paa Obligationen, at Kontraappellanten skal respektere nogle nærmere specificerede Servituter, og at Handlen, saasnart Ejendommen er udstykket, ordnes ved Udstedelse af Skøde og Obligation overensstemmende med det Foranførte. Efter at Handlen om St. Yllebjerggaard var fuldbyrdet

ved Skøde, og efter at den solgte Del af »Herninglund« efter passeret Udstykning var skyldsæt under Matr. Nr 30 cz, 30 fm, 30 cf og 30 fk af Herning for Hartkorn ialt 3 Fdk. 2 Album og overtaget af Kontraappellanten, har denne, idet han har anbragt, at Hovedappellanten har vægret sig ved at fuldbyrde Handlen om de solgte Parceller, under nærværende Sag i første Instans ved Herning Købstads og Hammerum Herreds ordinære Ret paastaaet Hovedappellanten tilpligtet under Dagsmulket eller anden Tvang at meddele ham gældfrit Skøde paa Parcellerne med den til Matr. Nr 30 cz hørende Færdselsret over Matr. Nr 30 ff, med Anpart, Kirketiende, Bygninger og øvrigt Tilbehør overensstemmende med et af ham fremlagt Udkast og Erstatning for Misligholdelsen at betale ham 6000 Kr eller et af Retten eller ved uvildige Mænds Skøn fastsat Beløb, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato den 30 September 1915, indtil Betaling sker, alt imod, at han enten eventuelt af Kreditforeningsskøden overtager 7500 Kr eller et saadant Beløb, som Kreditforeningen maatte bevilge, og til Hovedappellanten eller til denne og Alfred Jensen udsteder Obligation for, hvad det maatte koste at indfri det overskydende Beløb af Kreditforeningsskøden, med oprykkende Prioritet efter denne og iøvrigt overensstemmende med Købekontraktens Bestemmelser og et af ham fremlagt Udkast, eller, hvis Kreditforeningen ikke vil lade noget Beløb blive indestaaende i Ejendommen, udsteder Obligation til Hovedappellanten eller til denne og Alfred Jensen for det Beløb, som det maatte koste at indfri Kreditforeningsskøden, hvorhos han, efter at Hovedappellanten havde indfriet hele Kreditforeningsskøden 14.500 Kr, har ændret sin Paastand derhen, at Obligationen til Hovedappellanten eller til denne og Alfred Jensen udstedes for det Beløb 12.500 Kr, som Hovedappellanten efter hans Anbringende har anvendt til Indfrielsen, og med første Prioritet i Ejendommen. Ved Underrettsdommen er Hovedappellanten under en Ringkøbing Amts Fattigkasse tilfaldende Dagsmulket af 10 Kr tilpligtet at udstede gældfrit Skøde paa de nævnte Parceller overensstemmende med Udkastet, i hvilket dog i første Stykke udgaar Ordene: »derunder den til Matr. Nr 30 cz hørende Ret til Færdsel paa Matr. Nr 30 ff efter Deklaration af 1 Oktober 1912«, og i andet Stykke indsættes som Købesum »12.500 Kr«, medens tredje Stykke udgaar, imod at Kontraappellanten samtidig udsteder og til Hovedappellanten overgiver en Panteobligation lydende paa 12.500 Kr med 1ste Prioritet i den solgte Ejendom og iøvrigt overensstemmende med Obligationsudkastet. Hovedappellanten er derhos tilpligtet at betale Kontraappellanten i Erstatning et saadant Beløb — dog ikke over 6000 Kr — som uvildige Mænd maatte bestemme, tilligemed Renter deraf som paastaaet. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanten ligesom i første Instans har paastaaet sig frifundet for Tiltale af Kontraappellanten, medens denne har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, dog saaledes at Bestemmelsen om Vejretten medtages i Skødet, og at Erstatningen fastsættes til 6000 Kr eller et ved Rettens Skøn fastsat Beløb med Renter som paastaaet.

Forsaavidt Hovedappellanten til Støtte for sin Paastand har villet

gøre gældende, at han ikke er rette Sagvolder, idet Sagen burde have været rettet mod ham i Forening med den i Købekontrakten ommeldte Alfred Jensen, der efter hans Anbringende er Medejher af de solgte Parceller, og til hvem derfor ogsaa den Obligation, hvormed en Del af Købesummen for Parcellerne eventuelt skulde berigtiges, skal udstedes, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri, idet han, der ved Handlens Afslutning alene er optraadt som Sælger, selv maatte være pligtig at foranledige, at Alfred Jensen, der forøvrigt efter Sagens Indankning her for Retten er afgaaet ved Døden, ydede sin Medvirkning til Handlens Fuldbyrdelse i et saadant Omfang, som det maatte være nødvendigt efter det mellem ham og Alfred Jensen bestaaende Forhold.

Til Støtte for sin Paastand har Hovedappellanten dernæst anbragt, at han ingensinde har nægtet at give Skøde overensstemmende med Handelsvilkaarene, men at det derimod er Kontraappellanten, der ikke har opfyldt disse, idet han navnlig ikke har villet berigtige det i Salgsdokumenterne ommeldte Vederlag, som efter hans Formening udgør fulde 15.000 Kr, paa behørig Maade.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Kreditforeningen i Skrivelse af 24 December 1914 nægtede at lade nogen Del af Gælden blive indestaaende i Ejendommen i dens daværende Tilstand, at den i Skrivelser af 4 Februar 1915 og 3 September s. A. betingelsesvis gav Tilladelse til, at henholdsvis 5000 Kr og 7500 Kr maatte blive indestaaende, og at den sluttelig nægtede at lade nogen Del af Gælden forblive staaende i Ejendommen, hvorfor Hovedappellanten indfrieede Gælden. Da Hovedappellanten imidlertid ikke overfor Kontraappellantens Benægtelse har godtgjort et af ham fremsat Anbringende om, at Grunden til, at Kreditforeningen forlangte hele Gælden indfriet, skyldes Kontraappellantens Forhold og navnlig, at denne havde forringet Pantet, maa Kontraappellanten efter Indfrielsen være berettiget til at afgøre hele Kreditforeningens gælden ved til Hovedappellanten og eventuelt Alfred Jensen at udstede Obligation med 1ste Prioritet i det Solgte. Da Kontraappellanten derhos ikke efter Købekontrakten, der forsaavidt maa anses at være en nærmere Udformning af Slutsedlen, skulde yde noget Vederlag ud over den i Ejendommen paa Salgstiden indestaaende Kreditforeningsgæld 14.500 Kr, og da det efter det under Sagen Oplyste maa antages, at der til dennes Indfrielse ikkun er medgaaet det af Kontraappellanten anførte Beløb 12.500 Kr, vil den Obligation, som Kontraappellanten her efter er pligtig at give, være at udstede for nævnte Beløb og ikke som af Hovedappellanten gjort gældende for 15.000 Kr. Da Hovedappellanten endelig ikke har godtgjort, at Kontraappellanten iøvrigt har misligholdt Handelsvilkaarene navnlig ej heller med Hensyn til den Hovedappellanten og Alfred Jensen tilskødede Ejendom St. Yllebjerggaard, og da der ikke vil kunne gives Hovedappellanten Medhold i, at det Kontraappellanten eventuelt tilkommende Krav paa Erstatning for Handlens Misligholdelse skal fradrages i Obligationens Paalydende, maa Hovedappellantens Vægning ved at fuldbyrde Handlen paa den af Kontraappellanten paastaede Maade anses ubeføjet. Herefter maa det biliges, at de af Kontraappellanten nedlagte Paastande er taget til Følge som sket ved Underrettsdommen, dog at den i Skødeudkastet indeholdte

Højesterets Dom.

Da Hovedappellanten ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, og idet det maa billiges, at det til Vej og Fortov udlagte Areal ved den indankede Dom er medregnet i de solgte ca. 10.000 Kvadratalen og altsaa ikke kan betragtes som manglende Areal, ligesom der ej heller iøvrigt findes Føje til at tilkende Kontraappellanten noget større Beløb i Erstatning end ved Dommen sket, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser det ogsaa iøvrigt maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Gaardejer Chr. Bjerg Jensen, 10 Kroner og Kontraappellanten, Proprietær R. H. Steensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Graae 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddel af 16 September 1914 blev der mellem Hovedappellanten, Gaardejer Chr. Bjerg Jensen af Øster Lundgaard, og Kontraappellanten, Proprietær R. H. Steensen i Herning, indgaaet en Handel, hvorved Kontraappellanten solgte den ham tilhørende Ejendom St. Yllebjerggaard i Hadsager Sogn af Tilliggende ca. 180 Tdr. Land med Besætning m. m. til Hovedappellanten, der som delvis Betaling herfor solgte Kontraappellanten en Del af den ham tilhørende, i Herning beliggende Ejendom »Herninglund«, hvilken Del i Slutsedlen betegnes som Bygningerne med omgrænsende Jord, begrænset i Nord af Bethaniagade af Areal ca. 10.000 Kvadratalen, samt det nordre Stykke Jord, der grænser mod den gamle Landevej mod Nord, ca. 37.000 Kvadratalen, »alt som det er paavist Køberen«. I en om Handlen den 2 Oktober næstefter oprettet Købekontrakt om Parcellerne af »Herninglund«, i hvilken det hedder, at Hovedappellanten paa egne og Medejers Alfred Jensens Vegne sælger Parcellerne til Kontraappellanten, betegnes Parcellerne som den Del, »hvorpaa Bygningerne ligger, Matr. Nr 30 cz med omgrænsende Parceller, begrænset i Nord af Bethaniagade — af Areal ca. 10.000 Kvadratalen — samt det nordre Stk Jord, grænsende mod den gamle Landevej i Nord ca. 37.000 Kvadratalen — alt saaledes som det er Køberne paavist og udmaalt af Landinspektør Rørholm i Herning til Brug ved Udstykningen«. Idet Kontraappellanten har anbragt, at det ved en foretagen Opmaaling har vist sig at det til ca. 10.000 Kvadratalen opgivne Areal, der nu er skyldsats under Matr. Nr 30 cz, 30 fm og 30 cf, ikkun

udgør 5639 Kvadratalen, saaledes at der mangler 4361 Kvadratalen, har han under nærværende Sag i første Instans ved Herning Købstads og Hammerum Herreds ordinære Ret paastaet Hovedappellanten tilpligtet i Erstatning for Arealanglen at betale 2 Kr pr Kvadratalen; altsaa ialt 8722 Kr, eller et ved uvildige Mænds Skøn fastsat Beløb tilligemed Renter 5 pCt p. a. af det tilkendte Beløb fra Forligsklagens Dato den 26 Juni 1915, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Hovedappellanten tilpligtet at betale i Erstatning for det manglende Areal, der antoges at udgøre ca. 3691 Kvadratalen, et saadant Beløb — dog ikke udover 7382 Kr —, hvortil uvildige Mænd maatte ansætte Tabet, tilligemed Renter deraf 5 pCt p. a. fra den 26 Januar 1915, indtil Betaling sker, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Kontraappellanten har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand med den Ændring, at Renter tilkendes fra Stævningens Dato den 8 Juli 1915, medens Hovedappellanten ligesom i første Instans har paastaet sig frifundet for Kontraappellantens Tiltale.

Forsaavidt Hovedappellanten til Støtte for sin Paastand har villet gøre gældende, at han ikke er rette Sagvolder, idet Sagen burde have været rettet mod ham i Forening med den i Købekontrakten ommeldte Alfred Jensen, der efter hans Anbringende er Medejer af de solgte Parceller, og til hvem derfor ogsaa den Obligation, hvormed en Del af Købesummen for Parcellerne eventuelt skulde berigtiges, skal udstedes, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri, idet Hovedappellanten, der i Sluttedlen alene optræder som Sælger, maa være ansvarlig for en mulig Arealmangel, uanset om Alfred Jensen ved at tiltræde den senere oprettede Købekontrakt, ogsaa maatte have paadraget sig saadant Ansvar.

Ved en af Landinspektørerne Tage Klint og L. Olivarius Hansen efter Tilvarsling af Parterne, af hvilke Hovedappellanten dog ikke gav Møde, foretaget Opmaaling af det paagældende Areal, viste dette sig at udgøre 2486 m², heri indbefattet Vej og Fortov 234 m², eller omsat i Kvadratalen 6309 Kvadratalen med 670 Kvadratalen Vej og Fortov, og idet Hovedappellanten ikke heroverfor har fremsat nogen Indsigelse, der vil kunne tillægges nogen Betydning, vil der være at gaa ud fra, at Arealet har udgjort 6309 Kvadratalen, saaledes at der har manglet 3691 Kvadratalen i det opgivne Areal, hvorved bemærkes, at det er uden Føje, naar Kontraappellanten har forment, at der til det manglende Areal skal lægges de til Vej og Fortov udlagte 670 Kvadratalen.

Naar Hovedappellanten dernæst har hævdet, at han, der vil have solgt Kontraappellanten et denne paavist bestemt begrænset Areal, ikke har garanteret dettes Størrelse, maa der gives Kontraappellanten Medhold i, at Hovedappellanten maa være bundet ved de i Salgsdokumenterne indeholdte Opgivender og følgelig være pligtig at yde Erstatning for Arealanglen. Hvad Erstatningens Størrelse angaar, har Hovedappellanten i et den 14 August 1915 for Underretten fremlagt Indlæg af samme Dato udtalt, at det heromhandlede Areal næppe er 1 Kr værd pr Kvadratalen, og da de foreliggende Oplysninger om Arealets Beliggenhed, Vejforbindelser m. m. ikke giver Føje til at antage, at Værdien pr Kvadratalen er højere end nævnte Beløb, findes Erstatningen at kunne bestemmes til 1 Kr pr Kvadratalen eller ialt 3691 Kr.

Forsaavidt Hovedappellanten endvidere har villet gøre gældende, at Kontraappellantens eventuelle Erstatningskrav skal likvideres i den forommeldte Obligation, som Kontraappellanten skal udstede for en Del af Vederlaget for Parcellerne, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse, idet Kontraappellantens Krav som et Erstatningskrav ikke kan være undergivet de Vilkaar bl. a. i Henseende til Uopsigelighed i en vis Aarrække, som den eventuelle Obligation efter Sluttedlen og Købekontrakten skal indeholde, og naar Hovedappellanten endelig under Anbringende af, at der til St. Yllebjerggaard hører et mindre Engareal end af Kontraappellanten lovet, og at der paahviler denne Ejendom andre Servituter end opgivet, har forment at have et Erstatningskrav paa Kontraappellanten, der overstiger dennes Krav, vil der, da han ikke overfor Kontraappellantens Benægtelse har godtgjort, at Ejendommen i nogen af de nævnte Henseender lider af Mangler, ikke kunne tillægges heromhandlede Indsigelse nogen Betydning.

Som Følge af det Anførte vil Hovedappellanten være at tilpligte at betale Kontraappellantens 3691 Kr tilligemed Renter deraf som paastaet fra den 8 Juli 1915, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge den for Kontraappellanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 150 Kr, der bliver at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig, og Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 269. Handelsfirmaet **Brdr. J. og M. Petersen** (Selv)

m o d

Handlende **E. Feinberg** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for Mangler ved et solgt Parti Tin.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 Februar 1919: Indstævnte, Handlende E. Feinberg, bør for Tiltale af Handelsfirmaet Brødrene J. og M. Petersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Handelsfirmaet Brødrene J. og M. Petersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 3 August f. A. købte Sagsøgerne, Handelsfirmaet Brødrene J. og M. Petersen, af Indstævnte, Handlende E. Feinberg, et Parti Tin stort 200 kg à 18 Kr pr kg. Partiet blev betalt kontant med 3600 Kr. Sagsøgerne har anbragt, at Tinet var anbragt i 4 Sække, at ved Afhæntningen en af disse blev styrtet ud paa Gulvet og viste sig at indeholde rent Tin, at Indstævnte paa Forespørgsel udtalte, at der var rent Tin i alle Sækkene, men at det efter at Tinet var bragt hjem viste sig, at der i de 3 andre Sække fandtes forskellige Metaller ialt 31,2 kg af ringere Værdi. Under Hensyn hertil har Sagsøgerne paastaet Indstævnte dømt til at betale 386 Kr 49 Øre med Renter 6 pCt p. a. fra Klagens Dato den 22 Januar 1919 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifundet.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det anses for godtgjort, at der forinden Købets Afslutning har været Lejlighed for Sagsøgerne til at undersøge de solgte Varer. Under disse Omstændigheder findes disse at maatte tage Skade for Hjemgæld forsaavidt de ikke har undersøgt Indholdet af alle Sækkene paa Stedet og idet det ikke findes tilstrækkeligt godtgjort, at der ved den paagældende Lejlighed er udvist svigagtigt Forhold fra Indstævntes Side. Hertil kommer, at Sagsøgerne, der vil have opdaget, at de 3 Sække indeholdt mindre værdifuldt Metal, straks da Sækkene blev bragt hjem, ikke, hvad der vilde have været det naturligste i et saadant Tilfælde og hvad der havde været deres Pligt, saafremt de vilde gøre Erstatningskrav gældende mod Indstævnte, har reklameret overfor denne, men først vil have fremkommet med deres Reklamation ca. 4 Dage efter, da de tilfældigt saa Indstævnte passere forbi deres Forretning paa Gaden.

Som Følge af det Foranførte vil Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne vil være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 487. Højesteretssagfører Ulf Hansen.

m o d

Rasmus Christian Hansen (Def. Henriques),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

København's Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 Juli 1919: Mod Arrestanten Rasmus Christian Hansen vil der af Øvrigheden være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Rievers, og til Defensor, Sagfører P. F. Chr. Larsen, 30 Kr til hver, udredes af det Ofentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1919: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oluf Bay og Munch-Petersen, udreder det Offentlige 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Forhold, der efter deres Beskaffenhed vilde være at henføre under Straffelovens §§ 173 og 185. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Henriques hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Christian Hansen sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten er født den 14 Januar 1870 og tidligere mange Gange anset særlig for Tyveri og Betleri, bl. a.: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 23 September 1896 efter Straffelovens § 232 I, jfr § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 31 August 1904 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 I med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Kerteminde Købstads Politirets Dom af 9 Januar 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Fra den 24 Februar 1908 har Arrestanten som sindssyg været indlagt paa Sindssygehospitalet ved Middelfart, hvorfra han bortgik den 20 April 1919.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, derunder særlig de af Tømrrer Niels Peter Christensens Hustru, Andrea, født Ibsen, og Arbejdsmand Thomsens Hustru, Anna Christiane, født Mathiesen, afgivne edelige Forklaringer og de af Børnene Vera Johanne Christensen, født den 3 Oktober 1912, Bendix Emilius Bigum, født den 14 September 1906, Edvard Martin Olufsen, født den 23 August 1905 og Emil Børge Olufsen, født den 21 Oktober 1908 afgivne Forklaringer, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten den 24 April 1919 paa Brøndbyøster Mark ved Roskilde Landevej dels har forskaffet sig eller søgt at forskaffe sig Samleje med fornævnte Vera Johanne Christensen, uagtet hun græd, dels har blottet sig overfor andre Børn af begge Køn og tiltalt disse paa obscøn Maade.

I en under Sagen fremlagt Erklæring af 30 April 1919 fra Overlægen ved fornævnte Sindssygehospital udtales det, at Arrestanten siden Anbringelsen i dette har været og fremdeles er sindssyg.

Som Følge heraf vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 38 ikke kunne idømmes Straf for det af ham udviste ovenomhandlede Forhold, hvorimod det i Henhold til den citerede Lovbestemmelse findes at maatte bestemmes, at der af Øvrigheden vil være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt det Offentlige, tiltrædes, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 496. Højesteretssagfører Levy
m o d

Christian Frederik Adolf Gunthel (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri samt Overtrædelse af Lov om Motorkøretøjer m. m. af 20 Marts 1918.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 September 1919: Arrestanten Christian Frederik Adolf Gunthel bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Overretssagførerne Koch og Salomonsen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

**I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:**

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Adolf Gunthel til Højesteretssagførerne Levy og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Christian Frederik Adolf Gunthel, der tiltales for Tyveri og Bedrageri samt Overtrædelse af Lov om Motorkøretøjer m. m. af 20 Marts 1918, er født den 10 September 1897 og ikke fundet forhen straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han én Gang i sidste Halvdel af 1918 svigagtigt har tilegnet sig en til 20 Kr vurderet Cykel, der tilhørte Edith Jørgine Rasmussen og var betroet Arrestanten til Reparation; han foretog forskellige Forandringer

med Hensyn til Cyklen, idet det var hans Hensgt at benytte den som Foræring til hans Kæreste.

Paa samme Maade er Arrestanten overbevist om, at have i Tiden fra en Dag i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. til den 9 Maj d. A. i flere Gange frastjaalet Orlogsværftet en Del smaa Messingplader, en Fil, en Skiftenøgle m. m., der beroede frit fremme paa et Magasin, hvortil han som Arbejdsmand paa Værftet havde uhindret Adgang; det Stjaalne er under Sagen vurderet til 5 Kr.

løvrigt er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 6 Maj d. A. anmeldte Forstkandidat Carl Marinus Møller, at der i Tiden mellem den 5 Maj d. A. Klokken 10½ Aften og den følgende Morgen Klokken 9 var frastjaalet ham en Motorcykel, der henstod i et Skur ved Ejendommen Jægersborg Allé 104. Nævnte Ejendom er beliggende paa Hjørnet af Slotsvej ikke langt fra Bernstorffsvejens Endepunkt. Skuret er 2,42 m × 1,90 m og fra 180 til 195 cm højt, og dets Dør afaases med en Smæklaas, der uden Vanskelighed lader sig aabne med et Søm e. l., idet Døren slutter daarligt, og Smæklaasen er anbragt omvendt, nemlig med Riglens skraa Flade ud ad, saa at Riglen ved et svagt Tryk let skubbes tilbage, hvorved Døren gaar op.

Den 16 Maj d. A. saae Anmelderen Arrestanten køre paa Motorcyklen heri Byen og foranledigede ham anholdt.

Arrestanten nægter sig skyldig i Tyveri af Motorcyklen, idet han hævder, at han den 6 Maj d. A. Kl. 8 om Aftenen paa Bernstorffsvejen i Nærheden af Hellerupvej købte den af en ham ubekendt Mand, der trak med den, og som solgte den til Arrestanten for 900 Kr, hvoraf Manden samme Aften fik de 800 Kr, medens han nogle Dage senere skulde have de resterende 100 Kr, og da medbringe den Kvittering, han selv havde faaet, da han købte Cyklen, saa vel som sin Køretilladelse. Manden udeblev imidlertid. Arrestanten fik herved nogen Mistanke om, at Motorcyklen var stjaalet, men nægter dog selv herefter at have været paa det Rene hermed.

Det er oplyst, at Arrestanten straks foretog forskellige Forandringer med Motorcyklen, saaledes fjernede han et Fabrikationsmærke og forandrede det Nummer, hvorunder den var registreret, idet han først rettede dette fra A 2505 til K 2585 og senere lod male og paasætte Cyklen Mærket K 2685. Han anmeldte ikke Købet til Politiet.

Arrestanten har til Korrespondent Emil Thorvald Albert Mathiesen, der den 7 Maj d. A. saae Arrestanten i Besiddelse af Motorcyklen, til Cykelhandler Hugo Alfred Victor Tonagel og til Regnskabsfører Francesco Eduardo Cetti i Dagene forinden Anholdelsen givet forskellige indbyrdes og med Arrestantens Fremstilling under Sagen uoverensstemmende Forklaringer over sin Adkomst til Motorcyklen, gaaende ud paa, at han havde betalt 400—450 Kr af Købesummen, eller at Cyklen tilhørte en Mand i Brønshøj, af hvem han havde laant den, eller en Ven af Arrestanten.

Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten i Besiddelse af et Eksempplar af det Kosterblad til »Politiefterretninger« for den 10 Maj d. A., hvori Motorcyklen findes efterlyst.

Endnu bemærkes, at Arrestanten, da han den 29 April d. A. lejede

Værelse, betingede sig, at der skulde være Plads til Anbringelse af en Motorcykel, og vel maa det antages, at Arrestanten i længere Tid har næret Ønske om at anskaffe en saadan, men efter de om Arrestanten Fortjeneste foreliggende Oplysninger er det ganske usandsynligt, at Arrestanten skulde have været i Besiddelse af 800 Kr den 6 Maj. Det er desuden oplyst, at han i den Tid, han har paastaet at have sammensparet Beløbet, har taget Forskud paa Løn hos en Mester, han arbejdede hos, har gjort Smaalaan hos sin Fader og har foretaget Pantsætninger af Klæder og Ur.

Anmelderen har aflagt Tilhjemlingsed og behørig godtgjort sin Ejendomsret til Motorcyklen, og under Hensyn hertil, til Arrestantens Angivelse af Dagen og Stedet for Arrestantens Erhvervelse af den, til Arrestantens — naar den bortkomne Tings Karakter og Værdi tages i Betragtning — ganske usandsynlige Forklaringer om sin Adkomst og hans øjensynlig løgnagtige Benægtelse af at have været vidende om, at Cyklen var stjaalet, endvidere til at det om Arrestantens Færd er oplyst, at han jævnlig, naar han besøgte sine Forældre i Jægersborg, passerer det Sted, hvor Motorcyklen er stjaalet, og endelig under Hensyn til Arrestantens øvrige under Sagen oplyste Forhold, findes Arrestanten i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr Fr. 8 September 1841 § 6, for sin uhjemlede Besiddelse af Motorcyklen, der under Sagen er vurderet til 1450 Kr, at maatte anses for Tyveri, der efter det om Lukkets Beskaffenhed Oplyste kun vil kunne tilregnes Arrestanten som simpelt.

Arrestanten har erkendt, at han fra den 6 Maj d. A. til Anholdelsen den 16 s. M. har ført den i Sagen ommeldte Motorcykel uden at gøre Anmeldelse til Politiet om Erhvervelsen af den, med urigtigt Kendingsmærke og uden noget Førerbevis.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt efter Lov Nr 149 af 20 Marts 1918 § 32 efter Omstændighederne og under et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdag den 8 Oktober.

Nr. 445.

Højesteretssagfører Levy
mod

Sofus Frederik Hjalmar Petersen (Def. Aagesen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 3 Juni 1919: Arrestanten Sofus Frederik Hjalmar Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, 100 Kr, og Defensor, Sagfører Kiørboe, 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffe-

tiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Overretssagførerne Holger Paludan og Fru Henny Magnussen betaler Arrestanten Sofus Frederik Hjalmar Petersen 80 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger Sagen ikke til Paakendelse, forsaavidt angaar de i den indankede Dom nævnte 36 Indbrudstyverier, for hvilke Tiltalte ikke er bleven dømt. I Henhold til de i Dommen under den Del af Sagen, der herefter alene foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sofus Frederik Hjalmar Petersen til Højesteretssagførerne Levy og Aagesen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Sofus Frederik Hjalmar Petersen tiltales under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret saavel fra Justitiens Side som efter hans Begæring hertil indankede Sag for Tyveri.

Arrestanten er født den 29 Januar 1883 og tidligere straffet: 1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Januar 1900 efter Straffelovens § 228, jfr §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, 2) ved samme Rets Dom af 2 November 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, 3) ved samme Rets Dom af 11 Januar 1902 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 4) ved Højesterets Dom af 29 Maj 1902 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 5) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Juli 1903 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest 6) ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 17 December 1915 efter Straffelovens § 229, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Efter Afsoningen af den under Nr 5 nævnte Straf rejste Arrestanten i Aaret 1905 til Amerika, hvor han opholdt sig til i Forsommeren 1915, da han vendte tilbage hertil. Han er i Staten Washington straffet for Indbrudstyveri med Strafarbejde fra 5 til 15 Aar, hvoraf han har afsonet 2 Aar og 5 eller 7 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Slutningen af Juli Maaned 1918 tog Arrestanten Ophold i Odense. Natten til den 9 September s. A. blev der begaaet et Indbrudstyveri i

Over Holluf i Bjerger-Aasum Herreder. I Tiden fra den 11 September 1918 til den 4 Oktober s. A. sad Arrestanten arresteret inden nævnte Herreder som sigtet for Tyveri. Efter Arrestantens Løsladelse og indtil den 1 Februar 1919 indgik der Anmeldelse til Politiet om ialt 38 naturlige Indbrudstyverier i Købmandsforretninger og Brugsforeninger i Omegnen af Odense. Ved disse Tyverier ligesom ved det ovennævnte Tyveri i Over Holluf havde Tyven i det væsentligste benyttet samme Fremgangsmaade, idet han maa antages at have skaffet sig Adgang de paa-gældende Steder ved enten at opbryde et Vindue ved Hjælp af et Instrument eller ved at udtage en Rude. Ved et saadant Tyveri eller Forsøg herpaa i Tommerup Natten til den 1 Februar 1919 alarmeredes Politiet; det lykkedes imidlertid ikke at paagribe Tyven, men samme Nat mødte en Statspolitibetjent, der var blevet hidkaldt, paa Banelinien fra Tommerup mod Odense en Person, der erklærede at hedde Petersen, men som undløb i Mørket. Da det af Betjenten opgivne Signalement af vedkommende Person kunde passe paa Arrestanten, blev Arrestanten anholdt den 3 Februar 1919 og den 4 s. M. arresteret. Siden Arrestantens Anholdelse er der ikke sket Anmeldelse om Indbrudstyverier af den anførte Art i Landjurisdiktionerne i Omegnen af Odense.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar nu ud paa, at han skal have begaaet de ommeldte 39 Indbrudstyverier, herunder navnlig 3 af dem, med Hensyn til hvilke Omstændighederne er følgende:

I. Natten mellem den 3 og 4 Januar 1919 blev der begaaet et Indbrudstyveri i en Købmandsforretning i Sanderum. Om Natten var et Vindue blevet aabnet udefra, formentlig med et 13 à 14 Milimeter bredt Stemmejærn, og Tyven maa antages at have skaffet sig Adgang ved at stige ind gennem det opbrudte Vindue. Ved Tyveriet blev stjaalet ca. 5 Kr, 10 à 15 Stykker Vanilintabletter af Fabrikat: D. Friis, Vejle, og 1 Cigarilloskasse, mærket: Patti, indeholdende 80 à 90 Stykker Cigarillos i Bundter paa 10 Stykker i Sølvpapir, mærket: E. Nobel, København.

I Arrestantens Besiddelse er forefundet et 13 Milimeter bredt Stemmejærn, 9 Stykker Vanilintabletter af Fabrikat: D. Friis, Vejle, 1 tom Cigarilloskasse, mærket »Patti«, og 1 Bundt Cigarillos i Sølvpapir, mærket E. Nobel, København. Stemmejærnet samt 2 Stykker Træ, udskaarne af det opbrudte Vindue og indeholdende de ved Opbrydningen frembragte Mærker, har under Sagen været indsendt til Statsprøveanstalten, som har udtalt, at Anstalten har underkastet saavel Stemmejærnets Æg som Skaarsporet en mikroskopisk Undersøgelse og derved konstateret, at Skaarsporet udviste Uregelmæssigheder, som nøjagtig svarede til de paa Æggen værende Uregelmæssigheder, og at Skaarsporet derfor maa antages at have været frembragt med det paa-gældende Stemmejærn.

Under Sagen har Bestyreren af Købmandsforretningen edelig forklaret, at de ved Tyveriet stjaalne Vanilintabletter var aldeles Mage til de i Arrestantens Besiddelse forefundne, idet det var samme Fabrikat, samme Udstyrelse i Celluloidindpakning og samme Etikette og Paa-skrift, og at den ved samme Lejlighed stjaalne Cigarilloskasse med Cigarillos var af nøjagtig samme Slags som den i Arrestantens Besiddelse fundne Kasse med Cigarillos.

II. Natten mellem den 17 og 18 Januar 1919 blev der begaaet et Indbrudstyveri i Grindløse Brugsforening. Om Natten var et Vindue blevet aabnet udefra med et Redskab, der var stukket ind imellem Vinduet og Sprossen, og som havde efterladt Mærker i Træet, og Tyven maa antages at have skaffet sig Adgang ved at stige ind gennem det opbrudte Vindue. Ved Tyveriet blev i alt Fald stjaalet 1 eller 2 Par nye mørkegraa Benklæder.

I Arrestantens Besiddelse er forefundet et Par nye, mørkegraa Benklæder.

Det ovennævnte Stemmejærn samt 1 Stykke Træ, udskaaret af det opbrudte Vindue og indeholdende det ved Opbrydningen frembragte Mærke, har under Sagen været indsendt til Statsprøveanstalten, som har udtalt, at det ved en mikroskopisk Undersøgelse konstateredes, at Skaarsporet udviste alle de samme Uregelmæssigheder som Stemmejærnets Æg, og at det maa antages, at Skaarsporet er frembragt med det paagældende Stemmejærn.

Under Sagen har Kommissen i Brugsforeningen edelig forklaret, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne Benklæder er ganske Mage til og i Farve, Snit, Mønster, Syning, Foer og Knapper ganske ens med de i Brugsforeningen stjaalne Benklæder.

III. Ligeledes Natten mellem den 17 og 18 Januar 1919 blev der begaaet et Indbrudstyveri i en Købmandsforretning i Vellinge, der ligger ca. 10 km fra Grindløse. Om Natten var en ca. 1 m² stor Rude i Vinduet udtaget og henstillet ved Muren, ligesom der i et andet Vindue fandtes Spor af, at der var gjort Forsøg paa at opbryde det ved Hjælp af et stumpt Instrument, og Tyven maa antages at have skaffet sig Adgang ved at stige ind gennem den ved den udtagne Rude frembragte Aabning. Ved Tyveriet blev stjaalet ca. 20 Stykker Cigaretter i Pakker.

Under Sagen har Købmanden edelig forklaret, at han udenfor Vinduet i ganske ringe Afstand fra dette Morgenen efter Indbrudstyveriet fandt et Par Handsker. Disse Handsker har Arrestanten genkendt som sine.

Det ovennævnte Stemmejærn samt 1 Stykke Træ, udskaaret af det Vindue, der var forsøgt opbrudt, og indeholdende det derved fremkomne Mærke, har været indsendt til Statsprøveanstalten, der har udtalt, at Skaarsporet var saa oprevet, at det ikke kunde konstateres, om det var frembragt med Arrestantens Stemmejærn.

Hvad de øvrige 36 Indbrudstyverier angaar, har der ligeledes med Hensyn til 6 af dem været indsendt Skaarspor fra Vinduerne paa de paagældende Steder til Undersøgelse til Statsprøveanstalten, der har udtalt, at de saaledes indsendte Skaarspor, bortset fra et af dem, maa antages at være frembragt med det hos Arrestanten forefundne Stemmejærn.

Under Sagen har Skomager Jens Peter Elias Petersen, der er dømt for Hæleri, som Vidne forklaret, at Arrestanten i afvigte Efteraar jævnlig er kommet hos ham og ved flere Lejligheder overfor ham har ladet sig forstaa med, at han var Indbrudstyv og begik Indbrudstyverier i Omegnen af Odense, ligesom han navnlig fremhævede, at han for at undgaa en Opdagelse altid »arbejdede« alene.

Arrestanten har benægtet at have begaaet de ham paasigtede Tyverier.

Med Hensyn til de under I anførte Effekter, der er forfundet hos ham, har han nærmere forklaret, at han ikke ved, hvorledes han har faaet Vanilintabletterne, men at han mener, at han har faaet dem sammen med noget Andet, mulig noget Kravetøj, han engang købte af en Landarbejder paa »Folkets Hus«, og at han har købt den i hans Besiddelse fundne Cigarilloskasse med Cigarillos af en ham ubekendt Mandsperson, han tilfældig kom i Snak med paa Banegaarden, og betalt den samt et halvt Pund Chocolate med ca. 5 Kr. Med Hensyn til de under II omhandlede, hos ham forefundne Benklæder har han forklaret, at han har købt dem for 17 Kr paa Jærnbanestationen i Odense faa Dage før sin Anholdelse af en ham ubekendt Sømmand, han tilfældig traf. Endelig vil han en Dag midt i December Maaned 1918 have tabt de under III omhandlede Handsker i Odense paa Vej til Havnen.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger, og naar henses til Arrestantens Fortid, findes det mod hans Benægtelse at være tilstrækkeligt godtgjort, at han har begaaet de ovennævnte under I—III omhandlede Indbrudstyverier, medens der ikke findes at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de ham løvrigt paasigtede Forhold.

Under Sagen har Arrestanten derhos været mistænkt for at have stjaalet 2 Cykler, idet han er fundet i Besiddelse af forskellige Cykeldele, tildels paasat hans egen Cykel, som maa antages at hidrøre fra de nævnte 2 Cykler. De Bestjaalne har imidlertid ikke turdet beedige, at de fundne Cykeldele er dem tilhørende, og da andre Beviser for Arrestantens Skyld ikke er fremkommet, findes det ikke godtgjort, at han har begaaet disse Tyverier.

Herefter vil Arrestanten efter Straffelovens § 230 II, være at anse med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Ekstrarettens Dom af 3 Juni 1919, ved hvilken Arrestanten i Medfør af samme Lovbestemmelse er anset med lige Straf i 3 Aar, og ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger, vil med nævnte Forandring saaledes kunne stadfæstes.

Fredag den 10 Oktober.

Nr. 128. Firmaet **A. Nielsen & Co.** (Overretssagfører Ringberg)
mod

Kaptajn i den svenske Marine **Helmer Modin** af Stockholm (Stein),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning i Anledning af ukontraktmæssig Levering af et Skib.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 November 1918: De Indstævnte, Firmaet A. Nielsen & Co., Nykøbing Falster, bør til Sagsøgeren, Kaptajn Helmer Modin, betale 32.869 Kr 76 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra den 24 Maj 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 1000 Kr, men bør iøvrigt for hans Tiltale fri af være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de Grunde, som under denne Del af Sagen er anførte i den indankede Dom samt i den i Dommen nævnte Kendelse af 6 December 1917, der maa betragtes som en integrerende Del af Dommen og derfor ogsaa burde have været optaget i samme, vil Dommen — idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat — efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet A. Nielsen & Co., til Indstævnte, Kaptajn i den svenske Marine Helmer Modin af Stockholm, med 1000 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Sø- og Handelsrettens Kendelse af 6 December 1917 er saalydende: Under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting behandlede Sag er Omstændighederne efter det Oplyste i Korthed følgende:

Efter at Firmaet A. Nielsen & Co., Nykøbing paa Falster, af Chr. Hannevig, Borre i Norge, havde købt Barkskipet »Cairnsmore« for en Købesum af 350.000 Kr, hvoraf en Del straks skulde deponeres i en Bank i Kristiania, og Restbeløbet udbetales, naar Skibet overtoges, solgte Nykøbing-Firmaet under 8 April 1916 Skibet videre til Kaptajn Helmer Modin for 395.000 Kr, hvoraf 45.000 Kr skulde betales Nykøbing-Firmaet straks — medens Resten — den Del, der tilkom Chr. Hannevig — i Overensstemmelse med Aftalerne med denne dels skulde deponeres i den ovennævnte Kristiania Bank, dels udbetales, naar Skibet overtoges.

Skibet henlaa paa Moss Skibsværft for at istandsættes og for at faa indsat Motorer, og det hed i begge Kontrakter enslydende: »Skibet overtages paa Moss i haverifri og certepartifri Stand med 2 Lysekils Motorer indlagte, hver paa 125 Hestkræfter og med survey passeret for Sælgerens Regning.« Det hed derhos i Kontrakten mellem Hanne-

vig og Firmaet Nielsen, at hvis Skibet ikke skulde være færdigt til Levering inden 10 April, »har Køberen Option af at kansellere Salget«. Den samme Aftale var truffet mellem Firmaet og Kaptajn Modin, kun at Annulleringsretten var udskudt til den 25 i Stedet for den 10 April. I begge Kontrakter hed det, at Skibet skulde have Lloyds Klasse * 100 A 1.

Under 8 April afgav Lloyds Surveyor i Kristiania til den norske Sælger, Hannevig, et Interimscertifikat, som imidlertid kun gjaldt Skibet, ikke de indlagte Motorer, og som indeholdt den sædvanlige Erklæring gaaende ud paa, at han havde besigtet »Cairnsmore«, at alle de af ham ønskede Reparationer var blevet udført til hans Tilfredshed, og at han derfor havde anbefalet Lloyd at lade Skibet beholde sin Klasse. Ved Hjælp af denne Erklæring fik Hannevig Købesummen for Skibet udbetalt.

Lloyds Surveyor, der havde udstedt Certifikatet i den, som det senere viste sig urigtige, Formening, at alle givne Paalæg var udført, — det var en af hans Medhjælpere, der havde haft Tilsynet med Skibet — forlangte efter kort Tids Forløb Certifikatet tilbageleveret, idet han — som det maa antages — lod Chr. Hannevig vide, at det ikke maatte benyttes, før Besigtelsen var fuldført. Det var imidlertid da udleveret til vedkommende Bank.

Kaptajn Modin, som havde sendt en Skibsfører til Moss for at overtage Førelsen af Skibet, lod i Begyndelsen af Maj Maaned Skibet besøge af Soretsmedlemmer, som udmeldtes dertil af Byfogden i Moss. Disse Besigtelsesmænd forefandt en Række Mangler. De udtalte, at det jo maatte blive en Skønssag, hvad Lloyd kunde lade passere, men at saadanne Mangler som de af dem paapegede ikke burde forefindes ombord i et Skib efter en Survey med den i Kontrakten nævnte Klasse.

Da der var opstaaet Strejke paa Moss Værft, fik Modin af Værftets Direktør' gennem Lloyds norske Surveyor — Chr. Hannevig synes selv at have været bortrejst — det Raad at tage Skibet til et andet Værft.

Modin lod derfor Skibet føre til Gøteborg. Lloyds derværende Surveyor fordrede en Række Forbedringer for at give Tilladelse til, at Skibet beholdt sin Klasse, og Kaptajn Modin lod et derværende Værft foretage de forlangte Forbedringer. Reparationerne blev først færdige i August Maaned 1916.

Under nærværende Sag har Kaptajn Modin forlangt Firmaet A. Nielsen & Co. dømt til at erstatte ham dels det Overskud, han kunde have indvundet ved at lade Skibet foretage en Rejse i Tiden fra Maj til August, dels de Omkostninger, han har haft til Hyre og Kost m. m. under Sejladsen fra Kristiania til Gøteborg, og under den Tid, Skibet henlaa sidstnævnte Sted, dels endelig Omkostningerne ved de i Gøteborg foretagne Reparationer. Han har ialt forlangt et Beløb af 145.854 Kr 06 Øre med Renter og Omkostninger.

Det indstævnte Firma, der har paastaaet sig frifundet, har bl. a. gjort gældende, at der er reklameret for sent til Firmaet, men heri kan der ikke gives det Medhold. Det er i alt Fald givet, at der omtrent samtidig med, at det blev klart, at Manglerne ikke hurtigt vilde blive af-

hjulplne ved Moss Værft, i Maj Maaned 1916 har været forhandlet mellem det indstævnte Firma og en Repræsentant for Kaptajn Modin om Sagen.

Det indstævnte Firma har dernæst gjort gældende, at Modin har faaet, hvad han havde Krav paa efter Kontrakten, hvis Ord: »survey passeret« maa betragtes som opfyldte, naar der er afgivet en Erklæring som den af den norske Surveyor under 8 April 1916 afgivne. Heller ikke heri kan der gives det indstævnte Firma Medhold. Den af den norske Surveyor afgivne Erklæring maa regnes som betydningsløs, ikke blot fordi den er afgivet, førend Skibet virkelig var gjort saaledes i Stand, at Surveyor kunde anbefale det til at beholde sin Klasse, men ogsaa fordi den kun omfattede Skroget, ikke tillige Motorerne, som ikke var prøvet, da den blev afgivet. Kontrakten maa forstaas derhen, at det ved en Lloyds Surveyors Besigtelse skulde være konstateret, at Skibet med sine 2 Motorer, altsaa saavel Skib som Motorer, skulde være i fuld god Stand, førend Købesummen betales. Dette var ikke sket, og Chr. Hannevig har derfor ikke været beføjet til at hæve Købesummen.

Det indstævnte Firma har endelig gjort gældende, at den Omstændighed, at Sagsøgeren har ført Skibet til Gøteborg uden Tilladelse fra Firmaet eller fra Hannevig, maa medføre, at han har tabt det Krav, han ellers maatte have. Heller ikke i denne Opfattelse kan der gives det indstævnte Firma Medhold. Man havde faaet Købesummen udbetalt og havde stillet Skibet til Disposition paa et Tidspunkt, da det endnu ikke var i en saadan Stand, at Kontraktens Betingelser var sket Fyldest. Skibet var med andre Ord leveret i mangelfuld Stand, og Følgen heraf maa være, at Køberen har Krav paa et Afslag i Købesummen, svarende til, hvad det kostede at bringe det i kontraktmæssig Stand, det vil sige i en saadan Stand, at det kunde beholde den oftomtalte Klasse. Efter Omstændighederne ses det ikke at kunne bebrejdes Modin, at han har taget Skibet til Gøteborg. Naar det er gjort gældende, at Lloyds Surveyor i Gøteborg har stillet strengere Krav end Lloyds norske Surveyor, var dette i alt Fald ikke noget, som man paa Forhaand kunde regne med, og en alvorligere Forskel i de Krav, den ene og den anden Surveyor stiller, er i Virkeligheden ogsaa ganske uforstaaelig, da der jo maa gaas ud fra, at ensartede Regler følges, og at alle Lloyds Besigtelser foregaar med samme Grundighed og Omhu. Retten skal afholde sig fra en nærmere Drøftelse eller Kritik af, hvad der i saa Henseende foreligger, men kun bemærke, at naar det ikke kan betragtes som en Fejl, at Skibet er ført til Gøteborg, maa det — da Modin heretter ikke har kunnet faa Skibet i den omhandlede Klasse, uden at den syenske Surveyors Krav var tilfredsstillende — blive dennes Krav, der maa være afgørende. Da det indstævnte Firma overfor Modin staar som Sælger, maa Kravet kunne rettes mod dette Firma.

Efter Kontrakten er der ikke garanteret Køberen noget Tidspunkt, inden hvilket Skibet skulde kunne leveres færdigt fra Moss Værft. Kontrakten maa tværtimod forstaas derhen, at Køberen for det Tilfælde, at Leveringen ikke skete inden for det i Kontrakten angivne Tidspunkt, kun

havde Valget mellem enten at vente eller hæve Handlen. Han har valgt ikke at hæve Handlen, men at beholde Skibet, men herefter kan han ikke have noget som helst Krav paa Erstatning for Tidstab, for Hyre til Mandskab i den Tid, der gengik, eller lignende.

Sagen er ikke endelig procederet til Dom, men foreløbig kun til Kendelse, idet Rettens Medvirkning har været ønsket til forskellige Vidneførsler dels i Sverrig, dels i Norge. Efter de ovenangivne Synspunkter skønnes der ikke at være nogen Grund for Retten til at yde sin Medvirkning til disse Vidneførsler, saaledes som de gennem de fremlagte Spørgsmaal er præciserede. Det, der endnu mangler at dokumentere for Retten, for at denne kan fælde endelig Dom, skønnes kun at være, hvilke Omkostninger der har været fornødne i Gøteborg for at tilfredsstille den derværende Surveyors Fordringer, for at Skibet kunde sættes i Klasse.

T h i e r a g t e s :

Den begærede Vidneførsel skønnes ikke, i alt Fald ikke forsaavidt den gaar ud over det nys antydede Spørgsmaal, at have Interesse for Sagen.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende:

Efter Afsigelse af Rettens Kendelse af 6 December 1917, hvori det blev udtalt, at der, før Retten kunde give endelig Dom i Sagen, endnu maatte dokumenteres, hvilke Omkostninger der havde været fornødne i Gøteborg for at tilfredsstille den derværende Surveyors Fordringer, for at Skibet »Cairnsmore« kunde sættes i Klasse, har de forskellige Regninger vedrørende Skibets Reparationer været forelagt Surveyor i Gøteborg med Anmodning om at erklære sig om, hvilke af Udgifterne der har været fornødne for at bibeholde Fartøjets Klasse i Lloyds Register. Surveyor har efter at have gennemgaaet Regningerne udsondret de Beløb, der er medgaaet til Arbejder, som efter hans Mening har været nødvendige, for at Skibet kunde bibeholde Klassen. Disse Beløb udgør ialt 32.869 Kr 76 Øre.

Parterne har derefter paany procederet Sagen for Retten; de har gentaget deres i den fornævnte Kendelse omtalte Synspunkter og Paastande, men subsidiært har Sagsøgeren paastaet sig tilkendt de af den svenske Surveyor opgivne Beløb paa ialt 32.869 Kr 76 Øre med Renter fra den 8*) April 1916 (den Dag, da Skibsreder Hannevig fik Købesummen for Skibet udbetalt) samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har næst at paastaa sig pure frifundet subsidiært paastaet sig frifundet mod at betale et Beløb af ca. 5000 Kr. De har til Støtte herfor fremlagt en i sin Tid fra den norske Surveyor til den svenske Surveyor fremsendt Rapport over de Reparationer, der efter den norske Surveyors Mening endnu var at udføre, for at Skibet kunde beholde sin Klasse. De Indstævnte har derhos ført Lloyds danske senior Surveyor som Vidne i Sagen, og denne har udtalt, at det, naar

*) Skal være 18de.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 18 Oktober 1918: Indstævnte, Handlende Siggaard, Mynstersvej 10, bør til Citantens, Grosserer Blangsted, betale 1659 Kr 63 Øre med Renter deraf 5 pCt aarlig fra den 15 November 1917 og i Sagsomkostninger 200 Kr, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Handlende Kr. P. Siggaard af Frederiksberg, til Appellindstævnte, Grosserer Ejlersen Blangsted, med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Som udtalt i den indankede Dom maa det — trods Appellantens i første Instans fremsatte Benægtelse — anses godtgjort, at han under en den 5 August 1917 stedfunden Telefonsamtale gav Indstævnte Bemyndigelse til at indløse Konnossementet, og Appellanten maatte herefter, da han om Aftenen den 6 August erfarede, at Konnossementet var blevet indløst af Indstævnte, være klar over, at Indstævnte straks vilde gaa i Gang med Losningen af den paagældende Ladning. Da Appellanten nu, skønt han kunde have kontrolleret, hvormeget Brænde Indstævnte fik udlosset, har undladt dette, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Indstævnte — som maa antages at have paa den i Tuborg Havn sædvanlige Maade søgt konstateret, hvormeget der blev udlosset til ham — ikke har faaet udlosset mere end af ham erkendt. Herefter vil Appellanten være at dømme til at betale Indstævnte hele det paastaaede Beløb med Renter, og Dommen vil derfor kunne stadfæstes.

I Anledning af sin ovennævnte urigtige Benægtelse vil Appellanten for unødigt Trætte være at anse efter Frdg. 11 August 1819 med en Bøde af 40 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bøder Appellanten, Handlende Kr. P. Siggaard, 40 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddell af 25 Juni 1917 solgte Appellanten, Handlende Kr. P. Siggaard af Frederiksberg, til Appellindstævnte, Grosserer Ejlersen Blangsted, 13 Vognladninger Brænde à 6½ Øre pr kg franco Tuborg Havn. Par-

tiet ankom i Begyndelsen af August s. A. til Tuborg Havn med Sejlskibet »Neptunus«, og Konnossementet paa Ladningen blev overgivet til Privatbanken, der lod den med Konnossementet fulgte Opkrævning præsenterer for Appellanten, som imidlertid ikke indløste Konnossementet, men derimod underrettede Appelindstævnte om, at Ladningen var ankommet. Den 6 August s. A. indløste Appelindstævnte efter Aftale med Appellanten Konnossementet m. m. ved Betaling af 7827 Kr 74 Øre, i hvilket Beløb imidlertid ogsaa var indbefattet forskellige Beløb, der var Brændet og Appelindstævnte uvedkommende. Paa Konnossementet var Vægten af Ladningen angivet til 106.477 kg, men der var fra Skibets Side paategnet, at Vægten var ubekendt. Forsaavidt hele dette Kvantum Brænde skulde betales, vilde den herfor aftalte Pris beløbe sig til 6921 Kr, hvorfor Appelindstævnte under alle Omstændigheder havde betalt 906 Kr 74 Øre for meget, hvilket ogsaa indrømmes af Appellanten. Men Appelindstævnte paastaar desuden, at han har betalt yderligere 752 Kr 89 Øre for meget, idet der kun blev udlosset i Tuborg Havn 94.894 kg, altsaa 11.583 kg mindre end det Parti, han havde betalt for, hvorfor ogsaa det sidstnævnte Beløb skulde refunderes ham. Appellanten paastaar derimod, at der i Aarhus, hvorfra »Neptunus« havde hentet Ladningen, var indladt det fulde solgte Parti, nemlig 13 Vognladninger eller 106.477 kg, hvorfor der ogsaa skulde betales herfor.

Da Forlig ikke opnaaedes, paastod Appelindstævnte under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede, i første Instans gæsteretsvis behandlede Sag Appellanten dømt til at betale de 2 ovennævnte Beløb 906 Kr 74 Øre og 752 Kr 89 Øre, ialt 1659 Kr 63 Øre, med Renter fra 6 August 1917, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger, medens Appellanten paastod sig frifundet med Tilkendelse af skadesløse Omkostninger mod Betaling af 906 Kr 74 Øre uden Renter.

Ved Underrettens den 18 Oktober f. A. afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes, at Renterne kun tilkendtes fra Stævningens Dato den 15 November 1917, og saaledes, at Sagens Omkostninger bestemtes til 200 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget den af ham for Underretten nedlagte Paastand samt paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst, medens Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tilkendelse af Sagens Omkostninger for Overretten.

Da det, trods Appellantens Benægtelse i Begyndelsen af Proceduren, maa anses for godtgjort, at Appellanten under en den 5 August 1917 ført Telefonsamtale efter indtrængende Anmodning af Appelindstævnte gav denne Bemyndigelse til at indløse Konnossementet, hvilket ogsaa skete Dagen efter, maatte Appellanten, der samme Aften erfarede, at dette mod hans Forventning var lykkedes Appelindstævnte, gaa ud fra, at Appelindstævnte nu vilde anse sig berettiget til straks at paabegynde Losningen af Ladningen efter de for Tuborg Havn gældende Regler om Vejning etc. Han vilde derfor paa dette Tidspunkt have kunnet protestere mod den den 7 s. M. paabegyndte Losning, allerede forinden denne begyndte, ligesom han, da han erfarede, at Losningen fak-

tisk var begyndt, kunde have ladet sin Broder, som efter hans Anmodning kom ud til Skibet den 7 August om Morgenen, protestere, idet det endnu paa dette Tidspunkt, hvor der kun var bortkørt ca. 10 Vognmandslæs, kunde være konstateret nøjagtig, hvormeget der var udlosset, og den følgende Udlosning kunde være foregaaet i Appelindstævntes Overværelse og under fuldt betryggende Former. Da Appellanten ikke mod Appelindstævntes Benægtelse har bevist at have foretaget noget Skridt i saa Henseende, og Appellanten ej heller har bevist paa anden Maade at have protesteret mod den Udlosning, som han vidste fandt Sted, og som varede i 4 Dage, hvortil han havde saa meget mere Anledning, som Appelindstævnte ved et den 6 August 1917 dateret, men først den følgende Dag afsendt anbefalet Brev tog Forbehold med Hensyn til Ladningens Størrelse, og der, som ovenanført, var solgt franco Tuborg Havn, maa han anses for at have underkastet sig Resultatet af den paa Tuborg foretagne Udvejning, hvorefter der altsaa kun er udlosset 94.894 kg.

Appellanten vil herefter have at betale de 2 ovennævnte Beløb med Renter.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten bør Appellanten betale til Appelindstævnte med 100 Kr.

=====

Nr. 26. Københavns Magistrat (Trolle)
 mod
pens. Maalerkontrollør Alfred William Nielsen (Stein efter Ordre).
 betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Restløn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Maj 1918: Indstævnte, Københavns Magistrat, bør til Sagsøgeren, pens. Maalerkontrollør Alfred William Nielsen, betale 150 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra den 20 September 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Bay i Salær 50 Kr hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa Kontraappellanten anses underkastet Bestemmelserne i det i den indankede Dom nævnte Regulativ af 1 Oktober 1906, der maa antages i det Væsenlige at have forbedret hans Stilling som Tjenestemand under Køben-

havns Kommune, og da Kontraappellanten herefter ikke har Krav paa nogen yderligere Løn end den ham alt udbetalte, vil Hovedappellanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde. Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Kontraappellanten, pens. Maalerkontrollør Alfred William Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 2 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Bay i Salarium for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten 50 Kroner og Højesteretssagfører Steini i Salarium for Højesteret 120 Kroner, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 15 Februar 1899 beskikkede Københavns Magistrat Alfred William Nielsen til Vandpaafylder ved Københavns Gasværker fra 1 Januar 1899 at regne paa de for Stillingen normerede Vilkaar.

Den 1 Oktober 1906 udfærdigede Magistraten »Regulativ for Anvendelse af den Magistraten ved Kommunalbestyrelsens Bestemmelse af 5 Marts 1906 meddelte Bemyndigelse til Udbetaling af Løn under Sygdom«, og dette Regulativ gav bl. a. Adgang til under Sygdom at udbetale Embeds- og Bestillingsmænd fuld Løn i indtil 1 Aar og halv Løn i indtil 1 Aar udover det første Aar.

Nielsen, der var sygemeldt nogen Tid hvert Aar fra 1908, havde stadig faaet udbetalt fuld Løn. Den 11 September 1913 blev det meddelt ham, der da benævnedes Maalerkontrollør, at han siden Sygeregulativets Ikrafttræden havde haft 355 Sygedage, at der efter Regulativet kun kunde udbetales ham fuld Løn under Sygdom i indtil eet Aar, og at han den 1 Oktober kun vilde faa udbetalt halv Løn, saafremt han ikke forinden havde genoptaget sit Arbejde. Dette skete imidlertid; men da han i September 1914 atter var sygemeldt, fik han den 29 s. M. paany Meddelelse om, at han den 1 Oktober kun vilde faa udbetalt halv Løn, saafremt han ikke forinden havde genoptaget sit Arbejde. Han vedblev imidlertid at være sygemeldt med Undtagelse af Tiden fra 28 Oktober til 12 November 1914, og den 28 Januar 1915 søgte han sin Afsked med Pension, som blev bevilget fra 1 April 1915.

Idet der fra Oktober og December 1914 samt fra Januar, Februar og Marts 1915 kun blev udbetalt Nielsen halv Løn, 75 Kr maanedlig, søger han nu Københavns Magistrat, som herom havde henvist ham til Domstolene, til at betale ham Restløn for 5 Maaneder, 375 Kr, med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dag, den 20 September 1917,

idet han hævder, at Regulativets Bestemmelser om halv Løn, hvormed han først er gjort bekendt ved Skrivelsen af 11 September 1913, efter hans Beskikkelse ikke er bindende for ham.

Magistraten har paastaet sig fifundet, idet den gør gældende, at særlig Underretning om Regulativet ikke var fornøden, at dette gav Personalet, deriblandt Nielsen, den Fordel, ikke at blive afskediget saa tidligt som ellers vilde være sket i Tilfælde af Sygdom, og at Nielsen hverken har rejst Indsigelse ved Meddelelserne om eller ved Udbetalingerne af halv Løn.

Efter det Oplyste har Kommunen som Regel inden de 3 sidste Maanedes, i hvilke fuld Løn i Sygdomstilfælde udbetales, af Hensyn til Spørgsmaalet om Afsked gjort vedkommende opmærksom paa Nedgangen i Løn og undertiden krævet Svar i den Anledning.

Da der ikke ved Niensens Ansættelse ses at have foreligget nogen Hjemmel for det Modsatte, maatte han i normale Tilfælde af Sygdom have Krav paa at oppebære fuld Løn, saaledes som det ogsaa tidligere maa antages at have været Skik. Det senere Regulativs Bestemmelser om nedsat Løn i Sygdomstilfælde vil ikke uden videre kunne være bindende for ham, og da den Mulighed, at Nielsen ellers kunde være blevet afskediget paa et tidligere Tidspunkt, ikke kan medføre, at Regulativet i sin Helhed maa betragtes som en Forbedring af den Stilling, som han har modtaget, og da der Intet foreligger om, at Nielsen har underkastet sig dettes Bestemmelser, maatte han i Sygdomstilfælde have Krav paa fuld Løn, indtil han kunde afskediges, hvortil maa antages at kunne være krævet 3 Maanedes Varsel. Det bemærkes herved, at en i Aaret 1909 foretaget Forandring i de almindelige Lønningsbestemmelser ikke ses at kunne have nogen Betydning for dette Spørgsmaal. Paa den anden Side kunde Nielsen ikke ved den 1 Oktober 1914 uden Forbehold at modtage halv Løn, som han dengang maatte være klar over udbetaltes ham i Henhold til en fast Regel, opnaa en gunstigere Stilling overfor Magistraten, end om denne da med loyligt Varsel enten havde opsagt ham med Pension, hvilken udgjorde mere end halv Løn, eller bragt Sygeregulativet til Gyldighed overfor ham. Han findes derfor kun at have Krav paa den tilbageholdte Løn for Maanederne Oktober og December 1914 eller 150 Kr, hvilket Beløb saaledes vil være at tilkende ham med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, vil kunne ophæves, hvorhos der vil være at tilkende den for Nielsen, hvem der var meddelt fri Proces, beskikkede Sagfører, Overretssagfører Bay, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr hos det Offentlige.

Mandag den 13 Oktober.

Nr. 418. Ejendomshandler **Chr. P. Holm** (Ingen)
 mod
 Overretssagfører **Schultz** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Ejendomshandler **Chr. P. Holm**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthan ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 428. Prokurist **Albert V. Jensen** (Ingen)
 mod
 Ritmester **Carl Gustav Schøller** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Prokurist **Albert V. Jensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthan ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 468. Fhv. Boelsmand, nu Husejer **Simon Christensen**
 (Ingen)
 mod
 Købmændene **S. Knudsen** og **K. Knudsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, fhv. Boelsmand, nu Husejer **Simon Christensen**, som hverken selv møder el-

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Svend Aage Andersen og Arrestantinden Jenny Eleonora Hansine Kristina Nielsen tiltales for Røveri, Arrestantinden tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Andersen er født den 14 August 1897 og tidligere anset bl. a.: v e d nærværende Rets Dom af 17 November 1917 efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og senest v e d Søetatens kombinerede Rets Dom af 7 Januar 1919 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 84 og 196 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Han har derhos den 7 November 1916 her ved Retten vedtaget en Bøde af 100 Kr for Vold.

Arrestantinden Nielsen er født den 29 Maj 1895 og senest anset: v e d nærværende Rets Dom af 2 Juni 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage og v e d nærværende Rets Dom af 20 Juli 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 28 Februar d. A. anmeldte Tjenestekarl Hans Christian Nielsen, at der den foregaaende Nat ved Midnatstid var frarøvet ham et Lommeur med vedhængende Kæde samt en Tegnebog, indeholdende bl. a. 60 Kr i rede Penge.

Anmelderen har som Vidne nærmere forklaret, at han den 27 Februar d. A. om Aftenen var i Dansesalonen »Kæden«, hvor han bl. a. var i Selskab med en Kvinde, der har vist sig at være identisk med Arrestantinden. Efter at han havde forladt Danselokalet, traf han paa Gaden atter sammen med Arrestantinden, med hvem han, der var en Del beruset, aftalte, at de skulde følges hjem til hende for at have Samleje. Da de var naaet ud til Christianshavn, førte Arrestantinden ham ind i en Gaard eller en Passage, hvorpaa hun, idet hun sagde: »Jeg skal lige herhen«, fjernede sig fra ham, der troede, at de befandt sig ved hendes Bopæl. Umiddelbart efter blev han bagfra angrebet af en Mandsperson, der slog ham i Nakken, saaledes at han styrtede omkuld, hvorpaa Mandspersonen sparkede ham i Underlivet samt bibragte ham forskellige Læsioner i Ansigtet ved Slag eller Spark. Anmelderen, der nu var næsten bedøvet og ude af Stand til at sætte sig til Modværge, mærkede derpaa, at Mandspersonen fratog ham Tegnebogen, der beroede i en indvendig Vestelomme, samt Uret med Kæden, der ligeledes var anbragt i Vesten. Derefter fjernede Mandspersonen sig.

Ifølge en under Sagen tilvejebragt Lægeerklæring af 28 Februar d. A., fandtes der ved Undersøgelse af Anmelderen over venstre Øjebryn en mørk Hævelse, dækket af en mørkerød Blodudtrædning, hvorhos der over venstre Kindben samt paa Næsen fandtes nogle mindre Blod-

Færdig fra Trykkeriet den 5 November 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 25.

Mandag den 13 Oktober.

udtrædninger, alt som efter Slag med knyttet Haand eller stump Genstand. Ifølge Lægeerklæring vilde Læsionerne svinde i Løbet af ca. 8 Dage uden varige Følger.

Anmelderen har forklaret, at han efter Overfaldet led af Hovedpine og Svimmelhed, men Følgerne af den ham overgaaede Overlast fortog sig i Løbet af ca. 14 Dage.

Arrestantinden har tilstaaet, at hun efter foregaaende Aftale med Arrestanten lokkede Anmelderen ud paa Christianshavn, for at Arrestanten kunde faa Lejlighed til at udplyndre Anmelderen. Arrestantinden har nærmere forklaret, at Arrestanten den paagældende Nat kom hen til hende paa Gaden og fortalte, at han havde faaet at vide, at Anmelderen havde mange Penge i sin Tegnebog og var i Besiddelse af et Ur, hvorpaa de blev enige om, at Anmelderen skulde udplyndres, idet Arrestanten udtalte, at det var saa let at komme bag paa Anmelderen og fratage denne hans Sager, og sagde, at han nok skulde sørge for Resten, naar hun havde lokket ham ud paa Christianshavn.

Arrestantinden, der allerede forinden paa Gaden havde forhandlet med Anmelderen om Samleje, indlod sig derpaa atter med Anmelderen, med hvem hun fulgtes hen til Passagen ved Marinehospitalet. Hun gik derefter sammen med Anmelderen ind i Passagen, efter den af hende afgivne Forklaring for at de der kunde lade deres Vand, og da hun havde ladet Vandet, fjernede hun sig og hørte et Øjeblik efter, at Arrestanten slog løs paa Anmelderen.

Arrestantinden har erkendt, at hun, da hun med Anmelderen gik ind i Passagen, tænkte sig, at Arrestanten saa vilde udføre sit Forehavende, uden at hun dog var vidende om, hvorvidt Arrestanten havde set dem gaa ind i Passagen. Hun har derhos erkendt, at hun er klar over, at det var Arrestantens Hensigt mod Anmelderens Villie at fratage denne Tegnebog og Penge, uden at hun dog nærmere vil have forestillet sig, hvorledes det skulde gaa for sig.

Arrestantinden har videre forklaret, at hun efter endelig at have forladt Anmelderen opholdt sig i Nærheden af Gerningsstedet, og Arrestanten kom da hen til hende og fortalte hende, at Udbyttet kun havde været et gammelt Sølvur samt en Tegnebog med nogle Breve og Er-

næringskort samt 10 Kr i rede Penge, idet han tilføjede, at det vel ikke var værd at dele saa lidt, hvortil hun svarede, at hun intet skulde have.

Arrestantinden har efter først at have erkerndt, at det var Meningen, at hun skulde have Andel i Udbyttet, senere nægtet, at det var Meningen, at hun skulde deltage i Udbyttet.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Røveri, idet han, der ikke vil kunne erindre, hvor han tilbragte den paagældende Nat, og ikke husker, om han da talte med Arrestantinden, har benægtet, at han med hende har truffet Aftale om at udplyndre Anmelderen.

Anmelderen har imidlertid forklaret, at Arrestantens Højde og Skikkelse er som Voldsmandens, hvis Ansigt han ikke saa ved Overfaldet.

Rigtigheden af den af Arrestantinden afgivne Forklaring angaaende Arrestantens Forhold er derhos blevet bestyrket ved den af Eva Olga Marie Tolversen afgivne Forklaring ifølge hvilken Arrestanten, da hun i Begyndelsen af Marts d. A. — nogle Dage efter at hun var blevet afhørt paa Strandgades Politistation i Anledning af Sagen — traf ham paa Gaden, udspurgte hende om, hvad der var passeret ved Afhøringen, derunder om Anmelderen ikke havde haft en Skramme over Øjet, og udtalte, at Anmelderen jo ikke havde haft mere end »60 Kr og et raaddent Ur«; skønt Arrestanten ikke udtrykkeligt sagde, at det var ham, der havde begaaet Røveriet, kunde hun af Samtalen tydeligt forstaa, at det var ham, der var Gerningsmanden, hvilket han aabenbart ikke søgte at skjule for hende.

Tjenerne Peter Christian Lind og N. P. Nielsen har derhos forklaret, at Arrestanten har et daarligt Rygte paa sig i Nyhavn, hvor det er bekendt, at han søger at udplyndre fulde Folk, hvorfor der i de to Kaféer, hvor Vidnerne arbejder, passes paa, at Arrestanten ikke faar Lejlighed til at komme i Kast med berusede Personer.

Efter alt det Foreliggende og i Betragtning af, at Arrestanten tidligere er straffet for Tyveri, samt at han, da Røveriet fandt Sted, var uden Arbejde og uden Logis, idet han, der indtil 26 Februar d. A. havde boet i Arrestantindens og hendes Kærestes Logis, var ophørt med at bo hos dem — efter den af ham afgivne Forklaring, fordi han ikke mente længere at kunne ligge dem til Byrde — findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten efter Aftale med Arrestantinden har forøvet det omhandlede Røveri og derved tilegnet sig de Anmelderen frakomne Koster, der bortset fra de rede Penge er vurderet til ialt 37 Kr.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har overtraadt et hende den 2 Januar d. A. til Københavns Politis 3die Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol i Henhold til Lov af 30 Marts 1906 § 1 og Lov af 3 Marts 1860 § 2 under sædvanlig Straffetrudsel meddelt Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at hun hver Tirsdag skulde melde sig til den nævnte Protokol for at oplyse Erhverv og Bopæl, idet hun den 12 Januar samt den 9 og 16 Februar til Protokollen har afgivet urigtige Meldinger om sit Erhverv.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten og Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 243, Arrestantinden tillige efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 18 Maaneder, Arrestantinden i 1 Aar.

Nr. 469. Højesteretssagfører Levy
 mod
 Alfred Kristian Ludvig Ernst Ratlof (Def. Bülow),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1919: Arrestanten Alfred Kristian Ludvig Ernst Ratlof bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Becker og Rievers, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Kristian Ludvig Ernst Ratlof til Højesteretssagførerne Levy og Bülow 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Alfred Kristian Ludvig Ernst Ratlof, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 9 Oktober 1871 og tidligere her i Landet anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 5 Maj 1887 efter Straffelovens § 228, jfr §§ 47, 37 og 21, med 10 Slag Rotting, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 54, 37 og 21, med 15 Slag Rotting, ved nærværende Rets Dom af 1 April 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 18 Maj 1912 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Helsingør Købstads Politirets Dom af 23 Oktober 1912 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, hvor Varetægts-

arresten traadte i Stedet for Straf, og ved nærværende Rets Dom af 12 December 1914 efter Straffelovens § 231 I og II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Norrtelje Raadhusrets Dom af 27 Juni 1910 er han derhos for Tyveri med Indbrud anset med Strafarbejde i 4 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Søndag den 22 Juni d. A. Klokken ca. 4 Eftermiddag blev Arrestanten anholdt i den af Ølhandler Jens Hansen beboede Lejlighed i Kælderetagen i Ejendommen Rørholmegade Nr 6. Ved Politiets Tilstedekomst i Lejligheden viste det sig, at en Rude i Entrédøren — hvis Smæklaas kan oplukkes udefra, naar Ruden er fjernet — var slaaet itu, og et Stykke Glas var pillet ud; dette Stykke Glas blev indsendt til Centralbureauet for Identifikation.

Anna Petersen, som bebor Lejligheden ved Siden af nysnævnte Lejlighed, har under Ed forklaret, at hun, der 10—15 Minutter før Arrestantens Anholdelse havde set Arrestanten færdes i og ved Ejendommens Gennemgang, havde fattet Mistanke til ham, og da hun hørte Nogen bevæge sig i Ølhandler Hansens Lejlighed, gik hun ud paa Gaden og saae nu gennem et Vindue Arrestanten staa og gennemsøge et Konsolskab i en af Stuerne.

Bagermester Peter Larsen har ligeledes under Ed forklaret, at han — der blev foranlediget til Stede af det fornævnte Vidne — den Gang han passerede Entrédøren til Ølhandler Hansens Lejlighed, gennem den ituslaaede Rude saae Arrestanten ligge paa alle fire indenfor Døren ligesom for at skjule sig; Vidnet gik gennem Køkkendøren, der var aabnet, men hvis Nøgle sad indvendig, ind i Lejligheden; paa Vidnets Henvendelse svarede Arrestanten, at han havde lagt sig til at sove. Denne Forklaring var imidlertid ganske usandsynlig, idet Arrestanten snarest stod paa Arme og Ben i en Stilling, hvori det var umuligt for et Menneske at sove.

Ølhandler Hansens Kusk, Peter Edvard Møller, har forklaret, at han den nævnte Dag forlod Lejligheden Klokken ca. 1 Eftermiddag; Lejlighedens Køkkendør var da aflaaet, idet Nøglen sad i indvendig; Entrédørens Smæklaas smækkede han i, da han gik. Der var ingen andre i Lejligheden.

Arrestanten har erkendt den fornævnte Dag at have indfundet sig i den omhandlede Lejlighed, men nægter, at dette er sket i tyvagtig Hensigt. Han paastaar, at en ham ubekendt Person, som han havde drukket sammen med, har anvist ham Lejligheden at sove i og gennem Køkkendøren lukket ham ind i denne, da de var blevet meget berusede. Med Hensyn til, at det ved Identifikationsbureauets Undersøgelse har vist sig, at hans Fingeraftryk findes paa det udpillede Stykke Glas, nemlig Aftrykket af een Finger paa den ene Side og Aftrykkene af tre andre paa den anden Side, hævder han, at han ikke mindes Sammenhængen hermed. Med Hensyn til, at det ved en Række Vidneforklaringer er godtgjort, at Arrestanten ikke ved Paagrøbsen var i nævneværdig Grad beruset, hævder han, at dette er en Følge af, at han da havde udsovet Rusen.

Efter alt det Oplyste og under Hensyn til Arrestantens Fortid er det imidlertid uden Betænkelighed at forkaste Arrestantens usandsynlige Forklaring og at antage, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har ituslaaet Ruden i den aflaaede Entrédør og herved skaffet sig Adgang til den i Sagen ommeldte Lejlighed.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdag den 14 Oktober.

Nr. 431. Højesteretssagfører Bülow
 mod
Martin Nielsen, kaldet Randlev (Def. Levy),
 der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1919: Arrestanterne Reinhardt Andersen og Martin Nielsen, kl. Randlev, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Andersen i 8 Maaneder og Arrestanten Nielsen, kl. Randlev, i 1 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor Overretssagfører Hagen og Sagfører Juul-Pedersen, henholdsvis 35 Kr og 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1919: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne H. Steinthal og Aage Smith, betaler Arrestanten Martin Nielsen, kaldet Randlev, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Nielsen, kaldet Randlev, til Højesteretssagførerne Bülow og Levy 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Odense Købstads Ekstraret saavel efter Arrestanten Martin Nielsen, kaldet Randlevs Begæring som paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag tiltales han for Tyveri. I første Instans var tillige tiltalt Arrestanten Reinhardt Andersen, som ved nævnte Ekstrarets Dom af 24 Maj d. A. efter Straffelovens § 229 IV blev anset med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, men for hans Vedkommende er Sagen ikke paaanket.

Arrestanten Nielsen, kaldet Randlev, er født den 5 Januar 1900 og tidligere ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 26 November 1918 i Medf. af Straffelovens § 238 og 229 IV, sidstnævnte § sammenholdt med § 47, anset med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, for hvilken Straf han ved kgl. Resol. af 20 December s. A. blev betinget benaadet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. Domfældte Reinhardt Andersen har forklaret, at han og Arrestanten Nielsen, der begge var uden Penge, havde besluttet, at de Natten mellem den 9 og 10 Januar d. A. vilde forskafe sig Penge, selv om de skulde begaa Indbrud. Om Aftenen den 9 Januar var de sammen bl. a. i Folketeatret i Aarhus, hvor de overværede en Forestilling, og derefter i den saakaldte »Halds Restauration« sammesteds, hvor de nød noget Chokolade, og som de forlod ved Lukketid Kl. 11. Under deres Samvær om Aftenen besluttede de at gøre Indbrud i Tobakskompagniets Butik i Søndergade sammesteds, og i Henhold hertil skaffede de sig om Natten Adgang til denne Butik paa den Maade, at de krøb under en foran Døren til Butikken anbragt Cigarautomat, og efter at Domfældte havde forsøgt ved Hjælp af en Diamant, som han laante af Arrestanten, at skære en Rude i Døren ud, og efter at de derpaa i Forening uden Resultat med en Skruetrækker havde bearbejdet Døren og Listerne, hvori Ruden var indfattet, slog Domfældte den nævnte Rude itu, hvorefter han aabnede Døren ved at række en Arm ind gennem den saaledes fremkomne Aabning og dreje Smæklaasen fra. I Butikken, hvor de begge gik ind, stjal de derefter fra uafslaaede Gemmer og aabne Diske og Reoler ca. 80 Kr i kontante Penge, 4—5 Gevinstanvisninger og Lotterisedler, 3 Præservativer, 3 Cigar- og 1 Cigaretrør, nogle Æsker Cigaretter af forskellige Mærker, en Kasse Cerutter, $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Kasse Cigarer af samlet Værdi 300 Kr, hvilke Koster de fordelte i deres Lommer og under Tøjet og forlod derpaa Butikken.

Arrestanten har bestemt benægtet at have nogensomhelst Delagtighed i nævnte Tyveri, idet han den paagældende Aften ikke vil have været sammen med Domfældte.

Han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han den 9 Januar d. A. om Aftenen havde været paa en Danseskole i Aarhus og dels derunder, dels i Løbet af Natten været sammen med forskellige nærmere betegnede Personer, og efter at Urigtigheden af denne Forklaring var godtgjort, har han ændret den derhen, at han den paagældende Aften først havde været en Tur i Byen og derefter alene var gaaet

ind paa ovennævnte Restauration, hvor han nød en Kop Chokolade, og hvorfra han gik direkte hjem og i Seng.

Serveringsjomfru i »Halds Restauration« i Aarhus Anna Jepsen har under Henviisning til en af hende ført Kontrapog, hvori Serveringerne i Restaurationen noteredes, under Ed forklaret, at Arrestanten og Domfældte, hvem hun begge kender, den 9 Januar d. A. sammen indfandt sig i Restaurationen kort før Lukketid om Aftenen, og at det af Arrestanten nævnte Besøg, under hvilket han indfandt sig alene, fandt Sted den 16 Januar.

Med Hensyn til den ovennævnte Glarmesterdiamant nægtede Arrestanten først bestemt at have været i Besiddelse af eller laant en saadan af en Karl i et nærmere angivet Værktøjsmagasin, saaledes som af Domfældte forklaret, eller at kende nævnte Karl, men efter gentagne Udflugter og modstridende Forklaringer, indrømmede han dette med Tilføjende, at Laanet fandt Sted i Dagene lige omkring Nytaar 1919 efter Anmodning af Domfældte, der skulde have angivet at ville bruge Diamanten til Udskæring af noget Glas til et Fuglebur, og til hvem han overleverede den.

Denne sidste Forklaring er af Domfældte Andersen erklæret for ganske usandfærdig, og Snedkerlærling Valdemar Andersen, der da var ansat i det ommeldte Værktøjsmagasin, har som Vidne forklaret, at Udlaanet af Diamanten til Arrestanten fandt Sted en Ugestid efter Nytaar, vistnok den 8 Januar, og at Arrestanten, der personlig tilbageleverede Diamanten den 13 Januar, da fortalte selv at skulle bruge den til at tilskære nogle Vinduesruder til sit Værelse.

Endvidere har Kommiss Jens Christian Frithiof Larsen, der godt kender saavel Arrestanten som Domfældte, forklaret, at begge disse paa et den 11 Januar d. A. afholdt Bal, under hvilket de var blevet temmelig berusede, fortalte, at de havde begaaet ovennævnte Tyveri i Forening, at Arrestanten derefter gentagne Gange overfor ham har berørt at have deltaget i Tyveriet, og at han den 18 Januar indfandt sig hos Vidnet og fortalte, at han agtede at rejse bort, da han frygtede for at blive anholdt, idet Domfældte da var blevet anholdt.

Under Hensyn til Domfældtes ganske sikre og gentagne Gange fastholdte, ved de anførte Vidneudsagn og det iøvrigt Oplyste støttede Forklaring i Modsætning til Arrestantens vakkende, aabenbart løgnagtige Forklaringer findes det, ogsaa i Betragtning af hans Fortid og til det nedenfor under II om hans efterfølgende Forhold oplyste, ikke betænkeligt at anse ham som Medgerningsmand til fornævnte Tyveri.

II. Den 24 Januar 1919 blev der i Tiden fra Kl. 8—11 om Aftenen fra Gangen til Læsestuen i »Fyens Stifts Læseforening« i Odense stjålet 3 Herreoverfrakker med deri beroende Handsker, tilhørende henholdsvis Kommiss Jørgen Hviid, Handelsbetjent Svend Sejer og Handelskoleelev Axel Østergaard, og under Sagen vurderede til henholdsvis 180 Kr, 100 Kr, og 125 Kr, og paa samme Tid blev der fra Forværelset til Mødesalen i Højskoleforeningens Bygning i Ejendommen Dronningensgade Nr 2, sammesteds, stjålet 2 Herreoverfrakker, hver med deri beroende 1 Par Handsker og Halstørklæde, tilhørende Ingeniør

K. H. Lystbæk og Seminarlærer Niels Møller og under Sagen vurderede til henholdsvis 100 Kr og 70 Kr. Det Stjaalne har beroet frit fremme, og til Opbevaringsstederne var Adgangen fri.

Den følgende Dag pantsatte Arrestanten Nielsen og en under nærværende Sag ikke tiltalt Mandsperson ved Navn Peter Hansen Andersen hver for sig her i Staden en af de stjaalne Overfrakker, men under Forsøget paa at pantsætte endnu en af disse blev de begge anholdt, og ved den derefter foretagne Afhøring til en Politirapport tilstod Arrestanten næst at forklare, at han den 18 s. M. var taget fra Aarhus her til Byen for at søge Arbejde, og at han den 22 s. M. sammen med nævnte Andersen, som han havde truffet kort efter sin Ankomst hertil, var taget til Odense for at søge Arbejde dér, at han i Forening med Andersen havde begaaet ovennævnte Tyverier til den anførte Tid, hvorefter de straks samme Aften var rejst til København. Andersen afgav en hermed ligelydende Tilstaaelse, og denne Tilstaaelse bekræftede de derefter hver for sig ved det den 26 s. M. afholdte Grundlovsforhør i Københavns Kriminal- og Politiret.

Derefter har Arrestanten Nielsen tilbagekaldt sin Tilstaaelse og forklaret, at han den 22 Januar d. A. rejste alene til Odense herfra, og at Andersen var rejst dertil med et tidligere Tog samme Dag, samt at han her tilfældig traf Andersen, som han var en Del sammen med; den 24 s. M. skiltes de om Aftenen Kl. 7 efter at have aftalt, at de senere skulde mødes paa Banegaarden for at afrejse til København. Forinden Afrejsen fra Odense fik han en Overfrakke af Andersen, og først efter Ankomsten her til Byen fik han at vide, at Andersen var i Besiddelse af flere Overfrakker, som denne angav at have købt i Odense, hvorpaa han var Andersen behjælpelig med at afsætte Frakkerne, uden at han vil have nærret nogen Tvivl med Hensyn til Rigtigheden af Andersens Opgivende om hans Adkomst til disse. En i det Væsenlige hermed stemmende Forklaring har Andersen ogsaa senere afgivet.

Da imidlertid saavel den Opdagelsesbetjent af Københavns Politi, som hentede Arrestanten og Andersen hos vedkommende Pantelaaner, som den Overbetjent, der foretog Afhøringen af dem, med Ed har bekræftet, at saavel Arrestanten som Andersen ved deres Anholdelse uden mindste Betænkning tilstod, at de i Forening havde begaaet de nævnte Tyverier, hvilket er tiltraadt, ligeledes under Ed, af den Opdagelsesbetjent, der overværede Afhøringen til den her optagne Politirapport, da nævnte Overbetjent yderligere har forklaret, at det var Arrestanten selv, der kom med alle de i Rapporten indeholdte Oplysninger uden at antyde, at det var Andersen, han havde disse Oplysninger fra, samt da Arrestantens Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen er ganske usandsynlig og — bortset fra Andersens senere Forklaring — ganske ubestyrket, findes det, naar ogsaa henses til hans og Andersens Samvær i Odense og til deres fælles Optræden efter Tyveriernes Begaaelse og til Arrestantens Fortid og løgnagtige Forklaringer under Sagen ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten ogsaa er Medgerningsmand til de nævnte Frakketyverier.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, I og II efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Medfør af bemeldte §'s 2 Stk, er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede in solidum med Domfældte Rejnhardt Andersen, for Arrestantens Vedkommende tiltrædes, vil herefter, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste med den angivne Forlængelse af Straffetiden.

Nr. 459. Højesteretssagfører Bülow
 mod
Thorkild Iver Pedersen, kaldet Nielsen (Def. Harboe),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1919: Arrestanten Thorkild Iver Pedersen, kaldet Nielsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sachs og Sally, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorkild Iver Pedersen, kaldet Nielsen, til Højesteretssagførerne Bülow og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Thorkild Iver Pedersen, kaldet Nielsen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 17 Maj 1898 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 18 Juni 1918 efter Straffelovens § 229, IV, jfr. tildels § 46, samt Lov Nr 123 af 8 Juni 1912 § 13 I med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 23 Maj d. A. Klokken 11^{1/4} Eftermiddag anmeldte Handelsrejsende Peter Emil Nielsen til Politibetjent 469, Johansen, at han og hans Hustru havde set en mistænkelig Person liste rundt ved Vinduerne i Gaarden til Ejendommen Colbjørnsensgade 5, hvor Anmelderen boede.

Da Politibetjent Johansen derefter indfandt sig i Ejendommen, traf han i dennes Kældergang, der fra Gaden fører ind til Gaarden, Arrestanten, der stod iført Handsker og stoppede sin Pibe. Paa Betjentens Forespørgsel forklarede Arrestanten, at han havde indfundet sig i Ejendommens Gaard for at lade sit Vand, men ikke kunde finde Pissoiret, hvorfor han havde ladt Vandet i Kældergangen, hvor Betjenten antraf ham.

Da Betjenten ikke i Kælderen fandt Spor af, at Arrestanten havde ladt Vandet, og da Arrestanten fandtes i Besiddelse af Dirk, Centrumsbor og Skruetrækker, anholdt han Arrestanten.

Den følgende Dag anmeldte Firmaet Isidor Heymann & Co., at der i Tiden fra den 23 Maj d. A. Klokken 7 Eftermiddag til den 24 Maj d. A. Klokken 8^{1/2} Formiddag var forsøgt Indbrudstyveri fra Firmaets Lokaler i den ommeldte Ejendoms Stueetage, idet et Vindue, der fra Gaarden fører ind til Forretningens Kontor, var opbrudt; der var intet stjaalet, og det kunde ikke ses, om Tyven havde været inde i Forretningens Lokaler.

Ved den af Politiet paa Gerningsstedet foretagne Undersøgelse fandtes i det opbrudte Vindue flere Mærker, der viste sig at passe til den i Arrestantens Besiddelse forefundne Skruetrækker.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i noget ulovligt og fastholdt Rigtigheden af den af ham til Politibetjenten afgivne Forklaring om Grunden til hans Nærværelse i Ejendommen, hvor han kun vil have opholdt sig nogle faa Minutter.

Handelsrejsende Niensens Hustru, Anna Marie, født Larsen, har imidlertid som Vidne forklaret, at hun den paagældende Aften fra sit Sovekammervindue paa 2den Sal i den ommeldte Ejendom saae en Person, i hvem hun har genkendt Arrestanten, færdes i Ejendommens Gaard og gaa hen i det Hjørne af Gaarden, hvor Vinduet til Isidor Heymann & Co.s Lokaler senere fandtes opbrudt; Arrestanten gik flere Gange, naar der tændtes Lys i Ejendommen, eller der hørtes Stemmer paa Trappegangen, fra Gaardhjørnet ind i Gennemgangen, der fra Gaarden fører ud til Gaden. Fru Nielsen har videre forklaret, at det forekom hende, at Arrestanten, mens han opholdt sig i Gaardhjørnet, stod op paa et eller andet, antagelig et foran en Lyskasse anbragt Jærngelænder, samt at det lød, som om Arrestanten skar i en Rude. Ifølge Fru Niensens Formening var Arrestanten i Ejendommen ca. 3 Kvarter, efter at hun var blevet opmærksom paa ham.

Fru Niensens Mand, Handelsrejsende Peter Emil Nielsen, har som Vidne under Ed forklaret, at han den paagældende Aften efter at være blevet vækket af sin Hustru, der fortalte, at hun en Tid lang havde observeret en mistænkelig Person i Gaarden til Ejendommen, hvor Ægtefællerne bor, fra Vinduet, ved hvilket hans Hustru stod, saae en Mand gaa fra det ommeldte Hjørne i Gaarden hen til Gennemgan-

Prokurator L. Deichmann i Slagelse, 30 Kr, udredes af Arrestanten med $\frac{2}{3}$ og af de Tiltalte En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Marts 1919: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Frederik Vilhelm Christensen bestemmes til 60 Dage og for Arrestanten Carl Frederik Frøhlich til to og et halvt Aar. I Salær til Overretssagførerne Schmidt og Gulmann her for Retten bør Arrestanten og Tiltalte Christensen betale 30 Kr til hver, henholdsvis med $\frac{2}{3}$ og med $\frac{1}{3}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frederik Vilhelm Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Vilhelm Christensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Sorø Birketing indankede Sag, der i første Instans tillige angik Arbejdsmand Christian Peter Johansen, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, tiltales Frederik Vilhelm Christensen for Hæleri og Arrestanten Carl Frederik Frøhlich for Falsk og uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Tiltalte er født den 31 August 1887 og ved Ringsted Herredstings Dom af 20 Maj 1905 anset for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 58, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, hvorhos han den 21 Januar 1911 i Antvorskov Birks Politiret har vedtaget en Bøde af 80 Kr for ulovlig Jagt.

Arrestanten er født — — — — —

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 4 Oktober 1918 anmeldtes det til Politiet i Sorø, at der i Natens Løb var stjaalet henholdsvis fra Døjringe og fra Haverup Andelsmejerier nogle nærmere beskrevne Messing- og Kobberdele fra Maskinerne. Efter at nogle af Tiltalte den 15 s. M. til Jærnhandler Epøl i

Slagelse solgte Metaldele var blevet genkendte som hidrørende fra nævnte Tyverier, har Tiltalte forklaret, at han havde købt de til Epel solgte Genstande dels af Arrestanten, dels af ovennævnte Arbejdsmand Johansen, og denne tilstod at have stjaalet de til Tiltalte solgte Metaldele fra H. C. Lunge & Søns Jærnstøberi i Sorø, hvor han arbejdede. Tiltalte har tilstaaet, at han den 13 Oktober havde afkøbt Johansen to store nye Aksellejer, skønt han ikke tvivlede om, at de var stjaalet, og at det samme var Tilfældet med nogle nye Lejer, han tidligere havde afkøbt Johansen. Iøvrigt har Tiltalte nægtet at være vidende om, at det Metal, han købte af Johansen, og hvorfor han den 13 Oktober betalte 15 Kr 50 Øre, var stjaalet, og, skønt Johansen har forklaret, at han havde sagt til Tiltalte, at han havde taget Metallet i Fabrikens Skrabetønde, findes Tiltaltes Forklaring herom ikke efter det Oplyste at kunne forkastes.

Om de af Arrestanten købte Metaldele har Tiltalte forklaret, at Arrestanten den 13 eller 14 Oktober kom cyklende til hans Bolig og solgte ham $7\frac{1}{2}$ kg Metal, som han medbragte i en Sæk, for 17 Kr 50 Øre, men har nægtet at have haft nogen Tanke om, at dette hidrørte fra Tyveri. Arrestanten har erkendt, at han har solgt Tiltalte dette Metal den 13 Oktober, og forklaret, at han nogle Dage i Forvejen havde købt det af en Mand, han kendte af Udseende, og som han havde truffet i Sorø, at denne var fulgt med ham hjem og ved Afskeden havde faldt ham Metallet, som laa skjult under nogle Buske udenfor Byen, og at Arrestanten da havde købt det for 10 Kr, men ladet det blive liggende under Buskene, til han hentede det for at sælge det til Tiltalte. Han har ligeledes nægtet at vide, at det var stjaalet. Efter Mejeribestyrernes Forklaringer og det om de paagældende Metaldele og Mejeriernes Maskiner Oplyste, maa det under de nuværende Forhold, hvor saadant Metal er vanskeligt at skaffe, antages, at de solgte Metalstykker hidrører fra kort forinden begaaede Tyverier fra disse Mejerier. Efter Arrestantens Fortid og Forklaringer med Hensyn til dette Metal maa det ligeledes antages, at han var paa det Rene med, at det var stjaalet. Det samme gælder Tiltalte Christensen, med Hensyn til hvem det særlig bemærkes, at han af Politiet straks efter Anmeldelserne var gjort bekendt med, hvilke Koster der efterlystes, at han, da han den 15 Oktober solgte Metallet i Epels Forretning, og der her blev gjort en Bemærkning om, at Politiet vist savnede Metallet, og han spurgtes, hvor det stammede fra, blot svarede: »De skal ikke være bange, det er godt nok«, samt at han under Sagen har afgivet løgnagtige Forklaringer om sin Forbindelse med Arrestanten.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte var anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og iøvrigt tilpligtet at udrede i Erstatning til fornævnte Banker henholdsvis 250 Kr og 94 Kr 50 Øre, hvorhos Sagens

Omkostninger var paalagt Arrestanten med $\frac{2}{3}$ og Tiltalte og Johansen in solidum med $\frac{1}{3}$, vil med fornævnte Ændring af Straffetiden være at stadfæste, forsaaviddt paaanket er.

Onsdag den 15 Oktober.

Nr. 324. Højesteretssagfører Stein
mod
Villiam Charles Christian Francesko Pierri (Def. Henriques),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 April 1919: Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Koch og Lachmann, 60 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Villiam Charles Christian Francesko Pierri til Højesteretssagførerne Stein og Henriques 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri, der tiltales for Tyveri, er født den 18 December 1870 og anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 11 Februar 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 27 August 1906 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 238 lempet Tillægsstraf, dels i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 16 April 1907 efter Straffelovens § 230 II, jfr. tildels § 46, eller i Medfør af § 241 II efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, disse Bestemmelser sammenholdt med § 18 i Lov Nr 129 af 1 April 1905, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 2 November 1910 efter Straffelovens § 231 I og II eller i Medfør af dens § 241 II efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ved Højesterets Dom

af 17 Juni 1914 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Han har derhos fra 15 December 1917 til 22 Januar 1918 og fra 23 Februar til 23 Marts 1918 været arresteret ved 2 af Retten's Kriminalkammer sigtet for Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Af nærværende Sag fremgaar det, at Arrestanten har været i Besiddelse af følgende til ialt 1508 Kr vurderede Effekter, der er kommet tilstøde under Sagen og ved de paagældende Bestjaalnes Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er identificerede som stjaalne i Tiden fra 3 Maj til midt i September 1918 fra nedennævnte Lokalteter, nemlig:

1 Par Benklæder fra en Beboelseslejlighed Hornbækgade 5, 3die Sal.

4 Stkr Portiører fra et Loftsrum Nørrebrogade 184.

1 Par Benklæder, 1 Jakkesæt, 1 Jaket og Vest samt en Pung fra en Beboelseslejlighed Hollænderdybet 6, 2den Sal.

1 Kuffert og 3 Kasser Cigarer fra en Beboelseslejlighed Upsalagade 20, 1ste Sal.

1 Spadseredragt, 1 Kjole, 1 Skørt og 1 Dameliv fra en Beboelseslejlighed Nordborggade 8, 1ste Sal.

1 Kasse Cigarer fra en Beboelseslejlighed Kongedybet 8, 2den Sal.

2 Jakkesæt, 1 Jakkesæt, 2 Skjorter og 8 Jubilæums- og Tronskifte-tokroner fra en Beboelseslejlighed Bornholmmsgade 1, 2den Sal.

1 Jakkesæt fra en Beboelseslejlighed Svinget 9, 3die Sal.

3 Jakkesæt, 1 Jaket og Vest og en Whiskypisker fra en Beboelseslejlighed Amagerbrogade 10, 3die Sal.

Tyverierne fra Beboelseslejlighederne er begaaet under Beboernes Fraværelse. Til samtlige Lokalteter maa Tyven antages at have skaffet sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk; de ovennævnte tilstedekomne Koster udgør kun en Brøkdæl af, hvad der ved de paagældende Tyverier i det Hele er stjaalet.

En Del af Tingene fandtes efter Arrestantens Anholdelse den 20 September f. A. i hans egen Besiddelse, en Del hos hans Kæreste, der havde modtaget Tingene af Arrestanten. Om de øvrige tilstedekomne Ting er det oplyst, at Arrestanten har solgt dem til forskellige enten underhaanden eller ved Auktionssalg, fraset fornævnte Spadseredragt, Kjole og Skørt, der var pantsat af en Person, hos hvem Arrestantens Kæreste midlertidig havde deponeret nævnte Effekter efter at have modtaget disse af Arrestanten.

Arrestanten har ikke kunnet godtgøre sin Adkomst til nogen af disse Ting; for de flestes Vedkommende har han hævdet Tid efter anden at have opkøbt dem, men hans Forklaringer om, hvorledes han har erhvervet dem, har i det Hele været vaklende og ubestemte og har, forsaavidt de har kunnet kontrolleres, vist sig urigtige. Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse paa sin Person og i sit Hjem i Besiddelse af 37 forskellige Nøgler og har ikke kunnet gøre Rede for, hvortil Størstedelen af disse Nøgler har været anvendt; han var i Besiddelse af Nøgler, der passede til det ovennævnte Loftsrum og til 6 af de nævnte Beboelseslejligheder.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Christian Frederik Vilhelm Bau, der tiltales for Bedrageri, er født den 14 Marts 1895 og anset: ved nærværende Rets Dom af 9 November 1915 efter Straffelovens §§ 251 og 253 og efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4, jfr Straffelovens § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ved nærværende Rets Dom af 15 Januar 1918 efter Straffelovens §§ 251, 253, 257 og 268 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der den 15 Maj d. A. blev løsladt fra Straffeanstalten efter Udstaaelsen af sin sidste Straf, har i Tiden fra den 28 Maj til den 21 Juni d. A. i bedragerisk Hensigt indrykket Annoncer i Bladene om Antagelse af Personer i vellønnede Pladser, de fleste indeholdende en Meddelelse om, at Vedkommende maatte stille Sikkerhed eller være i Besiddelse af nogen Kapital, idet det var Arrestantens Hensigt til egen Fordel at tilegne sig de Beløb, som af de Paagældende maatte blive stillet i Sikkerhed, og anvende dem dels til at leve for, dels til at skaffe sig Driftskapital til en Kommissionsforretning, som Arrestanten har paa-staaet at ville paabegynde.

Arrestanten kom paa denne Maade i Forbindelse med følgende Personer, som han engagerede til »Kontorbude«, og som betroede ham nedennævnte Beløb i Tillid til, at de skulde tjene som Sikkerhed for Værdier, der eventuelt vilde blive betroede dem i deres Pladser hos Arrestanten:

1. Fhv. Landmand Jens Jacob Anton Petersen 600 Kr.
2. Inkassator Carl Ludvig Nielsen 1000 Kr.
3. Skotøjsarbejder Christian Nielsen en Sparekassebog med indestaaende 510 Kr 34 Øre.
4. Mejerist Anders Marius Nielsen 300 Kr.
5. Aage Broch Tegner 2000 Kr.

De under 1 og 4 nævnte Beløb forbrugte Arrestanten fuldt ud til egen Fordel. Af de under 2 nævnte 1000 Kr forbrugte han 600 Kr, som han dog sammen med de resterende 400 Kr skaffede Besvegne tilbagebetalt, da denne ønskede at fratræde Pladsen og derfor forlangte sit Depositum tilbage. Paa den under 3 nævnte Sparekassebog hævede han 500 Kr, som han benyttede til at skaffe Dækning for de nysnævnte 600 Kr. Af de under 5 nævnte 2000 Kr havde han ved sin Anholdelse 1098 Kr i Behold; af det manglende Beløb havde han udbetalt 500 Kr til en ikke under Sagen tiltalt Person, der optraadte som Arrestantens Kompagnon, og Resten havde Arrestanten forbrugt til egen Fordel.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 18, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdag den 16 Oktober.

Nr. 263. Højesteretsagfører Harboe
 mod
Kristen Madsen Kristensen (Def. Møldrups),
 der tiltales for Tyveri.

Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 24 December 1918: De Tiltalte, Kristen Madsen Kristensen og Kristian Tandrup, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i fyrretyve Dage og Sidstnævnte i tyve Dage, dog saaledes at Straffens Udtaaelse for Sidstnævntes Vedkommende udsættes og Straffen efter Forløbet af 5 Aar efter denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i Lov af 1 April 1911 § 20 fastsatte Betingelser overholdes. Derhos vil de Tiltalte have at udrede i Erstatning til det af Thisted Amts- og Byraad nedsatte Byggeudvalg for Sygehuset in solidum 48 Kr og Tiltalte Kristensen alene 120 Kr. Endvidere udreder de Tiltalte in solidum de med Aktionien forbundne Omkostninger og herunder i Salær til Aktor, Sagfører Yde-Poulsen, og Defensor, Overretssagfører Hagested, 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1919: Underretsdømmen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage, og at den Tiltalte alene idømte Erstatning nedsættes til 20 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Johnsen og Dahl, 25 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Madsen Kristensen til Højesteretsagførerne Harboe og Møldrups 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Thisted Købstads Ekstraret indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, Kristian Tandrup, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, er Kristen Madsen

Kristensen, der er født den 6 Maj 1892, og som tidligere har været anset ved Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 29 August 1910 efter midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det og 3die Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedenanførte Forhold.

Tiltalte var fra Begyndelsen af Maj Maaned f. A. beskæftiget som Murerhaandlanger ved Opførelsen af et nyt Sygehus i Thisted. Ved Udgravningen af Grunden hertil afdækkedes en Gasledning, der bestod af ca. 4 à 5 Tommer tykke Jærnrør. Disse blev skilt ad og henlagt i Nærheden af Byggepladsen for atter at anvendes. I Tiden fra Slutningen af Maj Maaned eller Begyndelsen af Juni Maaned til Slutningen af August f. A., har Tiltalte tilegnet sig en Del af Rørene, som han slog i Stykker og solgte for 18 Øre pr. kg til en Jærnhandler i Thisted. Af Rørene, der efter den ved Byggearbejdet tilsynsførende Arkitekts Opgivende til en Rapport udgjorde ca. 30 Meter ialt, er kun ca. 4 Meter tilbage. Tiltalte vil dog ikke have tilegnet sig alle de bortkomne Rør, men har efter sin Forklaring i det højeste 4 à 5 Gange taget deraf og solgt ca. 15—20 kg hver Gang.

Endvidere har Tiltalte tilegnet sig et Stykke Kobbertraad, hørende til en Lynafledér, der havde været anbragt paa den gamle Sygehusbygning, og som Tiltalte efter sin Forklaring havde opsamlet mellem Murresterne fra Nedbrydningen. Kobberet solgte han til førnævnte Jærnhandler for 20 Kr.

Endelig har Tiltalte i Forening med ovennævnte Medtiltalte en Gang i August Maaned f. A. tilegnet sig en Kobberkappe til en Kakkellovn, der var nedtaget fra Sygehuset, og som efter Tiltaltes Forklaring i sammenbøjet Tilstand henlaa i et paa Arbejdspladsen staaende Bræddeskur, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret. Af det ved Salget af Kobberet, som Medtiltalte besørgede, indvundne Beløb, 48 Kr, fik Tiltalte Halvdelen.

Ingen af de stjaalne Genstande er bragt til Stede.

Af det af Thisted Amts- og Byraad nedsatte Byggeudvalg for Sygehuset, maa der anses at være nedlagt Paastand om Erstatning for saavel Gasrørene, der af den ved Arbejdet tilsynsførende Arkitekt er angivet at ville koste ca. 400 Kr i Nyanskaffelse, som for Kobberkappen, der vil koste 100 Kr, og Kobbertraaden.

For sit i ovennævnte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, findes at burde bestemmes til samme Art Fængsel i 60 Dage. Med Hensyn til Erstatningen vil Tiltalte have at udrede til ovennævnte Udvalg dels for Kobberkappen 48 Kr in solidum med førnævnte Tandrup, saaledes som ved Underrettsdommen bestemt, dels for Kobbertraaden 20 Kr alene, hvorimod der i Mangel af tilstrækkelig Oplysning om de

stjaalne Gasrørs Værdi ikke findes under nærværende Sag at kunne tillægges de Bestjaalne Erstatning derfor. Ved Underrettsdommen er Tiltalte tilpligtet alene at betale fornævnte Udvalg i Erstatning for Kobbertraad og Gasrør ialt 120 Kr, og med den af det Anførte flydende Forandring af Straffetiden og i Henseende til Erstatningen vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans, forsaavidt Tiltalte angaar, tiltrædes, saaledes, saavidt paaanket er, kunne stadfæstes.

Fredag den 17 Oktober.

Nr. 64. Toldkontrollør N. V. **Nielsen** (Møldrup efter Ordre)
 mod
Finansministeriet paa Statskassens Vegne (den kst.
 Kammeradvokat),

betræffende Størrelsen af den Appellanten tilkommende Lønning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1918: Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Toldkontrollør N. V. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Toldkontrollør N. V. Nielsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrup 200 Kroner og Højesteretssagfører Asmussens Dødsbo 50 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Citanten, Toldkontrollør N. V. Nielsen, der den 16 Marts 1906 udnævntes til Toldkontrollør med Tjenesteadler fra den 1 Juli 1900, oppebar, da Lov Nr 113 af 27 Maj 1908 traadte i Kraft, i Henhold til

den ældre Lønningslov Nr 205 af 19 December 1903 2700 Kr aarlig i samlet Løn. Efter at den nævnte Lov af 27 Maj 1908, hvorved Citantens Embede indordnedes under 16de Lønningsklasse, var traadt i Kraft — fra 1 April s. A. at regne —, vilde han i Henhold til denne erholde 2640 Kr i aarlig Lønning, og denne forhøjedes derfor i Medfør af samme Lovs § 18, 2det Pkt. fra den nævnte Dag med et Alderstillæg, stort 240 Kr, til ialt 2880 Kr. Den 1 Juli 1908 tillagdes der, under Hensyn til, at Citantens Løn fra dette Tidspunkt efter den ældre Lønningslov vilde have udgjort 2900 Kr, af Generaldirektoratet Citanten et nyt Alderstillæg, saa at hans Løn herefter udgjorde 3120 Kr, hvilken Løn han ogsaa beholdt, (s: fast Løn 2850 Kr, 1 Alderstillæg 240 Kr og personligt Tillæg 30 Kr, tilsammen 3120 Kr), da han den 1 September 1911 rykkede op i 18de Lønningsklasse, indtil han den 1 April 1912 fik et nyt Alderstillæg, idet det personlige Tillæg samtidig bortfaldt, hvorved hans Løn blev 3330 Kr aarlig, indtil den fra 1 April 1916 ved et nyt Alderstillæg kom til at udgøre 3570 Kr aarlig.

Da Citanten formener, at der i Medfør af oftnævnte Lovs § 18, 2det Pkt. sammenholdt med § 5, fra den 1 September 1911 har tilkommet ham et yderligere Alderstillæg, har han, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, under denne Sag paastaet sig tilkendt 1502 Kr 50 Øre som for lidet udbetalt Lønning i Tiden indtil den 1 Juli d. A. tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 11 Juli d. A. Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, procederer til Frifindelse og har derhos nedlagt en subsidær Paastand.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Indstævnte anbragt, at det Citanten af Generaltolddirektoratet fra den 1 Juli 1908 tillagte Alderstillæg ikke med Rette har tilkommet ham, af hvilken Grund man ved hans Opflytning til 18de Lønningsklasse ikke forhøjede hans Løn i Overensstemmelse med Lovens § 5. Citanten gør derimod paa sin Side gældende, at han efter Lovens § 18, 2det Pkt., har været berettiget til, som sket, fra den 1 Juli 1908 — fra hvilket Tidspunkt hans Lønning efter den gamle Lov som ovenfor anført vilde have været højere end hans daværende Lønning efter den nye Lov — at oppebære et yderligere Alderstillæg foruden det ham ved Lovens Ikrafttræden den 1 April s. A. tillagte.

Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Lovens § 18 efter sit Indhold alene hjemler de Tjenestemænd, der ved Lovens Ikrafttræden oppebar et større Beløb i Løn, end der efter Lovens Regler vilde tilkomme dem, Krav paa Godtgørelse for Nedgangen i Lønning, og da der herefter ikke kan tilkomme Citanten yderligere Alderstillæg end af Finansministeriet forudsat, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at opheve.

Nr. 439. Højesteretssagfører I. Kondrup
m o d
Karl Enerius Christensen (Def. Graae),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juli 1919: Arrestanten Karl Enerius Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levysohn og Zeuthen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Enerius Christensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Graae 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Karl Enerius Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 29 April 1882 og tidligere anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Fra den 26 August 1911 til den 31 s. M. har Arrestanten været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri, men Sagen blev sluttet uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 20 November 1918 anmeldte Oline Hansine Margrethe Hansen, Syvertsens Enke, at der siden den 16 November s. A. var frastjålet hende en stor Mængde i Anmeldelsen nærmere specificerede Genstande, saaledes 5 Malerier, en Del Skeer, Gafler, Gardiner, Senge- og Dækketøj og Tallerkener, endvidere en Vinterfrakke, 2 Jakkesæt, 2 Par Benklæder og 2 Veste, en Del Flipper og Undertøj, en Skrivemaskine og et Regulatorur. Tingene beroede dels frit fremme, dels i uafaaede og aflaaede Gemmer — de sidste antagelig af Tyven oplukkede ved falsk Nøgle eller Dirk — i hendes Lejlighed Cort Adlersgade Nr 10, 1ste Sal, hvor hun kun nu og da kom, idet hun et Par Dage efter sin Mands den 9 Oktober s. A. indtrufne Død havde taget Ophold hos sin Fader; Tyveriet maatte efter Anmeldelsen antages at være sket ved voldelig Opbrydning af Indgangsdøren, en Fløjdør, som aflaaes med Smæklaas og almindelig Laas.

Anmelderindens Fader, Husejer Ole Peter Hansen, har forklaret, at han den 16 November var i Lejligheden, og der var da intet usæd-

vanligt at bemærke, ligesom der intet manglede; han aflaaede Hoveddøren ved sin Bortgang. Da han den 20 November sammen med Anmelderinden blev tilkaldt af Portner Thomsen, var Døren uafaaet eller gik i alt Fald op, da der blev trykket paa den. Der laa Træsmuld paa Trappegangen og i Entreen, og det var ham klart, at Døren havde været aabnet, efter at han havde forladt den i aflaaet Stand.

Portner Christian Thomsen har forklaret, at han den 20 November bemærkede, at et Rullegardin i Anmelderindens Lejlighed i Løbet af Natten var blevet rullet halvt op, og da han om Formiddagen gik op til Lejlighedens Dør, saae han, at der laa Spaaner paa Gulvet, ligesom der var Mærker af, at et Instrument havde været ført ind mellem Fløj-dørene.

Da det var konstateret, at Arrestanten boede paa 5te Sal i samme Ejendom, hvori Tyveriet var sket, og det derhos var oplyst, at han ved flere Lejligheder havde forladt Ejendommen, bærende paa forskellige Ting, blev han den 27 November sat under Anholdelse. Arrestanten nægtede til at begynde med at give Oplysninger ved Afhøringen til Politiets Rapport; da der imidlertid ved Visitation paa hans Bopæl var forefundet en Skrivemaskine, et Par Benklæder og en Vest af de fornævnte stjaalne Genstande, forklarede Arrestanten, at disse Ting var bragt ham af en Person ved Navn Larsen; Arrestanten nægtede selv at have begaaet Tyveriet, hvorimod Larsen Dagen forinden Arrestantens Anholdelse havde fortalt ham, at Tingene var stjaalne ved Indbrud hos Anmelderinden.

Under Undersøgelsen er det derefter godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Størstedelen af de stjaalne Koster.

Til Tjener Carl Peter Olsen har Arrestanten den 20 November solgt en Overfrakke og — noget senere — en Gulvklud og 5 Pudebetræk. Arrestanten skulde have 80 Kr for Frakken, men da Olsen ingen Penge havde, ordnedes Forholdet saaledes, at Olsen lod Frakken pantsætte paa Assistenthuset for 45 Kr, som Arrestanten fik som Afdrag paa Købesummen. Olsen har forklaret, at Arrestanten sagde, at Frakken hidrørte fra et Dødsbo.

Til Tjener Hans Søren Lauritz Hansen har han — som det maa antages samme Dag — solgt 30 Flipper for ialt 30 Kr.

Samme Dag eller den 22 November bragte Arrestanten til Værts-husholderske Sofie Nathalie Hermansen, Læderstræde 18, en Kurv og en Haandkuffert, indeholdende Tallerkener og andet Porcellæn samt Vidskestykker og Gangklæder m. m.; han fjernede sig derefter og kom ca. 1 Time senere igen med en Del Gardiner, Vidskestykker, Lagner og et Regulatorur. Porcellænet solgte han for 70 Kr, Gardiner og Vidskestykker for 65 Kr til Værtshusholdersken; til Tjener Axel Hans Christian Hansen solgte han en Jaketklædning, et Par Benklæder med Vest, en Del Sølvtøj og Regulatoruret; Hansen betalte efter det Oplyste 150 eller 160 Kr for Tingene. Om sin Adkomst fortalte Arrestanten, at Genstandene hidrørte fra et Dødsbo i Helsingør.

Arrestantens Moder, Christine Arnoldine Laurine Christensen, født Christensen, har forklaret, at Arrestanten omkring den 24 November til sin Moders Bopæl bragte en Del Servietter, Chemiser og andet

Dame- og Herreundertøj, hvorom han forklarede, at det var Ting, paa hvilke han tilfældig havde købt en Laaneseddel, der lød paa Navnet Sivertsen eller noget lignende, hvilke Ting han havde indløst med 30 Kr, han forærede de nævnte Genstande til sin Moder og sine Søstre. Da han den 26 November besøgte Moderen, havde han med sig de 5 stjaalne Malerier.

Arrestanten har om den til Olsen solgte Frakke forklaret, at han har købt den til sig selv af Larsen; han solgte den for det samme, som han havde givet for den, da han alligevel ikke havde Brug for den for Tiden. Han nægtede oprindeligt at erindre at have solgt Flipperne, men har derefter erkendt dette; det var Flipper, som han havde faaet af Larsen, og om hvilke denne havde udtalt, at de ligesom de andre Ting hidrørte fra et Dødsbo, som Larsen skulde afhænde. Det er muligt, at han har udtalt noget lignende til Tjener Axel Hansen, men dette erindrer han ikke nærmere; om Malerierne, der var udtagne af Rammerne, som var efterladt i Lejligheden, har Arrestanten forklaret, at han, der ligeledes havde faaet disse af Larsen, har forsøgt at sælge dem, men da Paagældende ikke vilde give mere end 50 Kr for dem alle, og Larsen havde forlangt ialt 200 Kr for dem, kunde han ikke sælge dem. Samme Dag var det, at han af Larsen erfarede Tyveriet; i Distraction efterlod han imidlertid Malerierne hos sin Moder.

Med Hensyn til »Larsen« har Arrestanten ikke kunnet give nærmere Oplysninger; han kender ham kun lidt; naar de skulde i Forbindelse med hinanden, skete det ved, at Larsen opringede Arrestanten telefonisk til et Foreningslokale, hvor Arrestanten til angiven Tid opholdt sig. Larsen har som nævnt meddelt Arrestanten, at han havde et Dødsbo at afhænde, og bad Arrestanten sælge Tingene, som han vilde komme op med til Arrestanten, der skulde have 150 Kr for sin Ulejlighed, hvad Arrestanten ogsaa har tilbageholdt af de for Tingene indkomne Beløb. Arrestanten véd ikke, om han har spurgt Larsen om dennes Bopæl; han tror det, men kan ikke huske det. Det var den 17 November, at Larsen meddelte, at han havde Tingene fra Dødsboet, og den 20 November han til Arrestanten bragte de første af disse; der var flere Ting, end to Mand kunde bære; Larsen var imidlertid alene, og Genstandene laa ved Siden af ham paa Trappeafsatsen. Derefter kom Larsen i flere Gange med de øvrige Ting, senest den 26 November med Malerierne, Skrivemaskinen og noget Tøj. Arrestanten husker ikke, om han har hørt noget om, at Syvertsen, der var Ejenkommens Vært, var død, og paa Forehold af sin Kærestes Forklaring om at have omtalt dette til ham, har Arrestanten erklæret, at han saa har glemt det igen.

Arrestantens Kæreste, Karen Ellen Lucie Arndtz, har forklaret, at Arrestanten til hende har sagt, at Larsen, hvormed hun dog tænkte paa en Person, som er mødt under Sagen, og som efter Arrestantens Forklaring intet har med denne at gøre, skulde levere ham en Skrivemaskine i Stedet for nogle Penge, som Arrestanten havde tilgode hos ham, og Arrestantens Halvbroder, Kaj Preben Andersen, har forklaret, at Arrestanten til ham har udtalt sig paa lignende Maade.

Om de nu anførte Forklaringer og om Arrestantens Moders foran anførte Forklaring om Laanesedlen paa Servietter og Undertøj m. m. har Arrestanten, der under Sagen er blevet lidende af den nedenfor omtalte psykiske Abnormitet, ikke udtalt sig.

Endnu bemærkes, at for nævnte Portner Thomsen og dennes Søster, Marie Thomsen, i Dagene fra den 20 November 1918 til den 24 s. M. ved forskellige Lejligheder har set Arrestanten, undertiden i Følge med en anden Mandsperson, gaa bort fra Ejendommen, bærende bl. a. paa en Taske med tungt Indhold.

Anmelderinden har genkendt alle de foran omhandlede. under Sagen tilstedekomne Ting som hende frakomne eller ganske svarende til hende frakomne Ting og har aflagt Tilhjemlingsed. Hun har derhos paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade godtgjort sin Ejendomsret til de tilvejebragte Genstande, som under Sagen er vurderede til ialt 1245 Kr. De øvrige i Anmeldelsen ommeldte, ikke tilstedekomne Ting er ansatte til en Værdi af 150 Kr.

At de under Sagen ommeldte, stjaalne Ting uden Arrestantens Andel i Tyveriet skulde af Tyven være bragt til Arrestantens Bopæl i samme Ejendom, hvor Tyveriet er begaaet, findes nu at være en i sig selv for al Sandsynlighed blottet Forklaring, og herefter og under Hensyn til alt det iøvrigt Foreliggende, derunder Arrestantens forbeholdne Forklaringer og det om Tidspunktet for hans Besiddelse af de stjaalne Effekter Oplyste, samt i Betragtning af Arrestantens tyvagtige Fortid, findes det ikke betænkeligt at anse det for bevist, at Arrestanten er Gerningsmand til det i Anmeldelsen omhandlede Tyveri, der maa antages at være sket indbrudsvis, eller har deltaget i Udførelsen deraf.

Under en Reassumption af Undersøgelsen har Arrestanten været indlagt til Observation i mental Henseende paa Kommnehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 1 Juli d. A. dateret Erklæring har udtalt bl. a., at der ingen Grund er til at antage, at Arrestanten, da han begik sin Forbrydelse, var sindssyg eller overhovedet befandt sig i nogen abnorm Sindstilstand; hans under Forhørene udviklede og under Opholdet paa Hospitalet iagttagne psykiske Abnormitet maa opfattes som en sygelig Reaktion overfor de pinlige Affekter, der betingedes af Situationen; som det plejer at være Tilfældet fremkaldtes Symptomerne i væsentlig Grad af Ønsket om at slippe ud af Kniben, og der er sikkert en betydelig vilkaarlig Overdrivelse af Symptomerne, særlig er hans Amnesi vistnok rent simuleret.

Arrestanten vil efter det Anførte som fuldt tilregnelig være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdag den 21 Oktober.

Nr. 175. Overretssagfører Henrik Sachs
 mod
Simon Ole Elimar Schmidt og Thorvald Anicetus Ziska
 (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Aalborg Købstads Politirets Dom af 27 Juli 1918: De Tiltalte, Simon Ole Elimar Schmidt og Thorvald Anicetus Ziska, bør til Statskassen bøde henholdsvis 800 Kr og 200 Kr og En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1918: De Tiltalte, Simon Ole Elimar Schmidt og Thorvald Anicetus Ziska, bør til Statskassen bøde hver især 2000 Kr. Saa udreder de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 30 Kr til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltalte Nr 2 hedder Zidska (ikke Ziska). Efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at statuere, at de Tiltalte har overtraadt den i Dommen nævnte Bekendtgørelse Nr 41 af 1 Februar 1917, og de vil derfor være at frifinde. Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Simon Ole Elimar Schmidt og Thorvald Anicetus Zidska bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Sachs og Højesteretssagfører Bülow, 150 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Politiret indankede Sag er Simon Ole Elimar Schmidt og Thorvald Anicetus Ziska, der efter deres Forklaringer er fødte henholdsvis den 12 Oktober 1875 og den 17 April 1884, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Tiltalte Schmidt, der i en længere Aarrække har drevet og endnu driver Handelsvirksomhed i Aalborg, bl. a. med Landbrugsprodukter, stiftede i Efteraaret 1916 sammen med Tiltalte Ziska, der stod i hans Tjeneste som Handelsrejsende, et Aktieselskab under Navn af »Dana« saaledes, at de to Tiltalte, hvoraf Schmidt indskød 7000 Kr og Ziska 3000 Kr, var eneste Aktionærer og tilsammen udgjorde Bestyrelsen, i hvilken Tiltalte Schmidt blev Formand, medens Tiltalte Ziska blev Selskabets Direktør med en Aarsløn, der skulde være mindst 5000 Kr. Formaalet med Aktieselskabets Oprettelse var at drive fabriksmæssig Fremstilling af Konserver til Udførsel, men kort efter, at en Fabrik var blevet indrettet i dertil lejede Lokaler, standsedes Virksomheden paa Grund af Udførselsforbud. Da Talg var et af de Produkter, hvormed Tiltalte Schmidt længe havde drevet Handel, kom han i Sommeren 1917 paa den Tanke, at det vilde være fordelagtigt for ham at fremstille Talglys, og han indrettede sig da saaledes, at denne Fremstilling skete i Aktieselskabet Dana's Fabrik, der herved kom til Anvendelse. Tiltalte Schmidt ledede selv Fabrikationen, og Tiltalte Ziska deltog saa godt som ikke i denne Ledelse; af Tiltalte Schmidts Personale blev der ført særlige Bøger for Fabriken, men den havde intet selvstændigt Kontor. Den ommeldte Fremstilling af Talglys begyndte i August Maaned 1917 og vedvarede til Aarets Udgang; Tiltalte Schmidt leverede Fabriken al den Talg, som blev benyttet, og modtog herfor en Provision af 25 Øre pr. kg udover den Pris, han selv betalte Talgsmelterierne; samme Tiltalte erholdt derhos de færdige Lys udleveret til Salg saaledes, at han ved Videresalg ikkun maatte beregne sig en Provision af 30 Øre pr. kg udover den Pris, han tilsvarede Aktieselskabet. Den Gennemsnitspris, som Selskabet betalte Tiltalte Schmidt for Talg, har været ca. 2 Kr 32 Øre pr. kg, og de færdige Lys er overladt samme Tiltalte for en Gennemsnitspris af ca. 4 Kr 63 Øre pr. kg, hvorefter han har afhændet dem videre til Melleghandlere og Forbrugere. Ifølge det over Fabriken Indtægter og Udgifter i det ovennævnte Tidsrum opstillede Regnskab, har den samlede Indtægt været 30,291 Kr 25 Øre, og den samlede Udgift 28,584 Kr 55 Øre, saa at Virksomheden har givet et Overskud af 1706 Kr 70 Øre. Af Udgiftsbeløbet er medgaaet til Tiltalte Schmidts fornævnte Provision 1835 Kr 57 Øre, til Direktørgage til Tiltalte Ziska 4 Maaneder à 5000 Kr aarlig — 1666 Kr 66 Øre og til saakaldet »Kontrol« 1005 Kr.

Efter de Tiltaltes Forklaring, som maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det sidstnævnte Beløb udgivet som Løn til en som Formand paa Fabriken arbejdende Person, og det kan derfor ikke

lægges dem til Last, at de har fordyret Lysenes Pris med bemeldte Beløb, ligesom det foranførte regnskabsmæssige Overskud ej heller findes at være for højt. Derimod maa det efter det Foreliggende anses som en utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne, at Prisen paa de fremstillede Talglys er forhøjet dels ved, at Tiltalte Schmidt, der — som meldt — baade leverede Talgen og overtog de færdige Lys, har beregnet sig den anførte Provision af 1835 Kr 57 Øre, dels ved at de 1666 Kr 66 Øre er udbetalt som Lønning til Tiltalte Ziska.

Idet begge de Tiltalte efter deres Stilling til Aktieselskabet »Dana« maa anses ansvarlige for det Passerede, vil de for deres ommeldte Forhold være at anse efter § 1 i Lov af 16 November 1914 om Straf for Overtrædelse af de ifølge midlertidig Lov Nr 164 af 7 August 1914 trufne Foranstaltninger med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver især til en Bøde til Statskassen af 2000 Kr.

Nr. 343. Handlende og Fabrikant **Alfred Wichmann** (Ingen)

mod

Aktieselskabet **August Christensen & Co.** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende og Fabrikant **Alfred Wichmann**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saa fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 352. Restauratør **Carl Jensen** (Ingen)

mod

Grosserer **H. A. Galster** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Restauratør **Carl Jensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i

Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 438. Tandlæge **J. Møhl** som Befuldmægtiget og fast Lavværg for Enkefru **Jensine Petrea (Petra) Dahl** (Ingen)

mod

Godsejer **F. Dahl** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tandlæge J. Møhl som Befuldmægtiget og fast Lavværg for Enkefru Jensine Petrea (Petra) Dahl, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 449. Aktieselskabet **Illustreret Tidende** (Ingen)

mod

Forretningsfører **I. Chr. Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Illustreret Tidende, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 22 Oktober.

Nr. 270.

Højesteretssagfører Liebe
mod

Grosserer **Andreas Peschcke Køedt** (Def. Steglich-Petersen),
der tiltales for Overtrædelse af Kædehandelsbestemmelserne.

Den ved kgl. Ordre af 6 Februar 1919 nedsatte Kommissions Dom af 20 Februar 1919: Tiltalte Andreas Peschcke Køedt bør til Statskassen bøde 200.000 Kr samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale det nedenfor nævnte Salær til Aktor, hvorved bemærkes, at han selv har draget Omsorg for sit Forsvar.

Thi kendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Grosserer Andreas Peschcke Køedt til Højesteretssagfører Liebe 300 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Andreas Peschcke Køedt tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Kædehandelsbestemmelserne.

Ved Justitsministeriets Skrivelse af 30 December f. A. blev Undersøgelsen bl. a. af det af Tiltalte udviste Forhold henvist til Behandling af undertegnede Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Viggo Thorup, i Forbindelse med det under 8 September 1916 udfærdigede allerhøjeste Kommissorium til at anstille nærmere Undersøgelse med Hensyn til alle Sager vedrørende Overtrædelse af forskellig Art af de Love, der er udfærdiget af Hensyn til de foreliggende usædvanlige Forhold, og ved kgl. Resolution af 6 Februar d. A. blev undertegnede Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret Heinrich Emil Kühl og Assessor Thorup beordret til at sammentræde i en Kommission til yderligere at undersøge og paakende nærværende Sag.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 74 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der er Eneindehaver af Firmaet Hilligsøe, Køedt & Co., som bl. a. driver Forretning ved Salg saavel en gros som en detail, og personlig leder Forretningens en gros Afdeling, udsendte, da Vareimporten fra Ud-

landet standsede paa Grund af Krigsforholdene, Opkøbere til danske Fabriker for derved at skaffe sig Varer. Det viste sig imidlertid, at der kun kunde købes uvæsentlige Kvantiteter paa Fabrikerne, idet disse allerede var engageret af andre Firmaer, bl. a. af det i 1917 stiftede Firma C. Osterhammel & R. Larsen, hvis ene Indehaver, efter at der var udstedt Udførselsforbud fra England, rejste rundt til de danske Fabriker, med hvem Firmaet derefter sluttede Leverancekontrakter. Da Tiltalte af sine Opkøbere erfarede, at de danske Fabriker saaledes var engagerede af C. Osterhammel & R. Larsen samt andre Firmaer, gav han sit Personale Ordre til at undersøge, hvilke Tilbud disse Firmaer kunde give, og da der fra Firmaet C. Osterhammel & R. Larsen fremkom Tilbud til Tiltaltes Firma om Levering af Varer, gav Tiltalte Ordre til at købe hos C. Osterhammel & R. Larsen, hvis Tilbud ifølge Tiltaltes Forklaring var det billigste, der fremkom.

Tiltalte har erkendt, at han af Varer, der derefter i Løbet af 1918 er leveret ham af C. Osterhammel & R. Larsen, har videresolgt Varer, indkøbt for ialt ca. 483.660 Kr — Klædevarer, Lasting, Bomuldstøj m. m. — til Detailhandlere.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de af C. Osterhammel & R. Larsen til Tiltalte solgte Varer er købt her i Landet fra Fabrik og hos forskellige Handlende, dog at mindre Partier af disse Varer indtil et Beløb af højst 20.000 Kr var importeret fra England af det nævnte Firma.

C. Osterhammel & R. Larsen beregnede sig almindelig Grossist-avance ved Salget af Varer til Tiltalte, og Tiltalte har ved Videresalget af Varerne til Detailhandlere beregnet sig en Avance af 117.456 Kr af Indkøbsprisen.

C. Osterhammel & R. Larsens Repræsentant, Peter Scavenius, har under Sagen forklaret, at Tiltaltes Repræsentanter, med hvem han forhandlede angaaende Salget af de omhandlede Varer, naar det mellem dem kom paa Tale, hvorfra Varerne stammede, af ham blev gjort bekendt med, at hans Firma havde Varerne fra Fabrik eller Importør, hvorimod han undlod at oplyse, at Varerne undertiden af hans Firma var opkøbt hos Grosserere, der ikke selv var Importør, og Tiltaltes Opkøbere har saaledes efter den af Scavenius afgivne Forklaring i det Hele haft Føje til at gaa ud fra, at Varerne af C. Osterhammel & R. Larsen var købt fra Fabrik eller Importør.

Tiltaltes 2 Repræsentanter, H. Schachinger og Weber, der for ham forhandlede med Scavenius om Købet af de omhandlede Varer, har forklaret overensstemmende hermed, og de har begge som Vidner forklaret, at de gjorde Tiltalte bekendt med, at C. Osterhammel & R. Larsen havde Varerne fra Fabrik eller danske Importører, dog at Weber, der har forklaret, at han havde det Indtryk, at C. Osterhammel & Larsen mulig selv havde importeret enkelte Poster af Varerne, ogsaa vil have fortalt Tiltalte, at nogle af Varerne var importerede af det ommeldte Firma.

Tiltalte har imidlertid benægtet, at Schachinger og Weber har ladet ham forstaa, at C. Osterhammel & R. Larsen havde Varerne fra Importør, og Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han er gaet ud fra, at C.

Osterhammel & R. Larsen dels havde Varerne fra Fabrik og dels for en mindre Dels Vedkommende selv havde importeret dem.

Tiltalte har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt, idet han har gjort gældende, at det, da han købte de omhandlede Varer, ikke var muligt at købe fra Fabrikerne, der da var engageret af Andre, hvorfor han for overhovedet at skaffe sig Varer var nødsaget til at købe gennem dem, der havde købt af Fabrikerne, hvilket han har ment sig berettiget til, idet han i Medfør af Indenrigsministeriets Skrivelse af 17 Juni 1918 til Den overordentlige Kommission af 8 August 1914 som Grossist havde Lov til at købe af Handlende, der ved Varernes Fordeling udøvede en lignende Mellemvirksomhed som Eneforhandler for danske Fabriker.

Der kan dog ikke gives Tiltalte Medhold heri, idet Firmaet C. Osterhammel & Larsen efter det om deres Opkøb af Varer fra Fabriker Oplyste maa anses som almindelige Mellemhandlere ogsaa ved Salget af disse Varer til Tiltalte, og Tiltalte findes herefter — selv om hans Forklaring om, at han har ment, at de til ham af det ommeldte Firma leverede Varer, der ikke var importeret af Firmaet selv, var indkøbt af Firmaet fra Fabrik, lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse — ved som Mellemhandler at have videresolgt disse Varer til Detailhandlere, at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917, dog at han kun findes overbevist om saadan Overtrædelse med Hensyn til Varer til en Indkøbspris af ialt ca. 463.660 Kr, idet af de til Detailhandlere videresolgte Partier mulig Varer til en Indkøbspris af indtil 20.000 Kr er importeret af Firmaet C. Osterhammel & Larsen selv, hvorfor dette Beløb vil være at fradrage i Indkøbsbeløbet af de af Tiltalte til Detailhandlere solgte, fra C. Osterhammel & R. Larsen hidrørende Varer.

Det bemærkes herved, at der, forsaavidt Tiltalte har anbragt, at han med større Fordel kunde have solgt de omhandlede Varer i sin Detailforretning og Konfektionsafdeling, samt at han alene har solgt Varerne en gros til sine gamle Kunder blandt Detailhandlere for at tilfredsstille disses Behov, ikke kan tillægges dette nogen Betydning ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Overtrædelse af den ommeldte Bekendtgørelse har fundet Sted.

Det er endvidere ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste bevist, at Tiltalte af Varer, der i 1918 var leveret ham af de Forretningsdrivende:

Carl Gress,
Louis Frank,
Ferdinand Gress,
Victor Binder,
Axel Sørensen og
Hjalmar Andersen

Færdig fra Trykkeriet den 12 November 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokollsekretærer

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 26.

Onsdag den 22 Oktober.

har videresolgt Partier, indkøbt for henholdsvis:

35.546 Kr 00 Øre,
76.451 — 00 —
11.935 — 00 —
17.488 — 00 —
2.386 — 64 —
21.166 — 16 —

ialt 164.972 Kr 80 Øre — Klædevarer, Bomuldstøj, Lærred m. m. — til Detailhandlere.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at disse Varer er solgt af de paagældende Forretningsdrivende som Mellemlhandlere, idet de havde købt Varerne fra danske Fabriker eller fra Mellemlhandlere, dog at Louis Frank af de til Tiltalte leverede Varer selv havde importeret 2 Partier, der af ham solgtes til Tiltalte for ialt 2551 Kr 05 Øre.

Tiltalte har med Hensyn til de af Carl Gress leverede Varer erkendt at have været paa det Rene med, at Gress havde Varerne fra Fabrik, medens han med Hensyn til de af Frank leverede Varer vil være gaaet ud fra, at Frank havde Varerne fra Fabrik eller havde importeret dem. Vedrørende de af Ferd. Gress og Binder leverede Varer har Tiltalte forklaret, at han var gaaet ud fra, at de havde Varerne fra Fabrik eller mulig selv havde importeret dem, medens han vil have tænkt sig, at Axel Sørensen — der efter det Oplyste havde købt de til Tiltalte solgte Varer hos det ovennævnte Firma, C. Osterhammel & R. Larsen — selv var Importør. Tiltalte vil endelig med Hensyn til de fra Hjalmar Andersen leverede Varer have tænkt sig, at Andersen havde dem fra Fabrik.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Frank i flere Tilfælde har stilet Faktura over de af ham til Tiltalte leverede Varer til Tiltaltes Konfektionsafdeling, hvorved det udtryktes, at Varerne solgtes til Konfektion, og Tiltalte har erkendt, at disse Varer desuagtet er solgt til Detailhandlere. Tiltalte har imidlertid forklaret, at hverken han eller hans Personale havde lagt Mærke til denne Paategning paa de paagældende Fakturaer.

Tiltalte har ogsaa med Hensyn til sit Salg af de fra de sidstnævnte 6 Forretningsdrivende hidrørende Varer, der ogsaa angives at være solgt til hans sædvanlige Kunder blandt Detailhandlere, nægtet sig skyldig i noget ulovligt.

Naar Tiltalte har anbragt, at han har tænkt sig, at de Paagældende selv havde importeret Varerne, kan der dog intet Hensyn tages hertil, forsaavidt Tiltaltes Antagelse af denne Mulighed har været uden Støtte i de faktiske Forhold, og naar Tiltalte har gjort gældende, at han ansaa sig for berettiget til som Mellemandler at videresælge Varer, købt af Handlende, der selv havde købt fra Fabrik, kan der som ovenfor anført ikke gives Tiltalte Medhold i denne Betragtning.

Idet Indkøbsprisen af de af Frank til Tiltalte leverede, af Frank selv importerede Varer, 2551 Kr 05 Øre, vil være at fradrage i den samlede Indkøbssum for de af de sidstnævnte 6 Handlende leverede Varer 164.972,80 Kr, findes Tiltalte herefter for disse Vareposters Vedkommende overbevist om at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917 med Hensyn til Varer, indkøbt for ialt 162.421 Kr 75 Øre, hvilke Varer Tiltalte har videresolgt med en Avance af ialt 37.870 Kr.

Idet der saaledes efter det Anførte ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud fra, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelserne om Kædehandel med Hensyn til Varer indkøbt for ialt ca. 626.000 Kr, vil han i Medfør af Lov af 16 November 1914 § 1, jfr Lov af 7 December 1917 § 1, disse Bestemmelser sammenholdt med Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917, være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 200.000 Kr.

Fredag den 24 Oktober.

Nr. 169. Højesteretssagfører Aagesen
 mod
 Axel Valdemar Jens Andersen (Def. Henriques),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 April 1917:
 Arrestanten Axel Valdemar Jens Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Holm, 100 Kr og til Defensor, Sagfører J. V. Hansen, 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 3 Januar 1918:
 Tiltalte, Straffefange Axel Valdemar Jens Andersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Maanedø samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Holm, 60 Kr og til Defensor, Sagfører J. V. Hansen, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1918: Tiltalte, Straffefange Axel Valdemar Jens Andersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Overretssagførerne Oskar Johansen og Povl Thomsen her for Retten 80 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen kun til Paa-dømmelse, forsaavidt angaar de Forhold, for hvilke Tiltalte er dømt ved den indankede Dom. Hvad den første af de ved Dommen paakendte Sager angaar, maa det, som ogsaa antaget i Dommen, anses bevist, at Tiltalte har begaaet de allerfleste af de i Dommen under Nr 1—50 og 52—122 omhandlede Tyverier og Forsøg herpaa, idet det kun ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte har begaaet Tyverierne Nr 6, 9, 14, 17, 18, 55, 61, 71, 77, 78, 93 og 121. Hvad derimod den anden Sag angaar, findes det betænkeligt at anse det bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i andre Tyverier end Tyverierne Nr 130, 138, 142, 162 og 165.

Efter Dommens Afsigelse er Tiltalte blevet underkastet en Operation (Trepanation), hvorved et indsunket Parti af Hjerne-kassen mellem Pande- og Isseegnen er blevet hævet, og efter de foreliggende Oplysninger er Tiltaltes aandelige Tilstand som Følge heraf væsenlig bedret. Efter det Oplyste findes der imidlertid ikke Grund til at afgøre Spørgsmaalet om Tiltaltes Tilregnelighed, dengang han begik de paagældende Tyverier, paa anden Maade, end Dommen har gjort.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og dens § 229 Nr 4, denne § tildels jfr § 46, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 230 I og efter § 230 II, jfr tildels § 46. Straffen findes under Hensyn til Straffelovens § 39 at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes, hvorhos Tiltalte vil have at udrede de nedennævnte Salærer.

Højesteretssagfører Aagesen, der har været beskikket som Aktor, men som paa Grund af Sygdom er traadt tilbage, vil der være at tillægge et Salær af 200 Kroner, som udredes af det Of-fentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Axel Valdemar Jens Andersen, til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Henriques 400 Kroner til hver. Højesteretssagfø-

rer Aagesen tillægges der i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under disse fra Frederiksberg Birks Ekstraret i Henhold til kgl. Ordre af 16 Juli 1918 under ét indankede Sager tiltales Axel Valdemar Jens Andersen for Tyveri.

Tiltalte er født den 26 Juli 1875 og tidligere mange Gange straffet, senest ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 December 1914 efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV jfr tildels § 46*) og i det Hele § 39, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, af hvilke de sidste 3 Maaneder dog blev ham eftergivet ved kgl. Resolution af 2 Februar 1916, og ifølge samme Rets Dom af 21 August 1916 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr midlertidig Straffelovs § 8 og Straffelovens § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage.

Ved de nu paaankede Domme af 24 April 1917 og 3 Januar 1918 er Tiltalte anset med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 4 Aar og som Tillægsstraf i 6 Maaneder, af hvilke han er begyndt at afsone Straffen i den første Sag, der nu er paaanket med Justitsministeriets Tilladelse.

Tiltalte har under førstnævnte Sag tilstaaet at have gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

A. I Tiden fra 1908 til Sommeren 1914:

I. Grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa.

- Hos:
1. Inspektør Monradt Oxholm, Villa Egely, Fortunen.
 2. Gartner Sofus Nielsen, Strandvej 217.
 3. Enkefru Borgen, Hjortsholmsvej i Holte.
 4. Gross. Will. Levysohn, Springforbi.
 5. Banevogter Abrahamson ved Strandmøllen.
 6. I en Villa mellem Baunegaardsvej og Lyngbyvej, uden at Bestjaalne har kunnet findes.
 7. Overretssagfører Wibro, Skovvej 33, Klampenborg.
 8. Greve Scheel, Ellevej 3, Hellerup.
 9. I et Hus mellem Bagsværd og Frederiksdalsvej, uden at Bestjaalne har kunnet findes.
 10. Fru Enna, Enghuset, Rungsted.
 11. Tjenestepige Margrethe Christensen, Charlottenlund.
 12. Rentier Krogh, Charlottenlund.
 13. Prokurist Bruun, Duntzfeldts Allé 3.
 14. Strandvej Nr 47, Klampenborg, uden at Bestjaalne har kunnet findes.
 15. Højesteretssagfører Ulf Hansen, Klampenborg.
 16. Baadebygger Carlsen ved Strandmøllen.
 17. Fuldmægtig Jersild, Holte.

*) Skal være »sidstnævnte § jfr tildels § 46«.

18. Dr. Rannow, Holte, eller muligt en anden Ejendom i Nærheden.
19. Frk. Ingvorsen, Taarbæk Asyl.
20. Fhv. Landmand Winding, Bülowvej 5.
21. Mejerist Larsen, Hollændervej 26.
22. Snedkersvend Poulsen, Fjords Allé 6.
23. Toldkontrollør Seehusen, Lykkesholms Allé 4 A.
24. Prokurist Partsch, Mariendalsvej 82.
25. Enkefru Christoffersen, Kronprinsesse Sofiesvej 24.
26. Enkefru Samuelsen og Holdfører Hansen, Langelandsvej 20 B.
27. Enkefru Anna Hansen og Fuldmægtig Stub, Charlottenlund.
28. Fru Anna Margr. Andersen, Charlottenlund.
29. Partikulier Mads Petersen, Fjords Allé 16.
30. Partikulier J. P. Johnsen, Kronprinsesse Sofiesvej 14.
31. Fru Bauditz, Dr. Abildgaards Allé 9.
32. Cand. mag. V. Nielsen, Lykkesholms Allé 4 B.
33. Handelsagent Lange, Dr. Abildgaards Allé 18.
34. Handelsrejsende Kaysen, Brandes Allé 17.
35. Postekspedient Edmund Nielsen, Brandes Allé 15
36. Assistent Christiansen, Harsdorffsvej Nr 7 B.
37. Gaardejer Jens Christiansen, Fjords Allé Nr 6.
38. Handelsrejsende Woel, Mariendalsvej Nr 84.
39. Grosserer R. Clausen, Charlottenlund.
40. Vognstyrer A. Jørgensen og Fru Fehrmann, Strandvej 132, Hellerup.
41. Fru Johanne Hansen, Estersvej Nr 2, Hellerup.
42. Stationsforstander Christensen, Hareskov Jærnbane-station.
43. Gasmester Helme, Godthaabsvej Nr 28.
44. Urtekræmmer Lauritzen, Vodroffsvej Nr 22 A.
45. Grosserer Otto Olsen, Strandvej Nr 213, Springforbi.
46. Fabrikant Henr. Henriksen, Strandvej Nr 65, Taarbæk.
47. Fru Philipson, Norasvej Nr 5, Charlottenlund.
48. Bryggeriarbejder Vald. Levy, Strandparksvej Nr 22, Hellerup.
49. Elektriker J. Andersen, Strandparksvej Nr 20, Hellerup.
50. Enkefru Crone, Alexandrines Allé Nr 10, Charlottenlund.
51. Fuldmægtig Østergaard, Alexandrines Allé 10, Charlottenlund.
52. Agent V. Larsen, Norasvej Nr 18, Charlottenlund.
53. Grosserer Bockelund, Villa Skovhuset, Springforbi.
54. Tømrermester Christensen, Slotsvej 43, Gentoft.
55. Fra Skovfogedboligen i Hjortekær, Klampenborg, uden at dog nærmere har kunnet oplyses.
56. Enkefru Dorthea Jensen, Schioldansvej 8, Ordrup.
57. Fuldmægtig Bentzen, Schioldansvej Nr 10, Ordrup.
58. Enkefru Lund, Kastanievej Nr 20, Ordrup.
59. Frk. Schacke Andersen, Hornbæk.
60. Fabrikant V. Spies, Nærum.
61. Fra en Villa i Nordre Birk, som han ikke kan paavise.
62. Snedkermester Andersen, Nørrebrogade Nr 16.

63. Grosserer Gjellerup, Dosseringen 27.
64. Manufakturhandler F. Dahl, Frederiksborggade Nr 31.

II. Simple Tyverier.

65. Direktør Carl Levysohn, Skodsborg.
66. Fru Christensen, Enkehuset ved Strandmøllen.
67. Frk. Thygesen, Aggershvile Allé, Skodsborg.
68. Sagfører Heerforth, Villa Atalaya, Skodsborg.
69. Tjenestepige Theodora Andersen, Slotsvej 23, Gentofte.
70. Murermester Niels Peter Madsen, Bagsværd.
71. Fra et Sommerhus i Bernstorffs Villakvarter, hvorom intet nærmere har kunnet oplyses.
72. Grosserer Stangenberg, Villa Torresta, Skodsborg.
73. Tjenestepigerne Magd. Rabe og Camilla Jensen, Røde Bro, Jægersborg Dyrehave.
74. Overretssagfører Ole Olsen, Strandhuset ved Nivaa.
75. Laboratoriearbejder Chr. Eriksen, St. Gertrudsstræde 10.
76. Tømrermester Peter Petersen, Strandvej Nr 155 B, Ny Taarbæk.
77. Fra et Hus i Hjortekær, hvorom intet nærmere har kunnet oplyses.
78. Geheimeraadinde Vetts Villa, Strandvej Nr 187, Taarbæk, hvorom dog intet nærmere har kunnet oplyses.

B. I Tiden fra 13 Maj til 9 December 1916.

I. Grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa.

- Hos:**
79. Viceinspektør Arnkild, Brandes Allé 5.
 80. Fabrikant Karl Kjærgaard, Bispeengen Nr 21.
 81. Agent C. Poulsen, Munkensvej Nr 1.
 82. Fru Bønnelykke Jensen, Bispeengen Nr 17.
 83. Snedker J. P. Jensen, Ærøvej Nr 13.
 84. Bankass. Ewald, Adolf Steens Allé 10.
 85. Forvalter Chr. Hansen, Svanemosegaardsvej Nr 2.
 86. Ekspeditør Peder Nielsen, Svanemosegaardsvej Nr 2.
 87. Enkefru Høgsbro, Kocksvej Nr 17.
 88. Bogtrykker Tvendstrup, Falkonerallé Nr 67.
 89. Enkefru Hauch, Godthaabsvej Nr 30.
 90. Grosserer Petersen Rask, Fr. VI. Allé 2.
 91. Veksellerer Joh. Hansen, Nyvej Nr 10 A.
 92. Fru Feuerlein, Harsdorffsvej Nr 7 A.
 93. Fra et Pulterkammer paa Bogøvej ved Hjørnet af Godthaabsvej, hvorom intet nærmere har kunnet oplyses.
 94. Fru Rames, Vinkelvej Nr 5.
 95. Grosserer Knudsen, Skovvej Nr 8, Klampenborg.
 96. Cand. jur. Stub, Redaktør Opfer og Kaptajn Andersen, Alexandrines Allé Nr 6—10, Charlottenlund.
 97. Husejer Buhl, Martensens Alle 1.
 98. Trafikassistent Ravn, Chr. Richardsvej Nr 6.

99. Murermester Brunsøe, Falkonerallé Nr 50.
100. Fra et Arbejdsskur paa Byggepladsen ved Skovridergaarden i Dyrehaven bl. a. fra Arbejdsmand Rasmussen.
101. Frk. Louise Nielsen, Strandvej 134, Hellerup.
102. Handelsagent Thyge Hansen, Strandvej Nr 136 A.
103. Trafikassistent Klemen Andersen, Skovvej 2, Klampenborg.
104. Revisor H. E. Andersen, Manøgade 7.
105. Vinhandler Fuglede, Hollændervej 21.
106. Tjenestepige Ellen Toft, Vejrøgade 11.
107. Frk. Sørine Sørensen, Vejrøgade 7.
108. Frk. Roed, Madvigs Allé 2.
109. Sergent Bech, Julius Blomsgade 15.
110. Konditor Hugo Sørensen,, Svanemosegaardsvej Nr 2 A.
111. Fuldmægtig Ibfeldt, Fr. VI. Allé 7.
112. Rejsende Carl Chr. Jappe, Fr. VI. Allé 6.
113. Bogholder L. Larsen, Vennemindevej Nr 5.
114. Enkefru Hoffmann, Manøgade Nr 5.
115. Fru Johanne Schultz, Jagtvej Nr 191.
116. Cand. jur. Jørgen Hansen, Vennemindevej Nr 6.
117. Dr. phil. Jacobsen og Lagerforvalter Cramer, Ejendomskarreen Wedellsborggade—Adelersborggade—Frijsenborg Allé.
118. Musiker Hildingsen, Odinsgade Nr 9.
119. Fru Karen Jensen, Julius Blomsgade Nr 15.
120. Oberstløjtnant Nielsen, Falkonerallé Nr 67.
121. Et Sted i Adelersborggade-Kvarteret, uden at noget nærmere herom har kunnet oplyses.

II. Simpelt Tyveri:

122. Fra en Byggegrund i Richelieus Allé, Hellerup, fra Snedker Hansen og Snedker J. Petersen.

Under den sidste af fornævnte Sager har Tiltalte tilstaaet at have gjort sig skyldig i følgende Tyverier.

C. I Tiden fra 1906 til Sommeren 1914:

I. Grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa.

- Hos:
130. Chr. Christensen, Cottage i Klampenborg.
 133. Enkefru Weirsøe, Hareskov.
 134. Lærer Thyregod, Bagsværd.
 137. Skovfoged Andersen, Lyngby.
 140. Stabssergent Schosty, Lyngby.
 141. Dr. Poulsens Rekonvalescenthjem i Holte.
 142. Intendant Petersen, Hellerup.
 152. Dr. Jørgensen, Villa Napoli i Holte.
 157. Gartnerboligen ved Næsseslottet.
 162. Josephsens Villa i Gentofte.
 163. Fru Nielsens Villa, Lyngbyvej.
 164. Købmand Eriksen, Ny Holte.
 165. Frisindet Ungdom, fra et Træskur i Øverød.

166. Montør Hansen, Hellerup.
168. Fru Jørgensen, Klampenborg.
171. Fru Anna Jansen, Strandvej Nr 175.
172. Maskinmester Bergmann, Hellerup.
173. Fru Theede og Fru Bruun, Hellerup.
174. Assistent Høgsgaard, Hellerup.
177. Grosserer Høyer, Hellerup.
178. Træner Maj, Strandvej Nr 181.
179. Cand. Thomsen, Ahlmanns Allé 4.
180. Enkefru Aulborn, Hellerup.
181. Konditor Rasmussen, Hellerup.
182. Togfører Larsen m. fl., Strandvej Nr 98.
183. Tjenestekarl Ove Sørensen, Hellerup.
185. Fru Nielsen, Pr. Alexandrines Allé Nr 10.
187. Fru Pacht, Vejlesøvej.
188. Manufakturhandler N. C. Christiansen, Ny Hølte.
189. Købmand Sangill, Holte.
194. Tjenestepige Anna Briede, Kolding.
196. Et Hus ved Faxe.
197. Skræder Jensen, Seest.
198. Gaardejer M. Vogelsang, Tørrsø.

II. Simple Tyverier.

129. Konsul Fisker, Kristiansminde i Skodsborg.
136. Restauratør Brandt, Hareskovpavillonen.
138. Enke Christensen, Enkehuset ved Strandmøllen.
139. Overlærer Smith, Vedbæk.
161. Grosserer Møller, Gilleleje.
167. Dr. Jørgensen, Søllerød.
169. Gartner Larsen, Skodsborg.
170. Arkitekt Schiøtz, Hellerup.
175. Sognefoged Christiansen, Klampenborg.
176. Tjenestekarl Vill. Holm, Ordrup.
184. A. Johansen, Bøgely i Hørsholm.
186. Provisor Andersen, Lyngby.
190. Tømrer O. Hansen, Gentofte.
191. Arbejdsmand Christiansen, Gl. Køgelandsvej.
192. Frk. Nielsen, Hareskov Pavillonen.
193. Frk. Ida Ite, Frederiksgade Nr 6 Kolding.
195. Portør Jensen, Egtved Banens Station i Kolding.

D. I 1916.

I. Grove Tyverier ved Indbrud eller Forsøg herpaa:

- Hos: 123. Direktør Johnsen, Bülowsvej Nr 50 B.
124. Grosserer Sørensen, Aaboulevard Nr 39.
 125. Eksped. Faber, Sølvgade Nr 40.
 126. Boghandler Rømer, Nyvej Nr 8 B.

127. Inspektør Ingerdal og Veksellerer Mauritzen, St. Thomas Allé Nr. 11.
128. Organist Elmquist, Kochsvej Nr 9 A.
132. En Ejendom paa St. Nikolajvej.
135. Smedemester Nielsen, Falkonerallé 19.
143. Grosserer Rasmussen, Frederiksberg Allé Nr 60.
144. Overretssagfører Klubien, Frederiksberg Allé Nr 50.
145. Kaptajn Frydensberg, Madvigs Allé 15.
146. Tegner Christensen, Hollændervej Nr 26.
147. Fru Smith, St. Thomas Allé Nr 4.
148. Fru Jansen og Bogholder Bech, Chr. Richardsvej Nr 6.
149. Frk. Poulsen, St. Nikolajvej Nr 2.
150. Ingeniør Boldt, Fjords Allé Nr 16.
151. Billedhuger Andersen, Kontrollør Nielsen og Repræsentant Ørntoft, Fjords Allé Nr 16.
153. Frk. Bøttern, Harsdorffsvej Nr 6 B.
154. Fru Hertel, samme Sted.
155. Rejsende Ipsen, Thorvaldsensvej Nr 4.
156. Fru Drewsen, Falkonerallé Nr 84.
160. Forretningsfører Pontoppidan, Prinsesse Maries Alle Nr 3.

II. Simple Tyverier.

131. Adams Ekspres fra en Flyttevogn.
158. Læge Jacobsen, Thorvaldsensvej Nr 7.
159. Samme.

De grove Tyverier er sket ved at stige gennem Vinduer, navnlig i Villaer, eller ved med Vold at frabryde Hængelaase fra Pulterkamre, Kvistværelser, Tørrelofter og lignende. Tiltalte har navnlig stjaalet Tøj, Smykker, Ure og lignende af Værdi under den første Sag ca. 5500 Kr og under den sidste Sag ca. 3700 Kr.

For nogle under den sidste Sag tilstaaede Tyverier, om hvilke nærmere Paavisning og Oplysning manglede, blev Tiltalte dog ikke straffet, og disse foreligger efter den skete Paaanke ikke til Paakendelse for Overretten.

Efter at Sagen var indanket for Overretten, har Tiltalte tilbagekaldt sine Tilstaaelser om en Del af fornævnte Tyverier og har forklaret, at disse er begaaet af 4 Personer, som overfor Tiltalte har kaldt sig Christian eller Christen Hansen Damgaard, Gustav Nielsen og deres Kærester Ida og Karin, men som han ikke bestemt har kunnet beskrive, og som ved Trusler bl. a. om at foranledige ham indespærreret for Livstid paa en Sindssygeanstalt for forskellige Forbrydelser, hvoriblandt en Ildspaaesættelse paa Mathias Kjærs Gaard i Gjeldballe, som de beskyldte Tiltalte for at have begaaet under et epileptisk Anfald, havde faaet Tiltalte til at tilstaa nogle af deres Forbrydelser, hvorom de havde fortalt ham, men at Tiltaltes Frygt var faldet bort, efter at han havde erfaret, at nævnte Gaard var brændt, medens Tiltalte opholdt sig paa Holsted Fattiggaard i Juni 1912. Det har ogsaa

vist sig, at flere af de af Tiltalte tilstaaede Tyverier er begaaet paa Tider, hvor han ikke var paa fri Fod, eller hvor han laa paa Sygehuse, Fattiggaarde og lignende, og under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte endelig fragaaet de allerfleste af Tyverierne, bortset navnlig fra nogle, hvor hans Skyld var særlig klar. Ligesom det imidlertid maa anses for lidet sandsynligt, at Tiltalte kunde afgive detaillerede Forklaringer om et saa betydeligt Antal Tyverier over en lang Aarrække og paavise Lokaliteterne og Stederne, hvor de forskellige Koster var pantsat, og udpege disse, medmindre han selv havde deltaget i Tyverierne, saaledes er Tiltalte i alt Fald i flere af de Tilfælde, hvor han senest har nægtet overhovedet at have haft noget med Tyveriet eller Kosterne at gøre, med Bestemthed genkendt som Pantsætter af disse. Tiltalte havde ogsaa tidligere under Sagen forklaret, at de fornævnte Personer ved Trusser som ovennævnt havde tvunget ham til at deltage i deres Tyverier, og havde i nogle Tilfælde udtrykkelig anført dem som Medskyldige. Det kan derhos af de under den førstnævnte Sag omhandlede Tilfælde, kun i et enkelt, nemlig Nr 51: et Pulterkammertyveri i Prinsesse Alexandrines Allé Nr 10, i hvilken Ejendom Tiltalte har tilstaaet at have begaaet adskillige saadanne Indbrud, og hvor Muligheden for en Fejltagelse fra Tiltaltes Side derfor ikke er udelukket, anses oplyst, at Tyveriet er begaaet paa et Tidspunkt, hvor Tiltalte var forhindret heri. Bortset fra de Tilfælde, i hvilke det nu er oplyst, at Tiltalte ikke kan have begaaet Tyverierne, hvilket foruden Nr 51 gælder Nr 124, 135, 143, 145, 146, 147, 148, 150, 151, 153, 154, 155, 156, 158, 159, 160, 166, 170, 174, 177, 178, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 192, 194 og for hvilke Tiltalte derfor vil være at frifinde, hvilket ligeledes gælder Nr 129, for hvilket Strafansvar er forældet, findes hans seneste Forklaring ikke egnet til som Helhed snarere at vække Tiltro end hans tidligere Tilstaaelser, af hvilke han, ogsaa efter at han var begyndt at fragaa disse, oprindelig udtrykkelig havde vedstaaet en hel Række, som han ogsaa senere fragik. Og navnlig findes Tiltaltes Tilstaaelser under den første Sag gennemgaaende saaledes bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, at der ikke findes Grund til at betvivle, at han er skyldig i alt Fald i de allerfleste af disse Tyverier. Hvad derimod angaar Tiltaltes Forklaringer under den sidste Sag, er de i ikke faa Tilfælde afgivet saa ubestemt og med tilsyneladende saa ringe Kendskab til eller Erindring om Forholdene og om Kosterne, at det findes betænkeligt at lægge hans oprindelige Tilstaaelser til Grund for Paadømmelsen i samtlige de Tilfælde, hvor Muligheden for, at han har begaaet Tyveriet, ikke er modbevist; men da hans Tilstaaelse i alt Fald i flere Tilfælde er positivt bestyrket, da Tyverierne for en stor Del er ensartede, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til hans seneste Forklaring om i nogle Tilfælde kun at have haft Del i Kosternes Pantsætning, maa det dog, selv om det ikke nu bestemt kan afgøres for hvert enkelt af disse Tyverier, om og da hvilken Skyld Tiltalte har haft i disse, antages, at han i alt Fald i adskillige af disse Tilfælde, ogsaa udover dem, for hvilke han har fastholdt sin Tilstaaelse, har gjort sig skyldig i Tyveri, og navnlig viser det Foreliggende til-

strækkelig tydeligt, at Tiltalte i længere Tider for en stor Del har levet af saadanne Tyverier.

Tiltalte har tidligere været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet i København, og Overlægen ved sammes 6te Afdeling har i en den 11 November 1914 dateret Erklæring udtalt, at Tiltalte er tarvelig begavet, men ikke aandssvag, at han lige siden sin tidlige Barn-dom har frembudt Tegn paa et sygt Nervesystem, dels permanente Abnormiteter af den Slags, som hører den psykopatiske Degeneration til, dels interkurrente Symptomer, bestaaende i Anfald af psykiske Forstyrrelser og Bevidsthedstab, og under disse maa han betragtes som forbigaaende sindssyg; imidlertid var der Intet, der talte for, at de Forbrydelser, hvorfor han da var tiltalt, var udført i nogen Tilstand af saakaldt Bevidstløshed, hvorimod for Bedømmelsen af hans Ansvarlighed kun hans habituelle Tilstand kom i Betragtning, hvilken betegnes ved en let intellektuel Svækkelse, men tillige maa tages i Betragtning hans hele, paa hans Hjernelidelse beroende Stilling i Samfundet.

Fængselslægen har i en den 16 Februar 1917 dateret Erklæring udtalt, at Tiltaltes mentale Tilstand ikke kan siges at have forandret sig siden Observationen, og at intet tyder paa, at Tiltalte ikke var sig bevidst, da han begik sine Tyverier.

Tiltalte kan herefter ikke anses for fuldt tilregelig, men dog ikke for helt utilregelig.

Tiltalte vil derfor som ved de indankede Domme antaget, være at anse dels efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV, jfr tildels § 46, med en efter § 64 læmpet Tillægsstraf, dels efter § 230, 1ste og 2det Stykke, jfr tildels § 46, samtlige Bestemmelser sammenholdt med § 39 og med midlertidig Straffelovs § 18, med en Straf, der findes under ét at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Nr. 318.

Højesteretssagfører David

mod

Købmand Niels Peter Vang (Def. Ulf Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af § 2 i Lov om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. af 12 April 1911.

Vennebjerg Herreds Politirets Dom af 14 August 1918: Tiltalte Niels Peter Vang bør for Tiltale under denne Sag fri at være, Tiltalte Mads Størup, Broholm, bør til Statskassen udrede en Bøde, stor 250 Kr samt godtgøre det Offentlige denne Sags Omkostninger. Det ommeldte Smør vil derhos være at konfiskere til Fordel for Statskassen. Nærværende Dom vil endelig være at bekendtgøre som i Lovens § 30 III ommeldt. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 31 Marts 1919: Tiltalte Niels Peter Vang bør til Statskassen bøde 200 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Dahl og Heise, 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For hans Forhold med Hensyn til den i den indankede Dom nævnte Treding vil der under Hensyn til Lov Nr 129 af 12 April 1911 § 29, 1ste Punktum, ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte Niels Peter Vang betaler i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne David og Hansen 50 Kroner til hver og til Sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 12 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vennebjerg Herreds Politiret indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtalt, den nedenfor nævnte Mejeriejer Størup, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Købmand Niels Peter Vang, som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af § 2 i Lov om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. af 12 April 1911.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte til tvende Købmænd i Hjørring har solgt Smør, der viste sig at indeholde henholdsvis 21,3 og 24,3 pCt Vand, og som han havde købt af nævnte Størup, af hvem det var tilvirket paa det af ham ejede Fællesmejeri »Broholm«. Paa samme Maade er det godtgjort, at der af vedkommende Inspektør for Smør- og Margarinekontrollen ved en hos Tiltalte den 11 Juli f. A. foretaget Undersøgelse i hans Kælder fandtes en fra nysnævnte Mejeri hidrørende Treding Smør, hvis Vandindhold ved en foretaget Analyse viste sig at være 23,4 pCt. Ved sidstnævnte Lejlighed nægtede Tiltalte paa Inspektørens Forespørgsel at have Smør paa Lager; men da Inspektøren efter at have været i Tiltaltes Lagerrum, hvor han ej heller forefandt Smør, af egen Drift gik ned i Butikkens Kælder, traf han Tiltalte staaende her ved den ovenfor nævnte Treding, og Tiltalte forklarede da paa Forehold, at han ikke havde vidst noget om dette Smør, idet det efter hans Foregivende var kommet Aftenen forud paa et Tidspunkt, da han ikke var hjemme. Paa Inspektørens Forespørgsel om, hvorvidt Størup havde tilskyndet Tiltalte til at unddrage Smørret fra Kontrollens Prøveudtagning, svarede Tiltalte efter Inspek-

tørens Forklaring, at han ikke ønskede at besvare dette Spørgsmaal; medens han efter sin egen Forklaring svarede benægtende. Af det til de to Købmænd solgte Smør var der ved Undersøgelsens Begyndelse i Behold $\frac{1}{2}$ kg, som ved Politiretsdommen er konfiskeret til Fordel for Statskassen.

Medens Tiltalte ved sin Adfærd under Inspektørens Besøg i hans Forretning ikke har gjort sig skyldig i noget under Tiltalen faldende Forhold, vil han, til hvis Forklaring om, at han har været uvidende om, at Smørret havde større Vandindhold end tilladt der ikke vil kunne tages Hensyn, for sit iøvrigt udviste Forhold være at anse for Overtrædelse af den ovenfor nævnte Lovbestemmelse efter samme Lovs § 27, 2 Stk, med en Bøde til Statskassen, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr.

Mandag den 27 Oktober.

Nr. 440. Højesteretssagfører Ulf Hansen
mod

Kaj Georg Henriksen (Def. Henriques) og Elias Peretz eller Perritz (Def. David),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1919: Arrestanterne Charles Willy Kruse, Hans Kristian Nielsen, Kaj Georg Henriksen og Elias Peretz (eller Perritz) bør straffes med Forbedringshusarbejde: Arrestanten Kruse i 3 Aar, Arrestanten Nielsen i 1 Aar, Arrestanten Henriksen i 2 Aar og Arrestanten Peretz i 8 Maaneder, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Olivarius, 80 Kr og til de beskikkede Defensorer, Overretssagfører Anker-Jensen og Højesteretssagfører Knudtzon, 60 Kr til hver, dog at Arrestanten Henriksen ikke deltager i Udredelsen af Salæerne til de beskikkede Defensorer og ikke udreder udover $\frac{5}{13}$ af Aktionsomkostningernes øvrige samlede Beløb, og at Arrestanten Peretz ikke udreder udover $\frac{5}{13}$, Arrestanten Nielsen ikke udover $\frac{2}{13}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom for Henriksen og Peretz' Vedkommende under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at førstnævnte Tiltalte er anset efter Straffelovens § 229 Nr 4, og at sidstnævnte Tiltalte er fundet skyldig i Hæleri, men da Sidstnævnte efter det Oplyste har drevet sin hæleriske Virksomhed paa en saadan

Maade, at hans Forhold maa henføres under Straffelovens § 239, vil han være at anse efter denne §. Da Straffen findes at burde bestemmes, for Tiltalte Henriksen som ved Dommen sket, og for Tiltalte Peretz til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil Dommen med denne Forandring af Straffetiden kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Elias Peretz (eller Perritz) bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte og Tiltalte Kaj Georg Henriksen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Hansen, Henriques og David 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Charles Willy Kruse, Hans Kristian Nielsen og Kaj Georg Henriksen tiltales for Tyveri, Arrestanten Elias Peretz for Hæleri.

Arrestanten Kruse er født den 16 Januar 1897 og forhen anset ved Lysgaard med flere Herreders Ekstrarets Dom af 19 Juli 1915 efter Straffelovens § 229 IV og efter dens §§ 228 og 229 IV sammenholdt med § 37 og tildels § 45 med Forbedringshusarbejde i 9 Maaneder, og ved Lysgaard med flere Herreders Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestanten Nielsen — — —

Arrestanten Henriksen er født den 4 Marts 1897 og tidligere anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Marts 1914 efter Straffelovens § 228 og § 229 IV jfr tildels § 46 sammenholdt med Straffelovens § 37 og Lov af 1 April 1911 § 15, 3 Stk, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 Juli 1914 i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 jfr §§ 37 og 21 for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Arrestanten Peretz, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke tidligere fundet straffet ved Dom, hvorimod han den 10 Maj 1918 for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918 har vedtaget en Bøde paa 100 Kr og den 14 Oktober 1918 for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917 ved en af Rettens Afdelinger har vedtaget en Bøde af 150 Kr.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten Kruse er ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om at have i Tiden fra den 30 August 1918 til

den 2 Oktober samme Aar begaaet eller deltaget i Udførelsen af 13 grove Tyverier fra følgende Ejendomme:

Østerbrogade 51,
Landemærket 47,
Gammel Torv 10—12,
Østerbrogade 104,
H. C. Ørstedesvej 72,
Nørre Voldgade 92,
Vestre Boulevard 7—9,
Godsbanegade 1,
Blaagaardsgade 4,
Krystalgade 12,
Rosengaarden 13,
St. Kongensgade 35 og
Gothersgade 21.

Tyverierne er udført i Tiden mellem Kl. 10 Aften og Kl. 4—5 Morgen. Ejendommen Krystalgade 12 er den til Synagoge indrettede Bygning; de øvrige Steder er Indbrudene sket i Forretnings-, Restaurations- eller Kontorlokaler beliggende i Ejendommenes Stueetager.

Arrestanten Kruse har ifølge sin Forklaring alene udført de 5 Tyverier i Ejendommene Østerbrogade 51, Gammel Torv 10—12, V. Boulevard 7—9, Godsbanegade 1 og Synagogen, Krystalgade 12, i Forening med Arrestanten Nielsen Tyverierne i Landemærket 47 og Blaagaardsgade 4 og i Forening med Arrestanten Henriksen de øvrige 6 Steder.

1) Ved de 5 af Arrestanten Kruse alene udførte Tyverier skaffede han sig Adgang ved Indstigning gennem Vindue, i Godsbanegade 1 til lige ved Klokkeren 2—3 Nat at opdirke den til den beboede Ejendom førende aflaaede Port; nysnævnte Sted og i Ejendommen V. Boulevard 7—9 opbrød han med et Stemmejærn de Vinduer, han steg igennem, medens disse de andre Steder stod aabne. Han stjal 7 Par Fodtøj, en Portemonnaie, en Tegnebog, en Sparebøsse, en Dokumentmappe, nogle Toiletartikler og ca. 55 Kr i rede Penge. Det Stjaalne, der bortset fra de rede Penge er vurderet til 161 Kr 50 Øre, beroede enten frit fremme eller i naflaaset eller aflaaet Gemme, som han opbrød. Af Pengene beroede 7 Kr i den i Synagogen værende Kirkeblok, som han opbrød; sammesteds forsøgte han at opbryde en anden Kirkebøsse.

2) Arrestanten Nielsen har tilstaaet at have Natten til den 5 September 1918 og Natten til den 28 s. M. med Arrestanten Kruse taget Del i Tyverierne fra en Marskandiserforretning Landemærket 47 og en Konfektionsforretning Blaagaardsgade 4. Ifølge de to nævnte Arrestanters med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse skaffede de sig begge Steder Adgang ved Indstigning gennem Gaard-Vinduer, som de med et Stemmejærn opbrød. De stjal Beklædningsgenstande og 4 Lommeure, vurderet til ialt 700 Kr, og ca. 46 kg Chokolade og Kakao, vurderet til 300 Kr. Det Stjaalne beroede frit fremme.

3) Arrestanten Henriksen nægter at have deltaget i de ham paasigtede Tyverier. Arrestanten Kruses Forklaring om disse gaar nærmere ud paa Følgende:

Nævnte Arrestant og Henriksen, der da kom en Del sammen, har Natten til den 12 September ved 11—12 Tiden begaaet Indbrudet i Boghandelen Østerbrogade 104, Natten til den 14 s. M. Kl. 7—3 Indbrudet i Bundtmagerforretningen H. C. Ørstedesvej 72, Natten til den 20 s. M. ved Midnatstid Indbrudet i Boghandelen Nørre Voldgade 92 og Natten til den 2 Oktober s. A. fra kort før Midnat til Kl. 3—5 om Morgenen de tre Indbrud i Skotøjsforretningen Rosengaarden 13, Boghandelen Store Kongensgade 35 og Herreekviperingsforretningen Gothersgade 21. Til Boghandelen i Ejendommen Nørrevoldgade 92 skaffede de sig Adgang ved gennem et aabentstaaende Vindue at gaa ned i en Kælder under Forretningen, og ved at Kruse sprængte en mellem Kælderen og Stueetagen anbragt aflaaet Lem; de andre 5 Steder skaffede de sig Adgang ved Indstigning gennem Vinduer til Gaarden; i Ejendommen Østerbrogade 104 klatrede Henriksen op paa Gesimsen og oprød med Stemmejærn det øverste Vindue, som han kravlede igennem, og aabnede derefter indefra det nederste Vindue for Kruse; ved Indbrudet paa H. C. Ørstedesvej bar de sig ad paa lignende Maade, dog at det var Kruse, som, efter at Henriksen havde brudt det øverste Vindue op, krøb gennem dette. Ved de tre Indbrud Natten til den 2 Oktober var det Kruse, der i Henriksens Paasyn med et Stemmejærn, et Sted tillige et Koben, oprød Vinduer vendende til Gaarden, hvilke de derefter steg ind igennem.

Om de enkelte Tyverier har Kruse videre forklaret:

Fra Boghandlerforretningen paa Østerbrogade stjal de ca. 24 Guld-
fyldepenne, en Del Penkalablyanter, nogle Tegnebestik, et Fotografi-
apparat, beroende frit fremme og under Sagen vurderet til ialt 400 Kr,
samt 5—6 Kr fra et uafaalet Kasseapparat. Af det Stjaalne har de
solgt en Del til ubekendte Personer og en Del — Arrestanten kan ikke
sige hvormeget — til Arrestanten Peretz.

Fra Bundtmagerforretningen paa H. C. Ørstedesvej stjal de en stor
Del Pelsværk, deraf meget muligt som af Anmelderen opgivet 11 Kra-
ver og 5 Muffer, endvidere en Barnepels, en Damepels, en Overfrakke,
et Stykke Skind og en Cykel, hvilket alt beroede frit fremme og under
Sagen er vurderet til 2075 Kr. Arrestanten bragte ved Hjælp af Cyklen
det Stjaalne til sin Bopæl, Aabenraa 1, og derfra det stjaalne Skindtøj
til Garderoben ved Nørreport. Senere samme Dag traf han i en Be-
værtning paany sammen med Henriksen og desuden med Niels Jørgen
Nielsen og Chauffør Christian Vejersøe Jacobsen, og Henriksen hentede
nu Skindtøjet og bragte det til Niels Nielsens Logis, Rigensgade 25; da
Chaufføren ikke, som det havde været paatænkt, vilde købe det, for-
søgte Henriksen at sælge det, dog med Undtagelse af en Krave og en
Muffe, der forblev hos Nielsen, men traf ikke paagældende Køber, og
Skindtøjet blev derfor bragt tilbage til Kruses Logis. Den paafølgende
Dag traf Kruse Arrestanten Peretz og tilbød denne Skindtøjet, som Pe-
retz ogsaa et Par Dage efter købte for 500 Kr, idet det var Aftalen,
at Peretz skulde sælge det, og at han skulde dele sin Fortjeneste udover
de 500 Kr med Arrestanterne; Overfrakken maa Henriksen have be-
holdt, og Cyklen har Arrestanten Kruse stillet fra sig. De 500 Kr delte
Arrestanterne Kruse og Henriksen.

Fra Boghandelen ved Nørre Voldgade stjal Arrestanterne fra en

uafaaet Pengeskuffe ca. 14 Kr og en Del Frimærker, fra et Spareur, som Kruse opbrød, ca. 5 Kr og fra en afaaet Skuffe, som de opbrød, en Staalpengekasse, indeholdene ca. 70 Kr; endvidere stjal de nogle frit fremme beroende Fyldepenne, Knive, Penkalaer, en Malmæske, en Lommebog, en Æske Blyanter og nogle Manchetskjorter med mere. Det Stjaalne er bortset fra de rede Penge vurderet til 100 Kr.

Ved de 3 Tyverier Natten til den 2 Oktober stjal Arrestanterne en stor Mængde Fodtøj, ca. 10 Guldfyldepenne, 2 Vinterfrakker, 2 Sommerfrakker, 2 Jakkesæt, nogle Brudeslør*), 4 Manchetskjorter, 2 Stokke og ca. 21 Kr i rede Penge. Det Stjaalne beroede frit fremme eller i uafaaet Gemme og er bortset fra de rede Penge vurderet til ca. 1300 Kr. Støvlerne har — stadig efter Kruses Forklaring — Henriksen solgt til Peretz for 100 Kr, som Arrestanterne delte lige og har forbrugt; Fyldepenne skal Henriksen ligeledes have afsat. De 4 Overfrakker og de 2 Jakkesæt samt nogle Manchetskjorter og Slips vil Arrestanten Kruse selv have solgt til Peretz for 165 Kr — hvorom nærmere nedenfor —, som Kruse og Henriksen delte; det Øvrige har de solgt til forskellige Ubekendte.

Arrestanten Henriksen benægter Rigtigheden af hele denne Kruses Forklaring, saa vidt den vedrører ham.

Niels Jørgen Nielsen, der har været arresteret under Sagen, har bl. a. forklaret, at Kruse en Aften i September 1918 i Selskab med Arrestanten Henriksen traf Nielsen paa en Beværtning og spurgte, om Nielsen kunde skaffe Køber til en Del Skind, at Nielsen svarede, at han kendte en Chauffør, som han tænkte sig vilde købe det, og Henriksen hentede nu i Garderoben ved Nørreport Pelsvarerne, som de bragte til Nielsens Logis i Rigensgade, hvorfra Henriksen senere hentede det for at forsøge at afhænde det, dog med Undtagelse af en Krave og en Muffe, som forblev i Nielsens Logis.

Hos Arrestanten Henriksen eller i hans Logis er under Sagen taget i Bevaring bl. a. en saakaldt Penkala, en Malmæske til Frimærker, en Lommebog, en Æske med Blyanter, 2 Manchetskjorter og 3 nye Slips.

Arrestanten Kruse har forklaret, at Frimærkeæskens, Lommebogen og Blyantæskens samt meget muligt den ene Manchetskjorte hidrører fra Tyveriet i Boghandelen i Nørrevoold, og at de tre Slips og meget muligt den anden Manchetskjorte hidrører fra Tyveriet i Herreekviperingshandlen i Gothersgade.

Bestjaalne, Boghandler Carl Baadslund, har med Bestemthed og under Ed genkendt Lommebogen og Blyantæskens — hvorpaa hans egne Prisangivelser forefindes — samt den ene af Manchetskjorterne som frastjaalet ham ved det paagældende Tyveri, og Malmæskens saavel som Penkalablyanten som svarende til forsvundne Ting. Til Lommebogen, Æskens med Blyanter og Manchetskjorten har han ved bedigede Forklaringer af Vidner yderligere godtgjort sin Ejendomsret.

Bestjaalne, Herreekviperingshandler Ejnar August Petersen, har med Hensyn til de tre Slips og den anden Manchetskjorte forklaret, at

*) Skal være Bindslips.

Slipsene sikkert er identiske med Slips, der ved Tyveriet den 2 Oktober blev frastjaalet ham, og at der ved samme Lejlighed forsvandt en Skjorte ganske Mage til den i Bevaring tagne af samme Mønster, samme lille Nummer og med en Fejl ved Mærkningen.

Arrestanten Henriksen har benægtet Rigtigheden af Niels Jørgen Niensens Forklaring og erklæret, at nævnte Nielsen er ham ubekendt; han har om den af Boghandler Baadslund omfoklarede Lommebog, om Blyantsæskken og Manchetskjorten samt Malmæsken opgivet, at han paa Beværtninger har købt dem af to forskellige Mandspersoner, til hvis Udfindelse han ingen Oplysninger har kunnet give, og om de af Herreekviperingshandler Petersen omfoklarede Slips og Manchetskjorte, at han har købt disse Ting sammen med Lommebogen og andre Ting fra Tyveriet i Boghandlen af den ene af de nævnte Personer. Om Tidspunktet for disse Køb har han afgivet noget vaklende Forklaringer; nogle af Tingene vil han have købt den 5 Oktober 1918, den af Baadslund genkendte Skjorte 2—3 Maaneder tidligere.

Arrestanten Henriksen har erkendt, at han i det i Betragtning kommende Tidsrum færdedes en Del sammen med Arrestanten Kruse og jævnlig var fraværende fra sit Hjem om Natten.

Under Hensyn til det ved de saaledes afgivne Forklaringer og iøvrigt Oplyste, særlig om Arrestanten Henriksens Besiddelse af Koster fra Bundtmagerforretningen paa H. C. Ørstedsvej, fra Boghandlen ved Nørrevold og fra et af Tyverierne Natten til den 2 Oktober, og under Hensyn til Arrestantens aabenbart løgnagtige Forklaringer om de hos ham forefundne, fra Tyverierne hidrørende Koster samt til Arrestantens tyvagtige Fortid findes det ikke betænkeligt, forsaavidt angaar de nysnævnte Tyverier paa H. C. Ørstedsvej og ved Nørrevold saavel som de tre Tyverier Natten til den 2 Oktober 1918, at lægge Arrestanten Kruses Forklaring, der i det Hele bærer Troværdighedens Præg og stemmer med Sagens Oplysninger, til Grund ved Sagens Paadømmelse og saaledes at anse det for bevist, at Arrestanten Henriksen paa den af Arrestanten Kruse omfoklarede Maade har taget Del i de nu nævnte 5 grove Tyverier.

4) Med Hensyn til Tiltalen mod Arrestanten Peretz for Hæleri har Arrestanten Kruse forklaret, at han til Peretz har solgt en Del Koster — i alt Fald de nedenfor nærmere omtalte — fra Tyveriet Natten til den 12 September i Boghandlen Østerbrogade 104, endvidere Størstedelen af det stjaalne Skindtøj fra Tyveriet den 14 September i Bundtmagerforretningen paa H. C. Ørstedsvej, at Arrestanten og Arrestanten Nielsen har solgt Chokoladen og Kakaoen fra Tyveriet den 28 September i Konfekturfretningen Blaagaardsgade 4 til ham, at Arrestanten Henriksen har solgt det stjaalne Fodtøj fra Tyveriet den 2 Oktober i Skotøjsforretningen Rosengaarden 13 til Peretz, og at Arrestanten Kruse selv til Peretz har solgt en Del af Kosterne fra Tyveriet samme Nat i Herreekviperingsforretningen Gothersgade 21.

Arrestanten Peretz nægter sig skyldig i Hæleri; han har i lang Tid benægtet overhovedet at have handlet med og endog at kende nogen af Arrestanterne, men har derefter som nedenfor nærmere omtalt

fraveget denne Forklaring forsaavidt Kosterne fra Konfekturforretningen angaar.

Hos Arrestanten Peretz er under Sagen taget i Bevaring bl. a. en Penkalablyant og 5 Guld-Fyldepenne, hvoraf 4 nye Parker-Penne. Om disse Penne og Penkalaen har Arrestanten Kruse forklaret, at han bestemt husker, at de hidrører fra Tyveriet fra Boghandlen paa Østerbrogade, og Boghandler Jens Frederiksen har genkendt dem som ganske svarende til Ting, han førte i sin Forretning, og som er frakommet ham ved Tyveriet den 12 September. Blyanten er under Sagen vurderet til 1 Kr 50 Øre og Fyldepennene til tilsammen 50 Kr.

Om Fyldepennene har Arrestanten Peretz og hans Hustru eller Samleverske, Gerda Bernstein, der under Sagen har været arresteret som sigtet for Hæleri, afgivet vaklende og modstridende Forklaringer, idet Arrestanten vil have købt dem for længere Tid tilbage af en nu udvandret Russer, medens Arrestantens Hustru (Samleverske) har forklaret, at det er hende, der — omkring Midten af September d. A. — har købt dem af en Russer ved Navn Mathias, der er rejst til Rusland, og derefter har anbragt dem i sin Mands Lomme, da hun ikke vidste, hvor hun skulde opbevare dem. Efter først at have fastholdt disse Forklaringer overfor hinanden har de derefter ved forskellige usandsynlige Tilføjelser søgt at bringe en vis Overensstemmelse tilveje, idet Peretz har indrømmet, at Pennene næppe er de af ham for længere Tid siden købte Penne, som hans Hustru paa sin Side vil have foræret bort til forskellige bortrejste Russere. Penkalaen vil Arrestanten have købt af en Ubekendt paa Beværtning.

Arrestantens Hustru (Samleverske) har forklaret, at hendes Mand og en Person ved Navn Breining en Dag i Efteraaret 1918 kom hjem i hendes og hendes Mands Lejlighed i Aabenraa Nr 8 og medbragte 3 Skindkraver, en Muffe, en Damepels og en Barnepels samt et Skind, og noget senere kom Kruse og to andre Personer. Der blev handlet om Skindtøjet, men hun har paastaaet, at Salget skete til Breining, der er født i Rusland, hvortil han er rejst tilbage. Hun har selv været i Besiddelse af den ene Krave og Barnepelsen, og Kraven har hun benyttet, men hun hævder, at hun har haft den til Laans fra Breining. Hun har afleveret et Skind, som hun selv mener er identisk med det Skind, hvorom Kruse handlede hos hendes Mand, men som hun iøvrigt for 8 Kr vil have købt af fornævnte Mathias, der efter hendes Formening saa maa have købt det af Breining.

Skindet er af Kruse med Bestemthed genkendt som identisk med det ved Tyveriet fra Bundtmagerforretningen paa H. C. Ørstedesvej stjaalne Skind, og Bundtmager Peter Nielsen Schou har forklaret, at han i sin Forretning paa Tidspunktet for Tyveriet havde saadanne Skind beroende.

Fornævnte Niels Jørgen Nielsen har forklaret, at med Undtagelse af det i hans Logis Efterladte blev Skindtøjet — ca. 10 Skindsæt, en stor Skindpels, en lille Pels og et sort Skind, som han har genkendt som identisk med det af Peretz's Hustru afleverede — bragt til Krusens Logis, hvor Forskellige besaa det; nogle Dage senere kom Peretz hen til ham paa en Beværtning og spurgte, om han havde Skindtøj til Salg; Niel-

sen henviste ham til Kruse, der ogsaa var til Stede, og Kruse og Peretz forlod saa Beværtningen sammen; atter nogle Dage senere fortalte Peretz ham, at Peretz havde købt alt Skindtøjet af Kruse.

Peretz nægter at have handlet med Kruse om Skindtøjet og nægter at kende noget til det i Bevaring tagne Skind; han paastaar, at han ikke erindrer noget om, at der er blevet handlet i hans Lejlighed om Skindtøj, hvad der efter hans Mening mulig kan hidrøre fra, at han har været fuld den paagældende Dag. Derimod har han faaet Tilbud paa Gaden om Køb af Pelsværk, men det blev ikke til noget.

Arrestanten Kruse har forklaret, at Breining er ham ganske ubekendt; det var Peretz selv, han handlede med, og som betalte ham 500 Kr for Skindtøjet, der udgjorde 10 Kraver, 4 Muffer, en Damepels, en Barnepels og det fornævnte Skind. Undertiden var der andre Russere i Arrestantens Peretz' Lejlighed, om disse kan have været i Kompagni med Peretz, kan Kruse ikke sige. Kruse har selv paa Peretz' Vegne solgt to Skindkraver og en Muffe i en Beværtning. Værdien af de efter Kruses Forklaring til Peretz solgte Ting er ansat til 1550 Kr.

Arrestanterne Kruse og Nielsen har med Hensyn til Chokoladen og Kakaoen fra Konfektoreforretningen Blaagaardsgade 4 forklaret, at de samme Dag, de havde stjaalet den, bragte den — alene med Undtagelse af ca. $\frac{1}{4}$ kg, som blev foræret bort — til Peretz, der vejede det Hele op til 46 kg og betalte dem 100 Kr for Varerne.

Arrestanten har i længere Tid fastholdt, at han ikke kendte nogen af Arrestanterne Kruse og Nielsen og ikke havde afkøbt dem noget-somhelst. Han har derefter maattet erkende Rigtigheden af Medarrestanternes Forklaring, idet han dog vil have købt mindre end af Arrestanternes hævdet og vil have købt det i Forening med en anden Russer, som er rejst. Det Stjaalne er som tidligere bemærket vurderet til 300 Kr, det deraf bortgivne $\frac{1}{4}$ kg til 1 Kr.

Om Afhændelsen af Fodtøjet har Arrestanten Kruse nærmere forklaret, at Arrestanten Henriksen samme Dag, Tyveriet var foregaaet, afhændede det til Peretz for 100 Kr, som Arrestanterne Kruse og Henriksen delte; han har med Bestemthed genkendt et Par brune Børnestøvler, som Peretz' Hustru har erkendt at have pantsat, som hidrørende fra dette Tyveri, idet disse Støvler ikke var færdigforarbejdede, hvad Peretz efter Henriksens Udsagn til Kruse har gjort Ophævelser over.

Indehaveren af Skotøjsforretningen Rosengaarden 13, Persson Melin, har med Bestemthed genkendt de nævnte ufuldførte og af et usædvanligt Lædermateriale forbejdede Børnestøvler som hørende til det Stjaalne, og Skotøjsarbejder Svend Petersen har som Vidne forklaret i Overensstemmelse hermed; begge Vidner har beediget deres Forklaringer.

Peretz og hans Hustru har om de nævnte Støvler og Adkomsten til dem givet vaklende og modsigende Forklaringer.

Alt det Stjaalne efter Arrestantens Kruses Forklaring til Peretz afhændede Fodtøj er vurderet til 600 Kr.

Arrestanten Kruse har endelig forklaret, at han af Kosterne fra Tyveriet den 2 Oktober i Herre-Ekviperingsforretningen Gothersgade

21 til Peretz Dagen efter Tyveriet har solgt 4 Overfrakker, 2 Jakkesæt og nogle Manchetskjorter m. m., bl. a. nogle Slips, for 165 Kr.

Paa Arrestanten Peretz' Bopæl er taget i Bevaring et Slips og en Manchetskjorte, og Peretz' Hustru har, efter at Undersøgelsen var indledet og Fremkomsten af de nedenfor refererede, særlig af Ludvigsens Hustru afgivne Oplysninger, afleveret bl. a. en Overfrakke og et Jakkesæt. Kruse har forklaret, at Slipset, Overfrakken og Jakkesættet hører til de Koster, han solgte Peretz fra dette Tyveri, og at dette meget muligt ogsaa er Tilfældet med Manchetskjorten.

Fornævnte Herreekviperingshandler Petersen har med Bestemthed genkendt Jakkesættet som ham ved den paagældende Lejlighed fra-stjaalet og har ligeledes genkendt Overfrakken som ham tilhørende og frakommen, ligesom Slipset og Manchetskjorten ganske svarer til Ting, han har ført i sin Forretning, og Repræsentant Martin Thaarup har genkendt Jakkesættet og Overfrakken som hidrørende fra det af ham repræsenterede Firma, hvorfra Petersen faar sine Varer; Jakkesættet har Vidnet selv solgt til ham. De nævnte Vidner har beediget deres Forklaringer.

Efter det Oplyste har Arrestanten Peretz været arresteret fra den 10 Oktober 1918 til den 14 s. M. i Anledning af den foran omtalte Sag om Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917.

Elise Bolette Frederikke Frederiksen, Ludvigsens Hustru, der bor Aabenraa 8 Dør om Dør med Peretz's har forklaret, at da den nylig nævnte Sag var indledet ved Politiundersøgelse i Arrestanten Peretz's Hjem, indfandt Arrestantens Hustru sig hos hende, hvor hun gemte 4 Fyldepenne, et Skind, et Par Børnestøvler, en Overfrakke, 2 Jakkesæt og en Manchetskjorte.

Politibetjent 718, Damm, og Politibetjent 813, Hansen, har forklaret, at Politiet, der blev underrettet af nysnævnte Vidne, ikke under den fornævnte Undersøgelse var i Stand til at oplyse noget mistænkeligt med Hensyn til de nævnte Genstande, som var ganske nye; de blev efter Sagens Afslutning udleveret Arrestanten.

Arrestantens Hustru har forklaret, at de fornævnte af hende saaledes hos Ludvigsens Hustru gemte Ting er identiske med de foran omtalte under Sagen i Bevaring tagne tilsvarende Ting, dog at hun ikke har det ene Jakkesæt mere, som Mathias, af hvem hun i sidste Halvdel af September 1918 vil have købt Tingene, har faaet tilbage. Hun købte de nævnte Genstande, fordi hun mente, at Manden havde Brug for dem, men har ikke vist ham dem. Senere har hun forklaret, at hun ikke véd, hvorfra hendes Mand har Manchetskjorten.

Arrestanten Peretz har med Hensyn til Overfrakken og Jakkesættet forklaret, at disse samt yderligere et Jakkesæt en Dag i Efteraaret laa i hans Hjem, det ene Jakkesæt har hans Hustru senere solgt, da de var i Pengeforlegenhed, han véd ikke til hvem eller for hvor meget. Manchetskjorten vil han have købt af en af de tidligere nævnte Russere, og Slipset vil han have faaet af sin Hustru, hvad denne dog bestrider.

Værdien af de efter Kruses Forklaring til Peretz solgte Ting er under Sagen ansat til ca. 540 Kr.

Efter alt det Oplyste om Arrestanten Peretz's Ihændehevelse af Koster fra de af Arrestanten Kruse omfoklarede Tyverier og under Hensyn til Arrestanten Peretz' usandsynlige Forklaringer om sin Hjemmel til saadanne Koster saa vel som under Hensyn til, at Arrestanten har maattet erkende i lang Tid at have løjet om sit Kendskab til Arrestanterne Kruse og Nielsen og om sin Erhvervelse af de af disse stjaalne Varer, findes det ikke betænkeligt i det Hele at forkaste Arrestanten Peretz's Adkomstforklaringer som løgnagtige og derimod lægge Arrestanten Kruses Forklaringer til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da det er uantageligt, at Arrestanten Peretz under de foreliggende Omstændigheder har været i god Tro med Hensyn til de øvrige Arrestanters Besiddelse af de foran omhandlede, meget forskellige og nye Effekter, som han har købt til lave Priser, vil han være at anse som skyldig i Hæleri med Hensyn til de efter Arrestanten Kruses Forklaring til Arrestanten Peretz solgte Ting, hvilket Resultat ogsaa bestyrkes ved hans løgnagtige Fragaelse af Kosternes Erhvervelse og ved den stedfundne Bortbringelse af herhen hørende Koster under Arrestantens forrige Sag.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Arrestanten Kruse efter Straffelovens § 231, 2det Stk, Arrestanterne Nielsen og Henriksen efter dens § 229, IV, og Arrestanten Peretz efter dens § 238 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde: Arrestanten Kruse i 3 Aar, Arrestanten Nielsen i 1 Aar, Arrestanten Henriksen i 2 Aar og Arrestanten Peretz i 8 Maaneder.

Nr. 162. **Enken Margrjet Arnason (Ingen)**

mod

Skifteforvalteren i Arnessyssel i Olafur Arnasons Dødsbo, samt Overretssagfører Eggert Claessen paa Johann Johannesson og Sigurbjörg Gudnadottirs Mindelegats Vegne og Bjørn Sigurdsson paa Olafur Arnasons umyndige Arvingers og Landsbankens Vegne (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Enken Margrjet Arnason, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lød Sølv til Vor Frelsers Kirke, før end det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med

Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 379. Firmaet **Lund & Christensen** (Ingen)
 mod
 Boelsmand **Jens Njelsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet **Lund & Christensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger mel-der sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej til-lades videre derpaa at tale.

Nr. 493. Aktieselskabet **Transit-Kompagniet** (Ingen)
 mod
 Købmand **A. Wichmann** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet **Transit-Kom-pagniet**, som hverken selv møder eller ved Fuld-mægtig lader møde til bestemt Tid for Højeste-ret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kir-ke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger mel-der sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej til-lades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 28 Oktober.

Nr. 464. Højesteretsadvokat Ulf Hansen
mod
Niels Arnold Vilhelm Kruse (Def. Henriques),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 August 1919: Arrestanten Niels Arnold Vilhelm Kruse bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Amdrup og Zeuthen, 60 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Arnold Vilhelm Kruse til Højesteretsadvokaterne Hansen og Henriques 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Niels Arnold Vilhelm Kruse, der tiltales for Tyveri, er født den 17 April 1888 og her i Landet tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 18 Maj 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Ifølge de under den tidligere Sag foreliggende Oplysninger har Arrestanten i Tyskland i Tiden fra i 1908 til i 1916 gentagne Gange været straffet, bl. a. to Gange for Tyveri, ligesom han ifølge sin egen Forklaring, da han den 6 Februar [1918] blev udvist af Tyskland, havde siddet arresteret fra 5 Juni 1917 som sigtet for Tyveri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

1. Den 1 Januar 1919 om Aftenen Klokken 10 anmeldte Bestyrerinde af Grosserer i Silkeborg Hans Friis' Smørforretning, Fredericiagade Nr 57, Jenny Nielsen, at der i Løbet af de to sidste Timer ved Indbrud i Forretningen var frastjaalet hende en Silkekjole og Firmaet 12 kg Chokolade og 4 Flasker Fløde; ifølge supplerende senere Anmeldelse er der endvidere frastjaalet hende ved samme Lejlighed en Rejsekuffert og et Par Ørenringe og det fornævnte Firma 3 Flødekander. Kosterne beroede enten frit fremme eller i uafaalet Skab. Tyven maatte antages at have skaffet sig Adgang ved at opbryde en Dør fra Gaarden til Køkkenet. Frøken Jenny Nielsen har nærmere forklaret, at hun

er sikker paa, at hun, da hun Klokkeren 8 samme Dags Eftermiddag for at besøge den i Nærheden boende Fru Agnes Nielsen forlod Forretningen, overbeviste sig om, at fornævnte Køkkendør var aflaaet, og hun og Fru Agnes Nielsen har forklaret, at da de Klokkeren henad 10 indfandt sig i Forretningen, stod Køkkendøren aaben og frembød friske Mærker af at have været bearbejdet med et Brækjern; Skufferne i en Kommode var gennemrodet, og der forefandtes forskellig anden Uorden; ved deres Indtræden hørte de en svag Støj fra Køkken-trappen, hvorfor de formoder, at de ved deres Tilbagekomst har overrasket Tyven eller Tyvene. De har beediget deres anførte Forklaringer. Adgangen til Gaarden maa antages at have været uhindret.

Ved Arrestantens Anholdelse den 15 Januar d. A. fandtes han i Besiddelse af en Laaneseddel, hvorefter Frederiksen den 2 Januar 1919 havde pantsat en Silkekjole for 7 Kr hos en Pantelaaner, hvilken Kjole af Anmelderinden er genkendt som stjalet ved det foran ommeldte Tyveri. Arrestanten nægter sig imidlertid skyldig i dette. Han har om Laanesedlen først forklaret, at han den 3 eller 4 Januar d. A. havde købt den i en Beværtning i Nyhavn af en ham ubekendt Kvinde i Overværelse af sin Kæreste, Johanne Frederiksen, hvorimod han aldrig havde været i Besiddelse af Kjolen. Denne Forklaring fastholdt han i en Række Forhør, men har derefter paa Forehold af Johanne Frederiksens Forklaring herom indrømmet, at han har overgivet hende Silkekjolen til Pantsætning og modtaget Laanesummen af hende. Om Kjolen har han derefter forklaret, at han har købt den af en Tysker ved Navn Johannes Schrøder, hvis Adresse han opgav, og som solgte Kjolen til ham i en Beværtning i Nyhavn. Om Tidspunktet har Arrestanteu afgivet noget uklare Forklaringer, men har sluttelig forklaret, at det var den 1 Januar d. A. Klokkeren 8—8½, at han købte den.

Paa den af Arrestanten opgivne Bopæl har vist sig indtil kort før Nytaar at have boet en tysktalende Person, der havde opgivet at hedde Petersen og maa antages at være rejst til Tyskland. Arrestanten har derefter erklæret, at nævnte Petersen er identisk med den af ham omtalte Johannes Schrøder.

Frøken Jenny Nielsen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Kjolen, der under Sagen er vurderet til 150 Kr, og har behørig godtgjort sin Ejendomsret til den. Hun har derhos fastholdt, at hun bestemt véd, at de øvrige i Anmeldelsen ommeldte Ting, der under Sagen er ansat til en Værdi af 161 Kr, ved det paagældende Tyveri er fra-kommet hende og det i Anmeldelsen ommeldte Firma.

2. Den 13 Januar d. A. lod Læderhandler Christian Næsted til Politiet anmelde, at der i Tiden mellem Lørdag den 11 s. M. Klokkeren 8½ Eftermiddag og den 13 s. M. Klokkeren 8 Formiddag var fra-stjaalet ham en Del brune og sorte Skind, der havde ligget frit fremme paa Hylder i hans Forretningslokaler i Kælderen i Ejendommen Pilestræde 36; samtidig var en i Ejendommens Gaard henstaende Trækkevogn forsvundet. De stjaalne Skind er efter under Sagen sket Specifikation og Vurdering ansat til en Værdi af 3400 Kr. Tyveriet maa antages at være sket indbrudsvis ved Tyvens Indstigning gennem et til Gaarden vendende Fag Vinduer, hvoraf en Trækrude ved

Politiets Eftersyn var ituslaet og et Vindue afhaspet. Trækkevognen blev den 13 Januar om Formiddagen fundet henstaaende i Gaarden til Ejendommen Saxogade 55.

Arrestanten boede i Logis i Dannebrogsgade 12 hos Louise Emilie Dorthæa Kruse, og i Henhold til en af denne fremsat Ytring om sine nedenfor nærmere omtalte Iagttagelser blev Arrestanten den 15 Januar d. A. anholdt i Logiset, hvor der ved den foretagne Undersøgelse fandtes to Stykker Indpakkingspapir og nogle Stykker Seilgarn. Paa Papiret fandtes Adressen Chr. Næsted og forskellige Mærker, og Læderhandler Christian Næsted har forklaret og med Ed bekræftet, at han genkender Papirerne, hvori forskellige af de stjaalne Skind havde været indpakkede, ligesom de i Bevaring tagne Stykker Garn svarer til den Art Garn, som blev anvendt til de stjaalne Skind, og Rigtigheden af denne Forklaring er fastslaaet ved beedigede Udsagn af andre Vidner.

Arrestanten nægter sig skyldig i det han herefter paasigtede Tyveri og hævder, at han har fundet Papiret den 14 Januar paa Vesterbrogade og taget det — hvori Bindegarnet fandtes — med hjem paa sit Værelse for at benytte Papiret ved Optænding i Kakkellovnen.

Arrestantens fornævnte Logisværtinde har forklaret, at der den 13 Januar d. A. ved Middagstid indfandt sig en svensk Person, som spurgte efter Arrestanten og udtalte, at han skulde hente nogle Skind hos Arrestanten. Denne var ikke hjemme, men Svenskeren hævdede, at han selv kunde tage Skindene, der laa i Arrestantens Klædeskab; dette tillod Vidnet ham dog ikke, men efter Personens Bortgang konstaterede hun, at der i Arrestantens Klædeskab laa to eller tre i graat Papir indpakkede Pakker, og hun overbeviste sig om, at der i den ene fandtes en Del sorte Skind. Senere paa Dagen kom Svenskeren tilbage og traf nu Arrestanten; de forlod Værelset, uden at Vidnet saae dette. Vidnet har aflagt Ed paa sin Forklaring.

Det er under Sagen godtgjort, at den Svensker, som den 13 Januar d. A. saaledes indfandt sig i Dannebrogsgade 12, er den fra Sverige undvegne Straffefange Manfred Emanuel Hedløf, en tidligere for Tyveri straffet Person, der har været arresteret under Sagen. Hedløf har forklaret, at han, der erkender at have drevet Smugleri, bl. a. af Cykelslanger fra Danmark til Sverige, forud for den 13 Januar nogle Gange har forhandlet med en Mellemand om Køb af nogle Skind; Paagældende havde erklæret, at han ikke havde faaet dem fra den Mand, der skulde skaffe Skindene; ved at følge efter Manden til Dannebrogsgade 12, var Hedløf naaet til den Opfattelse, at det var Arrestanten Kruse, der eventuelt laa inde med Skindene. Hedløf nægter senere paa Dagen den 13 Januar at have truffet Arrestanten og at have modtaget Skind af denne. Han hævder, at han havde fattet Mistanke om, at Arrestanten var Gerningsmanden til de da i Bladene omtalte Skindtyverier, og at det nærmest var af Nysgerrighed, at han indfandt sig paa Arrestantens Bopæl.

Gabriel Ek, der har været straffet i Sverige, bl. a. for Tyveri, og som har været arresteret her under Sagen, har forklaret, at han den 13 Januar d. A. ledsagede Hedløf til Arrestantens Bopæl, hvor

Hedløf Dagen i Forvejen eller samme Dags Morgen havde sagt, at han skulde ud for at købe eller hente nogle Skind. Han har endvidere forklaret, at Hedløf nogle Dage i Forvejen havde haft en Samtale med Kruse paa Raadhuspladsen. Efter det Oplyste var Ek ikke med Hedløf inde hos Arrestanten paa den Tid, da Hedløf skal have forhandlet med Arrestanten, men Ek har forklaret, at Hedløf til Ek paa dennes Forespørgsel om Skindhandlen, senere har erklæret, at »af-fären« var gjort.

Fisker Martin Sørensen og Skræder Christian Sørensen har forklaret, at de den 13 Januar d. A. saae og talte med Hedløf og Ek i Dannebrogsgade 12. Hedløf sagde, at de havde købt noget Skind af Kruse og skulde levere det samme Dag Klokkeren 2. Da Frøken Kruse erklærede, at Arrestanten ikke var hjemme, sagde Hedløf, at han selv havde Nøgle til Arrestantens Skab, hvor Skindene beroede. De spurgte Hedløf, om denne troede, at Arrestanten var i lovlig Besiddelse af Skindene, hvad Hedløf besvarede derhen, at det var ganske ligegyldigt. Kort efter at være gaaet bort, vendte Ek tilbage og sagde, at Kruse havde fløjtet af dem; Vidnerne forstod dette saaledes, at Hedløf var gaaet op paa Arrestantens Værelse.

Jensine Gøransson, Moder til Arrestantens fornævnte Kæreste, har forklaret, at Arrestanten den 13 Januar viste hende, at han var i Besiddelse af mange Penge, og sagde, at han havde tjent dem ved, at han havde været ude at sælge nogle Skind. Hun har iøvrigt forklaret, at Arrestanten aldrig var at formaa til at opgive, hvad han levede af.

Johanne Frederiksen har forklaret, at hun blev Kæreste med Arrestanten i December 1918; de indtog da flere Maaltider paa Beværtning, og det var Arrestanten, der betalte. Han afviste alle Spørgsmaal om, hvad han levede af.

Det er ved Sagens Oplysninger, hvormed ogsaa Arrestantens Forklaring stemmer, godtgjort, at Arrestanten til Stadighed kom meget sammen med to Tyskere. Disse vil han ogsaa have tilbragt Størstedelen af Dagen den 13 Januar sammen med, og det er ved Arrestantens Erkendelse godtgjort, at de sammen og i Forening med løslagte Kvinder brugte et stort Beløb paa Beværtninger, efter Arrestantens Udtalelser 170 Kr. Om de Penge, Arrestanten saaledes var i Besiddelse af, har han forklaret, at han havde tjent dem samme Dag ved af et Par ham iøvrigt ukendte tyske Søfolk fra en bortsejlet tysk Damper at købe et Parti Salvarsan og sælge det til Kaptajnen paa et svensk Skib, hvis Navn han ikke ved.

Laura Mathilde Charlotte Rigmor Hermansen Sørensen, Posts Hustru, har forklaret, at hun den 13 Januar var sammen med Arrestanten og de to Tyskere paa Beværtninger, og Arrestanten udtalte, at han næste Dag skulde hente 500 Kr for Skind, han havde solgt.

Om de to Tyskere har Enkefru Cathrine Henriksen, hos hvem de har boet i Logis, forklaret, at deres Adfærd var meget mistænkelig. De bar ofte Kufferter bort fra deres Logis paa skjult og forsigtig Maade. Paagældende Tyskere udeblev fra deres Logis efter Arrestantens Anholdelse og har været forgæves eftersøgt under Sagen. Efter Arrestantens Udsagn er de rejst til England.

To Kvinder, med hvem Arrestanten den 14 Januar d. A. var i Selskab paa sit Værelse, nemlig Erna Nielsen og Karla Poulina Petrine Christiansen, har forklaret, at Arrestanten henledte deres Opmærksomhed paa en Notits i et Eftermiddagsblad omhandlende Lædertyveriet i Pilestræde og opfordrede dem til at læse den; Karla Christiansen har derhos forklaret, at Arrestanten paa hendes Spørgsmaal om, hvorvidt han var Gerningsmand til det nævnte Tyveri, svarede: »Hvad rager det dig, du er Luder, og jeg er Tyveknægt«.

Arrestanten har forklaret, at han tilbragte Eftermiddagen og Aftenen den 1 Januar d. A. paa Beværtning i Nyhavn sammen med de fornævnte to Tyskere, og at han tilbragte Aftenen den 11 Januar sammen med dem sammesteds.

Naar imellem den 11 Januar og den 13 samme Maaned Tyveriet fra Næsteds Forretning har fundet Sted har ikke med Sikkerhed kunnet konstateres. En Beboer af Ejendommen har forklaret, at han har hørt Lyden af, at Glas blev slaaget i Stykker, den 12 Januar Klokken 8½ Aften, og det er antageligt, at det har været Lyden af den ituslaaede Trækrude.

Arrestanten har ved Udsagn af to Vidner sandsynliggjort sit Alibi paa dette Tidspunkt.

Efter hele Sagens Beskaffenhed findes dette imidlertid ikke afgørende. Efter alt at dømme har Arrestanten netop været i Komplot med Andre, og ligesom det ved det Oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Skind hidrørende fra det senest omhandlede Tyveri, saaledes er det for begge Tyveriers Vedkommende godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Kosterne næsten straks eller dog ganske kort efter, at Tyverierne maa antages at være begaaet. Efter Hedløfs Forklaring skal Arrestanten endog have haft Forbindelse med Forhandlingerne om Salg af Skind paa et Tidspunkt, da Skindtyveriet endnu kun kan have været planlagt. Ligesom Arrestanten efter sin Forklaring har faaet Kjolen paa et Sted, der ikke ligger langt fra Gerningsstedet, saaledes at Trækkevognen, paa hvilken Tyvene — efter hvad der maa antages — har bortført Skindene, efterladt i Nærheden af Arrestantens Bopæl. Herefter og naar Hensyn endnu tages til, at Arrestanten, som han delvis har maattet erkende, har afgivet løgnagtige Forklaringer under Sagen og er en gentagne Gange for Tyveri straffet Person, findes det ikke betænkeligt at antage, at Arrestanten i alt Fald har deltaget i de fornævnte to Tyverier paa en saadan Maade, at Arrestanten med Hensyn til begge disse, med hvis Karakter af grove Tyverier han ikke kan antages at have været ubekendt, vil være at anse efter de Regler i Lovgivningen, efter hvilke Gerningsmandens Ansvar bestemmes.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230 2det Stk efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

O n s d a g d e n 29 O k t o b e r .

Nr. 320. Fabrikant **Aage Borly** (Bache)
m o d

Aktieselskabet Det kgl. octr. alm. Brandassurance-Compagni for Varer og Effekter (Martensen-Larsen),

betræffende Indstævntes Pligt til at godtgøre Appellanten et ham ved Indbrudstyveri forvoldt Tab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1919: De Indstævnte, A/S Det kgl. octr. almindelige Brandassurance Kompagni for Varer og Effekter, bør til Citanten, Fabrikant Aage Borly, betale 7 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 25 Juli 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom, forsaavidt denne efter Indstævningen foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Fabrikant Aage Borly, til Indstævnte, Aktieselskabet Det kgl. octr. alm. Brandassurance-Compagni for Varer og Effekter, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Police Nr 27.745 forsikrede A/S Det kgl. octr. alm. Brandassurance Kompagni for Varer og Effekter fra den 3 April 1917 vedvarende for Fabrikant Aage Borly for indtil et Beløb af 5.300 Kr mod Indbrudstyveri forskellige Genstande, nemlig:

1) Møbler, Inventar, Handelsvarer	3.300 Kr,
2) et Kassekontrolapparat	1.000 —,
3) Penge, Værdipapirer og Sparekassebøger i forsvarligt
afaaaset Jærn-Pengeskab	1.000 —,

alt beroende i Citantens Forretningslokaler, Frederiksborggade 36, 1ste Sal.

Det fremgaar af Policen, at det var en Betingelse for Forsikringen, at Kassekontrolapparatet, naar Forretningen var lukket, henstod uaf-laaset.

I de til Policen knyttede almindelige Forsikringsvilkaar hedder det i § 1:

»Kompagniet overtager Forsikring mod Tab, som lides ved, at de forsikrede Genstande ved Indbrudstyveri i Forsikringslokalet borttages eller derved beskadiges. — — —«

Vilkaarenes § 3 indeholder dernæst saalydende Bestemmelse:

»Penge, Værdipapirer, Sparekassebøger, Kassekontrolapparater, Dokumenter og Samlinger, ere kun forsikrede, saafremt herom er truffet særlig Overenskomst.«

Endelig hedder det i Vilkaarenes § 7 bl. a.:

»Den forsikrede er pligtig at udvise almindelig Forsigtighed ved Forvaringen af de forsikrede Genstande, særlig at holde de i § 3 anførte Genstande under et efter deres Art forsvarligt særligt Lukke.«

Den 24 Marts 1918 anmeldte Fabrikant Borly til Københavns Politi, at han siden den foregaaende Dags Eftermiddag Kl. 9 ved Indbrud i sit ovennævnte Forretningslokale var blevet bestjaalet for ca. 700 Kr i rede Penge, beroende i et aflaaet Rum i et aflaaet Pengeskab, der stod i hans Kontor, og for ca. 10 Kr i Byttepenge, beroende i et uafaalet Kassekontrolapparat, sammesteds. Tyven havde aabnet Pengeskabet med den dertil hørende Nøgle, — som han havde fundet i en Skuffe i et i Kontoret staaende Skrivebord, hvor Anmelderen havde lagt den mellem nogle Papirer, — og havde opbrudt det aflaaede Rum i Pengeskabet.

Efter at Bestjaalne i en til nævnte Aktieselskab indgivet, den 25 Marts 1918 dateret Anmeldelse af den ved Tyveriet lidte Skade havde opgivet Værdien af det Stjaalne til 596 Kr 49 Øre, deraf Sedler og stort Sølv: 546 Kr, Smaamønt: 9 Kr 17 Øre, en Check og nogle Postanvisninger til Paalydende henholdsvis 34 Kr 32 Øre og 7 Kr, fastsatte han ved en Skadesopgørelse af 5 April s. A. overfor Selskabet endelig Skaden til 599 Kr 07 Øre, nemlig foruden det Stjaalne, der opgaves at udgøre i Sedler og stort Sølv 546 Kr, i Smaamønt 7 Kr, en Check 34 Kr 32 Øre, Postanvisninger 7 Kr, ialt 594 Kr 32 Øre, for Reparation af Pengeskabsrummet 4 Kr 75 Øre.

Under nærværende Sag har Citanten, oftnævnte Fabrikant Borly, under Henvisning til det Ovenanførte paastaet de Indstævnte, det ligeledes oftnævnte Aktieselskab, tilpligtet at betale ham 599 Kr 07 Øre med Renter heraf af 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 25 Juli 1918, til Betaling sker, medens Indstævnte procederer til Frifindelse mod Betaling af det Beløb, der beroede i Kassekontrolapparatet, hvilket Beløb i de Indstævntes Procedure opgøres til ca. 10 Kr. Hver af Parterne har derhos paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Efter det Foreliggende maa det antages, at det i Opgørelsen af 5 April 1918 anførte Beløb, 546 Kr, tillige med den omhandlede Check og de ommeldte Postanvisninger har beroet i Pengeskabsrummet, og at det

i oftnævnte Opgørelse anførte Beløb, 7 Kr i Smaamønt, har beroet i Kassekontrolapparatet. Det maa endvidere antages, at det ikke er lykkes at udfinde, af hvem det paagældende Tyveri er blevet begaaet.

Medens Citanten, der har anbragt, at Skrivebordsskuffen, hvori Pengeskabsnøglen beroede, var aflaaet, da Tyveriet blev begaaet, hævder, at de i Pengeskabsrummet beroende Penge og Effekter herefter har været tilstrækkelig omhyggeligt opbevarede, har de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand i anførte Henseende gjort gældende, at Genstandene ikke kan siges at have været forsvarligt forvarede, selv om Skuffen, hvori Nøglen opbevaredes, har været aflaaet, hvad de Indstævnte ikke har villet erkende, idet de henholdte sig til en ved Anmeldelsen den 24 Marts 1918 optaget Politirapport, hvori det anføres, at Skuffen ved Tyveriets Begaelse var uafaaet.

Det har ikke kunnet oplyses, hvorvidt den paagældende Skuffe ved Tyveriets Begaelse har været aflaaet, men selv om Citantens Anbringende i anførte Henseende lægges til Grund, findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at de i Pengeskabsrummet beroende Penge og Effekter ikke har været forvarede paa en Maade, der fyldestgør de i Forsikringsvilkaarenes § 7 opstillede Krav, og der vil derfor ikke kunne tilkendes Citanten nogen Erstatning hos de Indstævnte for denne Del af det ham ved Tyveriet tilføjede Tab eller for Reparation af Pengeskabsrummet.

Derimod vil der efter Parternes Procedure være at tillægge Citanten Erstatning som paastaaet for det ovennævnte Beløb, 7 Kr, der maa antages at have beroet i Kassekontrolapparatet, tilligemed Renter heraf som paastaaet.

Under Hensyn til, at de Indstævntes Paastand herefter i det Væsentlige bliver taget til Følge, findes Citanten at burde tilsvare de Indstævnte Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Nr. 435.

Højesteretssagfører Stein

mod

Hans Alfred Jensen (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1919: Arrestanterne Hans Alfred Jensen, Anton Martin Aagaard og Anders Peter Brændstrup bør straffes, Jensen med Tugthusarbejde i 5 Aar, Aagaard og Brændstrup med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 120 Dage, medens den af Arrestanten Rasmus Mortensen Rasmussen forskyldte Straf bortfalder. Arrestanterne vil derhos have En for Alle og Alle for En at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Kalko og Kaae, 100 Kr til hver, dog at

Aagaard, Brændstrup og Rasmussen hver ikke betaler over $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Alfred Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Alfred Jensen til Højesteretssagførerne Stein og Bülow 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Hans Alfred Jensen, Anton Martin Aagaard, Anders Peter Brændstrup og Rasmus Mortensen Rasmussen tiltales for Tyveri.

Jensen er født den 4 December 1890 og anset: ved nærværende Rets Dom af 8 December 1908 efter Straffelovens §§ 228 og 229, disse §§ sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 28 Januar 1911 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 3 Februar 1912 dels efter § 230 I og II, for sidsnævnte Leds Vedkommende tildels sammenholdt med § 46, dels i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 4 Oktober 1913 efter Straffelovens § 231 I og II, sidsnævnte Bestemmelse jfr tildels § 46, eller i Medfør af § 241 II efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og ved Højesterets Dom af 10 Maj 1916 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Aagaard er født 25 Marts 1877 — — —

Brændstrup og Rasmussen er født henholdsvis 30 November 1890 og 5 December 1891 — — —

I. Ved Arrestanterne Jensens, Aagaards og Brændstrups Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at disse 3 Arrestanter den 21 December f. A. efter en samme Dags Eftermiddag paa Hotel Isted truffet

Færdig fra Trykkeriet den 19 November 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 27.

Onsdag den 29 Oktober.

Aftale i Forening har frastjaalet Bagermester Victor Jensen en til 1200 Kr vurderet Tønde Olie, der henlaa i Gaarden til Ejendommen Smallegade 46, hvortil Arrestanterne havde uhindret Adgang.

Ifølge de nævnte tre Arrestanters oprindelige Forklaringer deltog ogsaa Arrestanten Rasmussen saavel i Aftalen om Tyveriet som i dettes Udførelse, idet han sammen med Arrestanten Jensen indfandt sig med en Trækvogn ved Ejendommen i Smallegade, hvor de to andre Arrestanter ogsaa kom til Stede, og hvor Tyveriet ved 7 Tiden om Aftenen blev udført saaledes, at Jensen trillede Tønden fra Gaarden hen til Ejendommens Port, hvor Rasmussen var behjælpelig med at læsse den paa Trækvognen, medens Aagaard og Brændstrup stod i Nærheden. Jensen og Rasmussen kørte derefter Tønden til Gammel Strand, hvor den samme Aften efter Aagaards Anvisning blev anbragt i en Gaard, for at Aagaard senere kunde afhænde den til fælles Fordel for alle Arrestanter. Alle 4 Arrestanter mødtes senere samme Aften paa en Beværtning, hvor der blev udbetalt Rasmussen 7 Kr for hans Ulejlighed med Afhentningen af Tønden.

Under et Reassumptionsforhør har dog kun Arrestanten Brændstrup fastholdt Forklaringen om Rasmussens Deltagelse i Aftalen om Tyveriet. — — —

Arrestanten Rasmussen — — — vil kun erkende sig skyldig i Hæleri, forsaavidt som han var enig med de Andre i, at de alle skulde dele Fortjenesten ved Salget af Tønden.

Tiltalen mod Arrestanten Jensen har iøvrigt Hensyn til følgende Forhold.

II. Den 24 December f. A. anmeldte Formand Peter Petersen til Politiet, at der i Tiden fra den 23 December Klokken 10 Aften til den 24 December Klokken 1 Eftermiddag var frastjaalet ham en Overfrakke og en Paraply, der havde beroet i hans Værelse, Sønder Boulevard 45, 2den Sal, hvortil Tyven maatte antages at have skaffet sig Indgang fra Hovedtrappen ved Hjælp af falsk Nøgle.

III. Den 29 samme Maaned anmeldte Litograftrykker Christian Nielsen, at der den foregaaende Dag i Tiden fra Klokken 7 Formiddag til Klokken 11 Aften var frastjaalet ham en Overfrakke, et Jakkesæt, et

Par Støvler og et Ur, hvilke Ting havde beroet dels i aflaaaset Skab, som var oplukket med falsk Nøgle, dels frit fremme i hans aflaaasede Værelse, Esbern Snaresgade 9, 2den Sal, hvortil Tyven ligeledes maatte antages at have skaffet sig Indgang fra Hovedtrappen ved Hjælp af falsk Nøgle.

IV. Den 6 Januar d. A. anmeldte Bankassistent Anton Jørgensen, at der samme Dag i Tiden fra Klokken 9 Formiddag til 5½ Eftermiddag var frastjaalet ham et Jakkesæt og en graabrun Regnfrakke, der havde hængt frit tilgængeligt i hans aflaaasede Værelse, Esbern Snaresgade 7, 2den Sal, hvortil Tyven ligeledes maatte antages at have skaffet sig Indgang fra Hovedtrappen ved Hjælp af falsk Nøgle. Tyveriet maa dog antages at være begaaet i hvert Fald inden Klokken 2, idet Bestjaalnes Logisvært paa denne Tid opdagede, at Døren til Anmelderens Værelse var uafaaaset, og at Jakkesættet og Regnfrakken var forsvundet fra Værelset.

Den 7 Januar blev Arrestanten anholdt som sigtet for at være Gerningsmand til dette sidste Tyveri. Han nægtede sig ved Anholdelsen skyldig i noget ulovligt, men erkendte, at han den 6 Januar Kl. ca. 1 Eftermiddag havde været i Esbern Snaresgade i Følge med en ham ganske ubekendt Mandsperson, som han havde truffet paa Gaden, og som sagde, at han boede i Esbern Snaresgade. Den Paagældende var oppe i en Ejendom i denne Gade, medens Arrestanten ventede ved Hjørnet af Ingerslevsgade.

Frøken Camilla Jacobsen, der sammen med sin Moder, Fru Anna Jacobsen, bor Esbern Snaresgade 7, 2den Sal, ved Siden af Anmelderen, har imidlertid forklaret, at hun ved Et-Tiden den 6 Januar paa Gaden saae Arrestanten i Følge med en anden Mandsperson i Esbern Snaresgade, og at Arrestanten gik ind i Nummer 7, hvor hun traf ham paa Trappegangen, da hun gik ind i Ejendommen.

Efter at være gjort bekendt med denne Forklaring erklærede Arrestanten, at han meget muligt havde været oppe ad Trappen i Ejendommen Esbern Snaresgade Nr 7, men at han ikke kunde huske noget derom.

Frøken Jacobsens Moder, Fru Anna Jacobsen, har forklaret, at hun kort efter, at hendes Datter ved 1-Tiden var kommet hjem, gennem sin Entrédørsruude saae en Person staa i nogen Tid paa Trappeafsatsen udenfor Anmelderens Dør. Da denne Person forsvandt, lukkede hun sin Entrédør op paa Klem og saae nu Døren, der fra Trappen førte ind til Bestjaalnes Værelse, staa helt aaben, og at en Person stod i Anmelderens Værelse ved det Sted, hvor de stjaalne Beklædningsgenstande havde deres Plads. Straks efter hørte hun Døren til Anmelderens Værelse blive lukket og en Person gaa ned ad Trappen, og da hun derefter saae ud af Vinduet, saae hun Personen gaa hen mod Ingerslevsgade med en lys, drapfarvet Regnfrakke over Armen.

Paa Forehold af Fru Jacobsens Forklaring benægtede Arrestanten at have været inde i noget Værelse i Esbern Snaresgade, men erkendte, at han den paagældende Dag bar en Regnfrakke paa Armen, og forklarede, at han havde hentet denne Regnfrakke i sit Logis og samme Dags Aften byttede den bort til en ubekendt Person for en Overfrakke, idet Arrestanten yderligere betalte den Paagældende 30 Kr.

Frøken Camilla Jacobsen har forklaret, at Arrestanten ikke bar nogen Regnfrakke, da hun passerede ham paa Trappegangen.

I et senere Forhør har Arrestanten forklaret, at det vistnok er rigtigt, at han den 6 Januar ved To-Tiden om Eftermiddagen, men ikke tidligere, har været paa Trappegangen i Esbern Snaresgade Nr 7, og derefter har han forklaret, at han, da han var paa Trappegangen, skubbede Døren til et Værelse paa 2den Sal op, og at Grunden hertil var den, at han troede at høre sin Ledsagers Stemme inde i Værelset, og han saae, at Døren ikke var lukket, men da han ikke saae nogen derinde, lukkede han Døren og gik ned ad Trappen.

Under et Reassumptionsforhør har Arrestanten yderligere forklaret, at han mulig nok er gaaet et Par Skridt ind i det paagældende Værelse, som han forlod, da han havde set, at der ikke var Nogen derinde.

Den stjaalne Regnfrakke, der er vurderet til 10 Kr, er ikke kommet til Stede under Sagen, hvorimod det stjaalne Jakkesæt, der havde en Værdi af 40 Kr, er fundet pantsat den 6 Januar Kl. 2½ Eftermiddag paa et Laanekontor i Tullingsgade. Hvem der har foretaget denne Pantsætning er ikke oplyst.

Med Hensyn til de under II og III nævnte Tyverier er det oplyst, at Arrestanten har været i Besiddelse af den Formand Peter Petersen frastjaalne Overfrakke, som han mellem Jul og Nytaar har bortbyttet til en ikke under Sagen tiltalt Person med en anden Frakke og et Beløb paa 25 Kr, hvoraf han dog ved sin Anholdelse kun havde faaet de 10 Kr, at Arrestanten i Slutningen af December f. A. laante en Paraply, der maa antages identisk med den ved samme Tyveri stjaalne, til en Kvinde, hos hvem den fandtes efter Arrestantens Anholdelse, og at Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes iført de Litograftrykker Nielsen frastjaalne Støvler.

Om sin Adkomst til disse forskellige Ting har Arrestanten forklaret, at han mellem Jul og Nytaar 1918 købte dem paa Hotel Isted af en Mandsperson, om hvem Arrestanten kun har kunnet oplyse, at han skal hedde Ejnar Sørensen og være fra Aalborg.

Arrestantens Forklaring om at have købt de paagældende Ting er ganske ubestyrket, og under Hensyn til, at Arrestanten saaledes uden at kunne godtgøre sin Adkomst har været i Besiddelse af flere fra to forskellige Tyverier hidrørende Koster, og at Arrestantens Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig og udviser, at han specielt har Hang til at begaa Tyverier fra Beboelseslejligheder, i hvilke han lukker sig ind med falsk Nøgle, findes det uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten selv indbrudsvis har stjaalet eller som Gerningsmand deltaget i Tyveriet af de hernævnte Ting, af hvilke Støvlerne er vurderet til 20 Kr, Frakken og Paraplyen til ialt 54 Kr.

Efter hvad der er oplyst om Arrestantens Færden i Ejendommen Esbern Snaresgade 7 paa den Tid, da Tyveriet fra Bankassistent Jørgensen maa antages at være begaaet, og naar henses til, at Arrestantens Forklaringer om Grunden til og de nærmere Omstændigheder ved hans Færden i denne Ejendom, har været i høj Grad tilbageholdende og i sig selv er ganske usandsynlige, findes det derhos tilstrækkelig bevist, at Ar-

restanten indbrudsvis har begaaet eller som Gerningsmand deltaget ogsaa i Udførelsen af dette Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Jensen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri eller i Medfør af § 241 II efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri og under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 18 — — — efter Omstændighederne, Jensen med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Nr. 156. Erasmus Gislason af Reykjavik (Ulf Hansen)

mod

Ministeren for Island, Einar Arnorsson, paa Landskassens Vegne
(Def. Bülow),

betræffende Størelsen af en Appellanten for uforskyldt Varetægtsfængsel tilkommende Erstatning.

Islands Landsoverrets Dom af 13 August 1917: Af Landskassen vil der være at udrede til Citanten, Erasmus Gislason, 300 Kr i Erstatning og 40 Kr i Sagsomkostninger. Citanten betaler 50 Kr i Bøde, Halvdelen til Landskassen og Halvdelen til Reykjaviks Bykasse, og vil Bøden være at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der Enighed om, at Appellanten har Krav paa Erstatning i Henhold til § 1 i den i den indankede Dom nævnte Lov af 26 Oktober 1893, og Tvisten mellem Parterne drejer sig derfor alene om, hvorvidt den Appellanten tilkendte Erstatning skal forhøjes. Efter de foreliggende til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes den Appellanten tilkommende Erstatning nu at burde bestemmes til 1000 Kroner, og med denne Forandring vil Dommen herefter, og idet der ikke ses Føje til at gøre nogen Ændring med Hensyn til den Appellanten ikendte Bøde, kunne stadfæstes.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 1000 Kroner. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Ministeren for Island Einar Arnorsson paa Landskassens Vegne, til Appellanten, Erasmus Gislason, med 400 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Lørdag Aften den 18 December 1915 blev Erasmus Gislason i Reykjavik anholdt af Politiet, og den følgende Dag, den 19 December, stedet for en Dommer til Forhør; dette sluttede med, at Dommeren decreterede, at Erasmus skulde hensættes i Varetægtsfængsel, da der var Formodning for, at han havde været delagtig i Forfalskningen af Jon Erlendssons Navn under paa nogle Dokumenter, der omtales i Forhørsakten.

Efter at Sagen var blevet undersøgt her og i Arnesyssel — men derhen var Erasmus blevet sendt til Konfrontering med Vidner der — blev han løsladt den 6 Januar f. A., men samtidig forbudt at forlade Reykjaviks Jurisdiktion uden Dommerens Tilladelse. Ved en Skrivelse til Dommeren, dateret 13 s. M., resolverede Ministeriet, »at videre skal ikke foretages i denne Sag«, og samme Dag meddeles det Erasmus, at det Forbud mod Bortrejse, der var blevet ham forkyndt, var hævet.

Erasmus Gislason har nu i Henhold til § 3 i Lov Nr 28, 26 Oktober 1893, om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. for Overretten anlagt nærværende Sag mod Ministeren for Island paa Landskassens Vegne, og er Sagen for begge Parter Vedkommende beneficeret som foreskrevet er i anførte Lov; Citanten paastaar, at der af Landskassen tildømmes Kr 30.000 i Erstatning for den Skade paa Helbred, sjælelig og legemlig, Tort, Haan og Angst, han uskyldig har maattet udstaa paa Grund af førnævnte Frihedsberøvelse tillige med Renter 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 15 November f. A., til Betaling sker, og skadesløse Sagsomkostninger.

Fra Indstævntes Side paastaas der Frifindelse og Sagsomkostninger, som om Sagen ikke var beneficeret.

I sit sidste Indlæg har Citanten paastaaet, at der bevilges ham Anstand til 3 September d. A., til Vidneførsel, men da Overretten med Kendelse, afsagt den 11 Juni d. A., har nægtet denne Anstand, kan der ikke være Tale om paany at afsige Kendelse herom, og vil der saaledes være at afsige Dom om Sagens Genstand.

Omend der i Arrestdekretet udtales, at Citanten sigtes for at have været delagtig i Forfalskning af Jon Erlendssons Navn under Dokumenter, der omtales i Forhørene, viser dog Forhørsakten, at Talen kun er om eet Dokument, en maskinskreven Panteobligation, udstedt 19 Marts 1914 af Sigurdur Thorarinsson, Bonde paa Hellur i Gaulverjabærs Rep for Kr 3200 med Pant i Ejendommen Nr 37 ved Bergstadastræti i Reykjavik med paategnet Selvskyldnerkautionserklæring af Jon Erlendsson, Bonde paa Seljatunga, og Gunnar Sigurdsson, Bonde paa Gata, dateret s. D.; alle Underskrifterne er stedsatte paa Gaulverjabær, og var Citanten det ene Vitterlighedsvidne til dem. Dette Gælds-brev blev fremlagt i Reykjaviks Gæsteret den 22 Januar 1915 i en Sag mellem Bjørn Gislason paa Stökkseyri, der da var blevet Ejer af Gælds-brevet og førnævnte Kautionsister; Jon Erlendsson var der selv tilstede, og benægtede han at have »skrevet sit Navn paa Gælds-brevet eller bemyndiget andre til det«. Den 29 Marts s. A. blev der foretaget Arrestforretning hos ham paa Seljatunga til Sikkerhed for

Gælden efter Gælds brevet, og har Retsvidnerne og endnu en Mand forklaret som Vidner, at Jon Erlendsson da erklærede for Retten omend det ikke er anført i Retsprotokollen, at han ikke havde underskrevet Gælds brevet, men at hans Navn paa Dokumentet var blevet stjaalet. Een Uges Tid senere afgik Jon Erlendsson ved Døden, inden det kom der til, at han fralagde sig sin Underskrift med Ed. Til nogle andre havde Jon Erlendsson fortalt, efter at Retsforfølgningen i Anledning af Kautionen var paabegyndt, at hans Navn var blevet skrevet paa Gælds brevet uden Hjemmel. Paa den anden Side er der fremkommet Vidneforklaringer om, at Jon Erlendsson havde sagt, at hans Navneskrift paa Gælds brevet lignede hans Haandskrift, og to Skriffkyndige ifølge Anmodning af Byfogden i Reykjavik sammenholdt Jons Navneskrift paa Gælds brevet med hans Navneskrift paa to andre Dokumenter, hvor af det ene var fornævnte Gæsteretshandling af 22 Januar 1915, hvor der ikke findes at være nogen Tvivl om Jons rigtige Underskrift; de er kommet til det Resultat, at Jons Navneskrift paa disse Dokumenter, navnlig paa Gælds brevet og i Retsprotokollen ligner saa meget hinanden, at hans Underskrift paa Gælds brevet ifølge Udseendet, aldeles ikke behøver at være forfalsket.

Om dette Dokuments Tilblivelse har Citanten under Forhørene forklaret saaledes: I Marts Maaned 1914 var han tilstede paa Gaulverjabær, da Jon Magnusson solgte Ejendommen Nr 37 ved Bergstadastræti i Reykjavik til Sigurdur Thorarinsson; Sigurdur overtog et Hypoteklaan, der hvilede paa Ejendommen og udstedte et Gælds brev til Jon for Kr 3200. Dette Gælds brev skrev Citanten og undertegnede fornævnte Kautionister det samme Dag paa Gaulverjabær. Hensigten var at sælge Gælds brevet til Købmand Johann Johannesson i Reykjavik, bl. a. til Betaling af Jon Magnussons Gæld til ham; Bjørn Gislason fra Stokkseyri modtog Brevet og begav sig med det til Reykjavik, men Johann nægtede at acceptere Brevet, blandt andet fordi det var daarlig skrevet og medtaget. Bjørn Gislason lod da tage en maskinskreven Afskrift af Brevet, og begav de sig siden begge to, Bjørn og Citanten, til Gaulverjabær, og saavidt Citanten erindrer medbragte han Brevet; Jon Magnusson fik de samme Mænd, der havde underskrevet det første Brev, til at underskrive dette; Jon begav sig med det til Seljatunga for at erholde Jon Erlendssons Underskrift, men Citanten vilde ikke skrive paa det som Vitterlighedsvidne til Jon Erlendssons Underskrift, fordi han ikke var tilstede, da den fandt Sted; Jon blev da hentet til Gaulverjabær, og erkendte han der sin Underskrift paa det maskinskrevne Brev.

Derefter begav Bjørn Gislason og Citanten sig med Brevet til Repstyreren i Gaulverjabærs Rep og fik ham, der dog ikke havde overværet Kautionisternes Underskrift, til at attestere, at de var rigtige.

I Citantens og Jon Magnussons Forklaringer findes der nogle Modsigelser med Hensyn til, om det var det første eller sidste Brev, Jon Erlendsson underskrev hjemme hos sig selv, men iøvrigt er det ikke bevist, at Citantens Forklaring i væsenlige Henseender er urigtige. Ifølge Jon Magnussons og hans Søn Karls Forklaring begav de sig til Seljatunga med Kautionsdokumentet for at erholde Jon Erlendssons Underskrift paa det; de traf ham i Laden til Kostalden, og der underskrev

han paa Brevet ifølge deres Udsagn. Folkene paa Seljatunga lagde Mærke til deres Komme, Faders og Søns, men vidste ikke om, at han den Gang havde underskrevet noget Dokument for dem, og ansaa det for usandsynligt paa Grund af, at dette var sent paa Dagen og mørkt i Laden, og forøvrigt havde Jon fortalt, at deres Ærinde havde været noget helt andet.

Ved Undersøgelsen blev dog det bevist, at Jon Erlendsson havde erkendt at have underskrevet et Kautionsdokument for Jon Magnusson angaaende Ejendommen Nr 37 ved Bergstadastræti, ifølge hvilken han mente sig forpligtet, og maa det antages at have været det Gælds-brev, Citanten skrev og Bjørn Gislason lod maskinskrive; dette Brev er ikke fremkommet under Retsforhørene, men synes at være gaaet tabt af Bjørn Gislasons Værge. Men den, der foretog Maskinafskrivningen, har forklaret som Vidne, at det var ganske ligelydende med det andet Brev.

Som foran paavist fremgaar det af Retsforhørene, at Citanten har haft en ret vidtgaende Del i Udfærdigelsen af foran ommeldte Dokumenter; han affattede det første Brev og synes at have gjort to Rejser fra Reykjavik til Gaulverjabær i Anledning af Brevene; han forestod Fremskaffelsen af Kautionisterne, Gunnar Sigurdsson og Snorri Sveinbjarnarsons Underskrift, men Sidstnævnte fik man som Ekstrakautionist paa det sidste Brev, og til Slut fik han paagældende Repstyrer til at paategne det sidste Brev en urigtig Attest. Dog fastholder Citanten — og det modsatte er ikke bevist — at han ingen personlige Interesser har haft i dette Gælds-brev, men at han kun som Jon Magnussons Assistent og Mandatar har beskæftiget sig med det.

Andre Underskrifter paa det maskinskrevne Dokument end Jon Erlendssons er ikke bestridt, men om denne kan der intet med Sikkerhed udtales, om den er skrevet af ham selv eller af Andre uden Hjemmel, da Haandskriftens Lighed med den Jon Erlendsson har erkendt og de Skrifftyndige attesteret kan ikke anses afgørende i saa Henseende. Men paa den anden Side er Jons Benægtelse af Navnet, som det ikke er sikkert, han vilde have driste sig til at fastholde, var der kommet til Edsaflæggelse, intet Bevis for, at Navnet er falsk skrevet.

Da der saaledes ingen sikker Formodning er tilvejebragt for, at Jon Erlendssons Underskrift paa det maskinskrevne Gælds-brev er forfalsket, og da der i Citantens Beskæftigen sig med dette Dokument eller noget af, hvad der er fremkommet ved Undersøgelsen, ikke findes nogen Hjemmel til at antage, at han har været delagtig i et saadant Falsk, selv om det har fundet Sted, synes det efter Sagens Omstændigheder at maatte antages, at han er uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han blev hensat i Varetægtsfængsel, og da han ikke selv ved sit Forhold har givet Anledning dertil, maa han anses at være berettiget til Erstatning i Henhold til fornævnte Lov for den Tort, Haan og økonomiske Tab han har lidt ved at være berøvet sin Frihed, og synes det efter Omstændighederne rimeligt at ansætte Erstatningen til Kr 300, der vil være at udrede af Landskassen.

Citanten har selv ført sin Sag for Overretten, og findes Indstævnte

efter Omstændighederne at burde udrede ham Sagsomkostningerne, der bestemmes til Kr 40.

I sine Indlæg har Citanten i høj Grad forsyndet sig mod den Sømmelighed i Skrivemaade, der bør udvises for Retten; han har fremsat mange Slags Insinuationer og ringeagtende Ord om forskellige, der er kommet i Berøring med denne Sag, som f. Eks: Undersøgelingsdommeren, Ministeriet, Indstævnte Defensor, Overretssagfører Oddur Gislason, Jon Erlendsson, Sigurdur Thorarinsson m. fl. Hans Udtalelser er blandt andet, om Undersøgelingsdommeren: at han har lagt Vidnerne Svarene paa Tungen eller indrettet sine Spørgsmaal saaledes, at de kom saa nær som muligt op ad det Maal, der øjensynlig stiledes hen til, det nemlig, at Citanten blev anset skyldig, hvad enten Skyld eller Uskyld forelaa, »han ogsaa er som en bidsk Hund, der løber, naar dens Herre pudser den frem«, »at Oddur beordrer Drenge« (i. e. Dommeren); om Ministeriet: at Ministeriet har nægtet Citanten at se eller erholde Udskrift af en Klage mod Citanten, fordi det var bekendt med, at Klagen var forfalsket«, »at deres Benægten, der med Sagen skulde have at gøre, men nægtede at tage Hensyn til Klagen, i Sandhed maa betegnes som en ren og skær Undertrykkelse af Retfærdigheden«, — »netop det, selveste Ministeriet, har dækket over aabenbare Forbrydelser.« Om Oddur Gislason: »Efter denne min Erfaring af Menneskets aandelige Habitus, er der faa Ting, jeg ikke kan tiltro ham«, — »jeg har . . . Grund til at antage, at Klagen, der afstedkom den kriminelle Undersøgelse, er forfalsket, og vilde det være i Overensstemmelse med Overretssagfører Oddur Gislasons andre Handlinger . . .«, Oddur Gislasons Indlæg er en Kæde af Urigtigheder, Fordrejelser og Ukvemsord om mig«, — »der skal mere Frækhed og moralsk Fordærvelse til, end jeg troede noget Menneske i Besiddelse af«. »Det andet vilde forbavse mig, hvis Retten tog hans ubegrundede Løgne for gode Varer« — »dette Fællernes, Oddur og Sigurdurs opdigtede Vaas og Løgne« — »dette viser, hvilken Usling Oddur er i denne Sag« — »bevist Usandhed farer han med« — »Oddurs sædvanlige Løgne«. »Jeg maa opfordre Oddur til at fremkomme med Begrundelse af dette hans Vaas — eller staa som den, der farer med vitterlig Usandhed« — »at sidde paa sit Kontor og sammenvæve ondartede Sigtelser mod uskyldige Mennesker, hvor Traaden er dannet af de forførte Uvidendes Dumhed og Ondskab og Islættet af egen Ondartethed« — »Oddur, det Skind« — »det kommer dertil, at han vaagner af Sydens Søvn« — »ved sine løgnagtige Beskyldninger foraarsage« — »en af hans sædvanlige uappetillige Usandheder« — »hans Hyl lutter Tarmskryderier«. — »Er det nu Forsynet, der har indrettet det stakkels Menneskes Hjerne saaledes, at den ingen sund Tanke kan rumme, eller fordimmer han sig saadan selv«. — »Men skal han vise, at han har Mandsmod og ikke en Mærs Hjærte«. Om Sigurdur Thorarinsson: »uredelig i Ord og Gerning«. — Om Jon Erlendsson: »bekendt for sine Kæltringestreger og Uærlighed« — »mon ikke denne Jons løgnagtige Forklaring for Retten ikke er et prægnant Bevis for, at han ikke var bange af sig«; om Overretten: »Skal jeg tillade mig noget nærmere at gaa efter i Sømmene den Uhyrlighed, han finder det stemmende med sin

Værdighed at diske op med for Overretten, hvad enten man nu maa antage, at han efter 18 Aars Erfaring mener at kende til, at Overretten ikke er kræsen med Hensyn til den Slags Lækkerbidskener, naar en ubemidlet, der ingen Protektion har, kæmper mod dem, der har Pengene og Magten her i Landet«.

For denne usømmelige og forargelige Skrivemaade bør Citanten anses med en Bøde, der bestemmes til 50 Kr og vil være at erlægge med Halvdelen til Landskassen og Halvdelen til Reykjaviks Bykasse. Saa vil ogsaa ifølge Indstævntes Paastand de anførte Udladelser være at dømme døde og magtesløse.

Torsdag den 30 Oktober

Nr. 158. Styrmand **Jonas Jonasson** (Steglich-Petersen)
 mod
 Fiskeriaktieselskabet »**Ægir**« (Def. Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udstede et Aktiebrev til Appellanten.

Reykjavik Bytings Dom af 12 Juli 1917: De Indstævnte, Direktør Magnus Bløndahl, Klejnsmed Pall Magnusson og Skibsfører Indridi Gottsveinsson, alle hjemmehørende i Reykjavik, paa Fiskeriaktieselskabet »Ægir«s Vegne bør frifindes for alle de af Citanten, Jonas Jonasson af Reykjavik, i denne Sag fremsatte Paastande. Sagens Omkostninger ophæves.

Islands Landsoverrets Dom af 4 Februar 1918: Den paaankede Bytingsdom bør ved Magt at stande. Appellanten Jonas Jonasson bør til de Indstævnte Magnus Bløndahl, Pall Magnusson og Indridi Gottsveinsson paa Fiskeriaktieselskabet »Ægir«s Vegne at betale 40 Kr i Sagsomkostninger for Overretten, hvilket Beløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa der i alt Fald gaas ud fra, at Appellanten har været klar paa, at det indstævnte Selskab forlangte den resterende Del af Aktiekapitalen indbetalt i Løbet af Efteraaret 1914. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Styrmand Jonas Jonasson, til Indstævnte, Fiskeriaktieselskabet »Ægir«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Denne Sag anlagde Appellanten, Styrmand Jonas Jonasson her i Byen, imod Bestyrerne for Fiskeriaktieselskabet »Ægir«, nemlig Direktør Magnus Bløndahl, Klejnsmed Pall Magnusson og Skibsfører Indridi Gottsveinsson for Reykjaviks Byting, og nedlagde Paastand paa, at de paa Fiskeriaktieselskabets Vegne blev dømt til at udstede under paassende Dagmulkter et Aktiebrev i bemeldte Selskab til ham, lydende paa 5000 Kr, med alle de Rettigheder, der medfølger saadanne Aktiebrevne ifølge Selskabets Love, imod at han samtidig betaler Resten af Aktiebrevets Beløb, nemlig 4000 Kr, at betale til ham (Citanten) 15 pCt som Udbytte af 1000 Kr for Aaret 1915, ialt 150 Kr foruden 5 pCt aarlig Rente af dette Beløb fra Forligsklagens Dato, den 9 December 1916, indtil Betalingsdag, og at hans Ret til Udbytte af en 5000 Kr Aktie i bemeldte Selskab fra Begyndelsen af Aaret 1916 bliver anerkendt, saaledes som dette bliver fastsat i Henhold til Selskabets Love.

Endelig nedlagde han Paastand paa skadesløse Sagsomkostninger.

Sagen fik den Afslutning for Bytinget den 12 Juli f. A., at de indstævnte Bestyrelsesmedlemmer for »Ægir« paa Selskabets Vegne blev frifundet for Citantens Paastande og Sagens Omkostninger blev ophævede.

Denne Dom har Jonas Jonasson appelleret til Overretten ved Stævning af 11 Oktober f. A., hvori han her for Retten nedlægger de samme Paastande som for Bytinget. Endvidere paastaar han Sagsomkostninger for Underretten og Overretten efter Rettens Skøn.

De Indstævnte, Bestyrelsesmedlemmerne for Fiskeriaktieselskabet »Ægir«, nemlig Magnus Bløndahl, Pall Magnusson og Indridi Gottsveinsson har paa Selskabets Vegne nedlagt Paastand paa, at den appellerede Dom bliver stadfæstet og Appellanten dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Rettens Skøn.

Fiskeriaktieselskabet »Ægir« blev stiftet i Juni 1914, og lovede Appellanten at indskyde i Selskabet en 5000 Kr Aktie, og den 18 Juni s. A. betalte han 1000 Kr som Afdrag af Aktiebeløbet. De Indstævnte paastaar, at Selskabets Bestyrelse i Sommeren og Efteraaret 1914 hyp-pigt har opfordret Appellanten til at betale det resterende Aktiebeløb, men forgæves. Appellanten benægter Paastanden om, at han har været opfordret til at betale Restbeløbet, men indrømmer alligevel, at i

Vinteren 1914—15 har hans Formuesomstændigheder været af den Beskaffenhed, at han næppe har kunnet vente at blive i Stand til at udrede det resterende Aktiebeløb, hvorfor han i Marts Maaned 1915 har transporteret til en af Aktionærerne de af ham som Afdrag af hans Aktie allerede indbetalte 1000 Kr hvormed Køberen agtede helt eller delvis at betale sin egen resterende Aktiesum, men da Selskabets Bestyrelse afslog at modtage dette Beløb som en gyldig Betaling, har Køberen i December Maaned 1915 forlangt, at Købet skulde gaa tilbage, hvilket ogsaa er sket.

Parterne er ikke enige i, af hvilke Grunde Fiskeriaktieselskabets Bestyrelse ikke vilde antage den omhandlede Transport som gyldig. Appellanten mener, at det er begrundet ved, at Selskabets Lovbestemmelser med Hensyn til Salg af Aktiebrev ikke er blevet iagttagne, men de Indstævnte benægter, at Transporten ikke har været antaget som gyldig af denne Grund, men anfører som Grund herfor, at Bestyrelsen har forbeholdt sig Tilbageholdelsesret over det indbetalte Beløb til Betaling for den ved Appellantens Misligholdelse Selskabet tilføjede Skade. Men denne Uenighed synes ikke her at være af afgørende Betydning.

Appellanten paastaar, at den Gang Købet af de bemeldte 1000 Kr blev ophævet i December Maaned 1915 var hans Formuesomstændigheder blevet forbedrede saaledes, at det nu var ham muligt at udrede Aktiebrevets Restbeløb, hvorfor han saa først mundtlig henvendte sig til Selskabets Bestyrelse og derpaa skriftlig til Selskabet med Tilbud om at betale det resterende Aktiebeløb, 4000 Kr, imod at erholde et 5000 Kr Aktiebrev i Selskabet, men at han efter gentagne Opfordringer først den 30 November 1916 fik et afslaaende Svar. Dette Afslag anser Appellanten for ulovligt, idet han aldrig er blevet opfordret til at betale det resterende Aktiebeløb, indtil han tilbød Betaling i December 1915, og idet enkelte af Selskabets Aktionærer ikke fuldstændig har betalt deres Aktier før til lignende Tid eller senere end Appellanten, men oprindeligt har der ikke været truffet nogen Aftale om, hvornaar Aktiebeløbet eller dets Rest skulde betales.

De Indstævnte forklarer paa den anden Side, at den Gang, der var modtaget tilstrækkelige Løfter om Aktietegning, og inden Selskabet endelig blev stiftet, var der allerede blevet gjort Kontrakt om Bygning af en Trawler i Tyskland paa Selskabets Vegne, at det da straks efter Selskabets Stiftelse i Juni Maaned har været nødvendigt at sende den første Betaling til vedkommende Værft, der havde overtaget Skibets Bygning, og at Appellanten har haft samme Kundskab herom som de øvrige Aktionærer. Paa Grund heraf er saa Selskabets Bestyrelse paa Selskabets Møde den 19 Juni 1914 blevet bemyndiget til at inddrive den lovede Aktiekapital. Paa Selskabets Møde den 16 August s. A. blev det paalagt Bestyrelsen at inddrive den lovede Aktiekapital, og paa Selskabets Møde den 15 Oktober s. A. blev der endnu en Gang vedtaget, at endnu ikke indbetalte Aktiebeløb skulde indbetales inden den 20 s. M. Den 22 November meddelte Formanden for Selskabets Bestyrelse paa et Møde, at der endnu manglede 25,700 Kr til fuld Erlæggelse af den i Henhold til Islandsbanks Fordring fastsatte Minimum for Selskabets Aktiekapital, og at det derfor var nød-

vendigt enten straks at skaffe nye Aktionærer eller at sælge de allerede til Selskabet indbetalte Aktier samt Selskabets Ejendom i Skibet. Dette er bevist ved en Udskrift af Selskabets Forhandlingsprotokol, der er blevet fremlagt i Sagen.

Heraf fremgaar det klart, at Selskabet i Begyndelsen har været i en stor Pengeforlegenhed, hvorfor Appellantens Erklæring om, at Selskabets Bestyrelse ikke har opfordret ham til Betaling af det af ham lovede Aktiebeløbs Rest, er ganske usandsynlig.

Det maa herefter antages, at Appellanten har været opfordret til at betale Resten af det lovede Aktiebeløb, men at han til Trods herfor ikke har betalt samme, hvad der ogsaa stemmer overens med hans Indrømmelse af, at hans Formuesomstændigheder har været af den Beskaffenhed i Vinteren 1914—15, at han ikke har været i Stand til at erlægge samme, ligesom han heller ikke tilbød Beløbet før i December 1915, men den Gang havde Selskabets Trawler gaaet paa Fiskeri fra om Foraaret, og det var kommet for Dagen, at Driften havde givet Udbytte.

Uagtet det nu ikke direkte har været fremhævet, den Gang de vedkommende lovede at indskyde Penge til Selskabets Stiftelse, at Aktionærerne skulde fortabe deres Ret som Aktionærer, i Fald de undlod at betale deres Aktiebeløb i rette Tid, maa det dog ifølge selve Selskabets Formaal antages, at dette har været betragtet som en selvfølgelig Betingelse, og at Appellanten ved bemeldte Mora med Hensyn til Erlæggelse af Resten af hans Aktiebeløb har fortabt den ham oprindelig tilkommende Ret til at erholde udstedt til ham et Aktiebrev i Fiskeriaktieselskabet »Ægir«.

Det er heller ikke af Betydning, om enkelte Aktionærer har paa lignende Maade som Appellanten været i Mora med Hensyn til deres Indbetalinger, idet Selskabets Forsamling maa have Myndighed til at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Mora med Hensyn til Betaling skal bevirke Fortabelse af Aktionærrettigheder i Selskabet eller ikke.

I Henhold til det Ovenanførte maa det derfor bifaldes, at de Indstævnte ved den indankede Dom er blevet frifundne for Appellantens Paastande, og idet Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes kan bifaldes, saa bliver den i det Hele at stadfæste.

Ifølge dette Resultat bør Appellanten betale til de Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten, som fastsættes til 40 Kr.

Nr. 323.

Højesteretssagfører Møldrup

m o d

Louis Lorentz Karl Christian Rønn Petersen (Def. Trolle),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt for Overtrædelse af §§ 1 og 5 i den under 13 September 1913 udfærdigede Politivedtægt for Skive Købstad.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 4 Februar 1919: Tiltalte Louis Lorentz Karl Christian Rønn Petersen bør til Statskassen bøde 200 Kr eller i Mangel af samme fulde Betaling inden den foreskrevne Frist hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa udreder han og samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Borch Jacobsen, 25 Kr og til Defensor, Sagfører Rosenthal, 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Marts 1919: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Louis Lorentz Karl Christian Rønn Petersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møldrups og Trolle 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstraret indankede Sag er Louis Lorentz Karl Christian Rønn Petersen, der er født den 18 August 1890, og som bortset fra, at han efter sit eget Opgivende for et Par Aar siden er mulkeret for Gadeorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt for Overtrædelse af §§ 1 og 5 i den under 13 September 1913 af Viborg Stiftamt udfærdigede Politivedtægt for Skive Købstad, hvilke Bestemmelser er saalydende:

§ 1.

»Paa offentlig Færdselsvej maa der ikke ske Opløb eller Sammenstimling af Folk, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller Færdslen

hæmmes. Naar mange Mennesker samles paa et saadant Sted, er enhver pligtig at rette sig efter de Paabud eller Anvisninger, som Politiet maatte give til Ordens Overholdelse.»

§ 5.

» — — Ingen maa paa offentlig Færdselvej vise sig i en saadan Tilstand af Beruselse, at han maa siges at være til Forargelse eller til Ulempe for Andre.«

Efter hvad Natpolitibetjent i Skive Poul Christian Poulsen edelig har forklaret, stod Tiltalte Natten mellem den 18 og 19 januar d. A. Kl. ca. 1,15 i meget beruset Tilstand paa Hjørnet af Adelgade og Frederiksgade i bemeldte Købstad, hvor der var et stort Opløb. Han blev flere Gange anmodet om at gaa sin Vej, hvilken Opfordring han imidlertid ikke efterkom, hvorimod han kom i Klammeri med en anden Person, mod hvem han begyndte at øve Vold. Efter paany at være anmodet om at forlænge sig bort, hvilket han nægtede, blev Tiltalte ført ud i Nørregade af Vidnet og den nedennævnte Betjent, idet de havde til Hensigt at faa ham hjem. Under Transporten slog han Vidnet paa højre Side af Hovedet,, idet han derhos udtalte, at Vidnet kunde følge med længere ud i Nørregade, saa skulde Tiltalte nok »ordne ham«. Slaget, der blev tilføjet Vidnet med Bagen af Haanden, medførte nogle Smerter, som holdt sig Dagen efter, uden at det dog nødvendiggjorde Lægehjælp eller gjorde Vidnet uarbejdsdygtig.

Natbetjent Christian Ejnar Marthinus Jensen i Skive har afgivet en med Foranstaaende i det Hele overensstemmende edelig Forklaring.

Tiltalte har forklaret, at han Intet kan erindre om det af Vidnerne Omforklarede paa Grund af, at han havde været paa flere Beværtninger og var blevet noget beruset; navnlig vil han ikke kunne huske, at han slog Betjent Poulsen.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, til hvis Forklaring om ikke at have været sig sine Handlinger bevidst der efter Omstændighederne ikke findes at kunne tages Hensyn, ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Straffelovens § 100, dels — i Medfør af Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 — for Overtrædelse af de ovenanførte Bestemmelser i Politivedtægten for Skive Købstad, med en Straf, der findes passende bestemt under eet til Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 31 Oktober.

Nr. 299. Højesteretssagfører Møldrup
mod
Peder Georg Maryat Grymer (Def. I. Kondrup),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Januar 1919: Tiltalte Peder Georg Maryat Grymer bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Ørn, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Rievers, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Marts 1919: Tiltalte Peder Georg Maryat Grymer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tresindstyve Dage og til Maler Andreas Jensen betale i Erstatning 50 Kr. I Henseende til Bestemmelsen om Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og i Salær til Overretssagførererne Soph. Sinding og Peter Heise 30 Kr til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, forsaavidt dette efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, vil han være at anse efter Straffelovens § 275, jfr § 268. Straffen findes under Hensyn til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13, at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Den af Maler Andreas Jensen nedlagte Erstatningspaastand vil ikke kunne tages under Paakendelse her under Sagen. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Peder Georg Maryat Grymer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Møldrup og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Peder Georg Maryat Grymer tiltales under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret saavel paa det Offentliges Vegne som efter hans Begæring hertil indankede Sag for Bedrageri og Falsk.

Tiltalte er født den 25 September 1869 og tidligere anset ved Fejø Birks Ekstrarets Dom af 11 April 1900 efter Straffelovens § 262, 2det Led, sammenholdt med Konkurslovens § 148, 2det Led, med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 7 November s. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, hvorhos han ialt 7 Gange dels har vedtaget, dels er idømt Bøder for Overtrædelse af Lovene Nr 124, Nr 153, Nr 98 og Nr 125 henholdsvis af 15 Maj 1903, 30 Marts 1906, 18 April 1910 og 29 April 1913 om Kørsel med Motorkøretøjer, idet han for saadan Overtrædelse senest ved Hillerød Købstads Politirets Dom af 3 Oktober 1914 er anset med en Bøde af 100 Kr til Statskassen.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Tiltalte og hans Hustru for flere Aar siden havde ophævet deres ægteskabelige Samliv, blev Hustruen boende i Ægtefællernes Lejlighed, Reykjaviksgade Nr 5, hos Murermester N. P. Toxværd. For ca. 6 Aar siden flyttede hun imidlertid og overlod da Toxværd et Skrivebord som en Art Sikkerhed for resterende Husleje. Da Toxværd i Foraaret 1913 ikke længere havde Plads til Skrivebordet, bad han Maler Andreas Jensen, Sommerstedgade Nr 10, om at opbevare det, idet han samtidig meddelte, at Tiltalte havde efterladt det som Sikkerhed for Husleje; iøvrigt kunde Jensen selv stille de Betingelser, paa hvilke han vilde udlevere Bordet.

I Begyndelsen af Aaret 1918 døde Tiltaltes Hustru, og Tiltalte satte sig da i Bevægelse for at faa Bordet udleveret.

Da Jensen, som anført var i Besiddelse af Bordet, henvendte Tiltalte sig i Efteraaret 1918 til ham om Udlevering af det. Jensen, der i den forløbne Tid havde brugt Bordet, og som vil have haft Reparationsudgifter paa det for 28 Kr, erklærede sig villig til at udlevere det mod en Betaling af 50 Kr, idet han udover de 28 Kr beregnede sig 22 Kr for Opbevaring. Saavel Jensen som Tiltalte forespurgte samtidig Toxværd, om Bordet maatte udleveres, hvad Toxværd, der havde afskrevet sit Huslejekrav, for sit Vedkommende intet havde imod, idet han derhos under 14 November 1918 udstedte en Erklæring til Tiltalte, i hvilken han gav Tilladelse til Bordets Udlevering mod Betaling af 28 Kr til Jensen.

Tiltalte vilde imidlertid intet betale og stregede uden Toxværds Viddende det anførte Vilkaar ud i Erklæringen, som han dog ikke gjorde Brug af. Han sendte derhos den 15 November 1918 sin Søn hen til Jensen med en samme Dag dateret Check, stor 50 Kr, paa Revisionsbanken, underskrevet med Navnet »H. N. Grymer«, og Jensen, der troede, at Checken vilde blive honoreret, udleverede herefter Bordet til Sønnen. Da Jensen den følgende Dag henvendte sig i Banken for at erholde Checkens Paalydende, nægtede Banken imidlertid at indløse den, idet Checken var underskrevet »H. N. Grymer«, medens Tiltaltes Signatur er: »P. Grymer«, ligesom Tiltalte, der havde tilstrækkelig indestaaende

i Banken til Dækning af Checken, paa Bankens derom fremsatte Forespørgsel forbød Banken at indløse den. Checken var iøvrigt af almindeligt Udseende og Navnet skrevet med Tiltaltes almindelige Haandskrift uden Forsøg paa at fordreje denne. Herefter begærede Jensen retslig Undersøgelse indledet, under hvilken han paastod Tiltalte straffet og dømt til i Erstatning at betale Beløbet, 50 Kr.

Tiltalte har benægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt og har forklaret, at han alene han handlet som sket for at komme i Besiddelse af Bordet, som efter hans Paastand kun havde været overleveret Hustruen til Brug, og som han ansaa for sin Ejendom. Da Jensen nu ikke vilde udlevere det, og da han ansaa Jensens Krav for ganske uberettiget og vilde undgaa Proces, indgik han paa Skrømt paa Jensens Krav og udstedte den paagældende Check; men medens Jensen hævder, at Tiltalte udtrykkelig lovede ham at betale de 50 Kr, benægter Tiltalte at have afgivet et saadant udtrykkeligt Løfte. Tiltalte har derhos forklaret, at han underskrev Checken med de urigtige Forbogstaver netop for at forhindre, at den indløstes, og han har godt forstaaet, at Jensen kun udleverede Bordet i Tillid til Checkens Godhed.

Selv om det nu mod Tiltaltes Benægtelse ikke kan antages, at denne udtrykkelig har lovet Jensen at betale det fornævnte Beløb, 50 Kr, maa ialt Fald Overleveringen af Checken, hvis Paalydende netop var 50 Kr, sidestilles med et saadant udtrykkeligt Løfte, hvorfor Jensen ved Checkens Modtagelse med Føje har anset sig som pligtig til at udlevere Bordet. Efter det saaledes Foreliggende, og da Checken var ugyldig, maa Tiltalte siges at have gjort sig skyldig i Bedrageri, hvorved bemærkes, at det for Tiltaltes Ansvar maa blive uden Betydning, om Jensen ogsaa oprindelig i Virkeligheden havde det paagældende Krav, idet det maa være tilstrækkeligt, at Tiltalte vidste, at Jensen mente at have Ret til at fremsætte et saadant Krav.

Ved at underskrive Checken med Navnet »H. N. Grymer«, der, idet det ikke angiver den virkelige Udsteder og ej heller sigter til nogen bestemt Person, maa betegnes som et opdigtet Navn, har Tiltalte derhos gjort sig skyldig i Falsk. Dette gælder derimod ikke, forsaavidt angaar Udstregningen i Toxværd's Erklæring, allerede fordi Tiltalte ingen Brug har gjort af dette Dokument.

For det uvidste Forhold vil Tiltalte herefter være at anse efter Straffelovens § 257 og efter dens § 275, jfr § 268, og midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage; Tiltalte vil derhos have at betale i Erstatning til Jensen Beløbet 50 Kr.

I Overensstemmelse hermed vil Ekstrarettens Dom af 25 Januar 1919, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 257 er anset med simpelt Fængsel i 14 Dage og ikke tilpligtet at udrede Erstatning, være at forandre, hvorimod Dommen i Henseende til dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, herunder Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, vil være at stadfæste.

Nr. 450.

Højesteretssagfører Aagesen

m o d

Anton Petersen Loft (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Blodskam.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juli 1919: Arrestanten Anton Petersen Loft bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Becker og Jacobsen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Mågt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Petersen Loft til Højesteretssagførererne Aagesen og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Anton Petersen Loft, der tiltales for Blodskam, er født den 12 November 1883 og ikke fundet forhen straffet.

Tiltalen mod Arrestanten har Hensyn til, at han, der den 11 December 1904 indgik Ægteskab med Emma Sofie Hansen, skal have staaet i Forhold til sin med Hustruen før Ægteskabets Indgaaelse afede, den 31 December 1902 fødte Datter, Olga Marie Loft.

Olga Loft har herom forklaret, at Arrestanten, da hun var ca. 12 Aar, naar Moderen var fraværende fra Hjemmet, begyndte at beføle hende paa Kønsdelen og føre sin Finger op i denne, dels naar hun var paaklædt, dels naar hun var afklædt i Sengen. Hun gjorde Modstand mod hans Tilnærmelser og fortalte flere Gange sin Moder det Passerede. En Aften kort før hendes Konfirmation i Foraaret 1917 lagde Arrestanten, der var afklædt, sig ovenpaa hende i hendes Seng og fuldbyrdede Samleje med hende. Hun forsøgte ogsaa denne Gang at afvise ham, men det lykkedes hende ikke, idet han fik lagt sig ovenpaa hende, før hun rigtig vaagnede. At Samlejet blev fuldbyrdet, slutter hun af, at hun, da han trak sit Lem ud af hendes Kønsdel, mærkede, at hun blev vaad. Hun truede Arrestanten med at fortælle det Passerede til Moderen, naar hun kom hjem, og fortalte hende det den følgende Dag. Senere har Arrestanten indtil Slutningen af Aaret 1917 dels 3—4 Gange, naar hun laa afklædt i Sengen, lagt sig hos hende og forsøgt at opnaa

Samleje med hende, hvad hun dog har afværeeget, dels flere Gange forsøgt at beføle hende i Skridtet. Arrestanten har som Regel været beruset, naar han har været nærgaaende mod hende, og var ogsaa beruset den Aften, han fuldbyrdede Samleje med hende, men hun mener ikke, at han nogensinde har været saa beruset, at han ikke har vidst, hvad han foretog sig. Hun vil før sit fyldte 16de Aar ikke have haft Samleje med andre end Arrestanten.

Til den over Arrestanten ved hans Anholdelse den 22 April d. A. optagne Politirapport nægtede Arrestanten »sig bevidst« at have haft Samleje med Olga. Han erindrede nok, at han en Aften omkring den Tid, da hun blev konfirmeret, i beruset Tilstand forsøgte at gaa i Seng til hende, men hun skammede ham ud, og han gik saa i sin egen Seng. Han paastod, at han ikke berørte hende, og at han ingensinde havde berørt hende i uterlig Hensigt. Han vil ved den nævnte Lejlighed have været saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, før Olga skammede ham ud, idet det først da gik op for ham, at det var noget Galt, han var ved at foretage sig.

Paa Forehold af Olgas Forklaring har Arrestanten erklæret, at han »ikke tror«, at han har befølt hende paa hendes Kønssdel og haft sin Finger oppe i denne, og at han heller ikke tror, at han har fuldbyrdet eller forsøgt at skaffe sig Samleje med hende, og at han ikke erindrer, at han — udover den ene Gang — har opført sig saaledes; han kan dog ikke udtale sig om, hvorvidt han i Fuldskab har behandlet Olga som af hende forklaret, da han ikke ved, hvad han gør, naar han er fuld.

Arrestantens Hustru har forklaret, at Olga en Dag omkring den Tid, da hun blev konfirmeret, fortalte hende, at Arrestanten havde ligget hos hende i Sengen, men hun fik stødt ham bort; et Par Gange senere har hun beklaget sig over, at Faderen ikke kunde lade hende i Fred, men hun talte da ikke om, at han havde befølt hende. Efter Hustruens seneste Forklaring vil hun ikke have forstaaet Olga saaledes, at Arrestanten skulde have forsøgt at foretage sig noget virkelig uanstændigt mod hende.

Bud Robert Larsen har forklaret, at han har kendt Olga siden hendes 12te Aar og staaet i Forhold til hende efter hendes fyldte 16de Aar, og at Arrestanten en Gang, da Olga var ca. 12 Aar gammel, fortalte ham, at hans Hustru var flyttet hjemme fra eller vilde gøre det, men at det eneste, hun kunde melde ham for, var, at han havde staaet i Forhold til Olga. Robert Larsen spurgte derpaa Olga, om Arrestanten virkelig havde haft fat i hende, hvad hun bekræftede uden nærmere at sige, hvad han havde foretaget sig med hende. Kort efter Olgas Konfirmation i Foraaret 1917 forekom det ham, at Arrestanten var paafaldende kærlig mod Olga, og paa hans Forespørgsel fortalte hun da, at hun en enkelt Gang var »gaaet med til det«, men flere Gange var blevet overrasket af Arrestanten om Natten. Hun fortalte ikke nærmere, hvad han havde foretaget sig, men Larsen forstod det saaledes, at Arrestanten hver Gang havde haft Samleje med hende. Larsen har til Retten afgivet 2 Breve fra Olga, dateret August 1917 og Juli 1918,

hvori Olga hentyder til det mellem hende og Arrestanten bestaaende Forhold.

Endelig har ugift Else Larsen forklaret, at Olga for et Par Aar siden har fortalt hende, at Arrestanten havde »haft fat i hende«, efter at hun var fyldt 12 Aar.

Arrestanten har benægtet Rigtigheden af Robert Larsens Forklaring om den Samtale, han vil have haft med Arrestanten, da Olga var ca. 12 Aar, og Arrestanten har hævdet, at han til Robert Larsen kun har udtalt, at det eneste, hans Hustru kunde melde ham for, var, at han havde forsøgt at staa i Forhold til Olga, og hermed vil han have sigtet til, at han en Gang i Foraaret 1917 som foran omtalt forsøgte at gaa i Seng til hende.

Efter alt det Foreliggende skønnes Olga Lofts Forklaring om Arrestantens Forhold til hende at være saaledes bestyrket, at det er uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten i Tiden fra hendes fyldte 12te Aar indtil Udgangen af Aaret 1917 dels flere Gange har behandlet hende uterligt, dels flere Gange har søgt at opnaa Samleje med hende, i det Væsenlige som af hende forklaret, hvorimod det ikke skønnes tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten nogensinde har fuldbyrdet Samleje med hende.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161, jfr § 46, og efter § 176, jfr § 161, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 462.

Højesteretssagfører Stein

m o d

Louis Theodor Melms (Def. Aagesen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal og Politirettens Dom af 5 August 1919: Arrestanterne Louis Theodor Melms og Jens Max Hermann Theiltoft bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Melms i 4 Aar og Arrestanten Theiltoft i 5 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Zeuthen, 80 Kr til hver, dog at Arrestanten Melms ikke udreder ud over $\frac{2}{5}$, Arrestanten Theiltoft ikke ud over $\frac{2}{3}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. I Erstatning til Generaldirektoratet for Postvæsnet betaler derhos Arrestanten Theiltoft 6265 Kr 20 Øre og Arrestanterne En for Begge og Begge for En yderligere til samme Direktorat 803 Kr 45 Øre, til Hads-Ning Herreders Jærnbaneselskab 603 Kr 33 Øre og til Stationsforstander Marius Andreas Madsen 4 Kr 55 Øre. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom for Louis Theodor Melms' Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen, forsaavidt ham angaar, citerede Straffebestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Iøvrigt vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Louis Theodor Melms bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Stein og Aagesen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Louis Theodor Melms og Jens Max Hermann Theiltoft tiltales for Tyveri.

Arrestanten Melms er født den 13 Marts 1893 og tidligere anset: ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 25 Maj 1916 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 Marts 1917 efter Straffelovens § 230 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten Melms har i Tiden fra i August Maaned 1918 til den 8 November samme Aar i mange Gange frastjaalet:

Fru Andreas Winding, født Wodorff,
 Frk. Anthonie Hagerup,
 Frk. Frederikke Petersen,
 Hotelejer Martinus Jensen Christensen,
 Frederik Johan Friele v. Mürer,
 Othilia Marie Munderup, født Pedersen,
 Caroline Alfrida Mollerup, født Jensen,
 Vognmand Adam Rasmussen,
 Toldassistent Axel Rasmussen,
 Kontorchef Jørgen Borde og
 Konduktør Vilhelm Petersen

Støvler, Beklædningsgenstande, Kuffert, forskelligt Kobbertøj, Kikkert, Sølvske, et Armbaand, 3 Brocher og 3 Cykler m. m. samt ca. 65 Kr

i rede Penge. Det Stjaalne, der under Sagen, bortset fra de rede Penge, er vurderet til ialt ca. 950 Kr, beroede dels frit fremme i uafaaaset Gemme, dels i aflaaaset Gemme, som Arrestanten opbrød, paa Steder, hvortil Arrestanten maa antages at have haft uhindret Adgang; den ene Cykel henstod i et ikke til Indtræden for en voksen Person egnet Skur, hvis Dør Arrestanten oplukkede ved at frabryde den derfor anbragte Hængelaas.

Arrestanten Melms har endvidere den 23 August 1918 under Op-givelse af falsk Navn og uden Hensigt til at betale formaaet Møllejer Hans Hansen til ved Løfte om straks paafølgende kontant Betaling at udlevere til et Bud fra Arrestanten en til 225 Kr vurderet Kobber-kedel, som Arrestanten umiddelbart efter svigagtig tilegnede sig og til egen Fordel solgte for 240 Kr, som Arrestanten har brugt.

Arrestanten Melms har gjort sig skyldig i Hæleri ved den 2 Sep-tember 1918 af Arrestanten Theiltoft at modtage et Beløb af 200 Kr, som han derefter har forbrugt, og som, hvad Arrestanten Melms vidste, hidrørte fra det af Theiltoft paa Stevnstrup Station foretagne Indbruds-tyveri.

Begge Arrestanter i Forening har Natten til den 8 September 1918 ved Midnatstid begaaet groft Tyveri fra Lokaler i den beboede Jærn-banestation i Viby, hvortil de skaffede sig Adgang ved med falsk Nøgle at aabne en Dør. Efter at have overskaaret to Telefonledninger stjal de fra en uafaaaset Skuffe ca. 1200 Brødmærker og fra et aflaaaset Pengeskab, som de opbrød, 1411 Kr 33 Øre i rede Penge.

Arrestanten Melms har i Tiden fra den 11 September 1918 til den 10 November s. A. forøget 7 grovø Tyverier:

- fra Herreekviperingshandel i Frederikshavn,
- » Jærnbanestationen i L. Skjensved,
- » Skræderforretning i Havdrup,
- » Planteskoleejer Christensens Beboelseshus i Vipperød,
- » Jærnbanestationen i Merløse,
- » Gaardejer Niels Petersens Gaard, sammesteds, og
- » Kroen sammesteds.

Han skaffede sig samtlige Steder Adgang ved Indstigning gennem Vindue, som han opbrød ved Hjælp af en Mejsel eller ved at ituslaa en Rude og derefter afhaspe Vinduet. Indbrudene fandt Sted Klok-ken 12—1 om Natten, i Skræderforretningen i Havdrup og i Merløse Kro dog først ved 5 Tiden, Herreekviperingsforretningen i Frederiks-havn, hvortil han skaffede sig Adgang gennem et til Gaarden vendende Vindue, var uden Forbindelse med Beboelseslejlighed; i de øvrige Ste-der fandtes Beboelse. Paa Merløse Jærnbanestation gjorde Arrestanten tillige ved Indstigning gennem et Vindue, som han ituslog, Indbrud i Stationens ubeboede Varehus. Han stjal Beklædningsgenstande, Kuf-ferter, Støvler, Brevkort, 2 Bankbøger, lydende paa ca. 784 Kr, en Kasse-kreditbog, lydende paa ca. 1600 Kr, en Sparekassebog, lydende paa ca. 400 Kr, 3—4 Lotterisedler, et Ark 10 Øres Frimærker, nogle Ciga-retter, en Cykel, 4 Kobberpottes, et Bæger, nogle Føde- og Drikkevarer

og forskellige andre Ting samt 53 Kr 88 Øre i rede Penge. Det Stjaalne, der, bortset fra Frimærker, Bankbøger og deslige samt de rede Penge, er vurderet til ialt ca. 1080 Kr, beroede for største Delen frit fremme eller i uafaaet Gemme, enkelte Ting dog i aflaaet Skuffe, som han opbrød. Han har tillige forsøgt at opbryde et Pengeskab og har gennem søgt forskellige Gemmer uden at finde noget at stjæle.

Efter Natten til den 9 November 1918 at have begaaet Tyveriet i Vipperød forsøgte Arrestanten Melms samme Nat ved 3 Tiden at begaa tilsvarende Tyveri fra et andet, ligeledes Planteskoleejer Christensen tilhørende beboet Hus sammesteds, hvortil han skaffede sig Adgang ved at opbryde et Vindue; da Beboerne gjorde Alarm, forlod han Gerningsstedet uden at stjæle noget.

Arrestanten Melms har under Sagen været indlagt til Observation i mental Henseende paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 13 Marts d. A. afgivet Erklæring har udtalt, at Arrestanten under sit første Ophold paa Hospitalet i Slutningen af Oktober og Begyndelsen af November 1918 frembød Billedet af en let psykogen Sindssygdom, og at hans Væsen under hans Indlæggelse i Marts Maa ned dette Aar heller ikke var helt naturligt. Erklæringen slutter saaledes: »For hans Tilregnelighed overfor Tyverierne kommer hans Psykose ikke i Betragtning. Derimod er det muligt, at den vil vanskeliggøre et forlænget Fængselsophold. Jeg anser det dog for forsvarligt at prøve derpaa, saa meget mere som hans Ophold her paa den daarligste Afdeling ikke er særlig gunstig for hans mentale Tilstand.«

Paagældende vil herefter være at anse for fuldt tilregnelig.

Som følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Melms efter Straffelovens § 231, 1 og 2 Stykke, sidstnævnte Bestemmelse tildels sammenholdt med § 46, og i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 251 . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Melms i 4 Aar . . . og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kr til hver, dog at Arrestanten Melms ikke udreder udover $\frac{2}{6}$, Arrestanten Theiltoft ikke udover $\frac{2}{3}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb.

I Henhøld til derom nedlagt Paastand vil derhos Arrestanten Theiltoft være at dømme til at betale til Generaldirektoratet for Postvæsnet et Beløb af 6265 Kr 20 Øre og Arrestanterne in solidum til samme Direktorat 803 Kr 45 Øre, til Hads-Ning Herreders Jærnbaneselskab 603 Kr 33 Øre og til Stationsforstander Marius Andreas Madsen 4 Kr 55 Øre.

Mandag den 3 November.

Nr. 457.

Højesteretssagfører Liebe
mod
Peter Adolf Rasmussen (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 August 1919: Arrestanten Peter Adolf Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Henriques og Prokurator Mundt, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Adolf Rasmussen til Højesterets-sagførerne Liebe og Stein 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Peter Adolf Rasmussen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Maj 1887 og anset blandt andet: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 December 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV, disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 December 1905 efter Straffelovens § 229 Nr 4, tildels sammenholdt med § 46, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 18 med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Ved Kongelig Resolution af 31 Maj 1907 benaadet mod efter Fængselshjælpens Anvisning at anbringes paa Bornholm Resten af Straffetiden, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 September 1908 efter Straffelovens § 230 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Maj 1909 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Juni 1910 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, jfr Lov af 1 April 1905 § 18, med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ifølge Dom: ved Københavns Kriminal-

og Politirets Dom af 22 Maj 1915 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

I Aarene 1915—17 har Arrestanten derhos 5 Gange været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, sigtet henholdsvis for Overtrædelse af Lov af 1 April 1911 § 4, for Meddelagtighed i Røveri eller Hæleri, for Tyveri, for Ejendomsindgreb og for Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale mod Arrestanten.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Anmelderen, den finske Skibskaptajn Oscar Klindt, traf Natten til den 23 Maj d. A. paa Gaden her i Byen en løsagtig Kvinde, der satte ham i Forbindelse med Arrestanten. I Selskab med denne Kvinde og Arrestanten svirede Anmelderen dels paa Beværtning, dels paa Arrestantens Værelse. De nød efterhaanden alle 3 et betydeligt Kvantum Drikkevarer, og hen paa Morgenstunden blev Kvinden efterladt i beruset Tilstand paa Arrestantens Værelse, hvorefter Arrestanten og Anmelderen fortsatte Drikkeriet paa Beværtning, indtil Arrestanten ved 8-Tiden om Formiddagen fulgte Anmelderen op paa hans Værelse i Hotel Monopol, som Arrestanten atter forlod efter ca. 10 Minutters Forløb, medens Anmelderen blev alene tilbage paa Værelset.

Anmelderen har edelig forklaret, at han efter at være kommet ind i Værelset sammen med Arrestanten kastede sig fuldt paaklædt paa en Sofa og først vaagnede ud paa Eftermiddagen. Arrestanten var da borte, og Anmelderen undersøgte straks sin Tegnebog, som han havde i sin indvendige Jakkelomme. Han konstaterede da, at der i Tegnebogen kun fandtes i svensk Hundredekroneseddel, medens der, efter hvad han mener sig sikker paa, var 6 svenske Hundredekronesedler og ca. 70 Kr i danske Sedler i Tegnebogen, da han forlod den sidste Beværtning for sammen med Arrestanten at gaa til Hotellet. Han mener herefter, at Arrestanten har bestjaalet ham for det manglende Beløb, men under Hensyn til, at han ikke har nøjagtig Rede paa sit Pengeforbrug i Løbet af Natten, har han for at være paa den absolut sikre Side indskrænket sig til at sigte Arrestanten for at have bestjaalet ham for 5 svenske Hundredekronesedler.

Arrestanten blev anholdt Natten til den 24 Maj og fandtes da i Besiddelse bl. a. af 538 Kr i danske Sedler. Efter Arrestantens Forklaring gik Anmelderen, der var meget stærkt beruset, foran Arrestanten ind i Hotelværelset, hvor han smed sig paa langs paa Sofaen. Arrestanten satte sig ved Siden af Anmelderen, der laa sløvt hen, og spurgte, om Anmelderen ikke vilde i Seng. Dette svarede Anmelderen Jo til, idet han rejste sig over Ende paa Sofaen og lænede sig ind mod Arrestanten, men uden at foretage sig yderligere. Lidt efter sagde Arrestanten, at nu vilde han gaa; Anmelderen fremtog saa sin Tegnebog og udtog af denne nogle Sedler, som han rakte til Arrestanten med en Bemærkning om, at Arrestanten skulde have disse Penge, fordi han havde været saa flink at følge Anmelderen hjem. Arrestanten stak Pengene til sig i den Tro, at det var en Snes Kroner, og forlod derpaa Hotellet; han kørte i Automobil til sin Moders Hjem og opdagede undervejs, at det var 4 svenske Hundredekronesedler, han havde faaet af Anmelderen. Disse Sedler fik han i en Bank vekslet i danske Penge.

Ud paa Eftermiddagen, efterhaanden som Arrestanten blev mere klar i Hovedet efter Nattens Svir, gik det op for ham, at det maaske kunde være ved en Fejltagelse, at Anmelderen havde givet ham saa mange Penge, hvorfor han bestemte sig til at opsøge ham paa Hotellet for at spørge om hans Mening, men Arrestanten havde dog Intet foretaget sig i saa Henseende, da han den følgende Nat blev anholdt.

Anmelderen har overfor denne Forklaring af Arrestanten fastholdt sin Sigtelse mod Arrestanten for at have stjaalet Pengene, idet han er sikker paa ikke at have været mere beruset, end at han var sig sine Handlinger bevidst; han har ikke den fjerneste Erindring om, at han paa Hotellet har givet Arrestanten Penge eller tænkt derpaa, og han er absolut overbevist om, at han ikke i Fuldskab har gjort det uden at være sig det bevidst.

Efter det saaledes Foreliggende findes Arrestantens Forklaring om, at Anmelderen har givet ham Pengene, ikke at kunne staa til Troende, hvorimod det, bl. a. ogsaa i Betragtning af Arrestantens Fortid, uden Betænkelighed kan antages, at han har benyttet sig af Lejligheden til at bestjæle Anmelderen, dog at det ikke findes bevist, at Arrestanten har stjaalet mere end de 4 svenske Hundredekronesedler, som han indrømmer at have været i Besiddelse af, og den af Anmelderen, som under Sagen er fyldestgjort for disse 4 Sedler, nedlagte Paastand om Erstatning for den 5te Seddel, som han sigter Arrestanten for at have stjaalet, vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 35. **M. Silbermann** af Malmø (Ingen)
mod
Agent L. F. Larsen (Aagesen).

Højesterets Dom.

Appellanten, M. Silbermann af Malmø, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Agent L. F. Larsen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 515.

Rigsadvokaten

mod

Jens Christian Knudsen (Def. Liebe),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden (Straffelovens 12te Kapitel).

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 2 Juni 1919: Tiltalte Jens Christian Knudsen bør til Statskassen bøde 100 Kr eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage, dog at Fuldbyrdselsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Juul Pedersen, og Defensor, Overretssagfører Jens Rasmussen, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1919: Tiltalte Jens Christian Knudsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 20 Kr til hver, og til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Edgar Nyholm og Lachmann, 30 Kr til hver, afholdes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved de i den indankede Dom nævnte Udtalelser har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henføres under Straffelovens § 98. Derimod vil han saavel for sin Udtalelse den 16 Oktober 1918 som for Brevet af 25 Januar 1919, der i det Hele er holdt i en haanende og fornærmelig Tone, være at anse efter Straffelovens § 101. Straffen findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Knudsen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Høje-

steretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saabetalder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret saavel paa Justitiens Yegne som efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag er Murer Jens Christian Knudsen af Bederslev Mark, der er født den 26 Juni 1889 og ikke fundet forhen straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden (Straffelovens 12te Kapitel).

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Anledning af, at Tiltaltes den 19 Marts 1909 fødte Datter, siden hun blev skolepligtig, nemlig med det den 1 Maj 1916 begyndende Skoleaar, havde haft forholdsvis mange Forsømmelser, var der mellem Tiltalte og Lærer S. Madsen af Bederslev Skole, der mente, at adskillige af disse Forsømmelser manglede lovlig Grund, opstaaet et Modsætningsforhold, idet Tiltalte ikke erkendte dette.

I Oktober Maaned 1918 forlangte Tiltalte Barnets Skoleseddel, da han vilde have hende taget ud af Skolen, og da han i den Anledning henvendte sig hos Lærer Madsen den 16 s. M. og under Samtalen var meget ophidset, opfordrede Læreren ham gentagende til at gaa, hvad Tiltalte omsider gjorde efter forinden at have sagt til Lærer Madsen, mod hvem han udstrakte Armen: »Jeg skal Fanden knække mig nok hitte Dem.«

Barnet mødte dog paa Skolen ogsaa efter den Tid, idet det dog af og til forsømte.

Den 28 Januar d. A. modtog Lærer Madsen et, den 25 s. M. dateret Brev fra Tiltalte, hvori denne besværer sig over Madsens Optræden, derunder navnlig at han skal have sagt i Skolebørnenes Paahør, at Tiltaltes Datter var en Løgnerske, og som ender saaledes: »hvilket jeg heller ikke vil finde mig i een Gang til. Hvis min Hensigt hermed skulde være naaet saa slutter jeg, hvis ikke — saa skal jeg dog senere belære Dem om, at jeg er voksen nok til at afvikle eventuelt kommende Ting af samme Slags i rette Tid og paa rette Sted.«

Tiltalte har benægtet saavel ved det i Oktober Maaned f. A. Passerede som ved sine Udtalelser i det fornævnte Brev at have villet fremsætte nogen Trusel om Vold imod Lærer Madsen; efter hans Forklaring fremkom hans fornævnte Udtalelse i Oktober f. A. i Hidsighed og som Følge af, at Lærer Madsen viste ham Døren, og ved sine Udtalelser i Brevet vil han blot have villet sige, at han eventuelt gennem Skolekommissionen eller ved Hjælp af en Sagfører vilde se at komme til sin formentlige Ret overfor Lærer Madsen.

Det kan nu ikke efter det Oplyste antages, at Lærer Madsen har givet Tiltalte Føje til at optræde som sket; det kan navnlig ikke imod Lærer Madsens Benægtelse antages, at han har kaldt Tiltaltes Datter for en Løgnerske; han har kun ved en bestemt Lejlighed, efter at Datteren havde forsømt, spurgt hende, der sagde, at hun havde været syg, om det nu ogsaa var helt rigtigt, da Børn og Voksne havde set hende ude.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes det nu betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved sine ovenomhandlede Udtalelser har tilsigtet at fremsætte nogen Trusel om Vold, og da Udtalelserne ikke heller iøvrigt findes strafbare efter Straffelovens 12te Kapitel, vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 101 er anset med betinget Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, være at forandre.

Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor tillagte Salærer, hvis Størrelse ved Underretten findes passende bestemt til 20 Kr til hver, vil være at afholde af det Offentlige.

Aktor og Defensor for Overretten vil der være at tillægge i Salær hver 30 Kr, hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Nr. 520.

Rigsadvokaten

mod

Albertus Jens Stripp (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1919: Tiltalte Albertus Jens Stripp bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levysøhn og C. A. Olsen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albertus Jens Stripp til Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Albertus Jens Stripp, der tiltales for Tyveri, er født den 11 September 1894 og tidligere betingelsesvis anset ved Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 25 November 1912 efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr tildels § 37, og under Hensyn til midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han den 11 Januar d. A. for ~~Overtrædelse~~ af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918 her ved Retten ~~har~~ vedtaget en Bøde af 200 Kr.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det ~~isvrigt~~ Oplyste er det bevist, at han i Løbet af de sidste 3 Maaneder før den 1 August d. A. har af ituslaaede Varekasser, der beroede paa Kajen eller i ~~aabne~~ Pakhuse i Frihavnen eller i Skibe eller Lægtene, henliggende i nævnte Havn, stjaalet Chemiser, Herresokker, Damestrømper, Konservesdaaser m. m.; af de stjaalne Ting, der under Sagen er vurderet til ialt 70 Kr, maa 5 Par Strømper antages at tilhøre Firmaet Strøyer & Mørck, men isvrigt er det ikke lykkedes at udfinde Ejermændene. Arrestanten, der var Arbejder i Havnen, begik sine Tyverier under sit Arbejde med Losning eller Ladning af Varekasserne.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230 I, jfr midl. Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Tirsdag den 4 November.

Nr. 516.

Rigsadvokaten

mod

Jens Peter Petersen (Def. I Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 September 1919: Arrestanten Jens Peter Pedersen, kaldet Beck, og Arrestantinden Olga Petersen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestantinden med Tvangsarbejde i 8 Maaneder, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nathansen og Bay, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for

Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Pedersen til Højesterets-sagfører I. Kondrup 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Jens Peter Pedersen, kaldet Beck, og Arrestantinden Olga Petersen tiltales for Tyveri, Arrestantinden tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 15 April 1896 og tidligere ved Dom anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 September 1914 efter Straffelovens § 229 IV, jfr § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved nærværende Rets Dom af 26 September 1916 efter Straffelovens § 228, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 1 December 1917 efter Straffelovens § 230 I, jfr midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 24 September 1918 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestantinden er født den 15 December 1885 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 25 Februar 1911 efter Straffelovens § 228, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 22 August 1916 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage, samt senest ved nærværende Rets Dom af 7 August 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr Lov af 1 April 1911 §§ 8 og 11, med Tvangsarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Karen Sofie Petersen, Hansens fraseparerede Hustru, blev den 2 Juli d. A. anholdt efter Paaavisning af Arbejdsmand Jens Daniel Hemmingsen, der sigtede hende for den 29 Juni d. A. om Aftenen, kort forinden eller efter at de ved Beværtningernes Lukketid havde forladt Café »Løkken« i Nyhavn, at have bestjaalet ham for en Portemonnaie, indeholdende bl. a. et Beløb af ca. 40 Kr i rede Penge. Under Sagen erkendte hun ved den paagældende Lejlighed at have været i Selskab med Anmelderen og at have været til Stede ved Tyveriet, som hun imidlertid nægtede at have nogen Del i, idet hun nærmere forklarede, at hun, efter at hun og Anmelderen var kommet ud paa Gaden i Nyhavn, saae, at Arrestanten gik hen ved Anmelderen, og at han derefter kastede en Portemonnaie paa Gaden, som Arrestantinden, der var sammen med dem, straks tog op. Hun forstod, at de havde stjaalet Anmelderens Portemonnaie, og da Arrestanten og Arrestantinden efter Sidstnævntes Forslag ad Store Strandstræde gik henimod St. Annæplads for at dele Pengene, gik hun efter dem og naaede dem paa Hjørnet af Store og Lille Strandstræde, hvor de var i Begreb med at dele Pengene, og hvor Arrestanten, der opgav, at Pungen indeholdt 12 Kr, betalte Arrestantinden 4 Kr heraf og ligeledes tilbød Hansens fraseparerede Hustru 4 Kr, som hun imidlertid nægtede at modtage.

Arrestantinden har tilstaaet at have under de af Hansens Hustru angivne Omstændigheder med Arrestanten deltaget i Tyveriet af en Portemonnaie med Indhold af Penge; hun saae Arrestanten stikke Haanden ned i Anmelderens Bukselomme og stjæle hans Portemonnaie; han kastede den derefter paa Gaden, og hun tog den op og gav ham den; hun kendte ikke vedkommende Mandsperson og ved ikke, hvor meget der var i Pungen, men har som sin Anpart modtaget 4 Kr; hun hørte, at Arrestanten ligeledes tilbød Hansens fraseparerede Hustru 4 Kr, som denne nægtede at modtage.

Arrestanten nægter sig skyldig i det fornævnte Tyveri. Han erkender, at han den omhandlede Aften paa Hjørnet af Store Strandstræde og Lille Strandstræde betalte Arrestantinden 4 Kr og tilbød Hansens Hustru et tilsvarende Beløb, som hun afslog at modtage, men hævder, at han tilbød hende Pengene for Samleje, at disse ikke hidrørte fra Tyveri, og at han paa det paagældende Tidspunkt ikke havde set den Mandsperson, som Hansens fraseparerede Hustru fortalte, at hun om Aftenen havde været sammen med.

Anmelderen har som Vidne forklaret, at han bestemt ved, at hans Portemonnaie ved den anførte Lejlighed er frastjaalet ham, og at den indeholdt i hvert Fald 12 Kr, hvilket Beløb Tiltalen alene omfatter. Derimod ved han ikke, hvem af de i Sagen ommeldte Personer, der har forøvet Tyveriet.

I Henhold til det Oplyste og under Hensyn til Arrestantens Fortid, derunder at han tidligere er overbevist om Lommetyveri, findes det ikke betænkeligt at anse det for bevist, at Arrestanten saaledes som af Arrestantinden og Hansens fraseparerede Hustru har forklaret har frastjaalet Anmelderen den ommeldte — efter Sagens Oplysninger værdiløse — Portemonnaie med deri indeholdte Beløb af i hvert Fald 12 Kr.

Arrestantinden — — —

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten og Arrestantinden være at anse: Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, Arrestantinden efter Straffelovens § 230 I og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr Lov af 1 April 1911 §§ 8 og 11, efter Omstændighederne og for Arrestantindens Vedkommende under et, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestantinden med Tvangsarbejde i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 26 November 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 28.

Onsdag den 5 November.

Nr. 463. Højesteretssagfører I. Kondrup
mod
Osvald Edmund Leon Svane (Def. David),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 August 1919: Arrestanten Osvald Edmund Leon Svane bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Magnussen og Heise, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Bevisligheder maa det anses godtgjort, at Tiltalte har deltaget i de i Dommen under Nr 1—5 og Nr 7 omtalte Tyverier paa en saadan Maade, at han derved forsaavidt har paadraget sig Ansvar som Gerningsmand. Derimod findes det betænkeligt at anse det bevist, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, forsaavidt angaar Tyveriet Nr 6.

Som Følge af det Anførte og da der efter det Oplyste maa gaas ud fra, at de 6 førstnævnte Tyverier er begaaet indbrudsvis, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri.

Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Osvald Edmund Leon Svane bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler Tiltalte til Højesterets sagsførerne I. Kondrup og David 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Osvald Edmund Leon Svane, der tiltales for Tyveri, er født den 15 Oktober 1890 og tidligere anset blandt andet: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Februar 1909 efter Straffelovens § 228, jfr midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Højesterets Dom af 22 November 1912 efter Straffelovens § 230, 1 Stk, og efter § 230, 2 Stk, jfr § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Højesterets Dom af 27 August 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

1. Den 17 December f. A. lod Kunstsmedemester Christian Christensen anmelde, at der i Tiden fra den 16 December Kl. 5^{3/4} Eft. til den 17 s. M. Kl. 6^{1/2} Form. var frastjaalet ham nogle Dirke og Nøgler, der havde beroet frit fremme i hans Værksted, Fælledvej 19, Stuen. Efter det Oplyste maa Tyven antages at have skaffet sig Adgang til Gerningsstedet ved Indstigning gennem et Vindue.

Den 4 Januar d. A. blev der paa Bunden af en Skorsten i Kælderen til den Ejendom, hvor Arrestanten boede, fundet en Pakke indeholdende forskellige Koster, hvoriblandt 6 Dirke og 2 Nøgler, der af Smedemester Christensen er genkendt som ham tilhørende og ham frastjaalne.

Ved den efter Arrestantens Anholdelse under Sagen foretagne Visitation i hans Lejlighed fandtes endvidere en Dirk, der ligeledes er genkendt af Christensen som ham frastjaalet. Endelig fandtes der hos en Person ved Navn Bouri Valton Hansen, der har været arresteret under Sagen, men for hvis Vedkommende denne er sluttet uden Tiltale, yderligere en Dirk, der af Christensen er genkendt som ham frastjaalet; om denne Dirk har Bouri Hansen forklaret, at han har fundet den i Porten til den Ejendom, hvor Arrestanten boede.

Smedemester Christensen har bekræftet sin Forklaring med Ed, og Rigtigheden af hans Forklaring angaaende Identiteten af de ommeldte Koster, der er vurderet til ialt 15 Kr, er bekræftet ved den af Christensens Værkfører, Rudolf Reusch, afgivne edelige Forklaring.

Arrestanten, der under Sagen har nægtet sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt, har særlig nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, idet han ikke vil kende noget til de ommeldte under Sagen tilstedekomne Dirke og Nøgler. Han har erkendt, at han fra sin Lejlighed har haft uhindret Adgang til Kælderen, i hvilken Pakken med forskellige Koster som anført beroede, men nægtet, at han har anbragt Pakken i Skorstenen. Med Hensyn til den i hans Lejlighed forefundne Dirk, der særskilt er vurderet til 2 Kr, har han forklaret, at den maatte være bragt til Lejligheden af en tidligere Arbejdsammerat, som han havde givet Lov til at sove der. Om denne Kammerat forklarede Arrestanten til at begynde med vedholdende, at han hed Victor, uden at Arrestanten

kendte hans Efternavn, men senere har Arrestanten ændret denne Forklaring derhen, at Kammeraten er identisk med en Person ved Navn Thorvald Peter Christian Andersen, der samtidig med Arrestanten sad arresteret her ved Retten i en anden Sag.

Andersen har imidlertid benægtet at have bragt nogetsomhelst til Arrestantens Bopæl, ligesom han har benægtet, at det mellem ham og Arrestanten har været aftalt, at han skulde dele Logis med Arrestanten.

2. Den 30 December f. A. anmeldte Frk. Ida Hjermind, at der samme Eftermiddag i Tiden fra Kl. 5—6 ved Indbrud i hendes Lejlighed, Ægirs-gade 60, Stuen, var stjaalet forskellige nærmere betegnede Smykker og andre Effekter, der beroede i uafaaesede Gemmer i Lejligheden, til hvilken Tyven efter det Oplyste maa antages at have skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue. Ifølge den af Frk. Hjermind afgivne Forklaring var der yderligere ved Tyveriet stjaalet 7 Kr 50 Øre fra Lejlighedens Gasautomat, der var opbrudt.

En Del af de ved Tyveriet stjaalne Koster, Smykker, Skeer, en Gaf-fel, Sølvknapper, en Urkæde, en Kam, en Taske og en Pung, er fundet i Pakken, der som anført beroede i Skorstenen i Kælderen til Ejendommen, hvor Arrestanten boede. De saaledes under Sagen tilstedekomne Koster, der er vurderet til ialt 200 Kr, tilhørte dels Anmelderinden, dels dennes sammen med hende boende Søster, Concordia Hjermind, der begge har genkendt Kosterne som stjaalet ved den omhandlede Lejlighed og bekræftet deres Forklaringer med Ed.

Yderligere har et under Sagen ført Vidne, Fru Vilhelmine Jensen, edelig bekræftet, at de tilstedekomne Koster er Anmelderinden og hendes nævnte Søster tilhørende.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i Tyveriet og vil ikke kende noget til de tilstedekomne Effekter.

3. Ifølge den af Agent Christen Munke afgivne Anmeldelse og be-edigede Vidneforklaring er der i Tiden fra den 31 December f. A. Kl 2½ Eft. indtil den 1 Januar d. A. Kl. ca. 1 Form. stjaalet Beklædningsgen-stande, et Armbaad, en Barbermaskine, en Barberkniv, ca. 17 à 19 Kr i rede Penge m. m. fra hans i Ejendommen Vesselsgade 6, Stuen, væ-rende Lejlighed, til hvilken Tyven maatte antages at have skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue. Det Stjaalne havde beroet dels frit fremme, dels i Skabe, Skuffer og andre Gemmer.

I den ommeldte i Skorstenen fundne Pakke fandtes Knive, en Barber-maskine og andre Rekvisitter til Barbering samt et Armbaad, en Broche og en Lommelampe, hvilke Koster, der er vurderet til ialt 10 Kr, er genkendt som stjaalne ved det af ham anmeldte Tyveri.

Fornævnte Bouri Valton Hansen fandtes endvidere i Besiddelse af en Pung, der af Anmelderen er genkendt som tilhørende hans Søn, Hand-delslærling Carl Munke, og stjaalet ved samme Tyveri.

Carl Munke har genkendt Pungen, der er vurderet til 3 Kr, som ham tilhørende og ham frastjaalet.

Saa vel Agent Munke som Carl Munke, hvilken sidste har bekræftet sin Forklaring med Ed, har paa efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort deres Ejendomsret til Kosterne.

Arrestanten har nægtet at kende noget til Kosterne, der fandtes i Skorstenen.

Med Hensyn til den Carl Munke tilhørende Pung forklarede Bouri Valton Hansen til at begynde med, at han havde købt den af en Person, hvis Navn Arrestanten kendte. Arrestanten, der nægtede at kende noget til Pungen, forklarede, efter at Hansen havde afgivet Signalement paa Sælgeren, at denne var identisk med »Victor«. Senere har imidlertid saavel Arrestanten som Hansen forklaret, at det er Arrestanten, som har afhændet Pungen til Hansen, og Arrestanten har derefter forklaret, at han havde købt Pungen af den som Victor betegnede Person, der ikke fortalte, hvorfra han havde Pungen.

4. Ifølge den af Grosserer Edvard Storr afgivne Anmeldelse og Forklaring er der den 2 Januar d. A. i Tiden fra Kl. ca. 4,50 til ca. 5½ Eft. frastjaalet ham Beklædningsgenstande, Gafler m. m., der beroede i uafaaesede Gemmer i hans aflaaesede Lejlighed, Dosseringen 14, Stuen, til hvilken Tyven antages at have skaffet sig Adgang ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaeset Dør.

Ved Visitationen i Arrestantens Logis fandtes et til 50 Kr vurderet Jakkesæt, der af Anmelderen er genkendt som et af de ham frastjaaalne. Anmelderen har bekræftet sin Forklaring med Ed og paa efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Jakkesættet.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i Tyveriet og forklaret, at han den Eftermiddag, det er begaaet, var paa Besøg i en Ejendom i Larsbjørnstræde; Enkefru Bertha Sørensen og Fru Alfrida Larsen har som Vidner forklaret, at Arrestanten den paagældende Eftermiddag besøgte dem i Larsbjørnstræde, antagelig fra Kl. 5,20 à 5,25 indtil Kl. ca. 11.

Med Hensyn til det i hans Lejlighed fundne, fra Tyveriet hidrørende Jakkesæt har Arrestanten forklaret, at det er den af ham som »Victor« betegnede Person, om hvem han senere har forklaret, at han er identisk med Thorvald Peter Christian Andersen, der har ført det hjem i hans Lejlighed.

5. Den 3 Januar d. A. anmeldte Agent Hans Peter Hansen, at der samme Dags Eft. mellem Kl. 5 og 5½ var frastjaalet ham Beklædningsgenstande, Smykker, en Kuffert m. m., hvilke Koster havde beroet dels frit fremme, dels i uafaaesede Gemmer i hans Lejlighed, Henrik Rungs Gade 23, Stuen, til hvilken Tyven efter det ved Polituundersøgelsen Oplyste maa antages at have skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue.

Ved Visitationen i Arrestantens Lejlighed fandtes under Tæppet paa den af Arrestanten som Sengested benyttede Divan 2 Kæder og et Armbaand, hvilke Koster, der er vurderede til 30 Kr, er genkendt af Anmelderen og dennes Hustru som dem tilhørende og stjaalne ved den omhandlede Lejlighed.

Ved Visitationen fandtes endvidere i den i Arrestantens Lejlighed henstaaende Kakkellovn et forbrændt Kuffertbeslag, om hvilket Anmelderen og hans Hustru har forklaret, at det er af ganske samme Type som det til den stjaalne Kuffert hørende.

Arrestanten har nægtet at kende noget til de paa hans Divan fundne Koster og har med Hensyn til Kuffertbeslaget, der er værdiløst, forklaret, at det hører til en Kuffert, der af den først som »Victor« betegnede Person blev bragt til hans Lejlighed.

Efter det Foreliggende findes det ikke tilstrækkeligt bevist, at Beslaget hidrører fra den stjaalne Kuffert.

Endvidere er der kommet tilstede under Sagen et til 75 Kr vurderet, den 3 Januar d. A. pantsat Jaketsæt, der af Anmelderen og dennes Hustru er genkendt som Anmelderen tilhørende og denne frastjaalet. Arrestanten har nægtet at kende noget til dette Jaketsæt, og Ekspeditricen, der ved Pantsætningen belaaente Klædningen, har som Vidne forklaret, at Arrestanten ikke er identisk med Pantsætteren, om hvem der ikke er tilvejebragt nærmere Oplysning under Sagen.

6. Den 3 Januar d. A. anmeldte Fru Anna Kirkegaard Nielsen, at der samme Dags Eftermiddag i Tiden fra Kl. 7—9 var frastjaalet hende et Par Støvler samt nogle Cigaretter og Cerutter, hvorhos hendes Logerende, Sadelmager Svend Christiansen, anmeldte, at der ved samme Lejlighed var frastjaalet ham nogle Beklædningsgenstande, hvøriblandt et Par Støvler med løse Platfodsindlæg. Fru Nielsen anmeldte senere, at der ved Tyveriet yderligere var frastjaalet hende Haandklæder og Lagner. Det Stjaalne havde beroet dels frit fremme, dels i uafaaaset Gemme, dels i et afaaaset Klædeskab, som fandtes opbrudt, i Anmelderindens Lejlighed, Sofievej 16, Stuen, til hvilken Tyven havde skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue.

Ved Visitationen i Arrestantens Lejlighed fandtes i Kakkellovnen sammen med det foran ommeldte Kuffertbeslag et noget forbrændt Platfodsindlæg, om hvilket Sadelmager Christiansen har forklaret, at det er af Facon og Størrelse som de ham frastjaalne. Skomager Jens Hansen har derhos som Vidne forklaret, at han engang i 1918 har solgt Sadelmager Christiansen et Sæt Platfodsindlæg af Facon og Størrelse som det tilstedekomne.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i Tyveriet, har nægtet at kende noget til det tilstedekomne Platfodsindlæg, og efer det Foreliggende findes det ikke bevist, at Platfodsindlægget hidrører fra det omhandlede Tyveri.

7. Ifølge den af Rejsende Carl Jensen afgivne Anmeldelse og edelige Vidneforklaring er der den 4 Januar d. A. i Tiden fra Kl. ca. 6 til ca. 7¹/₄ Eft. fra hans Lejlighed, Vinkelvej 21, Stuen, til hvilken Tyven havde skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, stjaalet Beklædningsgenstande, Cigarer og 2 Kr 70 Øre i rede Penge. Det Stjaalne berøede dels frit fremme, dels i et afaaaset Klædeskab, hvis Nøgle sad i Laasen.

Ved Visitationen i Arrestantens Lejlighed fandtes en Overfrakke, en Kjole og Vest, en Smoking og en Vest, en Jaket og en Vest, 2 Navneskjolde, et Skrædermærke samt et Par Handsker, hvilke Koster alle er genkendte af Anmelderen som stjaalne ved det omhandlede Tyveri. En Del af Kosterne tilhørte Anmelderens Søn, Assistent Carl Victor Jensen, der har genkendt de ham tilhørende Koster, hvorhos

han har genkendt de fleste af de øvrige Koster som Anmelderen tilhørende.

Ved Visitationen fandtes fremdeles en Laaneseddel paa en Frakke, der er kommet tilstede under Sagen og genkendt af Anmelderen og dennes Søn som stjaalen ved den omhandlede Lejlighed.

Endelig er ved Visitationen fundet en Kasse Cigarer, om hvilke Anmelderen og dennes Søn har forklaret, at den er af samme Mærke som de ved Tyveriet stjaalne Cigarer.

Det er bl. a. ved Arrestantens egen Erkendelse oplyst, at han har pantsat Overfrakken efter den i hans Lejlighed fundne Laaneseddel, idet han overfor Pantelaaneren foregav, at Frakken tilhørte hans Broder.

Med Hensyn til samtlige de ommeldte Koster, der er vurderet til ialt 275 Kr, har Arrestanten forklaret, at de maa være blevet bragt til hans Lejlighed af den ham først som »Victor« betegnede Person, idet han særlig angaaende Frakken, han erkender at have pantsat, har forklaret, at han efter »Victor«s Anmodning pantsatte Frakken for denne.

Endelig er under Sagen kommet til Stede en den 4 Januar d. A. Kl. 7³/₄ Eft. pantsat Overfrakke, der af Anmelderen og dennes Søn er genkendt som førstnævnte tilhørende og denne frastjaalet. Arrestanten har nægtet, at han har pantsat denne Frakke.

Pantelaaner Hans Larsen, hos hvem Frakken var pantsat, har imidlertid som Vidne forklaret, at Pantsætteren var skæggløs som Arrestanten og lignede denne i Højde og Statur, og den paa Laanekontoret ansatte Frøken Anna Thomsen forklarede, at hun troer, at Arrestanten er identisk med Pantsætteren, uden at hun dog er saa sikker i sin Sag, at hun tør aflægge Ed derpaa.

Et af de i Arrestantens Lejlighed som anført fundne Navneskjolde er endvidere af Anmelderen genkendt som hørende til den sidst omhandlede Frakke, og herefter maa det antages tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Frakken, der er vurderet til 75 Kr.

Med Hensyn til den ommeldte i Arrestantens Lejlighed fundne Kasse Cigarer findes det under Hensyn til, at den er fundet sammen med en Mængde fra dette Tyveri hidrørende Koster, ubetænkeligt at gaa ud fra, at den er frakommet Anmelderen ved Tyveriet.

Arrestanten har vedholdende nægtet at have nogen Del i dette Tyveri, og Arbejdsmændene Knud Berthelsen og Henry Petersen, der begge er straffede for Tyveri, har som Vidner forklaret, at de den 4 Januar d. A. i Tiden fra Kl. ca. 5¹/₂ til ca. 7¹/₂ Eft. var sammen med Arrestanten, og nægtet at kende noget til Tyveriet.

Medens det efter alt det Foreliggende mod Arrestantens Benægtelse ikke findes bevist, at han alene eller i Forening med Andre har forøvet de under Sagen omhandlede Tyverier, findes det uden Betænkelighed at anse Arrestanten som skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til de af de under Forholdene Nr 1, 3, 4, 5 og 7 omhandlede Koster, med Hensyn til hvilke det efter det Anførte maa anses for oplyst, at de har været i Arrestantens Besiddelse, i hvilken Henseende det kommer i Betragtning, at Arrestanten ikke har kunnet godtgøre Hjemmel for sin Besiddelse, at Arrestanten under Sagen har afgivet

løgnagtige og vaklende Forklaringer, samt at Arrestanten er en tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241 I være at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Torsdag den 6 November.

Nr. 62. **Ministeren for offentlige Arbejder** (den kst. Kammeradvokat)

mod

Kroejer Jens Lassen Kristensen (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Statens Pligt til at erstatte Indstævnte en ved Gennemgravningen af en Klit forvoldt Skade ved Oversvømmelse m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1918: Indstævnte, Ministeren for offentlige Arbejder, bør til Citanten, Kroejer Jens Lassen Kristensen af Nymindegab, betale 2600 Kr med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 16 April 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 500 Kr. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Som nævnt i den indankede Dom er Gennemgravningen af Holmlands Klit sket i Henhold til Lov Nr 44 af 23 Februar 1915, og der ses hverken i denne Lov eller iøvrigt at være nogen Hjemmel for at paalægge Staten en retlig Pligt til at erstatte den Skade, som Kontraappellanten med Hensyn til de ham tilhørende Engstykker har lidt ved Stormfloden i Februar 1916 og muligvis fremtidig vil lide ved Tilsanding og ved Overskyning under Højbjergningen. Herefter vil Hovedappellanten i Overensstemmelse med sin Paastand være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Ministeren for offentlige Arbejder, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Kroejer Jens Lassen Kristensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Citanten, Kroejer Jens Lassen Kristensen af Nymindegab, anbragt Følgende:

I Aaret 1900 erhvervede han fra sin Fader den Øst for Nymindestrømmen ved Ringkøbing Fjord beliggende Nymindegab Kro med Jorder og Tilliggender.

Saavel for hans som ogsaa for andre lavt liggende Engarealer, Fjordkysten rundt, medførte allerede den Gennemgravning af Holmlands Klit, som Staten i 1910 lod foretage ved Hvide Sande, betydelig Skade, hvorfor Staten har givet nogen Erstatning.

Ved Lov Nr 44 af 23 Februar 1915 bemyndigedes imidlertid Ministeren for offentlige Arbejder til at lade foretage en Lukning af Hvide Sande samt til i Forbindelse dermed at tilvejebringe et midlertidigt Løb mellem Vesterhavet og Ringkøbing Fjord ved Gennemgravning paa et Sted i Nærheden af »Gødelen«.

Den Gennemgravning af Holmlands Klit, som Staten i Henhold her til lod foretage, og som blev udført i 1915, kom til at ligge lige over for Ctantens Eng, beliggende paa Matr. Nr 5 b og 5 mm af Præstegaarden Hennegaards Øde.

Ved en Stormflod den 17 Februar 1916 blev nu store Dele af bemeldte Citanten tilhørende Eng overskyldet af Havvand og tilsandet.

Citanten har nu herunder Sagen under Henvisning til afgivne Vidneforklaringer og et optaget Skøn paastaet Indstævnte, Ministeren for offentlige Arbejder, tilpligtet i Erstatning for den den ham tilhørende Engstrækning ved fornævnte Stormflod overgaaede Ødelæggelse, der maa anses som en som uundgaaelig forudset Følge af den nysnævnte, af Staten foretagne Gennemgravning af Holmlands Klit ved Gødelen, at betale ham 10.710 Kr, nemlig 7560 Kr paa Grund af den skete Tilsanding, 550 Kr som Erstatning for bortskyllet Land og 2600 Kr som Erstatning for Vanskeligheden ved Bjergningen af det paa den ikke tilsandede Del af Engstykket voksende Hø og paa Grund af den nærliggende Mulighed for yderligere Tilsanding, hvortil kommer Udgifter til Landinspektør og Sagfører: 548 Kr 83 Øre, eller ialt 11.258 Kr 83 Øre.

Af sidstnævnte Beløb paastaar Citanten sig derhos tilkendt Renter 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 16 April 1918, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for ham under Sagen.

Indstævnte hævder, at Erstatningskravet mangler ethvert Grundlag, da den omhandlede Gennemgravning ved Gødelen er en retmæssig, med Lovhjemmel truffet Foranstaltning i det Offentliges Interesse.

Der maa nu gives Indstævnte Medhold i, at Statens Anlæg af Udløbet ved Gødelen har været retmæssigt, og at der som Følge heraf ikke kan paahvile Staten nogen Erstatningspligt for den Skade, der er tilføjet Citantens Engstrækning ved en saadan ekstraordinær Naturbegivenhed som Stormfloden den 17 Februar 1916. Der vil herefter

ikke kunne tilkendes Citanten de af ham for Engens Tilsanding og for borskylllet Land forlangte Beløb af henholdsvis 7560 Kr og 550 Kr.

Men da det af det afholdte Skøn fremgaar, at der ved Anlægget af det nævnte Udløb er tilvejebragt en vedvarende og udover det sædvanlige gaaende Ulempe for Citanten, idet det ikke tilsandede Engstykke paa Grund af den ved Gødel Kanalen skabte direkte Adgang til det aabne Hav stadig er udsat for Ødelæggelse ved Overskylning med Sand, og at Bjergningen af det paa Engstykket voksende Hø vil blive i høj Grad usikker og besværliggjort, fordi Engen med stærke vestlige Vinde pludselig kan blive overskyllt, hvilken Ulempe og den Citanten herved tilføjede Skade ved Skønnet er vurderet til 2600 Kr, og da der ikke kan tages Hensyn til den af Indstævnte fremsatte Indsigelse, at der ikke kan tilkomme Citanten nogen Erstatning, fordi han ikke er i lovlig Besiddelse af det paagældende Engstykke, som han skal have indvundet ved Inddæmning, idet det af det under Sagen fremlagte Situationskort fremgaar, at det Engstykke, som her omhandles, efter Matrikulkortet ligger indenfor Grænserne af Citantens Ejendom, findes Indstævnte — der ikke har fremsat nogen Indsigelse mod, at dette Beløb er inddraget under det som Erstatning for Ødelæggelsen ved Stormfloden paastævnte Beløb, — at maatte tilpligtes at betale Citanten nævnte Beløb med Renter som paastaaet samt Sagens Omkostninger, som under Hensyn til de betydelige Udgifter, Citanten har haft ved at konstatere Skaden og dennes Omfang, findes at kunne fastsættes til 500 Kr.

Tirsdag den 11 November.

Nr. 181. Højesteretssagfører Harboe
m o d

Conrad Johan Christian Wengel (Def. Bülow) og Siegfred David Nathan (Def. Stein),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1919: Arrestanterne Conrad Johan Christian Wengel, Siegfred David Nathan, Søren Kristian Petersen og Sofus Arthur Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Wengel i 3 Aar, Nathan i 4 Aar, Søren Kristian Petersen og Sofus Arthur Petersen hver især i 1 Aar. I Erstatning betaler de som følger:

Arrestanten Sofus Arthur Petersen:	
til Cykelhandler Frederik Ferdinand Christensen	Kr 492,45
Arrestanten Nathan:	
til Købmand Carl F. Petersen, Odense	— 300,00
— Gæstgiver Niels Bach, Randers	— 16,00
— Kelner Kai Larsen, Korsør	— 40,00

til Gæstgiver A. Johansen, Randers	Kr	32,00
— forhenværende Gasværksskasserer O. V. Hertz, Randers ..	—	32,00
— Hotelejer Albert Jensen, Grenaa	—	32,00
— Frk. Poulina Mathilde Lillelund, Nyborg	—	8,00
— Fru Anna Bonde Hansen, Kerteminde	—	34,00
— Restauratør Kristen Jensen Christiansen, Louisenlund ..	—	34,00
— Købmand Ejner Jørgensen, Bogense	—	300,00
— St. Josephs Hospital, Randers	—	500,00
— Hotelejer Johs. Christensen, Viborg	—	24,00
— Restauratør Carl Møller, Viborg	—	24,00
— Købmand Marturin Gregersen, Viborg	—	24,00
— Bagermester V. L. Hogrebe, Viborg	—	33,60
— Hotelejer Joh. Sørensen, Viborg	—	24,00
— Vaskeriejerske Mette Marie Mogensen, Struer	—	33,60
— Vaskeriejerske Mathilde Emilie Jørgensen, Struer	—	16,80
— Konditor M. C. Nielsen Holleris, Struer	—	17,00
— Bager Th. Larsen, Thisted	—	34,00
Arrestanterne Nathan og Søren Kristian Petersen in solidum:		
til Aktieselskabet »Macksmar«	—	6991,20
— Hotelejer Niels Jensen, Esbjerg	—	90,00
Arrestanterne Nathan, Søren Kristian Petersen og Wengel in solidum:		
til Aktieselskabet August Christensen & Co.	—	15.827,49

Saa betaler Arrestanterne in solidum Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Overretssagfører Bay, 400 Kr, Arrestanten Nathans Defensor, Overretssagfører Bang, 200 Kr og Arrestanterne Kristian og Arthur Petersens Defensor, Overretssagfører Becker, 200 Kr, dog saaledes, at Arrestanten Wengel, der selv har sørget for sit Forsvar, ikke deltager i Udredelsen af Salærerne til de beskikkede Defensorer, og iøvrigt saaledes, at Arrestanten Wengel ikke betaler over $\frac{2}{8}$, Arrestanten Nathan ikke over $\frac{5}{8}$, Arrestanten Kristian Petersen og Arrestanten Arthur Petersen hver ikke over $\frac{3}{8}$ af Omkostningernes samlede Beløb. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Reassumptionsforhør har Søren Christian Petersen blandt andet tilbagekaldt den af ham senest afgivne Forklaring om Tiltalte Wengels Delagtighed i de under VI omhandlede Bedragerier og Falsknerier og har erklæret, at hans oprindelige Forklaring herom er den rette. Dette findes imidlertid at være uden Betydning for Sagens Afgørelse.

I Henhold til de i Dommen, forsaauidt angaar de Tiltalte Nathan og Wengel, anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at

for Tiltalte Nathans Vedkommende maa Straffelovens § 251 delvis jævnføres med § 46,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Conrad Johan Christian Wengel og Siegfred David Nathan, En for Begge og Begge for En, til Højesteretsfører Harboe 800 Kroner, Tiltalte Nathan til Højesteretssagfører Stein 600 Kroner, og Tiltalte Wengel til Højesteretssagfører Bülow 600 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Conrad Johan Christian Wengel, Siegfred David Nathan, Søren Kristian Petersen og Sofus Arthur Petersen tiltales for Bedrageri og Falsk, Sidstnævnte tillige for Tyveri.

Arrestanten Wengel er født den 27 September 1864 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 April 1905 efter Straffelovens § 146, jfr § 52, §§ 251 og 257, samt § 274, jfr § 268, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I August 1909 blev han sat under Tiltale her ved Retten for Bedrageri, men Aktionsordren blev tilbagekaldt og Sagen hævet ved Rettens Dom af 23 Oktober samme Aar.

Endvidere har han i 1912 og i Februar 1915 ved et af Rettens Kriminalkammer været sigtet henholdsvis for Bedrageri og for Falsk og Bedrageri, under den sidste af disse Sager, under hvilken han var arresteret fra den 10 Februar til den 20 Februar 1915, tilstod han sig skyldig i Falsk. Begge Sagerne sluttedes uden Tiltale.

Arrestanten Nathan er født den 3 Maj 1882 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 April 1916 efter Straffelovens § 228, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Fra den 21 Juni til den 3 Juli 1917 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkammer, sigtet for Bedrageri og falsk Anmeldelse, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Arrestanten Søren Kristian Petersen er født den 4 Marts 1897 og ikke fundet forhen straffet ved Dom.

Arrestanten Sofus Arthur Petersen er født den 8 Februar 1887 og anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 20 December 1915 efter Straffelovens §§ 228 og 275, jfr § 268, sammenholdt med Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 17 September*) 1917 efter Straffelovens § 251, jfr § 58, saaledes at Varetægtsarresten traadte i Stedet for Straf.

*) Skal være November.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I 1 Maj Maaned 1917 overgav Arrestanten Nathan Sadelmagermester Niels Petersen til Udligning af et Mellemværende med denne en den 25 Maj 1917 udstedt af Nathan paa »C. W. Madsen, Randers, Raadhusstræde« til Nathans egen Ordre trukken 3 Maaneders Veksel, stor 650 Kr paa Forsiden forsynet med Acceptpaategningen »C. W. Madsen«, og samtidig overgav han Petersen en af et Oplysningsbureau afgivet, den 22 Maj 1917 dateret »Oplysning« paa Skræder- og Herreekviperingshandler C. W. Madsen, Raadhusstræde Nr 15, Randers, idet han efter Petersens Forklaring, hvis Rigtighed Nathan ikke har villet bestride, udtalte, at Petersen paa Oplysningen kunde se, at Acceptanten var god nok. Petersen diskonterede Vekslen i Hellerup Bank, som indløste den i Tillid til den foreviste Oplysning om C. V. Madsen.

Nogle Dage senere overgav Nathan Petersen en anden af Nathan til egen Ordre udstedt, den 16 Maj 1917 dateret Veksel pr. 15 August samme Aar betalbar Handelsbanken, Randers, trukket paa »C. W. Madsen, Randers, Raadhusstræde« og ligesom den første Veksel paa Forsiden forsynet med Navnet »C. W. Madsen« som Acceptant. Ogsaa denne sidste Veksel fik Petersen diskonteret i Hellerup Bank.

Da det imidlertid for Banken blev oplyst, at det ikke var C. V. Madsen i Randers, hvis fulde Navn er Christian Vilhelm Madsen, som havde accepteret Vekslerne, reklamerede Banken overfor Nathan, som derefter den 24 Juli, 30 Juli og 25 August efterhaanden tilvejebragte Dækning for Vekselbeløbene.

Med Hensyn til Benyttelsen af Navnet »C. W. Madsen« som Acceptant paa de nævnte to Veksler er det under Sagen oplyst, at Nathan havde formaaet den senere for Forsøg paa Bedrageri straffede Carl Villy Bork Madsen, der er Søn af ovennævnte C. V. Madsen, og som i Maj 1917 boede og i længere Tid havde boet i Hørve paa Sjælland, til at skrive Acceptpaategningen paa Vekslerne, der iøvrigt er udfyldt og underskrevet af Nathan. Efter Bork Madsens Forklaring blev Acceptpaategningerne paaført Vekslerne — af hvilke den paa de 375 Kr var en ren Tjenesteveksel og den paa 650 Kr enten en Tjenesteveksel eller udstedt som Led i en pro forma Transaktion — inden Vekslerne endnu var fuldt udfærdiget. Bork Madsen, der plejer at underskrive sig »Villy Madsen«, har endvidere forklaret, at Nathan udtrykkelig bad ham acceptere med Navnet »C. V. Madsen«, hvilket han gik ind paa uden at have Forstaaelsen af, at der tilsigtedes noget Ulovligt; Nathan har derimod benægtet at have anmodet Villy Bork Madsen om at acceptere med Navnet »C. W. Madsen« og vil kun have anmodet ham om at skrive »hele sit Navn«. Han har erkendt, at han til Niels Petersen sagde, at han havde faaet Vekslerne i Betaling af »Fabrikant C. V. Madsen, Randers«. Han erkender at have indhentet og til Petersen afgivet Oplysninger om C. V. Madsen i Randers, men har ikke des mindre benægtet at have haft til Hensigt overfor Petersen at udgive Herreekviperingshandler C. V. Madsen i Randers som Acceptant af Vekslerne. Efter det Oplyste findes det imidlertid uden Betænelighed at antage, at Arrestanten ved Benyttelsen af Navnet C. V. Madsen som Trassat og Acceptant allerede ved Vekslernes Udfærdigelse har tilsigtet at søge dem

omsat i Herreekviperingshandler Madsens Navn, og at han overfor Petersen har udført denne Hensigt. Arrestantens Forhold med Hensyn til Vekslerne vil efter Omstændighederne være at tilregne ham som Falsk efter Straffelovens § 269.

II. I Juli 1917 overtog Nathan en af ovennævnte Sadelmager Niels Petersen i Hellerup drevet Virksomhed med Fabrikation af Briketter. Arrestanten betalte intet Vederlag for Overtagelsen, men refunderede forud betalt Husleje for de Kælderlokaler, i hvilke Fabrikationen fandt Sted, og skulde betale Petersen for en Del Slagger og Tørv, som han overtog, efterhaanden som han forbrugte dette Materiale. Petersen har forklaret, at der laa Slagger og Tørv for ca. 500 Kr, og at Nathan formentlig kun har betalt 50 Kr for Materialet. Efter det Oplyste har Virksomheden kun været drevet i ringe Omfang af Nathan, der har forklaret, at han drev Fabrikationen fra Midten af Juli til midt i August, og at han antager i denne Tid at have ekspederet ialt en halv Snes Ordre. I Midten af August solgte han efter sin Forklaring sin Beholdning paa ca. 25.000 Stkr. Briketter til en Agent Møller for 500 Kr, hvoraf han dog kun vil have modtaget de 100 Kr.

Fra Slutningen af Juli til Midten af September har Arrestanten Nathan ladet ovennævnte Bork Madsen, Arrestanten Kristian Petersen og en Person ved Navn Bernhard Petersen*) som Agenter berejse Provinsen og optage Bestillingsordrer for Briketter at levere af »Hellerup Briketfabrik«, saaledes at Agenterne ved Bestillingens Modtagelse krævede og fik Betaling for Halvdelen af det bestilte Parti Briketter, hvorom der mellem Agenten og Kunden oprettedes en Slutseddel, og senere tilsendtes Kunden Kvittering fra Forretningens »Hovedkontor«, Arrestantens Nathans Bopæl i Valby. Arrestanten, der som Regel modtog de til Agenterne indbetalte Beløb med Fradrag af Agenternes Provision og Rejseudgifter, undlod imidlertid at levere Briketterne og holdt Kunderne hen med forskellige Udflugter, indtil de tabte Taalmodigheden og anmeldte Forholdet til Politiet. Under Sagen foreligger der Anmeldelse fra 27 Personer, der saaledes har bestilt og forskudsvis betalt ialt 1857 Kr 10 Øre for Briketter, som de ikke har modtaget, og Arrestanten har erkendt, at han ikke blot i disse, men ogsaa i adskillige andre Tilfælde under tilsvarende Omstændigheder, har modtaget Forskud uden at opfylde sine Forpligtelser. De indkomne Beløb har han efter sin Forklaring anvendt til at holde Virksomheden i Gang, men nærmere Oplysninger herom foreligger ikke. Han har villet gøre gældende, at han baade har haft til Hensigt at opfylde sine Forpligtelser, og at han har haft Udsigt til at kunne dette, men efter det Foreliggende kan der ingen Tvivl være om, at Arrestanten — om det end ikke kan anses bevist, at han har været uden Hensigt til at levere — dog har maatte indse, at han ikke vilde være i Stand dertil. Hans heromhandlede Forhold vil herefter være at tilregne ham som svigagtigt efter Straffelovens § 257.

Tiltalen omfatter ikke Arrestanten Kristian Petersens Deltagelse i dette Forhold.

*) Skal være Nielsen.

III.

IV. I Midten af August 1917 tilbød Arrestanten Nathan Skibsreder Henckel i Kalundborg 3 Tromler Benzin for en Pris af 1950 Kr. Beløbet blev den 18 August af Henckels Assistent, Landgreen, betalt til Nathan, men Benzinen blev ikke leveret, og efter at Henckel gennem Redaktør Viggo Wolthers-Nielsen havde truet Nathan med Politianmeldelse, tilbagebetalte Nathan Henckel i Begyndelsen af September Beløbet ved Hjælp af Penge, som han havde indvundet ved det nedenfor under V omtalte Bedrageri.

Angaaende dette Forhold foreligger følgende nærmere Oplysninger.

Landgreen indfandt sig den 18 August paa Nathans Kontor for at afhente Benzinen, men Nathan sagde, at den beroede paa Briketfabrikens Plads i Hellerup; han tilføjede, at Landgreen godt kunde betale Pengene med det samme, og at Arrestanten Arthur Petersen, der befandt sig paa Kontoret, kunde følge med og udlevere Benzinen. I Tillid hertil betalte Landgreen de 1950 Kr, men da han sammen med Arthur Petersen kom til Hellerup, fandtes der ingen Benzin, og da han straks derefter paany indfandt sig hos Nathan, var denne ikke at formaa til at betale Pengene tilbage og erklærede, at han var ligeglad, hvem der fik Benzinen. Landgreen var fremdeles af den Formening, at Nathan virkelig havde Benzin, og nogle Dage senere viste Nathan ham nogle Papirer fra J. J. Jørgensen, Horsens, angaaende 3 Tromler Benzin og en Kvittering fra Jørgensen for, at denne havde modtaget — efter Landgreens Forklaring — 1750 Kr.

Wolthers-Nielsen har forklaret, at Nathan, da Wolthers-Nielsen paa Henckels Vegne henvendte sig til ham for at faa Sagen ordnet, foreviste ham en Korrespondance med Fabrikant J. J. Jørgensen, Horsens, og viste ham en Kvittering for, at Jørgensen af Nathan havde modtaget 1700 Kr for 3 Tromler Benzin, der laa i Randers og skulde være afsendt til København. Nathan opgav, at J. J. Jørgensen var et gammelt Firma i Horsens, og at de »3 J'er« var kendt over hele Jylland.

Nathan har forklaret, at han af »J. J. Jørgensen, Horsens«, med hvem han havde korresponderet i ca. 14 Dage, men som forøvrigt var ham ganske ubekendt, havde faaet Tilbud om de 3 Tromler Benzin, som han derefter solgte til Henckel; han hævder, at han forinden han modtog de 1950 Kr af Landgreen, fra Jørgensen havde faaet Meddelelse om, at Benzinen var afsendt fra Randers til Hellerup, og at det var i Tillid til Rigtigheden heraf, at han til Landgreen opgav, at Benzinen laa i Hellerup. Endvidere gør han gældende, at han samme Dag, som han havde modtaget de 1950 Kr af Landgreen, altsaa den 18 August, sendte Jørgensen i Randers 1775 Kr som Betaling for de 3 Tromler. Han hævder nu, at han er blevet holdt for Nar af Jørgensen ved, at denne har undladt at levere den lovede Benzin, hvorved Nathan blev ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser overfor Henckel.

Imidlertid maa det efter det iøvrigt Oplyste antages, at Nathan aldrig har haft Raadighed over den Henckel tilbudte Benzin, at Nathans Opgivende om at have købt Benzinen af Jørgensen er Opspind, at han under urigtige Foregivender har franarret Henckel de 1950 Kr, og at

de Papirer, han har forevist Wolthers-Nielsen og Landgreen er Falsknerier, som han har udført for at dække over Bedrageriet.

Angaaende hele dette Forhold har Arrestanten Arthur Petersen afgivet følgende Tilstaaelse og Forklaring, der er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger og i det Hele vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen med Til sidesættelse af Arrestanten Nathans herimod stridende, delvis ganske usandsynlige og tildels bevislig løgnagtige Forklaringer:

Efter at Nathan den 18 August havde modtaget de 1950 Kr, sendte han 1775 Kr i Pengebrev til Randers under Adresse »Fabrikant Jürgensen, Hotel Randers«, og anmodede Arrestanten Arthur Petersen om at rejse til Randers og under Foregivende af at være J. J. Jürgensen fra Horsens, modtage Pengebrevet paa Hotellet. I Henhold hertil rejste Arthur Petersen samme Aften til Randers og modtog den 19 om Formiddagen paa Hotellet det af Nathan afsendte Pengebrev, for hvilket han i Postvæsnets Kvitteringsbog kvitterede med Navnet »J. Jürgensen«.

Efter at have modtaget Beløbet afsendte Petersen fra Randers til Nathan saalydende Telegram:

»Takkende modtaget 1775 Kr. Har 4 Tromler Benzin, er De Køber opgiv højeste Bud pr. Telegram til Horsens senest Mandag forsøg (?) Kroner 2650. Jürgensen«.

Petersen rejste samme Dag tilbage til København og betalte Nathan de 1775 Kr med Fradrag af 20 Kr i Rejsegodtgørelse og fik senere af Nathan 50 Kr for sin Ulejlighed.

Nogle Dage efter sin Hjemkomst blev Petersen af Nathan anmodet om efter et ham af Nathan udleveret Manuskript hos Bogtrykker H. Hansen at bestille 100 Ark Papir med paatrykt Firmamærke: »J. J. Jørgensen. Horsens. Grundlagt 1882 — Import og Eksport — Største ældste Forretning her — Bankkonto Banken for Horsens Omegn Landmandsbanken« m. m.; Nathan sagde, at han skulde bruge Blanketterne til at lave en Kvittering til at forevise Henckel. Petersen fik den 23 August fra Trykkeriet udleveret 100 Blanketter med det nævnte Paatryk og lod derefter — ligeledes efter Aftale med Nathan — dennes 14-aarige Bydreng, Poul Gustav Knudsen, skrive Navnet »J. Jørgensen« paa en Del af Blanketterne, saaledes at Navnet kunde fremtræde som Underskrift under en ved senere Udfyldelse af Blanketterne skrevne Tekst.

Under Sagen er der af det nævnte Firmapapir tilvebragt 5 Stykker forsynede med Navnepaategningen »J. Jørgensen«, men iøvrigt udfyldte, 3 Stykker, som Arrestanten Arthur Petersen — efter sin Forklaring efter Aftale med Nathan — har beskrevet henholdsvis med Udkast til et Tilbud om Vineddike og Benzin, med Udkast til en Accept paa et Tilbud og med Udkast til en Kvittering for et Pengebrev, samt endvidere følgende 7 Stykker udfyldte med maskinskrevne Tekst over det af Poul Knudsen anbragte Navn »J. Jørgensen«.

a) et til Nathan stilet den 13 August 1917 dateret Brev indeholdende Tilbud om 3 Tromler Benzin for en Pris af 1775 Kr.

b) en ligeledes den 13 August 1917 dateret Slutseddel angaaende Salg til Nathan af 3 Tromler Bensin for en Pris af 1775 Kr.

c) et den 15 August 1917 dateret til Nathan stilet Brev, hvori Jørgensen, »p. t. Randers«, erklærer, at han den 16 August vil afsende 3 Tromler Benzin mod Betaling den 19 s. M.

d) et den 22 August 1917 dateret til Nathan stilet Brev indeholdende Slutseddel om 4 Tromler Benzin for en Pris af 2550 Kr.

e) et den 23 August 1917 dateret til Nathan stilet Brev indeholdende Anerkendelse af Salg til Nathan af 10 Tønder Solarolie.

f) et den 1 September 1917 dateret til D'Herrer Bork Madsen & Co. p. t. Hotel Hafnia, Aalborg, stilet Brev, indeholdende Tilbud paa 3 Tromler Benzin for 1875 Kr.

g) en den 4 September 1917 dateret Fuldmagt, hvorefter J. Jørgensen bemyndiger sin Søn J. Chr. Jørgensen til at modtage og kvittere for 435 Kr à conto for et Parti Petroleum.

Af disse Papirer er de under b)—d) nævnte under Sagen taget i Bevaring som forefundne hos Arrestanten Nathan; de øvrige blev i Sommeren 1917 beslaglagt som forefundne i Bork Madsens og Arrestanten Petersens Besiddelse under en mod dem i Aalborg indledet Under søgelse for Bedrageri.

Om alle disse Papirer maa det antages, at de omhandle fingerede Kontraktsforhold, og at de har været bestemte til at benyttes som Støtte ved Udførelse af Bedragerier. Papirerne a—c synes alle at vedrøre Bedrageriet mod Henckel, og Nathan har indrømmet at have forevist enten Brevet a) eller Slutsedlen b) for Redaktør Wolthers-Nielsen og Overretssagfører Michael Møller og mulig tillige for Assistent Landgreen, da disse paa Henckels Vegne henvendte sig til ham for at faa en Ordning paa Benzinsagen, men iøvrigt er det ikke sikkert oplyst, hvorledes Brevene er blevet til, og hvorvidt der har været gjort Brug af dem overfor Trediemand. Angaaende det under a) nævnte Brev har Petersen forklaret, at han har modtaget det fra Nathan, og at han er gaaet ud fra, at Nathan selv har maskinskrevet det. Meningen var, at Petersen fra Provinsen skulde have sendt det til Nathan til Indlemmelse i dennes Arkiv i Stedet for Skrivelsen c), der var af omtrent samme Indhold, men ikke fandtes tilfredsstillende affattet. Angaaende Brevet d) foreligger ingen nærmere Oplysninger ud over, at det er forefundet i Nathans Besiddelse. Det under e) nævnte Brev har Arthur Petersen skrevet i Aalborg for at bruge det til dermed at franarre en Grosserer Penge. Om Brevet f) har Bork Madsen forklaret, at han har skrevet det i Aalborg, og det er ikke oplyst, at Arrestanterne Nathan og Arthur Petersen har haft Kendskab til Teksten i dette Brev.

Færdig fra Trykkeriet den 3 December 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 29.

Tirsdag den 11 November.

Fuldmagten g) er efter Arthur Petersens Forklaring skrevet af ham efter Nathans Diktat til Benyttelse i Aalborg.

Forhenværende Muremester Lindhard har forklaret, at Nathan en Dag i Anledning af nogle Forhandlinger om Benzin har forevist Lindhard nogle Breve skrevne paa Blanketter som de i Bevaring tagne og hidrørende fra »Jørgensen«, og Agent Hjalmar Edvin Ankerfeldt af Marstal har til en Politirapport forklaret, at Nathan i Efteraaret 1917 tilbød ham forskellige Varer, blandt andet Petroleum, og under Forhandlingerne herom foreviste en Slutseddel med Firmanavnet J. J. Jørgensen.

Endelig er det ved Bork Madsens og Arrestanten Arthur Petersens Forklaringer og det iøvrigt Oplyste bevist, at et af de med Navnet »J. J. Jørgensen« underskrevne Papirer, udfyldt med en Slutseddel, hvorefter Bork Madsen og Nathan havde afkøbt Jørgensen et Parti Petroleum for vistnok ca. 1200 Kr, i Begyndelsen af September 1917 af Bork Madsen er blevet benyttet overfor Elektriker Thorvald Martin Hansen, der betalte Bork Madsen 50 Kr som Forskud paa Provision for Salg til Hansen af det paagældende Parti Petroleum. Bork Madsen havde efter sin Forklaring faaet Papiret tilsendt af Nathan til Benyttelse ved Udførelsen af et Bedrageri, og Arthur Petersen var behjælpelig hermed, idet han overfor Hansen optraadte som »J. J. Jørgensen«. Efter Bork Madsens Forklaring er den heromhandlede Slutseddel identisk med den, der blev forevist Ankerfeldt.

Idet der maa gaas ud fra, at baade Nathan og Arthur Petersen som Gerningsmænd har deltaget i de heromhandlede Falsknerier, vil de være at anse efter Straffelovens § 275, jfr § 268, og tildels § 46; Nathan vil derhos for sit Forhold overfor Henckel med Hensyn til Benzinen være at anse efter § 251,

V. Arrestanten Søren Kristian Petersen har tilstaaet sig skyldig i Bedrageri og Falsk under følgende med det iøvrigt Oplyste stemmende Omstændigheder:

Arrestanten, der i »Jyllandsposten« havde set, at Agent K. A. Schaltz søgte Tran, afsendte fra Esbjerg et skriftligt med Navnet »Carl Hansen« falskeligt underskrevet Tilbud paa Levering af 10 Fustager Tran, hvilket Tilbud Schaltz accepterede den 9 September 1917. Den følgende

Dag telegraferede, Schaltz' Fuldmægtig, Møller, til »Carl Hansen« og forlangte Prøve, og Petersen sendte ham i Henhold her til en Flaske indeholdende Tran, som han havde tilegnet sig paa sin Onkel, Arrestanten Wengels Kontor, hvorefter han den 10 September ringede Schaltz' Kontor op, angav Varens Beskaffenhed og en Pris af 3 Kr 60 Øre pr. kg. Fuldmægtig Møller gik derefter til Aktieselskabet »Macksmar«, som accepterede uden at have forlangt Analyse eller besigtiget selve Varen, idet Petersen fremskyndede Salget af Varen og forlangte, at Betaling skulde ske kontant mod Dokumenter, Fragtbrev og Vægtattest. Møller havde gennem Esbjerg-Fanø Bank faaet oplyst, at Carl Hansen var et paalideligt Esbjerg-Firma, og stode derfor paa, at Sagen var i Orden. »Macksmar« videresolgte Varen til Firmaet Larsson og Hansson i Malmø. Arrestanten Kristian Petersen lod nu i Esbjerg 10 tomme Tønder fylde med Vand og afsendte dem paa almindeligt af Statsbanerne afstemplet Fragtbrevsduplikat, stilet til Simon Edstrøm i Malmø og underskrevet »Carl Hansen«. Tønderne passerede ved en Fejltagelse Jærnbane- og Toldvæsnet, uden at deres Indhold blev undersøgt, og Kristian Petersen fik derefter mod Aflevering af Fragtbrev, Vægtattest og Faktura Købesummen for Varerne, 6991 Kr 20 Øre, udbetalt gennem Varde Banks Esbjerg Afdeling i Henhold til en stillet Rembours og kvitterede overfor Banken paa en af dennes Blanketter falskelig med Navnet »Carl Hansen«, hvorved han ikke sigtede til nogen bestemt Person og navnlig ikke til et Esbjerg-Firma af dette Navn. Han sendte derhos Schaltz en den 11 September 1917 dateret Faktura for 10 Fade Torskelevertran til Beløb Kr 6991,20 med Opgivelse af Vægt og ligeledes falskelig kvitteret med Navnet »Carl Hansen«, Hotel Spangsborg.

Bedrageriet blev opdaget den 24 September, da Tønderne ved deres Ankomst til Malmø viste sig kun at indeholde Vand.

Ved Arrestanten Kristian Petersens Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa det derhos mod Arrestanten Nathans Benægtelse anses godtgjort, at Petersen har udført Bedrageriet i Samraad med Nathan og til fælles Fordel for dem begge.

Petersen har herom forklaret, at det var efter Aftale med Nathan, at han i Begyndelsen af September, formentlig den 7, rejste til Jylland, idet Nathan, der var i stærk Pengetrang, blandt andet for at kunne klare Benzinbedrageriet overfor Henckel, ønskede, at Petersen skulde skaffe Penge, om fornødent ved et Bedrageri. Fra Esbjerg havde Petersen i Carl Hansens Navn flere Telefonsamtaler med Nathan og sendte ham efter Aftale tre Pengeanvisningstelegrammer à 700 Kr med Angivelse af »Carl Hansen« som Afsender. Efter sin Hjemkomst betalte han Nathan paa dennes Bopæl dels om Aftenen den 12 September, dels atter følgende Formiddag hele det ved Bedrageriet indvundne Udbytte med Fradrag af ca. 1000 Kr, som han selv beholdt og forbrugte. En Del af de til Nathan betalte Penge skyldte Petersen Nathan, en Del betrodde han Nathan til Opbevaring, og Aftalen mellem Arrestanterne var, at de ligelig skulde dele det indvundne Beløb med Fradrag af paaløbne Udgifter.

Nathan nægter sig skyldig i noget ulovligt. Han har erkendt, at han sendte Petersen af Sted med 100 Kr i Rejsepenge, men har som

Grund til Rejsen anført, at han havde hørt, at der i Jylland skulde ligge store Mængder Tran. Han vil have været uvidende om, at Petersen optraadte i »Carl Hansen«s Navn, og at Petersen fyldte Vand paa Tønderne. Han sagde tværtimod til Petersen inden dennes Afrejse, at han ikke maatte hælde Tønderne halvt fulde af Vand. Han har forklaret, at Petersen fra Jylland telefonerede, at han havde 10 Fustager Tran paa Haanden fra en Carl Hansen, og at han havde videresolgt Partiet. Han vil af Petersen kun have modtaget som sin Part i Fortjeneste ca. 2800 Kr, hvoraf 2100 Kr paa 3 Telegrammer, hvorhos han af Petersen yderligere har modtaget 1000 Kr, som Petersen skyldte ham.

Ligesom allerede denne store Andel i Fortjenesten vilde have været ganske ubegrundet, saafremt det drejede sig om en lovlig Forretning, og viser hen til, at Nathan ved Modtagelsen af disse Penge forstod, at de hidrørte fra Bedrageri, saaledes maa det, efter hvad der er oplyst om Nathans Telefonsamtaler med Petersen og om de ovennævnte Telegrammer, anses for godtgjort, at Nathan var indforstaaet med, at Petersen optraadte under Navnet »Carl Hansen«. Hertil kommer, at Repræsentant Ove William Dupont som Vidne har forklaret, at Nathan en Dag i Efteraaret 1917 fortalte Dupont, at han havde en udmærket Ide, nemlig at man kunde skaffe Penge ved at tilbyde Tran, forlange Betaling forud og derefter afsende Tønder med Vand, og naar endelig henses til, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen om Nathans og Kristian Petersens indbyrdes Mellemværende og særlig, hvad der er oplyst om Arrestanten Nathans nedenfor under VI omtalte Tranbedrageri, findes det uden Betænelighed i det Hele at lægge Arrestanten Petersens Forklaring til Grund ved Paadømmelsen, hvorved bemærkes, at Nathan efter Transaktionernes Beskaffenhed ikke kan have undgaaet at vide, at Petersen ved Udførelsen af Bedrageriet maatte benytte sig af falske Dokumenter.

Arresteranterne vil herefter for deres heromhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 275, jfr § 268.

VI. Ved Arrestanten Kristian Petersens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk under følgende Omstændigheder:

Den 17 September 1917 rejste Petersen efter Aftale med Nathan, der medgav ham 100 Kr i Rejsepenge, til Jylland for at »købe mere Tran«. Han optraadte fremdeles under det opdigtede Navn »Carl Hansen« og sendte fra Odense Arrestanten Wengel, der er hans Onkel, et med Navnet »Carl Hansen, Hotel Hafnia, Horsens« underskrevet Tilbud om 25 Fade dansk Torskelevertran til en Pris af 3 Kr 80 Øre pr. kg, hvilket Tilbud Kontordamen paa Brockmanns Hotel i Odense skrev efter en hende af Arrestanten leveret Kladde. Den 19 samme Maaned ankom Petersen til Horsens, hvor han hos en Købmand købte noget Tran af god Kvalitet, som han sendte til Wengel som Prøve. Fra Wengel modtog Petersen Svar om, at Wengel tilbød 3 Kr 20 Øre pr. kg, og den 20 September telegraferede Petersen til Wengel, idet han underskrev sig »Hansen«, at han akcepterede Pris 3 Kr 30 Øre, hvorhos han i Telegrammet opgav Kvantum og Tara samt Analysen 99,86 pCt. Wengel antog

denne sidste Pris og forsøgte derefter blandt andet ved Forevisning af den ham af Petersen tilsendte Prøve gennem forskellige Agenter at faa Partiet solgt, uden at dette lykkedes.

Petersen, der oprindelig havde haft til Hensigt at udføre det paa-tænkte Bedrageri fra Horsens, maatte opgive dette, fordi han ikke her kunde faa de nødvendige tomme Tønder. Han meddelte derfor Wengel, at Trannen vilde blive sendt fra Esbjerg i Stedet for fra Horsens.

Wengel tilbød gennem Agent Hans Nielsen disse 25 Tønder Tran »fra Esbjerg« til Direktør Charles Winther, der erklærede sig villig til at købe Partiet for 4 Kr 30 Øre pr. kg, men forlangte officiel Analyse, forinden Betaling skete, og denne Betingelse blev indsat i den Rembours i Landmandsbankens Esbjerg Afdeling, som Winther aabnede for Wengel. Partiet skulde sendes til Speditør Bergstrøm i Malmø, idet Winther havde videresolgt det til et svensk Firma. Wengel gav derefter Banken Ordre til at udbetale til »Carl Hansen«.

Imidlertid købte Petersen i Esbjerg 25 tomme Tønder, som han lod fylde med Vand og køre paa Banen, hvor de blev vejede, og hvor Petersen udstedte Fragtbrev i 2 Eksemplarer, stilet til Speditør Bergstrøm, Malmø, og forsynet med Navnet »Carl Hansen«, Hotel Spangsberg, Esbjerg, som Afsender. Han henvendte sig derefter i Banken, men kunde ingen Betaling opnaa, fordi den i Remboursen forlangte officielle Analyse ikke var præsteret. Paa Banen blev det opdaget, at Tønderne indeholdt Vand, hvorfor de ikke kunde blive ekspederede. Hotelejer Niels Jensen, Hotel Spangsberg, hvor Petersen boede, havde derhos fattet Mistanke til ham og truede med at lade ham anholde, hvis han ikke klarede sin Gæld paa Hotellet, ialt 90 Kroner 05 Øre; da Petersen var blottet for Penge, telefonerede han til Nathan om at garantere for Betalingen af denne Gæld, og efter at Nathan i det nedenfor omtalte Telegram under Navnet »Oluf Jepsen« havde garanteret for Betalingen af »Carl Hansen«s Regning, lod Hotelejeren Petersen rejse.

Den 25 September om Morgenen ankom Petersen til København og tog straks ud til Arrestanten Wengel med Duplikatfragtbrevet, som ikke var afstemplet af Jærnbanevæsnet, og Vægtattesten. I Wengels Hjem skrev Petersen til Brug ved Videresalg af Trannen efter Wengels Diktat og i hans Paasyn saalydende Erklæring:

»Carl Hansen
Esbjerg

Esbjerg, 24 September 1917.

Hr. C. Wengel, København.

Hermed sender jeg Dem Duplikatfragtbrev samt aut. Vejeattest og kvitteret Faktura, som er afsendt til Speditør Bergstrøm, Malmø.

med Højagtelse
Carl Hansen
Hotel Spangsberg.

P. S. Erklærer herved Varen garanteret paa Tro og Love og under Eds Tilbud ikke at indeholde Vand og ikke over 8—10 pCt Fod (Bundfald) samt at indeholde 99,86 pCt Fedt.

Med Højagtelse
Carl Hansen
Hotel Spangsberg«.

I Løbet af Dagen skrev Petersen endvidere efter Wengels Anvisning 2 Fakturaer for 25 Tønder Tran leverede fra Carl Hansen, Esbjerg, til Wengel, først en lydende paa 15.363 Kr 10 Øre og derefter en lydende paa 18.266 Kr 60 Øre, begge kvitterede med Navnet »Carl Hansen« og ligesom den ovennævnte Erklæring bestemt til at benyttes af Wengel ved Forhandlinger med Købere af Partiet, i hvilket Øjemed Erklæringen ogsaa blev anvendt overfor nedennævnte August Christensen, medens der ikke blev Brug for Kvitteringerne, af hvilke den første lød paa de 15.363 Kr 10 Øre, som Wengel samme Dag betalte Petersen, medens den anden paa de 18.266 Kr 60 Øre efter Wengels Ønske blev udfærdiget i Stedet for den første Kvittering, fordi Wengel ikke ønskede, at det skulde komme for Dagen, hvor stor hans Fortjeneste ved Salget af Tranpartiet i Virkeligheden havde været.

Ved Forevisning af den ham af Petersen tilsendte Prøve, Duplikatfragtbrevet og den ovennævnte Erklæring om Trannens Kvalitet fik Wengel samme Dag Tranpartiet solgt til Direktør August Christensen for 4 Kr 20 Øre pr kg, ialt for et Beløb af 21.827 Kr 49 Øre, der blev udbetalt til Wengel med Undtagelse af 1000 Kr, der blev tilbageholdt til Sikkerhed for mulige Mangler. Petersen skulde af Wengel have 15.863 Kr 10 Øre, men Wengel tilbageholdt 500 Kr heraf og udbetalte Petersen Resten. Samme Dags Eftermiddag betalte Petersen Nathan 7000 Kr og efter sin Forklaring, der er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, senere samme Dag 2000 Kr, som Nathan skulde gemme for det Tilfælde, at Petersen skulde blive anholdt.

Arrestanten Kristian Petersen har forklaret, at Bedrageriet blev udført efter Aftale med Arrestanten Nathan, efter dennes nærmere Instruktioner og til fælles Fordel for dem begge. Nathan har derimod nægtet sig skyldig i noget Ulovligt. Han indrømmer at have sendt Petersen til Jylland for at købe Tran med 100 Kr i Rejsepenge, men nægter at have aftalt noget Bedrageri med ham, og forklarer, at Petersen et Par Dage efter sin Afrejse telefonerede, at han havde købt 25 Fustager Tran af »Carl Hansen« og videresolgt Partiet. Han indrømmer at have den 25 September modtaget 7000 Kr af Petersen som sin Part af Fortjenesten, men nægter at have modtaget yderligere 2000 Kr og har hævdet, at han ikke kender nærmere Enkeltheder ved Forretningen. Han vil ikke have forstaaet, at det var Petersen, der optraadte under Navnet »Carl Hansen«, men indrømmer, at han flere Gange har telefoneret med »Carl Hansen« og derved i hvert Fald en enkelt Gang faaet Petersen i Tale, uagtet han havde bestilt personlig Samtale med »Carl Hansen«. Han har erkendt at have den 24 September tilsendt Hotelejer Jensen det foran omtalte Telegram, der lød saaledes;

»Hotelejer Jensen

Hotel Spangsberg Esbjerg

Garanterer for Regning Carl Hansen

Oluf Jepsen«

men han har herom forklaret, at først Hotelværten og derefter baade »Carl Hansen« og Kristian Petersen i Telefonen bad Arrestanten garantere telegrafisk for »Carl Hansen«s Hotelgæld, og han har paastaaet, at det var efter Carl Hansens og Kristian Petersens Anmodning, at han underskrev Telegrammet med Navnet »Oluf Jepsen«. »Carl Hansen« sagde, at dette var hans Onkels Navn, og at Nathans Navn ikke havde nogen god Klang i Esbjerg, hvorfor han hellere maatte benytte Onkelens Navn, hvad Nathan vil have betragtet som en Forms Sag. Nathan har erkendt, at han ikke havde Bemyndigelse af nogen Person ved Navn Oluf Jepsen til at benytte denne Underskrift.

Efter alt det Foreliggende, særlig det Oplyste om Telefonsamtalerne, om Afsendelsen af Telegrammet og om Nathans Modtagelse af de 7000 Kr eller 9000 Kr som Part i Fortjenesten, findes det uden Betænkelse at forkaste Nathans Forklaring som løgnagtig og i det Hele lægge Arrestanten Kristian Petersens Forklaring om Nathans Delagtighed i det heromhandlede Forhold til Grund ved Paadømmelsen, samt at statuere, at Arrestanten Nathan har gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til det omtalte Telegram, hvorved bemærkes, at Navnet »Oluf Jepsen« maa antages at være opdigtet. Arrestanten Kristian Petersen har benægtet at have haft nogen Kundskab om Nathans Benyttelse af dette Navn og kan ikke anses delagtig i Falskneriet.

Angaaende Arrestanten Wengels Forhold til det heromhandlede »Tranparti« er det oplyst, at Wengel, da han forhandlede med Direktør Charles Winther den 23 September, opgav, at Analysen af Trannen var 99,86 pCt, men erklærede sig ude af Stand til at imødekomme Winthers Forlangende om officiel Analyse, da Handel maatte være i Orden inden næste Dag Klokker 12; han forklarede, at Trannen hidrørte fra Carl Hansen i Esbjerg, som var »fin fin« og en Mand paa mindst 3—400.000 Kr, saa at hans Garanti maatte være god nok. Til August Christensen opgav Wengel ligeledes under Forhandlingerne den 25 September, at Trannen hidrørte fra et 1ste Klasses meget kendt Firma i Esbjerg, og at Afladeren af Trannen var »fin fin«. Han afgav den omtalte falske Kvalitetserklæring til Christensen, som supplerede den med følgende Tilføjelse, der blev underskrevet af Wengel:

»Jeg erklærer herved, at omstaaende Erklæring refererer sig til de Dem i Dag solgte 25 Brls Tran, og har jeg undersøgt nøje, at Partiet er fremstillet her i Landet paa en dansk Tranfabrik.

København, den 25 September 1917.«

Wengel skyndede stadig paa for at faa sine Penge og fortalte, at han samme Eftermiddag inden Klokker 3 skulde betale yderligere 20 Tønder, som han gik glip af, hvis han ikke fik Beløbet. Under Forhandlingerne mellem Wengel og Christensen fremkom Metalvarefabrikant Johannes Knudsen, der overværede Forhandlingerne, med en Be-

mærkning om, at det af Wengel foreviste Duplikatfragtbrev ikke var afstemplet af Statsbanerne. Wengel protesterede herimod og puttede Fragtbrevet i Lommen efter rask at have peget paa et blaat Kautschukstempel, der var anbragt i det ene Hjørne af Fragtbrevet, og som efter det Oplyste er Esbjerg Godsekspeditions Mærke, hvis Anbringelse paa Fragtbrevet kun betød, at dette var købt hos Godsekspeditøren.

Efter at August Christensen var kommet under Vejr med Bedrageriet, telefonerede han til Wengel og spurgte ham, hvor Pengene var blevet af. Wengel sagde hertil, at han havde telegraferet dem til Esbjerg, men vilde foranledige Beløbet holdt tilbage. Senere samme Dag tog ovennævnte Fabrikant Knudsen ud til Wengel, der lod meget forbavset og sagde, at »Carl Hansen« var en ualmindelig pæn Mand. Wengel indrømmede overfor Knudsen, at det var Løgn, at han havde telegraferet Pengene til Esbjerg, han havde betalt dem til Carl Hansen, der havde indfundet sig hos ham og var meget syg efter at faa sine Penge. Wengel sagde, at han skulde søge at standse »Carl Hansen« paa Jærnbanen ved Toget Klokken 7,12 om Eftermiddagen, og han og Knudsen tog ind til Toget, men uden at træffe dem, de søgte.

Senere samme Dag blev Wengel anholdt og forklarede til den optagne Politirapport, at han havde købt Tranpartiet af en ham ubekendt Mand, der udgav sig for at være »Carl Hansen«, og af hvem Wengel gav et opdigtet Signalement. I det den følgende Dag afholdte Grundlovsforhør indrømmede han — der ved sin Indbringelse paa Politikamret efter det Oplyste havde erfaret Kristian Petersens Anholdelse — at det var af Arrestanten Kristian Petersen, at han havde købt Tranpartiet.

Wengels endelige Forklaring under Sagen gaar ud paa, at Kristian Petersen en Dag i Midten af September fortalte Wengel, at han havde købt og solgt et Parti Tran, og at han fra det paagældende Firma havde faaet Løfte om endnu 2 Partier Tran, et paa 25 Tønder og et paa 20 Tønder; Wengel, der paa den Tid købte Tran, fik af Petersen Løfte om det ene af disse 2 Tranpartier. Petersen sagde, at Sælgeren af Trannen hed Carl Hansen og var Indehaver af to Trankogeries. Efter at Petersen var rejst, modtog Wengel det foran omtalte, fra Odense afsendte Tilbud fra Carl Hansen, og der kom derefter Handel i Stand om de 25 Tønder Tran paa de fornævnte Vilkaar.

Wengel var i den Tro, at Tilbudet virkelig kom fra Carl Hansen, og at Handlen blev indgaaet med denne, men at Petersen havde Fuldmagt til at optræde paa Carl Hansens Vegne. Wengel indrømmer, at han gentagne Gange har søgt Telefonforbindelse med »Carl Hansen«, men at det altid var Arrestanten Petersen, der kom til Telefonen efter Wengels Opringninger; dette undrede ham, men han forklarede sig det som Følge af, at Arrestanten Petersen og »Carl Hansen« stadig var i Forhandling sammen, og at Petersen var bange for, at Wengel skulde gaa uden om ham ved Købet af det andet Parti Tran, som Petersen havde fra Carl Hansen.

Efter at Wengel var traadt i Forhandling med Winther om Salg til denne af de 25 Tønder, forlangte Winther en Erklæring paa Tro og Love om Varens Kvalitet samt Besigtigelse af Partiet. Arrestanten telefonerede herom med Petersen, som lovede at tale med »Carl Han-

sen« om Sagen. Senere ringede Petersen til Wengel og meddelte ham, at Erklæringen godt kunde underskrives, og at den vilde blive afgivet til Landmandsbankens Esbjerg Afdeling sammen med de andre Papirer, hvorimod Besigtigelse ikke kunde ske, da det vilde tage for lang Tid. Senere meddelte Petersen Wengel, at Banken i Esbjerg ikke vilde udbetale Pengene, da den i Remboursen forlangte officielle Analyse ikke var præsteret, og da Remboursen ikke blev ændret, kom Handlen med Winther ikke endeligt i Stand.

Da Petersen derefter indfandt sig hos Wengel, blev Erklæringen og de to Kvitteringer udfærdiget som ovenfor fremstillet. Wengel sagde udtrykkelig til Petersen, at han havde vel Ret til at hæve Pengene og kvittere for Beløbet, hvad Petersen bekræftede under Henvisning til, at han havde Papirerne vedrørende Handlen. Petersen sagde, at han, naar han havde faaet Pengene, skulde telegrafere dem til Esbjerg, og paa Wengels senere Forespørgsel erklærede Petersen, at han havde afsendt Pengene. Da der derefter blev ringet fra August Christensen om, at der var Vand i Tønderne, forsikrede Petersen, at dette ikke kunde være Tilfældet, og at Trannen var solgt efter den tilsendte Prøve.

Naar Wengel under Forhandlingerne om Trannen har udtalt sig om Carl Hansens Soliditet og gode Navn, har det efter hans Forklaring væsenlig været støttet paa Petersens Udtalelse herom.

Wengel har erkendt, at den Tranprøve, som Kristian Petersen sendte ham fra Horsens, og som han foreviste August Christensen, ikke kunde være nogen Prøve paa den Tran, som han solgte Christensen, og som jo skulde leveres fra Esbjerg, og han har erkendt, at det var paa eget Initiativ, at han i den ovennævnte urigtige Kvalitets-erklæring lod Kristian Petersen opgive Fedtprocenten til 99,86.

Arrestanten Kristian Petersen har oprindelig forklaret, at Wengel, der var fuldt paa det Rene med, at Kristian Petersen og »Carl Hansen« var identiske, ikke havde noget Kendskab til, at der blev solgt Vand i Stedet for Tran, hvorimod Wengel efter Petersens Opfattelse havde været i den Tro at det var daarlig Tran eller klausulbehæftet Tran.

Under et Reassumptionsforhør har Kristian Petersen imidlertid forklaret, at Wengel fra først af har været indforstaaet med Kristian Petersen i hele Bedrageriet og de begaaede Falsknerier. Petersen gjorde efter det foran under 5) omhandlede Tranbedrageris Udførelse Wengel bekendt med de nærmere Omstændigheder med dette, derunder ogsaa, at der var fyldt Vand paa Tønderne. Wengel sagde, at naar det kunde gaa gennem Toldvæsnet, kunde det hele jo godt lade sig gøre, og de aftalte derefter, at Wengel skulde være med til de 25 Tønder. I Henhold hertil er det, at Kristian Petersen stadig i sine Forhandlinger med Wengel — navnlig naar disse paahørtes af Andre — er optraadt under Navnet »Carl Hansen«, og den mellem dem førte Korrespondance om Priserne har kun været paa Skrømt, for at det Hele skulde se bedre ud, naar Forholdet blev opdaget.

Ligesom det nu findes ganske uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten Wengel har gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til den ovennævnte Kvalitetserklæring, som han lod Kristian Petersen underskrive med Navnet »Carl Hansen«, saaledes viser samtlige Sagens øv-

rige Omstændigheder — Wengels systematisk gennemførte Betegnelse af Kristian Petersen som »Carl Hansen«, hans urigtige Benyttelse af Tranprøven, hans Opgivelse af Fedtprocenten, hans Forhold med Hensyn til Fragtbrevet og de af Kristian Petersen udstedte Kvitteringer, hans Uvilje mod at lade Partiet besigtige, hans i sig selv svigagtige Adfærd efter at Bedrageriet var kommet for Dagen, og det usandsynlige i, at Kristian Petersen skulde være i Stand til at etablere en Tranforretning af det heromhandlede Omfang — med en saadan Sikkerhed hen til, at Petersen i alt væsenligt har udført samtlige de heromhandlede Bedragerier og Falsknerier i Forstaaelse med Wengel, at det findes uden Betænkelighed forsaavidt at lægge Kristian Petersens sidste Forklaring herom til Grund ved Sagens Paadømmelse.

For deres heromhandlede Forhold vil Arrestanten Kristian Petersen, Arrestanten Nathan og Arrestanten Wengel være at anse efter Straffelovens § 251, jfr § 46, og efter § 275, jfr § 268, og tildels § 46, Petersen tillige efter § 257.

VII. — — — — —

VIII. Arrestanten Wengel sigtes for at have fremført en opdigtet Fordring i afdøde Boghandlermedhjælper Christian Frederik Milo Wienbergs Dødsbo, hvorom følgende Oplysninger foreligger:

Den 18 Juli 1917 blev der efter Begæring af Overretssagfører L. Salomonsen for Aktieselskabet Regus hos Arrestanten Wengel kontinueret en den 25 November 1916 paabegyndt Udlægsforretning for 3000 Kr m. m., hvorved Arrestantens Hustru i Arrestantens Fraværelse blev antruffet, og Rekvirenten begærede og fik Udlæg i Arrestantens Fordring paa afdøde Wienberg, hvilken Fordring efter Afdødes Optegnelser skulde andrage 1352 Kr. Den følgende Dag kontinueredes Udlægsforretningen paa Fogedkontoret, hvor Arrestanten paa Forehold af Konkurslovens § 167 forklarede, at hans den foregaaende Dag udlagte Tilgodehavende hos Wienberg androg 18.000 Kr, men at Fordringen var belaaet med 1000 Kr hos Aktieselskabet »Outlet«; Fordringen paa Wienberg hidrørte fra kontante Forstrækninger, som Arrestanten havde ydet ham i 1916 i Beløb paa 200—1500 Kr: Arrestanten havde dog ogsaa i Begyndelsen af 1917 ydet Wienberg Forstrækninger, men Hovedmassen af de i 1917 ydede Forstrækninger var efter Arrestantens Forklaring givne af Arrestantens Hustru, som skaffede Penge gennem en Arrestanten ubekendt Forbindelse.

Overretssagfører Salomonsen, der af Fogeden var indsat som Inkasator af Aktieselskabet Regus's Tilgodehavende hos Arrestanten, anmeldte derefter den 27 September 1917 i Wienbergs Dødsbo, der behandles af den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret Skiftekommission, det Krav, som Arrestanten maatte have paa Afdøde, og paa stod det Beløb udbetalt, som maatte blive anerkendt.

Den 29 Januar 1918 anmeldte Arrestanten selv, der paa dette Tidspunkt hensad arresteret, overensstemmende med, hvad der havde været hans Tanke ved at opgive sit nævnte Tilgodehavende under Udlægsforretningen, for Skiftekommissionen, at Wienberg ved Transport af 25 Januar 1916 havde overdraget Arrestanten hele sin i Overformynderiet indstaaende Arv for et Vederlag af 18.000 Kr, hvorfor Arrestanten

paastod sig hele den nævnte Arv — der efter det iøvrigt Oplyste udgjorde 24.492 Kr 97 Øre i Obligationer og Kontanter — udbetalt med Forbehold af Tredjemands bedre Ret eller subsidiært, at der forlods og skadesløst udbetaltes Arrestanten 18.000 Kr med Rente 5 pCt p. a. fra Anmeldelsesdagen og skadesløse Omkostninger.

Til Støtte for den anmeldte Fordring har Arrestanten henvist til en af Wienberg underskrevet saakaldet »Skadesløs-Transport« af følgende Indhold:

»Undertegnede Chr. Frederik Milo Wienberg, Vesterbrogade 22, transporterer og overdrager herved til Hr. C. Wengel, den for mig i Overformynderiet baandlagte Kapital 24.450 Kr — skriver Fire og Tyve Tusinde og Fire Hundrede og Femti Kr —, som forfalder til Udbetaling paa min 35-aarige Fødseldag den 12 September 1922 — Nittenhundrede og Totito. — Skulde jeg dø forinden min 35-aarige Fødseldag, skal ovenstaaende Beløb forlods udbetales Ihændeoverhaveren af denne Transport, som iøvrigt er skadesløst.

For Transporten er jeg fyldestgjort med Kr 18.000, — Atten Tusinde Kroner.«

Transporten, der den 28 Maj 1918 af Bestyreren for Aktieselskabet »Outlet«, C. F. Wedel, hos hvem den var stillet til Sikkerhed, blev afgivet til Brug under nærværende Sag, er maskinskrevet, stemplet til Takst 15 Øre og dateret den 25 Januar 1916 og underskrevet af Wienberg med 2 Vitterlighedsvidner.

Da Wengel ikke betalte de 1000 Kr, han skyldte »Outlet«, lod Wedel Transporten sætte til Auktion og købte den for et ringe Beløb. I en den 26 November 1918 i Wienbergs Bo afholdt Skiftesamling blev Fordringen ifølge mindelig Overenskomst anerkendt for et Beløb af 2500 Kr uden Renter, hvorefter »Outlet« frafaldt yderligere Krav paa Boet.

Angaaende Wienberg er det oplyst, at han i Januar 1916 vendte tilbage fra Amerika her til Landet, og at han derefter boede sammen med sin Kæreste, Frøken Karen Marie Mathilde Frederikke Lynge — efter dennes Forklaring først i Wagners Allé, derefter paa Strandvejen og paa Alhambrevej —, indtil han tog Ophold først paa Raadhustellet i nogle faa Dage og derefter, fra den 5 Februar 1917, paa Provinshotellet, Vesterbrogade Nr 22, hvor han den 13 Juli 1917 berøvede sig Livet.

Efter Wienbergs Død forefandtes mellem hans Efterladenskaber en af ham selv egenhændig affattet og underskrevet, den 7 Juli 1917 dateret Opgørelse over hans Gældsforpligtelser, hvoriblandt som eneste Gældspost til C. Wengel: 600 — 552 — 200, lig 1352 Kr. Opgørelsen sluttede med følgende Bemærkning:

»Desuden undlader jeg ikke at bemærke, at C. Wengel har en Transport paa Overformynderiet, men det er kun en pro forma Transport. Jeg har udstedt Transporten for at C. Wengel eventuelt kunde rejse et Laan til sig selv, E. Westerboe og mig selv.

At ovenstaaende er i Overensstemmelse med Sandheden, kan Murermester Lindhardt bevidne, jeg gaar ogsaa ud fra, at der ikke rejses Krav fra Wengels Side.«

Under Sagen har Arrestanten fastholdt sin for Fogedretten og Skiftekommissionen fremsatte Paastand om at have forstrakt Wienberg med 18.000 Kr; han har under Forhørene forklaret, at Forstrækningerne er ydede Wienberg i Tiden fra Begyndelsen af Februar indtil antagelig Udgangen af November 1916; Wienberg kom til Arrestanten 3—4 Gange om Ugen og modtog Pengene i henved 100 — eller efter Arrestantens senere Forklaring i mindst 30—40 — mindre Laan, varierende fra 200 til 700 Kr, en enkelt Gang 2000 Kr. Arrestanten har for sit Tilgodehavende ikke andet Bevis end den nævnte Transport; han har ikke ført Bøger, men paastaar, at han og Wienberg førte Regnskab saaledes, at Arrestanten efterhaanden skrev de udbetalte Beløb op paa et Ark Papir, som Wienberg derefter kvitterede paa, og Wienberg gik selv med et tilsvarende Stykke Papir i Lommen, paa hvilket han skrev op, hvad han fik af Arrestanten. Efter en Opgørelse i November eller December 1916 tilintetgjorde Arrestanten imidlertid sin Opgørelse, og en tilsvarende Opgørelse, affattet af Wienberg, er ikke fremkommet.

Angaaende Tilblivelsen af den under Sagen foreliggende Transport har Arrestanten forklaret, at han i Januar 1916 fik Transport paa Arven for et Beløb af 5000 Kr. Da denne Transport blev udfærdiget, havde Arrestanten — efter sin første Forklaring — saa godt som intet udbetalt Wienberg; efter sin senere Forklaring havde han udbetalt et større Beløb, i hvert Fald ca. 2000 Kr; sluttelig har han forklaret, at Transporten lød paa 5 eller 6000 Kr, hvilket Beløb var fuldt udbetalt, da Transporten blev udstedt, men Transporten blev antedateret til Slutningen af Januar, paa hvilket Tidspunkt Forstrækningerne tog deres Begyndelse, og der var paa den Dag, da Transporten dateredes, kun betalt nogle ganske faa Hundrede Kroner. I August—September, eller efter Arrestantens sidste Forklaring i Efteraaret 1916 og ikke før den 1 Oktober, blev denne Transport paa 5000 Kr tilintetgjort og erstattet med den foreliggende Transport omfattende hele Arven og indeholdende Bemærkningen om, at Arrestanten*) var fyldestgjort for 18.000 Kr, hvilket Beløb Arrestanten uden Renter eller andre Omkostninger efterhaanden vil have betalt Wienberg kontant. Aarsagen til, at Transportens Beløb saaledes blev forhøjet, var den, at Wienberg efterhaanden havde faaet flere Penge end de 5000 Kr, som den første Transport lød paa, men da den 2den Transport blev udstedt, havde Arrestanten dog kun forstrakt Wienberg med 15—16.000 Kr, og først efter den Tid udbetalte han ham yderligere ca. 2000 Kr, saaledes at Beløbet ved Wienbergs Død udgjorde 18.000 Kr. Den sidste Transport blev antedateret, saaledes at den fremtraadte med samme Udstedelsesdag — den 25 Januar 1916 — som den første Transport, og Grunden hertil var efter Arrestantens Forklaring den, at han skulde have lidt mere Rente end almindeligt; iøvrigt var det Meningen, at Arrestanten i Rente og Provision skulde have Differencen mellem de 18.000 Kr og Arvens fulde Beløb, ca. 24.500 Kr, der vilde forfalde til Udbetaling den 12 September 1922.

Efter at Arrestanten havde modtaget denne sidste Transport, over-

*) Skal være Wienberg.

gav han den til Bestyreren for Aktieselskabet »Outlet«, den tidligere blandt andet for Falsk straffede Carl Peter Wedel som Sikkerhed for et Laan paa 1000 Kr og for Wedels øvrige Tilgodehavende hos Arrestanten, der efter sin Forklaring optog dette Laan for deraf at kunne yde Wienberg en Forstrækning paa 450 eller 500 Kr, medens Arrestanten selv fik Resten.

Efter Wedels og Arrestantens samstemmende Forklaringer var det den 14 Oktober 1916, at Laanet paa de 1000 Kr blev ydet Arrestanten og Transporten stillet som Sikkerhed; den 11 Januar 1917 blev Laanet fornyet, og ved samme Tid blev Transporten, der oprindelig ikke var medunderskrevet af Vitterlighedsvidner, udlaaet Arrestanten, for at den efter Wedels Forlangende kunde blive underskrevet til Vitterlighed. Wedel har endvidere forklaret, at han engang senere paany har udlaaet Transporten til Arrestanten, for at Arrestanten kunde bruge den til at rejse et større Laan, og denne Forklaring maa antages at være tiltraadt af Arrestanten. Efter at det var foreholdt Wedel, at Wienberg ikke har boet paa den i Transporten opgivne Bopæl, Vesterbrogade Nr 22, før den 5 Februar 1917, har Wedel forklaret at kunne tænke sig, at den oprindelig — den 14 Oktober 1916 — til Sikkerhed stillede Transport kan være blevet ombyttet med en anden Transport, idet det forekommer ham, at Wienbergs Bopæl i den oprindelige Transport var opgivet til Alhambravej og ikke til Vesterbrogade. Paa Forehold af disse Oplysninger har Arrestanten suppleret sin tidligere Forklaring om Transportens Udstedelse i Oktober 1916 dermed, at han »ikke tør benægte«, at den oprindelig til Sikkerhed stillede Transport kan være blevet ombyttet i de Dage, da han laante den af Wedel for at faa den paategnet af Vitterlighedsvidner.

Med Hensyn til den foranciterede Slutningsbemærkning i Wienbergs Opgørelse har Arrestanten benægtet, at Transporten er udstedt pro forma, men forklaret, at det er rigtig, at der har været Tale om, at Arrestanten skulde rejse Laan paa Transporten til Fordel for ham selv, Direktør Hjalmar Ejvind Westerboe og Wienberg, men dette skete først i Foraaret 1917, og det var da Meningen, at Wienberg skulde have 5000 Kr af det Beløb, der kunde laanes paa Transporten. Forhenværende Murrermester Valdemar Niels Christian Lindhard har forklaret, at Westerboe og Wienberg 1—2 Maaneder før Sidstnævntes Død talte med Lindhard om Muligheden af at rejse et Laan paa 3—5000 Kr paa Arven. Der var under disse Forhandlinger ikke Tale om, at Wienberg i Forvejen havde givet Wengel virkelig Transport paa Arven, men paa den anden Side havde Wienberg heller ikke omtalt, at han pro forma eller til Brug for et eget Laan havde givet eller vilde give Arrestanten Transport paa Arven. Det paatænkte Laan paa 3—5000 Kr blev ikke til noget, da Overformynderiet havde oplyst, at Transport paa Arven ikke kunde anmeldes. Westerboe har forklaret, at han maa antage, at den Transport, som Wienberg sigter til i sin Opgørelse, er en Transport, som blev oprettet i Anledning af, at Westerboe havde indledet en større Forretning om Kakao, paa hvilken der ventedes en meget betydelig Avance, han havde i dette Øjemed Brug for et større Laan, som var stillet ham i Udsigt, naar betryggende Sikkerhed kunde stilles.

Arrestanten, der ønskede at faa Del i Forretningen, foratle nu, at han havde en Transport fra Wienberg, som imidlertid var for lille, og han foreslog derfor Wienberg, at han kunde give Arrestanten Transport paa »hele Extracten« mod selv at faa 5000 Kr, hvad Wienberg lod til at være tilfreds med. Der blev derefter oprettet en behørig affattet og stemplet Transport, som Westerboe havde liggende i nogen Tid, men da den Mand, som havde stillet Laanet i Udsigt, erfarede, at Transporten ikke kunde anmeldes i Overformynderiet, vilde han ikke indgaa paa Forretningen; Westerboe tilintetgjorde derefter Transporten, hvilket temmelig sikkert først skete efter Wienbergs Død.

Arrestanten har forklaret, at det er rigtigt, at der i Anledning af den omtalte Kakaoforretning blev oprettet ny Transport omfattende hele Arven, og at Arrestanten lovede Wienberg en Godtgørelse paa 5000 Kr, idet det var Forudsætningen, at denne Difference tilkom Wienberg, hvis det viste sig uforløst at afvente, at han fyldte 35 Aar.

Blandt Wienbergs Efterladenskaber er forefundet en maskinskrevet, udateret og uunderskrevet Erklæring, saalydende:

»Herved erklærer jeg Undertegnede Conrad Wengel, at den Transport paa Overformynderimidler stor Kr 24.492,97 udstedt til mig af Hr Christian Milo Wienberg er at forstaa saaledes at sidstnævnte (C. M. W.) til enhver Tid kan faa det udleveret af mig uden nogen Godtgørelse. Papiret er udleveret mig for eventuelt Fremskaffelse af et Laan paa Transporten.«

Paa Bagsiden af denne Erklæring er med Wienbergs Haand skrevet Følgende: »Omstaaende Erklæring er ikke underskrevet paa Grund af C. Wengel sagde det ikke behøvedes. Af Udenforstaaende véd Murerm. V. Lindhard at det kun er Forsøg paa at rejse et Laan — altsaa pro forma Transport.«

Arrestanten har benægtet, at denne Erklæring nogensinde har været forelagt ham til Underskrift af Wienberg, og benægtet at have sagt, at en saadan Erklæring var nødvendig; han har iøvrigt forklaret, at Erklæringen har Hensyn til den ovenforomtalte i Anledning af Kakaoforretningen udstedte Transport paa hele Arven, som efter Arrestantens Forklaring aldrig blev underskrevet af Wienberg.

Om der nu end ikke er tilvejebragt Klarhed over Formaalet med den under Sagen foreliggende Transport og Sammenhængen med de forskellige Transaktioner, der synes foretagne med afdøde Wienbergs Arv, maa det dog efter alt det Foreliggende anses for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ikke har ydet Wienberg Forstrækninger, der kunde udgøre 18.000 Kr eller tilnærmelsesvis dette Beløb. Ikke blot er det i sig selv usandsynligt, at Arrestanten skulde have tilintetgjort de Beviser, som han ved Siden af Transporten vil have været i Besiddelse af, at Arrestanten, der iøvrigt synes at have været nøjeregnende med den Sikkerhed, han forlangte for sine Pengeudlaan, skulde have ydet Wienberg saa betydelige Forstrækninger imod saa illusorisk Sikkerhed som den, Arvetransporten frembød, at Arrestanten — som han har paastaet — skulde være ganske ude af Stand til at oplyse, hvilken Brug Wienberg havde for disse betydelige Forstrækninger, og at Arrestanten skulde have givet Wienberg Tilsagn om 5000 Kr i For-

aaret 1917, altsaa paa et Tidspunkt, da Arrestanten efter sin egen Forklaring allerede havde faaet Transport paa hele Arven; men her-til kommer, at Transportens Troværdighed som Gældsbrief svækkes ved, at den i Transporten indeholdte i saa Henseende afgørende Passus, at Wengel*) er fyldestgjort for Transporten »med 18.000 Kr. — Atten Tusinde Kroner«, øjensynlig er tilføjet i Transporten, efter at dennes øvrige Tekst er skrevet; Wengel har forklaret, at Wienberg har ma-skinskrevet Transportens Tekst efter et ham af Wengel udleveret Kon-cept, der indeholdt ogsaa de citerede Ord, men har ikke kunnet op-lyse Sammenhængen med, at de citerede Ord maa antages tilføjede, efter at Transportens Tekst er skrevet færdig. Endvidere skal bemær-kes, at der i Wienbergs Bo er forefundet en den 8 Juli 1916 dateret Kvittering, udstedt af Arrestantens Hustru til Wienberg for Veksler og Transporter til Beløb ialt 1297 Kr, forfaldende til Betaling med 547 Kr den 16 Juli 1916, 400 Kr den 30 Juli og 350 Kr den 30 August, hvilken Kvittering efter Arrestantens Erkendelse angaar For-strækninger, som gennem Arrestanten er ydet Wienberg, og Arrestan-ten har ikke kunnet give nogen rimelig Forklaring paa, at de i Kvitteringen omhandlede Forstrækninger er holdt udenfor de Forstrækninger, der omfattes af Arvetransporten, uagtet de maa antages ydede indenfor samme Tidsrum. Fremdeles har Købmand Valdemar Jacobsen, cand. pharm. Poul Jacob Thor Timm, cand. pharm. Henry Adolf Rømeling og ovennævnte Frk. Lyngé, der alle maa an-tages nøje at have kendt afdøde Wienberg, forklaret, at de efter Af-dødes Pengeforbrug og hele Levevis anser det for udelukket, at han i Løbet af Aaret 1916 skulde have modtaget af Arrestanten blot tilnær-melsesvis et Beløb af 18.000 Kr. Jacobsen har yderligere forklaret, at Wienberg i Tiden mellem Juni Termin 1917 og hans Død udtalte, at hans Gældsforpligtelser androg 6—8000 Kr, hvad der omtrent stem-mer med hans Optegnelser, samt at der efter hans Død vilde blive en Renteindtægt paa 1200 Kr til Frk Lyngé, som han havde indsat som sin Universalarving. Wienberg havde endvidere et Par Maaneder før sin Død omtalt Transporten til Arrestanten og udtalt, at den var pro forma. Frk. Lyngé har blandt andet forklaret, at Wienberg var me-get optaget af paa en eller anden Maade at skaffe sig Penge ved Salg af sin Arv, og at han i Slutningen af 1916 talte om, at Arre-stanten nægtede at købe Arven, idet Transport paa denne ikke lovlig kunde ske.

Angaaende Arrestantens Formuesomstændigheder er det oplyst, at han ganske vist i Løbet Aaret 1916 har haft ikke ubetydelige Penge-beløb mellem Hænder, men at han samtidig har haft meget betydelige, tilfjelds ved Dom konstaterede Gældsforpligtelser, som han ikke har opfyldt. Overfor Skattemyndighederne har han opgivet sin samlede Indtægt i 1916 til 1300 Kr; Sægtørere, som har haft Inkassationer paa Arrestanten, har forklaret, at det var yderst vanskeligt at inddrive Penge hos ham, og under 4 Arrest- og Eksekutionsforretninger, som i Tiden fra den 25 Marts til den 21 Oktober 1916 blev foretaget hos

*) Skal være Wienberg.

Arrestanten, har denne paa Forhold af Konkurslovens § 167 erklæret intet at eje til Fyldestgørelse af de paagældende Krav ud over nogle gamle Fordringer fra den Tid, da han drev Udlaansforretning, og en, som det maa antages, værdiløs Fordring, stor ca. 7500 Kr paa et herværende Handels-Firma. Arrestanten har heroverfor fastholdt sin Forklaring om sit Tilgodehavende hos Wienberg og paastaaet, at hans Opgivender saavel under Fogedforretningerne som overfor Skattevæsnets har været urigtige.

Overfor alt det saaledes Oplyste findes det ikke at kunne komme afgørende i Betragtning, at Wedel har forklaret, at Wienberg en Dag i Foraaret 1917 som Svar paa en Forespørgsel fra Wedel udtalte, at han af Arrestanten havde laant ca. 16.000 Kr paa sin Arv, og at Westerboe har forklaret, at det foresvæver ham, at enten Wienberg eller maaske Arrestanten har nævnt noget om, at Wienberg havde laant 15—16.000 Kr af Arrestanten.

Arrestanten vil herefter for sit heromhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 252.

Arrestanterne Nathan og Kristian Petersen har under Sagen været indlagte til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

Angaaende Arrestanten Nathan, om hvem det under Sagen er oplyst, at han inden sin Arrestation den 26 September 1917 i et Par Maaneder havde ligget til Sengs i sit Hjem under Foregivende af at være syg, udtaler Afdelingens Overlæge i Erklæring af 29 Maj d. A., at Arrestanten, hvis Begavelse ikke er synderlig under Gennemsnittet, aabenbart er en meget uligevægtig og neuropathisk (hysterisk) Person, der paa Grund af sit sygelige Anlæg er meget udsat for under pinlige psykiske Indvirkninger at komme ud af psykisk Ligevægt, saa at han dels føler sig syg, dels spiller syg, mulig ogsaa til Tider kan være noget uklar, men at det formentlig fremgaar af de foreliggende Oplysninger, at Arrestanten i det meste af den Tid, han laa syg, ikke har været i nogen Tilstand, der kunde betegnes som Sindssygdом.

Om Arrestanten Kristian Petersen udtales det i Overlægens Erklæring af 1 Maj d. A., at han ikke er sindssyg eller aandssvag, men frembyder nogle af de hos degenererede almindelige Karaktermangler, udpræget Ustadighed og Letsindighed, Usandfærdighed og i det Hele noget defekt moralsk Følelse.

Begge de nævnte Arrestanter maa herefter anses fuldt tilregnelige.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse saaledes:

Arrestanten Wengel efter Straffelovens § 252 og efter § 251, jfr § 46, samt endelig efter § 275, jfr § 268 og tildels § 46.

Arrestanten Nathan efter Straffelovens §§ 251, 257, 269 og efter § 275, jfr 268 og tildels § 46.

Arrestanten Søren Kristian Petersen efter Straffelovens § 251, jfr § 46, og efter §§ 257 og 275, jfr 268 og tildels § 46.

Arrestanten Sofus Arthur Petersen efter Straffelovens § 230 I og efter dens § 275, jfr § 268 og § 64 samt tildels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde: Wengel i 3 Aar,

Nathan i 4 Aar, Søren Kristian Petersen og Sofus Arthur Petersen hver især i 1 Aar.

Efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanterne have at betale i Erstatning nedennævnte Beløb:

Arrestanten Sofus Arthur Petersen:	
til Cykelhandler Frederik Ferdinand Christensen	Kr 492,45
Arrestanten Nathan:	
til Købmand Carl F. Petersen, Odense	— 300,00
— Gæstgiver Niels Bach, Randers	— 16,00
— Kelner Kai Larsen, Korsør	— 40,00
— Gæstgiver A. Johansen, Randers	— 32,00
— forhenværende Gasværksskasserer O. V. Hertz, Randers ..	— 32,00
— Hotelejer Albert Jensen, Grenaa	— 32,00
— Frk. Poulina Mathilde Lillielund, Nyborg	— 8,00
— Fru Anna Bonde Hansen, Kerteminde	— 34,00
— Restauratør Kristen Jensen Christiansen, Louisenlund ..	— 34,00
— Købmand Ejner Jørgensen, Bogense	— 300,00
— St. Josephs Hospital, Randers	— 500,00
— Hotelejer Johs. Christensen, Viborg	— 24,00
— Restauratør Carl Møller, Viborg	— 24,00
— Købmand Marturin Gregersen, Viborg	— 24,00
— Bagermester V. J. Hogrebe, Viborg	— 33,60
— Hotelejer Joh. Sørensen, Viborg	— 24,00
— Vaskeriejerske Mette Marie Mogensen, Struer	— 33,60
— Vaskeriejerske Mathilde Emilie Jørgensen, Struer	— 16,80
— Konditor M. C. Nielsen Holleris, Struer	— 17,00
— Bager Th. Larsen, Thisted	— 34,00
Arrestanterne Nathan og Søren Kristian Petersen in solidum:	
til Aktieselskabet »Macksmar«	— 6991,20
— Hotelejer Niels Jensen, Esbjerg	— 90,00
Arrestanterne Nathan, Søren Kristian Petersen og Wen- gel in solidum:	
til Aktieselskabet August Christensen & Co.	— 15.827,49

Nr. 271. **Rohmaterialien-Handels-Gesellschaft m. b. H.**, Wien
(Ingen)
m o d
Grosserer **Oluf Olesen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Rohmaterialien-Handels-Gesellschaft m. b. H., Wien, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til be-

Sagens Omkostninger for begge Retter vil Selskabet have at betale til Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den paa det indstævnte Aktieselskab, Rederiet »Frøde«s Generalforsamling den 29 April 1918 skete Vedtagelse med Hensyn til Udbytte-Udbetaling og Regnskabs-Decharge bør være ophævet. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Selskabet til Appellanten, Kaptajn Joh. Ovrebek, med 500 Kroner. Saa betaler Selskabet og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Paa en i Aktieselskabet Rederiet Frøde den 12 Januar d. A. afholdt Generalforsamling fremlagde Bestyrelsen et Regnskab, efter hvilket Selskabets Overskud for Driftsaaret 1916—17 udgjorde 330.048 Kr 52 Øre. Dette Overskud foreslog Bestyrelsen anvendt saaledes, at der paa Etableringskontoen afskræves 34.696 Kr 90 Øre og paa Barken »Oakhurst« 100.000 Kr, at der udbetaltes et Udbytte til Aktionærerne af 6 pCt med 150.000 Kr og at der overførtes til næste Aar 45.351 Kr 62 Øre. Barken »Oakhurst« figurerede paa Regnskabet som havende givet en Indtægt af 108.627 Kr 35 Øre, men det er in confesso, at forskellige Udgifter, den havde haft i Aarets Løb, ikke var medtagne paa Regnskabet, da deres Størrelse ikke kendtes ved dets Afslutning. Endvidere figurerede paa Regnskabets Indtægtsside en Post, betegnet som Salg af en Nybygning, stor 110.000 Kr. Det er in confesso, at der ved denne Post sigtedes til, at Selskabet, der med Marstal Skibsbyggeri havde kontraheret om Nybygningen af et Staalmotorskib paa ca. 700 Tons Dødvægt, at levere medio 1917 for en Købesum af omkring 500.000 Kr, var blevet enig med Skibsværftet om at ombytte sin kontraktmæssige Fordring paa dette Skib med en Fordring paa et andet Skib af fuldstændig samme Størrelse, Type og Klasse, der først skulde leveres den 1 Maj 1918, mod en Godtgørelse til Frøde af 110.000 Kr.

Paa Generalforsamlingen rejstes der paa en Aktionærgruppes Vegne Indsigelse mod Generalforsamlingens Lovlighed, hvorhos der blev anket over forskellige Poster i Regnskabet og forlangt kritisk Revision. Da Generalforsamlingen desuagtet gennemførtes, saaledes at der gaves Decharge og vedtoges en Udbetaling af 6 pCt til Aktionærerne, rejstes der Sag her ved Retten mod Rederiet Frøde, og ved Rettens Dom af 11 April*) d. A. blev den afholdte Generalforsamling erklæret ulovlig som indvarslet paa et Tidspunkt, der var for tidligt efter Selskabets Love.

Bestyrelsen indkaldte derefter til en ny Generalforsamling, som fandt Sted den 29 April s. A.

*) Skal være Februar.

Under en mod Aktieselskabet rejst kriminel Sag havde autoriseret Revisor Axel Andersen paa vedkommende Kriminalkammers Anmodning gennemgaaet Selskabets Bøger og Papirer og den 9 April 1918 afgivet en Indberetning, hvori der bl. a. rejstes en stærk Kritik mod flere Punkter paa Regnskabet for Driiftsaaret 1916—17. Revisor Andersen gjorde bl. a. gældende, at »Oakhurst« i Stedet for at opføres paa Regnskabet som givende en Indtægt af over 108,000 Kr burde opføres som havende givet et Tab af ca. 45,000 Kr idet 3 Beløb nemlig 1) de efter Regnskabets Afslutning indkomne Regninger over Skibsudgifter i det forløbne Aar, ca. 83,000 Kr, 2) et Beløb paa ca. 40,000 Kr, som Selskabet efter Regnskabsaarets Slutning var dømt til at betale i Assurance for Hjemreisen, og 3) et Beløb af 30,000 Kr, der var for meget bogført som formentlig Tilgodehavende for Havari, burde være debiterede. Revisor Andersen gjorde endvidere gældende, at det var aldeles forkasteligt at optage den omtalte Post »Salg af Nybygning 110,000 Kr« paa Regnskabet som Driiftsindtægt, idet han maatte antage, at Beløbet svarede til Differencen paa de to Nybygningers Værdi. Paa Basis af disse og visse andre Betragtninger kom Revisor Andersen til det Resultat, at Overskudet højst burde sættes til ca. 32,000 Kr og at et helt korrekt Regnskab burde udvise et Underskud.

Paa Generalforsamlingen den 29 April fremlagde Bestyrelsen ganske det samme Regnskab, som tidligere var fremlagt, blot med en Forandring i Forslaget til Udbyttets Fordeling. Bestyrelsen, som straks efter den tidligere Generalforsamling havde paabegyndt Udbetalingen af de 6 pCt til Aktionæerne, fastholdt sin Indstilling om et saadant Udbytte paa ialt 150,000 Kr, men slettede sine tidligere Forslag om Afskrivning og foreslog overført til næste Aar 70,048 Kr 52 Øre. Hvad der skulde ske med Resten af det regnskabsmæssige Overskud, 110,000 Kr, lodes uomtalt i det rettede Regnskab. Det synes som om Bestyrelsen har ladet sig paavirke af Revisorens Udtalelse om, at det var forkasteligt at regne det ved Ombytningen af Nybygningen indvundne Beløb som en Driiftsindtægt.

Paa Generalforsamlingen fremsattes der en Protest mod Regnskabets, da det ifølge den autoriserede Revisors Beretning burde have vist Underskud, men ved Afstemningen gaves Decharge med alle Stemmer mod een.

Den Aktionær, der stemte mod Meddelelsen af Decharge, Kaptajn Joh. Øvrebek, har nu anlagt nærværende Sag, hvorunder han har indstævnet Rederiet Frode ved dets Bestyrelse og paastaaet de Indstævnte kendt pligtig at høre den paa Generalforsamlingen den 29 April for Regnskabet meddelte Decharge samt den vedtagne Beslutning om at udbetale til Aktionæerne et Udbytte af 6 pCt af Aktiekapitalen kendt ugyldig samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger. Sagsøgeren har henholdt sig til Revisor Andersens Bemærkninger og derhos gjort gældende, at det har været ulovligt, at der ingen Afskrivning har fundet Sted. Efter Selskabets Love skal der paa Selskabets Aktiver »afskrives de efter Bestyrelsens Skøn fornødne eller passende Beløb — — —«, og Sagsøgeren gør gældende, at naar Bestyrelsen én Gang har skønnet,

at der paa det paagældende Regnskab skulde afskrives 100.000 Kr paa »Oakhurst« og 34.696 Kr 90 Øre paa Etableringskontoen, kan Bestyrelsen ikke senere forandre dette Skøn, ialt Fald ikke uden at give gyldige Grunde derfor.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det gør gældende, at Domstolene ikke kan underkende en af en Generalforsamling lovlige given Decharge i al Almindelighed men højest kan bedømme Dechargens Virkninger i enkelte Retninger. Dechargen betyder jo kun, at Generalforsamlingens Flertal har vedtaget ikke at ville gøre Ansvar gældende mod Bestyrelsen, og en Domstol kan ikke tvinge et saadant Flertal til at gøre Ansvar gældende. Hvad angaar den anden Del af Paastanden: Omstødelsen af Vedtagelsen af et Udbytte paa 6 pCt, gør de Indstævnte gældende, at der ikke foreligger tilstrækkeligt Grundlag herfor, og at der ikke knytter sig nogen virkelig Interesse for en Aktionær som Kaptajn Øvrebek til Erhvervelsen af en saadan Dom; heller ikke nogen Kreditorinteresse er krænkede, da Selskabet er solvent. Selskabet har fremlagt en Erklæring fra en anden statsautoriseret Revisor, Intendant Hjorth-Hansen, som inden Generalforsamlingen havde revideret Selskabets Regnskaber. Denne Revisor har udtalt som sin Mening, at Regnskabet rettelig opgjort burde udvise et Udbytte af ca. 235.000 Kr. Han mener at Godtgørelsen af 110.000 Kr for den omtalte Ombytning af en Nybygning med en vis Berettigelse kan betragtes som en Driftsindtægt naar henses til den Fragtindtægt, som kunde være opnaaet ved den tidligere Levering af det Skib, Selskabet havde Krav paa. Han mener, at der ved Udregningen af »Oakhurst«s Indtægt burde have været taget Hensyn til forventede Skibsudgifter, men at det er tvivlsomt, om Assurancepræmien burde være medtaget paa dette Regnskab. Han udtaler, at Etableringskontoen i Forvejen var krediteret for et Beløb af 34.640 Kr og at det sikkert kan forsvares, at Bestyrelsen har frafaldet den paatænkte yderligere Afskrivning paa Kontoen, samt at det ogsaa kan forsvares, at Bestyrelsen har frafaldet den store Afskrivning paa »Oakhurst«, idet Bestyrelsens oprindelige Forslag herom maa antages at være begrundet ved den Omstændighed, at Aarets Driftsoverskud — saaledes som det var opgjort efter Regnskabet — tillod denne Post.

Revisor Hjorth-Hansen mener med andre Ord, at det er fuldt forsvaret at udbetale et Udbytte af 6 pCt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Omstødelse af den givne Decharge maa Retten i det Væsenlige være enig med de Indstævnte. Derimod maatte Retten kunne omstøde en paa en Generalforsamling truffet Bestemmelse om Udbyttet til Aktionærene, hvis et saadant Udbytte ikke kunde udredes af det Nettooverskud, som Selskabets Regnskab rigtig opgjort maatte udvise, hvis altsaa Bestemmelsen stred mod Aktielovens § 26.

Der er imidlertid ikke under Proceduren fremkommet saadanne nærmere Oplysninger om Regnskabets Detailler, at Retten er i Stand til at danne sig et ganske paalideligt Skøn om, hvilken af de 2 Revisorer der maa gives Medhold. At Bestyrelsens Fremlæggelse af Regnskabet i den givne Form paa Generalforsamlingen i April paa forskellig Maade

den aftalte Tantieme af 1 pCt af den Bruttoindtægt, Selskabet virkelig har haft, alt for Tiden indtil 1 Marts 1918.

Kaptajn Ovrebek mener tillige at have Krav paa et Beløb af 1018 Kr 50 Øre svarende til 1 pCt af en Indtægt, som Selskabet ganske vist ikke har haft, men som det efter Kaptajn Ovrebeks Mening burde have haft og uden Grund har givet Afkald paa.

Under 20 December 1916 havde Hr. V. Henckel til Rederiet »Frode« solgt en af ham købt Nybygning, en paa et hollandsk Værft staaende Damper, for 650.000 Kr. Som Forskud havde Hr. Henckel dels overtaget Assurancepolicyen for en forlist Damper til Beløb 250.000 Kr og dels overtaget Aktier i Rederiet til Beløb 170.000 Kr, Resten skulde betales senere. Det var mellem Hr. Henckel og A/S »Frode« stipuleret, at hvis Skibet ikke blev færdigt i Maj 1917, var Sælgeren (Henckel) pligtig at betale Køberen (A/S Frode) en Erstatning for Afsavn af Skibet af 200 Kr pr. Dag plus 15 pCt Rente*) af de erlagte Beløb fra Maj Maanedes Udgang 1917 til kontraktmæssig Aflevering fandt Sted.

Skibet blev ikke leveret, men under 3 Juni 1918 blev der indgaaet en Overenskomst mellem Selskabets Bestyrelse og Henckel — der imidlertid selv var indtraadt i Bestyrelsen — om at Handlen skulde gaa tilbage, saaledes at Selskabet ingen Avance, Dagsmulfter eller Renter fik.

Det er af de for Tiden indtil 1 Marts 1918 forfaldne Dagsmulfter og Renter, at Kaptajn Ovrebek nu gør Krav paa en Tantieme til sig af 1 pCt. Han gør gældende, at den Disposition, hvorved Handlen gik tilbage, maa betragtes som en Disposition, der alene er sket til Gunst for Hr. Henckel, en meningsløs Given Afkald paa en klar Ret for Selskabet, og han hævder, at denne ufornuftige Disposition ikke kan have nogen Indflydelse paa hans Ret til Tantieme.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det gør for det første gældende, at det ligger i Begrebet Tantieme, at det kun udbetales af den Indtægt, Selskabet virkelig har haft, og ikke af den Indtægt, det burde have haft. Det gør derhos gældende, at Kontrakten med Hr. Henckel maatte forstaas som et Salg af Henckels Kontrakt med det hollandske Værft og at, da dette Værft ikke har betalt Dagsmulfter — det har gjort gældende, at der forelaa force majeure — har Henckel heller ikke været pligtig at udrede saadanne Mulfter. Det indstævnte Selskab hævder derhos, at efter Kontrakten mellem Henckel og Selskabet skulde enhver Tvist afgøres af en Voldgift bestaaende af 3 Mænd og at det er givet, at Voldgiften vilde have frifundet Henckel, da de paagældende Mænd alle er enige om, at der ingen Mulfter skyldtes.

Endelig har Selskabet hævdet, at det, da Annulleringen fandt Sted, var en Fordel for Selskabet, at blive af med den hollandske Nybygning uden Tab, og at det forøvrigt paa forskellig Maade var af Betydning for Selskabet, at Hr. Henckel, der havde skaffet Selskabet et Laan, var knyttet til det, saaledes at den Disposition, hvorved Handlen gik tilbage, maatte betragtes som en Disposition, der af mange Grunde var

*) Skal være Rente p. a.

formaaletjenlig for Selskabet og ikke kunde betragtes som en Given Afkald paa en klar og uomtvistelig Ret.

Retten kan ikke give det indstævnte Selskab Medhold i, at den omhandlede Købekontrakt er at betragte som en Overdragelse af Kontrakten med det hollandske Værft. V. Henckel har som Sælger efter Kontrakten paa taget sig en Garanti for, at Skibet afleveredes til den fastsatte Tid. Retten kan heller ikke betragte det som udelukket, at der kunde blive Tale om Pligt til at betale Tantieme af et Beløb, som ubetinget burde være indgaaet; men Retten kan, som Sagen er den forelagt, ikke betragte det som aldeles tilstrækkeligt oplyst, at Skibshandlens Tilbagegang udelukkende maa betragtes som en Given Afkald paa en klar Ret for »Frode« til Fordel for et af Bestyrelsens Medlemmer; Retten tør ikke betragte det som bevist, at Ophævelsen af Handlen ikke ogsaa har rummet Fordele for Selskabet.

Af denne Grund vil det indstævnte Firma være at frifinde, men Sagens Omkostninger findes at burde hævses.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 282. Overretssagfører **Julius Bendtzen** (Selv)
m o d

Aktieselskabet Barkskibet »Havila«s Rederi
(Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Kommissionsaalær for Salg af et Skib.

Fanø Birks Sorets Dom af 24 Oktober 1917: De Indstævnte, A/S Barkskibet »Havila«s Rederi i Nordby, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Julius Bendtzen, Aalborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten de Indstævnte med 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1918: Soretsdommen bør ved Magt at stande. De idømte Procesomkostninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Da Appellanten efter Sagens Beskaffenhed har gjort sig skyl-

dig i unødigt Trætte ved at paaanke den for Højesteret, vil han være at anse med en Bøde af 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Overretssagfører Julius Bendtzen, til Indstævnte, Aktieselskabet Barkskibet »Havila«s Rederi, med 400 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødigt Trættebøde 200 Kroner. Saabetales han og tilsamme Kasse 10 Kroner.

Den Indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at Appellanten, Overretssagfører Julius Bendtzen i Aalborg, ved Korrespondance med de Appelindstævnte, A/S Barkskibet »Havila«s Rederi af Nordby, var blevet bekendt med, at der af en Lysthavende var budt dem 500.000 Kr ÷ 5 pCt Kommission for det dem tilhørende Barkskib »Havila«, forespurgte han dem i Skrivelse af 19 Maj 1916, om Selskabets Bestyrelse, saafremt han kunde skaffe et højere fast Bud fra dansk Køber med fornøden Bankgaranti, vilde garantere ham, at dette Bud vilde blive antaget, saafremt det var det højeste Bud, der forelaa, og tilsige ham 5 pCt af Købesummen i Kommission, hvorhos han tillige for det Tilfælde, at hans Bud ikke blev antaget, men maatte foranledige, at Skibet blev solgt for en højere Pris end 475.000 Kr, forespurgte, om Bestyrelsen vilde forpligte sig til at give ham en Provision af 5*) pCt af Købesummen. Endelig bemærkede han i Skrivelsen, at han kun paa disse Betingelser vilde arbejde for Salget, idet han tilføjede, at Aktieselskabet ikke i noget Tilfælde skulde betale ham Noget, medmindre han skaffede det en økonomisk Fordel, hvilket skete, naar der rent Netto opnaaedes mere end 475.000 Kr for Skibet. Provisionen skulde betales ham kontant, naar »et Bud« var antaget. Herpaa svarede Skibskaptajn M. H. Mortensen, der var Formand i Selskabets Bestyrelse og dets korresponderende Reder, i Telegram af 20 Maj 1916: »Giv fast Bud med Bankgaranti til Fremlæggelse paa Generalforsamlingen«, hvorhos han i et Brev samme Dag næst at bekræfte Telegrammet forbeholdt nærmere Aftale om »de øvrige Betingelser« samt gjorde opmærksom paa, at af Kommissionen paa 5 pCt skulde den ene pCt returneres, og at Handlen maatte sanktioneres af Generalforsamlingen. I Skrivelse af samme Dato bekræftede Appellanten Modtagelsen af Telegrammet og meddelte, at han skulde søge at fremskaffe et fast højere Bud fra dansk Køber med Bankgaranti, idet han tilføjede, at han havde haft et saadant, men at det havde været betinget af, at Bestyrelsen garanterede, at Salget kunde føres igennem, hvis dette Bud var det højeste foreliggende Bud paa Generalforsamlingen.

*) Skal være 2.

Den 22 Maj s. A. afholdtes en Generalforsamling, paa hvilken Appellanten kom tilstede, men paa hans Foranledning blev det konstateret, at Generalforsamlingen ikke var beslutningsdygtig, hvorfor der blev indvarslet en ny Generalforsamling til Afholdelse den 8 Juni 1916. Appellanten kom ogsaa tilstede paa denne Generalforsamling og fremsatte et Tilbud fra en Grosserer i København om at købe Skibet for 510,000 Kr ÷ 5 pCt Kommission, idet han samtidig foreviste en Skrivelse fra en jysk Bank, hvori denne — dog med Tilføjelsen »u. F. og u. A., hvilket maa antages at skulle betyde »under Forbehold og uden Ansvar« — erklærede at have modtaget Oplysninger, ifølge hvilke Køberen var »ganske ubetinget god« for ca. 600.000 Kr. Der var derimod ikke stillet Bankgaranti, idet Appellanten som Grund hertil angav, at hans Køber ikke paa Forhaand vilde afholde den med en saadan forbundet Udgift, hvorimod Appellanten tilføjede, at saafremt det af ham fremsatte Tilbud akcepteredes, vilde Bankgaranti ved Eksprestelegram kunne stilles, saa snart Tilbudet var antaget, ligesom Generalforsamlingen kunde gøre Antagelsen af hans Tilbud afhængig af, at Bankgaranti blev stillet i Løbet af en ganske kort Frist. Efter Fremsættelsen af dette Forslag blev det meddelt Appellanten, at Generalforsamlingen vilde blive udsat i 10 Minutter — efter Appellantens Fremstilling for at han eventuelt kunde fremskaffe et højere Overbud — og efter Udløbet af fornævnte Frist fremsatte Appellanten Tilbud om Køb for 520.000 Kr ÷ 5 pCt Provision. Generalforsamlingen vedtog imidlertid med 94½ Stemme, hvoraf den korresponderende Reder repræsenterede 81, mod 5 at sælge til den første Køber, af hvem man ikke forlangte Bankgaranti, for 500.000 Kr + 5 pCt. Idet Appellanten har gjort gældende, at de Appelindstævnte havde tilsagt ham en Provision af 4 pCt, forsaavidt han fremskaffede et Tilbud paa over 500.000 Kr, samt at det skyldes de Appelindstævnte, at Salg ikke er sket til en højere Pris, har han under nærværende Sag i 1ste Instans ved Fanø Birks Soret søgt de Appelindstævnte til Betaling af et Kommissionssalær af 20.800 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra Soretsstævningens Dato, den 12 Maj 1917, indtil Betaling sker. Ved Soretsdommen er de Appelindstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Tiltale af Appellanten, som er tilpligtet at godtgøre dem Processens Omkostninger i 1ste Instans med 50 Kr, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Da der efter Indholdet af den ovennævnte mellem Appellanten og de Appelindstævnte førte Korrespondance kun kunde tilkomme ham Kommissionssalær, saafremt et Salg var kommet i Stand overensstemmende med det af ham fremsatte Tilbud, hvorimod de Appelindstævnte ikke har tilsagt ham Salær alene for at tilvejebringe et højere Bud eller garanteret ham, at et saadant vilde blive antaget af Generalforsamlingen, maa det billiges, at de Appelindstævnte ved Soretsdommen er frifundet for Tiltale af Appellanten, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Processens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt da de Appellindstævnte som meldt ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Onsdag den 12 November.

Nr. 95. Aktiebolaget A. E. Hedman, Wiborg, Finland
(Steglich-Petersen)

mod

Aktieselskabet Norske Lloyd (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at erstatte et ved Opbringelse af et Skib forvoldt Tab.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Juni 1918: De Indstævnte, A/S Norske Lloyd ved detses Subdirektion for Danmark, Firmaet Henningsen & Bowman, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Aktiebolaget A. E. Hedman, Wiborg, Finland, i denne Sag fri at være. Sagsøgerne bør betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 300 Kr inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som udtalt i den indankede Dom maa det antages, at Skibet kort før Opbringelsen var et betydelig Stykke udenfor svensk Søterritorium. Appellanten, hvem det under disse Omstændigheder maatte paahvile at bevise, at Skibet var naaet ind paa svensk Søterritorium, da Opbringelsen fandt Sted, har nu ikke ført saadan Bevis, og da Policen herefter ikke hjemler Appellanten det af ham rejste Krav, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kr.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktiebolaget A. E. Hedman, Wiborg i Finland, til Indstævnte, Aktieselskabet Norske Lloyd, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Police af 21 Juli 1916 blev der for Aktiebolaget A. E. Hedman af Wiborg i Finland hos A/S »Norske Lloyd« tegnet Krigsforsikring for 16.000 Kr. paa 40 Kasser Citronsyre, der med Dampskibet »Astrid« skulde overføres fra København til Raumo eller Mäntyluoto.

Polisen, der, forsaavidt ikke andet var særlig foreskrevet, var afsluttet i Henhold til Det københavnske Sø-Assurance Kompagnis Konvention af 2 April 1850; indeholdt under »særlige Krigsforsikringsbetingelser« bl. a. en Bestemmelse om, at det var »en Betingelse for Forsikringens Gyldighed . . . at Skibet sejler følgende Rute: København — dansk Søterritorium — Helsingør — Færøgeruten — Helsingborg — svensk Søterritorium — Gräsö Nord om Ålandsøerne til Raumo eller Mäntyluoto, saaledes at Selskabet ikke ikklæder sig noget Ansvar for Skadestilfælde, der — inden Skibets Passage af Gräsö — indtræffer paa internationalt Søterritorium«. Den samme Rute blev foreskrevet i Certepartiet, og der blev givet Kaptajnen udtrykkelig Instruks i saa Henseende.

Den 22 Juli 1916, da »Astrid« med de forsikrede Varer ombord befandt sig ud for Østkysten af Skaane, blev den om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 opbragt af en tysk Torpedobaad. Damperen bragtes til Svinemünde, hvor selve Skibet og en Del af Ladningen senere blev frigivet, medens en Del af Ladningen, deriblandt den Aktiebolaget A. E. Hedman tilhørende Citronsyre, blev bragt for Priseretten. Ved Dom, afsagt af Priseretten i Kiel den 3 Oktober 1916, blev de her omhandlede Varer tilligemed en stor Del andre konfiskerede som Kontrabande. Sagen blev appelleret til Overpriseretten i Berlin, der kom til samme Resultat. Aktiebolaget A. E. Hedman gav hverken Møde for Priseretten eller for Overpriseretten. Saavel Priseretten som Overpriseretten forudsatte som givet, at Opbringelsen er sket uden for det svenske Søterritorium. For Priseretten synes der overhovedet ikke at være rejst Paastand om, at Opbringelsen havde fundet Sted paa neutralt Farvand. For Overpriseretten rejstes en saadan Indsigelse af en enkelt af de Mødende, men den toges tilbage inden Paadømmelsen.

Da Aktiebolaget forlangte Forsikringssummen udbetalt af Forsikringsselskabet, nægtede dette at betale under Henviisning til, at Skibet var kapret uden for den i Policen foreskrevne Rute. Aktiebolaget har derpaa dels anlagt Sag mod Rederiet ved dettes Hjemting i Sverrig, dels anlagt nærværende Sag, hvorunder det har paastaaet Forsikringsselskabet kendt pligtig til at betale 16.000 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 8 Januar 1918, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

Sagen i Sverrig fik det Udfald, at Stockholms Rådhusrätt under 16 Marts 1918 har frifundet Rederiet, idet Retten ikke fandt, at Sagsøgerne mod Rederiets Indsigelse havde bevist, at Fartøjet ved Opbringelsen har befundet sig uden for svensk Søterritorium.

Under nærværende Sag har det indstævnte Forsikringsselskab paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. Selskabet hævder, at Skibet ved Opbringelsen befandt sig uden for Søterritoriet, at Sagsøgerne, hvem Bevisbyrden paahviler ifølge § 205 i Konvention

af 2 April 1850, i alt Fald ikke har bevist det modsatte, og at Sagsøgerne ved at undlade at møde for den tyske Priseret og dér, som de var pligtige, gøre deres Indsigelser gældende, overhovedet har afskaaret sig fra nu at fremkomme med en Paastand som den nærværende.

Sagsøgerne har i første Række søgt at sandsynliggøre, at Opbringelsen har fundet Sted paa svensk Søterritorium og har derhos hævdet, dels at det maatte være det indstævnte Selskabs Sag at bevise, at den havde fundet Sted uden for dette, dels at den Afvigelse fra den rette Vej, der maatte være sket, er sket uden den Forsikredes Skyld eller Minde ved Skipperens Fejl, og at den derfor efter Konventionens § 104 faldt ind under Forsikringen. Hvad angaar Undladelsen af at give Møde for Priseretten, gør de gældende, at de i god Tid har henvendt sig til Firmaet Emil Stephensens Eftf., København, med Anmodning om at varetage deres Interesser ved Priseretten, men at den ret korte Reklamationsfrist — bl. a. paa Grund af den langsomme Postgang — allerede var udløbet, inden dette Firma fik sat sig i Forbindelse med en tysk Sagfører.

De foreliggende Oplysninger om Skibets Rute og Grunden til, at man er gaaet den Vej, man gik, er paa visse Punkter kun lidet udførlige. Den Udskrift af Dagbogen, der er forelagt Retten, indeholder kun, at man Kl. 9 om Aftenen havde passeret Stenshufvud paa $\frac{3}{4}$ Miles Afstand, at man Kl. 10 om Aftenen forude observerede en tysk Torpedobaad paa en Afstand af $\frac{3}{4}$ Mil, at Kursen saa ændredes til V. N. V., og at man lod Maskinen gaa med saa stærk Fart som mulig, at Torpedobaaden efter ca. 10 Minutter ændrede Kurs og styrede østefter, at man derefter ogsaa ændrede »Astrid«s Kurs og styrede nordefter, at Torpedobaaden straks, da den observerede dette, paany ændrede Kursen og styrede for fuld Fart ret mod »Astrid«, som atter ændrede Kursen og igen styrede mod Land; at »Astrid« Kl. 10,25 advarede ved et skarpt Skud, idet Kuglen slog ned i Vandet paa Bagbords Bov i en Fartøjslængdes Afstand fra »Astrid«, samt at man nu straks stoppede og lagde bi, og at man da befandt sig i 2 Kvartmiles Afstand »magnetisk N. V. for Kiviks bredgrunds prickar«. Under den ca. 3 Maaneder senere i Stockholm Rådstuerätt afgivne Søforklaring forklarede Kaptajnen paa »Astrid« nærmere, at Stedet, hvor Opbringelsen foregik, var beliggende »omkring 2 Distanceminutter fra den nærmest Land værende Prik ved Kiviks Bredgrund og just paa den saakaldte »Treminutersgrænse«. Paa Grundlag af Kaptajnens Opgivelser har Dispatcheur Hvidt, København, beregnet, at Opbringelsesstedet laa 3,2 Sømil fra nærmeste Land, altsaa paa internationalt Søterritorium, medens Kommandørkaptajn Leche, Søkortarkivet, Stockholm, ansætter den af Kaptajnen beskrevne Plads for Kapringen inden for Territorialgrænsen.

Medens det saaledes er omstridt, hvorvidt »Astrid«s Kapring har fundet Sted inden for eller uden for Tremilegrænsen, og medens Bestemmelsen af Kapringens Sted hviler paa en skønmæssig Gisning fra Kaptajnens Side, er det efter det Foreliggende uomtvisteligt, at Skibet befandt sig langt uden for svensk Søterritorium, da Torpedobaaden begyndte Forfølgelsen. Skibet har da — en Time efter, at det

havde passeret Stenshufvud i $\frac{3}{4}$ Miles Afstand — været saa langt til Søs, at det i de 25 Minutter, i hvilke det saa godt som hele Tiden styrede lige ind mod Land med saa stærk Fart som mulig, ikke har naaet længere ind end højst lige inden for Territorialgrænsen. Kaptajnen har ikke afgivet nogen Forklaring om Grunden til, at han efter at have passeret Stenshufvud er gaaet saa langt ud fra Kysten. Nogen Nødvendighed herfor kan der ikke have været, Vejret var stille, og det var den lyse Aarstid. Efter Dagbogens Optegnelser maa det have været ret sigtbart, siden man Kl. 10 om Aftenen har kunnet se Torpedobaaden i $\frac{3}{4}$ Miles Afstand, og siden man noget senere har kunnet se Kiviks Bredgrundsprikker. Forklaringen paa Afvigelsen fra Ruten maa antages at være den ganske simple: at Kaptajnen uden at tage Hensyn til den Instruks, han havde faaet, har villet forkorte Vejen ved at gaa i lige Linie over Farvandet i Stedet for at søge ind i den Bugt, der findes nord for Stenshufvud.

Retten finder herefter ikke Anledning til at komme ind paa de Tvivl, der kunde være om, hvorvidt »Astrid« befandt sig uden eller inden for Tremilegrænsen, da Torpedobaaden affyrede det Skud, der bragte Skibet til at stoppe. Retten finder lige saa lidt Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilken af Parterne det maatte gaa ud over, at Stedet ikke nu kan angives med Sikkerhed. Retten kan nemlig ikke betragte det indtrufne »Skadestilfælde« som noget, der alene er sket netop i det Øjeblik, da »Astrid« stoppedes. Skaden er forvoldt ved, at »Astrid« opdagedes af Torpedobaaden paa internationalt Farvand, og den begyndte, da Torpedobaaden optog Forfølgelsen. Forfølgelsen og Kapringen maa med andre Ord betragtes som en Enhed, og der maa gaas ud fra, at Skaden ikke var sket, hvis Skibet havde gaaet den foreskrevne Rute. Meningen med, at det i Policen saa skarpt er fremhævet som en Betingelse for Forsikringens Gyldighed, at Skibet holdt sig inden for Territorialgrænsen, maa være at fritage Forsikringsselskabet for Ansvar for ethvert Skadestilfælde, der er en Følge af, at Skibet har fraveget Ruten og er gaaet ud paa internationalt Søterritorium; det maa altsaa være Meningen forsaavidt at opheve Bestemmelsen i Konventionens § 104.

Efter det saaledes Foreliggende maa Forsikringsselskabet være at frifinde.

Sagsøgerne findes at maatte betale dem Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 13 November.

Nr. 160. **Hannes Jonsson, Bergur Bergsson, Sigurdur Jonsson, Jon Jonsson, Ragnhildur Steingrimsdatter, Eirikur Steingrims-son, Jon Sigurdsson, Thorstein Asgrimsson og Einar Bergsson**
(Bülow)

mod

Arnessyssels Sparekasse (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Forpligtelse som Selvskyldnerkautionister overfor Indstævnte.

Arnessyssel Gæsterets Dom af 15 December 1917: De Indstævnte, Hannes Jonsson, Nupstad, Bergur Bergsson, Kalfafell, Sigurdur Jonsson, Marinbakki, Jon Jonsson, Tveraa, Ragnhildur Steingrimsdatter, Randaberg, Eirikur Steingrims-son, Foss, Jon Steingrims-son, Foss, Jon Sigurdsson, Svinafell, Thorsteinn Asgrimsson, Kirkjubæjarklaustri, og Einar Bergsson, Myrar, have in solidum at betale til Citanten, Arnessyssels Sparekasse, 10.000 Kr med 7 pCt Rente p. a. fra 17 November 1914 til Betalingsdagen. Derhos har Jon Steingrims-son at betale Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. Forøvrigt ophæves Sagens Omkostninger. Dommen at efterkommes inden 3de Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Islands Landsoverrets Dom af 24 Juni 1918: Den ind-ankede Gæsteretsdom bør, saa vidt Appellanterne angaar, ved Magt at stande. Appellanterne Hannes Jonsson, Bergur Bergsson, Sigurdur Jonsson, Jon Jonsson, Ragnhildur Steingrimsdatter, Eirikur Steingrims-son, Jon Sigurdsson, Thorstein Asgrimsson og Einar Bergsson have in solidum at betale til de Indstævnte, Gudmundur Sigurdsson, Sigurdur Gudmundsson og Sveinbjörn Olafsson paa Arnessyssel Sparekas-ses Vegne Sagens Omkostninger for Overretten med 50 Kr. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Ad-færd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanterne frafaldet den i den ind-ankede Dom anførte Indsigelse, at den indstævnte Sparekasse skulde have gjort sig skyldig i Svig eller i alt Fald have ud-vist grov Uforsigtighed ved Ydelsen af Laanet.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at Appellan-terne, da de underskrev Gældsrevet, maatte være klare paa, at Jon Steingrims-son ikke vilde være i Stand til at tilbage-betale Laanet inden den i Gældsrevet nævnte Frist af et Aar, og at Sparekassen vilde give ham en rimelig Henstand med Tilbagebetalingen. Under Hensyn hertil og til den Forstaaelse af den i Dommen citerede Bestemmelse i Gældsrevet, som maa antages i alt Fald ikke at have været ualmindelig paa Island,

maa der gives Sparekassen Medhold i, at den ikke har mistet sit Krav overfor Appellanterne derved, at den som anført i Dommen, har givet Jon Steingrimsson Henstand med Laanets Tilbagebetaling. Herefter vil Dommen overensstemmende med Sparekassens Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne at burde in solidum betale Sparekassen med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dombør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanterne Hannes Jonsson, Bergur Bergsson, Sigurdur Jonsson, Jon Jonsson, Ragnhildur Steingrimsdatter, Eirikur Steingrimsson, Jon Sigurdsson, Thorstein Asgrimsson og Einar Bergsson, En for Alle og Alle for En, til Indstævnte, Arnessyssels Sparekasse, med 400 Kroner. Saa betaler de og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Ifølge Gældsbreve, dateret paa Foss paa Sida den 9 November 1911, erholdt Jon Steingrimsson, daværende Bonde paa Foss, i Arnessyssel Sparekasse et Laan stort 10.000 Kr. I Gældsbrevet indeholdes blandt andet følgende Bestemmelser, at Laantageren har at tilbagebetale hele Laanet inden den 15 November 1912, at Renterne, 6 pCt p. a. erlægges forud, og at Laantageren som Sikkerhed for Laanet har formaaet Appellanterne af denne Sag, Hannes Jonsson, Bonde paa Nupsstad, Bergur Bergsson, Bonde paa Kalfafell, Sigurdur Jonsson, Bonde paa Marinbakki, Jon Jonsson, Bonde paa Tveraa, Fru Ragnhildur Steingrimsdatter paa Råndaberg, Eirikur Steingrimsson, Bonde paa Foss, Jon Sigurdsson, Bonde paa Svinafell, Thorstein Asgrimsson paa Kirkjubæjarklaustri og Einar Bergsson paa Myrar, alle inden Skaffafellssyssel, foruden Jon Magnússon, daværende Bonde i Gaulverjabæ, til at undertegne Gældsbrevet som Selvskyldnerkautionister, saaledes at de alle solidarisk indestaa for Laanet, »indtil det er fuldtud betalt tilligemed Renter«.

Samtidig med, at Laantageren fik dette Laan, betalte han forud Renter for et Aar; den 2 og 31 December 1912 blev der forudbetalt Renter af Laanet til 16 November 1913, og den 26 Juni 1914 blev der betalt Renter af det til 17 November 1914.

Da derefter ingen Berigtigelse af Laanet fandt Sted hverken fra Laantagerens eller Kautionisternes Side, anlagde Sparekassens Bestyrelse, Handelsmand Gudmundur Sigurdsson, Boghandler Sigurdur Gudmundsson og Handelsmand Sveinbjørn Olafsson, alle hjemmehørende paa Ørebak, paa Sparekassens Vegne ved 4 Stævninger af 20 September 1915

nærværende Sag for Arnessyssels Gæsteret mod Laantageren, Jon Steingrimsson samt forannævnte Kautionister, Jon Magnusson fraregnet og fik Sagen det Udfald for nævnte Ret, at de Indstævnte blev in solidum dømt til at betale Sparekassen Laanets Beløb 10.000 Kr med 7 pCt Rente p. a. fra den 17 November 1914 til Betalingsdagen.

Derhos blev Laantageren, Jon Steingrimsson, dømt til at godtgøre Sparekassen Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Denne Dom har ovennævnte Kautionister ved Stævning af 28 Januar d. A. indanket for Overretten og paastaet, at Dommen bliver underkendt og forandret derhen, at de ganske frifindes for Sparekassens Paastande, samt at der tildømmes dem Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Overrettens Skøn.

Indstævnte, Sparekassens Bestyrelse, har paa den anden Side paastaet, at Gæsterettens Dom bliver stadfæstet, og at Appellanterne bliver dømt til at betale Sagens Omkostninger for Overretten.

Efter Appellanternes Fremstilling er Forholdet med Hensyn til dette Laan følgende: Sommeren 1911 kom Jon Magnusson, daværende Bonde i Gaulverjabæ, til Jon Steingrimsson paa Foss og tilbød ham at afstaa til ham sin Bygselsret til Gaulverjabæ samt at sælge ham Huse, Indhegninger samt en Del af Gaardens Besætning og Inventarium for 10.000 Kr. Jon var i Begyndelsen utilbøjelig til at gaa ind paa denne Handel, men Jon Magnusson fortalte ham da, at Arnessyssels Sparekasse, som var nøje kendt med Forholdene i Gaulverjabæ, var rede til at forstrække Enhversomhelst, der vilde købe dette, med det fornødne Laan til denne Handel d. e. 10.000 Kr, mod nogle Mænds Selvskyldnerkaution, og det blev da til, at Jon Steingrimsson tog til Gaulverjabæ for at besigtige det, der skulde sælges. — Om Efteraaret sendte Jon Magnusson en Mand til Jon Steingrimsson, og ser det ud til, at Handlen da er gaaet for sig. Gælds brevet til Sparekassen blev udfærdiget og Kautionister skaffedes tilveje.

I Foraaret 1912 tog Jon Steingrimsson ifølge Kontrakten med Jon Magnusson til Gaulverjabæ, og det er blevet paastaet af Appellanterne, at det Hele, Jon Steingrimsson modtog for de 10.000 Kr, havde kun bestaaet i nogle Køer og ubetydeligt »Skrammel«, alt tilsammen i det højeste 2—3 Tusind Kr værd, og at denne Handel har gjort ham til en fattig Mand, saaledes at han næste Aar maatte gaa fra Hus og Hjem i Gaulverjabæ. Appellanterne paastaar, at Sparekassens Bestyrelse er Skyld i, at det er kommet saa vidt med Jon, ved at forstrække ham med dette Laan, uagtet den havde været bekendt med, hvad Værd det havde, som han skulde faa for disse 10.000, og at Bestyrelsen har udvist grov Uforsigtighed ved Ydelsen af Laanet og endog spillet under Dække

Færdig fra Trykkeriet den 10 December 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 80.

Torsdag den 13 November.

med Jon Magnusson for at snyde Jon Steingrimsson og narre Kautionisterne. Bestyrelsen havde ifølge Appellanternes Paastand set, hvorledes hans Midler svandt ind, og havde vidst, da han maatte gaa fra Hus og Hjem i Gaulverjabæ, men alligevel havde den ikke gjort noget Forsøg paa at komme i Besiddelse af det, han havde tilbage, for dermed at afbetale Laanet, eller varskoet Kautionisterne, men den havde derimod den ene Gang efter den anden givet Laantageren Henstand med Betalingen. Ved denne Opførsel overfor Kautionisterne, navnlig ved at underhandle med Laantageren om Henstand med Betalingen af Laanet paa ialt 2 Aar, har Indstævnte forøget deres Risiko, saaledes at de er ganske løste fra deres Kaution for Laanet.

De Indstævnte benægter derimod bestemt, at de paa nogen Maade har medvirket til den anførte Overenskomst mellem Jon Magnusson og Jon Steingrimsson, og paastaar, at de først var blevet bekendt med samme, da Laantageren havde indfundet sig hos dem med Gælds brevet af 9 November, hvilket allerede havde været undertegnet af ham og Kautionisterne, at Dokumentet da havde været i den samme Skikkelse som nu, med Undtagelse af, at Laanets Betalingsdag havde staaet in blanco, men da de havde faaet de Oplysninger, at Laantageren var en ung og lovende Bonde, der nød almindelig Tiltro i sin Egn, samt at Kautionisterne var velstaaende Personer, saaledes at Laanet var tilstrækkelig sikret, havde de tilstaaet dette, og det var ogsaa blevet dem fortalt, at Jon Magnusson ejede en pæn Gaardsbestand i Gaulverjabæ, og havde her haft store Bekostninger ved Optørelse af Bygninger, Indhegninger m. m., og det var blevet sagt til dem, at alt dette var indbefattet i Salget til Jon Steingrimsson foruden Bestand og Inventarium. De havde derfor haft Anledning til at staa i den Tro, at Jon Steingrimsson her gjorde en god Handel, saaledes at det var uberettiget at beskyldte dem for nogen Uforsigtighed ved at tilstaa dette Laan.

Endvidere benægter Indstævnte at have givet Jon Steingrimsson nogen Betalingshenstand; hvad de har gjort, har kun været to Gange at modtage Renter af Laanet, hvilket blev tilbudt af en Anden end Laantageren; de havde anset det for deres Ret og Pligt at modtage disse Renter, og de har i ingen Henseende derved forøget Kautionisternes Risiko. Kautionisterne havde, paastaar Indstævnte, paataget sig Kautionen

for Jon Steingrímsson, for at han kunde etablere Gaardbrug i Gaulverjabæ, og de maatte nødvendigvis have kunnet indse, at han ikke magtede at betale straks næste Aar et saa stort Laan, og den Omstændighed, at der ingen Betalingsdag var angivet i Gælds brevet, da de undertegnede dette, maatte utvetydigt vise, at de ikke har lagt nogen Vægt paa Betalingsdagen; men selv om det maatte antages, at de, ved at modtage Renterne, havde givet Laantageren Betalingshenstand, havde de haft Ret hertil, idet der i Gælds brevet findes den Bestemmelse, at Kautionisterne indestaar for Laanet, »indtil det er fuldtud betalt tilligemed Renter«, hvilken Bestemmelse indeholdt en Ret for Laangiveren til at give den Henstand, som her skulde have fundet Sted.

Ifølge Gælds brevet skulde Laanet, som ovenfor bemærket, tilbagebetales den 15 November 1912, og blev Renter betalt til denne Dag samtidig med Laanets Stiftelse; derefter blev Renter betalt den 2 og 31 December 1912 for Tidsrummet fra den 15 November 1912 til 16 November 1913 og 26 Juni 1914 for Aaret fra den 16 November 1913 til 17 November 1914.

Da der i Sagen ikke foreligger nogen Oplysning om, at disse Renter er blevet betalt af Kautionisterne, maa der gaas ud fra, at Renterne de ommeldte tre Gange er blevet betalt af Laantageren selv, eller at han har ladet dette besørge paa sine Vegne, og uagtet disse omtalte Rentebetalinger kun tildels er en Forudbetaling, saa er det ikke destomindre indlysende, at Sparekassens Bestyrelse ved at modtage Renterne har givet Laantageren Henstand med Kapitalens Betaling i den Tid, for hvilket der var forudbetalt Renter, men det kan desuagtet ikke antages, at dette kan løse Kautionisterne, Appellanterne i denne Sag, fra deres Forpligtelse ifølge Indholdet af Gælds brevet af 9 November 1911.

Som bemærket indeholdes der i Gælds brevet en Bestemmelse om, at Kautionisterne indestaar for Laanet, »indtil det er fuldtud betalt«.

Denne Bestemmelse i Gælds brevet synes ligefrem at forudsætte, at Laanet bliver forlænget, enten ganske eller for en Del, og det maa derfor antages, at der i denne Bestemmelse indeholdes Samtykke fra Kautionisterne til Laanets Forlængelse. Det kan derfor ikke bifaldes, at Appellanterne er frigjort fra deres Kaution for det heromhandlede Laan af den Grund, at Sparekassens Bestyrelse har modtaget disse Renter, og da Appellanterne ikke har begrundet deres Paastand om, at de eller Laantageren er blevet ført bag Lyset af Indstævnte, eller at disse overhovedet ved urigtige Opgivelser har været medvirkende til, at Kautionisterne paatog sig Kaution for det ommeldte Laan, bliver Appellanterne at dømme til at betale det paastævnte Beløb 10.000 Kr med 7 pCt aarlig Rente fra den 17 November 1914 til Betalingsdagen, og den indankede Gæsteretsdom bliver for Appellanternes Vedkommende at stadfæste.

Ifølge dette Udfald af Sagen vil Appellanterne være at tilpligte at godtgøre Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten, som ansættes til 50 Kr.

For Underretten blev denne Sag optaget den 1 Oktober, men Dommen først afsagt den 15 December f. A., men dette Ophold er blevet tilstrækkelig retfærdiggjort.

Nr. 413.

Højesteretssagfører Aagesen

m o d

Christian Frederik Hansen Plougheld (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 25 April 1919: Tiltalte, Gartner Christian Frederik Hansen Plougheld, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jens Rasmussen, og Defensor, Overretssagfører Gram, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1919: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Siesby og Jacobsen betaler Tiltalte, Gartner Christian Frederik Hansen Plougheld, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Hansen Plougheld til Højesteretssagførerne Aagesen og Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende paa Foranledning saavel af det Offentlige som af Tiltalte, Gartner Christian Frederik Hansen Plougheld, fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er bemeldte Tiltalte aktioneret i Henhold til Straffelovens § 181.

Tiltalte er født den 31 Marts 1882 og ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 7 Juni 1918 konsulerede Tiltalte Læge Hilligsøe, Odense, der tilkendegav ham, at han var lidende af Gonorrhoe, og forbød ham foreløbigt at have Samleje. Tiltalte konsulerede derefter nævnte Læge 5 Gange, sidste Gang den 13 Juli s. A., ved hvilken Lejlighed Lægen, der ved Undersøgelse af Tiltalte forefandt spontant, hvidligt Udflod fra Urinrøret, efter Tiltaltes Forklaring sagde, at der var god Fremgang, og at Tiltalte skulde vedblive med anordnede Sprøjtninger, medens han ikke talte om, at Tiltalte skulde komme igen, men heller ikke sagde, at

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Henry Adler tiltales for Overtrædelse af Politivedtægtens § 60 med Hensyn til, at han paa et Plankeværk dels ud mod Amagerbrogade, dels ud mod Kløvermarksvej har anbragt fladt mod Plankeværket henholdsvis 25 og 6 Træ- og Metalskilte af en Størrelse fra 60 × 60 cm indtil 2½ × 5½ m, paa hvilke der er malet Reklamer fra forskellige Handlende med Bogstaver af en Højde fra ½ cm indtil 40 cm. Københavns Magistrat har forment, at Anbringelsen af disse Reklameskilte skulde være i Strid med Politivedtægtens § 60, hvorefter Plakater, Bekendtgørelser o. lign. med visse Undtagelser ikke maa opslaas udenfor de dertil særlig indrettede Plakatsøjler. Da de af Tiltalte anbragte Skilte imidlertid ikke skønnes at kunne henregnes til de i Politivedtægtens § 60 omtalte Opslag, vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Fredag den 14 November.

Nr. 389.

Højesteretssagfører Trolle
m o d

Overretssagfører **Frederik Emil Petersen** (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 88 og 90 i Politivedtægt for København af 1 Marts 1913.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Maj 1919: Tiltalte, Overretssagfører Frederik Emil Petersen, bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I en af Bygmester Adolphsen sammen med en anden Mand til Københavns Magistrat udstedt Deklaration, der er dateret den 9 September 1902, og som angaar forskellige Arealer, derunder de i den indankede Dom nævnte 2 Matr. Nr, hedder det bl. a., som følger:

»Samtlige disse Arealer, der ikke, saalænge de henligge som Gader, kunne afspærres for den offentlige Færdse! uden Københavns Magistrats Samtykke, kan Magistraten derhos med Kommunalbestyrelsens Samtykke, naarsomhelst den ønsker det, overtage i det Hele eller for en Del som offentlig Gade med de deri værende Materialier og Ledninger uden at give noget Varsel eller nogen Tilsigelse, uden at yde noget Vederlag for Arealerne, Materialierne eller Ledningerne, og uden at de paagældende Ejere derved fritages for nogen af de dem som Ejere af de vedkommende Ejendomme efter den til enhver Tid gældende Lovgivning paaahvilende Byrder.«

Under Henvisning hertil og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Trolle og Møldrups hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag tiltales Overretssagfører Frederik Emil Petersen for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 88 og 90.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Henhold til Bevilling af 7 Maj 1917 overtog Tiltalte og Overretssagfører Laurits Heine til Behandling som executores testamenti Boet efter Bygmester Johan Frederik Adolphsen og efterlevende Hustru, i hvilket Bo Arv og Gæld ikke er vedgaaet.

Afdøde Adolphsen stod ved sin Død indtegnet som Ejer af Matr. Nr 469 og 138 af udenbys Klædebo Kvarter, der udelukkende bestaar af Gadeareal og udgør af den private, men for almindelig Færdsel aabne St. Jacobs Plads den nordligste Del, der paa en Strækning af 26,5 m grænser op til Østerbrogade.

Boet lod indtil den 1 August 1918, ligesom Afdøde Adolphsen havde gjort, den heromhandlede Del af St. Jacobs Plads og den tilgrænsende Del af Østerbrogade renholde, men ophørte saa dermed, fordi den Vejafgift, der var paalagt de til de nævnte Matr. Nre. mod St. Jacobs Plads stødende Ejendomme ikke kunde strække til til Udgifterne, dog først efter at Eksekutorerne i Boet forgæves havde henvendt sig til Københavns Magistrat om Arealernes Overtagelse og derefter i Skrivelse af 4 Juni 1918 til de interesserede Grundejere havde meddelt, at den af deres Ejendomme, »til Bygmester Joh. Fr. Adolphsen« tidligere erlagte Vej- og Belysningsafgift bortfaldt, saaledes at der Intet skulde erlægges i Juni Termin 1918 og fremtidig, og at samtidig Vejenes Vedligeholdelse og Belysning »ved Bygmester Adolphsens Foranstaltning vil være bortfalden«.

Tiltalte, der har erklæret her under Sagen at bære Ansvar for det saaledes Passerede, saafremt der i den Anledning overhovedet kan gøres Ansvar gældende mod Eksekutorerne, hvad han benægter, har tilige bestridt, at der foreligger nogen Overtrædelse af Politivedtægten.

Ligesom der nu maa gives Tiltalte Medhold i, at den Renholdelse af private Gader, der ved Politivedtægtens § 88, 3 Stk, jfr § 90, udelukkende er paalagt Ejerne af de tilstødende Grunde, for den heromhandlede Del af St. Jacobs Plads efter det Foreliggende i Forhold til det Offentlige ikke har paahvilet Boet i den Tid, den ikke har været udført, saaledes findes der ej heller i Forhold til det Offentlige at have paahvilet Dødsboet nogen Pligt til Gadefejning af Østerbrogade udfor de ovennævnte Matr. Nre. af Udenbys Klædebo Kvarter, idet den iso-

lerede Omstændighed, at Bygmester Adolphsen formelt staar indtegnet som Ejer af de ovenomhandlede Arealer, ikke for hans eller Boets Vedkommende findes at kunne sidestilles med at eje Grund, saaledes som dette maa forstaas efter Politivedtægtens § 88 I.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige.

Nr. 517.

Rigsadvokaten

mod

Villiam Frandsen (Def. Trolle),

der tiltales for Overtrædelse af § 8 i Lov af 13 December 1917 om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 11 April 1919: Tiltalte Villiam Frandsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Villiam Frandsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Trolle 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politiret indankede Sag er William Frandsen, der er født den 11 September 1897, og som — bortset fra, at han ifølge Udskrift af Lægdsrullen har betalt en Bøde af 40 Kr for Overtrædelse af Værnepligtslovens § 13, 1 Stk — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter Justitsministeriets Begæring sat under Tiltale for Overtrædelse af § 8 i Lov af 13 December 1917 om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, begærede Indenrigsministeriet i en Skrivelse til vedkommende Udskrivningskreds af 23*) Januar 1918 Tiltalte — der efter i Oktober Maaned 1917 at være udskrevet til Militærtjeneste maa antages at have givet Myndighederne Meddelelse om, at han var »Militærnægter« — behandlet ved Session og gav derhos Paalæg om, at der, selv om Tiltalte undlod at give Møde, af Sessionen skulde gøres Indstilling om, hvorvidt han burde overføres til civilt Arbejde. Tiltalte blev derpaa ved særlig skriftlig Meddelelse indvarslet til at møde for en i Januar Maaned 1918 afholdt Session, og da han udeblev, vedtog Sessionen paa Grundlag af de foreliggende skriftlige Oplysninger at indstille ham til Overførelse til civilt Arbejde i Henhold til den ovenanførte Lov af 13 December 1917. Herefter fandt saadan Overførelse Sted, og Tiltalte indkaldtes til den 30 Oktober 1918 at give Møde til civilt Statsarbejde ved Viborg Skovdistrikt.

Tiltalte har erkendt at have modtaget bemeldte Indkaldelse og desuagtet at være udeblevet fra dette Arbejde uden lovligt Forfald, hvorhos han har forklaret, at han ikke vil møde til civilt Statsarbejde, fordi han derved kommer til at arbejde for en ringere Betaling end andre Arbejdsmænd og saaledes bliver »Skruebrækker«.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter oftnævnte Lovs § 8, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Maaneder. Med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Mandag den 17 November.

Nr. 217.

Højesteretssagfører David

mod

Underretssagfører **Niels Peter Julius Sørensen Brøcker**
(Def. I. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Huslejelovgivningen.

*) Skal være 22.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 21 November 1918: Tiltalte Niels Peter Julius Sørensen Brøcker bør betale en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 1000 Kr og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører H. Koch betaler Tiltalte Niels Peter Julius Sørensen Brøcker 40 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at de i den indankede Dom omtalte Opsigelser er givne efter den 10 April 1916. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Underretssagfører Niels Peter Julius Sørensen Brøcker, til Højesterets-sagførerne David og I. Kondrup 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Sagfører Niels Peter Julius Sørensen Brøcker, der er født den 22 Juni 1864 og ikke fundet forhen straffet, er under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil alene efter hans Begæring indankede Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Huslejelovgivningen.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Tiltalte i Oktober 1915 var blevet Ejer af Ejendommen H. C. Ørstedesvej Nr 20 paa Frederiksberg, optog han en Forhandling med Ejendommens Lejere om en Regulering og Forhøjelse af Lejesummerne, under hvilke var indbefattet Vederlag for Centralvarme. Da der i April 1916 endnu ikke var opnaaet Enighed mellem Tiltalte og Lejerne, opsagde han i nævnte Maaned de Lejere, der havde Krav paa et halvt Aars Opsigelsesvarsel, til Fraflytning til Oktober Flyttedag s. A. Den 30 Juni 1916 oprettedes derefter mellem Tiltalte og de saaledes opsagte 8 Lejere nye Kontrakter, hvorved Lejen fastsattes til fra 150 til 350 Kr højere end hidtil for Aaret fra Oktober 1916 til Oktober 1917 og med yderligere Stigninger for de følgende Aar; det bestemtes derhos i Kontrakterne, at hvad Brændselsforbruget kostede mere end 1800 Kr pr. Fyringsperiode, skulde Lejerne refundere Tiltalte i Forhold til de opvarmede Rums Størrelse. Efter at en Del af Lejerne havde henvendt sig til det frederiksbergske østre Huslejenævn, tilskrev dette den 10 Oktober 1917

Tiltalte, at det havde vedtaget at sætte Lejen for de paagældende 8 Lejligheder til visse nærmere angivne Beløb, der kun oversteg de hidtil gældende Lejesummer med fra 50 til 150 Kr, samt at Lejerne kun skulde tilsvare, hvad Brændselsforbruget oversteg 2000 Kr, hvilket Tilsvaret skulde fordeles i Forhold til Lejesummerne. Denne Afgørelse paaklagede Tiltalte for Indenrigsministeriet, som imidlertid i Skrivelse af 11 Marts 1918 udtalte, at Nævnet ikke saas at have overskredet sin Kompetence, og at der derfor ikke fra Ministeriets Side kunde foretages videre i Sagen.

Efter det saaledes Passerede har Tiltalte afkrævet de paagældende Lejere Leje og Bidrag til Brændselsforbruget efter de i Kontrakterne af 30 Juni 1916 indeholdte Bestemmelser, og da kun en enkelt af Lejerne — under Reservation — betalte i Overensstemmelse hermed, har Tiltalte dels forgæves forsøgt ved umiddelbare Fogedforretninger at faa nogle af Lejerne udsatte, dels anlagt Sag mod en Lejer til Betaling af Forskellen mellem de ham ifølge Kontrakten og ifølge Huslejenævnets Kendelse paahvilende Ydelser.

Idet bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes Anbringende om, at de Lejerne givne Opsigelser kun var pro forma, og at Nævnet, hvis Afgørelse af 10 Oktober 1917 er truffet i Henhold til § 7 i Lov Nr 187 af 9 Juni 1916, herved har overskredet sin Kompetence, idet nævnte Lov dengang var ophævet ved Lov Nr 72 af 23 Februar 1917, findes Tiltalte herefter at have overtraadt den bestaaende Huslejelovgivning, dels ved at undlade i Overensstemmelse med § 7 i Loven af 9 Juni 1916 at forelægge Spørgsmaalet om Lejeforhøjelserne for Nævnet, dels ved senere at tilsidesætte dets Afgørelse. Tiltalte vil derfor være at anse dels i Medfør af sidstnævnte Lovs § 10, dels i Medfør af § 11 i Loven af 23 Februar 1917 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der bestemmes til 1000 Kr. Da Politiretsdommen har samme Resultat, vil Dommen, ved hvilken det med Rette er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 244.

Grosserer **W. Singer** (Ingen)

mod

Vekselererfirmaet **Frithjoff Theill & Co.** (Knudtzon).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer W. Singer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillæ-

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til tre Maaneder. I Salær til Overretssagførerne H. H. Schmidt og Johs. Kalko betaler Tiltalte Johannes Bertelsen 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved at indgaa Ægteskab med Anine Kristensen, uagtet den ham i sin Tid meddelte Skilsmissebevilling ikke gav ham Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, har Tiltalte, selv bortset fra hans Forklaring om, at han har været i god Tro, ikke gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan medføre Straf, og særlig kan Hjemmel for at straffe ham ikke søges i Analogien af Straffelovens § 165. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Bertelsen til Højesteretssagførerne David og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Hillerød Byting indankede Sag tiltales Johannes Bertelsen for Forbrydelse efter Straffelovens § 202 I samt for — som fraskilt — at have indgaaet nyt Ægteskab uden dertil i Skilsmissebevillingen eller paa anden Maade meddelt Tilladelse.

Tiltalte er født den 26 Juli 1871 og mangfoldige Gange straffet, bl. a. for Mishandling af Ægtefælle, ved Samsø Birks Ekstrarets Dom af 3 Marts 1897 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 22 Juni 1903 med lige Straf og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 5 Januar 1904 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt senest under en ved Københavns Amts søndre Birks Ekstraret den 30 September 1918 paakendt Sag, der endelig paa-dømtes af Højesteret den 7 April d. A., og ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 253, jfr midlertidig Straffelovs § 13, og Lov Nr 278 af 16 November 1914, jfr Bekendtgørelse 3 Juli 1917, blev anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Bevilling af 23 April 1904 blev Tiltaltes Ægteskab med Frederikke Hansine, f. Jørgensen, fuldstændig ophævet, uden at Bevillingen hjemlede nogen af Ægtefællerne Ret til at indgaa nyt Ægteskab. Bevilling hertil maa antages ej heller senere at være meddelt Tiltalte, hvor-

imod Justitsministeriet paa et Andragende fra ham i saa Henseende den 19 Maj 1906 svarede, efter at have indhentet Oplysning om, at han Intet havde betalt af det ham ifølge Skilsmissebevillingen paahvilende Underholdsbidrag til hans og hans fraseparerede Hustrus Fællesbarn, og at hans Forsørgelseskommune havde udredet Bidraget for det første Halvaar, at det Ansøgte ikke kunde bevilges, førend Underholdsbidraget var betalt og Forholdet til Forsørgelseskommunen ordnet. Desuagtet indgik Tiltalte den 13 Februar 1916 i Sct. Pauls Kirke i København Ægteskab med Frk. Anine Kristensen, idet han i Forloverattesten var betegnet som Enkemand, hvilken Opgivelse forinden Vielsen var ændret til, at han var Ungkarl. Det er ikke bestemt oplyst, hvilken Andel Tiltalte har haft i disse urigtige Opgivender; han har ikke turdet bestride, at de mulig skyldes ham. Han har erklæret, at han forstod Justitsministeriets Skrivelse saaledes, at naar han betalte Underholdsbidraget og sagesløsholdt Kommunen, hvilket han gjorde i Efteraaret 1915 i Anledning af sit forestaaende Ægteskab, havde han Ret til at indgaa nyt Ægteskab.

Tiltaltes Hustru anmeldte den 23 Januar 1919 til Politiet, at hun var blevet mishandlet af sin Mænd, og at han havde solgt bort af Indboet, som var hendes Særeje, at hun nu søgte Skilsmisse, og at hun den foregaaende Dag havde maattet forlade Hjemmet paa Grund af hans Trusler. Hun har som Vidne nærmere forklaret, at Tiltalte allerede paa Knardrupgaard, hvor de boede til Vinteren 1916—17, tildelte hende en Lussing; dette gentog han, medens de boede paa Grystensgaard indtil Oktober Flyttedag 1917, og efter at de var flyttet til Hillerød, har han adskillige Gange slaet hende en Lussing; han har desuden mangfoldige Gange skubbet til hende og puffet hende op mod Borde og andre fremstaaende Genstande, og baade hans Lussinger og Puf var særdeles kraftige. Desuden udskældte han hende paa det groveste. Hun har nægtet at have givet nogensomhelst Anledning til hans daarlige Behandling. Hun har forklaret, at han, medens de boede paa Grystensgaard, og hun var frugtsommelig, engang kom beruset hjem og gav hende et saadant Stød for Brystet, at hun faldt om paa Gulvet og stødte sin ene Hoffe, og at hun som Følge heraf gik med et Hold i Siden en hel Maaned lige til Barnets Fødsel den 27 August 1917. Engang i Sommeren 1918 efter Dyrskuets kom Tiltalte hjem og beskyldte hende for at have haft en fremmed Mand hjemme og slog hende med knyttet Haand flere Slag i Hovedet, saa at hun i flere Dage var ganske fortumlet.

Hustruens Søster, Syerske Ida Christensen, har som Vidne forklaret, at hun har overværet, at Tiltalte, da han kom hjem fra Dyrskuets, udskældte sin Hustru og med fuld Kraft tildelte hende en Ørefigen, saa at hun tumlede over mod Døren, og at han derpaa tog hende i Nakken og vilde slaa hende igen, hvad Vidnet dog forhindrede. Han var da noget beruset.

Anna Marie Madsen, der tjente Ægteparret fra 5 Marts til 1 Juni 1918, har forklaret, at hun engang, medens de sad til Bords, har set Tiltalte uden Anledning tildele sin Hustru en Ørefigen.

Brødrene Valdemar og Carlo Bartels har forklaret, at de i Slutningen af 1918 har set, at Fru Bertelsens Kind var meget hævet, og

Tiltalte har erkendt, at han Dagen forinden havde slaaet hende paa Kinden.

Iøvrigt har Tiltalte erkendt, at han to Gange, medens de har været gift, har givet sin Hustru en Lussing, og at han engang i Sommeren 1918, da de kom fra Biografen, har slaaet hende i et Anfald af Skinsyge. Han har ikke villet benægte, at han har slaaet hende paa Dyrskuedagen som forklaret, men har sagt, at han ikke husker dette, ej heller Behandlingen af hende paa Grystensgaard, som dog godt kan være rigtig, ligesom han har erkendt, at det godt kan være, at han undertiden har skubbet til hende.

Idet bemærkes, at Tiltalte efter alt det Foreliggende maa anses for raa og brutal, og at hans Forklaringer har været tilbageholdende og vaktende, vil Vidernes Forklaringer om den Maade, hvorpaa han har behandlet sin Hustru, i det Hele være at lægge til Grund for Paadømmelsen, og Tiltalte, hvis Hustru iøvrigt, efter at Sagen var rejst, har erklæret, at hun ikke har bedt om at faa ham straffet, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 202 I, jfr tildels § 64, med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Med Hensyn til Tiltalen for at have indgaaet nyt Ægteskab uden dertil erhvervet Bevilling findes det paa det foreliggende Grundlag noget betænkeligt at antage, at det har staaet Tiltalte klart, at Betingelserne for, at han indgik nyt Ægteskab, ikke formelt var i Orden. Da den Strafskyld, som Tiltalte mulig derved maatte have paadraget sig, ikke vilde have forøget den ham ved den ovennævnte Højesteretsdom ikendte Straf, findes det derhos ikke nødvendigt at søge tilvejebragt yderligere Oplysninger om dette Punkt, og Tiltalte vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Iøvrigt vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 202 I samt efter Analogien af Straffelovens § 165 er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste med den ovennævnte Forlængelse af Straffetiden.

Tirsdag den 18 November.

Nr. 500.

Højesteretssagfører David
m o d

Martin Lauritsen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 September 1919: Arrestanten Martin Lauritsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olivarius og Winther, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte i alt Fald som Medgerningsmand har været delagtig i det overfor Matros Christian Hansen begaaede Tyveri. Herefter er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Lauritsen til Højesteretssagførerne David og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Martin Lauritsen, der tiltales for Tyveri, er født den 13 Juli 1880 og tidligere anset: ved Hassing Refs Herreders Ekstrarets Dom af 21 April 1900 efter Straffelovens § 228, tildels jfr § 46, og efter § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 14 September 1905 efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1909 efter Straffelovens § 230 I, jfr § 64, og efter § 231 I, tildels jfr § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Salling Herreds Ekstrarets Dom af 12 August 1910 efter Straffelovens § 231, 1 Led, jfr § 64, dog saaledes at Straffen bortfaldt, og ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 1 Februar 1912 efter Straffelovens § 232, jfr § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Februar 1917 blev Arrestanten frifundet for den mod ham rejste Tiltale for Tyveri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 18 Juni d. A. om Morgenen anmeldte Matros Christian Hansen, at der om Natten var frastjaalet ham 2 Hundredkronesedler. Anmelderen har nærmere forklaret, at han, der var en Del beruset, om Natten paa Gaden traf Pigen Olivia Johanne Elisabeth Sørensen, med hvem han gik hjem i hendes Logis, Sophiegade Nr 7, hvor de, efter at han havde afklædt sig, havde Samleje paa en paa Gulvet liggende Madras i et Værelse, hvor samtidig Arrestanten og en Kvinde, Bothilde Rosengreen, Jensens fraskilte Hustru, var tilstede, idet de laa i en Seng. Da Anmelderen vaagnede om Morgenen, laa han alene paa Madrassen, mens de 2 Kvinder laa i Sengen, og Arrestanten sad paaklædt i Værelset. Anmelderen konstaterede efter at have klædt sig paa, at Vestelommen, hvori der havde beroet 2 Hundredkronesedler, var tom og gav sig derefter til at lede efter Pengene, bl. a. under Madrassen, paa hvilken han havde ligget, uden dog at finde Pengene.

Efter det Oplyste fulgte Politibetentene 855, Sandby, og 267, Olander,

efter at Anmelderen havde gjort Anmeldelse paa Politistationen, med Anmelderen hen i det paagældende Værelse, hvor de ved nærmere Undersøgelse fandt en Hundredkroneseddel liggende midt under Madrassen, paa hvilken Anmelderen havde ligget.

Olivia Sørensen og Bothilde Jensen, der begge har været arresteret under Sagen, har hver for sig forklaret, at de ud paa Morgenstunden saae, at Arrestanten efter at være staaet op af Sengen stjal en Hundredkroneseddel op af Lommen paa Anmelderens Vest, samt at Arrestanten, efter at Anmelderen havde forladt Værelset, stoppede Sedlen ind under Madrassen, hvor den senere blev fundet af Politiet.

Arrestanten, der har erkendt, at han har været tilstede i Værelset, mens Anmelderen som anført opholdt sig der, har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri og vil ikke være vidende om, hvorledes Pengesedlen er kommet ind under Madrassen.

Da det efter det Foreliggende maa antages, at den fundne Pengeseddel er frastjaalet Anmelderen, hvorved bemærkes, at Arrestanten har erkendt, at der, da han den 17 Juni om Aftenen lagde Madrassen paa Gulvet ikke laa nogen saadan Pengeseddel der, da Arrestanten har været tilstede i Værelset, hvor Tyveriet er begaaet, da Arrestanten har erkendt, at han efter den paagældende Morgen at være staaet op har haft Anmelderens Vest i Hænde, idet han hængte Vesten, der laa ved Forenden af Madrassen, op paa et Søm, og da Arrestantens Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, findes det uden Betænkelse at lægge den af de to Kvinder afgivne Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse og anse det for bevist, at Arrestanten har frastjaalet Anmelderen den tilstedekomne Pengeseddel.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 141. Enke **Marie Anine Jacobsen**, født **Petersen** (I. Kondrup),
 m o d
 Patrouillebetjent **Christian Jensen** (Harboe),

betræffende Underholdsbidrag.

Kolding Købstads Politirets Dom af 23 Februar 1918: Saafremt Klagerinden, Enke Marie Anine Jakobsen, født Petersen, af Kolding inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse med sin Ed efter forudgaaende lovlig Omgang inden sit Værneting bekræfter, at hun har haft Samleje med Indklagede, Patrouillebetjent Christian Jensen, ligeledes af Kolding, i Tiden fra kort efter Begyndelsen af Februar 1917 til kort efter Begyndelsen af April s. A., bør Indklagede til Klagerinden og hendes den 1 December 1917 udenfor Ægteskab fødte, endnu ikke

døbte Pigebarn betale Bidrag i Henhold til Lov 27 Maj 1908 efter Overøvrighedens Bestemmelse, men trøster Klagerinden sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1918: Politiretsdommen bør uefterrettelig at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at der behørigt er prøvet Forlig mellem Parterne under Sagens Behandling for Politiretten, og at det derfor beror paa en Fejltagelse, naar den i sin Tid udfærdigede Underretsakt ikke indeholdt Oplysning herom. Sagen vil herefter i Henhold til den Højesteret ved kongelig Bevilning af 18 September 1918 givne Bemyndigelse være at paakende i Realiteten.

De foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger giver ikke tilstrækkelig Føje til at betage Indstævnte den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Adgang til med Ed at værges sig mod Appellantindens Sigtelse, og Sagens Udfald vil derfor efter hans Paastand være at gøre afhængigt af hans Ed paa den nedenfor anførte Maade. Det bemærkes herved, at ifølge en af Retslægeraadet under Sagen afgivet Erklæring kan det af Appellantinden den 1 December 1917 fødte Barn være avlet i Tiden fra kort efter Begyndelsen af Februar 1917 til kort efter Begyndelsen af April s. A.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve, hvorhos de Sælærer, der tilkommer de for Parterne beskikkede Sagførere, derunder to Sagførere, der har givet Møde under Optagelsen af et Tingsvidne, bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Indstævnte, Patrouillebetjent Christian Jensen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Appellantinden, Enke Marie Anine Jacobsen, født Petersen, i Tiden fra den 2 Februar 1917 til den 7 April s. A., bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Appellantinden og det af hende den 1 December 1917 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn betale de i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger ophæves. Til

Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Der tillægges Sagførerne Lacoppidan-Petersen og Rasmus Poulsen i Salarium hver 15 Kroner og Højesteretssagførerne I. Kondrup og Harboe samt Højesteretssagfører Asmussens Dødsbo i Salarium for Højesteret henholdsvis 120 Kroner, 120 Kroner og 60 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Appellindstævnte, Enke Marie Anine Jacobsen, f. Petersen, i Kolding, i 1ste Instans ved Kolding Købstads Politiret paastaet Appellanten, Patrouillebetjent Christian Jensen, sammesteds, tilpligtet som Fader til det af hende den 1 December 1917 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn at betale de i Lov indeholdende Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab m. m. af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag. Ved Politiretsdommen er Sagens Udfald gjort afhængig af Appellindstævntes Ed, saaledes at Appellanten, saafremt Appellindstævnte med sin Ed bekræfter, at hun har haft Samleje med ham i Tiden fra kort efter Begyndelsen af Februar 1917 til kort efter Begyndelsen af April s. A., er tilpligtet til Appellindstævnte og hendes nævnte Barn at betale Bidrag i Henhold til den anførte Lov efter Overøvrighedens Bestemmelse, hvorimod Appellanten, saafremt Eden ikke aflægges, er frifundet for Appellindstævntes Tiltale. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans principalt har paastaet sig frifundet for Appellindstævntes Tiltale og subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængig af sin Ed. Appellindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Da det imidlertid ikke fremgaar af Domsakten, at der under Sagen har været prøvet Forlig mellem Parterne, vil Sagen ikke for Tiden kunne tages under Paakendelse i Realiteten af Overretten, hvorimod Politiretsdommen vil være ex officio at annullere.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 381. Højesteretssagfører Ulf Hansen
mod
Jens Hansen (Def. I Kondrup),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ramsø-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 24 Januar 1919: Tiltalte, Statshusmand Jens Hansen bør til Statskassen bøde

100 Kr eller i Mangel af Bødens fulde og rettidige Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Til Parcellist Niels Hansen af Birkede bør Tiltalte betale en Erstatning, stor 603 Kr 31 Øre, og bør Tiltalte derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører N. C. Nielsen, og til Defensor, Sagfører N. C. P. Petersen, med henholdsvis 25 og 20 Kr. De idømte Beløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Maj 1919: Tiltalte Jens Hansen bør til Statskassen bøde to Hundrede Kr eller i Mangel af Bødens fulde og rettidige Betaling hensættes til simpelt Fængsel i tyve Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og V. Lachmann, betaler Tiltalte 40 Kr til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Hansen til Højesterets-sagførerne Hansen og I Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Statshusmand Jens Hansen af Birkede Mark tiltales under nærværende, efter hans Begæring fra Ramsø-Tune Herreders Ekstraret her til indankede Sag for Vold og Legemsbeskadigelse. Tiltalte er født den 11 Juli 1877 og ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte var blevet uenig med sin Nabo, Parcellist Niels Hansen, angaaende nogle Kyllinger, og Parcellist Hansen havde som Følge heraf forbudt Tiltalte og dennes Husstand at færdes over en over hans Jorder løbende Markvej, som tidligere var blevet benyttet uden Indsigelse fra Niels Hansens Side. Ved 8-Tiden om Morgenen den 19 August 1918 mødte Niels Hansen Tiltaltes Hustru paa Markvejen, hvorved det kom til Sammenstød mellem dem, om hvis Enkeltheder samstemmende Forklaringer ikke har kunnet tilvejebringes. Niels Hansen har dog indrømmet, at han har puffet til hende, og ved sin Hjemkomst beklagede hun sig til Tiltalte over den Medfart, hun havde faaet af Niels Hansen.

En halv Timestid efter mødtes Niels Hansen og Tiltalte, idet Førstnævnte var gaaet ud i Marken for at hente et Hammeltøj, medens Tiltalte pløjede paa sin Mark tæt op ad Skellet til Niels Hansens. De kom straks op at skændes, og Tiltalte kom herunder helt hen til Niels Hansen, der »ragede ham fra sig«, idet han slog ham paa Siden af Hovedet. Om hvad der herefter er passeret, er der afgivet delvis afvigende Forklaringer henholdsvis af Niels Hansen og Tiltalte. Niels Hansens Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte tog en Greb og slog ham dermed i Hovedet, saaledes at Skaffet knækkede; skønt han blev noget forstumlet derved, lykkedes det ham dog at fratage Tiltalte den Stump af Skaffet, denne havde tilbage i Haanden. Tiltalte løb derefter hen til en Vogn, der stod i Nærheden, og tog derfra en Skovl, med hvilken Tiltalte 2 Gange slog ham; det ene Slag ramte ham paa Haanden, det andet i Hovedet. Niels Hansens Hustru var imidlertid kommet til og hjalp ham hjem, og straks efter at være kommet hjem, besvimele han.

Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han efter først at være slaaet paa Siden af Hovedet af Niels Hansen, tog en Greb og slog Niels Hansen med denne, saaledes at Slaget ramte denne paa Skulderen, hvorved Grebens Skaft knækkede. Niels Hansen vristede saa Stumpen af Greben fra Tiltalte og slog denne nogle Gange oven i Hovedet dermed, ligesom Niels Hansen tog Hammeltøjet fra en Harve, der stod lige ved Siden af, og kastede dette i Hovedet paa Tiltalte. Tiltalte blev herved saaret i Hovedet og forrevet paa den ene Haand, og da han var blevet stærkt ophidset, tog han en Skovl fra en Vogn i Nærheden, og fulgte efter Niels Hansen, der imidlertid var ved at fjerne sig, og slog ham med Skovlen bagfra i Hovedet. Niels Hansen har bestemt benægtet at have kastet Hammeltøjet efter Tiltalte, hvorimod han har erklæret, at det er muligt, at han har slaaet Tiltalte med den Stump af Greben, han havde taget fra ham, uden at han dog kan erindre noget herom, da han, som nævnt, straks blev forstumlet efter at være slaaet med Greben af Tiltalte.

Niels Hansen blev samme Dag undersøgt af praktiserende Læge Felding, der i en under 4 September 1918 udstedt Attest erklærer, at der i højre Tinding fandtes et contunderet Saar paa 10 cm Længde, der naaede ind til Benet, og at der var Tegn paa Hjernerystelse. Over højre Øjenbryn var et lille Stiksaar og venstre Haand var forslaaet.

I en af Professor V. Christiansen den 20 Oktober f. A. udstedt Erklæring udtales det bl. a., at Niels Hansen, der klager over Svimmelhed, Hovedpine og Hukommelsessvækkelse, utvivlsomt lider af en traumatisk Neurose af den Form, der saa ofte indtræder efter Ulykkestilfælde, der har ramt Hovedet. Udsigterne for Helbredelse er nogenlunde, men kun under den Forudsætning, at Skadelidtes Sag bliver sluttet saa hurtigt som muligt og faar et Udfald, der nogenlunde svarer til hans Ønsker. Dog er det ikke udelukket, at han under alle Omstændigheder vil faa noget Mên af Overfaldet, da det erfaringsmæssigt har vist sig, at den mere fremrykkede Alder danner en Hindring for den fuldstændige Helbredelse.

I en den 4 December f. A. udstedt Erklæring har Amtslæge Ramm ganske henholdt sig til denne Erklæring, og under en paa Foranledning af nærværende Ret foretaget Reassumtion af Sagen har Amtslægen

den 25 Marts d. A. erklæret, at Niels Hansens Tilstand skønnes uforandret.

Med Hensyn til den Tiltalte overgaaede Vold udtales det i en den 12 September f. A. af praktiserende Læge Heckscher udstedt Attestation, at der paa højre Kind og højre Tindingeregion fandtes et Par overfladiske Saar, i venstre Tinding en omtrent haandfladestor, misfarvet Bule, der syntes frembragt ved Slag af et stumpt Redskab, og i højre Haandflade et inficeret Saar, frembragt ved et ikke ganske spidst Redskab; et lignende mindre fandtes paa venstre Lillefinger. Han vil formentlig blive fuldstændig helbredet, selv om det vilde tage nogen Tid.

Da de iøvrigt under Sagen afgivne Forklaringer ikke indeholder Oplysninger af væsentlig Interesse for denne, vil Sagen være at paadømme efter den af Tiltalte aflagte Tilstaaelse. I Henhold til denne har Tiltalte ved det af ham udviste Forhold med Skovlen bagfra at tildele Niels Hansen et Slag i Hovedet og derved at tilføje ham Saar og Skade paa Helbred gjort sig skyldig i et under Straffelovens § 203, 1 Stk, 2det Punktum, faldende Forhold, idet Voldshandlingen ikke kan anses for at være udøvet med Overlæg.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr eller i Mangel af Bødens fulde og rettidige Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 20 Dage, medens der ikke findes tilstrækkelig Grund til at nedsætte den Erstatning paa 603 Kr 31 Øre, nemlig for Skade 500 Kr og for Helbredelsesudgifter 103 Kr 31 Øre, der ved den af Ramsø-Tune Herreders Ekstraret den 24 Januar 1919 afsagte Dom er blevet tillagt Skadelidte Niels Hansen hos Tiltalte; han vil derhos, som i Underrettsdommen fastsat, have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, henholdsvis 25 og 20 Kr. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset med en Bøde paa 100 Kr, subsidiært Hensættelse til simpelt Fængsel i 14 Dage, være at forandre.

Onsdag den 19 November.

Nr. 383. Højesteretssagfører Ulf Hansen
mod
Oluf Larsson (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juni 1919: Tiltalte Oluf Larsson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bay og Repsdorph, 20 Kr til hver. I Erstatning til Malersvendenes Arbejdsløshedskasse betaler Tiltalte derhos 1153 Kr 25 Øre. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Larsson til Højesteretssagførerne Hansen og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Oluf Larsson, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, tiltales for Bedrageri.

Tiltalte er ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der fra 16 Oktober 1915 har været Medlem af Malersvendenes Arbejdsløshedskasse og har betalt de ham paahvilende Bidrag til Kassen, meldte sig i Oktober Maaned 1917 arbejdsløs og fremstillede sig derefter til den anordnede Kontrol hver anden Dag og hævdede den ham som fuldstændig arbejdsløs tilkommende ugentlige Understøttelse indtil i Marts 1919. I Kassens Vedtægter er det blandt andet bestemt, at arbejdsløse Medlemmer, som paatager sig et privat eller midlertidigt [Arbejde], ikke er berettiget til Understøttelse i de Dage, saadant Arbejde varer. Tiltalte har erkendt, at han fra midt i Februar 1918 til den 1 December s. A. har haft dels midlertidigt, dels fast Arbejde som Agent for en Sygekasse, i hvilken Egenskab han fortjente et Beløb af ca. 1578 Kr, og at han desuagtet i det anførte Tidsrum ved Benyttelse af den anførte Fremgangsmaade og uden at opgive noget om sin nævnte Virksomhed stadig har hævet fuld Understøttelse som Arbejdsløs med et Beløb, der under Sagen er opgjort til ialt 1153 Kr 25 Øre, hvilket Beløb Tiltalte har forbrugt. Forsaavidt Tiltalte har villet hævde, at han ikke har været paa det Rene med, at Indtægter af Arbejde udenfor Faget paavirkede hans Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse, vil der ikke kunne tillægges denne Forklaring, der modsiges af det under Sagen Oplyste og i sig selv er usandsynlig, nogen Betydning ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259, jfr midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr til hver.

Efter derom nedlagt Paastand vil han derhos være at dømme til i Erstatning til Malersvendenes Arbejdsløshedskasse at betale et Beløb af 1153 Kr 25 Øre.

Nr. 382.

Højesteretssagfører Graae

mod

Ellen Johanne Emilie Ida Pedersen (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3 samt af Beværterloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1919: Tiltalte Ellen Johanne Emilie Ida Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Anker-Jensen og Byrdal, 20 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 6 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Ellen Johanne Emilie Ida Pedersen bør hensesættes til Tvangsarbejde i 6 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Graae og Bache 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Ellen Johanne Emilie Ida Pedersen, der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3 samt af Beværterloven, er født den 3 Februar 1884 og ikke fundet forhen straffet.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun i de sidste ca. 2 Aar før sin Anholdelse den 8 Marts d. A. i meget betydeligt Omfang og med stor pekuniær Fortjeneste har tilstedt løsagtige Fruentimmer og deres tilfældige Herreforbindelser Adgang til hendes Bolig i Pilestræde for der at øve Utugt, samt at Tiltalte, der ikke har Bevilling til Udskænkning af stærke Drikke, i samme Tidsrum mod Vederlag har udskænket Vin og Spiritus til de Besøgende.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr 81 af 30 Marts 1906 § 3 og Lov Nr 104 af 10 Maj 1912 § 34 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Nr. 481. Jærnhandler Carl Emil Lyng (Levy)
m o d

Det Offentlige ved Politidirektøren i København (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1919: Det Offentlige bør for Tiltale af Citanten, Jærnhandler Carl Emil Lyng, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører J. L. Nathansen i Salær 80 Kr hos det Offentlige. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Jærnhandler Carl Emil Lyng, 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Levy i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Jærnhandler Carl Emil Lyng, som under en ved Københavns Kriminal- og Politirets 5. Kriminalkammer indledet Undersøgelse har været fængslet som sigtet for Hæleri i Tiden fra den 12 til den 26 Juni 1918, hvilken Undersøgelse er sluttet den 11 Juli s. A., som det maa antages uden at Tiltale er rejst mod ham, søger under Paaberaabelse af, at han er uskyldig i den paasigtede Forbrydelse, efter Stævning til Politidirektøren i København og vedkommende Forhørsdommere sig tilkendt en Erstatning hos det Offentlige af 1500 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra Dommens Dag. Den for det Offentlige beskikkede Sagfører har paa-
staaet dette frifundet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Lyng, som siden Oktober 1917 havde drevet Jærnhandel i Brogade Nr 11 her i Byen, afkøbte i Foraaret 1918 mange Gange en hos A/S

Dansk Normal Tid beskæftiget Arbejder, Nyborg, Ledningstraad og Blykabler til henholdsvis 9 Kr 25 Øre og 3 Kr 25 Øre pr. kg, som han derefter solgte for 10 Kr 75 Øre og 4 Kr 25 Øre pr. kg gennem en Opkøber til Jærnhandler Grankvist. Nyborg, og en anden Arbejder, Calberg, havde Tilladelse af Selskabet til at sælge Affald, derunder Stumper af Ledningstraad og Blykabler, som var blevet tilovers, naar en Ledning blev lagt, eller som fremkom ved Nedtagning af Ledninger efter Kortslutning, og de havde fra Selskabet tre Gange faaet skriftlige Erklæringer, som Nyborg foreviste Lynges, om, at Overbringeren havde Tilladelse til at sælge medfølgende gammel Ledningstraad og Blykabel; de havde dog ikke vist Selskabet, hvad de vilde sælge. Den 11 Juni 1918 tilegnede Nyborg og Calberg sig fra en Luftkanal i Ejendommen Studiestræde Nr 34, hvor de arbejdede, et Blykabel til et Ur, hvilket Kabel var blevet siddende dér til mulig senere Benyttelse, efter at Uret for adskillige Aar siden var nedtaget. Kablet, der var længere end de Kabler, de plejede at sælge, solgte Nyborg til Lynges for 13 Kr. Nyborg og Calberg erkendte oprindeligt, at de havde stjaalet Kablet, men ændrede senere deres Forklaringer om, hvorvidt dette var et Tyveri, idet de dog erkendte, at de ved denne Tilegnelse var gaaet for vidt. Efter Værkstedbestyrer Greibes Forklaring maa det antages, at de ikke har haft Lov til at sælge dette Kabel.

Foruden fornævnte Kabel var nogle af Nyborgs solgte Ledningstraade taget i Forvaring under Sagen, og baade Lynges og Grankvists erkendte oprindeligt at være klare over, at disse Traade var stjaalet; det samme erkendte Lynges med Hensyn til Blykablet, som fandtes hos ham. Senere erklærede Lynges, at han var af den Formening, at Nyborg havde Lov til at sælge det Hele, da han havde kunnet fremskaffe ialt tre Tilladelser fra Selskabet. Medens Tilegnelsen af Ledningstraaden imidlertid maa antages at være sket med Selskabets Samtykke, og der forsaavidt ikke i Virkeligheden kan bebrejdes Lynges noget, maa Nyborgs og Calbergs Tilegnelse af Blykablet efter det Foreliggende anses for ulovlig. Skønt Lynges flere Gange havde skaffet sig Erklæringer fra Selskabet om Tilladelsen til de paagældende Salg, findes der under Hensyn til, at disse i Løbet af et Par Maaneder havde beløbet sig til ca. 300 Kr, og at der paa den Tid fra Politiet var udgaaet Advarsel til Jærnhandlerne og Metalopkøbere mod Køb af saadanne Genstande, efter Kablets Beskaffenhed og under de herskende Forhold at have foreligget saa megen Anledning til Mistanke, at det ikke tør fastslaas, at de i Lov af 5 April 1888 § 1 foreskrevne Betingelser for Tilkendelse af Erstatning er tilstede, hvorved bemærkes, at det tillige er paafaldende, at Jærnhandlerne har ladet disse Varer gaa gennem saa mange Hænder indbyrdes i Stedet for at sælge direkte til Grossist.

Det Offentlige vil derfor være at frifinde, medens Sagens Omkostninger bør hæves.

Der vil være at tilkende den for Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører J. L. Nathansen, hvis Sagførelse har været lovlige, i Salær 80 Kr, der udredes af det Offentlige.

Torsdag den 20 November.

Nr. 216. **Københavns Magistrat** (Trolle)
mod

fhv. Brandkusk **Søren Balle Svenningsen** (Henriques efter Ordre) samt Aktieselskabet **Taksamotorkompagniet** (Bache),

betræffende Spørgsmaalet om det indstævnte Aktieselskabs Erstatningspligt overfor Appellanten og Indstævnte Svenningsen i Anledning af en denne sidste ved Paakørsel forvoldt Skade.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1919: Indstævnte, A/S Taksamotorkompagniet, bør betale til Sagsøgeren, pensioneret Brandkusk Søren Balle Svenningsen, 6000 Kr og til Intervenienten, Københavns Magistrat, 3931 Kr 50 Øre med Renter 5 pCt aarlig henholdsvis fra den 19 Juni 1918 og fra den 4 September 1918, til Betaling sker. I Sagsomkostninger bør Indstævnte betale Sagsøgeren 300 Kr, medens Sagens Omkostninger iøvrigt ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget dels, at Taksamotorkompagniet er pligtigt at yde Erstatning for den Svenningsen tilføjede Skade, dels, at Magistraten vel har Erstatningskrav overfor Kompagniet, men dog ikke vil kunne gøre andet og større Krav gældende overfor dette end det, Svenningsen selv vilde kunne have gjort gældende, saafremt Magistraten ikke delvis havde dækket Tabet.

Efter det Foreliggende findes Kompagniet nu at maatte dømmes til at betale i Erstatning, til Svenningsen, foruden hvad Kompagniet alt har betalt ham, 6000 Kroner — hvorved bemærkes, at der efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende ham et større Beløb — og til Magistraten 6000 Kroner, begge Beløb med Renter.

I Henseende til Sagens Omkostninger vil Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet Taksamotorkompagniet, bør til Indstævnte pensioneret Brandkusk Søren Balle Svenningsen betale 6000 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 19 Juni 1918, til Betalingsker, og til Appellanten, Københavns Magistrat, ligeledes 6000 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 4 September 1918, til Betalingsker. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkost-

ninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Taksamotorkompagniet 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Henriques 150 Kroner, der uddedes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 2 Februar 1916 Kl. ca. 9¹/₄ Eftermiddag, da en af Brandvæsnets Ambulancevogne holdt stille paa Østerbrogade udfor Nr 138, tæt op ad Cykelstien, blev den paakørt bagfra af en af A/S Taksamotorkompagniets Automobildrosker, hvis Fører ikke i Tide havde lagt Mærke til Vognen. Ved Paakørslen faldt Ambulancevognens Kusk, Søren Balle Svenningsen, ned paa Gaden, medens Hestene løb løbsk. Ved Faldet paadrog han sig et Brud af øverste Lændehvirvels Hvirvellegeme og laa i den Anledning paa Rigshospitalet til den 21 s. M. og senere fra den 29 Marts til den 9 April s. A. I Begyndelsen gik han med Gibsbandage, senere har han stadig maattet gaa med Læderkorset; der fandtes indskrænket Bevægelighed i Ryggen og Smertes og Æmhed sammesteds, ligesom der indtraadte Forstyrrelser i forskellige Nervefunktioner, navnlig i venstre Ben. Ifølge Erklæring af 13 Februar 1917 fra Generallæge, Dr. med. Ammentorp, var han da meget indskrænket i sin Erhvervs- og Arbejdsevne, og det kunde ikke med Sikkerhed siges, at der vilde komme Helbredelse, ligesom der efter lang Tids Forløb kunde udvikle sig en alvorlig, uhelbredelig Lidelse i den paagældende Ryghvirvel. Ifølge Erklæring af 11 April s. A. fra Professor, Dr. med. Viggo Christiansen, skønnedes Udsigterne for Helbredelse mindre gode, forsaavidt som der rimeligvis — hvis overhovedet nogensinde — vilde gaa flere Aar, inden Tilskadekomne vilde være i Stand til at kunne paatage sig sværere Arbejde. Den 9 Juni 1918 var hans Tilstand ifølge Erklæring fra Læge Starup i det Hele uforandret som beskrevet. Ifølge Erklæring af 7 September 1917 fra Dr. med. Jonas Collin maatte han betragtes som uskikket til Tjeneste som Brandkusk som Følge af det ham overgaaede Ulykkestilfælde, og det kunde ikke i en overskuelig Fremtid ventes, at han skulde blive arbejdsdygtig til dette Arbejde.

Svenningsen, der som Brandkusk i Københavns Kommunes Tjeneste havde oppebaaret en Løn af 1675 Kr om Aaret, der udbetaltes ham fuldt ud indtil den 1 Januar 1918, blev fra dette Tidspunkt afskediget som tilskadekomne i Tjenesten med en Pension af 1106 Kr 40 Øre aarlig foruden Dyrtidstillæg. Medens Pensionen ikke er stigende, vilde hans Løn fra 1 Juli 1919 være steget til 1800 Kr aarlig. Han tjente derhos ved andet Arbejde (Flytning) ca. 300 Kr aarlig. Den 18 Maj 1917 betalte Forsikringsaktieselskabet Absalon, hvori Taksamotorkompagniet havde ansvarsforsikret, Svenningsen en foreløbig Erstatning af 650 Kr (nemlig 200 Kr for Svie og Smerte, 300 Kr for Arbejdstab i hans Fritid i 5 Fjerdingaar og 150 Kr for ødelagt Tøj). Efter sin Afsked forlangte Svenningsen, der er født den 31 Oktober 1877 og har Kone og tre Børn i Alderen 9, 9 og 6 Aar, og for hvem en Livrente i Statsanstalten for Livsforsikring af Størrelse som hans mistede frem-

tidige Arbejdsfortjeneste med Fradrag af Pension vilde koste 17.363 Kr 60 Øre, en yderligere Erstatning af 12.000 Kr for tabt Arbejdskraft. Selskabet tilbød ham 6000 Kr, hvad han akcepterede; men i Mellemtiden havde Københavns Magistrat rejst Krav om forlods Fyldestgørelse for de Kommunen paaførte Udgifter.

Brandkusk Svenningsen søger nu Taksamotorkompagniet til at betale ham fornævnte 6000 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagen, den 19 Juni 1918. Københavns Magistrat er indtraadt som Intervenient i Sagen og har paastaet sig forlods tilkendt hos Taksamotorkompagniet Godtgørelse for Udgifter til

Svenningsens Lønning fra 2 Febr. 1916 til 1 Januar 1918	3149 Kr 42 Øre
Uniform	175 — 34 —
Dyrtidstillæg	840 — 00 —
Udgifter til Læge og Hospitalsbehandling m. v.	231 — 50 —
Pension, kapitaliseret efter Statsanstalten for Livsforsikrings Beregning	19.522 — 33 —

Ialt 23.918 Kr 59 Øre

med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagen, den 4 September 1918.

Taksamotorkompagniet har anerkendt Svenningsens Krav, men overfor Magistraten paastaet sig frifundet, subsidiært Erstatningen nedsat.

Da der ikke tilkommer Magistraten noget andet Krav overfor Taksamotorkompagniet i Anledning af den Svenningsen ved Automobilførers Uforsigtighed forvoldte Skade end det, som denne selv kunde have gjort gældende overfor Kompagniet, og da det af Svenningsen rejste Krav kun omfatter Godtgørelse for det Tab, som Kommunen ikke har dækket ham for, medens Magistraten kun søger Erstatning for den øvrige Del af Tabet, har Kommunen ingen Ret til Fyldestgørelse forud for det af Svenningsen rejste Krav, og dennes Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Hvad Kommunens Krav angaar vil Godtgørelse for hele Pensionsbyrden, hvoraf en betydelig Del maatte regnes Kommunen til Udgift ogsaa bortset fra Ulykkestilfældet, i alt Fald ikke kunne komme i Betragtning, og Størrelsen af Kommunens Krav udover direkte Udgifter i Anledning af Ulykkestilfældet maa derfor bero paa, hvor stort Krav, der bortset fra Kommunens Ydelser, vilde have tilkommet Svenningsen for tabt Arbejdsfortjeneste fra Kommunen. Da der i saa Henseende efter det Foreliggende vel maa gaas ud fra, at Svenningsen for en overskuelig Tid i det Væsenlige er uskikket til egentlig legemligt Arbejde, hvorimod der ikke er Grund til at antage, at han er fuldstændig ude af Stand til ethvert Erhverv, findes den ham forvoldte Skade paa Arbejdskraft under Hensyn til hans Alder og hidtidige Fortjeneste i det Hele at kunne ansættes til 10.000 Kr. Da der heraf med Rette tilkommer Svenningsen de allerede udbetalte 300 Kr og nu fordrede 6000 Kr, vil der være at tilkende Magistraten 3700 Kr foruden Godtgørelse for Udgifter til Læge og Hospitalsbehandling m. v. 231 Kr 50 eller 3931 Kr 50 Øre med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger, hvorom alle Parter har nedlagt Paastand,

Desuden ses Tiltalte i 1909 at have været arresteret som sigtet for Tyveri, hvilken Sag dog blev sluttet uden at føre til Dom.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Den 25 Februar 1919 anmeldte Husejer S. Knudsen, at der den foregaaende Nat var frastjaalet ham en Herre- og en Damecykel, som begge henstod i et med indstukket Laas og Hængelaas aflaaaset Rum i Trappegangen til Ejendommen Falkonerallé Nr 108, hvortil Adgangen ogsaa var aflaaaset, og at Tyven antagelig havde skaffet sig Adgang ira Gaden saavel til Trappegangen som til Rummet ved at benytte Løsned Nøgle eller Dirk og ved at frabryde Hængelaasen for Rummet.

Den 1 Marts 1919 fandtes hos Cykelhandler Petersen, Sølvgade Nr 86, et Damecykelstel, som Tiltalte Dagen i Forvejen havde falbudt, og den 17 s. M. fandtes i et Cykleværksted i Gaarden til Birkegade Nr 19, hvilket Værksted Tiltalte havde haft til Leje ca. 1 Aar, foruden en Mængde Cykeldele et Herrecykelstel og en dertil hørende Kædeskærm samt 2 til ovennævnte Damecykelstel hørende Skærme, og disse til 50 Kr ialt vurderede 2 Cykelstel med tilhørende 3 Skærme har Knudsen og Hustru under Angivelse af forskellige specielle Kendetegn under Ed forklaret henhører til de nævnte dem frastjaalne Cykler, ligesom Cykelhandler Ketner ligeledes under Ed har bekræftet, at de hører til disse 2 Cykler, som han har solgt til Knudsen, Damecyklen i Marts 1918 og Herrecyklen i Efteraaret 1917.

Med Hensyn til Adkomst til Damecykelstellet forklarede Tiltalte ved sin Anholdelse først, at han havde købt det for 2 Maaneder siden, saavidt han mindedes, i en Jærnhandel paa Vesterbro, og derefter, da han var blevet gjort opmærksom paa, at Stellet var stjaalet nogle faa Dage i Forvejen, at han den 28 Februar havde købt det af en Opkøber, som han havde truffet i Rantzausgade, hvilken Opkøbers Navn og Adresse var ham ubekendt, at han havde købt det i god Tro og ikke tænkte sig Muligheden af, at Opkøberen kunde være i ulovlig Besiddelse af det. Og med Hensyn til det i Værkstedet i Birkegade fundne Herrecykelstel og de samme Steds fundne 3 Skærme forklarede Tiltalte ligeledes, at han havde købt disse Genstande sammen med Damecykelstellet af nævnte Opkøber.

Endvidere har Tiltalte forklaret, at han har drevet Forretning paa den Maade, at han hos Jærnhandlere har købt løse Cykellyggedele og gammelt Gummi, at han reparerede Lyggedelene og satte dem sammen, hvorefter han solgte dem til Cykelhandlere, at han solgte Gummien, naar han havde et tilstrækkeligt Kvantum, til Grossister, og endelig at han ved enkelte Lejligheder har købt et gammelt Cykelstel, i de sidste 1½ Aar ialt 2 Gange, som han derefter har sat sammen med andre Cykeldele og solgt som hele Cykler, medens han iøvrigt ikke vil have foretaget andre Handler med Cykeldele. Alle Reparationer ved Cykeldelene forklarede Tiltalte at have foretaget dels i sin Lejlighed og dels i den til Lejligheden hørende Kælder.

Med Hensyn til ovennævnte Værksted benægtede Tiltalte først, at han havde et saadant, senere forklarede han, at han vel havde det, men at han for en Maaned siden havde afstaaet det til en Anden, og

endelig senere, at Værkstedet var hans, og at alt deri beroende var hans lovlige Ejendom, bortset fra et enkelt Stykke Værktøj, vistnok en Tang.

Under Hensyn til, at det ikke har været muligt efter det af Tiltalte opgivne Signalement at finde den Person, af hvem Tiltalte vil have købt de 2 Cykelstel med tilhørende Skærme, at Tiltalte har afgivet dels aabenbart urigtige, dels vaklende og tilbageholdende Forklaringer og endelig til, at Husejer Knudsen og hans Hustru har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de nævnte Cykeldele og efter Omstændighederne findes at have godtgjort deres Ejendomsret til disse, maa der anses at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr Fdg. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af oftnævnte Cykeldele, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Tiltalte vil herefter i Medfør af Straffelovens § 238, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, være at anse med en Straf, der findes passende at kunne ansættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Fredag den 21 November.

Nr. 433. Højesteretsadvokat Harboe
mod
Ove Emmanuel Larsen (Def. Aagesen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Brandstiftelse.

Bjerger-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 3 Juni 1919: Arrestanten Ove Emmanuel Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og udrede i Erstatning til Den alm. Brandforsikring for Landbygninger 19.834 Kr og til Brandforsikringsforeningen for rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred 26.955 Kr 37 Øre samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Jacobsen og Overretssagfører Frandsen, henholdsvis 120 Kr og 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1919: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne C. A. Olsen og J. L. Nathansen, betaler Arrestanten Ove Emmanuel Larsen 80 Kr til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det om Beskaffenheden af det paagældende Lukke Oplyste vil det af Tiltalte Natten mellem den 5 og 6 Januar 1919 begaaede Tyveri (Forhold Nr. 21) kun være at tilregne ham som simpelt. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ove Emmanuel Larsen til Højesteretssagførerne Harboe og Aagesen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende saavel fra Justitiens Side som paa Begæring af Arrestanten Ove Emmanuel Larsen fra Bjerger-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten sat under Tiltale for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Brandstiftelse.

Arrestanten er født den 30 Januar 1891 og forhen anset saaledes:

1) Ved Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 26 April 1910 efter Straffelovens § 228, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

2) Ved Bjerger-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 7 Januar 1913 efter Straffelovens § 230 I og § 253, sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, med lige Fængsel i 80 Dage.

3) Ved Salling Herreds Ekstrarets Dom af 24 November 1913 efter Straffelovens § 231 II, jfr § 46, og §§ 231 I, 253 og 274, jfr 268, cfr § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

4) Ved Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 4 November 1914 efter Straffelovens §§ 232 I og 253, jfr § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf Arrestanten dog ved allerhøjeste Resolution af 7 Januar 1916 fritoges for at udstaa for den fra den 25 s. M. resterende Del, mod at han anbragtes paa Optagelses-hjemmet »Assersbølgaard«, og senest:

5) Ved Viborg Landsoverrets Dom af 11 September 1916 dels efter Straffelovens § 232 I for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter §§ 251, 253 og 257 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, der den 19 September 1918 demitteredes

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 81.

Fredag den 21 November.

fra Hedehjemmet Lyng, og som i Tiden fra henimod Slutningen af November 1918 til sin Anholdelse under nærværende Sag den 8 Januar 1919 har strejft arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Tyveri, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1) Natten mellem den 22 og 23 Oktober 1918 stjal Arrestanten fra den uaflaasede Folkestue paa Bakkegaarden ved Aalborg en Forpagter Bukstед tilhørende, til 75 Kr vurderet Herrecykel.

2) Natten mellem den 27 og 28 Oktober 1918 stjal Arrestanten et til 35 Kr vurderet, Tjenestekarl Alfred Nielsen tilhørende Sæt Tøj, der hang frit fremme paa Væggen i det uaflaasede Karlekammer paa Bakkegaarden.

3) Den 5 November 1918 om Morgenen stjal Arrestanten fra et uaflaaset Værelse paa 1ste Sal i Aalborg Mælkekompagnis Bygning et Mejerist Vilhelm Astorp tilhørende, paa Væggen frit hængende Sæt Tøj tillige med en i Lommen paa Benklæderne værende Pung, der indeholdt 4 Kr. Fra en Lomme i noget andet Tøj paa Væggen stjal Arrestanten en Mejerist Rasmussen tilhørende, til 50 Øre vurderet Pengemappe, indeholdende en Kroneseddel.

4) Først i November 1918 stjal Arrestanten fra Isenkræmmer Høulbergs uaflaasede Lager i Aalborg følgende, til ialt 60 Kr vurderede Effekter: 1 Zinkballie, 2 Zinkspande, 1 emailleret Kaffekande, 1 Kulkasse, 1 emailleret Gasapparat, 1 emailleret Vandkedel, 1 Kasserolle af Blik, 1 Lampet af Blik, 1 Kulskovl, 1 Stenkrukke og 1 Kurv med 12 Ølglas.

5) Natten mellem den 14 og 15 November 1918 stjal Arrestanten fra en uaflaaset Stald hos Gaardejer Aksel Jensen af Vestbjerg et denne tilhørende Lam, der er ansat til en Værdi af 210 Kr, og som han trak bort ved Hjælp af en til 2 Kr vurderet Haandline, som han umiddelbart forinden havde stjaalet i Hestestalden til Gaardejer Laurits Niels Peter Andersens Gaard i Vestbjerg, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret.

6) Antagelig Natten mellem den 23 og 24 November 1918 stjal Arrestanten en Gæstgiver Bertelsen tilhørende til 100 Kr vurderet Cykel, der henstod i en uaflaaset Garderobe paa Forsamlingsgaarden i Frederikshavn.

7) Antagelig den 27 November 1918 stjal Arrestanten fra Spisestuen i Afholdshjemmet Skippergade 24, Frederikshavn, et Værtens Datter, Anna Hansen, tilhørende, til 40 Kr vurderet frit fremme eller i en uaflaaset Skuffe beroende Guldarmaandsur med Læderarmaand.

8) Natten mellem den 27 og 28 November 1918 boede Arrestanten under Navnet Ove Søndergaard paa Afholdshotellet i Hjørring og fik om Morgen en Kop Kaffe med Brød. Han forlod Hotellet uden at betale, under Foregivende af at ville komme igen om Aftenen, hvad han ikke gjorde.

9) Den 30 November 1918 om Aftenen mellem Kl. 7 og 10 stjal Arrestanten fra den uaflaasede Kørestald i Hjallerup Kro en til 100 Kr vurderet Cykel, tilhørende Tjenestekarl Ejner Marinus Larsen af Møllergaard i Hjallerup; Boelsmand Lars Peter Martinus Larsen af Hellevad, til hvem Arrestanten solgte Cyklen for 35 Kr, har paastaaet sig tillagt 35 Kr i Erstatning hos Arrestanten, men denne Paastand kan ikke tages til Følge under nærværende Sag.

10) En Dag i November 1918 lejede Arrestanten en til 150 Kr vurderet Cykel af Cykelfabrikant Chr. Peter Egeborg i Sæby og solgte den Dagen efter for 75 Kr til Skomager Quist i Frederikshavn, der har paastaaet sig tillagt 75 Kr i Erstatning hos Arrestanten, men denne Paastand kan ikke tages til Følge under nærværende Sag.

11) Den 3 December 1918 om Aftenen begav Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt til Vestbjerg. Han gik for at søge noget at stjæle ind ad Døren til Laden og ind i en Gang i en Laurits Niels Peter Andersens tilhørende Gaard, hvor han før havde tjent, afrev en Tændstik for at se sig for og kastede uden at give Agt paa Tændstikken denne fra sig. Den antændte noget Halm, hvorfra Ilden bredte sig, saa at hele Gaarden nedbrændte.

Bygningerne var forsikret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, som har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 19.834 Kr hos Arrestanten. Løsøret var forsikret i Brandforsikringsforeningen for rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred, som har paastaaet Arrestanten tilpligtet at betale en Erstatning af 26.955 Kr 37 Øre.

12) Fra Brandstedet begav Arrestanten sig til Gaarden Agdrup, hvor han fra det uaflaasede Karlekammer tilegnede sig et til 40 Kr vurderet, frit fremme hængende blaat Jakkensæt, tilhørende Tjenestekarl Christian Christensen.

13) Den 5 December 1918 stjal Arrestanten en udenfor en Gæstgivergaard i Skørping hensat, til 50 Kr vurderet, Arbejdskarl Søren Borup, Thisted, tilhørende Cykel.

14) Den 17 December 1918 stjal Arrestanten fra en uaflaaset Gang i Hotel Jylland i Hobro en Maskinhandler A. Sillersted, Hobro, tilhørende Cykel, der af Arrestanten er solgt for 45 Kr, men er videre-solgt for 75 Kr.

15) Om Eftermiddagen den 20 December 1918 stjal Arrestanten en Gaardejer Karl Christian Overgaard af Løvelbro tilhørende, til 125 Kr vurderet Cykel, der henstod i Gæstgiver Bisgaards aabne Port paa Markedspladsen i Hobro.

16) Natten mellem den 22 og 23 December 1918 stjal Arrestanten en Undermejerist Holger Phillip Hansen tilhørende, til 70 Kr vurderet Cykel, der henstod i en uafaaaset Vognport paa Nr. Søby Andelsmejeri.

17) Den 23 December 1918 om Aftenen stjal Arrestanten en Arbejdsmand Svend Christian Larsen, Svendborg, tilhørende, til 125 Kr vurderet Vinteroverfrakke, der hang frit fremme i Gangen i Centralhotellet i Ringe. I Frakkens Lommer fandtes 2 Par Traadhandsker.

18) Natten mellem den 26 og 27 December 1918 begav Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt for at tilegne sig et Par Støvler paa Hotel Phoenix i Svendborg, hvor han var stedkendt, gennem en uafaaaset Port i Gaasestræde ind i en med Plankeværk indhegnet Gaard, steg over Plankeværket, passerede flere Haver og kom efter at være steget over et 2 à 3 Meter højt Plankeværk ind i Hotellets Gaard, hvorfra han gennem en uafaaaset Bagdør gik ind i Hotellet. Paa Gangen i dettes 1ste Sal stjal han et Par Boelsmand Berendsen, Spodsbjerg, tilhørende, til 25 Kr vurderede Snørestøvler.

19) Den 31 December 1918 mellem Kl. 9 og 10 stjal Arrestanten fra den uafaaasede Entré i K. F. U. K.'s Forsamlingslokaler i Møllergade Nr 95 over Gaarden, Svendborg, hvor han havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt, en fhv. Mejeriejer P. Trock tilhørende Overfrakke, i hvis Lommer fandtes et Silkehalstørklæde, et Par Skindhandsker og et Par Muffediser. Samtlige Effekter er vurderede til 92 Kr.

20) Den 1 Januar 1919 gik Arrestanten i tyvagtig Hensigt ind i Ejendommen Møllergade Nr 35, Svendborg, hvor han paa 2den Sal fra en Entré, hvortil Døren stod aaben, stjal en frit fremme hængende, til 125 Kr vurderet Overfrakke, tilhørende Skrædermester Jens Carlsen, Svendborg. I Frakken fandtes et Par til 4 Kr vurderede Vaske-skindehandsker.

21) Den 31 December 1918 lejede Arrestanten en Cykel af Cykelhandler Andreas Sørensen, Bagergade, Svendborg, men solgte den den 1 Januar 1919 til Fotograf Jepsen Føge i Svendborg for 35 Kr. Den 2 Januar bad han Føge laane sig Cyklen og gav den efter at have kørt et Stykke med den tilbage til Sørensen. Lørdag den 4 Januar 1919 om Aftenen stjal Arrestanten en til 150 Kr vurderet Cykel fra Handelsmand K. Brænder af Holmdrup, der var hensat i Gæstgiveriet »Jægerhytten«s Gaard. Kørende paa denne Cykel mødte han den 5 Januar Føge, som eftersøgte den til ham af Arrestanten solgte Cykel. Arrestanten fik Føge til i Stedet for foreløbig at tage den af ham fra Brænder stjaalne Cykel, som Føge stillede i sit med Hængelaas aflaa-sede Brænderum. Natten mellem den 5 og 6 Januar 1919 indfandt Arrestanten sig paa Føges Bopæl i Møllergade, hvor han gennem uafaa-sede Døre kom til det Rum, hvor Cyklen opbevaredes, og tilegnede sig paany Cyklen efter at have opbrudt den med en Hængelaas aflaa-sede Dør til Rummet.

22) Da Arrestanten den 2 Januar 1919 kørte paa den lejede Cykel, fandt han paa Vejen mod Vesterskjerninge et til 1 Kr vurderet Damebælte, som han forærede til Enke Hansine Regine Schouw, Svendborg.

23) Den 4 Januar 1919 om Formiddagen gik Arrestanten i tyvagtig Hensigt gennem den aabentstaaende Port til Højskolehjemmets Hotel i Svendborg og videre gennem en uafloaset Dør, indenfor hvilken der ved Trappegangen hang en til 25 Kr vurderet, Hotelkarl Johannes Sofus Hansen tilhørende Regnfrakke, som Arrestanten stjal.

24) Den 7 Januar 1919 gik Arrestanten om Aftenen ind paa Lumbygaard, hvor han var stedkendt. Gennem det uafloasede Høsehus og Bryggers kom han ind i et uafloaset Rum i Stuehuset, hvor han stjal et Par langskafede Ridestøvler og et Par Herresnørestøvler. Fra et uafloaset Rum foran Gaardens Karlekammer stjal han derefter en Herrecykel. De stjaalne Effekter tilhørte Proprietær Park, Lumbygaard. Ridestøvlerne og Cyklen er vurderet til ialt 115 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse for Forholdene Nr 1—7, 9, 12—17, 19—21, 23 og 24 efter Straffelovens § 232 I for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, for Nr 21 tillige efter § 232 II for 6te Gang begaaet groft Tyveri og § 253, for Nr 8 efter § 257, for Nr 10 efter § 253, for Nr 18 efter § 232 II, for Nr 11 efter § 284 og efter § 232 I, jfr § 46, og for Nr 22 efter § 247, disse §§ sammenholdt med Straffelovstillæggets § 18, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede de under Nr 11 ommeldte Erstatninger.

Underrettsdommen, der ikke har anset Arrestanten for Nr 16 og 22, men som iøvrigt har anset ham med samme Straf, vil, idet dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, og dens Bestemmelser om Erstatning for det under Nr 11 omhandlede Forhold, tiltrædes, kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at udrede 80 Kr til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 55. Aktieselskabet **Den Ankerske Marmorforretning** (Bülow)
 m o d
 Aktieselskabet **Københavns Fjerrenseri** (David),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at fraflytte et af Appellanten lejet Lokale.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1918: De Indstævnte, A/S Københavns Fjerrenseri, bør for Tiltale af Citanterne, A/S Den Ankerske Marmorforretning, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Under Sagen er det oplyst, at Indstævnte gentagne Gange uden Paatale har betalt Lejen en eller flere Dage efter den 1ste i den paagældende Kvartalsmaaned. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Den Ankerske Marmorforretning, til Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Fjerrenseri, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Citanterne, A/S Den Ankerske Marmorforretning, paastaaet de Indstævnte, A/S Københavns Fjerrenseri, dømt til at fraflytte og ryddeliggøre de af dem i Citanternes Ejendom paa Marmorvej i Frihavnen lejede Lokaler. De Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det fremgaar af Sagen, at de Indstævnte ved Lejekontrakt af 22 Maj 1901 med senere Tillægskontrakter af 13 August 1902, 18 Juni 1903, 13 December 1910 og 30 August 1913 har lejet en Række Forretningslokaler i Citanternes ovennævnte Ejendom for en aarlig Leje, der for Tiden udgør 9200 Kr. I Hovedkontrakten bestemtes det, at Lejesummen betales kvartalsvis forud, første Gang ved Kontraktens Underskrift for Tiden til 1 Oktober 1901, samt at Lejeren er pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse at fraflytte og ryddeliggøre det Lejede, naar Lejesummen ikke nøjagtig erlægges til de bestemte Forfaldstider.

Det er ubestridt, at den i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. forfaldne Lejeafgift af de Indstævnte først blev tilbudt betalt den 4 Juli og Dagen efter modtaget af Citanterne under Reservation, og Citanterne støtter deres Paastand paa, at de Indstævnte herved har forsømt nøjagtig at opfylde Lejekontraktens Bestemmelse om Betaling ved Forfaldstid. Efter den Maade, hvorpaa Forfaldstiden er fastsat i Lejekontrakten, kan imidlertid de Indstævntes om Morgenen den 4 Juli d. A. stedfundne Tilbud om Lejebetaling ikke anses at have været for sent fremsat, og de vil som Følge heraf være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Mandag den 24 November.

Nr. 415. Aktieselskabet **Rasmus Holbeck & Søn** (Ingen)

mod

Handelsfirmaet **Brødrene J. & M. Petersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Rasmus Holbeck & Søn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 25 November.

Nr. 83. Handlende **Alfred Michaëlis**, Hamborg (Harboe)

mod

Handels- og Fabrikationsfirmaet **De forenede Bouillonterningfabriker**, Aktieselskab (Fabriken »Rex« og Aktieselskabet **Københavns Bouillonterningfabrik**) (Knudtzon),

betræffende Indstævntes Pligt til at udrede Erstatning for Misligholdelse af en Leveringskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Maj 1917: De Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet De forenede Bouillonterningfabriker A/S (Fabriken Rex og A/S Københavns Bouillonterningfabrik), bør for Tiltale af Citanten, Handlende Alfred Michaëlis, Hamborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det indstævnte Selskab, som maa være stillet, som om det kendte den mellem Aktieselskabet Københavns Bouillonterningfabrik og Appellanten indgaaede Kontrakt, har været bundet ved denne. Efter Kontraktens Indhold og efter den Maade, hvorpaa Københavns Bouillonterningfabrik senere havde stillet sig med Hensyn til Aftagelsen af den solgte Vare, maa der derhos gives Appellanten Medhold i, at han — til hvem der ikke blev rettet nogen Opfordring om at aftage det i Vojens oplagrede Parti —

ikke har gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af Kontrakten, som kunde berettigede Selskabet til at hæve den. Selskabet maa herefter være pligtig at erstatte Appellanten det Tab, han har lidt ved Ophævelsen af Kontrakten, og da Erstatningen findes at kunne bestemmes til 15.000 Kroner, vil Selskabet være at dømme til at betale Appellanten dette Beløb med Renter.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Selskabet at burde betale Appellanten med 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet De forenede Bouillonterningfabriker, Aktieselskab (Fabriken »Rex« og Aktieselskabet Københavns Bouillonterningfabrik), bør til Appellanten, Handlende Alfred Michaëlis af Hamborg, betale 15.000 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 25 Januar 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 1000 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Brev af 26 Juli 1916 tilbød A/S Københavns Bouillonterningfabrik at levere til Handlende Alfred Michaëlis, Hamborg, en Vare under Benævnelsen Suppenwürfel Masse med et nærmere angivet Indhold. Prisen var for de første 50.000 kg 1 Kr 50 Øre pr. kg eksklusive Emballage ÷ 2 pCt Kommission, frit tilkøbt i København; Leveringen kunde ske med 10—20.000 kg pr. Uge. Dette Tilbud akcepterede Michaëlis i Brev af 28 s. M. I Henhold til denne Handel leveredes der i August Maaned 28 Fade af den nævnte Vare; de sidste leverede 10 Fade var imidlertid efter Køberens Mening ukontraktmæssige — helt sorte og ildelugtende — hvorfor han i Brev af 18 September s. A. reklamerede over Varen og forlangte en Dekort. Københavns Bouillonterningfabrik vægrede sig imidlertid ved at indrømme nogen saadan, og der førtes nogle Forhandlinger herom. Da det paa dette Tidspunkt saa ud til, at der vilde fremkomme et Udførselsforbud, afsendte Fabriken til dennes Speditør i Woyens 199 Fade af den nævnte Vare, der foreløbig skulde bero hos Speditøren. Den 9 Oktober leveredes 10 Fade og den 21 s. M. atter 10 Fade, begge Partier af det i Woyens beroende Lager. Imidlertid blev Københavns Bouillonterningfabrik den 11 Oktober s. A. overdraget til A/S De forenede Bouillonterningfabriker (Fabriken Rex og A/S Københavns Bouillonterningfabrik). Medens Direktøren for Københavns Bouillonterningfabrik, der hidtil havde ført alle Forhandlingerne med Michaëlis, vil have meddelt De forenede Bouillonterningfabriker, at det i Woyens liggende Parti var solgt til Michaëlis, benægter sidst-

nævnte Selskab at have faaet nogen Meddelelse herom; Selskabet vidste vel, at der laa nogle Varer i Woyens, men ikke at de var bestemt til Michaëlis, hvorfor det efter nogen forudgaaende Forhandling solgte hele Partiet til en Købmand Mathias Nielsen i Aabenraa for 1 Kr 60 Øre pr. kg inclusive Emballage. Michaëlis vil have henvendt sig til den tidligere Direktør for Københavns Bouillonterningfabrik, der først blev Formand i Bestyrelsen for De forenede Bouillonterningfabriker, men ca. den 20 Oktober frattraadte denne Stilling, og vil have forlangt udleveret de til ham solgte Fade, derimod har han ikke rettet nogen saadan Henvendelse til nogen af Direktørerne for De forenede Bouillonterningfabriker. De den 21 Oktober leverede 10 Fade maa antages at være udleveret Michaëlis efter Ordre afgivet af den tidligere Direktør for Københavns Bouillonterningfabrik og uden at De forenede Bouillonterningfabrikers Ledelse vidste noget derom.

Under nærværende Sag har Citanten, fornævnte Handlende Alfred Michaëlis, under Anbringende af, at han har solgt det omhandlede Parti videre til en Købmand i Hamborg, og at denne har solgt det videre til en Fabrikant sammesteds, og at han ved ikke at faa Varen, som han heller ikke kunde skaffe andetsteds fra, har lidt et Tab, som han har opgjort til 54.873 Kr 10 Øre, paastaet de Indstævnte, ligeledes fornævnte Handels- og Fabrikationsfirma De forenede Bouillonterningfabriker A/S (Fabriken Rex og Københavns Bouillonterningfabrik) tilpligtet at betale dette Beløb med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 26 Januar 1917 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og gør i første Linie gældende, at det indstævnte Selskab ikke har noget Ansvar for de Forpligtelser, der maatte have paahvilet A/S Københavns Bouillonterningfabrik idet det i den om Overdragelsen udfærdigede Kontrakt hedder, at »den Københavns Bouillonterningfabrik paahvilende Gæld er Køberen uvedkommende«. Naar imidlertid Hensyn tages til, at A/S De forenede Bouillonterningfabriker dannedes ved Sammenslutning af Københavns Bouillonterningfabrik og Fabriken Rex, at Firmanavnet »Københavns Bouillonterningfabrik« optoges i det nye Selskabs Navn, og at det nye Selskab meddelte Michaëlis Sammenslutningen og udtalte Haabet om at fortsætte Samarbejdet med ham, vil der ved Paadømmelsen være at gaa ud fra, at det indstævnte Selskab har overtaget Ansvaret for Kontrakten med Michaëlis. Selv om man imidlertid vil gaa ud fra, at det indstævnte Selskab ved at gøre den tidligere Direktør for Københavns Bouillonterningfabrik til Formand i Bestyrelsen maa stilles, som om det havde Kendskab til den med Michaëlis indgaaede Kontrakt, vil de Indstævntes Frifindelsestand alligevel være at tage til Følge. Det fremgaar nemlig af Sagens Oplysninger, at de til Woyens fremsendte Varer skulde aftages og betales med det samme; da nu Citanten ikke har gjort det, og da han ikke har præsteret nogetsohmhelst Bevis for Rigtigheden af den i Skrivelser af 18 September fremsendte Reklamation, maa han derved siges at have misligholdt Handlen, hvorved det indstævnte Selskab blev

Onsdag den 26 November.

Nr. 501.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Anders Kristian Kristensen og Søren Sørensen Bjørn
(Def. Stein),

der tiltales for Tyveri, sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 September 1919: Arrestanterne Anders Kristian Kristensen og Søren Sørensen Bjørn bør straffes, Kristensen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Bjørn med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Anker-Jensen og Paludan, 50 Kr til hver, dog at der af hver af Arrestanterne ikke udredes ud over $\frac{2}{3}$ af Omkostningernes samlede Beløb, ligesom Arrestanten Kristensen alene bør udrede Salær til den for ham beskikkede subsidiære Defensor, Sagfører Dejgaard af Herning, 20 Kr. Saa bør Arrestanten Kristensen og i Erstatning til Manufakturhandler Anders Olesen af Nederby betale 900 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges, for Kristensen til 4 Aar og for Bjørn til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes, for Anders Kristian Kristensen til 4 Aar og for Søren Sørensen Bjørn til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Liebe og Stein 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Anders Kristian Kristensen og Søren Sørensen Bjørn tiltales for Tyveri, Bjørn tillige for Overtrædelse af Polititilhold. Kristensen er født den 11 April 1886 og tidligere anset blandt andet: ved Overretten i Viborgs Dom af 23 April 1900 efter Straffelovens § 233 med 20 Slag Ris, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1900 for Tyveri med Varetægtsarrest i Stedet for Straf, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1900 efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 28 December 1900 efter Straffelovens § 233

med simpelt Fængsel i 1 Maaned, ved Ærøskøbings Købstads Ekstrarets Dom af 31 August 1904 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 62, og tildels med § 37 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Overretten i Københavns Dom af 7 August 1906 efter Straffelovens § 230 I, tildels sammenholdt med § 46, og efter § 230 II, jfr tildels § 46, samt §§ 52 og 54 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1914 efter Straffelovens § 238, jfr § 241 I, som for 3die Gang begaaet Hæleri og § 231 I som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Højesterets Dom af 28 Juni 1916 for Tyveri efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Bjørn er født den 11 April 1894 og tidligere anset blandt andet: ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 17 Juni 1915 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Oktober 1915 efter Straffelovens § 230 II, jfr tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Juli 1917 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Han har derhos i Tiden fra den 28 December f. A. indtil den 14 Januar d. A. været arresteret her ved Retten som sigtet for Ejendomsindgreb, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Den 14 December f. A. Klokkeren 9½ Formiddag anmeldte Manufakturhandler Anders Olesen af Nederby i Sønder Felding, at der den foregaaende Nat var begaaet Indbrudstyveri fra hans Forretning det anførte Sted. Ifølge Anmelderens Forklaring var der ved Tyveriet frastjålet ham 8 kg Uld, 2 Sække, 8 Klædninger, 5 Par hvide Benklæder, en Ulster af brunt Stof samt ca. 10 Kr i rede Penge.

Efter det Oplyste maa det antages, at Tyven har skaffet sig Adgang til Gerningsstedet ved gennem et Vindue, der antagelig ikke var tillukket, at stige ind i et under Anmelderens Butik værende Kælderum, hvorfra der har været Adgang til Butikken gennem en Lem, der antagelig ikke har været spærret.

Det Stjaalne, der, bortset fra de rede Penge, er vurderet til ialt ca. 900 Kr, havde beroet frit fremme og i uafaalet Gemme.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten Kristensen, der havde haft Arbejde i en Tørvemose paa den Tid, Tyveriet er begaaet, opholdt sig paa Egnen, idet han logerede hos en Gaardejer i Ilderhede, der ligger en lille Mil fra Gerningsstedet. Det er endvidere oplyst, at Kristensen omkring den Tid, Tyveriet er begaaet, hemmelig forlod sit nævnte Logis uden at betale, hvad han skyldte for Logiset, idet han efterlod sit Tøj, ligesom han har erkendt, at han den 14 December f. A. sidste Gang indfandt sig i det i Stakroge værende Pensionat, hvor han fik sin Kost.

Manufakturhandler Henrik Ferdinand Hansen af Grindsted har som Vidne edelig forklaret, at han den 14 December f. A. om Eftermiddagen af Arrestanten Kristensen, hvem han genkender, har købt en Sæk Uld af Vægt 7½ kg. Ifølge Manufakturhandler Hansens For-

klaring var Arrestanten, da han solgte Ulden, iført en Ulster. Sækken, hvori Ulden beroede, er kommet til Stede under Sagen, og Anmelderen, der har bekræftet den af ham under Sagen afgivne Forklaring med Ed, har forklaret, at Sækken er af samme Slags som den ham fra stjaalne, medens Husbestyrerinde Asta Margrethe Sørensen som Vidne edelig har forklaret, at hun med Sikkerhed genkender Sækken som en til Anmelderen leveret Uldsæk.

Arrestanten Kristensen har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, idet han har nægtet, at han har solgt eller falbudt Uld, ligesom han særlig har nægtet at have solgt Uld til Manufakturhandler Hansen.

Arrestanten Kristensen har ligeledes nægtet, at han den 14 December f. A. var i Besiddelse af en Ulster.

Imidlertid har Manufakturhandler Ivan Christiansen af Sønder Omme som Vidne edelig forklaret, at han genkender Arrestanten Kristensen som en Person, der den 14 December f. A. om Eftermiddagen forgæves falbød ca. 15 Pund Uld i hans Forretning; ifølge Vidnets Forklaring var Kristensen, der bar en Pakke under Armen, da iført en ganske ny, mørkebrun Ulster, og Kristensen søgte at faa Ulsteren, der var for lille til ham, byttet med en Regnfrakke.

Manufakturhandler Christiansens Hustru har til en Politirapport forklaret overensstemmende med sin Mand, idet hun efter et Fotografi har genkendt Arrestanten Kristensen som den omforklarede Person.

Endvidere har Manufakturhandlerske Karen Pedersen, født Nielsen, af Sønder Omme edelig forklaret, at Arrestanten Kristensen den 14 December f. A. om Eftermiddagen falbød Uld i hendes Forretning; han var da iført en ny, mørkebrun Ulster samt nogle Benklæder, der var for lange til ham.

Endelig har Husejer Christen Andersen af Sønder Omme som Vidne edelig forklaret, at Arrestanten Kristensen den 14 December f. A. falbød ca. 15 Pund Uld til ham; Arrestanten Kristensen var da iført en ny, mørkebrun Ulster, der var for lille til ham, og havde en Pakke under Armen.

Arrestanten Kristensen har benægtet Rigtigheden af samtlige de anførte Vidneforklaringer, ligesom han har benægtet Rigtigheden af den af Serveringsjomfru Marie Nielsen afgivne og med Ed bekræftede Forklaring, ifølge hvilken hun genkender Kristensen som en Person, der Natten mellem den 14 og 15 December f. A. overnattede i Grindsted Kro.

Da det efter det Foreliggende skønnes tilstrækkelig bevist, at Arrestanten Kristensen Dagen efter, at det omhandlede Tyveri har fundet Sted, har været i Besiddelse af et lignende Kvantum Uld som det stjaalne, da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at Kristensen ogsaa har været i Besiddelse af andre Koster som de ved Tyveriet stjaalne, da de Omstændigheder, hvorunder han har forladt Egnen, hvor Tyveriet er begaaet, er egnet til at bestyrke Mistanken mod ham, da de af ham afgivne Forklaringer i vidt Omfang maa antages at være løgnagtige, idet de bestemt modsiges af de under Sagen afhørte Vidner, og da han er en mange Gange for Tyveri straffet

Person, findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at han alene eller i Forening med Andre har forøvet Tyveriet.

Den 19 Januar d. A. Klokker ca. 11½ Eftermiddag anmeldte Cigarhandler Johan Wulff Petersen, at der siden samme Eftermiddag Klokker ca. 4 ved Indbrud i hans Forretning og Lejlighed, Dronningens Tvergade Nr 21, Stuen, var frastjaalet ham 6 Kr i Kobbermønt, yderligere ca. 65 Kr i rede Penge, hvoraf 40 Kr i Enkronestykker, en Pengekasse, indeholdende 3 Lotterisedler, forskellige Papirer, 2 nærmere betegnede Sparekassebøger, hvorpaa indestod henholdsvis 1300 Kr og 10 Kr, en Guld-Slipsnaal, 2 nærmere betegnede Guldringe samt 2 »Venskabsringe«.

Det Stjaalne havde ifølge Anmeldelsen beroet i et uflaaset Skrivebord.

Den følgende Dag anmeldte Cigarhandler Petersen, at der ved Tyveriet yderligere var frastjaalet ham en Pung samt en Æske, indeholdende forskellige Perler og Stene til Smykker. Disse Koster havde beroet i den stjaalne Pengekasse, der var aflaaet.

Efter det Oplyste maatte Tyveriet antages at være forøvet ved Indstigning gennem et antagelig utilukket Vindue, der fra Ejendommens Gaard fører ind til Anmelderens Køkken.

Dagen efter, at Tyveriet var begaaet, Klokker 11¼ Formiddag blev begge Arrestanterne, der var i Følge med hinanden, anholdte paa Gaden, og ved Visitationen fandtes Kristensen i Besiddelse af 2 Guldringe, en »Venskabsring«, en Pung samt en Æske, indeholdende Perler og Smykkesten, hvilke Koster alle af Anmelderen er genkendt som de ham ved Tyveriet frastjaalne. Endvidere fandtes Kristensen i Besiddelse af en Medaillon, der ligeledes er genkendt som Anmelderen frastjaalet ved det omhandlede Tyveri. Ifølge Anmelderens Forklaring havde Medaillonnen ligeledes beroet i Pengekassen.

Arrestanten Bjørn fandtes blandt andet i Besiddelse af 34 Kr i Seder, 39 Kr i Enkronestykker, et Tokronestykke samt en Cigaretæske, indeholdende 5 Kr 74 Øre i Kobberpenge.

Den 21 Januar blev der paa Jærnbanelerrænet mellem Østre Gasværk og Kystbanelinien ud for Middelfartgade fundet en itubrukt Pengekasse, indeholdende de ifølge Anmeldelsen stjaalne Sparekassebøger, 3 Lotterisedler samt nogle Papirer, lydende paa Anmelderens Navn.

Anmelderen har genkendt Pengekassen som den ham ved Tyveriet frastjaalne Pengekasse, i hvilken de i Arrestanten Kristensens Besiddelse forefundne Koster havde beroet.

Rigtigheden af Anmelderens med Ed bekræftede Forklaring om, at de nævnte, i Arrestanten Kristensens Besiddelse forefundne Koster er ham tilhørende, er bestyrket ved forskellige under Sagen afhørte Vidners Forklaringer.

Anmelderens Hustru, Ellen, født Christiansen, har blandt andet under Ed bekræftet, at der ved Tyveriet er frastjaalet Anmelderen 40 Kr i Enkronestykker og 6 Kr i Kobbermønt.

Det Stjaalne er, bortset fra de rede Penge og Sparekassebøgerne, vurderet til 266 Kr.

Begge Arrestanter har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri.

Kristensen har med Hensyn til sin Adkomst til de i hans Besiddelse forefundne, at Anmelderen genkendte Koster forklaret, at han samme Formiddag, Arrestanterne anholdtes, modtog Kosterne af Bjørn for at sælge dem for ham, uden at Bjørn fortalte noget om, hvorfra Kosterne hidrørte.

Bjørn har nægtet at have overgivet de omhandlede Koster til Kristensen og med Hensyn til de i hans Besiddelse forefundne Penge forklaret, at han har tjent Pengene ved Handel med forskellige Genstande, han havde købt af ham ubekendte Personer og atter solgt til Personer, der var ham ubekendte. Bjørn har dog med Hensyn til den i hans Besiddelse forefundne Cigaretæske med Kobberpenge forklaret, at han Aftnen før Anholdelsen paa en nærmere angivet Cafe købte Æsken med Pengene af en ubekendt Mandsperson, der garanterede for, at der var 6 Kr i Æsken.

Arrestanterne har erkendt, at de den 19 Januar d. A. færdedes i Selskab med hinanden, men afgivet indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer om, hvor de færdedes den nævnte Dag. Kristensen har saaledes blandt andet forklaret, at de om Eftermiddagen gik Tur i Frihavnen, medens Bjørn har benægtet, at de var i Frihavnen. De har derhos erkendt, at de Natten mellem den 19 og 20 Januar logerede sammen og var i Selskab med hinanden den 20 Januar indtil Anholdelsen.

Kristensen har benægtet, at Arrestanterne den 19 Januar om Aftnen var i den Cafe, hvor Bjørn vil have købt Æsken med Kobberpengene, hvorhos Kristensen har forklaret, at han har overladt Bjørn Æsken, hvori Kobberpengene beroede.

Naar henses til, at Arrestanterne har færdedes i hinandens Selskab den Eftermiddag, Tyveriet er begaaet, at Kristensen er fundet i Besiddelse af en væsenlig Del af de stjaalne Koster, derunder nogle af de Genstande, der havde beroet i den stjaalne Pengekasse, at Bjørn er fundet i Besiddelse af forholdsvis betydelige Beløb af samme Møntsorter som de Stjaalne uden at kunne nærmere oplyse, hvorfra Pengene hidrørte, samt at det i sig selv er usandsynligt, at Bjørn, der efter sin forrige Sag løslodes den 14 Januar d. A. og dengang kun var i Besiddelse af 15 Kr 60 Øre, den 20 samme Maaned skulde være i lovlig Besiddelse af saa stort et Pengebeløb som det hos ham forefundne, samt i Betragtning af, at Arrestanterne har afgivet indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer om deres Færden den 19 Januar d. A. og om de i deres Besiddelse forefundne Koster, hvortil kommer, at begge Arrestanternes Fortid kendetegner dem som tyvagtige, findes det uden Betænkelse trods Arrestanternes Benægtelse at anse det for bevist, at de i Forening har begaaet det omhandlede Tyveri.

Ved Arrestanten Bjørns Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham den 14 Januar d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer i Medfør af Lov af 3 Marts 1860 § 2 under sædvanlig Straffetrusel meddelt Tilhold, der blandt andet gik ud paa, at han til den nævnte Protokol inden 24 Timer skulde anmelde Forandring af Bopæl, idet han, der undlod at tage Bopæl paa det af ham ved Tilholdets Meddelelse angivne Sted, i Tiden

derefter indtil Anholdelsen under nærværende Sag har boet forskellige Steder uden at afgive nogen Melding om Bopælsforandring.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Kristensen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri, Bjørn efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne, Kristensen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Bjørn med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Efter derom nedlagt Paastand vil Kristensen derhos have at betale 900 Kr i Erstatning til Manufakturhandler Anders Olesen af Nederby.

Torsdag den 27 November.

Nr. 21. Handelsfirmaet **Axel P. Hansen & Co.**, Aktieselskab
(Henriques)

m o d

Handels- og Fabrikationsfirmaet **Fyns Flødeekспорт Co.**
(Stein),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udrede Erstatning for Misligholdelse af en Leveringskontrakt.

Faaborg Købstads og Salling Herreds ordinære Rets Dom af 31 Juli 1917: De Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet Fyns Fløde Ekспорт Co., Faaborg, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet Axel P. Hansen & Co., A/S, København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1917: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Det indstævnte Firma, der driver Ekспортforretning, og som havde solgt det i den indankede Dom omhandlede Parti som steriliseret og homogeniseret Mælk og til en høj Pris, maa herefter — hvad ogsaa bestyrkes ved de efter Dommens Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger — være stillet, som om det udtrykkelig havde garanteret en vis ikke ringe Holdbarhed af Mælken. Efter det Foreliggende maa der derhos gaas ud fra, at det behørig er konstateret, at Varen allerede i Løbet af faa Uger efter Leveringen var fordærvet. Herved bemærkes, at Firmaet selv havde givet Anvisning paa at søge Varens Tilstand konstateret gennem det danske Generalkonsulat i Wien, og at Firmaet efter det Oplyste havde en Tillidsmand i Wien,

der ikke ses at have nedlagt nogen Indsigelse mod den Maade, hvorpaa der er gaaet frem ved Undersøgelsen.

I Henhold til det Anførte vil det indstævnte Firma, overfor hvilket der maa antages at være reklameret behørigt, være at tilpligte at erstatte Appellanten det Tab, som denne har lidt som Følge af Varens Ukontraktmæssighed, og da dette Tab findes at kunne bestemmes som af Appellanten paastaaet, vil Firmaet være at dømme til at betale Appellanten 6417 Kroner 43 Øre med Renter.

Sagens Omkostninger for alle Retter findes det indstævnte Firma at burde betale Appellanten med 800 Kroner.

Det maa misbilliges, at Appellantens Sagfører for Højesteret, Højesteretssagfører Henriques, ikke har fremmet nærværende Sag, der i første Instans blev gæsteretsvis behandlet, med tilbørlig Hurtighed.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet Fyns Fløde Eksport Co., bør til Appellanten, Handelsfirmaet Axel P. Hansen & Co., Aktieselskab, betale 6417 Kroner 43 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. aarlig fra den 7 Februar 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ifølge Kontrakt af 21 Maj 1916 solgte de Appelindstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet Fyns Fløde Eksport Co., Faaborg, til Appellanterne, Handelsfirmaet Axel P. Hansen & Co., A/S heraf Staden, 5000 Kasser steriliseret og homogeniseret Mælk med $\frac{4}{6}$ pCt Fedtindhold, hver Kasse indeholdende 50 Stk. $\frac{3}{8}$ Lt. Flasker, at tilvirkes paa de Appelindstævntes Fabrik i Faaborg og at leveres med mindst 1000 Kasser i Juli og Restpartiet inden Udgangen af August s. A., til en Pris af Kr 20,50 pr. Kasse, inclusive Emballagen franko Waggon Faaborg, netto kontant mod bekræftet, til Leveringsmaanedens Slutning uigenkaldelig Remburs, der udbetales mod Duplikatfragtbrev med Udførselsret, samt kvitteret Faktura.

Ifølge Slutseddel af 17 Juli 1916 solgte Appellanterne af den saaledes købte Vare videre til Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen heraf Staden en Jærnbanevognladning eller 250 Kasser med Garanti for Mælkenes Holdbarhed i mindst 2 Maaneder til en Pris af Kr 21,50 pr. Kasse, inclusive Emballage, at levere franko Jærnbanevogn paa fynsk Station.

Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen solgte dette Parti videre til

Isidor Hirsch, Wien, og den 24 Juli 1916 sendtes Partiet fra Faaborg i Waggon Nr 13701 Danzig under Adresse: Wiener Commercial Bank, Wien.

Den 30 Juli 1916 ankom Partiet til Wien. Banken i Wien fik dog ikke straks Underretning fra Jærnbanevæsnet om Partiets Ankomst, men den 3 August 1916 kunde Banken overgive Dokumenterne vedrørende Partiet til Firmaet Dansk Importhus, Wien, der var Repræsentant for Køberen, Isidor Hirsch.

Den 4 s. M. besøgede en Speditør i Wien Waggonen aflæst og Mælken kørt dels til Dansk Importhus' Lager, dels til dets Forretningslokale.

Som det maa antages, opdagedes det her ved en Undersøgelse af Varen, at den var sur og stinkede, hvorom Dansk Importhus straks underrettede Isidor Hirsch, der paa paagældende Tidspunkt opholdt sig i Karlsbad, og denne reklamerede herefter til Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen.

Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen modtog Reklamationen den 9 August 1916 og videresendte den under 10 s. M. til Appellanterne, der samme Dag videresendte den til de Appelindstævnte, idet Appellanterne derhos forbeholdt sig Regres overfor de Appelindstævnte og bad om Meddelelse om, hvad de Appelindstævnte ønskede foretaget i Sagen.

De Appelindstævnte afviste ved Skrivelse af 11 s. M. Reklamationen og protesterede mod det tagne Forbehold om Regres, idet de bl. a. udtalte i denne Skrivelse:

»Vi kan jo ikke den ene Dag gaa hen og lave en holdbar Vare og den næste lige det modsatte og vi tror ærlig talt ikke et Ord paa denne Reklamation. Som nævnt i Telefonen bliver der hver Gang, der afgaar en Vognladning Fløde eller Mælk herfra af den Kgl. Vejer og Maaler udtaget nogle Flasker, som bliver opbevaret hos ham i hans Varetægt og det gælder for samtlige Prøvers Vedkommende, at de den Dag i Dag er fuldstændig friske, sunde og holdbare, saa det lyder jo højst besynderligt, at f. Eks. Vognen til Wien skal være ankommet i fordærvet og lugtende Tilstand medens de Prøver der staar her, som sagt er fuldkommen, som de skal være.

Saa længe, der Intet er bevist om, at det drejer sig om vore Varer og saa længe, der ligeledes Intet er bevist om, hvad det er, Varen fejler og hvor mange Flasker der eventuelt er daarlige, saa afviser vi Reklamationen som ganske uberettiget og protesterer mod Deres Forbehold af Regress overfor os. — — — Skal der gøres noget, maa vi bede om, at den danske Konsul i Wien i egen Nærværelse lader udtage nogle Flasker af forskellige Kasser i Waggonen, sender os disse Flasker og meddeler os Waggonens Nummer og Ejendomsmærke samt iøvrigt forvisser sig om Sandheden af bemeldte Klage, vi kan da altid forhandle nærmere, naar vi hører hvad han har at sige, men anerkende nogen- somhelst anden Autoritet i Wien, kan vi ikke, dertil vil vedkommende Embedsmands Udsagn være for paavirket af Hensyn til egne Landsmænds Interesser.«

Appellanterne meddelte Indholdet af denne Skrivelse videre til Han-

delsfirmaet Bechmann & Jørgensen, først pr. Telefon og senere ved Skrivelse af 15 s. M. Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen foranledigede herefter, at det danske Generalkonsulat i Wien den 22 s. M. af Partiet ifølge eget Valg udtog ialt 6 Flasker fra forskellige Kasser, hvilke Flasker, forsynet med Generalkonsulatets Segl om Proppen, samme Dag blev overgivet til den k. k. alm. Undersøgelsesanstalt for Levnedsmidler i Wien. Den 23 s. M. attesterede Anstalten, at samtlige Prøver var fordærvet og ikke længer egnet til Menneskeføde, og at 4 af Prøverne, der var stinkende og i forraadnet Opløsning, var overmaade sundhedsfarlige.

Af Sagen ses derhos, at de Appelindstævntes Forbindelse i Wien paa Opfordring af de Appelindstævnte den 21 s. M. havde undersøgt den i Dansk Importhus' Forretningslokale henstaaende Del af Partiet, hvilken Undersøgelses Resultat gik ud paa, at Partiet var forringet i Værdi, samt at det ved Aabningen af en Flaske, som sendtes tilbage hertil fra Wien, viste sig, at Indholdet var fordærvet.

Efter stedfundne Forhandlinger mellem Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen, Appellanterne og de Appelindstævnte, hvorunder Appellanterne, som det maa antages, senest den 5 September 1916 tilskrev de Appelindstævnte om en Ordning af Sagen, uden at dog denne Skrivelse ses at være besvaret, blev Partiet i Henhold til Anbefaling desangaaende i Skrivelse af 19 s. M. fra det danske Generalkonsulat i Wien, og efter at der fra sagkyndig Side i Wien i Attest af 26 s. M. var udtalt, at Værdien af Partiet højst var 15 Heller pr. Flaske, solgt til Svinefoder til nævnte Pris, hvorefter der udkom et Nettoprovenu af 806 Kr 52 Øre i dansk Mønt.

Under en ved Sø- og Handelsretten i København anlagt Sag søgte Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen, der opgjorde deres Erstatningskrav til 5479 Kr 90 Øre, herefter Appellanterne til Betaling af dette Beløb med Rente 5 pCt p. a. fra vedkommende Stævnings Dato, den 9 Oktober 1916, til Betaling skete, og Sagens Omkostninger. Og ved nævnte Rets Dom af 29 December 1916 blev Appellanterne, der under Sagen denuncierede lis for de Appelindstævnte, som ogsaa gav Møde, dømt efter Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 300 Kr.

Under nærværende inden Faaborg Købstads ordinære Ret anlagte, gæsteretsvis behandlede Sag søgte Appellanterne herefter i første Instans de Appelindstævnte til Betaling af fornævnte Beløb 5479 Kr 90 Ø. hvortil kom et Beløb, stort 568 — 27 — som Handelsfirmaet Bechmann & Jørgensen ved Opgørelsen for Sø- og Handelsretten af deres og Appellanternes Mellemværende havde fradraget, idet de i anden Anledning skyldte dette Beløb til Appellanterne, samt i Henhold til Sø- og Handelsrettens Dom Rente 69 — 26 — og Omkostninger 300 — 00 —

altsaa ialt 6417 Kr 43 Ø.

med Rente 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 7 Februar 1917, til Betaling skete, og Sagens Omkostninger.

De Appellindstævnte procederede til Frifindelse, subsidiært mod Betaling af et i Henhold til en nærmere angivet Beregning fremkommet Beløb af 2818 Kr 75 Øre uden Renter og Omkostninger, hvorhos de i begge Tilfælde paastod sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Ved nævnte Rets Dom af 31 Juli 1917 blev de Appellindstævntes Frifindelsespaastand taget til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger op-hævedes.

Denne Dom har Appellanterne herefter indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand samt paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten. De Appellindstævnte procederede til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for begge Retter.

Forsaavidt Appellanterne har gjort gældende, at der efter det Foreliggende maa have været noget i Vejen med Mælken allerede før Afsendelsen fra Faaborg, da vil der ikke kunne gives dem Medhold heri. Af Sagen fremgaar nemlig, at de Appellindstævnte, som altid, naar et Parti afgaar, ved den kgl. Vejer og Maaler i Faaborg lader udtage en Flaske af hvert Parti inden Afsendelsen, ogsaa i nærværende Tilfælde har ladet den kgl. Vejer og Maaler udtage en Flaske af det afsendte Parti fra et ganske vilkaarligt valgt Sted, at denne Flaske den 21 Oktober 1916 sendtes til Steins analytisk kemiske Laboratorium, og at Flaskens Indhold ved en den 23 s. M. foretaget Undersøgelse var frisk og uden Afsmag. Hertil kommer, at de Appellindstævnte har anført, at de, hvis Produktion er meget betydelig, og som driver en omfattende Virksomhed, kun undtagelsesvis har modtaget Reklamationer med Hensyn til deres Varer, hvilke Reklamationer, naar de har noget paa sig, da altid har vist sig at hidrøre fra Mishandling af Varen under Transport eller lignende, samt at det er utænkeligt, at de den ene Dag kan fremstille en fuldstændig god Vare og den næste Dag en daarlig Vare. Men herefter findes der ikke Føje til at antage, at Mælken ikke ved Afsendelsen skulde have været frisk og kontraktmæssig.

Naar dernæst Appellanterne har hævdet, at de Appellindstævnte, omend ikke udtrykkeligt, saa dog stiltiende, har givet dem Garanti med Hensyn til Mælkens Holdbarhed, og at de derfor selv har været beføjet til at yde Garanti for Varen overfor deres Købere, da vil der ej heller kunne gives dem Medhold heri. Selv om der maa gaas ud fra, at den solgte Mælk som steriliseret og homogeniseret Mælk maa antages at have været garanteret som værende af den Godhed og Holdbarhed, der normalt maa udfordres med Hensyn til saadan Mælk, og selv om de Appellindstævnte har været paa det Rene med, at Mælken var bestemt til Udførsel, burde Appellanterne dog ikke paa egen Haand uden Konference med de Appellindstævnte have paataget sig en saadan Garanti som sket ved Slutteddel af 17 Juli 1916, hvorved bemærkes, at de Appellindstævnte har anført, at de selv ingensinde paa Grund af Tilstanden i Europa paatager sig Garanti med Hensyn til deres Produktion til Udlandet undtagen naar Køberen er dem bekendt, og at de i nærværende Tilfælde overfor en eventuel derom fremsat Forespørgsel fra Appellanterne vilde have nægtet at gaa med til den af dem ydede Holdbarhedsgaranti.

Idet derhos fremhæves, at Transporten har fundet Sted for Appellanternes Regning og Risiko, vil de Appellindstævnte allerede under Hensyn til det foran Anførte være at frifinde, uden at det findes nødvendigt at komme nærmere ind paa forskellige af dem fremsatte Indsigelser med Hensyn til Varens Identitet og dens Behandling i Wien, det sammesteds afholdte Skøn. den stedfundne Reklamation samt det senere foretagne Salg.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger derhos tiltrædes, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at kunne ophæves.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Indlæg er vedlagte uden, overensstemmende med § 4 i Loven af 19 December 1903, at være sammenhæftede, og at Akten ikke som foreskrevet i Frd. 16 Januar 1828 § 8 i. f. er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt.

Fredag den 28 November.

Nr. 159. Købmand **Magnus Stefansson** af Bløndnos (David)
m o d

Grosserer **Gardar Gislason** af Reykjavik for Firmaet **G. Gislason & Hay, Ltd.**, sammesteds (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning for Misligholdelse af en Leveringskontrakt.

Hunavatns Syssels Gæsterets Dom af 11 Oktober 1917: Sagsøgte, Købmand Magnus Stefansson, Bløndnos, bør i denne Sag for Sagsøgeren, cand. jur. Pall Bjarnasons paa G. Gislason & Hay, Ltd., Reykjavik, deres Vegne fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Islands Landsoverrets Dom af 10 Juni 1918: Sagsøgte, Magnus Stefansson, betaler til Appellanten, Gardar Gislason, for G. Gislason & Hay, Ltd., Kr 4905,25 med 6 pCt Renter p. a. fra den 13 Februar f. A., indtil Betaling sker. Endvidere betaler Sagsøgte til Appellanten 100 Kr i Sagsomkostninger for Under- og Overretten. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det uomtvistet, at der ved de i den indankede Dom nævnte Telegrammer af 4 og 6 November 1916 er kommet en endelig Handel i Stand mellem Parterne. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Magnus Stefansson af Bløndnos, til Indstævnte, Grosserer Gardar Gislason af Reykjavik for Firmaet G. Gislason & Hay, Ltd., sammesteds, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Appellanten, Købmand Gardar Gislason for Firmaet G. Gislason & Hay, Ltd., anlagde denne Sag for Hunavatns Syssels Gæsteret imod Købmand Magnus Stefansson, Bløndnos, til Betaling af Skadeserstatning for Kontraktsbrud; Sagen blev paadømt i Gæsteretten den 11 Oktober f. A. og Sagsøgte frifundet for Appellantens Krav, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten paaanket til Overretten ved Stævning af 3 December f. A., og er hans Krav her for Retten de samme som for Gæsteretten, nemlig at Sagsøgte bliver dømt til at betale ham som Skadeserstatning for Kontraktsbrud Kr 4905,25 med 6 pCt Renter p. a. fra Stævningsdagen, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger for Gæsteretten; endvidere nedlægger han Paastand om Sagsomkostninger for Overretten, begge disse Omkostninger efter Rettens Skøn.

Sagsøgte nedlægger Paastand om den appellerede Doms Stadfæstelse og Sagens Omkostninger for Overretten efter dennes Skøn.

Denne Sag forholder sig paa følgende Maade: Den 1 November 1916 forespurgte Appellanten telegrafisk hos Sagsøgte om Køb af Faareskind og Høstuld og anmodede ham om at gøre sig et Tilbud, hvis han havde disse Varer til Salg, hvilken Forespørgsel Sagsøgte besvarede ved et saalydende Telegram af 4 s. M.: »Imod Deres Akcept straks sælger jeg Dem her paa Stedet 1700 à 1800 Bundter à to Stykker saltede Faareskind for 1 Kr 15 Øre pr. kg. Skindenes hele Købesum indbetales i min Regning i Islands Bank Reykjavik den 18 d. M. 10 pCt af Skindenes Antal vejes nu af en Vejer, hvorefter hele Partiets Nettovægt beregnes. Vejeren modtager paa Deres Vegne Skindenes Antal og bedømmer Kvaliteten — Opbevaringsplads gratis til næste Marts Maaned — hvis fornødent — forøvrigt henligger Skindene for Deres Regning og Risiko med Undtagelse af at jeg betaler Indskibning«.

Appellanten besvarede dette Tilbud ved et Telegram af 6 s. M. saalydende: »Akcepterer (Faareskinds) Købet i Henhold til Deres Telegram af 4 November. Købesummen betales efter Modtagelsen af Regning samt Erklæring(er) om Vægt og Pakhus«.

Efter Modtagelsen af dette Telegram lod Sagsøgte som forudsat i hans Tilbud Vejeren tælle og veje Skindene; de viste sig at være 1755 øg vejede 14.015 kg. Den 7 s. M. afsendte Sagsøgte til Appellanten en Regning over Købesummen, stor Kr 16.117,25 samt Vejerens Erklæring

om Skindenes Antal og Vægt; det fremhæves i Erklæringen, at de, 3: Skindene, er opbevarede »i en god Kælder under det saanævnte Møllerspakhus her paa Stedet«. Disse Dokumenter fremsendte Sagsøgte i et anbefalet Brev pr. Post, der planmæssig skulde være i Reykjavik den 15 s. M., men ankom først om Eftermiddagen, Lørdagen den 18 s. M., og anbefalede Breve blev ikke udleveret fra Posthuset før efter Kl. 6 den Dag og efter, at Appellantens Kontor var lukket. Da Appellanten den 20 s. M. havde gjort sig bekendt med Dokumenternes Indhold, fandt han, at der manglede en Erklæring om Skindenes Opbevaring, eller at Vejerens Erklæring desangaaende var ufyldstgørende, hvorfor han den samme Dag afsendte til Sagsøgte et saalydende Telegram: »Telegrafer straks Deres Erklæring om Faareskindenes Opbevaring, indtil disse borttages i Vinter. Bruges Huset, hvori disse opbevares, til Beboelse eller Handel«.

Dette Telegram besvarede Sagsøgte den næste Dag paa følgende Maade: »Paa Grund af Deres Kontraktsbrud ved hverken at betale Faareskindene den 18 d. M. eller næste Bankdag (igaar) anser jeg Salget for ophævet«. Dette protesterede Appellanten imod ved et den samme Dag afsendt Telegram og forlangte, at Sagsøgte sendte ham en Erklæring om, at Skindene efter Betaling til Sagsøgte tilhørte Firmaet (G. Gislason & Hay), og at de blev opbevaret hos ham, indtil de i Vinterens Løb blev bortsendt paa Firmaets Foranstaltning, samt at det straks efter Modtagelsen af en saadan Erklæring vilde betale Købesummen.

Sagsøgte tog døg ikke Hensyn til denne Protest og solgte Faareskindene noget senere til en Anden. Appellanten ansaa dette for Kontraktsbrud fra Sagsøgtes Side, og at han ved dette havde forvoldt Appellanten et Tab, som han vurderede til 35 Øre pr kg Skind, da Prisen paa Faareskind havde været stigende og naaet Kr 1,50 pr. kg omkring det Tidspunkt den mellem ham og Sagsøgte indgaaede Kontrakt skulde opfyldes. Hans Krav beløber sig saaledes til 14.015×35 Øre eller Kr 4905,25.

Til Forsvar har Sagsøgte hævdet, at der ikke er indgaaet en endelig Kontrakt mellem ham og Appellanten angaaende Salg af Faareskindene, da Appellantens Svar i hans Telegram af 6 November ikke har været en gyldig eller fyldestgørende Akcept af Sagsøgtes Tilbud i hans Telegram af 4 s. M., idet der i Appellantens Svar i et væsentligt Punkt er veget fra Tilbudet, da Betalingsdagen ifølge Tilbudet er bestemt den 18 November, medens den ifølge Svaret er ubestemt. Sagsøgtes Brev og Regning forklarer han som et nyt Tilbud i Fortsættelse af det første, hvori Appellantens Forandringer af Tilbudet er afslaaet, medens Betalingsdagen som før er bestemt den 18 November. Men dette nye Tilbud har Appellanten afslaaet ved Telegrammet af 20 November, idet han forlangte en ny Pakhuserklæring, som han ikke havde Ret til, samt ved at undlade at betale i rette Tid, og endvidere mener Sagsøgte, at selv om der ved Telegrammerne af 4 og 6 November var indgaaet en Kontrakt, har han været beføjet til at hæve den paa Grund af Appellantens Kontraktsbrud ved Forsømmelse af at erlægge Købesummen til den rigtige Tid.

Imod disse Forsvarsgrunde anfører Appellanten, at det ikke kan være nogen som helst Tvivl underkastet, at Sagsøgte ved ikke at besvare Appellantens Telegram af 6 November og ved den næste Dag at lade Skindene veje og fremsende til Appellanten en Erklæring om Skindenes Vægt samt en Regning over Varens Købesum til den i Telegrammet bestemte Pris har samtykket i at sælge Appellanten Varen paa de i Telegrammet af 4 November bestemte Vilkaar med de i Appellantens Telegram af 6 November omhandlede Forandringer og Tilføjelser; disse Forandringer og Tilføjelser mener han er saa uvæsenlige og selvfølgelig i en Forretning som denne, at Appellanten ikke har kunnet tænke sig andet, end at Sagsøgte gik ind paa dem, og at Sagsøgte ved ikke at besvare Telegrammet har givet Appellanten fuld Føje til en saadan Antagelse. Han mener endvidere, at Sagsøgte øjensynlig har ansat Betalingsdagen til den 18 November med Henblik paa, at Appellanten til den Tid vilde have modtaget Vægt- og Pakhuserklæringen, og at den af Appellanten gjorte Forandring med Hensyn til Betalingsdagen blot har været den, at han er gaaet ud fra den Dag, han modtog Erklæringerne, men ikke en bestemt Dag, idet det har været rigtigere og naturligere at bestemme Betalingsdagen paa denne Maade, da det ikke har været muligt for Appellanten at betale, før han modtog Regningen og Vægterklæringen, og han hævder, at det samme gælder om Pakhuserklæringen, idet det selvfølgelig har været Sagsøgtes Pligt at skaffe denne, siden han tilbød at opbevare Skindene, men at han har undladt dette og forarsaget Forsinkelse af Betalingen ved at nægte at fremskaffe Erklæringen og straks hæve Kontrakten.

Det kan ikke anses for rigtigt, naar Sagsøgte hævder, at der ikke er indgaaet en endelig Kontrakt angaaende Salg af Faareskindene ved Telegrammerne af 4 og 6 November, og at Sagsøgtes Brev og Regning af 7 s. M. bør betragtes som et nyt, af Appellanten afslaaet Tilbud. Baade Brevet og de med dette fremsendte Dokumenter viser, at Sagsøgte har været af den Formening, at han og Appellanten var kommet overens om Købet; i Brevet fremhæver Sagsøgte, at han tilstiller Appellanten Vægt- og Pakhuserklæring angaaende Skindene samt Regning over Købesummen, og i Regningen staar der udtrykkelig: »solgt dem i Henhold til Telegrammer«, det vil sige Telegrammerne af 4 og 6 November. I Brevet og Regningen fremhæves det ganske vist, at Betalingen skal erlægges, eller at Sagsøgte forventer, at Betalingen vil blive erlagt den 18 November, men dette viser ikke, at Sagsøgte ikke i enhver Henseende er gaaet ind paa Appellantens Svar-Telegram af 6 November, thi Sagsøgte havde god Grund til at gaa ud fra, at Erklæringerne og Regningen var Appellanten i Hænde nævnte Dag eller endog før, og Sagsøgte desuden maatte være klar over, at Appellanten ikke kunde erlægge Betalingen, før han havde modtaget disse Dokumenter. Og dertil kommer, at Sagsøgte ikke underrettede Appellanten om, at der var noget at bemærke til hans Telegram af 6 November, og dog synes han at burde have gjort det ufortøvet, hvis han antog Akcepten for at være ufyldstgørende.

Da det i Henhold hertil maa antages, at en Kontrakt om Salg af Faareskindene er indgaaet ved Telegrammerne af 4 og 6 November, bliver der at undersøge, om Appellanten har misligholdt denne Kontrakt ved

at udsætte Betalingen til efter den omkontraherede Betalingsdag. Appellanten udsatte Betalingen paa Grund af, at han fandt, at der manglede Pakhuserklæring, og anmodede straks Sagsøgte telegrafisk om at fremsende den.

Men Sagsøgte har hævdet, at Appellanten ikke har haft Ret til eller behøvet at faa en tydeligere Pakhuserklæring end den i Vejerens forannævnte Erklæring indeholdte.

Dette kan dog heller ikke antages for at være begrundet, idet det maa betragtes som et naturligt og selvfølgeligt Punkt vedrørende Kontrakten, at Appellanten anmodede om denne Erklæring, thi den skulde tjene ham som Sikkerhed for, at Varerne efter Betalingens Erlæggelse var i hans Besiddelse eller opbevarede paa hans Vegne, saaledes at han frit kunde disponere over dem. En saadan Sikkerhed kunde Vejerens Erklæring, der kun angik, hvor Varerne var opbevaret, ikke yde Appellanten, men paa den anden Side var Sagsøgte pligtig til, da han havde paataget sig Opbevaringen, at forskaffe Appellanten en i denne Henseende fyldestgørende Erklæring.

Naar der endvidere henses til, at Sagsøgte i Henhold til det Anførte maa antages at have samtykket i, at Betalingen først blev erlagt, naar Appellanten havde modtaget de i hans Telegram af 6 November omhandlede Dokumenter fra Sagsøgte, indses ikke, at Appellanten har handlet i Strid med Kontrakten ved at forlange Pakhuserklæringen, inden han udbetalte Købesummen, og der indses derfor heller ikke, at Sagsøgte har haft lovlig Grund til at hæve Kontrakten af denne Aarsag. Han bliver derfor at dømme ifølge Appellantens Paastand til at betale Skadeserstatning for Kontraktsbrud.

Skadeserstatningskravets Størrelse har Appellanten fastsat i Henhold til Pris paa Faareskind, som han oplyser har været Kr 1,50 eller endog højere, omkring det Tidspunkt, Kontrakten skulde opfyldes. Til Bevis herfor har han fremlagt 3 Salgsregninger samt en Erklæring og et Telegram fra to Købmænd om Pris paa Faareskind i November 1916. Sagsøgte har protesteret imod disse Dokumenter og erklæret det for urigtigt, at Prisen paa Faareskind er steget saa højt som anført i disse; han meddeler, at han har solgt de samme Skind, som han tilbød Appellanten, for lidt over Kr 1,28 pr. kg eller hele Partiet for 18.000 Kr, og at han har tilbudt Appellanten det til denne Pris, men at han har afslaaet det; Sagsøgte hævder, at da Faareskindenes Pris i Henhold til hans første Tilbud skulde have været Kr 16.117,25, kan Appellantens Skadeserstatningskrav, selv om et saadant eksisterede, ikke stige højere end Differencen mellem disse to Beløb, nemlig Kr 1882,75, da Appellanten vilde have kunnet undgaa yderligere Tab ved at acceptere Sagsøgtes sidste Tilbud, og det er hans egen Skyld, at han ikke gjorde det.

Endvidere paastaar Sagsøgte, at Appellanten har købt Skindene som Mellemand imod en ringe Provision, og at det Tab, han har lidt ved, at Salget ikke blev til Virkelighed, kun er lig med denne Provision, som han ansætter til 2 pCt af Kr 16.117,25 eller Kr 322,35. Sagsøgte har dog ikke fremført noget Bevis for denne Paastand, og den kan ikke imod Appellantens Protest tages til Følge.

Appellanten anerkender, at Sagsøgte den 26 November 1916 har gi-

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer W. Berlau, til Indstævnte, Firmaet Braunstein & Schibbye, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Efteraaret 1917 og i Foraaret 1918 købte Grosserer W. Berlau af Firmaet Braunstein & Schibbye flere Partier Malerier. En Del af disse gav han en tidligere Skuespiller, der nu optraadte som Kunsthandler, i Konsignation, og denne solgte i Provinsen flere af Malerierne til Private til Priser, der var omtrent dobbelt saa store som de Beløb, han skulde betale Berlau for dem. De paagældende Købere gjorde imidlertid Anmeldelse til Politiet om, at de under falske Foregivender var blevet lokket til at købe Malerierne for noget væsenligt andet og værdifuldere end de var, og under en i den Anledning indledet kriminel Undersøgelse indvilgede Sælgeren og med ham Berlau i at tage Malerierne tilbage og tilbagebetale de erlagte Købesummer. Berlau, der til Rest for leverede Malerier var Braunstein & Schibbye et Beløb af 4750 Kr skyldig, vægrede sig nu ved at betale dette.

Under denne Sag har Sagsøgerne, fornævnte Firma Braunstein & Schibbye, paastaaet Indstævnte, ligeledes fornævnte Grosserer W. Berlau, dømt til at betale dels de anførte 4750 Kr, dels et Beløb af 3950 Kr, som Indstævnte skal skyldes for 2 Tæpper, leveret ham den 14 Maj 1918, med Renter 6 pCt p. a. af disse Beløb af 4750 Kr fra 8 April 1918, af 3950 Kr fra 15 Maj 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger og anfører til Støtte herfor, at han har købt Malerierne under den Forudsætning, at det virkelig var Malerier, mens det har vist sig, at det var kolorerede Fotografier, udført fabriksmæssigt, og at Sagsøgerne har ført ham bag Lyset, bl. a. ved at lade Billederne forsyne med Signaturer, ligesom enkelte af Rammerne bar den foregivne Malers Navn. De paagældende Billeder har derfor ikke som sket kunnet sælges som Malerier, og han vil ikke være pligtig til at betale dem. Med Hensyn til de af Sagsøgerne leverede Tæpper anfører Indstævnte, at han kun handler med Tæpper kommissionsvis, og at disse er leveret ham i Udvalg og af ham videreleverede til en Liebhaber, der endnu ikke har bestemt, hvorvidt han vil købe dem. Han anbringer, at han ofte har faaet Tæpper leveret af Sagsøgerne, uden at der har været sat nogen bestemt Frist for Tilbageleveringen, og at en saadan ej heller har været aftalt med Hensyn til de to omprocederede.

Derimod gør Sagsøgerne gældende, at de ikke har solgt Malerierne som original Kunst, men som Kopier, hvad de i Virkeligheden er,

og at de overhovedet ikke har udgivet dem for andet, end hvad de er, medens Indstævnte udtrykkelig har erklæret, at han vel vidste, hvorledes man i Udlandet fremstillede disse Billeder. Med Hensyn til Tæpperne anfører de, at de den 14 Maj d. A. leverede Indstævnte et Parti i Udvalg med den udtrykkelige Tilkendegivelse, at han samme Dag skulde tilbagesende, hvad han ikke vilde beholde. Han sendte Partiet tilbage med Undtagelse af to Stykker; den følgende Dag førte de disse i fast Regning for ham og sendte ham Faktura paa disse. Indstævnte har ikke fremsat nogen Indsigelse i Anledning af, at de saaledes havde faktureret ham disse Tæpper, som han har disponeret over og leveret sine Kunder.

Inspektør ved Statens Museum for Kunst, Dr. phil. P. Hertz, der under den kriminelle Undersøgelse har haft Lejlighed til at besigtige nogle af de her under Sagen omhandlede Malerier, har erklæret, at nogle af dem øjensynlig er fremstillet saaledes, at der ad mekanisk Vej er overført et fotografisk eller lignende Grundlag af Originalerne paa Lærred eller Træ, og disse Grundlag er derpaa malede. Værdien af disse Billeder, som kan betegnes som Malerier, er ganske ringe, de er udført ganske fabriksmæssigt.

Et under Sagen ført Vidne har forklaret, at Berlau ved et af sine Køb udtrykkelig har udtalt, at han vidste, hvorledes disse Malerier blev fremstillet i Tyskland.

Vel maa det antages, at den Pris, hvortil Indstævnte har købt Malerierne af Sagsøgerne, er meget betydelig højere end deres Værdi, men idet det ikke er godtgjort, at Sagsøgerne har udgivet dem for andet, end hvad de er, og da Retten efter det under Sagen Oplyste maa gaa ud fra, at Indstævnte har været bekendt med Billedernes Tilblivelsesmaade og Egenskab, kan den ikke give ham Medhold i hans Paastand om, at han maa være fritaget for at betale de af ham købte Billeder. Da Indstævnte ikke har godtgjort, at de til ham fakturerede Tæpper var leveret ham paa Vilkaar, at han naarsomhelst kunde tilbagelevere dem, vil han ligeledes have at betale dem. Da Indstævnte derhos ikke har fremsat nogen Indsigelse mod de paastævnte Beløbs Størrelse, vil Sagsøgernes Paastand i det Hele være at tage til Følge, dog at der efter Omstændighederne og under Indstævntes Protest ikke vil kunne tilkendes Renter fra et tidligere Tidspunkt end Stævningens Dato.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Sagsøgerne med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 38. Gaardejer **Niels Albretsen (Stein)**

mod

Fhv. Fisker **Fr. Jensen** og Gaardejer **Hans Jørgen Hansen**
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at sætte og holde Led for en nærmere betegnet Markvej.

Sunds-Gudme Herredets ordinære Rets Dom af 29 November 1917: Citanten, Gaardejer Niels Albretsen, Fjellerup Mark, kendes berettiget til overfor de Indstævnte Fisker Fr. Jensen og Gaardejer Hans Jørgen Hansen, sammesteds, at sætte og holde Led for den over Matr. Nr 7 d af Fjellerup førende Markvej baade i det østlige og i det vestlige Skel, saa vidt og saa længe der paa de tilstødende Marker findes Afgrøder at sikre mod løsgaaende Kreaturer. De Indstævnte betaler En for Begge og Begge for En til Citanten i Erstatning 5 Kr samt Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 20 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 25 Kr. Til Statskassen bøder hver af de Indstævnte 20 Kr, der i Mangel af Betaling vil være at afsone af hver af dem med simpelt Fængsel i 3 Dage. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1918: Den af Appellindstævnte, Gaardejer Niels Albretsen af Fjellerup Mark, nedlagte Paastand om overfor Appellanterne, Fisker Fr. Jensen og Gaardejer Hans Jørgen Hansen, begge af Fjellerup Mark, at kendes berettiget til at holde Led for den ovenfor nævnte Markvej saavel ud mod den offentlige Vej som i Skellet til Matr. Nr 7 b af Fjellerup kan ikke tages til Følge. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Indstævnte har betalt de i den indankede Dom ommeldte Bøde- og Erstatningsbeløb, og da der herefter og efter Proceduren maa gaas ud fra, at Appellanten for disse Punkters Vedkommende har akkviesceret ved den trufne Afgørelse, foreligger Sagen forsaavidt ikke Højesteret til Paakendelse.

For Højesteret har Appellanten erkendt, at de Indstævnte har Ret til Færdsel ad den i Dommen omhandlede Markvej. Efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der endvidere gaas ud fra, at Appellanten og hans Forgængere i Besiddelsen af det nuværende Matr. Nr 7 d aldrig har haft og aldrig har erhvervet nogen Ret til at sætte og holde Led for Markvejen i Skellet til Matr. Nr 7 b,

og Appellantens Paastand om at kendes berettiget til at sætte og holde Led paa det nævnte Sted vil derfor ikke kunne tages til Følge. Derimod vil Appellanten overensstemmende med sin Paastand være at kende berettiget til at sætte og holde Led for Vejens vestlige Ende, saavidt og saalænge der paa de tilstødende Marker findes Afgrøder at sikre mod løsgaaende Kreaturer. De Indstævnte har nemlig ikke godtgjort, at deres Ret til Færdsel ad Vejen, forsaavidt den her nævnte Del af samme angaar, er mere omfattende og mere ubegrænset end af Appellanten erkendt. Appellantens Anbringende om, at han har Ret til i det af ham paastaaede Omfang at holde Led for Vejens vestlige Ende, er tværtimod bestyrket ved Sagens Oplysninger, idet det maa anses bevist, at han og hans Forgængere i Besiddelsen af Matr. Nr 7 d i en meget lang Aarrække Aar efter Aar har haft Led sat og holdt paa det nævnte Sted til visse Tider af Aaret, og da navnlig om Sommeren. Overensstemmende med det Anførte vil der herefter være at give Dom i Sagen.

I Henseende til Sagens Omkostninger vil Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom kunne stadfæstes. Sagens Omkostninger for Højesteret findes de Indstævnte at burde in solidum betale Appellanten med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Gaardejer Niels Albretsen, nedlagte Paastand om at kendes berettiget til at sætte og holde Led for den ovennævnte Markvej i Skellet til Matr. Nr 7 b af Fjellerup By kan ikke tages til Følge. Appellanten bør derimod være berettiget til at sætte og holde Led for den vestlige Ende af Markvejen, saavidt og saalænge der paa de tilstødende Marker findes Afgrøder at sikre mod løsgaaende Kreaturer. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler de Indstævnte, fhv. Fisker Fr. Jensen og Gaardejer Hans Jørgen Hansen, En for Begge og Begge for En, til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Af Oplysningerne i denne fra Sunds-Gudme Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag fremgaar følgende:

Ejendommen Matr. Nr 7 d af Fjellerup By, Gislev Sogn, der tilhører Appelindstævnte Gaardejer Niels Albretsen af Fjellerup Mark, begrænses mod Vest af en offentlig Vej, der fører fra Fjellerup til Ellested,

og mod Øst af Ejendommen Matr. Nr 7 b, der tilhører Appellanten Fisker Fr. Jensen, og Ejendommen Matr. Nr 8, der tilhører Appellanten Gaard-ejer Hans Jørgen Hansen. Tværs over Matr. Nr 7 d fører fra fornævnte offentlige Vej til Matr. Nr 7 b en Vej, der paa en fremlagt Kopi af Matrikulkortet er betegnet som en Markvej. Det er under Sagen ubestridt, at denne Vej er den eneste Adgangsvej til Ejendommen Matr. Nr 7 b, og mod Appellanternes Benægtelse har Appelindstævnte ikke godtgjort, at der haves nogen anden Adgangsvej til Matr. Nr 8. Saavel ved Vejens Begyndelse mod Vest ved den offentlige Vej som ved dens modsatte Ende i Skellet mod Matr. Nr 7 b fandtes Ledstolper, og det er oplyst, at der til Tider begge Steder har været ophængt Led.

Under Anbringende af at Appellanterne den 12 November 1916 eller den paafølgende Nat i Forening havde nedrevet og tildels ødelagt det Led, der var anbragt ved Vejens Begyndelse mod Vest, samt optrukket Ledstolperne og nogle Pæle, der var nedrammede omkring Leddet, paastod i første Instans Appelindstævnte Appellanterne idømt Straf efter Straffelovens § 296, eventuelt § 116, og in solidum paalagte at udrede Erstatning for Beskadigelsen og Bekostningen ved Genopsættelsen 25 Kr med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 Februar 1917 samt Sagens Omkostninger, hvorhos han paastod sig kendt berettiget til overfor dem at holde Led for Vejen baade ud til den offentlige Vej og i Skellet til Matr. Nr 7 b.

Appellanterne paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger; men ved fornævnte Rets Dom af 29 November 1917 blev Appelindstævnte kendt berettiget til overfor dem at sætte og holde Led for den paagældende Vej baade i det østlige og vestlige Skel, saavidt og saa længe der paa de tilstødende Marker fandtes Afrøde at sikre mod løsgaaende Kreaturer. Appellanterne blev derhos dømt til in solidum at betale til Appelindstævnte i Erstatning 5 Kr med Renter heraf som af denne paastaaet og Sagens Omkostninger med 25 Kr, hvorhos de, hver især, blev ansete med en Bøde til Statskassen af 20 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage.

Appellanterne har her for Retten paastaaet denne Dom stadfæstet forsaavidt angaar de idømte Bøder og den idømte Erstatning, men iøvrigt har de paastaaet Dommen forandret derhen, at Appelindstævnte ikke kendes berettiget til at lukke den omhandlede Vej med noget Led. Endelig har de paastaaet Appelindstævnte dømt til at betale dem Sagens Omkostninger for begge Retter.

Appelindstævnte har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten.

Det fremgaar af Sagen, at Ejendommen Matr. Nr 7 d er udstykket fra Ejendommen Matr. Nr 7 a, at Appelindstævnte sammen med 2 Sødskende erhvervede denne Ejendom, der havde hørt til Fæstegodset under Lykkesholm, i Aaret 1907, og at der i Skødet paa Matr. Nr 7 a var optaget en saalydende Bestemmelse: »De paa Skødekortet afsatte Veje over Lodden saavel som de Veje og Stier, der lovlig skulle være paa denne, er Køberne pligtige at taale der til almindelig Afbenyttelse — — —«.

Det maa derhos antages, at den under Sagen omhandlede Vej findes afsat paa Skødekortet for Matr. Nr 7 a, samt at den foran-citerede Bestemmelse nu ogsaa findes opført paa Foliet for Appelind-stævntes Ejendom Matr. Nr 7 d.

Angaaende de ommeldte Led har Forpagter Lindegaard, der er 40 Aar, og som har kendt de paagældende Forhold, saalænge han har levet, som Vidne forklaret, at der, hvor Markvejen støder til den offentlige Vej, har været Ledpæle, saa langt han erindrer tilbage. Der har ikke altid været hængt Led for Vejen og dette har ikke altid været lukket, men han har meget hyppigt bemærket, at der var Led og at det var lukket, navnlig om Sommeren. Ved den modsatte Ende af Vejen, hvor denne støder til Matr Nr 7 b, har han forklaret, at han undertiden har set et Led, men han mener ikke, at det altid har været der, og han har ikke lagt Mærke til eller tænkt over, om det har været der, naar der var Korn paa Appelindstævntes Mark.

Husmand Peter Johansen, der er 64 Aar, og som siden sin Barn-dom har været kendt med Forholdene, har som Vidne forklaret, at han indtil Aaret 1915 har ejet Ejendommen Matr. Nr 7 b. Hvor Markvejen støder til den offentlige Vej, var der, saa langt han husker tilbage, som Regel om Sommeren, naar der ikke var Græsmark, anbragt et Led, og ved den anden Ende, hvor Markvejen støder til Matr. Nr 7 b, var der anbragt et Led, naar det var nødvendigt af Hensyn til løse Kreaturer.

Efter det Foreliggende maa det antages, at Appellanterne har Ret til almindelig Benyttelse af den paagældende Vej, og det kan nu vel ikke antages, at det ved den foran citerede Bestemmelse i Skødet af 1907 har været tilsigtet at tillægge Appellanterne nogen videre-gaaende Færdselsret ad den paagældende Vej end den, der forud tilkom Ejerne af Matr. Nr 7 b og Matr. Nr 8, men paa den anden Side kan det ved de afgivne Vidneforklaringer ikke anses for godtgjort, at de paagældende Led til Stadighed har været anbragte ved Vejens End-er til saadanne Tider eller paa en saadan Maade, at der derved er skabt en Ret for Appelindstævnte til mod Appellanternes Protest at sætte og holde Led der enten til Stadighed eller paa visse Tider af Aaret.

Appelindstævntes Paastand om overfor Appellanterne at kendes berettiget til at sætte og holde de anførte Led vil derfor ikke kunne tages til Følge og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre, medens den iøvrigt vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten vil være at ophæve.

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 32.

Tirsdag den 2 December.

Nr. 140.

Andelsmejeriet »Rærup« (Bache)
mod

Gaardejer **Jens Jacobsen** (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte har forpligtet sig til at indtræde som Andelshaver i det appellerende Mejeri.

Af Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Fogedret nedlagdes den 21 Juli 1914 Forbud mod, at »Rekvisitus [Gaardejer Jens Jacobsen] leverer den Sødmælk, der produceres af hans Ko-Besætning paa Ellerngaard, med Undtagelse af, hvad han bruger til egen Husholdning, andetsteds end til Rærup Andelsmejeri, og specielt imod, at Mælken leveres til Horsens Mejeri; alt paa Rekvirenternes Ansvar, forsaavidt Forretningens Lovlighed angaar.«

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 24 November 1916: Det under Sagen ommeldte, af Hovedcitanterne, Andelsmejeriet »Rærup«, den 21 Juli 1914 overfor Kontracitanten, Gaardejer Jens Jacobsen, Ellerngaard, Staa, nedlagte Forbud ophæves herved. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen nu foreligger oplyst, kan der ikke med den indankede Dom gaas ud fra, at det for det appellerende Mejeris Vedkommende har været det sædvanlige, at de, der i Løbet af Andelsperioden indtraadte som Andelshavere, skriftlig erkendte, at de var indtraadte som saadanne. Det er derimod uomtvistet, at der hverken skriftlig eller mundtlig er truffet udtrykkelig Aftale mellem Indstævnte og Mejeriet om, at han skulde

være Andelshaver. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Dommen har statueret, at Indstævnte ikke har været Andelshaver. Herefter vil Dommen, der ikke er kontrapaaanket af Indstævnte, overensstemmende med dennes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Mejeriet at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Th i k e n d e s f o r R e t :

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Andelsmejeriet Rærup, til Indstævnte, Gaardejer Jens Jacobsen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 13 Juni 1914 ophørte Kontraappellanten, Gaardejer Jens Jacobsen af Ellerngaard, der siden den 26 eller 27 Juni 1912 havde leveret Mælk til Hovedappellanterne, Andelsmejeriet »Rærup« pr. Vodskov, med denne Levering og begyndte fra samme Tidspunkt fortsat at levere sin Mælk til Horsens Mejeri. Hovedappellanterne, der gjorde gældende, at det var som Interessent i deres Andelsmejeri, at Kontraappellanten havde leveret dem Mælk, og at han derfor efter dettes Love var forpligtet til fremdeles at levere dem denne, lod ved Fogden i Nørresundby Købstad og Kjær Herred den 21 Juli 1914 nedlægge Forbud mod, at Kontraappellanten leverede den Sødæmk, der produceredes af hans Kobesætning paa Ellerngaard med Undtagelse af, hvad han brugte til egen Husholdning, andetsteds end til Rærup Andelsmejeri og specielt imod, at Mælken leveredes til Horsens Mejeri, og de har derefter under nærværende Sag i første Instans ved nysnævnte Jurisdiktions ordinære Ret søgt Kontraappellanten og næst at paastaa det nedlagte Forbud anerkendt som lovlig gjort og forfulgt, dog med den Begrænsning, at Kontraappellanten efter den 1 December 1920, da den Periode, i hvilken han er begyndt at levere Mælk, udløber, frit og ubunden kan levere sin Sødæmk, hvor han vil, nedlagt endelig Paastand om, at Kontraappellanten tilpligtes at betale dem dels i Omkostninger ved Forbudsforretningen 17 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato den 24 Juli 1914, dels i Erstatning for den stedfundne Misligholdelse af hans Forpligtelser overfor Mejeriet et Beløb af 71 Øre daglig for hver Dag, han leverer den Sødæmk, som produceres af hans Kobesætning paa Ellerngaard med Undtagelse af, hvad han bruger til sin private Husholdning, andetsteds end til Appellantens Mejeri, regnet fra den 13 Juni 1914 og indtil den 4 Maj 1916, da Kontraappellanten solgte sin oftnævnte Ejendom. Kontraappellanten, der paastod sig

frifundet, nedlagde under en Kontrasag Paastand om, at Forbudet ophævedes, og at Hovedappellanterne tilpligtedes at betale ham i Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde et af Retten eller uvildige Mænd fastsat Beløb tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra Kontraforligsklagens Dato, den 28 August 1914, indtil Betaling sker. Hovedappellanterne har paastaet sig frifundet i Kontrasagen. Ved Underrettsdommen er det oftnævnte Forbud ophævet og Parterne iøvrigt frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanterne har gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, medens Kontraappellanten næst at paastaa Hovedappellsagen afvist, hvortil der dog ikke findes Føje, har gentaget sin Paastand om Tilkendelse af Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde og iøvrigt procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for deres Anbringende om, at Kontraappellanten maa anses indtraadt som Andelshaver i det paagældende Mejeri, har Hovedappellanterne særlig under Paaberaabelse af de Vidneudsagn, der er fremkommet under et af dem efter Sagens Indankning for Overretten i Henhold til meddelt Bevilling optaget Tingsvidne, henvist til, at Mejeriets Love nogen Tid før, Kontraappellanten begyndte at levere Mælk til dette, Paragraf for Paragraf er gennemgaaet for Kontraappellanten, som sammen med nogle Andre havde erholdt Indbydelse til et Møde paa Mejeriet, at der i Lovene ikke handles om Leverandører, men udelukkende om Andelshavere, som med den ovenfor nævnte Begrænsning har Forpligtelse til at levere den af dem producerede Mælk til Mejeriet, at Kontraappellanten ved det ovenfor ommeldte Møde har stillet Forslag om en senere gennemført Ændring i Lovene, at han baade har været valgt til Revisor og Bestyrelsesmedlem i Mejeriet, og at han ved de halvaarlige Generalforsamlinger, af hvilke han har været til Stede ved flere, har erholdt udbetalt samme Overskud som Andelshaverne.

Overfor Kontraappellantens Bestridelse af at være indtraadt som Andelshaver i Mejeriet, findes de anførte Omstændigheder imidlertid ikke med tilstrækkelig Bestemthed at pege hen paa, at Kontraappellanten, der ikke — overensstemmende med hvad der maa antages at have været sædvanligt ved Andelshaveres Optagelse — skriftlig har erkendt at være indtraadt som saadan i Mejeriet, har ønsket sig betragtet som Andelshaver, i hvilken Henseende det særlig skal bemærkes, at Kontraappellanten, før han begyndte at levere Mælk til Hovedappellanterne, var Andelshaver i et Mejeri, der modtog Mælk fra Leverandører, som ikke var Andelshavere, men som desuagtet fik udbetalt »Overskud« som udgørende den dem tilkommende Restbetaling for leveret Mælk, at det efter de for Hovedappellanternes Mejeri gældende Love ikke udtrykkelig kræves, at Revisorerne er Andelshavere, og at Kontraappellanten, der vægrede sig ved at modtage Valg som Bestyrelsesmedlem i Mejeriet, ikke har fungeret som saadan. Herefter vil Kontraappellanten ikke kunne anses som Andelshaver i Hovedappellanternes Mejeri, og det ovenommeldte Forbud saavel som Hovedappellanternes Krav mod Kontraappellanten paa Godtgørelse af Forbuds-

sagens Omkostninger samt paa Erstatning maa derfor antages at mangle Føje. Da der imidlertid heller ikke findes Føje til at tilkende Kontra-appellanten, der ikke har godtgjort, at Forbudets Nedlæggelse har paaført ham Tab, nogen Erstatning hos Hovedappellanterne, maa det saaledes billiges, at det nedlagte Forbud ved Underretsdommen er ophævet, og at Parterne er frifundet for hinandens Tiltale. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævet, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 532.

Rigsadvokaten

mod

Vilhelm Peter Villumsen (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 22 Juli 1919: Peter Vilhelm Villumsen bør straffes med Tugthusarbejde i fire Aar, og bør det ovennævnte i Arrestantens Besiddelse forefundne Beløb, 166 Kr 66 Øre udbetales til praktiserende Læge i Ballerup A. H. Møller som ham tilhørende. Saa bør Arrestanten og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Alex. Larsen, og til Defensor, Sagfører Gormsen, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1919: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Henrik Sachs og Otto Bing, betaler Arrestanten Vilhelm Peter Villumsen 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det under Sagen Oplyste maa der gaas ud fra, at der gaas ud fra, at det var ca. Kl. 4 den paagældende Morgen, at Tiltalte blev anholdt og ikke, som nævnt i den indankede Dom Kl. ca. 3½. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler Tiltalte Vilhelm Peter Villumsen til Højesteretssagfører Stein 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret ifølge Arrestanten Vilhelm Peter Villumsens Begæring hertil indankede Sag tiitales han for Tyveri.

Han er født den 16 December 1889 og tidligere anset: 1) ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 8 December 1911 efter Straffelovens § 228, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, og Lov af 3 Marts 1860 § 3 samt Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt Bøde 20 Kr til Statskassen, 2) ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Marts 1913 efter Straffelovens § 230 I, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, 3) ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 23 April 1914 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og 4) ved Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1916 efter Straffelovens § 232 med lige Arbejde i 4 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 13 og 14 Marts d. A. Kl. 3½ anmeldte praktiserende Læge i Ballerup, Andreas Hornung Møller, telefonisk til Politibetjent Jensen sammesteds, at der umiddelbart forinden var forevøet Indbrud i Anmelderens Lejlighed. Politibetjenten kom hurtigst muligt til Stede, og efter at han havde konstateret Anmeldelsens Rigtighed, uden at der blev anstillet nærmere Undersøgelse af, hvad der var blevet stjålet, cyklede han straks derefter ad Landevejen til København og antraf i Herløv By Arrestanten, hvem han anholdt. Ved Visitationen af Arrestanten blev han blandt andet fundet i Besiddelse af 3 umage Handsker, en elektrisk Lommelygte, 5 større og mindre Nøgler af forskellig Konstruktion, 3 Sæt Brødmærker for Perioderne 1—15 og 16—31 Marts, hvoraf det ene dog manglede, Franskbrødmærker, et Tillægsbrødkort for Februar—Marts med 5 Rugbrødmærker for 1—15 Marts og 1 do. for 1—15 Februar, nogle enkelte løsklippede Rugbrødmærker for 1—15 Februar og et do. for 1—15 Marts, 2 Sukkermærker for Februar Maaned, 12 do. for Marts, en Tegnebog indeholdende 12 Tikronesedler, 3 Femkronesedler og 14 Enkronesedler, deriblandt en svensk Enkroneseddel med Aarstallet 1914, 1 Tokrone og 1 Enkronestykke, ialt 152 Kr, hvoraf 147 Kr i Sedler fandtes krøllede og uordentlig indstukket i et Rum i Tegnebogen, medens 5 Enkronesedler fandtes ordentlig indstukket i et andet Rum, endvidere løstliggende i en af Arrestantens Vestelommer et kontant Beløb af 14 Kr 66 Øre, hvoraf 2 Jubilæums-Tokronestykker, henholdsvis fra Kong Christian den Niendes Regeringsjubilæer i 1888 og 1903, 2 almindelige Tokronestykker, 4 Enkronestykker og Resten Smaaamønt.

Ved Undersøgelse af Lokalteterne i Anmelderens Villa fandtes et Vindue ud mod Haven i et Kabinet i Stueetagen opbrudt, og paa Gul-

vet i den tilstødende Dagligstue fandtes en Skruetrækker med afbrækket Spids samt et Stemmejern, hvilke Redskaber maatte antages at være blevet benyttede ved Indbrudet, idet de viste sig at passe til Mærkerne i Vinduesrammen. Den følgende Dag anmeldte Tømrer Jens Nielsen, Holdanvej i Ballerup Stationsby, at der i Løbet af Natten til den 14 s. M. ved Indbrud i hans aflaaede Værksted var stjaalet et Stemmejern og en lang Skruetrækker, samt at Tyven havde skaffet sig Indgang til Værkstedet ved at borttage nogle Plankestykker, som var sat for et Vindue, hvori der manglede 3 Ruder, hvorefter han antagelig var steget ind gennem den derved fremkomne Aabning. Under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør har Tømrer Jens Nielsen genkendt ovennævnte i Læge Møllers Dagligstue forefundne Stemmejern og Skruetrækker som identiske med de 2 af ham som anført frastjaalne Stykker Værktøj.

Under Sagen har fornævnte Læge Møller og hans Hustru, Mikaeline Frederikke, f. Winstrup, under Ed afgivet følgende overensstemmende Forklaringer.

Fru Møller vaagnede den nævnte Nat lidt før Kl. 3½ i det fælles Soveværelse i øverste Etage i Villaen ved at høre Nogen rumstere i Dagligstuen lige under Soveværelset, ligesom hun hørte en Lyd som af Træ, der bliver brækket i Stykker; hun vækkede sin Mand, der efter at have konstateret, at Kl. da var 3,20, gik ned i Lejligheden i Stuen, hvor Fru Møller lidt efter kom til Stede. De fandt Hovedindgangsdøren til Villaen og Døren fra Entreen ind til Dr. Møllers Arbejdsværelse staaende aaben og Herreskrivebordet i sidstnævnte Værelse og Dameskrivebordet i Dagligstuen opbrudte og stærkt splintrede og Indholdet spredt paa Gulvet. I Herreskrivebordet var alle 3 Skuffer opbrudt, i den midterste var der fra en lille, lakeret, aflaaet Pengekasse stjaalet en rød, dansk Enkroneseddel fra Krigens Begyndelse og en svensk Enkroneseddel af samme Aargang og Udseende som den hos Arrestanten forefundne, samt fra en uafloaset Træeske mindst 4 Kr, nemlig en Enkroneseddel, et Par Enkronestykker og nogen Smaamønt, og endelig fra en aaben Pengekasse af Metallfetværk 2 Minde-Tokronestykker fra Kong Christian den Niendes Tid, hvoraf den ene var fra Regeringsjubilæet i 1888 og den anden formentlig fra Jubilæet i 1903. I højre Skuffe i Skrivebordet savnedes en lille Guld-ring med en rød Sten.

I Fru Møllers Skrivebord var den midterste Skuffe og Skuffen til højre brudt op, medens Tyven ikke havde faaet aabnet den venstre Skuffe. I Midterskuffen savnedes 2 Portemonnaier, hvoraf den ene indeholdt Fru Møllers »private Pengebeholdning«, der ifølge hendes Opgivende til Manden straks efter Tyveriets Opdagelse og hendes Forklaring i Retten indeholdt mindst 128 Kr., hvoraf 11 Tikronesedler, 3 Femkronesedler og Resten i Smaapenge, medens den anden indeholdt Husholdningspengene, hvoraf Beholdningen ifølge Fru Møllers Husholdningsregnskab udgjorde 24 Kr 33 Øre, bestaaende af 1 Tikroneseddel, en Del Enkronesedler og noget Skillemønt.

Endvidere var der fra en Mappe, der henlaa ovenpaa Fru Møllers Skrivebord, borttaget et Antal Brød- og Sukkerkort til 3 Personer, nem-

lig til Mand og Hustru samt en Tjenestepige, svarende nøjagtig i Antal og gældende for samme Tidsrum som de hos Arrestanten ved Visitationen forefundne Ernæringskort.

Arrestanten har under Sagen vedholdende benægtet at være Gerningsmand til de heromhandlede Tyverier, hvorimod hans Forklaring gaar ud paa, at han, der i et Par Dage før den 13 Marts havde været syg, dog uden at søge Læge, den nævnte Dags Aften ikke kunde sove og derfor besluttede sig til at gaa ud i den friske Luft. Han, der ca. Kl. 10 Aften passerede Brøndshøj, gik, efter sin Forklaring, til Fods helt ud til Viksø, ca. 3½ Mil fra København, og vendte derefter tilbage, men blev i Herlov efter ialt at have gaaet ca. 5½ Mil paa-grebet og anholdt af Politibetjenten ca. Kl. 3½ Morgen. Med Hensyn til de hos ham forefundne Ernæringskort har han forklaret, at han har købt disse 3 Dage forinden sin Anholdelse af en ham ubekendt Person, som han traf paa Arbejdsanvisningskontoret i Guldbergsgade. Det forefundne Pengebeløb vil Arrestanten have fortjent ved Arbejde, og med Hensyn til de 2 Jubilæumstokroner har han erklæret, at dem har han haft i ca. 4 Aar, at han havde dem med sig, da han blev indsat i Vridsløselille Straffeanstalt til Afsoning af den ovenfor omtalte Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde, og fik dem med fra Anstalten, da han løslødes. Paa Forespørgsel om de paagældende Mønters Præg og om den Anledning, i hvilken de er slaaede, har han imidlertid svaret, at den ene Mønt bar Billedet af Kongerne Christian den Niende og Frederik den Ottende, medens den anden var slaaet i Norge i Anledning af Adskillelsen fra Sverrig.

Ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Inspektionen paa Vridsløselille Straffeanstalt medbragte Arrestanten ved sin Indsættelse i denne den 28 Juni 1916 »35 Mønter«, som han fik med ved sin Løsladelse den 28 December 1918; men det har ikke kunnet oplyses, om der deri har været Jubilæumstokroner fra 1888 og 1903.

Medens Arrestanten hensad under Varetægt i Arresthuset paa Blegdamsvej, afgav en Anden sammesteds i Nabocellen til Arrestantens Celle hensiddende Arrestant, Christian Olsen, der ved Frederiksberg Ekstrarets Dom af 13 Juni d. A. i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 229 IV var idømt Forbedringshusarbejde i 1 Aar, under et efter hans Begæring den 28 Juni d. A. afholdt Reassumptionsforhør Tilstaaelse om, at han foruden de Tyverier, for hvilke han var dømt, en Aften i første Halvdel af Marts 1919, vistnok den 6 eller 13, antagelig Kl. noget over 2 om Natten, havde begaaet 2 Tyverier i Ballerup, nemlig dels af 2 Stemmejærn i et Hus, hvor et Vindue var itu og et Brædt var sat for Aabningen udvendig, dels af ca. 150 Kr og 2 Pengepunge fra 2 Skriveborde i en enetages beboet Villa. Efter at Arrestanten Olsen derefter den 1 Juli d. A. under en af Frederiksberg Politi i Ballerup afholdt Paaavisningsforretning først efter adskillig Usikkerhed og flere Fejltagelser havde paavist Dr. Møllers Villa som Gerningsstedet og i denne havde paavist det ene opbrudte Skrivebords Plads i Kabinettet i Stedet for i Dagligstuen og tillige paa andre Punkter havde givet en Forklaring, der tydede paa, at han ikke vidste rigtig Besked, tilstod han i et den følgende Dag i nævnte Birks Politiret afholdt

Forhør, at hans foran omtalte Tilstaaelse var fuldstændig opdigtet, og at han aldeles ikke havde begaaet de tilstaaede Tyverier eller overhovedet nogensinde tidligere været i Ballerup, samt at Grunden til, at han havde paaløjet sig de nævnte Tyverier, var den, at en i en Nabocelle hensiddende Arrestant, hvilken han har genkendt i Arrestanten Villumsen, gennem de for de paagældende Celler fælles Klosetrør, der kan benyttes som Talerør mellem Cellerne, havde fortalt ham, at han havde stjålet 2 Stemmejærn og de 150 Kr, ganske som af Arrestanten Olsen i Forhøret den 28 Juli forklaret, og udtalt, at han »ikke kunde klare den selv«; han bad derfor Arrestanten, hvem disse Tyverier formentlig ikke kunde paaføre væsenlig strængere Straf, paatage sig Skylden for disse, hvad Olsen ogsaa indgik paa. Denne sidste Forklaring gentog og fastholdt Arrestanten Olsen under nye Forhør den 4, 7 og 8 Juli d. A., bl. a. under Konfrontation med Arrestanten Villumsen, der imidlertid har betegnet denne Forklaring ham vedrørende som ganske løgnagtig.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten Villumsen er Gerningsmand til det ovennævnte Indbrudstyveri hos Dr. Møller i Ballerup samt Tyveriet af et Stemmejærn af Værdi 4 Kr og en Skruetrækker, vurderet til 2 Kr, hos Tømrer Jens Nielsen sammesteds Natten mellem den 13 og 14 Marts d. A., og han vil derfor, idet det sidstnævnte Tyveri efter det Oplyste ogsaa maa antages at være udført indbrudsvis, være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, som findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Da den indankede Dom har samme Resultat, og det billiges, at den hos Arrestanten forefundne kontante Beholdning af 166 Kr 66 Øre efter Dr. Møllers derom fremsatte Paastand er tilkendt denne ved Dommen, samt at Aktionens Omkostninger ved denne er paalagt Arrestanten, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 3 December.

Nr. 122.

Generalkonsul **Svenné** (Liebe)

mod

Gaardejer **Gerhard Isbrandtsen** (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Prisen under en mellem Parterne afsluttet Handel om Ungsvin var fastsat pr Pund eller pr Kilo.

Ø- og Handelsrettens Dom af 31 December 1918: Indstævnte, Generalkonsul O. H. Svenné, bør til Sagsøgeren, Gaardejer

Gerhard Isbrandtsen, betale de paastævnte 5740 Kr 80 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 10 Oktober 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kroner.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Generalkonsul Svénné, til Indstævnte, Gaardejer Gerhard Isbrandtsen, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 22 September 1918 købte Indstævnte, Generalkonsul O. H. Svénné, af Sagsøgeren, Gaardejer Gerhard Isbrandtsen, 33 Ungsvin. Der blev ikke oprettet skriftlig Slutseddél. Den 28 s. M. afleverede Sagsøgeren Svinene til Indstævntes Stald paa Enghavevej. Forinden Afleveringen var Svinene vejede paa det autoriserede Vejerkontor paa Halmtorvet og udviste en samlet Nettovægt af 2496 kg. Da Sagsøgeren herefter affordrede Indstævnte som Betaling for Svinene Kr 5740,80, nemlig 2496 kg à Kr 2,30, nægtede Indstævnte at betale dette Beløb, idet han gjorde gældende, at Svinene var købt til en Pris af 1 Kr 15 Øre pr. kg. Sagsøgeren har derefter under nærværende Sag paastaaet Indstævnte dømt til at betale det fornævnte Beløb Kr 5740,80 med Renter 5 pCt p. a. fra den 10 Oktober 1918, da den første Stævning, der søgtes forkyndt, udtoges.

Indstævnte har paastaaet sig frifundet mod at betale 2870 Kr 40 Øre.

Parterne er enige om, at Prisen for Svinene er fastsat til 1 Kr 15 Øre, men Tvisten drejer sig om, hvorvidt denne Pris er fastsat pr. Pund eller pr kg.

Efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer og efter det iøvrigt under Sagen Oplyste finder Retten, at det maa antages, at Handlen mellem Parterne er afsluttet efter en Pris af 1 Kr 15 Øre pr. Pund, hvilken Pris efter det Oplyste maa antages omtrent at svare til, hvad der paa det paagældende Tidspunkt i København og Omegn betales for Svin, der solgtes til Opfedning.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 28 August 1918 købte Firmaet Oscar Peschardt & Co. af Handelsaktieselskabet Aug. Heramb 50 kg Saccharin til en Pris af 450 holl. Gylden pr. kg. For Købesummen skulde Køberne stille Rembours imod Afladepapirer, Statsanalyse og kvitteret Faktura i Købmandsbanken. Køberne stillede samme Dag Rembours i Landmandsbankens Vestre Afdeling, men da Sælgerne henvendte sig i Landmandsbankens Hovedafdeling angaaende Remboursen, blev der meddelt, at en saadan ikke var stillet i deres Favør, og denne Meddelelse bekræftede Banken skriftlig den 4 September.

Under Anbringende af, at den afsluttede Handel, fordi Remboursen ikke blev stillet, ikke er blevet realiseret og at de derved har lidt et Tab, paastaar Sagsøgerne, fornævnte Handelsaktieselskab Aug. Heramb under denne Sag de Indstævnte, ligeledes fornævnte Handelsfirma Oscar Peschardt & Co., dømte til at erstatte dem dette Tab, som efter deres endelige Paastand beløber sig til 3768 Kr 75 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra Stævningens Dato den 10 Oktober 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Beløbet har Sagsøgerne udregnet saaledes: Det paagældende Parti kunde de erhverve hos deres Forbindelse i Holland til en Pris af 405 Gylden pr. kg. Da de paa Grund af de Indstævntes Tilbagetræden ikke er kommet til at levere dette Parti, har de mistet en Avance af 2250 Gylden, som til den paagældende Dagskurs udgør det paastævnte Beløb.

De Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. De anfører til Støtte herfor, at det mundtlig var aftalt, at Remboursen skulde stilles i Landmandsbankens Vestre Afdeling, og at de har stillet den der, idet de gjorde dens Udbetaling afhængig af forskellige Betingelser, som de var berettiget til at stille efter Indholdet af den trufne Aftale. De hævder derfor, at de har opfyldt deres Forpligtelser, og anbringer endvidere, at Sagsøgerne i Virkeligheden ikke har lidt noget Tab, eftersom de kunde have leveret Partiet til Andre, til Priser, der lå over den, hvorom de havde sluttet.

Af en af de Indstævntes Afdelingsledere, Axel Lassen, der har afsluttet det omhandlede Køb, afgiven Vidneforklaring fremgaar det, at de Indstævnte vel den 28 August har aabnet Remboursen, men at de den følgende Dag har trukket den tilbage, fordi de i Mellemtiden havde indhentet Oplysninger om Sagsøgerne, der bevirkede, at de ikke ønskede at staa i Handelsforbindelse med disse. Herefter har de Indstævnte undladt at opfylde deres Forpligtelser efter den trufne Aftale, og de er som Følge deraf pligtige at erstatte Sagsøgerne det Tab, som disse maatte have lidt ved Handlens Ikke-Opfyldelse. Ved Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse findes den af Sagsøgerne afgivne Erklæring om, at de ved de Indstævntes Stilling blev forhindrede i at levere det omkontraherede Parti, at maatte lægges til Grund, og herefter har Sagsøgerne Krav paa det af dem paastaede Beløb. Deres Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 4 December.

Nr. 472.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Mads Christian Madsen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 30 Maj 1919: Arrestanten Mads Chr. Madsen bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Overretssagfører Ejlersgaard, 30 Kr og til Defensor, Overretssagfører Hj. Jensen, 25 Kr, udredes af det Offentlige. Overfor Arrestanten vil der af det Offentlige være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1919: Mod Arrestanten Mads Christian Madsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Ejlersgaard og Hj. Jensen, henholdsvis 30 Kr og 25 Kr, og til Prokurator J. H. Mundt og Overretssagfører O. Gulmann 30 Kr til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, for hvilke han er sat under Tiltale i denne Sag, vilde, om Tiltalte havde været tilregnelig, have været at henføre under Straffelovens § 251. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Tiltalte, som blev anholdt i Aarhus den 2 Marts d. A. Kl. 8½ Aften, og som Dagen efter blev transporteret til Middelfart, hvor han maa antages at være ankommet samme Dags Eftermiddag, først den 4 Marts Kl. 10 Formiddag blev fremstillet for Middelfart Købstads Politiret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og V. Kondrup hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Mads Christian Madsen tiltales under nærværende, fra Middelfart Købstads Ekstraret saavel paa det Offentliges Vegne som efter hans Begæring hertil indankede Sag for Bedrageri.

Arrestanten maa antages at være født i Notmark paa Als den 13 April 1881 og er tidligere ved Øster og Vester Herreds Ekstrarets Dom af 21 September 1912 efter Straffelovens § 251, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, betingelsesvis anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Under den paagældende Sag var det oplyst, at Arrestanten havde gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold ved under Navn af Mads Madsens Konservesfabrik, Nymindegab pr. N. Nebel at avertere i Aviserne bl. a. om Levering af henkogte Aal og derpaa at forbruge de af ham som Forudbetaling paa de gjorde Bestillinger modtagne Beløb uden at effektuere nogen af Bestillingerne.

I Aaret 1913 henlaa Arrestanten i nogle Maaneder paa Sygehuset i Skanderborg til Behandling for Gigtfeber.

I Februar 1915 indledtes der inden Nørvang-Tørrild Herreders Politiret en Undersøgelse mod Arrestanten for Tyveri, idet han havde tilstaaet at have stjaalet forskellige Genstande, hvilken Tilstaaelse han senere tilbagekaldte. Under den paagældende Sag udtalte Distriktslægen i Vejle i Erklæring af 4 Marts 1915, at Arrestanten ikke skønnedes at være i Besiddelse af den for voksne, sjælssunde Personer almindelige Tilregnelighed, hvorhos der under Sagen fremlagdes en Erklæring fra en anden Læge, der betegnede Arrestanten som værende ikke psykisk normal med fikse Idéer, og Selvoverturdering. Endvidere anbefalede Retslægeraadet i Skrivelse af 16 April 1915, at Arrestanten, som, efter hvad der var oplyst, led af Sindssygdom, snarest indlagdes i et Sindssygehospital til Behandling. Herefter sluttedes Sagen ved Vejle Amts Resolution af 20 April 1915, uden at der fra det Offentliges Side foretoges videre.

I Efteraaret 1915 indledtes der inden Aalborg Birks og Fleskum Herreds Politiret en Undersøgelse mod Arrestanten for Bedrageri. Under den paagældende Sag oplystes det, at Arrestanten under Navn af Egense Muslinge-Export pr Mau, Jylland, havde averteret i forskellige Aviser om Levering dels af Honning, dels af Muslinger, og derpaa forbragt de af ham som Forudbetaling paa de gjorde Bestillinger modtagne Beløb uden at have til Hensigt at effektuere nogen af Bestillingerne. Under Sagen udtalte Aalborg Amts søndenfjordske Lægekreds i Skrivelse af 8 November 1915, at Arrestanten fremdeles led af fikserede Vrangforestillinger, og at Kredsen kunde henholde sig til Erklæringen fra Distriktslægen i Vejle og med Retslægeraadet maatte anbefale Arrestantens snarlige Indlæggelse paa Sindssygehospitalet. Under 18 December 1915 meddelte Justitsministeriet herefter, at Retslægeraadet, hvis Erklæring det havde indhentet, havde udtalt, at Arrestanten var sindssyg og burde indlægges i et Sindssygehospital til Behandling, og at der ikke vilde være at foretage videre i Anledning af den indledede offentlige Undersøgelse.

I Foraaret 1916 indledes der inden Gørding-Malt Herreders Politiret en Undersøgelse mod Arrestanten for Bedrageri. Under den paagældende Sag oplystes det, at Arrestanten under Navn af Gartner C. Madssen, »Tvilho«, Aastrup pr Holsted havde averteret om Levering dels af Honning, dels af Papirstæpper og Papirsveste og derpaa forbrugt de af ham som Forudbetaling paa de gjorte Bestillinger modtagne Beløb uden at effektuere nogen af Bestillingerne. Under Sagen udtalte Arrestlægen i Erklæring af 13 April 1916, at Arrestantens mentale Tilstand øjensynlig ikke var undergaaet nogen kendelig Forandring siden de tidligere afgivne Lægeerklæringer, og at han aabenbart led af en kronisk degenerativ Psykose, der gjorde ham uskikket til at være paa fri Fod.

Som det maa antages sluttedes ogsaa denne Sag, uden at der rejstes Tiltale, og Arrestanten indlagdes derpaa som sindssyg af Holsted Sogneraad den 15 Juni 1916 paa Sindssygehospitalet ved Middelfart, hvor han forblev indtil den 25 Maj 1917, da han blev udskrevet.

I Efteraaret 1918 indledes der inden Fredericia Købstads Politiret en Undersøgelse mod Arrestanten for Bedrageri. Under den paagældende Sag oplystes det, at Arrestanten uden Hensigt til at betale havde købt noget Hvedestivelse, som han havde videresolgt; endvidere havde han modtaget Forudbetalinger paa Bestillinger paa Levering af Nødder og Skipperskraa og forbrugt de saaledes modtagne Beløb uden at have til Hensigt at effektuere Bestillingerne. Under Sagen fremlagdes Erklæring af 4 November 1918 fra Overlægen paa Sindssygehospitalet ved Middelfart, der udtalte, at Arrestanten under Opholdet paa Hospitalet led af Sindssygdom med fikserede Vrangforestillinger, og at han var rolig og fredsommelig og arbejdede godt, men at Sindssygdommen bestod uforandret ved Udskrivningen og næppe senere var undergaaet nogen væsentlig Forandring. Sagen sluttedes herefter ved Vejle Amts Resolution af 13 November 1918.

Foruden at have gjort sig skyldig i de ovennævnte Forhold maa det derhos antages, at Arrestanten, der tildels har ernæret sig som omrejsende Handelsmand, har paadraget sig Bøder for ulovlig Omløben med Varer og for Overtrædelse af stedlige Politivedtægter.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

I November 1918 lejede Arrestanten en Postboks paa Posthuset i Faaborg og averterede nu i forskellige Blade, at Kommissionsforretningen »Danneværke«, Faaborg, købte Heste- Ko- og Svinehaar til nærmere angivne Priser, idet han lovede hurtig Afregning. Paa denne Maade fik han Varer fra efternævnte Personer, nemlig:

Fra den blinde Børstenbinder Hans Peter Jacobsen, Nødholm, Heste- og Kohaar for 160 Kr 30 Øre.

Fra Gaardejer H. Hallstrup, Vestre Nordlunde, 1 kg Hestehaar for 12 Kr.

Fra den blinde Børstenbinder Ambirk, Merløse, et Parti Heste- og Kohaar for 490 Kr 78 Øre.

Endvidere købte han af Forpagter Kjeld Hjorth, Nørlund Hovedgaard pr Arden, kort før Julen 1918 fem Gæs, som han skulde betale med 141 Kr, hvortil 10 Kr for en Kasse.

I Januar 1919 lejede Arrestanten en Postboks paa Posthuset i Middelfart og averterede nu i forskellige Blade, at Pharaos Produkthandel,

Middelfart, købte Hestehaar til nærmere angivne Priser, i det han lovede omgaaende Afregning. Paa denne Maade fik han Varer fra efternævnte Personer, nemlig:

Fra Produkthandler Chr. R. Christensen, Odder, Hestehaar for 114 Kr 00 Øre.

Fra Træhandler Chr. Jensen, Vinderup, Hestehaar for 258 Kr 32 Øre.

Fra Købmand Julius Tarp, Nakskov, 13 kg Hestehaar for godt 100 Kr 00 Øre.

I Marts 1919 opnaaede Arrestanten for 75 Øre Ret til at lade Postforsendelser til sig forblive henliggende i 1 Maaned paa Posthuset i Skanderborg, og under Navn af Kostefabriken »Godthaab«, Trunderup St., kom han nu gennem Avertissement i Jyllandsposten i Forbindelse med Købmand Martin Davidsen, Aalborg, hvem han afkøbte Heste- og Kohaar for 815 Kr 10 Øre, hvilket Parti han beordrede sendt til et opdigtet Firma, L. Hindsgaul & Co., Skanderborg.

Af de Beløb, Arrestanten saaledes er blevet skyldig, har han intet betalt, bortset fra, at han vil have fyldestgjort ovennævnte H. P. Jacobsen ved at sende ham andre Varer af tilsvarende Værdi, ligesom han har sendt ovennævnte Ambirk en Sæk med Haar, dog af betydelig ringere Værdi end det ham af Ambirk tilstillede Parti Haar.

løvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at Arrestanten vil hævde, at han er i Besiddelse af en 6te Sans, hvorved han paa Afstand kan paavirke Andres Sjæleliv, at han herved under det ovennævnte Ophold paa Sygehuset i Skanderborg opdagede, at Lægen og Sygehusets Personale var Medlemmer af Selskabet »den sorte Haand« eller Mafiaen, hvorfor de til Gengæld underkastede ham forskellig Tortur og stadig senere har forfulgt ham, og at hans »suggestive og magnetiske Evner« under Sygehusopholdet blev gjort »kroniske«, hvilket generer ham. Medens hans Forklaringer under de første Undersøgelser mod ham gik ud paa, at han havde forholdt sig som sket dels for at skaffe sig Penge til at leve for, dels for at komme under Lægebehandling og Observation, for at det kunde blive konstateret, at han er i Besiddelse af en 6te Sans, gik hans Forklaring under Sagen ved Fredericia Købstads Politiret ud paa, at han vilde skaffe sig Midler til Udgivelse af en af ham forfattet Pjece, der skulde afsløre de mod ham paa Sygehuset i Skanderborg forøvede Forbrydelser. Ifølge sine Forklaringer har han under nærværende Sag nærmest villet iværksætte en »Demonstration« mod Justitsministeriet for at faa dette til at tage sig af hans Klager. Endvidere har han forklaret, at han startede de ovennævnte Forretninger »paa Papiret«, at han i alt Fald først vilde betale de modtagne Varer i nærmere angivne Rater, naar Sagen angaaende Sygehuset i Skanderborg var ordnet, og at han har videresolgt af de modtagne Varer, men dog har en Del af dem tillige med en Del af de ved Videresalget indkomne Penge i Behold, uden at han dog for Øjeblikket vil opgive, hvor Varerne og Pengene er beroende.

Under Sagen har Kredslægen i Middelfart i Erklæring af 30 Marts 1919 udtalt, at Arrestanten lider af kronisk Sindssyge med fixerede Vrangforestillinger, nemlig Forfølgelses- og Forurettelsesideer med Antydning af Storhedsideer og Selvovervurdering, og at han sikkert paa

fri Fod vil vedblive med sine Bedragerier, hvorfor Lægen anbefaler ham til varig Anbringelse paa en Sindssygeanstalt. Endvidere har Retslægeraadet i en gennem Justitsministeriet fremsendt Erklæring udtalt, at Raadet kan anbefale, at Arrestanten, der er lidende af en kronisk Sindssygdom (Forrykthed), anbringes i et Sindssygehospital som farlig for den offentlige Sikkerhed.

Efter det saaledes Foreliggende findes Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 38 at maatte frifindes, hvorhos det efter samtlige Omstændigheder tillige i Medfør af nævnte Paragrafs 2det Stykke findes at burde bestemmes, at der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

I Overensstemmelse hermed vil Ekstrarettens Dom af 30 Maj 1919, der har samme Resultat, og ved hvilken det rettelig er paalagt det Offentlige at udrede Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagførerne Ejlersgaard og Hj. Jensen, henholdsvis 30 Kr og 25 Kr, være at stadfæste, dog at Dommen affattes som nedenfor anført.

Nr. 529.

Rigsadvokaten

mod

Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Falster vestre Herreds Ekstrarets Dom af 23 August 1919: Arrestanten Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Kragh og Ditlevsen, 40 Kr og 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1919: Arrestanten Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa betaler Arrestanten og i Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Repsdorph og Anker-Jensen, 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 27 December 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 33.

Torsdag den 4 December.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Lorentz Carl Marius Jørgensen til Højesteretssagfører Henriques 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Jørgen Lorentz Carl Marius Jørgensen tiltales under nærværende efter hans Begæring fra Falsters Vestre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 20 September 1884, er tidligere straffet: ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 13 April 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 13 Juni 1911 efter Straffelovens § 230 II, jfr § 229 IV, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Sunds-Gudme Herreders Politirets Dom af 10 Juli 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 14 Dage, og ved den kongelige Landsoverret samt Hof- og Stadsrets Dom af 24 Maj 1917 efter Straffelovens § 231, 1 og 2 Pkt, jfr tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 25 Juni d. A. Klokker ca. 4 om Morgenen blev Arrestanten, der den 2 s. M. var løsladt fra Vridsløselille Straffeanstalt efter Udtaaelse af sidstnævnte Straf, anholdt som sigtet for at have forøvet Indbrud hos Gaardejer Arthur Petersen i Byskov, hos hvem der samme Morgen kort forinden var begaaet Tyveri derved, at en Mandsperson gennem et aabentstaaende Vindue havde skaffet sig Adgang til Beboelseshuset og der i et Kontorlokale opbrudt en Pult med en Skruetrækker og tilvendt sig en Tegnebog, som han dog straks efter kastede fra sig, da han blev

overrasket af Petersens Hustru og for at undgaa Paagribelse flygtede ud af Huset.

Af de af ovennævnte Gaardejer Petersen og dennes Hustru samt af hans Tjenestekarl, Svend Aage Jensen, afgivne Forklaringer fremgaar det, at Petersens Hustru den nævnte Morgen Klokken ca. 3 blev vækket af Støj fra det ved Siden af Soveværelset værende Kontor, at hun da begav sig ind i Kontoret, hvor hun saae en Mandsperson, hvem hun bestemt har genkendt som Arrestanten, staaende ved den opbrudte Pult med Tegnebogen i Haanden i Færd med at undersøge dens Indhold, at Arrestanten derpaa, saasnart han saae sig opdaget, kastede Bogen fra sig og flygtede gennem flere Rum ud i Haven, at han straks blev eftersat, blandt andet af Gaardejer Petersen og Svend Aage Jensen og kort efter paagrebet i en Rugmark af disse, og at Arrestanten da saavel overfor Paagriberne som ogsaa overfor den Betjent, der ca. en Time senere kom til Stede for at anholde ham, tilstod at have sneget sig ind i Huset gennem det aabne Vindue og at have opbrudt Pulten med en ved Paagribelsen i hans Besiddelse fundet Skruetrækker og tilvendt sig Tegnebogen, der kun indeholdt værdiløse Papirer samt nogle Femører, og som er vurderet til 1 Kr.

Arrestanten har nægtet sig skyldig under den ved Politiretten indledede Undersøgelse. Ved de tildels edelige Forklaringer, som er afgivet af de ovennævnte Personer, der dels har grebet Arrestanten paa fersk Gerning, dels forfulgt ham in continenti, maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, som har erkendt, at de i det opbrudte Laag forefundne Mærker nøje passer til den ovennævnte Skruetrækker, og som flere Gange tidligere er straffet for Indbrudstyveri, ogsaa er skyldig i det ham her paasigtede Forhold, der vil være at tilregne ham som fuldbyrdet Tyveri, og der findes herefter ingen Anledning til nærmere at indgaa paa de af Arrestanten afgivne temerære og aldeles usandsynlige Forklaringer om Sagens Sammenhæng.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, der har anset Arrestanten efter Straffelovens § 232 II, jfr § 46, for Forsøg paa Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, være at forandre, medens Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede, vil være at stadfæste.

Nr. 522.

Rigsadvokaten
mod
Lauritz Martin Nielsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1919:
Arrestanterne Johannes Reinhold Charles Jensen og Lauritz Martin

Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bay og Johs. Kalko, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom for Lauritz Martin Nielsens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at nævnte Tiltalte er anset efter de i Dommen citerede Straffebestemmelser som for 8de Gang begaaet Hæleri, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen, saavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Lauritz Martin Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Møldrup 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det:

Arrestanterne Johannes Reinhold Charles Jensen og Lauritz Martin Nielsen tiltales, Arrestanten Jensen for Tyveri, Arrestanten Nielsen for Hæleri.

Arrestanten Jensen er født den 4 September 1895 og tidligere anset blandt andet: ved Rettens Dom af 11 November 1913 efter Straffelovens § 253, jfr midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved Rettens Dom af 28 Marts 1914 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 December 1914 efter Straffelovens § 228, jfr Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Rettens Dom af 29 Maj 1915 efter Straffelovens § 230 I og § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved Rettens Dom af 19 Januar 1918 efter Straffelovens §§ 231 I og 231 II, tildels jfr § 46, samt Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Nielsen er født den 14 Juli 1881 og tidligere anset blandt andet: ved Rettens Dom af 30 August 1902 efter Straffelovens § 229 IV, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Vends Herreders Ekstrarets Dom af 2 December 1903 efter Straffelovens 230 II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Københavns Amts Nordre Birks Ekstrarets Dom af 15 Juni 1907 efter Straffelovens § 231 I og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hjelmlev-Gjerns Herreders Ekstrarets Dom af 21 Juli 1910 efter Straffelovens § 232 med lige

Straf i 1 Aar; i Henhold til kgl. Resolution 12 April 1911 Straffen eftergivet fra 3 Maj 1911, ved Rettens Dom af 29 December 1914 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Straf i 18 Maaneder, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 1 Maj 1916 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Straffelovens § 247 med lige Straf i 2 Aar, og senest ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 18 Marts 1918 efter Straffelovens § 232 II, tildels sammenholdt med § 46, for 7de Gang begaaet groft Tyveri og Forsøg derpaa med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanten Jensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 22 Juli d. A. om Dagen har begaaet groft Tyveri fra et Værelse i Tagetagen i Ejendommen Bjerregaards Sidevej Nr 7; han skaffede sig Adgang ved at klatre op i et Træ og fra dette gaa over paa Taget af en Udbygning, hvorfra han atter steg op i Villaens Tagrende, ad hvilken han naaede hen til et aabentstaaende Vindue, som han krøb ind igennem, han stjal et Damelommeuhr, et Sølv-Halssmykke, et Guldarmaand, en Sølvgaffel, en Sølvske, 12 Sølvkaffeskeer i Etui, en Sølvukkertang, et Sølvcigarrør, 6 Pletskeer og 2 Pletgaffler, hvilke Ting, der alle beroede frit fremme eller i uafaaet Gemme, er vurderet til ialt 189 Kr.

Alt det Stjaalne med Undtagelse af Uhret og Halssmykket solgte han samme Dag paa Gaden til Arrestanten Nielsen, efter dennes Forklaring for 5 Kr, efter Arrestanten Jensens Forklaring for 8 Kr. Halssmykket solgte Arrestanten Jensen til Laurits Emil Theodor Svendsen, der har været arresteret under Sagen som sigtet for Hæleri, og som byttede med Arrestanten Nielsen, saaledes at denne fik Halssmykket, Svendsen Guldarmaandet, som Svendsen iøvrigt senere vil have tilbagegivet Arrestanten Nielsen. Med Hensyn til Uhret har Arrestanten Jensen og fornævnte Svendsen hævdet, at Nielsen modtog de 8 Kr, som kom ind ved en af Svendsen foretaget Pantsætning af Uhret, men dette er benægtet af Nielsen, og dennes Forhold med Hensyn til Uhret omfattes ikke af Tiltalen, der alene vedrører de øvrige til 154 Kr vurderede Ting.

Arrestanten Nielsen nægter sig skyldig i Hæleri og nægter at have tænkt, at Tingene var mere værd, end hvad han betalte for dem.

Under Sagen har Arrestanten Nielsen til at begynde med løgnagtig nægtet at have afkøbt Arrestanten Jensen andet end de 12 Skeer i Etui, ligesom han ogsaa i Strid med Sandheden nægtede at have til Hans Frode August Strøh, der har været arresteret for Hæleri under Sagen, solgt andet end de nævnte Skeer, skønt han maa antages tillige at have overladt denne de to Pletgaffler.

Strøh har forklaret, at Arrestanten Nielsen til ham sagde, at Skeerne ikke var stjaalne, men at de hidrørte fra et Bryllup (eller Sølvbryllup), og denne Forklaring har Arrestanten Nielsen erklæret ikke at ville benægte.

Alfrida Caroline Jensen, til hvem Arrestanten Nielsen har solgt en Ske og en Gaffel, har som Vidne forklaret, at hun herfor betalte ikke som af Arrestanten under Sagen paastaet 1 Kr, men 2 eller 3 Kr, og

at Arrestanten foregav, at han var gaaet fra sin Hustru og derfor vilde sælge disse Ting.

Arrestanten Nielsen har med Hensyn til Vederlaget for Skeerne fastholdt sin Forklaring, men har ikke turdet bestride at have udtalt sig som af Vidnet forklaret.

Anna Sofie Nielsen, Arbejdsmand Hansens Hustru, har forklaret, at hun ikke som af Arrestanten Nielsen under Sagen hævdede har betalt 70 Øre, men 2 Kr for Armbaadet, som hun købte af Arrestanten, og Rigtigheden heraf har Arrestanten derpaa erkendt.

Arrestanten Jensen har forklaret, at han, da han overgav Medarrestanten Tingene, fortalte ham, at han umiddelbart forinden havde stjaalet dem i Valby.

Vel bestrider Arrestanten Nielsen Rigtigheden af denne Forklaring og hævder, at Arrestanten Jensen ikke vilde sige ham, hvorfra han havde Tingene, men efter alt det saaledes Foreliggende, under Hensyn til Forholdet mellem Tingenes Værdi og det af Arrestanten Nielsen for dem betalte Vederlag, til hans vaktende og tildels løgnagtige Forklaringer under Sagen samt hans i høj Grad tyvagtige Fortid findes det ikke betænkeligt ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Arrestanten Nielsen ved Erhvervelsen af de fornævnte Ting har været paa det Rene med, at de hidrørte fra Tyveri og saaledes med Hensyn til disse har gjort sig skyldig i Hæleri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, Arrestanten Nielsen i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar.

Fredag den 5 December.

Nr. 46. Gaardejer **L. P. Hansen** (Ulf Hansen)
m o d

Andelsselskabet **Fjeldsted Sogns Elektricitetsværk** (Graae),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at afvikle sin Gæld til det indstævnte Andelsselskab.

Vends Herreds ordinære Rets Dom af 7 Januar 1918: Indstævnte, Gaardejer Lars Peter Hansen af Fjellerup, bør til Andelsselskabet »Fjeldsted Sogns Elektricitetsværk« betale 1499 Kr 16 Øre tilligemed Renter 5 pCt p. a. fra 1 Januar 1915 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Appellanten, Gaardejer L. P. Hansen af Fjellerup, til de Appellindstævnte, Andelsselskabet Fjeldsted Sogns

Elektricitetsværk, 60 Kr. Til Odense Amts Fattigkasse bør Sagførerne M. Sørensen af Odense og Møller af Middelfart bøde henholdsvis 40 Kr og 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer L. P. Hansen, til Indstævnte, Aktieselskabet Fjelsted Sogns Elektricitetsværk, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at de til »Fjellerupgaard« i Fjellerup hørende Bygninger var nedbrændt, købte Appellanten, Gaardejer L. P. Hansen af Fjellerup, der i Forvejen ejede en Gaard i Fjellerup, ved Købekontrakt af 12 December 1914 Jorden og Brandtomten med Assurancesummen og overtog ved Købet bl. a. de den tidligere Ejer paahvilende Forpligtelser som Andelshaver i Fjelsted Elektricitetsværk. Appellanten genopførte ikke de nedbrændte Bygninger, men lagde lidt over Halvdelen af den købte Gaards Jorder ind under sin ovennævnte Gaard og solgte den 25 Januar 1915 det øvrige Areal herunder Gaardens Hovedparcel, samt en Del af sin ovennævnte Gaards Jorder til en Trediemand, der ifølge Købekontraktens Indhold forpligtede sig til at indtræde i Fjelsted Elektricitetsværk. Denne Trediemand opførte paa Fjellerupgaards tidligere Jorder en ny »Fjellerupgaard«, der dog ifølge Proceduren kom til at ligge mere end 1000 Alen fra den gamle Gaard og udenfor Elektricitetsværkets Ledningsnet.

Da Ejeren af den ny »Fjellerupgaard« vægrede sig ved at bekoste Ledningsnettets Udvidelse til Gaarden, hvad Elektricitetsværkets Bestyrelse forlangte, besluttede denne paa et den 15 April 1915 afholdt Møde at opfordre Appellanten som tidligere Ejer af Gaarden til i Overensstemmelse med § 6 i Lovene for Elektricitetsværket at indbetale den ham paahvilende Andel af Værkets Gæld. Appellanten nægtede imidlertid dette, og de Appelindstævnte anlagde derefter ved Vends Herreds ordnære Ret Sag mod ham til Betaling af 1499 Kr 16 Øre, hvortil Gaardens Andel i Gælden opgjordes, tilligemed Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 December 1915, og ved Underrettens Dom blev

Appellanten, der paastod sig frifundet, dømt i Overensstemmelse hermed, saaledes at Renter tilkendtes fra 1 Januar 1915, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin i 1ste Instans nedlagde Paastand, medens de Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse.

I § 6, 1 og 2 Pkt, i Elektricitetsværkets Love bestemmes:

»En Andelshaver, som sælger sin Ejendom eller paa anden Maade fratræder denne, er forpligtet til at sørge for, at hans Efterfølger indtræder i hans Rettigheder og Pligter. Sker dette ikke, betragtes han som udtraadt, og han er da forpligtet til straks at afvikle sin Gæld til Selskabet«.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Appellanten navnlig anbragt, at han formentlig har opfyldt sine Forpligtelser overfor de Appelindstævnte ved i Købekontrakten af 25 Januar 1915 at paalægge sin Køber Pligt til at indtræde som Andelshaver i Værket, hvorhos han gør gældende, at det af de Appelindstævnte overfor den nye Ejer fremsatte Krav vedrørende Bekostningen af Ledningsnettets Udvidelse er uhjemlet.

Ifølge Lovenes § 6 havde Appellanten imidlertid for at undgaa Afvikling af sit Mellemværende med Selskabet maattet drage Omsorg for, at hans Efterfølger var villig til at indtræde som Andelshaver i Elektricitetsværket i Overensstemmelse med de gældende Forskrifter. Da det af de Appelindstævnte stillede Forlangende om, at den nye Ejer af den udflyttede Gaard skulde afholde Udgifterne ved Ledningernes Udvidelse til denne Gaard, ikke kan anses at være i Strid med Lovene, maa Appellanten efter Indholdet af disses § 6 finde sig i at betragtes som udtraadt og forpligtet til straks at afvikle sin Gæld til Selskabet. Idet der mod de Appelindstævntes Protest ikke kan tages Hensyn til nogle først for Overretten fremsatte Indsigelser angaaende Beregningen af denne Gæld, vil Appellanten være at tilpligte at betale de Appelindstævnte det paastaaede ved Underrettsdommen tilkendte Beløb. Medens det billiges, at Sagens Omkostninger for Underretten er ophævet, findes Appellanten efter Omstændighederne at burde godtgøre de Appelindstævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 60 Kr. For at have opholdt Sagen mere end tilbørligt for Underretten vil Sagførerne M. Sørensen af Odense og Møller af Middelfart, der har udført Sagen henholdsvis for Appellanten og de Appelindstævnte, have at bøde henholdsvis 40 Kr og 20 Kr til Odense Amts Fattigkasse.

Nr. 526.

Rigsadvokaten
m o d

Johannes Jensen (Def. Harboe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 5 Juli 1919: Tiltalte Johannes Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i tredive Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Krag Møller, 20 Kr og 15 Kr til Defensor, Sagfører Sebbelov. Saa udreder Tiltalte i Erstatning til Aarhus Hjelpekasse 295 Kr. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 August 1919: Tiltalte Johannes Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger og den den kommunale Hjelpekasse i Aarhus tillagte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Jensen til Højesteretssagfører Harboe 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Johannes Jensen, der er født den 26 Juni 1876, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for bedrægeligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der til den kommunale Hjelpekasse i Aarhus har indgivet et den 9 Januar d. A. dateret og efter hans Bemyndigelse med hans Navn underskrevet Andragende om midlertidig Understøttelse, i dette, som er skrevet paa en for saadanne Andragender brugelig Blanket, har ladet en Trediemand udfylde denne bl. a. ved i Strid med Sandheden at opgive, at han var gift, uagtet han først indgik Ægteskab den 20 s. M., at han havde tre Børn under 15 Aar, uagtet han ingen Børn havde, men hans Forlovede havde tre Børn, der var under Fattigvæsnets Forsorg, at han havde en Gæld af 500 Kr paa Møbler, uagtet han hverken skyldte noget eller besad Møbler, men hans Forlovede havde angivet at have en saadan Gæld, og at han betalte 180 Kr i maanedlig Husleje, uagtet han selv betalte 72 Kr om Aaret, og det var hans Forlovede, der betalte det førstnævnte Beløb i aarlig Husleje. Det er derhos paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte, der var sig Usand-

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved nærværende Rets Dom af 9 September 1918 i en af Direktør Max Ballin af Frederiksberg mod daværende stud. jur., nu cand. jur. H. R. Brøcker, ligeledes af Frederiksberg, anlagt Sag angaaende skriftlige Injurier blev Brøcker anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr, subsidiært simpel Fængsel i 50 Dage, samt tilpligtet at betale Direktør Ballin Sagens Omkostninger med 80 Kr, hvorhos de paagældende fornærmelige Udladelser mortificeredes.

Ved Stævning af 28 s. M. paaankede Brøcker til Forandring denæ Dom til Højesteret. Brøcker gav imidlertid ikke Møde, og under 21 Oktober 1918 afsagde Højesteret sædvanlig Udeblivelsesdom i Sagen, hvorhos Brøcker bl. a. dømtes til i Kost og Tæring at betale Direktør Ballin, der havde ladet møde ved Højesteretssagfører Hans Levy, 200 Kr.

Direktør Ballin anmodede herefter Fogeden i Frederiksberg Birk om at foretage Udlæg hos Brøcker for nævnte Beløb med Omkostninger ved Forretningens Foretagelse m. m., ialt 223 Kr 96 Øre. Brøcker protesterede mod Forretningens Fremme, men ved Fogedrettens Kendelse af 13 December 1918 eragtedes det, at den fremsatte Protest ikke kunde tages til Følge, hvorfor der dekrettedes Udlæg for Beløbet med Renter og Omkostninger i den Brøcker tilhørende Ejendom, Matr Nr 22 g af Frederiksberg.

Denne Kendelse har Appellanten, fornævnte cand. jur. H. R. Brøcker af Frederiksberg med Kurator, Sagfører Brøcker, sammesteds, indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Kendelsen forandret saaledes, at hans ovennævnte Protest tages til Følge, samt paastaaet Appellindstævnte, ligeledes fornævnte Direktør Max Ballin af Frederiksberg, dømt til at betale ham Erstatning for den ham ved den ulovlige Fogedforretning paaførte Skade (Tort, Tab og Kreditspilde).

Appellindstævnte har procederet til den indankede Kendelses Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den udtagne Højesteretstævning hverken har været forkyndt for Appellindstævnte eller nærværende Rets Tilforordnede, hvorimod Sagen har været opslaaet til Foretagelse paa Højesteretskortet.

Under Henviisning hertil gør Appellanten nu gældende, at Appellindstævnte ikke har været lovlige stævnet og ikke pligtig til at give Møde, og at det følgelig er urigtigt, at han er dømt til at betale Appellindstævnte det ovennævnte Beløb i Kost og Tæring. Videre anfører han, at han forinden Sagens Foretagelse havde underrettet saavel Højesteretssagfører Levy som Højesterets Justitskontor om, at Sagen paa Grund af den manglende Forkyndelse ikke vilde komme for, og at Højesteretssagfører Levy ved sit Møde i Højesteret havde »fortiet«, at Stævningen ikke var forkyndt.

Spørgsmaalet om Gyldigheden af den stedfundne Indstævning for Højesteret og Appellindstævntes Møde kan imidlertid efter den afsagte Højesteretsdom ikke tages under Paakendelse af nærværende Ret.

Herefter vil den indankede Fogedretskendelse i Overensstemmelse med Appellindstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten, som hver af Parterne har paa-staaet sig tilkendt, vil Appellanten med Kurator have at betale Appelind-stævnte med 60 Kr.

Mandag den 8 December.

Nr. 475. Højesteretssagfører V. Kondrup
m o d
Laurids Kristian Andersen (Def. Harboe),
der tiltales for Vold og Forsøg paa Røveri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 30 April 1919: Tiltalte, Arbejdsmand Laurids Kristian Andersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder for Lægeerklæringer 12 Kr og i Salær til Aktor, Sagfører Nonboe, 25 Kr og til Defensor, Sagfører E. Hansen, 15 Kr. Endelig bør Tiltalte i Erstatning til Overfaldne, Husmand Anders Frandsen af Foersom, betale 10 Kr. Iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juli 1919: Tiltalte Laurids Kristian Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Erstatning til Husmand Anders Frandsen betaler Tiltalte 10 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurids Kristian Andersen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Varde Købstads Ekstraret indankede Sag er Laurids Kristian Andersen, der er født den 1 December 1894, og som, foruden at han under sin Militærtjeneste 2 Gange er straffet ifølge Krigsretsdom for disciplinære Forseelser, tidligere har været anset ved Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 4 December 1915 efter Analogien af Straffelovens § 253, jfr midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse om Udsættelse med Fuldbyrdsels af Straffen i Overensstemmelse med bemeldte midlertidige Lov, sat under Tiltale for Vold eller Forsøg paa Røveri.

Lørdag Aften den 8 Marts d. A. Kl. ca. 8½ blev Politiet i Varde tilkaldt til Lokomotivfører Ludvig Vilhelm Andersens Bolig paa Lerpøtvej i bemeldte Købstad, hos hvem Husmand Anders Frandsen af Foersom havde søgt Tilflugt efter — som han angav — at have været Genstand for et Overfald fra Tiltaltes Side. Frandsen har herom nærmere edelig forklaret, at han, der havde opholdt sig i Varde siden et Marked den 6 s. M., efter Middag den førstnævnte Dag i noget beruset Tilstand paa en Beværtning i Varde var truffet sammen med Tiltalte og en Svensker, der begge var ham fremmede, og med hvem han besøgte flere Restaurationer der i Byen, idet de nød et Par »Genstande« hvert Sted. Efter at de Kl. ca. 7¼ havde forladt den sidste Beværtning, skiltes Svenskeren fra dem, medens Tiltalte ledsagede Frandsen for at vise ham, hvor Bybud Dahl boede, idet Frandsen derfra havde bestilt Befordring hjem. Medens de gik sammen fortalte Tiltalte, at han havde en smuk, ung Hustru paa 24 Aar, og indbød Frandsen til at spise til Aften hos sig; Frandsen lovede at betale Aftensmaden, men tilføjede, at han kun havde Hundredekronesedler, hvorefter Tiltalte tilbød at veksle en saadan for ham, hvad Frandsen dog afslog, idet han udtalte, at han — der havde 1525 Kr hos sig i en Tegnebog, som han ofte havde haft fremme i Tiltaltes Paasyn — ikke vilde tage sine Penge frem. Da de var kommet over Baneoverskæringen ud ad Lerpøtvejen udtalte Frandsen, at Bybud Dahl næppe boede saa langt ude, hvortil hans Ledsager svarede, at han ikke rigtig vidste, hvor Dahl boede, men at hans egen Bopæl var nogle faa Minutters Gang derfra. Da de var kommet ca. 2 à 300 m længere ud ad Lerpøtvej, satte Frandsen sig ved Vejgrøften og forrettede sin Nødtørft, medens Tiltalte blev staaende foran ham. Da Frandsen rejste sig og var ved at bringe sine Klæder i Orden, bibragte Tiltalte ham pludselig et Slag i Ansigtet med hans egen Spadserestok, som Tiltalte tidligere paa Aftenen havde laant, og tilføjede saaledes Frandsen et stærkt blødende Saar over højre Øje. Ved Slaget knækkede Stokken, og Tiltalte slog nu paany efter Frandsens Ansigt med den øverste Del af Stokken, hvilket Slag Frandsen dog afbødede med Armen; Stokken gik atter i Stykker, og Tiltalte forsøgte nu at stikke Frandsen i Ansigtet med Stumpen af Stokken. Frandsen, der, indtil Overfaldet begyndte, havde gaaet ganske fredeligt med Tiltalte, spurgte, hvad Meningen var, hvortil Tiltalte blot svarede: »Ja, jeg skal gi' Dig«. Frandsen, der under Frakken bar en Papirspose med 7 Appelsiner i, kastede nu pludselig denne i

Ansigtet paa Tiltalte, som derved traadte et Par Skridt tilbage, og gav sig derpaa paa Flugt, forfulgt indtil Baneoverskæringen af Tiltalte, der raabte truende efter ham, men ikke opnaede at indhente ham, der derefter flygtede ind til ovennævnte Lokomotivfører Andersen, hvor Politiet som meldt blev tilkaldt.

Paa Gerningsstedet fandt Politiet næste Dag en Stump af en Stok, som Frandsen har genkendt som hidrørende fra hans, og en blodig Papirspose.

Om de Frandsen ved Overfaldet tilføjede Læsioner har Kredslæge Jacobsen i Varde i en samme Aften udstedt Lægeattest udtalt: »— — — Saaret er frisk, blødende, liniært, forløbende langs ad Øjenbrynet paa dettes yderste Halvdel ca. 2 cm langt, gaaende igennem Huden. Det ser ud til at være fremkommet ved et Slag med eller et Stød imod et stumpt Legeme og kan være frembragt ved Stokkeslag. Omkring i Ansigtet ses Blodspor.« I en den 26 s. M. udstedt Erklæring har samme Læge efter fornyet Undersøgelse udtalt; at der paa Stedet, hvor Saaret var, er et Ar, som er smertefrit og ikke vansirer synderligt; »Patienten klager over Nervøsitet siden Overfaldet med Uro og Angst. Ellers ingen Følger«.

Fornævnte Lokomotivfører Andersen og dennes Hustru, Anna Margrethe Andersen, begge af Varde, har overensstemmende forklaret, at Frandsen, som de kender, den 8 Marts d. A. Klokker lidt over 8 om Aftenen kom styrtdende ind i Stuen til dem og raabte, at der var En, der vilde myrde ham; han var saa forpustet, at han næppe kunde tale. Han fortalte, at han samme Aften havde været sammen med en Svensker og den, der havde overfaldet ham, hvilken han betegnede som en Person med Overskæg og Gamascher. Iøvrigt afgav Frandsen til dem en med hans ovenanførte beedigede Udsagn overensstemmende Forklaring.

Former Helmer Vaalfred Barth af Varde har forklaret, at han den paagældende Aften var sammen med Tiltalte og Frandsen paa forskellige Beværtninger; i den Tid blev der ikke talt et ondt Ord mellem de Andre. Han forlod dem Kl. ca. 7 Aften paa Hjørnet af Brogade og Torvegade.

Arbejdsmand Johannes Emil Hansen af Varde har edelig forklaret, at han den 8 Marts d. A. om Aftenen Kl. ca. 20 Minutter før 9 traf Tiltalte paa Hjørnet af Vestergade og Nørregade. De fulgtes saa ad til Torvet, hvor de traf Tjenestekarl Max Jensen. Vidnet lagde Mærke til, at Tiltalte havde nogle Blodstænk i Ansigtet, og kunde se, at Blodet ikke hidrørte fra Tiltalte selv, da denne ingen Skrammer havde i Ansigtet, og det saae ud, som Blodet var sprøjtet ham ind i Ansigtet. Vidnet bemærkede da til Tiltalte: »Du har vel været oppe at slaas; Du har jo Blod i Ansigtet«, hvortil Tiltalte svarede noget som: »Jeg løb paa En heromme paa Gadehjørnet, og saa stak jeg ham en paa Tor-sken«. Tiltalte laante saa et Lommespejl hos Vidnet og tørrede Blodet af med et snavset Lommeterklæde, hvorefter han gik ind i Vareindkøbsforeningen paa Torvet og købte sig et rent Lommeterklæde.

Nysnævnte Tjenestekarl Max Jensen har edelig forklaret, at han saae, at Tiltalte havde Blodstænk i Ansigtet. Da forrige Vidne spurgte

Tiltalte, hvorfra Blodet hidrørte, svarede Tiltalte, at han kort forinden havde været i Slagsmaal med en Bondemand i Kræmmergade. Vidnet overværede, at Tiltalte laante et Lommespejl af forrige Vidne og aftørrede Blodstænkene i sit Ansigt med et smudsigt Lommeterklæde, hvorefter han gik ind i Vareindkøbsforeningen, hvorfra Vidnet saae ham komme ud med et nyt Lommeterklæde.

Tiltalte, der har erkendt, at have været sammen med Frandsen paa Beværtningerne, hvor de begge og især Frandsen blev berusede, og at have ledsaget denne for at opsøge Bybud Dahl og undervejs laant Frandsens Spadserestok, har benægtet at være Gerningsmand til Overfaldet paa Frandsen, fra hvem han vil være skiltet inde i Byen efter at have tilbageleveret ham Stokken. Med Hensyn til de af Hansen og Jensen omfoklarede Blodpletter i hans Ansigt har han forklaret, at disse maa hidrøre fra en Rift, som han en Ugestid i Forvejen vil have paadraget sig ved det høje Øje. Han har benægtet at have udtalt sig som af Vidnerne Hansen og Jensen anført angaaende at have været i Slagsmaal, ligesom han har benægtet at have været i Besiddelse af noget Lommeterklæde, før han købte et nyt i Vareindkøbsforeningen; Blodet vil han have visket af med Hænderne.

Ifølge en Tilførsel til Retsprotokollen var det den 13 Marts d. A. umuligt for Forhørsdommeren og Vidnerne at opdage den mindste Antydning af den af Tiltalte ommeldte Rift.

Under Sagen har Frandsen nedlagt Paastand om Erstatning af 34 Kr, hvilken Erstatningspaastand, der ogsaa omfattede Betalingen for Lægeattesterne, forsaavidt angaar et Beløb paa 10 Kr, er taget til Følge ved Underrettsdommen, medens de med Lægeundersøgelsen forbundne Udgifter, 12 Kr, er medregnet under Aktionens Omkostninger.

Efter Sagens Oplysninger, derunder at Tiltaltes Udseende og Paa klædning svarer til det Signalement af den, der har forøvet Overfaldet, som Frandsen straks efter dette afgav, samt de afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med Frandsens beedigede Forklaring findes dette ikke betænkeligt trods Tiltaltes Benægtelse at statuere, at han har gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa Frandsen, der maa antages at have været sagesløs; derimod er der ikke tilstrækkelige Holdepunkter til at anse Tiltaltes Forhold som Forsøg paa Røveri. For sit Forhold i ovennævnte Henseende vil Tiltalte være at anse efter midlertidig Lov 1 April 1911 § 1, 2 Stk, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Erstatning til Frandsen vil Tiltalte have at betale 10 Kr, saaledes som ved Underrettsdommen bestemt. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdag den 9 December.

Nr. 155. **Handlende Matthias Nielsen, Aabenraa**
 (Steglich-Petersen)
 m o d

Aktieselskabet Morsø Bank, Nykøbing, (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om den indstævnte Bank ved Udbetaling af en Rembours har paadraget sig Ansvar overfor Appellanten.

Nykøbing M. Købstads ordinære Rets Dom af 6 Juli 1918: De Indstævnte, Aktieselskabet Morsø Bank, bør for Tiltale af Citanten, Handlende Matth. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1918: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den Anledning, Fremstillingen i den indankede Dom giver, bemærkes, at den af Appellanten stillede Rembours ikke var bekræftet. Det bemærkes derhos, at det i Revisionsbankens Skrivelse af 16 December 1916 hed, at det var »paa Foranledning af og for Regning Herr Matth. Nielsen, Aabenraa«, at Remboursen ønskedes aabnet.

Efter Modtagelsen af Telegrammet af 18 Januar 1917 maatte Morsø Bank, om det end var tvivlsomt, om Telegrammet hidrørte fra Appellanten, være pligtig at indhente Instruktion fra Revisionsbanken, forinden yderligere Udbetalinger foretoges. Selv om det nu maatte antages, at Morsø Bank burde have forespurgt Revisionsbanken telegrafisk i Stedet for, som sket, ved Brevet af 19 Januar 1917, findes det dog efter alt Foreliggende at maatte statuere, at Morsø Bank ikke har paadraget sig Ansvar overfor Appellanten ved den 22 Januar — som det maa antages Kl. 12 Middag — at indløse det i Dommen omtalte Duplikatfragtbrev. I saa Henseende skal bl. a. henvises til, at Appellantens Telegram af 18 Januar, som nævnt, ikke tydeligt nok angav, fra hvem det hidrørte, dels til, at der, efter det under Sagen Oplyste, maa gaas ud fra, at det vilde have været bedst stemmende med almindelig Forretningsgang i Bankforhold, om Tilbagekaldelsen af Remboursen var gaaet igennem Revisionsbanken, dels endelig til, at Revisionsbanken, skønt den om Morgen den 22 Januar havde modtaget det ovennævnte Brev, ikke lod høre fra sig før efter Kl. 12 Middag samme Dag. Herved bemærkes, at Morsø Bank den nævnte Dag netop ventede med at udbetale Pengene til Kl. 12 Middag for den Muligheds Skyld, at der pr. Brev eller pr. Telegram skulde komme Ordre fra

Revisionsbanken om Standsning af Udbetalinger i Henhold til Remboursen. Som Følge af det Anførte vil Morsø Bank være at frifinde, og Dømmen vil derfor overensstemmende med Bankens Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Morsø Bank med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handlende Matthias Nielsen, Aabenraa, til Indstævnte, Aktieselskabet Morsø Bank, Nykøbing, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Skrivelse af 15 December 1916 stadfæstede Firmaet Morsø Konserverfabrik i Nykøbing M., Indehavere: Garby & Jensen, at have solgt Appellanten, Handlende Matthias Nielsen i Aabenraa, 10 Vognladninger Muslinger à 10 000 kg for 2 Kr pr kg, at levere efterhaanden i Hel- eller Hålvkg's Daaser i Tiden indtil den paafølgende 15 Februar ab Station Nykøbing M. I Forbindelse hermed hedder det i Skrivelsen: »Betaling sker imod afstemplet Duplikatfragtbrev og Faktura i Morsø Bank, Nykøbing, og Rembours aabnes der imorgen, foreløbig for 5 Vogne«. I Overensstemmelse hermed anmodede Appellanten ved en København den 16 s. M. dateret Skrivelse Revisionsbanken sammesteds om at aabne Morsø Konserverfabrik Rembours hos de Appelindstævnte. Aktieselskabet Morsø Bank i Nykøbing M., og i Skrivelse af s. D. lod Revisionsbanken Anmodningen gaa videre til disse. Efter at de Appelindstævnte dernæst henholdsvis under 5, 15 og 17 Januar 1917 havde betalt 3 Vognladninger Muslinger, som af Morsø Konserverfabrik leveredes Appellanten til Opfyldelse af ovennævnte Handel, afsendte Appellanten under 18 s. M. til de Appelindstævnte et med Underskrifter »Korn« forsynet Telegram, der i en fremlagt Oversættelse lyder saaledes: »Modtag ikke yderligere Dokumenter Garby Brev følger«, hvorhos han i Skrivelse af s. D. bad de Appelindstævnte ikke indløse flere Duplikatfragtbreve, der maatte blive dem foreviste af Morsø Konserverfabrik, da han fra den paagældende Vares Modtager i Hannover havde faaet Meddelelse om, at Varen var ukontraktmæssig, en Anmodning, som han yderligere gentog i Skrivelse af 20 s. M. Efter at have modtaget Telegrammet tilstillede de Appelindstævnte, som ved Henvendelse til Morsø Konserverfabrik havde faaet at vide, at det »muligvis« var fra Appellanten, under 19 s. M. Revisionsbanken saalydende Skrivelse: »Vi har [fra] Aabenraa modtaget et Telegram af 18 Januar undertegnet »Korn«, hvori Vedkommende anmoder os om ikke at indløse flere Dokumenter fra Morsø Konserverfabrik, men da vi ikke har

modtaget noget nærmere fra Dem, forudsætter vi, at Remboursen for Morsø Konserverfabrik af 16 December f. A. er gyldig indtil Udløbsfristen 15 Februar d. A.« Skrivelsen blev imidlertid først aabnet i Revisionsbanken den 22 s. M. om Morgen, og da Banken, der derefter samme Dag ved Tolvtiden søgte telefonisk Forbindelse med de Appelindstævnte, opnaaede denne, havde disse, som endnu ikke havde modtaget de af Appellanten under 18 og 20 s. M. afsendte Skrivelser, alt samme Dag for Appellantens Regning indløst Duplikatfragtbrev og Faktura fra Konserverfabriken paa en fjerde Vognladning Muslinger ved Betaling af 20 322 Kr. I Skrivelse af 24 s. M. tilkendegav Appellanten derefter de Appelindstævnte, at han gjorde dem ansvarlige for den Skade, han maatte lide som Følge af den stedfundne Betaling, og efter at Vognladningen var ankommet til sit Bestemmelsessted, Hannover, telegraferede han under 12 Februar s. A. til de Appelindstævnte, at han nægtede Modtagelse deraf og gjorde dem ansvarlige for »Beløbet«. Efter at den paagældende Vare derpaa efter telegrafisk Indvarsling af de Appelindstævnte var blevet undergivet et Syn og Skøn, der gik ud paa, at den var fordærvet og utjenlig til Menneskeføde, blev den ligeledes efter telegrafisk Varsel til de Appelindstævnte bortsolgt ved Auktion.

Appellanten har derefter under nærværende Sag i 1ste Instans ved Nykøbing M. Købstads ordinære Ret gæsteretsvis søgt de Appelindstævnte, der er blevet fyldestgjorte for deres Udbetaling gennem Afregning med Revisionsbanken, til Betaling af oven-

nævnte Beløb	20 322 Kr 00 Øre
mod Fradrag af Udbyttet af nysnævnte Auktion	1691 Kr 45 Øre

altsaa til Rest.... 18 630 Kr 55 Øre

tillige med Renter heraf 5 pCt aarlig fra Gæsteretsstævningens Dato, den 28 Juni 1917, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er de Appelindstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundet for Appellantens Tiltale, og Sagen er nu af ham indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen.

Medens Appellantens Procedure gaar ud paa, at de Appelindstævnte efter Modtagelsen af hans Telegram burde have standset Udbetalingerne paa Remboursen, og at de følgelig er pligtige at godtgøre ham det Tab, der er tilføjet ham ved den i Strid med Telegrammet stedfundne Udbetaling, har de Appelindstævnte gjort gældende, at de ikke har været beføjet til at tage Hensyn til Henvendelser, Remboursen vedrørende, fra andre end Revisionsbanken, og at det derfor ikke kan lægges dem til Last, at de har foretaget den sidste Udbetaling trods den dem af Appellanten tilstillede telegrafiske Tilbagekaldelse, saa meget mindre som de efter Telegrammets Underskrift ikke kunde vide, at det hidrørte fra ham.

Det er under Sagen in confesso, at Appellanten ikke overfor Re-

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Sylvest Nielsen til Højesteretssagførerne Bülow og I. Kondrup 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arresterne Karl Sylvest Nielsen og Thorvald Vilhelm Nielsen tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Sylvest Nielsen er født den 30 Oktober 1883 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 21 Februar 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Februar 1903 efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved kgl. Resolution af 17 Marts 1903 omsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 18 Marts 1905 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 25 Maj 1907 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter denne Bestemmelse, sammenholdt med § 46, for 4de Gang forsøgt [groft] Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 15 Juni 1918 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved kgl. Resolution af 26 Marts d. A. blev han betingelsesvis fritaget for at udstaa den resterende Del af Straffen.

Thorvald Nielsen er født den 28 Januar 1881 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 15 Oktober 1910 efter Straffelovens § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 23 Maj 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og senest ved nærværende Rets Dom af 12 Februar 1918 i Medfør af Straffelovens § 241 I efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri under Hensyn til Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 12 Maj d. A. anmeldte Fru Signe Strøm-Theisen, at der den 9 s. M. Klokken ca. 4½ Eftermiddag var frastjaalet hende 2 Pakker, indeholdende en rød Morgenkjole, en sort Nederdel, en Herrevest, et Par Damestøvler, et Par Sko samt 2 Duge. Pakkerne havde beroet frit fremme i Østbanegaardens Ventesal.

Af de stjaalne Koster er under Sagen kommet tilstede Morgenkjolen, Skoene, Støvlerne, Vesten og den sorte Nederdel, af hvilke Koster Skoene og Støvlerne under Navnet Andersen var pantsatte 2 forskellige Steder i Borgergade henholdsvis Klokken 4½ og Klokken 5—6 samme Eftermiddag, Tyveriet var begaaet, medens Vesten var pantsat under samme Navn i Pilestræde samme Eftermiddag Klokken 7. Nederdelen

er efter det Oplyste afhændet i en Beværtning i Aabenraa sammen med 2 Duge, der imidlertid ikke har kunnet skaffes tilstede under Sagen.

Arrestanten Sylvest Nielsen har erkendt, at det er ham, der har pantsat Skoene og Støvlerne, men nægtet sig skyldig i Tyveriet, idet han har afgivet følgende Forklaring:

En Eftermiddag i Maj Maaned d. A., antagelig den 9, mødte han paa »Grønlandstorvet« Thorvald Nielsen, der kom gaende fra Østerbrogade med en Pakke under den ene Arm. Thorvald aabnede paa en Trappegang i Nyboder Pakken, der indeholdt de ommeldte Støvler og Sko samt 2 Duge, en Vest, en sort Nederdel og en rød Kjole. Sylvest pantsatte efter Thorvalds Anmodning Skoene og Støvlerne og fik nogle »Genstande« for sin Ulejlighed, medens de 2 Duge og Nederdelen blev solgt af Thorvald paa et Værtshus i Vognmagergadekvarteret. Sylvest, der nægtede at have tænkt sig, at Kosterne hidrørte fra Tyveri, idet han vil have troet, at de tilhørte Thorvald, forklarede til at begynde med, at han ikke vidste, hvor de øvrige Koster var blevet af, men senere har han forklaret, at han paa Værtshuset fik foræret den røde Morgenkjole af Thorvald, hvorpaa begge Arrestanter indfandt sig i en Lejlighed i Vognmagergade, hvor de solgte Kjolen til en Mandsperson ved Navn Eigil Rasmussen for 2 Kr, af hvilke en tilstedeværende Kvinde fik den ene Krone, medens Thorvald og en anden tilstedeværende Kvinde gik ud og købte Drikkevarer for den anden Krone, uden at dog nogen af Arrestanterne nød noget af de saaledes indkøbte Drikkevarer.

Under et senere Forhør har Sylvest tilstaaet sig skyldig i Hæleri, idet han har forklaret, at han, efterhaanden som Arrestanterne solgte og pantsatte Kosterne, fik den Tanke, at de var stjaalne, men denne Tilstaaelse har han atter ændret, idet han har gjort gældende, at han ikke vidste, at Kosterne var stjaalne, om han end tænkte sig, at det muligvis ikke var ærlige Ting.

Sylvest nægtede til at begynde med, at det var ham, der har pantsat Vesten, der er kommet tilstede under Sagen, men har senere forklaret, at han ikke husker at have pantsat Vesten. Pantelaaneren, hos hvem Vesten var pantsat, har vel ikke med Sikkerhed kunnet genkende Sylvest som Pantsætter af Vesten, men mener, at denne Arrestant er identisk med Pantsætteren.

Arrestanten Thorvald Nielsen, der ligeledes har nægtet sig skyldig i Tyveriet, har forklaret, at han en Dag i Maj Maaned d. A. mødte Sylvest i Vognmagergadekvarteret, og at Sylvest da under Armen bar en rød Kjole, indpakket i en Dug eller et Tæppe. Han har erkendt, at han derpaa sammen med Sylvest indfandt sig i den ommeldte Lejlighed, og forklaret, at Sylvest dér afhændede den røde Kjole. Han vil ikke kunne erindre, at han har modtaget 1 Krone af de ved Salget af Kjolen indkomne Penge og derefter købt Drikkevarer for det saaledes modtagne Beløb.

Thorvald Nielsen har forklaret, at Sylvest til ham fortalte, at Kosterne var Sager, hans Hustru havde faaet hos Herskaber, hvor hun arbejdede.

Vidnerne Martin Eigil Rasmussen, Anna Christine Rasmussen og Caroline Christine Svendsen, der alle var tilstede i Lejligheden i Vogn-

magergade, da Arrestanten indfandt sig der, har forklaret, at det var Sylvest, der medførte den røde Kjole.

Egil Rasmussen, der købte Kjolen, samt Anna Rasmussen har derhos forklaret, at det var Sylvest, der solgte Kjolen, idet han fortalte, at han havde faaet den fra en Familie. Florida Christiansen, der var tilstede, da Egil Rasmussen købte Kjolen, har forklaret, at begge Arrestanterne talte om, at de havde faaet nogle Beklædningsgenstande foræret. Handelsmand Jørgen Valdemar Olsen har som Vidne forklaret, at begge Arrestanter en Eftermiddag ved 4—5 Tiden kom ned i en Beværtning i Aabenraa, hvor Thorvald Nielsen, der havde nogle Pakker under Armen, falbød 2 Duge, som han havde i en af Pakkerne, og solgte dem til Handelsmand Oluf Larsen, der opholdt sig i Beværtningen i Selskab med Vidnet.

Rigtigheden af denne Forklaring er blevet bekræftet af Handelsmand Oluf Larsen, der som Vidne har forklaret, at Thorvald Nielsen i Beværtningen havde 2—3 Pakker under Armen, samt at Thorvald da solgte 2 Duge til ham. Oluf Larsen har derhos forklaret, at Thorvald ved den omhandlede Lejlighed yderligere solgte en Nederdel til ham.

Denne Nederdel er kommet tilstede under Sagen og af Fru Strøm-Theisen genkendt som den hende frastjaalne.

Værten i den paagældende Beværtning, Gæstgiver Otto Petersen, har som Vidne forklaret, at Sylvest ved den omhandlede Lejlighed falbød Dugene til ham.

Sylvest Nielsen har heroverfor forklaret, at han ikke betvivler at have falbudt Dugene til Petersen, men dog ikke husker at have gjort det.

Thorvald Nielsen har snart forklaret, at han ikke husker at have solgt Dugene, snart benægtet, at han har solgt dem. Nederdelen har han nægtet at kende noget til.

Fru Strøm-Theisen har genkendt samtlige de ommeldte, under Sagen tilstedekomne Koster som hende tilhørende og frastjaalet. De under Sagen tilstedekomne fra Tyveriet hidrørende Koster er vurderet til ialt 69 Kr, medens Værdien af de ikke tilstedekomne Koster er ansat til 31 Kr.

Efter alt det Foreliggende findes det bevist, at Arrestanterne kørt efter, at Tyveriet er begaaet, har været i Besiddelse af de fra det omhandlede Tyveri hidrørende Koster eller i hvert Fald den væsentligste Del af disse, idet det maa antages, at de ikke tilstedekomne Duge, der er solgt sammen med den stjaalne Nederdel, hidrørte fra Tyveriet.

Naar nu henses til, at begge Arrestanterne har virket for Kosternes Afsætning, at de under Sagen har afgivet vaklende og forbeholdne Forklaringer, og at begges Fortid karakteriserer dem som tyvagtige, findes det uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at de begge som Gerningsmænd har forøvet det omhandlede Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Sylvest Nielsen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, Thorvald Nielsen efter dens § 231 eller i Medfør af dens § 241 II efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Sylvest Nielsen i 3 Aar, Thorvald Nielsen i 1 Aar.

Onsdag den 10 December.

Nr. 396. Højesterets-sagfører Møldrup
mod
J. Storgaard (Def. Bache),
der tiltales for Æresfornærmelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1919: De ovennævnte for Citanten, Politidirektøren i København paa egne og Københavns Politis Vegne, fornærmelige Udladelser, herunder den ligeledes ovennævnte Tegning med Over- og Underskrift, bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, Journalist J. Storgaard, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til det Offentlige betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, samt Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret for Citantens Vedkommende, samt i Salær til Prokurator Mundt 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte J. Storgaard til Højesterets-sagførerne Bache og Møldrup 150 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Bladet »Solidaritet« indeholdt i sine Numre for den 17, 24 og 31 August samt 7 September 1918 Nr 346, 347, 348 og 349 forskellige Artikler, nemlig i Nr 346 tre anonyme Artikler med saalydende Overskrift: »Bøllespektakler. Et Komplot mod Arbejderklassen«, »Københavns største Politiskandale. Mænd, Kvinder og Børn slaas uden Grund brutalt i Jorden. Socialdemokratiets forbryderiske Opgejling af Politiet mod de Arbejdsløse og de revolutionære Arbejdere afsætter nu sine Frugter«, og »Et mægtigt Protestmøde. 15 000 Mennesker samledes i Lørdags Aftes i Københavns Fæledpark og protesterede mod Politiets oprørende Voldshandlinger«, i Nr 347 fire anonyme Artikler med saalydende Overskrifter: »Janhagel«, »Afstivernes Generalforsamling«, »Politiets Bravader, Tirsdagen den 13 August« og »Den danske Mannerheim«, i Nr 348 fire

Artikler med saalydende Overskrifter: »En Masseadresse til Regeringen«, »Protestmøde i Aarhus. Arbejderne gennemskuer Løgnen«, »Borgbjergs Aftenbøn!« og »Myndighedernes skamløse Behandling af Militærnægterne. Den middelalderlige Bøjestraf bringes i Anvendelse overfor en Militærnægter«, af hvilke 4 Artikler den førstnævnte efter sit Udvisende gengiver en Adresse til Justitsministeriet fra »De Arbejdsløses Organisation«, medens de 3 andre er anonyme, og i Nr 349 en anonym Artikel med saalydende Overskrift: »Vore Kammerater i Fængslet«, efter sit Udvisende bl. a. gengivende en Opfordring fra »Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark« til Arbejderne om en Henvendelse til Justitsministeren. Endvidere indeholdt Nr 346 en Tegning med Overskrift: »Det heroiske Politik« og Underskrift: »Ordenspolitiet i Arbejde«.

Under nærværende Sag har nu Citanten, Politidirektøren i København paa egne og Københavns Politis Vegne, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, paastaat Indstævnte, Journalist J. Storgaard, som ansvarshavende Redaktør af Bladet »Solidaritet« idømt Straf for den paagældende Tegning, der forestiller en Betjent, der med den ene Haand griber en Kvinde, der gaar med et Barn, i Brystet og med den anden hæver en Kølle til Slag, med Overskrift og Underskrift samt for følgende i Artiklerne indeholdte, efter Citantens Formening ærefornærmende Udtalelser, nemlig:

I den førstnævnte Artikel i Nr 346: »— — — Vi er overbeviste om, at det er Politiets egen Skyld, at disse meningsløse Optog overhovedet kommer i Stand. Al Erfaring viser, at det er Politiets Optræden, der fremkalder dem; — — — Er disse Optøjer ikke bestilte, for at man skulde faa Lejlighed til at arrestere Syndikalisterne — — —«, under en senere Overskrift »Politiet slaar Vinduesrunder ind og uddeler Knipler til Civile« inde i Artiklen: »Det er vidnefast, at en Del af de Vinduer, som Demonstranterne har faaet Skylden for at have knust, er blevet slaaet i Stykker af Politiet«, »Det er vidnefast, at en Politibetjent Klokken 11,50 Tirsdag Aften med sin Stav slog det store Vindue til Cigarforretningen »Dana« paa Nørrebrogade, ved Hjørnet af Blaagaardsgade i Stykker. I sit vilde Bersærkerraseri løftede Betjenten Staven mod en fredelig Tilskuere. — — — Hensigten kan lige saa vel have været at knuse Vinduet som at knuse Panden paa en Person«. »Det er endvidere vidnefast, at en anden Betjent paa en voldsom Maade slyngede en Tilskuere ind imod Vinduet til en af de større Forretninger — — — det er et Guds Under, at Politiet ikke fik skaaret Halsen over paa ham. Hensigten var tydeligvis god nok«. »— — — Det er endog et Spørgsmaal, om Politiet kan fritages for at have »opsamlet« Skoene fra Skotøjsmessen paa Hjørnet af Nørrebrogade og Blaagaardsgade — — —«, »— — — Politiet har uddelt Politiknipler til civile Personer — — —«, under en senere Overskrift: »Politioverfaldet i Tirsdags Aften var det mest raa af alle de Bøllestregere, Politiet har lavet«, inde i Artiklen: »kommanderede — — — en Overbølle Stavene frem, og som rasende Rovdyr kastede Politiet sig over den intet anende Skare af Nysgerrige og fredelige Borgere — — —«, »— — — en tapper Heltegerning, værdig Københavns kapitalistiske Politikalajere.«

I den anden Artikel i Nr 346: »— — — saaledes blev en lille Pige

slaet i Jorden med Knippelslag, — — — En ældre Mand blev ligeledes drevet i Jorden. — — —« »Som fuldstændig forblindede Vilddyr gik Betjentene løs paa alle, de kunde naa. En Betjent greb en ældre Kone i Halsen og slyngede hende i Jorden.« — — — »Denne Opførsel fra Politiets Side er betegnet som bølleagtig. Denne Betegnelse er for mild, thi — — — Politiets Raahed var paa den ene Side fuldstændig blindt Raseri og paa den anden Side dog systematisk Nedsabling af alle, Betjentene kunde naa at slaa i Jorden. Den Sjælsraahed, der i hver enkelt Betjent maa ligge som Grundlag for denne Opførsel, er værre og langt mere farlig for andre Menneskers Sikkerhed end den, nogen københavnsk Bølle og Slagsbroder besidder. At bevæbne og betro den Art Individuer at værne den offentlige Sikkerhed, er simpelthen Galskab. Deres utrolige raa og brutale Vildskab overstiger alt, hvad man kender i den dybest sunkne Soutenørverden. — — —«, en senere Overskrift inde i Artiklen »En ny Bersærkergang, Politibilens Mandskab optræder med fornyet Raahed paa Boulevarden. Tre Børn skamslaas i Hovederne af Knippelslag, en gammel Olding slaas i Jorden og en Arbejder omringes og lemlæstes af rasende Politibøller«, »Da de endelig blev ked af at overfalde Folk, kørte de — ogsaa et Eksempel paa deres Sjælsraahed — grinende og vinkende bort i »Bøllebilen«, og under en senere Overskrift: »Aarsagerne til Politiets Overfald« inde i Artiklen »den brutale Skændsel, Politiet har udført«.

I den tredje Artikel i Nr 346: » — — — som Kapitalistklassens tjenstvillige Lakajer og Bøddler mod de fattigste af Arbejderklassen — — —«, » — — — raa Politioverfald — — —«, en senere Overskrift inde i Artiklen: »Politiet bevirker Gadetumulter og foranstalter nye Overfald«, og »Politiets ganske vanvittige Opførsel.«

I den første Artikel i Nr 347: » — — — Politiet har — — — paa den brutaleste Maade overfaldet og skamslaaet værgeløse og fattige Mennesker«, — — — »Politiets Brutalitet«, — — — »En Politispion sniger sig ind i Forsamlingen for at drive sit modbydelige Haandværk« — — — »de brutale Overgreb, Politiet gennem mange Aar har gjort sig skyldig i herhjemme, det Knippelregimente, som er praktiseret ved alle mulige Lejligheder«, — — — »Det er denne Klasse, som holder Politiet som en Landmand holder en bidsk Køter. Og hvem andre end Politiet har skabt Hadet til sig selv?«

I den anden Artikel i Nr 347: » — — — Det blev — — — vedtaget at — — — anmode om bedre Tærskapparater og Slavenumrenes Afskaffelse. Endvidere blev en Resolution vedtaget med alle Stemmer mod en, Snudebillens — — — han patrouillerer gerne op ad et Stakit i Udkanten af Nørrebro. — — —« — — — »Religionen breder sig nemlig vældig inden for Politiet, og de gaar derfor ud fra, at den Herren elsker, den muler han løs paa — — —«; derefter fingeres det, at en Deputation har faaet Foretræde for Politidirektøren, hvorunder denne skal have meddelt, at Politiet faar i Stedet for Knipler »3 Seksløbere, en Rytterisabel, ca. 4 m lang, og — — — en lille Kanon — — —«, » — — — — her blev Politichefen alvorlig, han griner ellers altid — — —«, » — — — Han foreslog at give jer et 0 — Nul — — — — i Kasketten — — —«.

I den tredje Artikel i Nr 347: »Kapitalismens store Vagthund«, — — — at en saadan Sysselsættelse maa skabe en Sjælens Raahed — — — bevises daglig af Politiet selv, og det bevistes paany paa en særlig brutal Maade ved Politiets Optræden Tirsdag den 13 ds., en senere Overskrift »Bøller og Bisser« inde i Artiklen, »Politiet — — — svingagtigt og rævesnu narrede fredelige Folk i en Fælde — — — for at faa Lejlighed til at brillere som Slagsmaalshelte, Bisser og Banditter — — —«, »— — — sloges brutalt til Jorden af Bissebøller — — — hvem er det, som har optraadt som Bøller, Bisser, Bærme og Slubberter? Politiet og først og fremmest Politiet«, »de søger disse Poster for i mageligt Dagdriveri at erholde en god Løn som Vagthund for den kapitalistiske Uretfærdighed, og de maa derfor selv bære Ansvaret for deres Handlinger, selv om deres Befalingsmænd er mere forbyderske end Betjentene.«

I den fjerde Artikel i Nr 347, der særlig indeholder et Angreb paa Politiaffassistent Tvermoes:

»— — — Efter hvad vi har bragt i Erfaring, er Hr. Tvermoes udset til at beklæde Posten som Chef for den hvide Garde, som under »B. T.«s Redaktørs Ledelse er under Dannelse«, — — — »saa kan den store Tvermoes jo passende kniple Resten« (af Arbejderne) »ihjel«. — — — »Hr. Tvermoes vil jo blive en ypperlig Chef for B. T.s Garde«, — — — »Vi ser ham allerede i Aanden væltende sig ind paa Mænd, Kvinder og Børn, tumlende rundt i blindt Raseri, med blodskudte Øjne med Kniplen i Haanden«; — — — »Tag bare mod Hvervet, Hr. Tvermoes. Du store Knippelsvinger.«

I den første Artikel i Nr 348:

»— — — Den oprindelige Aarsag til den hele Affære er den beklagelige Politioptræden paa Aaboulevard Fredag den 9 August, da Politiet hensynsløst huggede ind med deres Knipler paa de Arbejdsløse, der stod — — — i Afventen paa at faa udbetalt deres Understøttelse« — — — »Politiet kastede sig over den fredelige Arbejdermasse, som det bearbejdede paa det voldsomste med Kniplerne — — — overfaldt Politiet Gang paa Gang fredelige Mennesker, der tilfældigvis var standsede, eller som maatte passere Gader, hvor Optrinene fandt Sted — — —«, »Politiet narrede med underfundig List 4—5000 Mennesker ind i en »Lomme«, som de afspærrede, hvorefter de foer løs paa den fredelige Folkemasse med sine Stave, slog Mænd, Kvinder og Børn ned uden Hensyn, saa at en stor Del maatte bringes til Hospitalet for at forbindes.«

I den anden Artikel i Nr 348:

»— — — Gissemann — — — beviste, at det Hele var provokeret frem af Myndighederne, og man havde fra Politiets Side slaaet ned paa Kvinder og Børn vel vidende om, at Fagoppositionens Sammenslutning vilde protestere derimod, og saa skulde dette bruges til at faa vore Kammerater ind bag Murene.«

I den tredje Artikel i Nr 348: under en senere Overskrift: »en falsk Anklage« inde i Artiklen: »Fredag den 9 August, da Politiraaheden fik sit afskyeligste Udslag ved Ladegaarden — — —«, «— — — op-rørende Mishandlinger og gemene Overfald, som Politiet systematisk havde foretaget mod dem«, — — — »Politiets brutale Bølleregimente«

— — — »Politiets gemene Optræden, og da Politiets Gemenhed derved blottedes for Alverdens Blikke, maatte Politiet forsøge at dække sig, og saa arresterede de fire uskyldige Mennesker!« — — — »Sandheden er, at der mod de fire begaas Justitsforbrydelse«.

I den fjerde Artikel i Nr 348:

»— — — det var netop den Dag, Politiet lavede sine store Op-
tøjer — — —«

I Artiklen i Nr 349:

»En Flok uniformerede Banditters Voldsgerninger« — — — »vil-
kaarlig Forfølgelse fra Politiets Side.«

Citanten har derhos paastaet de paagældende Udladelser, herunder Tegningen med Over- og Underskrift, mortificerede og Indstævnte paa-
lagt Sagens Omkostninger, herunder Salær til Prokurator Mundt.

Indstævnte, der ikke har fremsat nogen Indsigelse imod, at Søgs-
maalet i dets Helhed er rettet imod ham, har paastaet sig frifundet med
Tillæg af Sagens Omkostninger.

Der findes nu at maatte gives Citanten Medhold i, at de oven-
nævnte Udladelser, herunder Tegningen med Over- og Underskrift, er
ærefornærmende, dog med Undtagelse af Udladelserne: »Kapitalistklas-
sens tjenstvillige Lakajer o. s. v.« og »raa Politioverfald« i den tredje
Artikel i Nr 346 og »Gissemann — — — beviste, at o. s. v.« i den anden
Artikel i Nr 348, idet disse Udladelser efter det Foreliggende kun er
Gengivelser af Udtalelser fra forskellige Talere paa syndikalistiske Mø-
der, samt efter Omstændighederne ligeledes med Undtagelse af Udlad-
elsen: »Det er endog et Spørgsmaal o. s. v.« i den første Artikel i
Nr 346.

Det maa derhos antages, at Politiet under nærmere af Indstævnte
angivne, tildels i de paaklagede Artikler omhandlede Episoder, hvor det
skred ind mod Publikum og gjorde Brug af Politistavene, af Hensyn til
Opretholdelsen af den offentlige Ro og Orden har haft tilstrækkelig An-
ledning hertil, hvorfor der ikke, som af Indstævnte forment, af Politiets
Optræden ved de paagældende Lejligheder kan udledes noget Bevis for
Rigtigheden af de ovenanførte Beskyldninger mod det for Brutalitet,
Raahed, Overfald m. m.

Da Indstævnte herefter i det Hele ikke har godtgjort nogen Føje til
at fremkomme med de fornærmelige Udladelser, herunder Tegningen med
Over- og Underskrift, vil han i Medfør af Straffelovens §§ 216 og 217
være at anse med en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos
de paagældende Udladelser vil være at mortificere.

Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter
Reglerne for beneficerede Sager, herunder i Salær til Prokurator Mundt,
hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr.

Torsdag den 11 December.

Nr. 423. Højesteretssagfører Møldrup
mod
Einar Madsen (Def. Bache),
der tiltales for Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1919: De ovennævnte for Citanten, Politidirektøren i København paa egne og Københavns Politis Vegne, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, Einar Madsen, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til det Offentlige betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, samt Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret for Citantens Vedkommende, samt i Salær til Overretssagfører Rievers 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 62 maa bortfalde,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Einar Madsen til Højesteretssagførerne Møldrup og Bache 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Bladet »Solidaritet« indeholdt i sine Numre for den 14, 15 og 16 November 1918 Nr 12, 13 og 14 forskellige anonyme Artikler, nemlig i Nr 12 tre Artikler, henholdsvis med saalydende Overskrifter: »Oprørende brutal Fremfærd af Politiet. Vil Myndighederne fremkalde aabent Oprør? Politiet slaar et Barn til Døde.«, »De, der svigtede« og »Midt i Kampens Hede. Et Øjenvidne skriver til os.«, i Nr 13 tre Artikler, henholdsvis med saalydende Overskrifter: »Strejken er endt. Stauning rekvirerer Provinsmilitær mod Arbejderne.«, »Politioptøjerne i Onsdags. Det socialdemokratiske Politi skamslaar Kvinder og Børn. Klager til Social-Demokraten afvises haanligt.«, og »Politiet fortsatte i Gaar« samt en Notits med Overskrift »Menneskedyrene«, og i Nr 14 to Artikler, henholdsvis med saalydende Overskrifter: »Det borgerlige Pressehyl. »Social-Demokraten« lover Politiet Belønning«, og »»Social-Demokraten« kræver nye Voldshandlinger mod vor Bevægelse og takker Politiet.«

Under nærværende Sag har nu Citanten, Politidirektøren i København paa egne og Københavns Politis Vegne, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Vilhelm Rievers, paastaet Indstævnte, Einar Madsen, som ansvarlig overfor Presseloven for Bladet »Solidaritet« idømt Straf for følgende i Artiklerne indeholdte, efter Citantens Formening ærefornærende Udladelser, nemlig:

I den førstnævnte Artikel i Nr 12:

»Et forbryderisk Angreb af Politiet.« »Det brutale Politi hugger ind paa værgeløse Mennesker, og slaar uskyldige Børn til Døde« — — — »Men det brutale Politi kunde ikke styre sine blodige Instinkter. Brutalt væltede man sig ind paa Mængden og slog ned for Fode« — — — »Men under det brutale Overfald skete der Noget, som man skulde forsværge voksne Mennesker kunde udføre« — — — »Ned over disse ulykkelige Børn susede Knippelslagene« — — — »Vil Myndighederne fremprovokere aabent Oprør — — —«, af hvilke Udladelser de to førstnævnte og sidstnævnte fremtræder som Overskrifter inde i Artiklen.

I den anden Artikel i Nr 12:

»En Dreng er slaaet ned af en drukken Politibandit« — — — »Den Situation, som nu foreligger med Politiet rasende rundt i Gaderne, med de brutale Overfald paa værgeløse Mennesker.«

I den tredje Artikel i Nr 12:

»Politiets dyriske Brutalitet«, »ud af det brutale Politiangreb. Men jeg har ogsaa sjældent set et Politikorps fare løs paa en saa brutal Maade som her«, — — — med samme Rovdyrs«, nemlig som de Rovdyr, som i Rom paa Neros Dage blev slupne løs paa de Kristne, »gridske Bestialitet, som Københavnerpolitiet kastede sig over den fredelige Demonstrationsmasse«, »Som vilde Rovdyr eller som en beruset Sværm drukne Bøller styrtede Politiet sig ind paa Massen og slog omkring sig med Kniplerne uden Hensyn til, hvem der blev fruffet«, af hvilke Udladelser den førstnævnte fremtræder som Overskrift inde i Artiklen.

I den førstnævnte Artikel i Nr 13:

»provokerede det brutale Politi frem til Massakrer paa værgeløse Folk, Kvinder og Børn« — — — »saa har Politiet det fornødne Grundlag for sine Skændselgerninger, og Politibøllerne — — —« » — — — at Politiet, disse brutale Menneskedyr fik Anledning til at mishandle uskyldige Mennesker« — — — »et raat, brutalt Politi — — —« » — — — deres Bøddelknægte: Politiet.«

I den anden Artikel i Nr 13:

»De Knippelsvingere — — — har ved deres dyriske Fremfærd — — —« »Politiets Bølleoptøjer — — —« »Overbøllen for det ridende Politi«, »Bøllens Slag«, »Bøllen«, »Overbøllens Afstraffelse«, »Den uniformerede Bølle«. »De gæve Betjentes Bersærkergang«, »den vilde Bersærk«, »hvem har Ansvaret for Sjoverstregerne«, af hvilke Udladelserne »Overbøllen for det ridende Politi« og »Hvem har Ansvaret« fremtræder som Overskrifter inde i Artiklen.

I den tredje Artikel i Nr 13:

»nu saa Betjentene rødt; som vilde Dyr for de løs paa den fredelige ubevæbnede Menneskemasse« — — — »Disse uniformerede Slagsbrødre og Urostiftere.«

I Notitsen i Nr 13:

»I Dag som i Gaar en Flok drukne Dyr deres Knippelvals i Gaderne danser. Selv en Hagenbeck kunde ej holde Styr paa saadan en Flok drukne Panser.«

I den førstnævnte Artikel i Nr 14:

»de blodige Voldsmænd«, »de Bøddelknægte, der benyttede Strejken som Paaskud til blodige Massakrer paa Kvinder og Børn«, »disse blodige Banditter«, »Det københavnske Politi har i disse Dage vist sig som en Samling moralsk defekte Slyngler, som Menneskedyr af den allerusleste Art«, »Disse blodige Uslinger — — — stiller sig for Betaling til Raadighed for Kapitalisterne og dræber paa deres Bud uskyldige Børn«, »Efter de Skændselsbedrifter, Politiet — — — har begaaet, maa ethvert Haab om, at disse Banditter — — —«, »Det Bøllekorps, der i de sidste Dage har huseret i Gaderne og lemlæstet værgeløse Mennesker, som med Fraaden om Munden har trampet Børn til Døde, hører til Samfundets Bærme, Udskud, saa raat og fordærvet«, »disse Bøddelknægte blive de første, der som de Skadedyr de er« — — — »Disse Banditters Forsyning med Revolver, som garanterer endnu mere blodige Skændselsgerninger«, af hvilke Udladelser den førstnævnte fremtræder som en Del af en Overskrift inde i Artiklen.

I den anden Artikel i Nr. 14:

»— — — ekstra Belønning for den udførte Skændselsdaad — — —«, hvilken Udladelse fremtræder som en Del af en Overskrift inde i Artiklen.

Citanten har derhos paastaet de paagældende Udladelser mortificerede og Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Rievers.

Indstævnte procederer til mildeste Dom.

Der findes nu at maatte gives Citanten Medhold i, at de ovennævnte Udladelser er ærefornærmende.

Det maa derhos antages, at Politiet under nærmere af Indstævnte angivne, til Dels i de paaklagede Artikler omhandlede Episoder, hvor det skred ind mod Publikum og gjorde Brug af Politistavene, af Hensyn til Opretholdelsen af den offentlige Ro og Orden har haft tilstrækkelig Anledning hertil, hvorfor der ikke som af Indstævnte forment af Politiets Optræden ved de paagældende Lejligheder kan udledes noget Bevis for Rigtigheden af de anførte Beskyldninger mod det for Brutalitet, Vold m. m.

Da Indstævnte herefter i det Hele ikke har godtgjort nogen Føje til at fremsætte de fornærmelige Udladelser, vil han i Medfør af Straffelovens §§ 216 og 217 være at anse med en Straf, der under Hensyn til Udfaldet af 5 andre af Citanten mod ham anlagte og samtidig med nærværende Sag paadømte Injuriesager af tilsvarende Indhold ifølge Grund sætningen i Straffelovens § 62 findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos de paagældende Udladelser vil være at mortificere.

har min dybeste Respekt og Agtelse for deres heltemodige Optræden, synes jeg, selve Tiden lærer os, at vi skal drive vor Antimilitarisme paa en anden Maade. Hvorfor ikke gaa ind i Hæren? Hvor mange af os Arbejdere har Raad til at anskaffe os Skydevaaben, og hvem ved, hvornaar vi faar Brug for det. Jeg synes, ved at stille os konsekvent uden for Hæren, er at blotte vort Bryst for Fjendens Kugler. Det forekommer os, at disse bevægede Tider, hvor der snart ikke kan foranstaltes et Møde, uden at Soldaterne faar udleveret skarpe Patroner, at saa har vi unge Mennesker ikke alene en Pligt til selv paa denne Maade at anskaffe os et Vaaben, men ogsaa en Pligt til at sætte os ind i, hvor forskellige Vaaben opbevares, saa at vi under en eventuel Revolte hurtig kan forsyne Arbejderne.

Hvad det ogsaa gælder om er at gøre Hæren usikker for Overklassen, og det gør vi ikke ved at stille os uden for, men kun ved at gaa ind og handle, naar Tidens Fylde kommer.

Til Artiklen, der var underskrevet med Navnet »Poul Markmann«, var føjet en redaktionel Bemærkning, saalydende:

»Vi har forelagt Brevet for Formanden for Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister, der har lovet at tage Spørgsmaalet op til Debat fra Militærnægternes Standpunkt. Red.«

Paa det paagældende Nummer af Bladet fandtes Tiltalte anført som »ansvarlig overfor Presseloven«, medens Chr. Christensen, der imidlertid da var fængslet, var anført som Redaktør, og en tredje Person var anført som »midlertidig Redaktør«.

Tiltalte har erkendt, at han har gjort sig bekendt med Artiklen, inden den blev indrykket i Bladet, og billigt, at den indrykkedes, skønt han ikke var enig i dens Indhold, idet han kun vil have optaget den, for at der senere kunde blive Lejlighed til at imødegaa den.

I Bladets Nummer for den 27 s. M. findes da ogsaa en Artikel, der udtaler sig imod de af »Poul Markmann« i den omhandlede Artikel fremsatte Betragtninger.

Tiltalte har forklaret, at han ikke ved, om der eksisterer nogen Person, der hedder »Poul Markmann« eller om Navnet er et Pseudonym.

I Bladets Nummer for den 10 Marts er »Poul Markmann« opfordret til af Hensyn til [den] mod Tiltalte indledede Undersøgelse at melde sig i Bladets Redaktion.

Det er imidlertid ikke under Sagen lykkedes at udfinde, hvem »Poul Markmann« er.

Tiltalte har erklæret sig villig til at paatage sig Ansvar for Artiklen.

I Justitsministeriets Skrivelse af 28 April d. A. er der begæret rejst Tiltale efter Straffelovens § 85 mod Tiltalte.

Da det maa antages at være Meningen med den under Sagen omhandlede Artikel at opfordre Arbejderne til at træde ind i Hæren for ved given Lejlighed at skaffe Oprørere Vaaben i Hænde til Anvendelse mod den bestaaende Stats- og Samfundsordning, og da Tiltalte efter Omstændighederne er den i Medfør af Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 3 for Artiklen ansvarlige, vil han ikke kunne undgaa Ansvar for Forsøg paa den i Straffelovens § 85, 2 Stk, omhandlede Forbrydelse.

I det nævnte Blads Nummer for den 19 Februar d. A. indeholdes en uunderskreven Artikel: »Slagteren Mannerheims Ankomst til København«.

I denne Artikel betegnes Kongen som »Kristian, Konge af Folkets Dumhed, »Kristian Langesen«, »Krisjan«, »Langesen« og »de tre Meter«.

I Justitsministeriets Skrivelse af 21 s. M. er der begært rejst Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 90 mod den for Artiklen ansvarlige Person.

Paa det ommeldte Nummer af Bladet findes Tiltalte anført som »ansvarlig overfor Presseloven«.

Tiltalte har forklaret, at han ikke selv har skrevet Artiklen, men læst den, forinden den indrykkedes i Bladet; han billigede Artiklen, der efter hans Formening ikke har haft til Formaal at fornærme Kongen, men nærmest er tænkt at være humoristisk.

Da den i Artiklen indeholdte Omtale af Kongen imidlertid findes at være i Strid med den Ærbødighed, der skyldes Kongen vil Tiltalte, der er den i Medfør af Presselovens § 3 for Artiklen ansvarlige, være at dømme i Overensstemmelse med den som ommeldt fremsatte Tiltalebegæring.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 85, 2 Stk, jfr § 46, samt efter dens § 90 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Mandag den 15 December.

Nr. 397. Højesteretssagfører Møldrup
mod

Marie Sofie Nielsen, Georg Jensen, Lars Johannes Marinus Nielsen og Hans Peter Alfred Frede Pedersen (Def. Bache),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs 10de Kapitel, for Vold og Fornærmelse mod Politiet samt for Anstiftelse overfor Militærpersoner til Mytteri og Nægtelse af Lydighed, Jensen og Lars Nielsen for Anstiftelse til Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 77 og Straffeloven for Krigsmagten § 81 og Sidstnævnte for Vold mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1919: Arrestanterne Thøger Ingvard Marius Thøgersen, Søren Alfred Mogensen og Poul Martin Louis Gisemann, de Tiltalte Georg Jensen og Lars Johannes

Færdig fra Trykkeriet den 7 Januar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 34.

Mandag den 15 December.

Marinus Nielsen, Arrestanterne Andreas Ørsted Johansen Fritzner og Johannes Marius Sperling, Arrestantinden Marie Sofie Nielsen, Arrestanten Hermann Isak van Kreefeld, de Tiltalte Peder Persson, Einar Michael Sørensen Bjerre, Alfred Petersen, Svend Niels Emanuel Andersen, Hans Peter Alfred Frede Pedersen, Arne Franta og Ove Edvin Andersen bør straffes, Thøgersen, Mogensen og Gisemann med Forbedringshusarbejde, Thøgersen og Gisemann hver især i 18 Maaneder, Mogensen i 8 Maaneder, Jensen og Johannes Nielsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 4 Maaneder, Fritzner med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Sperling med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, Marie Nielsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Kreefeld, Persson, Bjerre, Alfred Petersen, Svend Andersen, Hans Pedersen, Franta og Ove Andersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Kreefeld i 4 Maaneder, Persson og Bjerre hver især i 3 Maaneder, Alfred Petersen i 4 Maaneder, Svend Andersen i 40 Dage, Hans Pedersen i 3 Maaneder, Franta i 4 Maaneder og Ove Andersen i 2 Maaneder. Saa bør Arrestanterne, Arrestantinden og de Tiltalte og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Anker-Jensen, 400 Kr til hver, dog at der af Mogensen, Jensen, Johannes Nielsen, Fritzner, Sperling, Marie Nielsen, Kreefeld, Persson, Bjerre, Alfred Petersen, Svend Andersen, Hans Pedersen, Franta og Ove Andersen hver især ikke udredes udover $\frac{1}{3}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

Nærværende Sag er kun indanket for Marie Niensens, Georg Jensens, Johannes Niensens og Hans Pedersens Vedkommende og alene efter disses Begæring.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der herefter foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, maa det billiges, at de nævnte Tiltalte er ansete efter de i Dommen citerede Straffebestemmelser, dog at borgerlig Straffelovs § 77 og Straffelov for Krigsmagten § 84 for Jensens og Johannes Niensens Vedkommende vil være at jævnføre med

borgerlig Straffelovs § 54, 1. Stykke. Straffen findes for Marie Niensens Vedkommende at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, medens den for de tre andre Tiltaltes Vedkommende vil være at bestemme som ved Dommen sket. Med den heraf følgende Ændring vil Dommen kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Marie Sofie Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte og de Tiltalte Georg Jensen, Lars Johannes Marinus Nielsen og Hans Peter Alfred Frede Pedersen, En for Alle og Alle for En til Højesteretssagførerne Møldrups og Bache 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Thøger Ingvard Marius Thøgersen, Søren Alfred Mogensen og Poul Martin Louis Gisemann, de Tiltalte Georg Jensen og Lars Johannes Marinus Nielsen, Arrestanterne Andreas Ørsted Johannes Fritzner og Johannes Marius Sperling, Arrestantinden Marie Sofie Nielsen, Arrestanten Herman Isak van Kreefeld, de Tiltalte Peder Persson, Einar Michael Sørensen Bjerre, Alfred Petersen, Svend Niels Emanuel Andersen, Hans Peter Alfred Frede Pedersen, Arne Franta og Ove Edvin Andersen, — Thøgersen og Gisemann for Anstiftelse til Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 77 og af Straffeloven for Krigsmagten § 81, for Overtrædelse af Straffelovens 10de Kapitel, for Vold og Fornærmelse mod Politiet samt for Anstiftelse overfor Militærpersoner til Mytteri og Nægtelse af Lydighed, Mogensen, Jensen og Johannes Nielsen for Anstiftelse til Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 77 og Straffeloven for Krigsmagten § 81, Fritzner, Sperling og Marie Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens 10de Kapitel, Sperling og Marie Nielsen tillige for Vold og Fornærmelse mod Politiet, Marie Nielsen yderligere for Anstiftelse overfor Militærpersoner til Mytteri og Nægtelse af Lydighed, Kreefeld, Persson, Bjerre, Petersen, Svend Andersen, Pedersen, Franta og Ove Andersen for Vold mod Politiet.

Thøgersen — — —.

Jensen er født den 18 November 1893 og tidligere anset: ved Højesterets Dom af 22 December 1916 efter Værnepligtslovens § 13 II med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets III Afdelings Dom af 15 November 1917 efter Værnepligtslovens § 13 II med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Johannes Nielsen er født den 13 Juni 1896 og tidligere anset: ved

Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 9 December 1916 efter Straffeloven for Krigsmagten § 112 II med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fritzner — — —.

Sperling — — —.

Marie Nielsen er født den 23 December 1875 og ikke fundet forhen straffet.

Kreefeld — — —.

Persson — — —.

Alfred Petersen — — —.

Svend Andersen, Hans Pedersen, Franta og Ove Andersen er født henholdsvis den 27 Juli 1901, den 19 August 1895, den 9 Maj 1899 og den 5 September 1901 og ikke fundet forhen straffede

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. I September 1915 stiftedes Foreningen for konsekvente Antimilitarister, i hvis Bestyrelse bl. a. Mogensen og Georg Jensen fik Sæde, førstnævnte som Formand. I Februar 1918 blev Foreningen omdannet, saaledes at der oprettedes en Sammenslutning, kaldet »Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister«, til hvis Bestyrelse valgtes Mogensen, der blev Formand, samt Thøgersen, Gisemann, Johannes Nielsen og Georg Jensen. Under Organisationen sorterede en Københavns Afdeling, af hvis Bestyrelse bl. a. Gisemann og Georg Jensen har været Medlemmer.

Det er Organisationens Formaal at faa Militærvæsnet afskaffet, hvilket ifølge dens Program søges opnaaet bl. a. ved »at organisere den værnepligtige Ungdoms personlige konsekvente Nægtelse af Militærtjeneste«.

Ifølge Organisationens Love skal ethvert aktivt Medlem:

- a. forpligte sig til at nægte al Militærtjeneste,
- b. forpligte sig til at nægte at efterkomme Loven om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde,
- c. forpligte sig til ikke at udføre direkte Arbejde for Militærvæsnet.

Efter det Oplyste skulde Personer, der søgte Optagelse i Organisationen, udfylde et dem forelagt trykt Spørgeskema, i hvilket der bl. a. var opstillet det Spørgsmaal, om vedkommende var »fast besluttet paa under alle Forhold at gennemføre Militærnægtelsen«, hvilket Spørgsmaal skulde besvares bekræftende, hvorhos den Paagældende, saafremt han var tildelt en militær Afdeling, skulde underskrive en Erklæring af følgende Indhold:

»Til Krigsministeriet!

Undertegnede meddeler herved Krigsministeriet, at jeg har forladt min militære Afdeling og har besluttet, at jeg for Fremtiden ikke vil bære Uniform eller deltage i nogen militær Øvelse.

Aarsagen til denne Beslutning er bl. a. følgende:

»Jeg finder det ganske under min Menneskeværdighed at lade mig iklæde Uniform og optræde som Statens kommanderede Morder.

Jeg finder det i Modstrid med mine Interesser at tilhøre en Institution, der aabenlyst bekæmper min Klasses, Arbejderklassens, tunge Kamp for bedre Livsvilkaar.

Jeg anerkender kun en Værnepligt — Værnepligten mod Arbejderklassens Undertrykkelse og Forkuelse.

Jeg nægter at adlyde Loven om tvungen Værnepligt under enhver Form og stempler denne som en forbryderisk Lov, der har til Formaal at holde Underklassen i Ave og værne om den regerende Magt — Kapitalismen.

Jeg erklærer mig som revolutionær Socialist og vil som saadan aldrig ikklæde mig den militære Trøje eller optræde som Kapitalismens Vaabendrager.«

For Personer, der ikke var fremstillede paa Session, forelagdes der dog til Underskrift en til Indenrigsministeriet stilet Erklæring, i hvilken den Paagældende ved at fremsende sit Lægdsrullebevis erklærede, at han ikke agtede at møde paa Session, og som iøvrigt var af lignende Indhold som Erklæringen til Krigsministeriet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at forskellige saavel tjenstgørende som midlertidig hjemsendte Værnepligtige efter Organisationens Stiftelse har gjort sig skyldig i Rømning, idet de har underskrevet Erklæringer som den ommeldte, til Krigsministeriet stiledede, hvilke Erklæringer derefter af Organisationen ved Mogensen som dennes Formand tilstilledes det nævnte Ministerium.

Mogensen, Gisemann, Georg Jensen og Johannes Nielsen har alle erkendt, at de har fungeret som Medlemmer af Organisationens Bestyrelse og saaledes har Ansvaret for dennes Virksomhed, og de vil herefter for deres Medvirken ved de stedfundne Rømninger være at anse som skyldige i Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 77 samt Straffeloven for Krigsmagten § 81, jfr. § 82.

For Thøgersens Vedkommende — — —.

II. Den 10 November 1918 afholdtes der paa Grønttorvet et offentligt Møde for at protestere mod, at tre nærmere angivne Personer sad fængslede.

Under det derefter den 13 November afholdte Møde paa Grønttorvet talte bl. a. Gisemann, Thøgersen, Fritzner, Sperling og Marie Nielsen.

Arrestantinden Marie Nielsen indfandt sig først paa Grønttorvet Klokken ca. 5 om Eftermiddagen, efter at hun havde hørt, at der fandt Optøjer Sted. Da der var en Mængde Mennesker til Stede, begyndte hun at tale fra Nødtørftshusets Trappe, ifølge den af hende afgivne Forklaring i den Hensigt at formaa Folk til at gaa til Forsamlingshuset, hvor der var Møde, og da Politiet rykkede frem for at rydde Pladsen, raabte hun til Mængden, at den skulde blive staaende.

Inspektionsbetjentene Pedersen og Lund har som Vidne under Ed forklaret, at Grønttorvet, da dette passerede, gentagne Gange var ryddet af Politiet, og at Politiet, der efter de stedfundne Uordener ikke tillod, at der optraadte flere Talere, blev modtaget med Stenkast, da det nu kom til Stede, hvorpaa Opløbet splittedes ved Hjælp af Stavene.

Inspektionsbetjent Lund har særlig forklaret, at han gik op til Arrestantinden, der stod paa Trappen, og opfordrede hende til at høre op,

samt at han, da hun ikke godvillig vilde gaa ned, men med begge Hænder tog fat i Gelænderet, med Magt maatte rive hende løs og føre hende ned.

Inspektionsbetjent Pedersen har bekræftet, at Arrestantinden, da Lund søgte at faa hende ned, hagede sig fast i Gelænderet.

Politibetjentene Carlsen og Ertløv, der har bekræftet Rigtigheden af Inspektionsbetjentenes Forklaringer, har derhos som Vidne forklaret, at Politistyrken kom hen til Nødtørftshuset uden at være set af Arrestantinden, at der flere Gange af Politiet blev raabt til hende, at hun skulde gaa ned, hvilket hun ikke hørte eller ikke vilde høre, samt at hun derefter blev hentet ned. Disse Vidner har derhos forklaret, at hun efter at være kommet ned gav sig i Samtale med forskellige af Betjentene og sagde, »at det var forkert af Politiet at gribe ind, samt at hun nok skulde faa Folk til at gaa hjem.«

Carlsen og Ertløv har forklaret, at den forsamlede Mængde udtrykkelig var blevet opfordret til at skilles, og at det først var derefter, da Mængden blev staaende, og der blev kastet med Sten, at Politiet trak Stavene.

Arrestantinden vil ifølge den af hende afgivne Forklaring ikke have hørt, at Politiet opfordrede Mængden til at skilles, ligesom hun ikke vil have bemærket, at der blev kastet med Sten mod Politiet. Hun vil heller ikke have hørt, at hun blev opfordret til at gaa ned fra Trappen.

Om Grunden til, at hun opfordrede Mængden til at blive staaende, har hun forklaret, at hun mente, at Politiet vilde undlade at skride ind, naar Forsamlingen holdt sig rolig, og hun har nægtet, at det var hendes Hensigt at formaa Mængden til at gøre Modstand eller øve Vold mod Politiet.

Grønttorvsmødet den 13 November foranledigede Gadetumulter saavel paa Grønttorvet som andetsteds i Byen, og den følgende Dag fortsattes Optøjerne — dog i langt ringere Omfang — efter et paa Grønttorvet afholdt Møde, der iørløb i Ro.

Efter Politiets Oplysninger var 106 Politifunktionærer Genstand for voldelig Overlast under Optøjerne den 13 og 14 November. En stor Del af dem blev saarede, men ingen af dem kan efter det Oplyste antages at ville have varigt Mên af det Passerede, dog at Politibetjent Branderslev, der den 13 November styrtede af Hesten paa Grønttorvet — efter det Oplyste fordi hans Hest blev slaet eller stukket over Bagbenene med en tyk Stok — ikke længere vil kunne ride som Følge af en ham derved bibragt Knælæsion.

Endvidere blev under Optøjerne en Del Sporvogne molesterede, ligesom Skilte, Ruder og Udhængsskabe blev ituslaet i forskellige Gader.

7 forskellige Steder i Byen var der lagt store Jærnbolte i Sporvejssporene, som det maa antages for at faa Sporvognene til at løbe af Sporene. Jærnboltene, der var lagt i Sporene Natten mellem den 13 og 14 November, var efter det Oplyste anbragt paa de for Trafikken vanskeligste Steder, men kun i et Tilfælde løb en Sporvogn af Sporet, uden at der dog skete nogen Skade.

Den 13 November blev der kastet en Sten ind gennem Ruden i en Hospitalsvogn, uden at dog Nogen derved kom til Skade.

Ved de Tiltalte Perssons, Bjerres, Svend Andersens, Hans Pedersens og Frantas Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de den 13 November, mens de under Tumulterne opholdt sig paa Gaderne, i voldelig Hensigt har kastet Sten imod uniformerede Politifunktionærer, uden at det dog i noget Tilfælde er bevist, at Stenkastene ramte, hvorfor de alene vil være at anse for Forsøg.

Hvad Marie Nielsen angaar, findes det betænkeligt mod hendes Benægtelse at statuere, at det ved hendes Optræden paa Grønttorvet har været hendes Hensigt at formaa Mængden til at øve Vold mod Politiet, ligesom der Intet er oplyst om, at hun paa de under Sagen omhandlede Møder har gjort sig skyldig i Fornærmelse mod Politiet.

III. Arrestantinden Marie Nielsen er ansat som Lærerinde ved Frederiksberg kommunale Skolevæsen, men erholdt Permission fra denne Stilling fra den 1 Oktober 1918 for at kunne virke som Redaktør af Dagbladet »Klassekampen«, der er Organ for »Socialistisk Arbejderparti«.

I dette Blads Nummer fra den 12 Oktober 1918 indeholdes en Artikel, overskrevet »Grundloven og Frihedskæmperne«, i hvilken Politiet angribes stærkt for dets Optræden ved en bestemt Lejlighed. I Artiklen betegnes Politibetjentene som hensynsløse, raa Voldsmænd, hvorhos det i Artiklen hedder: »Naar Klassesamfundet da sender os sine Blodhunde paa Halsen, har vi da ikke efter Grundlovens Paragrafer Ret til at udbyrde:

»Skal det gaa videre paa den Maade, da maa vi skride til at væbne os mod Politibanditterne.«

Arrestantinden, der har forklaret, at hun er Forfatter til Artiklen, har nægtet, at det var hendes Hensigt at ophidse til Vold mod Politiet.

I det den 29 Oktober 1918 udkomne Nummer af Bladet findes en Artikel, overskrevet »Ulvene hyle«, i hvilken det skildres, hvorledes Borgerskabet og Kapitalisterne frygter og søger at værne sig mod den i Rusland begyndte revolutionære Bevægelse, hvorhos Artiklen slutter saaledes:

»Men under denne Situation, der af Lenin betegnes som den farligste i Revolutionens Historie, er det alle Arbejderes uafviselige Pligt [— er det danske Arbejderes uafviselige Pligt —] trofast at skare sig om den Fane, som vore russiske Brødre har rejst til deres og vor Befrielse fra den kapitalistiske Undertrykkelse.

Tryk avler Modtryk, Raabet om Samling til Kamp mod Bolschevismen fra Borgerskabets Side, maa som Genlyd fra Arbejderverdenen hundredefold svare tilbage:

Leve den internationale Proletarrevolution!

Til Kamp for Proletarens Fædreland, den socialistiske Verdensrepublik.«

Arrestantinden har forklaret, at hun har skrevet Artiklen paa Grund af gentagne Presseangreb paa de nuværende Forhold i Rusland, idet »Socialistisk Arbejderparti« har samme Program som Bolschevikerne i

Rusland og derfor staar den russiske Revolution nær. Hun har nærmere anført, at Bolschevikerne er nødt til at hævde deres Regimente overfor Borgerskabet med Magt, at det er hendes Haab og Forvisning, at vi faar en lignende Revolution, samt at hun er paa det Rene med, at den Revolution, hun ønsker, vil medføre Modstand og Voldsanvendelse.

I Bladets Nummer for den 2 November 1918 findes en Artikel, overskrevet »Proletariatets Skæbnetime«, i hvilken Artikel det bl. a. anføres:

»Blandingsministeriet i Østrig-Ungarn og Tyskland vil kun blive Gennemgangsledet — en Kerenskiperiode — til det Proletariatets Diktatur, som det nu er en bydende Nødvendighed for Proletariatet at etablere.

Kun gennem det fuldkomne Herredømme i Staten vil det blive muligt at holde Bourgeoisiet i en saadan Afmagtstilstand, at det ikke ved modrevolutionære Forsøg atter tilriver sig Magten og paany tvinger Arbejderne i Trælleaaget. Gennem Arbejderklassens Diktatur gennemtvinges Ændringen af Grundlaget for Samfundet fra privat-kapitalistisk til kommunistisk, og paa dette er det muligt at bygge det Menneskesamfund, hvorefter vi længes.

Men endnu er vi midt i Brandstormen.

Igen lyder Kaldelsen og Raabet til os Alle om at møde frem til Kamp i Rækkerne og Kampmaalet bliver som for Finnerne »Sejr eller Død!«

Vi kan knuses og man kan drukne vore Haab i vort strømmende Blod, og vor Slægt kan tvinges i Slaveriet paany, men Sejren vinker os som aldrig før.

Nu eller først om 100 Aar er Valget, vi staar overfor og hvad har vi egentlig at miste.

En Tilværelse, der i ingen Henseende kan betegnes som menneskelig.

Vi har som for 100 Aar siden kun vore Lænker at tabe, men alt at vinde.

Vi vil for os, for vor Slægt, for den ganske Menneskehed, vinde Jorden med alle dens Herligheder.

For Frihed, for Fred, for Brød, bliver Kampen.

For dette skønne Maal sætter vi gerne Livet som Indsats.

Ogsaa herhjemme i dette lille Land, hvor hidtil kun Dønningen fra Verdens Orkaner er naaet hid, ogsaa her maa Arbejderne med spændt Opmærksomhed følge Udviklingen, at de paa Skæbnens Dag kan være rede til at træde under Fanerne til den sidste afgørende Kamp. Da lyder Raabet ogsaa fra vore Læber:

»Sejr eller Død!«

Arrestantinden har erkendt, at hun, der er Forfatter til Artiklen, med denne vilde mane til Revolution.

I samme Nummer af Bladet indeholdes en Artikel: »Lenins Brev til Eksekutivkomitéen«, der slutter saaledes:

»Verdenshistorien har i de sidste Dage umaadeligt fremskyndet sit Løb henimod den almindelige Arbejder-Revolution — — — Ogsaa vi

maa fremskynde vore Forarbejder. Lad os altsaa ti Fold fordoble vore Anstrengelser. Lad det blive Løsenet for det store November-Revolutionens-Jubilæum. Lad det blive et Pant paa den tilstundende Sejr for den altomfattende proletariske Revolution!»

Arrestantinden har forklaret, at hun har oversat Artiklen i sin Hæ-
hed fra Tysk, idet hun fra »Spartacus-Gruppen« har modtaget en Del af Lenins Skrifter.

Hun vil ved Oversættelsen kun have tilsigtet at gøre Bladets Læ-
sere bekendt med Lenins Brev, der ifølge hendes Forklaring virker i
samme Aand som »Klassekampen« og ikke behøver Kommentarer.

I Bladets Nummer for den 10 November 1918 findes en Artikel
»Revolutionen i Danmark«. I denne Artikel anføres bl. a. Følgende:

»Med Slesvig under den røde Fane er Revolutionen naaet saa nær
til Danmarks Grænser, som det overhovedet er muligt. Et Skridt
endnu og »Gudinden« træder over Grænsen, og vi har Revolutionen i
Landet.

For Arbejderne kommer den med Befrielse, — — —

I Fredags Aftes er paa Byens Kaserner udspytet Løbesedler, der
dels opfordrer til at give Møde ved det store Protestmøde i Dag, Søn-
dag Klokken 2 paa Grønttorvet, dels indeholder Opfordringer til Sol-
daterne om ikke at skyde paa Klassefæller, i Fald Revolutionen bryder
løs.

Et af dem lyder:

»Soldater og Arbejdersønner!

Revolutionen gaar nu sin Sejersgang Verden over.

Hav Opmærksomheden henvendt paa kommende Tider. Bliver I
udkommanderet, da skyd ikke paa eders Kampfæller.»

Med disse Opraab gaar den første Revolutionsbølge ind i Hæren og
det vil sikkert ikke blive den sidste.

Revolutionen kommer ikke fra Grænsen og ikke fra Bolschevikerne.

Revolutionen er midt i det danske Samfund fremtvunget af de For-
hold, som Borgerskabet forbryderisk selv har fremelsket og beskyttet
med Vaabenmagt.

Mens Munch mener at beskytte Grænsen for Invasion af oprørske
Idéer Syd fra, har Justitsministeren søgt at værne den københavnske
Overklasse ved at forbyde Salg af Vaaben, selv fra Marskandiserfor-
retninger.

Men saa lidt som Munch er i Stand til ved sine Rekylsoldater at
standse den revolutionære Bølge fra Syd, saa lidt vil Zahle være i
Stand til ved Forbud at forhindre en mægtig Folkebevægelses Udbrud.

Man raser mod vort Parti fra Borgerskabets Side under den ner-
vøse Frygt for de kommende Tider og det er vel af Frygt for, at vi
kunde finde paa at bevæbne os, at man udsteder Forbud mod Salg af
Vaaben.

Forbudet er unyttigt og meningsløst; intet Parti vilde være saa
barnagtigt at tænke paa en væbnet Opstand med de Vaaben, man kunde
købe i en Marskandiserbutik.

Bevægelsen, vi venter, vil blive en Storm, der vil feje al Modstand til Side, maaske endog uden at eet Skud løsnes.

At den vil komme, det ved vi, og at Borgerskabet med alle deres fortvivlede Præventivmidler ikke kan standse den, det ved vi ogsaa.

Flammende rød lyser Horisonten i Revolutionens Brandskær.

Et Øjeblik kun og — Flammerne har grebet os ogsaa.

Men af denne Brand ved vi skal en ny Jord opstaa, paa hvilken Retfærdighed bor, et Samfund, i hvilket Udbyttere og Udbyttede er forsvundne og i hvilket der kun lever Mennesker.«

Arrestantinden har med Hensyn til denne Artikel, der er affattet af hende selv, forklaret, at hun ved Artiklen bl. a. har villet udtrykke, at alle Arbejderne til sin Tid vil være enige om Revolutionen, og at enhver Modstand da vil være forgæves. Naar hun har benyttet Udtrykene »Storm«, »Flammer«, »Brand« og lignende, vil hun kun have benyttet Ordene i overført Betydning, men hun mener dog, at en virkelig voldsom Revolution ikke kan gaa af, uden at der sker Skade paa Liv og Ejendom.

Med Hensyn til den i Artiklen citerede Løbeseddel har Arrestantinden forklaret, at hun billiger Løbesedlernes Udsendelse, idet hun er paa det Rene med, at det nuværende Kapitalistsamfund vil benytte Soldaterne til at nedslaa Revolutionen, naar den kommer, hvorfor hun mener, at det er af Betydning, at Soldaterne vindes for den nye Bevægelse og ikke lystre Kommando, naar de opfordres til at skyde paa deres Klassefæller. Hun har erkendt, at hun vel indser, at Artiklen [kun] kan forstaaes som en Form for Opfordring til ikke at efterkomme deres Lydighedspligt.

I samme Nummer af Bladet staar endvidere en Artikel, overskrevet »Justitsministeriet og Klassekampen«, i hvilket det meddeles, at der er indledet Sag mod Bladet i Anledning af den ovenfor omhandlede i Bladet for den 12 Oktober indeholdte Artikel »Grundloven og Frihedskæmperne«, hvorhos en Del af den paagældende Artikel atter gengives, bl. a. en Passus, i hvilken Politiet betegnes som »hensynsløse, raa Voldsmænd«, samt det ovenfor citerede Stykke af Artiklen.

Arrestantinden, der ogsaa har affattet denne Artikel, har forklaret, at det er hendes Mening, at Befolkningen maa have Lov til at reagere med Magt, naar Politiet opfører sig som sket ved en nærmere angiven Lejlighed, uden at det for hende har nogen Betydning, »om det saa kaldes Vold mod Politiet«.

I det den 15 November 1918 udkomne Nummer af Bladet indeholdes en Artikel, overskrevet »Hvor ligger Ansvar?« »Socialdemokratiet over Bøddeltjeneste for Kapitalistsamfundet«.

I Artiklen anføres det med Henblik paa det i Anledning af Mødet paa Grønttorvet den 13 s. M. Passerede:

»Vildere og vildere rasede Betjentene, kommanderet løs af Inspektionsbetjentene, tilsidst maatte man sige sig selv, overfor disse Betjente er ethvert Nødværge tilladeligt, thi det var ikke Mennesker, men vilde Dyr, man her slap løs paa Arbejderne.«

Artiklen slutter derhos med følgende Passus:

»Trods alt Skraal fra Borgerskabets Side, om at vi nu har lidt et knusende Nederlag og er lammet for Fremtiden, udraaber vi trøstigt:

Leve den socialistiske Republik!

Leve Revolutionen!«

Ogsaa denne Artikel har Arrestantinden selv affattet.

I samme Nummer findes en Artikel »Politiblobadet i Forgaars«. I Artiklen beskyldes Politiet for at have udvist Brutalitet, og det hedder i Artiklen bl. a.:

»Gennem denne Onsdag afslørede Overklassens betalte Lakajer sig som brutale og raa Bøller, ikke blot uden proletarisk Sindelag, men absolut uden menneskelige Følelser — — — men efter Onsdagens Forløb er vi sikre paa, at Politiet med Vilje har fremkaldt Slaget.

Som bekendt begyndte Politiets Raaheder med — — —

Flere Politioverfald i Aftes!«

Arrestantinden har forklaret, at en af Bladets Medarbejdere har skrevet Artiklen, som hun mener at have læst, inden den indrykkedes i Bladet, uden at hun dog erindrer noget bestemt om det.

Justitsministeriet har for samtlige de omhandlede Artiklers Vedkommende i Skrivelser af 28 Oktober, 9 November og 3 December begæret Tiltale rejst mod den for de paagældende Artikler ansvarlige Person.

Arrestantinden findes paa de Numre af Bladet, i hvilket de ommeldte Artikler, der alle er uunderskrevet eller underskrevet ved Mærke, indeholdes, anført som ansvarhavende, og hun vil herefter i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug være at anse som den for Artiklernes Indhold ansvarlige.

Medens den i Bladets Nummer for den 2 November indeholdte Artikel »Lenins Brev til Eksekutivkomitéen« ikke findes strafbar, da Artiklen allerede efter sin Overskrift maa antages ikke at vedrøre danske Forhold, ligesom den i Nummeret for den 15 November indeholdte Artikel »Politiblobadet i Forgaars« efter Omstændighederne ikke findes efter sit Indhold at kunne paadrage Arrestantinden Ansvar under nærværende Sag, vil hun ikke kunne undgaa kriminelt Ansvar for Indholdet af samtlige de øvrige Artikler, hvorved bemærkes, at det, for saa vidt Artiklerne indeholder Opfordringer til at begaa Forbrydelser, ikke er oplyst, at nogen derved er bevæget til at beslutte Forbrydelsen.

I samme Blads Nummer for den 16 November 1918 findes endelig en Artikel, overskrevet »Et Opraab fra Gisemann og Thøgersen til Soldaterne.«

Artiklen, der ikke er underskrevet, har følgende Indhold:

»Arbejdere og Soldater!

Brutalt har Politiet hugget ned paa strejkende Arbejdere.

Brutalt har man afvist vore retfærdige Krav.

Magthaverne sætter Magten i Rettens Sted.

De, der taler Proletariatets Sag, spærrer man i Maaneder inde i Fængslerne.

Vi kræver Ret og lønnes med Vold.

I, Arbejdere i Soldatertrøjen, lad jer ikke bruge mod os.
Husk, vor Sag er ogsaa jer Sag.

P. Gisemann.

Th. Thøgersen.«

Ovenstaaende Opraab blev i Gaar ved en Mængde Agitatorer spredt om til Arbejderne, til Soldaterne paa Kaserne. I Borgerbladene meddeles, at baade Thøgersen og Gisemann er flygtet. Opraabet er en Protest mod disse Løgne, desuden blev der os meddelt, at baade Thøgersen og Gisemann i de sidste Dage har drevet en meget kraftig Agitation blandt Soldaterne paa Kaserne.

Med godt Resultat.«

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at en af Bladets Medarbejdere paa Gaden havde modtaget et Eksemplar af Opraabet, hvilket han derefter foreviste for Arrestantinden og med hendes Samtykke indrykkede i Bladet, hvorhos han skrev de i Artiklen indeholdte Kommentarer til Opraabet.

Ved Justitsministeriets ovennævnte Skrivelse af 3 December 1918 er der begæret rejst Tiltale mod den, der bærer Ansvar for den ommeldte Artikel.

Arrestantinden findes paa det paagældende Nummer af Bladet anført som ansvarhavende, og Ansvar for Artiklen, der ikke er underskrevet, vil herefter i Medfør af Presseloven paahvile hende, idet det ikke kan komme i Betragtning herimod, at det er oplyst, at Thøgersen og Gisemann har ønsket, at Opraabet maatte blive optaget i »Klassekampen«, hvorved bemærkes, at et haandskrevet Eksemplar af Opraabet, Thøgersen havde sendt Bladet, end ikke ses at være kommet dette i Hænde.

Arrestantinden, der har erkendt, at hun er paa det Rene med, at hun har Ansvar for Indholdet af den paagældende Artikel, har forklaret, at hun er klar over, at Opraabet, som hun lod indrykke i Bladet, fordi hun vilde støtte Thøgersens og Gisemanns Agitation, indeholder en Opfordring til Soldaterne, for saa vidt de er Arbejdere, om ikke at lade sig bruge mod Arbejderklassen, samt at hun vel indser, at dette er en Opfordring til Soldaterne om ikke at lystre Kommando.

Et trykt Eksemplar af det paagældende Opraab er kommet til Stede under Sagen, og det har vist sig, at Opraabet er enslydende med den i »Klassekampen« indeholdte Gengivelse, dog at Opraabet er overskrevet »Arbejdere — Soldater«.

— — — — —
Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne, Arrestantinden og de Tiltalte være at anse, Thøgersen og Gisemann efter Straffelovens § 77 samt efter Straffeloven for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 84, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, 1ste Punktum, efter Straffelovens § 100, jfr § 52, 1ste Punktum, samt § 101 og efter Straffeloven for Krigsmagten § 112, 3die Stykke, jfr almindelig borgerlig Straffelovs § 52, 3die Punktum, Mogensen, Jensen og Johannes Nielsen efter Straffelovens § 77 samt efter Straffeloven for Krigsmagten § 84, Fritzer efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr § 46, Sperling efter Straffelovens § 100, jfr dels § 52, 1ste Punktum, dels § 46, og efter § 101, Marie Nielsen efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr § 46, efter dens

Paa en den 13 December 1913 i Andelsmejeriet afholdt ekstraordinær Generalforsamling vedtoges det at udvide og tildels ombygge Mejeri-bygningen, og efter at der i Løbet af Aaret 1914 hertil samt til Anskaffelse af nyt Inventar var anvendt 18 348 Kr 75 Øre, vedtoges det paa en den 30 September 1914 afholdt ekstraordinær Generalforsamling med 160 Stemmer mod 147 at dække dette Beløb af det for Aaret 1913—14 beregnede Overskud, der udgjorde 21 714 Kr 21 Øre, saaledes at der til Fordeling mellem Andelshaverne kun fremkom et Beløb af 3365 Kr 46 Øre, hvoraf der i Forhold til det af Appellanten i Aarets Løb leverede Kvantum Mælk blev tilbudt ham 146 Kr 89 Øre. Idet Appellanten, der i Henhold til rettidig Opsigelse den 1 Oktober 1914 ophørte at levere Mælk til Mejeriet, har henvist til, at alene Driftsudgifter, Renter og Afdrag ifølge § 10 i de for Mejeriet gældende Love kan fradrages i det aarlige Overskud, forinden dette fordeles mellem Andelshaverne, og at de fornævnte Omkostninger ved Mejeriets Ombygning m. v, ikke kunne henregnes til Driftsudgifter, har han under nærværende Sag i første Instans ved Hassing-Refs Herreders ordinære Ret søgt de Appelindstævnte til Betaling af 947 Kr 76 Øre, der udgør den ham tilkommende Andel i et Aarsoverskud af 21 714 Kr 21 Øre, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato den 2 Januar 1915, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen blev de Appelindstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Appellantens Tiltale mod Betaling af 146 Kr 89 Øre uden Renter, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Idet nu det til den oftommeldte Ombygning og Anskaffelse af Inventar medgaaede Beløb af 18 348 Kr 75 Øre, særlig under Hensyn til, at Mejeriet med Inventar forinden Ombygningen ved en under Sagen fremlagt Skønsforretning er vurderet til 16 007 Kr, ikke findes at kunne henregnes til Driftsudgifter, men maa betragtes som en ganske ekstraordinær Udgift, samt da saadanne tidligere i hvert Fald delvist er blevet dækkede ved Laan, der efterhaanden afdroges, maa der gives Appellanten Medhold i, at han, der efter Lovens Bestemmelser ikke kan anses at have haft nogen egentlig Andelsret i Mejeriet, og som allerede inden Begyndelsen af det Regnskabsaar, om hvilket der her er Spørgsmaal, havde udmeldt sig af Mejeriet, har været berettiget til at gaa ud fra, at han ved Regnskabsaarets Udløb uden Hensyn til de fornævnte Omkostninger vilde faa udbetalt den ham af Aarets Overskud tilkommende Andel, der maa anses at udgøre en Del af det ham tilkommende Vederlag for den af ham i Aarets Løb leverede Mælk. Men herefter samt idet det derhos maa blive uden Betydning, at Generalforsamlingen — der ifølge Lovens § 12 har den højeste Myndighed i alle Selskabets Anliggender — har vedtaget at anvende den ommeldte Del af Overskudet til Dækning af Byggeudgifterne, vil de Appelindstævnte være at tilpligte at betale Appellanten det indsøgte Beløb 947 Kr 76 Øre, mod hvis Størrelse ingen speciel Indsigelse er fremsat, tilligemed Renter deraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 288. Frk. **Maren Dorteia Christine Hansen** og **Hanne Jensine Sørensen**, f. **Hansen** (Bülow efter Ordre)

mod

Skifteforvalteren i Vinding Herred, der behandler Boet efter Proprietær **Rasmus Madsen** og Enkefru **Marie Christoffersen**, f. **Hansen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af Proprietær Madsen foretagen Overdragelse af en fast Ejendom.

Vinding Herreds ordinære Rets Dom af 23 Februar 1918: Indstævnte, Enkefru Marie Christoffersen af Aarslevgaard, bør for Tiltale af Citanten, Vinding Herreds Skifteret, der behandler Boet efter fhv. Proprietær Rasmus Madsen, Aarslevgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citantens beskikkede Sagfører, N. Nielsen af Nyborg, et Salær af 125 Kr, der udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Sagfører N. Nielsen af Nyborg og Overretssagfører Jon Krabbe her af Staden hos det Offentlige i Salær henholdsvis 125 Kr og 100 Kr og Sidstnævnte endvidere for hafte Udlæg 19 Kr 95 Øre.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet det bemærkes, at der efter det Foreliggende end ikke kan gaas ud fra, at Appellantinderne gennem den ved Skødet af 3 Oktober 1913 truffene Ordning er blevet væsenlig ringere stillet, end de vilde være blevet, hvis Rasmus Madsen inden Skødeudstedelsen havde skiftet med dem, vil Dommen være at stadfæste. Herved bemærkes, at Dommen, der efter sin Ordlyd ved Siden af at stadfæste Underrettsdommen i det Hele tilkender Sagfører Nielsen et Salær, desuagtet maa forstaas saaledes, at han ikke har Krav paa yderligere Salær end det ham ved den stadfæstede Underrettsdom tillagte.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinderne, Frk. Maren Dorthea Christine Hansen og Fru Hanne Jensine Sørensen, født Hansen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bülow 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Proprietær Rasmus Madsen af Aarslevgaard, der hensad i uskiftet Bo efter sin den 15 April 1893 afdøde Hustru, Kirstine, f. Knudsen, med dennes 3 Børn af tidligere Ægteskab med Gaardejer Jens Magnus Hansen af Aarslev: Hanne, f. 1858, Maren, f. 1865, og Marie, f. 1867, i Henhold til skriftligt Samtykke af 17 September 1893 fra de nævnte 3 Stedbørn, overdrog ved Skøde af 3 Oktober 1913, tinglæst 25 s. M., den ham tilhørende Ejendom Aarslevgaard i Aarslev Sogn med Besætning, Avl, Afgrøde, Inventar, Ud- og Indbø af enhver Art til sin fornævnte Steddatter, Marie: Appellindstævnte Nr 2, Enke Marie Christoffersen, f. Hansen, af Aarslevgaard — i det Følgende betegnet som Appellindstævnte — paa Vilkaar, at Appellindstævnte overtog Forrentningen af en i Ejendommen indestaaende Prioritet paa 40 000 Kr, at Appellindstævnte til sin fornævnte Søster, Hanne, Appellantinden Hanne Jensine Sørensen, f. Hansen, udstedte en Prioritetsobligation paa 6000 Kr, samt udbetalte 6000 Kr til Anvendelse til Indkøb af en Livrente til hendes fornævnte Søster, Maren, Appellantinden Maren Dorthea Christine Hansen, at Appellindstævnte svarede Sælgeren, saalænge han levede, 2000 Kr aarlig at betale med $\frac{1}{12}$ maanedlig og saaledes, at paagældende Præstation, naar der ikke i en Maaned efter Forfaldstid af Sælgerne var fremsat Krav om dens Erlæggelse, skulde anses eftergivet, samt at Appellindstævnte ydede Sælgeren forsvarligt Ophold og fuldt Underhold paa Gaarden.

Disse Vilkaar opfyldte Appellindstævnte, og den 2 Maj 1916 afgik Rasmus Madsen ved Døden uden at efterlade noget til Skiftebehandling.

Kort efter indgav Appellanterne til Vinding Herreds Skifteret Begæring om, at Rasmus Madsens Bo maatte blive taget under Behandling, idet de anførte, at Afdøde i sine senere Aar havde været helt i Hænderne paa Appellindstævnte, og at han var 86—87 Aar gammel, da Appellindstævnte bevægede ham til at overdrage sig Aarslevgaard, hvilken Disposition, da Gaarden paa Overdragelsestiden var anslaaet til en Værdi af 120 000 Kr, var en Gave til Appellindstævnte paa 60—70 000 Kr's Værdi — medens Appellanterne hver kun fik 6000 Kr — og direkte i Strid med Forudsætningen for det af dem givne Samtykke til, at Stedfaderen maatte forblive hensiddende i uskiftet Bo med dem, idet Forudsætningen herfor var, at det hele Bo efter deres Stedfader skulde tilfalde hans 3 Stedbørn til lige Deling, hvad der efter Appellanternes

videre Anbringende kun var rimeligt, da Boets Formue, særlig Aarslevgaard, var indbragt i Boet efter deres Moder. Endvidere gjorde Appellanterne gældende, at Afdøde foruden Gaarden ejede en ikke ubetydelig Formue i Kontanter og Værdipapirer, som Afdøde dels samtidig med Ejendomsoverdragelsen, dels senere har skænket Appelindstævnte og dennes Børn.

Under denne i Henhold til Beslutning paa en Skiftesamling i Rasmus Madsens Bo anlagte, fra Vinding Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod nu i første Instans nævnte Herreds Skifteret som behandlende bemeldte Bo, at fornævnte Skøde af 3 Oktober 1913 fra Rasmus Madsen til Appelindstævnte paa Aarslevgaard med Tilbehør kendes ugyldigt, og at Appelindstævnte tilpligtes at tilbagelevere til Boet i uforringet Stand den fornævnte Gaard med alt iøvrigt overdragne og at udfærdige de i den Anledning fornødne Dokumenter.

Skifteretten, hvam der var meddelt fri Proces, paastod derhos Appelindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Boet beskikkede Sagfører:

Appelindstævnte paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos hun nedlagde forskellige subsidiære Paastande.

Ved Underrettens den 23 Februar 1918 afsagte Dom blev Appelindstævntes principale Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der tillagdes Sagfører N. Nielsen 125 Kr i Salær hos det Offentlige.

Denne Dom har Appellanterne her for Retten, hvor der er meddelt dem fri Proces, paastaaet forandret i Overensstemmelse med deres Paastand i første Instans, hvorhos de, under Nedlæggelse af en subsidiær Paastand, har paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Jon Krabbe, der er beskikket som Sagfører for Appellanterne her for Retten.

Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ligesom nu det ovennævnte Rasmus Madsen i 1893 af hans Steddøtre meddelte Samtykke blot lyder paa, at han maa forblive hensidende i uskiftet Bo, saaledes kan det ikke heller imod Appelindstævntes Benægtelse anses godtgjort af Appellanterne, at det har været en Rasmus Madsen kendelig Forudsætning for dette Samtykkes Meddelelse, at det hele Bo efter hans Død skulde tilfalde de 3 Steddøtre alene til lige Deling.

I saa Henseende kan det ikke være tilstrækkeligt, at der af Appellanterne, som foran anført, henvises til, at Rasmus Madsens Formue, og da navnlig Aarslevgaard, hidrørte fra deres Moder.

Og den Omstændighed, at Rasmus Madsen i et forefundet, den 26 Februar 1878 af ham oprettet, Testamente har udtalt, at hans 3 Steddøtre ved hans Død skulde arve Alt, hvad han maatte efterlade sig, kan ikke, som af Appellanterne forment, afgive noget Bevis for, at Rasmus Madsen som af dem assereret, i 1893 har forsikret dem om,

at de 3 Steddøtre skulde arve hele Formuen til lige Deling, saa meget mindre som nysnævnte Disposition ifølge Testamentet kun gælder, saafremt Testator ikke maatte taget anden Bestemmelse.

Appellanterne hævder imidlertid endvidere, at den i Skødet indeholdte Disposition som alene gaaende ud paa at sikre Appelindstævnte den absolut væsenlige Del af Formuen, idet der kun er tillagt dem et i Forhold til deres berettigede Krav ganske ubetydeligt Vederlag, som alene værende udgaaet fra Appelindstævnte, der ganske beherskede den 86—87 Aar gamle Mand, og som ikke i nogen Henseende forfølgende Stedfaderens, men kun Appelindstævntes Interesser ikke kan have Retsgyldighed overfor dem.

Appelindstævnte benægter heroverfor, at Dispositionen skyldes hendes Paavirkning, og hævder, at Stedfaderen — hvad der støttes ved Sagens Oplysninger — selv i sin høje Alder var en handlekraftig Mand, og at han ved Dispositionen havde til Formaal at sikre, at Gaarden, idet hendes 2 Søstre ikke havde Sans for Økonomi, ved dens Overdragelse til hende forblev i hans Hustrus Slægt. Og Appelindstævnte hævder endvidere, at Aarslevgaard, naar Ejendomsskyldværdien lægges til Grund, i 1913 kun var 79 500 Kr værd, hvortil kom ca. 12 000 Kr for Løsøret, hvorefter Appellanterne, hvis der i 1913 var blevet afholdt Skifte, ikke, naar Stedfaderens Bos- og Arvelod var fradraget, vilde have faaet mere i Arv, end der tilfaldt dem efter Skødets Bestemmelser.

Selv om det nu maatte antages, at Overdragelsen af Aarslevgaard til Appelindstævnte paa de anførte Vilkaar har været en for hende meget favorabel Disposition, der ikke ses i det Hele at forfølge Overdragerens Interesser, kan der dog ikke derfor frakendes den paagældende Disposition, der er truffet af Rasmus Madsen som hensiddende i uskiftet Bo, og som efter det Foreliggende maa betragtes som hidrørende fra ham selv, Retsgyldighed overfor Appellanterne. Herefter vil Appelindstævnte være at frifinde for Appellanternes Tiltale, og Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve.

Der tillægges Sagfører N. Nielsen af Nyborg og Overretssagfører Jon Krabbe, hvis Sagførelse har været forsvarlig, hos det Offentlige i Salær, Førstnævnte 125 Kr og Sidstnævnte 100 Kr samt endvidere for Udlæg 19 Kr 95 Øre.

Tirsdag den 16 December.

Nr. 342. Overretssagfører Holten-Bechtolsheim

mod

Hans Jensen (Def. Henriques),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af en ved Tyveri Ejeren frakommen Hest.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 29 Januar 1919: Tiltalte Handelsmand Hans Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Arffmann og Sagfører Knudsen med 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1919: Tiltalte Hans Jensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Nathansen og Schmidt, betaler Tiltalte 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærkes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jensen til Overretssagfører Holten Bechtolsheim og Højesteretssagfører Henriques 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne Sag, der er indanket hertil fra Horns Herreds Ekstraret efter Begæring saavel af det Offentlige som af Tiltalte Hans Jensen, tiltales denne for uhjemlet Besiddelse af en ved Tyveri Ejeren frakommen Hest.

Tiltalte er født den 14 Februar 1886 og tidligere ved Bjerge-Aasum Herredets Ekstrarets Dom af 23 December 1908 betingelsesvis anset efter Straffelovens §§ 251 og 253, sammenholdt med § 62 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 22 August 1918 anmeldte Gaardejer Svend Larsen af Viksø, at en ham tilhørende sort Hoppe den foregaaende Nat var bortkommet fra hans Mark, hvor Hoppen havde staaet tøjret sammen med hans andre Heste, og under den herved foranledigede Politiundersøgelse blev det oplyst, at Tiltalte i Slutningen af August Maaned 1918 havde til en herværende Vognmand solgt en sort Hoppe, der efter en Række Omsætninger sluttelig var købt for 3500 Kr af Gaardejer Christian Christensen i Gunnerød, som under Sagen har udleveret Hoppen til

Gaardejer Svend Larsen, efter at denne havde genkendt den som identisk med den i hans Anmeldelse til Politiet nævnte Hest.

Om sin Adkomst til Hoppen har Tiltalte forklaret, at han havde købt den den 24 August 1918 af en ham ubekendt Mand, hvem han den foregaaende Dag havde truffet ved Gammel Strand, hvor den Ubekendte holdt med en Vogn, forspændt Hoppen, som han tilbød Tiltalte, der imidlertid den Dag afslog at købe den. Efter Tiltaltes videre Forklaring traf han den næste Dag ved Gammel Strand atter den Ubekendte med sit Køretøj, og efter den Ubekendtes Forslag kørte han med ham, og da de kom paa Howitzvej, købte han for kontant 1500 Kr Hoppen, der blev fraspændt Vognen, og som han derefter trak hjem til sin Stald. Den 16 September s. A. mødte han i Pilestræde den Ubekendte, som nu fortalte, at han hed Frederiksen, og at han boede paa Howitzvej Nr 24, og siden har Tiltalte ikke set ham.

Det har ikke været muligt at opspore den af Tiltalte opgivne Sælger, og nogle Handelsmænd, med hvem Tiltalte den 23 August 1918 var sammen ved Gammel Strand, og som efter Tiltaltes Forklaring overværede, at Frederiksen tilbød ham Hoppen, har som Vidner forklaret, at de ikke ved denne Lejlighed har set den af Tiltalte opgivne Mand, hvorimod Tiltalte efter Vidnernes Forklaring den Dag selv tilbød at sælge dem en sort Hoppe, som de dog ikke saae. Rigtigheden af dette sidste er bestridt af Tiltalte, der nægter at have haft nogen sort Hoppe til Salgs den Dag.

Gaardejer Svend Larsen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Hoppen og har behørig godtgjort sin Ejendomsret til samme, der efter hans Angivelse havde en Værdi af mindst 2500 Kr, da han anmeldte, at den var bortkommet.

Efter det saaledes Foreliggende findes der at være tilvejebragt et efter Danske Lov 6—17—10 og 11 jfr Frd. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af Hoppen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

For det af Tiltalte udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 238, men Straffen, der ved nævnte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes i Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Forsaavidt angaar Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 489.

Højesteretssagfører Aagesen.

m o d

Frithjof Hellsten (Def. Liebe);

der tiltales for Overtrædelse af § 8 i Lov om værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde af 13 December 1917.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 11 April 1919: Tiltalte Frithjof Hellsten bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 August 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Frithjof Hellsten bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Aagesen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politiret indankede Sag er Frithjof Hellsten efter Justitsministeriets Begæring sat under Tiltale for Overtrædelse af § 8 i Lov af 13 December 1917 om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde.

Tiltalte er født den 24 August 1896 og har tidligere været anset ved Overrettens Dom af 22 Oktober 1917 for Overtrædelse af § 13, 2det Stykke, i Værnepligtslov af 8 Juni 1912 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, tilbagesendte Tiltalte under 19 December 1917 — efter i November Maaned 1917 at være udskrevet til Militærtjenesten — til Krigsministeriet en ham under 19 December s. A. tilstillet Indkaldelsesordre til Møde snarest muligt og gav samtidig bemeldte Ministerium skriftlig Meddelelse om, at han ikke agtede at give Møde efter nogen som helst Indkaldelse, at han nægtede at adlyde Loven om tvungen Værnepligt, og at han som revolutionær Socialist aldrig vilde iklæde sig den »militære Trøje«. Efter at Inderigsministeriet var sat i Kundskab om det saaledes Passerede, be-

gærede dette Ministerium i en Skrivelse til vedkommende Udskrivningskreds Tiltalte behandlet ved Session og gav derhos Paalæg om, at der, selv om Tiltalte undlod at give Møde, af Sessionen skulde gøres Indstilling om, hvorvidt han burde overføres til civilt Arbejde. Tiltalte blev derpaa ved særlig skriftlig Meddelelse indvarslet til at møde for en i Januar Maaned 1918 afholdt Session, og da han udeblev, vedtog Sessionen paa Grundlag af de foreliggende skriftlige Oplysninger at indstille ham til Overførelse til civilt Arbejde i Henhold til den ovenanførte Lov af 13 December 1917. Herefter fandt saadan Overførelse Sted, og Tiltalte indkaldtes til den 30 Oktober 1918 at give Møde til civilt Statsarbejde ved Viborg Skovdistrikt.

Tiltalte har erkendt at have modtaget bemeldte Indkaldelse og desuagtet at være udeblevet fra dette Arbejde, hvorhos han har forklaret, at han ejheller i Fremtiden agter at give Møde, da han er Militærnægter og ikke vil arbejde i civilt Statsarbejde som Skruebrækker.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter oftnævnte Lovs § 8, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Arts Fængsel i 2 Maaneder. Med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Onsdag den 17 December.

Nr. 535.

Rigsadvokaten
mod

Axel Charles Johan Jensen (Forsvarer: Aagesen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk samt Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 September 1919: Arrestanten Axel Charles Johan Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne H. H. Schmidt og Bache, 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 274 maa udgaa,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Charles Johan Jensen til Højesteretssagfører Aagesen 80 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Axel Charles Johan Jensen, der tiltales for Bedrageri og Falsk samt Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21 Marts 1918, er født den 14 December 1882 og tidligere anset bl. a.: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 Februar 1911 efter Straffelovens § 251 og § 268, jfr § 275, disse §§ tildels jfr med § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest: ved nærværende Rets Dom af 27 Juli 1915 efter Straffelovens § 251, jfr tildels § 46, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 20 Marts f. A. henvendte Arrestanten sig til Tapetserer Bregendahls Hustru, overfor hvem han svigagtigt foregav, at hendes Mand var ham 1 Kr 50 Øre skyldig for Vinduespuddning. Fru Bregendahl udbetalte ham 2 Kr, som han skulde søge at faa vekslet for derefter at betale 50 Øre tilbage.

Arrestanten tilvendte sig de modtagne 2 Kr, idet han undlod at tilbagebetale nogen Del af det modtagne Beløb.

Den 24 Juni f. A. indfandt Arrestanten sig paa Murersvend A. Ellings Bopæl, hvor han ved overfor Ellings Husholderske, Anna Jørgensen, født Jensen, svigagtigt at foregive, at han skulde opkræve 4 Kr som Betaling for Ernæringsmærker, han angav, at Elling havde købt, formaaede hende til at udbetale ham det ommeldte Beløb, som han derefter tilegnede sig.

Den 27 August f. A. henvendte Arrestanten sig ved Fru Ida Frederiksens Lejlighed, hvor han overfor Fru Frederiksens Tjenestepige, Elvira Eriksen, svigagtigt foregav, at han for Vinduespuddning havde 2 Kr tilgode hos hendes Madmoder. Da Tjenestepigen foranlediget heraf udbetalte Arrestanten en 5-Kroneseddel med Anmodning om at faa Sedlen vekslet og bringe 3 Kr tilbage, tilegnede Arrestanten sig de saaledes modtagne 5 Kr.

Den 8 Oktober f. A. henvendte Arrestanten sig paa Portør Peter Axel Andersens Bopæl, hvor han til Andersens 14 Aar gamle Datter, Margrethe, afleverede nogle Ernæringsmærker, idet han svigagtigt foregav, at Andersen havde købt dem for 4 Kr, som Arrestanten skulde have udbetalt hos Datteren. Margrethe udbetalte derefter Arrestanten de forlangte 4 Kr, hvilket Beløb Arrestanten tilegnede sig.

Da Arrestanten den 28 s. M. paa en Trappegang traf en Dreng, der var Bud for Frederiksberg Lejebibliotek, formaaede han under et urigtigt Angivende Drengen til at udlevere ham 2 til den i Ejendommen boende Klaverstemmer Emil Matthison-Hansen stillede Regninger af Paalydende henholdsvis 5 Kr og 1 Kr 50 Øre. Arrestanten henvendte sig derefter til Matthison-Hansen, for hvem han præsenterede Regningerne, idet han i svigagtig Hensigt gav det Udseende af, at han for Biblioteket skulde opkræve Beløbet. Matthison-Hansen udbetalte derefter Arrestanten den ene Regnings Paalydende, 5 Kr, hvilket Beløb Arrestanten tilegnede sig.

Den 19 November f. A. henvendte Arrestanten sig til Enkefru Louise

Marie Larsen, født Holm, hvem han i svigagtig Hensigt afkrævede 10 Kr, idet han urigtigt foregav, at hendes Svigersøn skyldte dette Beløb. Da Fru Larsen derefter udbetalte Arrestanten de 10 Kr, tilegnede han sig Pengene.

Samme Dag afkrævede Arrestanten i svigagtig Hensigt Malersvend Sørensens Hustru, Marie, født Nielsen, 10 Kr, idet han urigtigt foregav, at hendes Mand skyldte ham Beløbet for leverede Varer. Arrestanten erholdt dog Intet udbetalt, idet Fru Nielsen fattede Mistanke til Arrestanten og nægtede at betale ham Beløbet.

Den 25 s. M. afkrævede Arrestanten Grosserer Theodor Lyhnes Hustru, Ida, født Hallberg, 20 Kr, idet han svigagtigt foregav, at Grosserer Lyhne var blevet ham Beløbet skyldig ved Køb af en Dokumentmappe. Arrestanten erholdt derefter Beløbet udbetalt, idet han falskeligt underskrev en af Fru Lyhne udfærdiget Kvittering for dets Modtagelse med det opdigtede Navn Carlsen. De modtagne 20 Kr forbrugte Arrestanten til egen Fordel.

Den 26 s. M. har Arrestanten svigagtig fravendt Blikkenslager Christensens Hustru, Johanne Kristine, født Nielsen, 3 Sæt Ernæringskort, idet han overfor hende foregav, at hendes Mand havde givet ham Lov til at faa sine Taloner til Ernæringskort ombyttet med Ernæringskort. Arrestanten afleverede til Gengæld nogle Taloner, om hvilke han har forklaret, at han i et Herberg har modtaget dem af en ubekendt Mandsperson.

Arrestanten tilegnede sig de modtagne Ernæringskort, som han dels har solgt, dels anvendt til eget Forbrug.

Den 27 s. M. har Arrestanten formaaet Vognstyrer Jens Peter Rasmussens Hustru til at udlevere ham Talonerne til samtlige Ernæringsmærker for 9 Personer, idet han svigagtigt foregav, at han var sendt af Vognstyrer Rasmussen for paa Talonerne at hente Ernæringsmærker, der efter det Oplyste uddeltes samme Dag.

Arrestanten indfandt sig derefter ved den Skole, hvor Uddelingen af Ernæringsmærker fandt Sted, men da der ved hans Ankomst var lukket paa Uddelingsstedet, fik han ikke Talonerne ombyttet med Mærker.

Af Talonerne fik han den 28 s. M. hos Portner Johansens Hustru Ida, født Carlsson, de 2 Sæt ombyttet med 2 Sæt Ernæringskort, medens han den 29 s. M. hos Fru Louise Olsen, født Larsen, fik de tre Sæt ombyttet med 3 Sæt Ernæringskort, idet han saavel overfor Fru Johansen som overfor Fru Olsen urigtigt foregav, at han selv var forhindret i at hente de hans Husstand tilkommende Ernæringsmærker, og at deres respektive Mænd derfor havde givet ham Tilladelse til at henvende sig til dem for med deres Bistand at faa udleveret Ernæringsmærker.

Under tilsvarende urigtigt Foregivende formaaede Arrestanten den 27 s. M. Brolægger Petersens Hustru, Marie, født Nielsen, til at udlevere ham 4 Sæt Ernæringsmærker, idet han til hende udleverede 4 Sæt Taloner, der, saavidt Arrestanten erindrer, var en Del af de som ovenfor anført fra Vognstyrer Rasmussens Hustru modtagne.

De saaledes fra Fruerne Johansen, Olsen og Rasmussen modtagne

Ernæringsmærker har Arrestanten dels afhændet, dels anvendt til sit eget Forbrug.

Den 10 Januar d. A., den 14 s. M. samt den 1 April d. A. henvendte Arrestanten sig ved Skibsbygger Edvard Carstensens, Fru Hilda Nielsen, født Andersens, Murer Fugmanns, Arbejdsmand Alfred Larsens og Formand Gerhard Nielsens Lejligheder, hvor han formaaede de Personer, han antraf, til at udlevere Smørmærker og Sukkermærker, idet han svingagtigt foregav, at han skulde have Mærkerne udleveret efter Aftale med de respektive Husfædre.

De saaledes modtagne Mærker tilegnede Arrestanten sig, idet han for en Del af Mærkernes Vedkommende afhændede dem til egen Fordel.

Den 28 Marts d. A. henvendte Arrestanten sig i svingagtig Hensigt til Vognmandskusk Hansens Hustru, Kirstine, født Jensen, hvem han formaaede til at udlevere ham 3 Sæt Ernæringskort, idet han, der opgav urigtigt Navn, Stilling og Bopæl, foregav, at han kendte hendes Mand, og fortalte, at hans Hustru og Børn var syge. Arrestanten lovede hende, at hun skulde faa udleveret Taloner til 3 Sæt Ernæringskort, naar hendes 7aarige Søn vilde følge med ham hjem til hans foregivne Bopæl, men efter at Barnet var fulgt med Arrestanten til den angivne Adresse, gik Arrestanten sin Vej uden at afleverø Taloner som lovet. Ernæringskortene har Arrestanten afhændet til egen Fordel.

Den 1 April d. A. indfandt Arrestanten sig paa Fru Dagmar Corneliusen, født Olsens Bopæl og foregav her svingagtigt for Fru Corneliusen, at han var Kollega til en i samme Ejendom boende Sporvognsfunktionær P. Hansen, samt at han for denne skulde købe 10 kg Sukker til en nærmere angivet Pris, hvorfor han for Hansen skulde have udleveret de fornødne Sukkermærker. Fru Corneliusen udleverede derefter 20 Sukkermærker til Arrestanten, der opgav urigtigt Navn og Adresse, hvorhos hun til delvis Betaling af Købesummen for Sukkeret udbetalte Arrestanten 3 Kr, efter at han paa hendes Forespørgsel, om han skulde have Penge, havde erklæret, at han gjerne vilde have Penge til Indkøbet.

Arrestanten tilegnede sig de modtagne Penge og Mærker, hvilke sidste han solgte til egen Fordel.

Den 10 Maj d. A. udfærdigede Arrestanten en til Formanden for Haveforeningen »Tjørnely«, Christian Nielsen Kirkebæk, stilet Regning af Paalydende 19 Kr, som han kvitterede ved falskelig at underskrive den »Gartner Bötcker«, hvorved han sigtede til Handelsrejsende Frederik Bötcher, som han troede var Gartner.

Arrestanten præsenterede Regningen for Haveforeningens Kasserer, Arbejdsmand Anders Vilhelm Bruun, der udbetalte Arrestanten Regningens Paalydende, hvorefter Arrestanten tilegnede sig det saaledes modtagne Beløb.

Efter at Arrestanten paa Gaden havde fundet en fra J. Chr. Petersens Papirhandel hidrørende Nota, paa hvilken Firmaets Navn var paatrykt, ændrede han den 15 Maj d. A. Notaen, der lød paa Kr 0,40 uden nærmere Angivelse og var kvitteret med Ordet »Betalt«, under hvilket var skrevet Bogstavet B, den paagældende i Forretningen ansatte Ekspedients Mærke — idet han daterede den den 15 Maj, stiledede

den til »Kasserer Søgaard«, tilføjede en Post: »1000 Stk. Regninger 10,40« samt yderligere en Post »1500 Medlemskort«, udfor hvilken han ændrede Notaens Paalydende 0,40 til 30,40, idet han skrev et 3 Tal foran det paa Notaen anførte Tal; han skrev derhos paa Notaen 40,40 som Totalsum for dens Paalydende, hvorhos han falskelig under Ordet »Betalte«, der som anført fandtes paa Notaen, skrev det opdigtede Navn Vejlbj. Endelig skrev han paa Foden af Kvitteringen:

»Formand J. Holms
bedes udbetalt«.

Arrestanten indfandt sig derefter paa Kasserer for Haveselskabet »Enghavedal« Martinus Søgaards Bopæl, hvor han præsenterede den forfalskede Nota for Søgaards Hustru, Jenny, født Ringins, overfor hvem han foregav, at han kom fra Haveselskabets Formand, Tilskærer Jens Holms, for at faa det paa Notaen anførte Beløb udbetalt. Fru Søgaard udbetalte derpaa Arrestanten 40 Kr 40 Øre, hvilket Beløb Arrestanten har forbrugt til egen Fordel.

Den 2 Juni udfærdigede Arrestanten en Kvittering, lydende paa 20 Kr, for et Par Støvler og underskrev falskelig Kvitteringen med Navnet Rasmussen, hvorved han sigtede til Vognstyret Niels Chr. Rasmussen. Arrestanten henvendte sig derefter til Sporvognskonduktør Petersens Hustru, Petrea, født Petersen, overfor hvem han urigtigt foregav, at han skulde hilse fra »sin Svoger, Sporvognskonduktør Rasmussen, Struergade 24,« og sige, at Skomageren var der med Støvlerne til hendes Mand og vilde gaa igen med Støvlerne, hvis der ikke blev betalt 20 Kr. Petersens Hustru udbetalte derefter Arrestanten 20 Kr, idet hun erholdt udleveret den falske Kvittering, paa hvilken Arrestanten under Navnet Rasmussen tilføjede Vognstyret Rasmussens Adresse, Struergade 24. Det saaledes modtagne Beløb har Arrestanten derefter forbrugt til egen Fordel.

Den 5 s. M. udfærdigede Arrestanten en til Trafikmester Niels Jensen Mark stilet Regning, lydende paa 30 Kr for leverede Sange og Feste. Regningen kvitterede han falskelig ved under Ordet »Betalte« at skrive »Bogtrykker Olesberg, Vestergade 3«, hvorved han ikke sigtede til nogen bestemt Person.

Arrestanten skrev derhos et til Konduktør L. Saabye stilet Brev af følgende Indhold:

»Gør mig en Tjeneste at lægge dette Beløb ud for mig jeg har ingen Penge hjemme førend i Morgen Efm. giv mit Bud dette Beløb med det skal betales Kl. 5½ præcis.

Ærbødigst«

Arrestanten, der yderligere forsynede Brevet med forskellige Paa-tegninger, underskrev dette med Navnet »N. Jensen Mark«, hvorved han sigtede til fornævnte Trafikmester Jensen Mark.

Arrestanten henvendte sig derefter til Sporvognskonduktør Saabyes Hustru, Valborg, født Knudsen, til hvem han afleverede Brevet, idet han bad hende betale den falske Regning. Da Fru Saabye sagde, at hun ikke havde mere end 20 Kr, erklærede Arrestanten sig tilfreds

med dette Beløb, som han derefter erholdt udbetalt af Fru Saabye, til hvem han afleverede den falske Kvittering, hvorhos han paa Bagsiden af det falske Brev kvitterede for Modtagelsen af de 20 Kr, idet han falskelig underskrev Kvitteringspaategningen med det opdigtede Navn »Ryberg«. Det modtagne Beløb har Arrestanten forbrugt til egen Fordel.

Den 6 s. M. henvendte Arrestanten sig i svigagtig Hensigt til Spørgskonduktør Jensens Hustru, Kirstine, født Hansen, hvem han formaaede til at udbetale ham 25 Kr ved urigtig at foregive, at han var sendt af hendes Mand for at faa udbetalt Beløbet for et Parti Brædder. Det modtagne Beløb forbrugte Arrestanten til egen Fordel.

Den 10 s. M. udfærdigede Arrestanten en til Raadhusbetjent Hansen stilet Regning fra »Overbetjent Ole Jørgensen, Raadhuset«, lydende paa 30 Kr for 2 Malerier og en Bænk, hvorhos han falskelig kvitterede Regningen med Navnet Jørgensen, hvorved han ikke sigtede til nogen bestemt Person. Arrestanten præsenterede den falske Regning for Raadhusbetjent Frederik Hansens Rengøringskone, Petrea Berg, født Moltzen, overfor hvem han urigtigt foregav, at han var sendt af Hansen for at anmode hende om for Hansen at betale Regningens Paalydende. Petrea Berg udbetalte derefter Arrestanten de 30 Kr, som Arrestanten har forbrugt til egen Fordel.

Den 12 s. M. formaaede Arrestanten i svigagtig Hensigt Enke Anna Kristine Petersen, født Jensen, til at udbetale ham 15 Kr ved urigtigt at foregive, at han af Havebetjent Ole Olsen var sendt til hende for at anmode hende om at udbetale Beløbet paa Olsens Vegne. For Beløbets Modtagelse udstedte Arrestanten en Kvittering, som han falskelig underskrev med det opdigtede Navn Johansen.

Den 14 s. M. har Arrestanten i svigagtig Hensigt formaaet Enkefru Laura Madsen, født Børresen, til at udbetale ham 20 Kr, idet han overfor hende urigtigt foregav, at han for en nærmere angivet Skræderforretning skulde have Beløbet udbetalt for et til hendes Søn leveret Par Benklæder. Det saaledes modtagne Beløb har Arrestanten forbrugt til egen Fordel.

Den 17 s. M. henvendte Arrestanten sig paa Postbud Frederik Svendsens Bopæl, hvor han i svigagtig Hensigt formaaede Svendsens Datter til at udbetale 40 Kr, idet han urigtigt foregav, at han skulde have Beløbet udbetalt som Betaling for en af Svendsen købt Lampe. Pengene har Arrestanten brugt til egen Fordel.

Arrestanten, der paa Gaden havde fundet et afrevet Stykke af en Nota, paa hvilken alene fandtes en med Stempel paatrykt Kvitteringspaategning fra Magasin du Nord, udfyldte den 20 s. M. Notaen, saaledes at den kom til at lyde paa 30 Kr for leveret Kjøletøj og Foer. Under Magasin du Nord's Kvitteringspaategning skrev Arrestanten derhos falskelig som Underskrift Navnet Wasman Olsen, hvorved han ikke vilde have sigtet til nogen bestemt Person.

Arrestanten udfærdigede derhos en til Banemand K. V. Hansen stilet Regning paa 30 Kr for de af ham paa Notaen opførte Varer og kvitterede falskelig Regningen med det opdigtede Navn Olsen.

Arrestanten afleverede derefter Regningen og Notaen til Lokomotivfører Hans Julius Hansen, af hvem han i svigagtig Hensigt begæ-

rede udbetalt 30 Kr, idet han urigtigt foregav, at han havde afleveret de paa Regningen og Notaen anførte Varer til en Naboerske til Hansens Svigerfader, Jens Andresen, hvem han ikke havde truffet hjemme, samt at han af Lokomotivfører Hansens Svigerinde var anmodet om at hente Beløbet hos ham, hvis Svigerfaderen ikke var hjemme.

Lokomotivfører Hansen fattede imidlertid Mistanke til Arrestanten og lod denne anholde.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, tildels jfr § 46, §§ 268 og 270, §§ 274, 1ste Punktum, og 275, jfr § 268, samt i Medfør af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 141 af 21 Marts 1918 efter Lov af 7 August 1914, jfr Lov af 16 November 1914, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Torsdag den 18 December.

Nr. 533.

Rigsadvokaten
mod

Valdemar Kaj Hansen (Forsvarer: I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri og Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 September 1919: Arrestanten Valdemar Kaj Hansen og Arrestantinden Mathilda Johansson Stark, Hansens forladte Hustru, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Overretssagfører Winther og de for Arrestanten og Arrestantinden beskikkede Defensorer, henholdsvis Overretssagfører Gulmann og Overretssagfører Thomsen, 50 Kr til hver, dog at Arrestantinden ikke udreder udover $\frac{1}{6}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltalte Valdemar Kaj Hansen, der har givet Møde for Højesteret, har her erkendt, at han har begaaet saavel samtlige de Tyverier som det Hæleri, for hvilke han er blevet dømt ved den indankede Dom. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for hans Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Valdemar Kaj Hansen bør hensættes til Tugt-
husarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens
Omkostninger bør Kriminal- og Politiretten
Dom, saavidt paa ankeret, ved Magt at stande. I
Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte
til Højesteretssagfører I. Kondrup 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Valdemar Kaj Hansen og Arrestantinden Mathilda Jo-
hansson Stark, Hansens forladte Hustru, tiltales, Arrestanten for Ty-
veri og Pengeafpresning, Arrestantinden for Hæleri.

Arrestanten er født den 28 December 1892 og tidligere anset: ved
Lysgaard med flere Herreders Ekstrarets Dom af 13 August 1910 efter
Straffelovens §§ 228 og 229, jfr §§ 46 og 37, med Fængsel paa sæd-
vanlig Fangekost i 100 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom
af 2 Februar 1912 efter Straffelovens § 228, jfr tildels § 46, og § 229,
med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 23
August 1913 efter Straffelovens § 230 I og II, §§ 270, 275, 251, 253, tildels
jfr § 46 samt tildels under Hensyn til Straffelovens § 64, med Forbed-
ringshusarbejde i 3 Aar, og ved nærværende Rets Dom af 4 Maj 1915
efter Straffelovens § 231 I og II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

En Sag, hvorunder Arrestanten var sat under Tiltale for Tyveri,
blev hævet ved Rettens Dom af 11 Juni 1918, efter at Aktionsordren var
taget tilbage.

Arrestantindens opgivne Alder af 53 Aar er skønnet stemmende
med hendes Udseende; hun var i Tiden fra 2 August 1917 til 15 s. M.
som sigtet for Hæleri arresteret ved et af Rettens Kamre; Sagen slut-
tedes uden Aktion, efter at Arrestantinden havde vedtaget at erlægge
en Bøde af 100 Kr.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at
han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har i Forening med den under en tidligere Sag herfor-
domfældte Julius Carl Andersen Hvam i Tiden fra Midten af September
1918 til den 24 s. M. forøvet 4 grove Tyverier fra aflaaede Pulterkamre
i Ejendommene

Øresundsgade 3,
Gunløggade 41,
Esromgade 16 og
Kochsvej 9,

hvor de stjal Beklædningsgenstande, Gardiner, Skøjter, Æbler, en Taske,
en Vaskeballie m. m., hvilke Koster, der beroede frit fremme og i uafaa-
sede Gemmer, er vurderet til ialt 690 Kr.

Arrestanten og hans Medskyldige, der begik Tyverierne i Tiden
fra Klokken ca. 2 om Natten til Klokken ca. 6 Formiddag — i Ejendomme

men Gunløgsgade 41 dog ved 9-Tiden om Aftenen — skaffede sig Adgang til Gerningsstederne, i de tre førstnævnte Tilfælde ved at aabne de aflaaede Pulterkammerdøre med falsk Nøgle, idet sidstnævnte Tilfælde ved at opdirke en Indgangsdør til den paagældende Ejendom og derefter frabryde to for Pulterkammerets Dør anbragte Hængelaase.

Arrestanten har den 28 s. M. begaaet groft Tyveri fra et med Hængelaas aflaaet Loftsrums i Ejendommen Nordre Frihavnsgade 88; han skaffede sig, efter hvad der maa antages, Adgang ved med falsk Nøgle at oplukke Laasen og stjal en Kuffert og i hvert Fald to Gardiner, der beroede frit fremme og ialt er vurderet til 15 Kr.

Arrestanten har tilstaaet at have udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til en under Sagen til 150 Kr vurderet Damefrakke, som Arrestanten den 8 Oktober 1918 modtog til Opbevaring for fornævnte Hvam, og som denne i Forening med en ikke paagrebet Person samme Dag havde frastjaaet Fru Ida Jacobsen, hvad Arrestanten vidste. Ved Overleveringen af Damefrakken fortalte Hvam og hans Ledsager Arrestanten, at de den følgende Dag vilde begaa nyt Tyveri samme Sted, og det blev mellem dem alle 3 aftalt, at de efter Tyveriet skulde mødes, og at Arrestanten skulde have Andel i Udbyttet. Den næste Dag begik Hvam og den anden Person derefter nyt Tyveri fra Fru Ida Jacobsen, idet de fra et Loftsrums i Ejendommen Amaliegade 25 stjal en Del til ialt 625 Kr vurderede Sølv- og Pletgenstande, der beroede i en til sømmet Kasse, som de opbrød. Arrestanten mødte i Overensstemmelse med Aftalen samme Dag de to Andre, der medbragte Tyvekosterne, i en Beværtning, hvorfra de tog til Arrestantens Logis og delte Kosterne. Domfældte Hvam har hævdet, at hans fornævnte Medskyldige, der tidligere havde begaaet Tyveri fra samme Sted, aabnede Døren ved at udtage den til Hængelaasen benyttede Krampe, der kun var løst indstukket i Karmen, og saavel han som Arrestanten har forklaret, at Arrestanten fik Besked om, at Døren var uafaaet efter det først begaaede Tyveri, og Arrestantens Forhold vil være at tilregne ham som Meddelagtighed i simpelt Tyveri. For saa vidt Arrestanten har villet hævde, at han, der tidligere har været Angiver med Hensyn til Forbrydelser, kun har taget Del i Tyveriet som anført for at faa Lejlighed til at overgive de Medskyldige til Politiet, vil der allerede som Følge af Arrestantens Meddelagtighed i de foran beskrevne Tyverier ved Sagens Paadømmelse intet Hensyn kunne tages til denne Forklaring, hvis Urigtighed Arrestanten iøvrigt under Sagen ved en dog senere tilbagetaget Tilstaaelse har erkendt.

Arrestanten har tilstaaet at have den 9 December 1918 i Forening med en ikke under Sagen udfunden Person frastjaaet Frøken Marie Rubow en Del til 50 Kr vurderet Vasketøj, der i en Ejendom paa Thorvaldsensvej hang frit fremme paa et Tørreløft, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang.

Arrestanten har tilstaaet at have Natten mellem den 15 og 16 December 1918 i Forening med en anden ikke under Sagen tiltalt Person begaaet et grovt Tyveri fra Ejendommen Nørregade 49 i Odense. Det var den anden Person, der, medens Arrestanten holdt Vagt paa Gaden, overensstemmende med, hvad Arrestanten forudsatte, indbrudsvis

skaffede sig Adgang til et i nævnte Ejendom værende Butikslokale, idet han gennem en Vareelevatorskakt, hvortil han slog en Fylding i Stykker, krøb op i Butiken i Stueetagen, hvor han stjal en Del Chokolade og ca. 20 Kr i rede Penge. Det Stjaalne, der bortset fra de kontante Penge, er vurderet til i hvert Fald 25 Kr, beroede i uafaaaset Gemme. For saa vidt Bestjaalne under Sagen har nedlagt Paastand paa en Erstatning af ialt 220 Kr, egner denne Paastand sig ikke til at tages under Paakendelse i Forbindelse med den kriminelle Sag.

Arrestanten har tilstaaet den 1 April d. A. i Odense at have fra-stjaalet Karen Johanne Christensen, Knudsens Hustru, et Ur og nogle Smykker og Sølvgenstande samt en Portemonnai, indeholdende 29—30 Kr i rede Penge; Tingene, der bortset fra de rede Penge, er vurderet til ialt 110 Kr, beroede frit fremme eller i uafaaede Gemmer i Bestjaalnes Værelse, hvortil han, der i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig i paagældende Ejendom, vil have skaffet sig Adgang ved Hjælp af en i Døren til Bestjaalnes Værelse siddende Nøgle. Denne Forklaring findes, saaledes som Sagen foreligger, at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Forsaavidt Arrestanten har tilbagekaldt sin Tilstaaelse om de enkelte foran omhandlede Forhold eller sine Tilstaaelser i det Hele, kan der ikke tillægges denne Tilbagekaldelse, der ikke støttes af noget af det iøvrigt Oplyste, nogen Betydning.

Den 21 Marts d. A. har Arrestanten tilskrevet Arrestantinden, der indehavde en Jærnhandel, og som nedenfor nærmere omtalt havde afkøbt Arrestanten en Del af de stjaalne Koster, et Brev, hvori han anmoder hende om et Laan paa 500 Kr; han udtaler sin Forventning om, at hun ikke afslaar denne Anmodning, idet han ved sine Forklaringer i Retten har reddet hende fra Arrestation. I Brevet hedder det videre: »Viser De Dem nu tarvelig og uretfærdig og ikke efterkommer min Anmodning om dette Laan, da kan jeg lade Dem vide, at jeg sporenstregs lader mig anholde og vil da straks angive Dem som Hælerske og Medviderske i alle mine Forhold.« Et Par Dage efter at have tilsendt Arrestantinden Brevet, indfandt han sig i hendes Forretning og gentog mundtlig sin Trudsel, idet han dog nøjedes med at afkræve hende 10 Kr, som hun derefter betalte ham af Frygt for, at han skulde virkeliggøre denne. Arrestanten har hævdet, at han havde ca. 200 Kr til Gode hos Arrestantinden, men dette Anbringende benægtes af Arrestantinden og er ganske ubestyrket.

Tiltalen mod Arrestantinden for Hæleri har Hensyn til, at hun har afkøbt Arrestanten forskellige af de fra de fornævnte Tyverier hidrørende Effekter. Arrestantinden nægter sig skyldig.

Omstændighederne er følgende:

Under Hensyn til Arrestantindens løgnagtige Forklaringer, til hendes Forhold med Hensyn til de Koster, om hvilke hun i eller udenfor Retten bragte i Erfaring, at de var stjaalne, til Arrestantindens Forhold overfor Arrestantens Afpresning, naar endvidere henses til Forholdet mellem Tingenes Købesum og deres Værdi, findes hendes Forklaring om ved Købet af de fornævnte Ting at have været i god Tro at maatte forkastes, og Arrestantinden saaledes at maatte anses for Hæleri, hvori

det ikke vil bevirke nogen Forandring, at Arrestanten i Forbindelse med sin Tilbagekaldelse af sine egne Tilstaaelser tillige har tilbagekaldt sine Forklaringer om Arrestantindens Kendskab til, at Tingene hidrørte fra Tyveri.

Under den den 4 Maj 1915 paadømte Sag har Arrestanten været indlagt til Observation paa Kommnehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en Erklæring af 7 Marts s. A. udtalte, at Arrestanten, der karakteriseredes som et degenereret Individ med ret tarvelig intellektuel Begavelse, i Fængslet ved Nyborg og paa Sindssygehospitalet har gennemgaaet en Sindssygdom, som betegnes ved et hallucinatorisk og paranoid farvet Delirium, men dette havde tabt sig, da Arrestanten forlod Hospitalet. Det udtales derhos, at Helbredelsen ikke har været fuldstændig, der er efterladt en let Grad af aandelig Svækkelse, og Erklæringen konkluderer derhen, at Arrestanten er en degenereret, der har gennemgaaet en Sindssygdom, som har efterladt en let Defekt, men der er ikke Tale om noget Tilbagefald til Sygdommen.

Under den den 11 Juni 1918 hævdede Sag har Arrestanten paany været indlagt til Observation paa samme Afdeling, og dennes Overlæge har under 31 Maj 1918 udtalt bl. a., at Arrestanten er en typisk degenereret med stor Ustædighed og Uligevægt, moralske Mangler og fantastisk Aandsretning. Han har i udtalt Grad frembudt det hos degenererede ikke ualmindelige Forhold, at hun under Fængselsophold bliver sindssyg. Disse Psykoser har haft den sædvanlige Karakter for de psykogene Psykoser med Angst, Hallucinationer, Vrangforestillinger, Forurettelsesforestillinger og Forulempelsesforestillinger. Den lette Svækkelse af Evnerne, som mentes at være til Stede forrige Gang, er ialt ikke tiltaget, synes snarest mindre. Arrestanten var ikke ved Observationen sindssyg, og intet talte for, at han var det, da han begik sin under den paagældende Sag omhandlede Lovovertrædelse. Det var muligt, men ikke sikkert, at han vilde reagere paa lignende Maade som tidligere paa et fornyet Fængselsophold, især hvis dette blev langvarigt.

Fængselslægen, hvis Erklæring er indhentet under den nu rejste Sag, har udtalt, at Arrestanten er uforandret siden Erklæring af 7 Marts 1915.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten og Arrestantinden være at anse:

Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt og simpelt Tyveri og i Medfør af dens § 141, 1 Stk, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 245,

Arrestantinden efter Straffelovens § 238, jfr midlertidig Straffelovs § 13 efter Omstændighederne: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Januar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 85.

Torsdag den 18 December.

Nr. 543.

Rigsadvokaten

mod

Kaj Aage Emanuel Madsen (Forsvarer: V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 September 1919: Arrestanten Kaj Aage Emanuel Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Jessen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kaj Aage Emanuel Madsen til Højesteretssagfører V. Kondrup 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Kaj Aage Emanuel Madsen, der tiltales for Tyveri, er født den 26 August 1897 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 9 Januar 1917 efter Straffelovens § 228, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 26 Maj 1917 efter Straffelovens § 228, jfr § 64, og § 230 I, jfr Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og ved 1ste Artilleriregiments Krigsrets Dom af 15 Juni 1918 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 84, 166, jfr § 52 IV, og 196 samt borgerlig Straffelovs § 231 I, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 1 Maj d. A. anmeldte Mekaniker Anton Jensen, at der samme Dag fra hans Lejlighed var stjaalet et Jakkesæt, en Overfrakke samt en Hat. For Tyveriet sigtede han en ham ubekendt Mandsperson, som han den 22 April d. A. havde truffet paa Rejse fra Nyborg til Valby, hvorpaa de havde været sammen i Anmelderens Lejlighed, hvor den ubekendte, der navngav sig Madsen, ved sin Bortgang glemte en Pakke Tøj. Ifølge Anmeldelsen havde Madsen den 1 Maj d. A. telefoneret til Anmelderens Arbejdssted og spurgt, om han samme Dag kunde hente den glemte Pakke Tøj i Anmelderens Lejlighed, i hvilken Anledning Anmelderen havde henvist den Paagældende til at henvende sig til den i samme Ejendom som han boende Fru Thaarup, der havde Nøgle til hans Lejlighed. Da Anmelderen samme Dags Eftermiddag kom hjem, meddelte Fru Thaarup ham, at en Mandsperson ved Middagstid havde indfundet sig hos hende og paa Anmodning faaet udleveret Nøglen til Anmelderens Lejlighed, i hvilken han derpaa, mens hun stod udenfor paa Trappegangen, havde lukket sig ind. Ifølge Fru Thaarups Udsagn til Anmelderen havde Mandspersonen da i Lejligheden hentet Pakken samt de fra Anmelderen bortkomne Klædningsstykker, der beroede i et uafaaaset Klædeskab.

Den 7 s. M. anmeldte Anton Jensen yderligere, at der ved samme Lejlighed var stjaalet en Inspektør Akrøe tilhørende Stok, der havde hængt paa Knagerækken i Korridoren.

Efter at Mistanken var blevet henvendt paa Arrestanten, blev den bortkomne Stok fundet i Arrestantens Forældres Lejlighed, og ved Arrestantens Anholdelse den 24 Maj d. A. var han iført en Klædning, der af Anmelderen er genkendt som den ham ved Tyveriet frakomne.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i Tyveriet og forklaret, at han i god Tro havde købt den tilstedekomne Stok og Jakkesættet samt en Overfrakke af en ubekendt Mandsperson, han den 3 Maj traf paa Gaden. Derimod vil han ikke have været i Besiddelse af den stjaalne Hat. Arrestanten har derhos nægtet at være identisk med den af Anmelderen omforklarede Person.

Anmelderen har imidlertid som Vidne under Ed vedstaaet sin Anmeldelse og genkendt Arrestanten som den Person, med hvem han var sammen som i Anmeldelsen anført.

Det er derhos ved Arrestantens egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Arrestanten den 22 April d. A. efter at være blevet demitteret fra Nyborg Straffeanstalt rejste til København med samme Tog som det, Anmelderen i Følge Anmeldelsen benyttede.

Fru Anna Kathrine Henriette Thaarup, født Eriksen, har som Vidne forklaret, at et ungt Menneske den 1 Maj d. A. henvendte sig til hende i hendes Lejlighed og bad om at laane Nøglen til Anmelderens Lejlighed, idet han foregav, at han skulde hente noget Tøj til Anmelderen; efter at hun havde udleveret Nøglerne til den Paagældende, der derpaa

gik ind i Anmelderens Lejlighed, saae hun, at han kom ud af Lejligheden medførende bl. a. Anmelderens Klædning, hans Overfrakke og hans Hat.

Fru Thaarup har vel ikke med Bestemthed kunnet genkende Arrestanten som den paagældende Person, men forklaret, at hun nok tror, at han er identisk med Arrestanten.

Den ved Tyveriet bortkomne Overfrakke er ikke kommet til Stede under Sagen.

Anmelderen har genkendt den tilstedekomne Stok som den ved Tyveriet stjaalne, og Inspektør Jens Uhrschou Alrøe har under Ed genkendt den omhandlede Stok som ham tilhørende.

Efter alt det saaledes Foreliggende, hvortil kommer, at Arrestantens Forældre, Murermester Rudolf Madsen og Hustru, Petrine, født Larsen, har forklaret, at Arrestanten allerede den 1 Maj d. A. kom hjem med den omhandlede Stok samt et Jakkensæt og en Overfrakke, om hvilke Koster han fortalte, at han havde købt dem af en god Ven, findes det uden Betænkelighed at forkaste Arrestantens i sig selv usandsynlige Forklaring om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af Kosterne, og, idet Anmelderens Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, anse det for bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Tyveri af de ifølge Anmeldelsen stjaalne Koster, der er vurderet til ialt 258 Kr.

Den 16 Maj d. A. anmeldte stud. med. Henry Fricke, at der den foregaaende Dag mellem Kl. 11 Formiddag og 1½ Eftermiddag var frastjaalet ham en nærmere betegnet Cykel, der henstod i Regensens Port mod Krystalgade.

Cyklen er kommet til Stede under Sagen, idet den er blevet udleveret af Cykelhandler Christian Frühstück, der har forklaret, at han den 15 Maj havde købt Cyklen af en Person, der ved Forevisning af et Stykke Papir, antagelig hidrørende fra en Soldaterbog, legitimerede sig som »Kaj Aage Emanuel Madsen«, med hvilket Navn han kvitterede Købesummen, 50 Kr.

Frühstück har derhos forklaret, at han mener at kunne genkende Arrestanten som Sælgeren af Cyklen, uden at han dog er saa sikker i sin Sag, at han tør aflægge Ed paa, at Arrestanten er identisk med den Paagældende.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i Tyveriet og benægtet, at det er ham, der har solgt Cyklen og kvitteret for Købesummen.

Imidlertid har Frühstücks Hustru, Ellen Ingeborg, født Svendsen, samt Politibetjent 828, Skaarup, der begge var til Stede, da Frühstück købte Cyklen, edelig forklaret, at de genkender Arrestanten som en Person, der under de af Frühstück omforklarede Omstændigheder solgte en Cykel til Frühstück.

Politiassistent André Grove Hauerbach har derhos i en under Sagen afgivet Erklæring af 14 Juli d. A. som Skriftepert udtalt, at han efter foretagen Sammenligning mellem Arrestantens Haandskrift og den ommeldte, til Frühstück udstedte Kvittering anser det for hævet over enhver Tvivl, at Arrestanten har underskrevet Kvitteringen.

bør til Citanten, Automobilforhandler Chr. H. Taul, betale 5000 Kr med Renter 6 pCt aarlig fra den 20 Oktober 1916 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Grosserer K. W. Christensen, Hellerup, til Appellindstævnte, Automobilhandler Chr. Taul, Viborg, med 80 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten, efter at det under en efter den indankede Doms Afsigelse optaget Overskønsforretning var udtalt, at Indstævntes Tab burde bestemmes til 2900 Kroner, nemlig de stipulerede 20 pCt Forhandlingsrabat, paastaaet sig frifundet mod at betale Indstævnte dette Beløb. Ved den 7 September 1916 uberettiget at have annulleret Handlerne efter Sluttedlerne findes Appellanten imidlertid at være bleven pligtig foruden nævnte Beløb at godtgøre Indstævnte den Forhøjelse af Katalogprisen med 10 pCt, som han efter det Foreliggende maa antages da at have beregnet sig paa Grund af Prisstigning med Hensyn til Automobiler som de to til Indstævnte solgte, eller 1450 Kroner. Idet der ikke vil kunne tilkendes Indstævnte Erstatning for Tab, forvoldt ved den indgaaede Eneforhandlingskontrakt, vil Appellanten herefter være at dømme til at betale Indstævnte 2900 Kroner og 1450 Kroner, altsaa ialt 4350 Kroner med Renter som af Indstævnte paastaaet.

I Henseendé til Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser vil Dommen kunne stadfæstes, medens Omkostningerne for Højesteret bliver at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer K. W. Christensen, bør til Indstævnte, Automobilhandler Chr. H. Taul, betale 4350 Kroner med Renter 6 pCt aarlig fra den 20 Oktober 1916, til Betaling sker. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved to Sluttedler af 29 Februar 1916, accepterede den 4 Marts s. A., solgte Grosserer K. W. Christensen, Hellerup, til Automobilhandler Chr. Taul, Viborg, henholdsvis en nærmere betegnet Hupmobile Sportsautomobil for 7 Personer og en Briscoe Sportsautomobil for 5 Personer til Pris respektive 8500 Kr ÷ 20 pCt Forhandlerrabat = 6800 Kr og 6000 Kr ÷ 20 pCt Forhandlerrabat = 4800 Kr. Begge Salg skete, som det i Sluttedlerne hedder, »paa Grundlag af det Dem (Taul) under 17 ds. gjorde Forslag til Eneforhandlingskontrakt og under Forudsætning af, at en saadan Kontrakt bliver oprettet med Dem«, og med Hensyn til Leveringstid bemærkes det i Sluttedlerne, at de paagældende to Vogne er reserverede Køberen som henholdsvis Nr 14 og Nr 3 af de Vogne af den paagældende Type, der hjemkommer efter Sluttedlernes Underskrift. Den 29 Marts s. A. blev den i Sluttedlerne bebudede Eneforhandlingskontrakt mellem Parterne bragt i Stand, og i denne Kontrakt forpligtede Køberen sig bl. a. til med en enkelt Undtagelse udelukkende at forhandle de Mærker Automobiler, som Sælgeren fører, hvorhos det hedder, at Kontrakten er gældende for Sæsonen 1916 d. v. s. fra Underskriftens Dato til 31 Juli s. A. Som det maa antages opfordrede Køberen gentagne Gange i Løbet af det følgende Foraar og Sommer Sælgeren til at levere de paagældende Automobiler, paa hvilke Opfordringer Sælgeren ses under 8 April 1916 at have meddelt Køberen, at han ikke kunde opgive noget definitivt med Hensyn til Leveringen, men ventede at kunne levere Briscoe-Vognen i en ret nær Fremtid og Hupmobilen omkring den 20 Maj, hvorhos han udtalte, at det var rigtigt, at der i den senere Tid var kommet en Del Hupmobiler gennem Frihavnen, men at det alt var ældre Ordre, medens der ikke var kommet en eneste Vogn af de Sendinger, hvormed Køberens Vogn kom. Under 25 August s. A. meddelte han fremdeles Køberen som Svar paa en Skrivelse fra denne af 24 s. M., at vedkommende Fabrik havde annulleret de sidste 70 Vogne, som han havde i Ordre, men at han havde overført sine Bestillinger til hurtigst Levering af ny Modeller, uden at han kunde sige noget definitivt om Leveringen. Den 7 September s. A. meddelte Sælgeren endelig, at hans Ordre ifølge Meddelelse fra Fabriken tidligst vilde blive effektuerede i November og til forhøjede Priser; da yderligere Fragten var steget og stadig gik op, saae han sig nødt til definitivt at annullere de to Sluttedler, saa meget mere som Kontrakten normalt udløb allerede den 31 Juli s. A. Han udbad sig derhos omgaende Svar, om hvorledes Køberen eventuelt vilde stille sig til Oprettelsen af ny Kontrakt for Sæsonen 1917. Herpaa svarede Køberen den 10 s. M., at han maatte holde sig til de i Sluttedlen aftalte Priser og Leveringstid og opfordrede Sælgeren til uopholdelig at levere de to Automobiler, idet han reserverede sig Ret til Erstatning. Sælgeren tilbød derpaa i Skrivelse af 15 s. M. Køberen en 3 Personers Briscoe Vogn til 4800 Kr, hvilken Skrivelse blev besvaret af Køberens Sagfører, der i Skrivelse af 21 s. M. erklærede, at det nævnte Tilbud ikke kunde modtages og fordrede Erstatning ialt 7075 Kr for det Køberen ved Misligholdelse af Sluttedlerne paaførte Tab. I en samme Dag dateret Skrivelse til Køberen, hvilken Skrivelse ikke omtaler sidstnævnte Skrivelse, erklæ-

rede nu Sælgeren ganske uventet at have faaet en Sending Briscoe Automobileer hjem og tilbød at levere en saadan Vogn overensstemmende med Sluttedlen. Under 23 s. M. erklærede imidlertid Køberen under Henvi- ning til sin Sagførers ovennævnte Skrivelse, at Sælgerens sidste Til- bud kom for sent, da han — til meget højere Priser — havde forsynet sig hos andre Firmaer. Endelig foreligger en Skrivelse af sidstnævnte Dato fra Sælgeren til Køberen, hvori han, foruden at gentage Tilbudet om Levering af Briscoe-Vognen, endvidere tilbyder at levere Hupmobile- Vognen, saa snart han kan, hvilket formentlig tidligst kunde ske i Slut- ningen af Oktober s. A.

Køberen anlagde derefter ved Københavns Amts nordre Birks ordi- nære Ret nærværende, gæsteretsvis behandlede, Sag mod Sælgeren, hvem han i Anledning af den paastaaede Misligholdelse af Handlen paa- stod tilpligtet at betale Erstatning, som han opgjorde saaledes:

de stipulerede Forhandlingsrabatter 20 pCt, tilsammen	2900 Kr
Godtgørelse for Prisstigning efter Handlens Afslutning, 15 pCt..	2175 —
og Tab ved paa Grund af Eneforhandlingskontrakten at have været afskaaret fra at have sit Lager forsynet med de for- nødne Vogne	2000 —
	—————
ialt	7075 Kr

med Renter heraf 6 pCt p. a. fra Stævningens Dato den 20 Oktober 1916 og Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 16 Januar d. A. blev Sælgeren, der procederede til Frifindelse med Tillæg af Sa- gens Omkostninger, dømt til at betale 5000 Kr med Renter heraf, som paastaaet, og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Her for Retten har Appellanten, fornævnte Grosserer K. W. Chri- stensen, Hellerup, principalt gentaget sin Frifindelsespaastand, subsidiært paastaaet sig frifundet mod at betale 1160 Kr samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter, medens Appellindstævnte, lige- ledes fornævnte Automobilhandler Chr. Taul, Viborg, procederer til Un- derrettsdommens Stadfæstelse og paastaar sig tillagt Sagens Omkost- ninger for Overretten.

Appellanten har til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gæl- dende, at han, da han den 7 September 1916 annullerede Sluttedlerne — paa hvilket Tidspunkt Eneforhandlingskontrakten var udløbet — ikke var leveringspligtig ifølge disse, idet han da endnu ikke havde modtaget 14 Automobileer af Hupmobile Typen eller 3 af Briscoe Typen.

Appellindstævnte har benægtet Rigtigheden af dette Anbringende, og Appellanten har ikke efterkommet Appellindstævntes Opfordring til ham om at fremlægge sine Forretningsbøger til Dokumentation i saa Hen- seende, idet han har bemærket, at han ikke har ført nogen Lagerbøg; derimod har under et optaget Tingsvidne to i hans Forretning ansatte Personer forklaret overensstemmende med hans foranførte Anbringende om, hvad der paa det paagældende Tidspunkt var hjemkommet af de omhandlede Automobiltyper.

Selv om nu dette Anbringendes Rigtighed herved maatte anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, findes Appellanten under de

angivne Omstændigheder — derunder den efter den 31 Juli 1916 stedfundne Korrespondance — i alt Fald at have været ubeføjet til at annullere Handlen, som sket, og han vil som Følge heraf være pligtig at erstatte Appelindstævnte det Tab, denne derved maatte have lidt. Da dette ved den indankede Dom findes passende anslaaet til 5000 Kr., vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at godtgøre Appelindstævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 80 Kr.

Nr. 349. **Brylle Sogneraad (Steglich-Petersen)**

mod

Proprietær Jacob Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der har Ret til at oppebære den i § 2 i Lov Nr 328 af 26 Maj 1917 hjemlede Godtgørelse for Aflevering af Brødkorn.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 21 November 1918: Indstævnte Brylle Sogneraad bør til Citanten Proprietær Jacob Hansen af Render Mangaard betale 408 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra 3 Maj d. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Maj 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Spørgsmaalet om, til hvilke Landbrugere den i § 2 i Loven af 26 Juni 1917 hjemlede Godtgørelse kunde ydes, ikke ved den i Dommen citerede Bestemmelse i Lovens § 4 er unddraget Domstolens Afgørelse.

Den nævnte Lov findes at maatte forstaas saaledes, at det i Tilfælde af Brugerskifte var den Bruger, der havde leveret det paagældende Brødkorn, hvem Godtgørelsen kunde ydes. Herefter og da det, som nævnt i Dommen, ikke er Indstævnte, men den tidligere Ejer af Render Mangaard, der har leveret det Brødkorn, i Anledning af hvis Levering Udbetalingen af de 408 Kroner skulde finde Sted, vil Appellanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Sagens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Brylle Sogneraad, bør for Tiltale af Indstævnte, Proprietær Jacob Hansen, i denne Sag friat være. Sagens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Odense Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte Proprietær Jacob Hansen, Datum, som Ejer af Ejendommen Renter Mangaard i Brylle Sogn Appellanterne Brylle Sogneraad dømte til Betaling af 408 Kr, som de skulde skyldte ham for Godtgørelse i Henhold til Lov Nr 328 af 26 Juni 1917 for Brødkorn af Høsten 1916 afleveret til Kommunen fra den fornævnte Ejendom, med Renter af Beløbet 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 Maj 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, Sogneraadet paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved fornævnte Rets den 21 November 1918 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Sogneraadet gentaget sin for Underretten nedlagte Friiindelsespaastand og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter. Appelindstævnte har, skønt lovlige stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Paastand har Appellanterne anført, at de, der kun kan betragtes som Bud mellem Staten og Sælgeren af Kornet, med Rette har betalt Godtgørelsen til den, der i Tiden fra September 1916 til Januar 1917 leverede det paagældende Korn, nemlig den daværende Ejer af Ejendommen, som Jacob Hansen først købte i Februar 1917. De anbringer derfor, at de ikke er rette Sagvolder, men at Appelindstævnte, hvis han har Krav paa Godtgørelsen, maa rette det imod den tidligere Ejer og Modtager af Beløbet. Ved den imellem disse oprettede Købekontrakt om Ejendommen var det udtrykkelig bestemt, hvilket Kvantum Korn, der var indbefattet under Handlen, og var den 1 Marts 1917 fastsat som Overtagelsesdag og Skæringsdag med Hensyn til Indtægter og Udgifter. Da den omprocederede Godtgørelse har Hensyn til det tidligere leverede Korn, maa det betragtes som en Indtægt erhvervet forinden Skæringsdagen og derfor i Mangel af anden Vedtagelse i Kontrakten være tilfalden den tidligere Ejer, til hvem Appellanterne efter deres Anbringende altsaa med Rette har udbetalt den.

Appelindstævntes Procedure for Underretten gaar ud paa, at ifølge

Lov 26 Juni 1917 § 4 gives de nærmere Regler, hvorefter Udbetalingen af Godtgørelsen finder Sted, af Indenrigsministeren, og som Svar paa en af Appelindstævnte rettet Henvendelse til Indenrigsministeriet har dette i Skrivelse af 14 December 1917 udtalt, at Godtgørelsen burde have været udbetalt til ham. Ved denne Resolution maa, efter Appelindstævntes Anbringende, i Henhold til nævnte Lovbestemmelse Sagen være afgjort. Fremdeles har han anført, at Godtgørelsen ikke var en Tillægsbetaling for leveret Korn, men en Art Præmie, der blev tillagt den Ejendom, fra hvilken der af Høsten 1916 var leveret Rug og Hvede til Brødkorn udover det Kvantum, som skulde leveres fra Ejendommen. Bestemmelsen tilsigtede at ansøre de ved Lovens Givelse værende Brugere af Landejendomme til at forøge de til Dyrkning af Brødkorn bestemte Arealer, og herefter maatte, efter hans Anbringende, Godtgørelsen tilfalde den, der paa dens Udbetalingstid var Ejer eller Bruger af den paagældende Ejendom, og det omstridte Beløb altsaa tilkomme ham, paa samme Maade som en Ejendom ifølge Lovens § 3 til enhver Tid hæfter for den Godtgørelse, som i Anledning af manglende Levering af pligtigt Kvantum Brødkorn tilkommer Staten. Af Købekontraktens Bestemmelser vil der — anfører Appelindstævnte — ikke kunne udledes nogen Vejledning med Hensyn til Spørgsmaalets Afgørelse, da Ret til Godtgørelse ikke eksisterede, da den blev oprettet. Endelig anfører han, at han ikke har noget Krav paa den tidligere Ejer, men alene kan holde sig til Sogneraadet, der havde Pligt til at udbetale til den i ethvert Tilfælde berettigede og maa bære Ansvaret for begaaede Fejl.

Ved den citerede Bestemmelse i Lovens § 4 er Spørgsmaal om, hvem der er berettiget til at kræve den i § 2 hjemlede Godtgørelse, ikke unddraget Domstolens Afgørelse. Retten til Godtgørelse er først kommet til Eksistens ved Loven af 26 Juni 1917, altsaa efter at den under Sagen nævnte Aflevering af Brødkorn havde fundet Sted, og efter at Appelindstævnte havde erhvervet Ejendommen, og der maa gives ham Medhold i, at den ikke kan betragtes som en Efterbetaling for Kornet. Efter det Foreliggende maa denne Ydelse antages at sigte til at opmuntre Landbrugere til at forøge deres Produktion af Brødkorn, en Hensigt, der kun kunde naas ved at tillægge de paa Lovens Tid siddende Landbrugere Godtgørelsen. Da det er ubestridt, at Appelindstævnte var Ejer af den her under Sagen omhandlede Ejendom paa den Tid, da Godtgørelsen kom til Udbetaling, og at denne havde det omprocederede Beløbs Størrelse, og da Sogneraadet var pligtig at udbetale dette Beløb til den dertil Berettigede og ikke har kunnet fri sig ved at betale det til den tidligere Ejer, vil Appellanterne være at dømme til at betale Appelindstævnte det oftnævnte Beløb med Renter som paastaet.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste.

Sagen Omkostninger for Overretten vil være at ophæve.

Fredag den 19 December.

Nr. 42. Litograf **Albert C. Petersen** (Steglich Petersen)

mod

Aktieselskabet **Dansk Blikvare- og Legetøjsfabrik** under Likvidation (Stein),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af den Indstævnte tilkommende Erstatning for nogle af Appellanten forbrugte Blikplader.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juni 1918: Hovedcitanten, Litograf Albert C. Petersen, bør til Kontracitanterne, A/S Dansk Blikvare- og Legetøjsfabrik, betale 513 Kr 01 Øre med Rente 5 pCt p. a. heraf fra den 12 Februar 1918, til Betaling sker, og begge Sagers Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter den Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret vil der være at gaa ud fra, at det er 997 af de i den indankede Dom omtalte Plader, som Appellanten har at erstatte det indstævnte Selskab, saaledes at Tvisten alene drejer sig om Størrelsen af den Erstatning, Selskabet i den Anledning kan forlange.

Selskabet har nu vel tilvejebragt nogle Erklæringer, ifølge hvilke det paa den Tid, da det blev bekendt med, at Appellanten havde disponeret over Pladerne, ikke skal have været muligt her i Landet at købe saadanne Plader til en billigere Pris end ca. 190 Kroner pr. Kasse, men Selskabet har ikke oplyst, at det selv har maattet købe Plader til denne Pris, og naar videre henses til, hvad der er oplyst om saadanne Pladers Pris paa den Tid, da Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 41 af 1 Februar 1917 udkom, vil der ikke ved Erstatningens Fastsættelse kunne lægges nogen højere Værdi til Grund end det Beløb af 86 Kroner pr. Kasse, som Appellanten for Højesteret har erklæret sig villig til at betale.

Herefter vil der i Overensstemmelse med Appellantens Paa-stand i hans Tilgodehavende hos Selskabet, 1178 Kroner 40 Øre, være at fradrage 765 Kroner 58 Øre, saaledes at der tilkendes ham 412 Kroner 82 Øre med Renter.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde op- hæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet **Dansk Blikvare- og Legetøjsfabrik** under Likvidation, bør til Appellanten, Litograf **Albert C. Petersen**, betale

412 Kroner 82 Øre med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 29 September 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Litograf Albert C. Petersen, søgt Kontracitanterne, A/S Dansk Blikvare- og Legetøjsfabrik, til for udført litografisk Arbejde at betale ham..... 1178 Kr 40 Øre efter Fradrag af 521 — 25 — til hvilket Beløb Hovedcitanten, der besørgede Farvestrykning af Blikplader for Kontracitanterne, opgør Erstatningen for et Antal, Kontracitanterne tilhørende Blikplader, der henstod hos ham, men som han efter sin Paastand med Kontracitanternes Tilladelse har disponeret over, idet han med Hensyn til den paagældende Erstatning oplyser, at han har forbrugt 834 Blikplader (nemlig 7 Kasser à 112 Stk. samt 50 Stk.), og at Pladernes Værdi maa ansættes til 70 Kr pr Kasse eller 62½ Øre pr Plade.

Igen..... 657 Kr 15 Øre

med Rente 5 pCt p. a. heraf fra Forligsklagens Dato, den 29 September 1917.

Kontracitanterne har erkendt at skyldte det i Hovedsagen paastævnte Beløb, 1178 Kr 40 Øre, men gør gældende, at Hovedcitanten uden Tilladelse har disponeret over en Del af deres Blikplader. Ved Kontrasagen har de derfor principalt paastaaet Betalingen af Beløbet gjort afhængig af, at Hovedcitanten inden en af Retten fastsat Frist og under en daglig Mulkt udleverer de paagældende Plader eller dog andre lige saa gode Plader; subsidiært har de, idet de hævder, at Hovedcitanten har forbrugt 1030 Plader (nemlig 9 Kasser à 112 Stk. samt 22 Plader), og at Pladernes Værdi maa ansættes til 190 Kr pr Kasse eller 1 Kr 69 Øre (rettelig 1 Kr 69⁹/₁₄ Øre) pr Plade, paastaaet Erstatningen fastsat i Overensstemmelse hermed til 1747 Kr 18 Øre med Rente 5 pCt p. a. heraf fra Kontraforligsklagens Dato, den 12 Februar 1918, eventuelt saaledes, at det i Hovedsagen paastævnte Beløb, 1178 Kr 40 Øre, fradrages i fornævnte 1747 Kr 18 Øre, hvorefter Hovedcitanten til dem skal betale Differencen, 568 Kr 78 Øre, med Rente som paastaaet. Mere subsidiært har de paastaaet Erstatningen fastsat til 110 Kr pr Kasse med et Tillæg af 25 pCt eller dog i Overensstemmelse med en af Hovedcitanten subsidiært fremsat Paastand til 86 Kr pr Kasse.

Hovedcitanten har protesteret mod de i Kontrasagen fremsatte Paastande.

Begge Parter har derhos paastaet sig tilkendt Hoved- og Kontrasagens Omkostninger.

Først bemærkes, at Hovedcitanten mod Kontracitanternes Benægtelse ikke har godtgjort, at han har haft Tilladelse til at bruge Kontracitanternes Plader, og der maa derfor ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at saadan Tilladelse ikke har foreligget.

Som det vil ses, drejer Striden mellem Parterne sig herefter dels om Antallet af forbrugte Plader, dels om Erstatningens Beregning.

Hvad førstnævnte Punkt angaar, hidrører Differencen mellem det af Kontracitanterne opgivne Antal, 1030 Stk og det af Hovedcitanten opgivne Antal, 834 Stk, altsaa 196 Stk, fra, at Kontracitanterne hævder, at Hovedcitanten har modtaget 33 Prøveplader, hvad Hovedcitanten ikke vil erkende, og at Hovedcitanten paa sin Side hævder, at Kontracitanterne har erholdt tilbageleveret efter stedfundet Forarbejdning 25 Stk Plader mere, end Kontracitanterne vil erkende, og at der til Makulatur (eller Svind) er medgaaet 138 Plader. Med Hensyn til sidstnævnte Omstændighed hævder Hovedcitanten yderligere, at det er almindeligt, at der til Makulatur beregnes et vist Antal Plader, og at det i nærværende Tilfælde opførte Antal er rimeligt, medens Kontracitanterne vel erkender, at der maa medgaa Plader til Makulatur, men at de makulerede Plader skal tilbageleveres og kunne bruges paany. Mod Modpartens Benægtelse har ingen af Parterne godtgjort, at hver især af dem har modtaget flere Plader end af vedkommende erkendt, ligesom Hovedcitanten mod Kontracitanternes Benægtelse ikke har godtgjort, at han har været berettiget til at beregne sig 138 Plader til Makulatur. Hovedcitanten vil herefter have at svare til 1030 Plader med Fradrag af de opførte 33 Stk Prøveplader, altsaa igen 997 Plader.

Hvad det andet Punkt angaar, har Kontracitanterne, da Hovedcitantens Forbrug af Pladerne efter det Foranstaaende indeholder et Retsbrud overfor dem, Krav paa, at den krænkede Tilstand saavidt muligt genoprettes, og at de derfor ved en Erstatning i Penge sættes i Stand til at skaffe sig Plader af tilsvarende Art som de forbrugte Plader. Da det er uimodsaagt under Sagen, at Kontracitanterne først kom til Kundskab om det stedfundne Forbrug paa en Tid, da Prisen for tilsvarende Plader ligeledes uimodsaagt androg 190 Kr pr Kasse, og da Hovedcitanten mod Kontracitanternes Benægtelse ikke har godtgjort, at de til Makulatur anvendte Plader skulde være værdiløse eller have en mindre Værdi end almindelige Plader, vil Erstatningen i Henhold hertil for samtlige Plader være at betegne efter en Pris af 190 Kr pr Kasse, uden at det, som af Hovedcitanten forment, kan komme i Betragtning herimod, at Kontracitanterne i Henhold til Bekendtgørelse Nr 41 af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne ved et eventuelt Salg af Pladerne ikke vilde kunne have opnaaet en højere Pris end den pr 1 Februar 1917 gældende Pris, der efter Hovedcitantens Anbringende androg 70 Kr pr Kasse.

Kontrasagen omhandlede Beløb	1747 Kr 18 Øre	
efter Fradrag af:		
1) for 33 Plader à 1 Kr 69 Øre pr Plade	55 Kr 77 Øre	
2) det i Hovedsagen omhandlede Beløb	1178 — 40 —	
		1234 — 17 —
		Igen..... 513 Kr 01 Øre

med Rente 5 pCt p. a. heraf fra Kontraforligsklagens Dato, den 12 Februar 1918.

Hovedcitanten vil derhos have at betale Kontracitanterne begge Sagers Omkostninger med 80 Kr.

Nr. 550.

Rigsadvokaten
m o d

Christian Francisko Mortensen (Forsvarer: Harboe),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Herning Købstads- og Hammerum Herreds Ekstra-
rets Dom af 16 August 1919: Arrestanten Christian Francisko Mor-
tensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han
og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører
Dejgaard, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Rønn, 15 Kr. At efterkom-
mes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 September 1919: Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor
for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Arrestan-
ten 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og
idet det bemærkes, at Tiltaltes Tilstaaelse er yderligere bestyr-
ket ved det, som er oplyst under et Reassumtionsforhør, der
er bleven optaget efter Dommens Afsigelse, vil Dommen være
at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til
5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stan-
de, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Francisko Mortensen til Højesteretssagfører Harbøe 40 Krøner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Herning Købstad og Hammerum Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Christian Francisko Mortensen sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten, der er født den 13 November 1895, har tidligere været anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Marts 1914 efter Straffelovens § 228, jfr tildels § 37 og sammenholdt med midlertidig Lov af 1 Aril 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved samme Rets Dom af 26 Januar 1918 efter Straffelovens § 230, 1 Stk, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at den 18-aarige Tjenestepige Maren Christensen af Vorgod lidt før Kl. 11 om Aftenen den 20 Juli d. A. var ankommet til Vildbjerg Station med Toget fra Holstebro, og efter at hun paa Stationen havde vekslet nogle Ord med Arrestanten, der havde kørt i Kupé sammen med hende, paanødte han hende, der skulde hjem til Vorgod og medførte Cykel, sit Følgeskab. I Udkanten af Vildbjerg By blev Arrestanten nærgaaende mod hende, og da de var naaet til en Plantage lige uden for Byen, kastede han først hendes Cykel og derefter hende selv om i Grøften og lagde sig ovenpaa hende, hvorhos han holdt hende for Munden, da hun begyndte at skribe. Han skilte derpaa trods Modstand hendes Ben ad, og efter at have revet hendes Benklæder itu, saa at hun fik dem ned om Benene, indbragte han sit Lem i hendes Kønsele og havde legemlig Omgang med hende; idet han, da nogle Cyklister passerede forbi, forhindrede hende i at skribe ved at holde hende for Munden. Der kom imidlertid noget efter nogle andre Cyklister forbi, og da det lykkedes hende at udstøde et Skrig, blev det hørt af Cyklisterne, skønt Arrestanten ved at gribe hende i Halsen standsede Skriget. Cyklisterne kom hende derefter til Hjælp og foranledigede Arrestanten anholdt.

Arrestanten, der har erkendt, at han tiltvang sig Samlejet med Magt, og at Maren Christensen gjorde den Modstand, hun kunde, uden at Modstanden dog betød »meget«, da hun er lille og spinkel, har derhos forklaret, at han ikke fik Samlejet helt fuldbyrdet, idet Cyklisterne kom til Stede, inden han fik Sædafgang.

Maren Christensen har forklaret, at hun, der aldrig tidligere vil have haft legemlig Omgang med nogen Mand, ikke véd, om Arrestanten havde Sædafgang, inden han blev forstyrret.

Idet der nu maa anses at foreligge fuldbyrdet Voldtægt, samt idet Maren Christensen maa antages at være uberygtet, vil Arrestanten

for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, 1 Stk, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 266. Fru **Martha Sørensen**, født **Weikop** (Steglich-Petersen)
 mod
 Ingeniør **Knud Degn** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til i Henhold til en Købekontrakt om en fast Ejendom at refundere Appellantinden en Kreditforeningsydelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1918: Indstævnte cand. polyt. Ingeniør Knud Degn bør for Tiltale af Sagsøgerinden Fru Martha Sørensen, født Weikop, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Sagsøgerinden betale Indstævnte med 150 Kr inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og Appellantindens Procedure for Højesteret foreligger den indankede Dom ikkun til Prøvelse, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte er pligtig at betale Appellantinden det i Dommen ommeldte Beløb af 91 Kroner 29 Øre.

Da Parterne, som i Dommen nævnt, har vedtaget, at der skulde finde sædvanlig Refunderingsopgørelse Sted med 15 Januar 1918 som Skæringsdag, og da der efter de foreliggende tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa gaas ud fra, at det paa københavnske Sagføreres Kontorer er det sædvanlige, at Refunderingsopgørelsen omfatter Bidragene til Kredit- og Hypotekforeningers Reserve- og Administrationsfonds, vil Indstævnte efter Appellantindens Paastand være at dømme til at betale hende de omstridte 91 Kroner 29 Øre med Renter. Iøvrigt vil Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom overensstemmende med hendes Procedure være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve, hvorved bemærkes, at Appellantinden udtrykkelig har erklæret, at hun ikke ønsker sig disse Omkostninger tilkendt.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Ingeniør Knud Degn, bør til Appellantinden, Fru Martha Sørensen, født Wei-

kop, betale 91 Kroner 29 Øre med Renter heraf 5 pCt aarligt fra den 21 Marts 1918, til Betaling sker. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Købekontrakt af 15 Januar 1918 solgte Ingeniør Knud Degn til Fru Martha Sørensen, født Weikop, et Ejendomskompleks i Ryegade og Hedemannsgade for 615 000 Kr, saaledes at der med nævnte Dag som Skæringsdag skulde finde sædvanlig Refunderingsopgørelse Sted; det hed derhos i Købekontrakten, at de af Ejendommen i Øjeblikket gaaende Indtægter udgør aarlig Kr 47 635.00, for hvilket Beløbs Størrelse Sælgeren garanterer. Købesummen udgjorde saaledes omtrent 12,91 Gange dette Beløb.

Under Anbringende af, at Indtægterne den nævnte Dag havde vist sig kun at udgøre 47 396 Kr 80 Øre, søger Fru Martha Sørensen nu Ingeniør Degn til at erstatte hende Forskellen 238 Kr 20 Øre taget 12,91 Gange, altsaa 3075 Kr 16 Øre, samt 91 Kr 29 Øre, som ikke var blevet hende refunderet for Reserve- og Administrationsfondsbidrag til Kredit- og Hypotekforeningen fra 11 December 1917 til 15 Januar 1918, alt med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagen den 21 Marts 1918. Ingeniør Degn har paastaaet sig frifundet, saafremt hans Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af mangelfuld Deduktion, hvortil der ikke findes Anledning, ikke tages til Følge.

Det fremgaar af Sagen, at Lejen for de fleste af Ejendommene har vist sig at være noget forskellig fra det paa Lejefortegnelsen opgivne og paa adskillige Punkter lidt højere; derimod gøres det gældende, at den paa to Punkter har været for lav, idet en Kælder i Hedemannsgade Nr 5, som var opført til 300 Kr, ikke var udlejet, men benyttedes dels til Oplag af Materialer for Ejendommene, dels af Viceværten til Rulle uden særligt Vederlag, hvorhos Lejen af en Kælder i Hedemannsgade Nr 7, som var opført til 204 Kr, kun skulde have udgjort 180 Kr.

Medens det for den sidstnævnte Kælder ikke er godtgjort, at Lejen paa Salgstiden udgjorde mere end 180 Kr, gør Sælgeren med Hensyn til Kældereren i Nr 5 gældende, at det forinden Salget var meddelt Fru Sørensen og hendes Mand, der havde ført Forhandlingerne for hende, at Kældereren benyttedes som sket og ikke var udlejet, og at den let kan udlejes for 300 Kr.

I Overensstemmelse hermed har Ejendommenes tidligere Administrator, Husejer Peter Hansen som Vidne under Ed forklaret, at han under de første Forhandlinger i Efteraaret 1917 har opgivet til Hr. Sørensen, at denne Kælder benyttedes af Ejeren, samt at han, der omkring Jul 1917 forhandlede med en Lejer om at leje den for 300 Kr,

har omtalt dette til Hr. Sørensen, og at denne faa Dage efter Købet telefonerede til Vidnet og forespurgte om denne Lejer. Fru Sørensen har imidlertid bestridt, at hun og hendes Mand har været bekendt med disse Forhold inden Købet. Men selv bortset herfra findes der ikke at kunne tilkendes hende nogen Erstatning og navnlig ikke efter den af hende opstillede Beregning, der maatte forudsætte, at denne Kælder overhovedet ikke havde nogen Lejeværdi. Dette var imidlertid ikke Tilfældet, idet Fru Sørensen overlod Viceværten det af ham hidtil benyttede Rum for 10 Kr maanedlig, medens det andet vedblivende bruges til Ejendommen. Da der derhos kort efter Købet forgæves er tilbudt hende 300 Kr i Leje af denne Kælder, som bestaar af en stor Butik til Gaden og et stort Værelse til Gaarden og er forsynet med Vand, elektrisk Lys og Afløb, findes det ikke at kunne antages, at Lejeværdien af den i Salgsøjeblikket har været ringere end det ovennævnte manglende Lejebeløb af 238 Kr 20 Øre, og der kan derfor ikke paahvile Sælgeren noget yderligere Tilsvær i Anledning af den af ham paatagne Garanti.

Med Hensyn til Refusionen bemærkes, at selv om Bidrag til Reserve- og Administrationsfond kunde betragtes som svarede forholdsvis for Periodens forskellige Afsnit, burde, hvis Refusion skulde ske for Overtagelse af Forpligtelsen til at yde saadanne, en tilsvarende Godtgørelse finde Sted for den Indskyderen tilkommende Andel i disse Fonds. Der findes derfor ikke at kunne stilles noget Forlangende om saadan Refusion.

Ingeniør Degn vil derfor være at frifinde, og Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tillagt, at tilkende ham med 150 Kr.

Nr. 582.

Rigsadvokaten

mod

Karl Robert Jørgensen (Forsvarer: Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Maribo Købstads Ekstrarets Dom af 29 September 1919: Arrestanten Karl Robert Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Kjær, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Bang, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Østre Landsrets Dom af 31 Oktober 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Repsdorff her for Retten bør Arrestanten Karl Robert Jørgensen betale 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Robert Jørgensen til Højesteretssagfører Harboe 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Maribo Købstads Ekstraret indankede Sag tales Arrestanten Karl Robert Jørgensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 2 Juli 1895 og tidligere straffet: 1) ved Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 8 April 1914 ifølge Straffelovens § 228 og § 229, jfr § 46, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr Straffelovens § 58, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, 2) ved Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1914 ifølge Straffelovens § 230 II og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 3) ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 1 November 1915 ifølge Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og 4) ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 12 Januar 1918 ifølge Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestanten Natten mellem den 9 og 10 August dette Aar i Maribo, hvor han havde været paa Udflugt med en Kammerat, satte sig i Besiddelse af en til 65 Kr vurderet Cykel, som stod i en Gaard, og som tilhørte Kommis Volmer Jensen. Ifølge dennes Forklaring, som Arrestanten dog har bestridt, var Cyklen laaset. Arrestanten kørte paa Cyklen til Rødby Havn, hvor han havde Arbejde, idet han paa Begyndelsen af Turen havde Kammeraten med paa Cyklen, indtil Bagagebæreren tilligemed Kædekassen gik itu. Cyklen havde Arrestanten derefter staaende i sit Logis, hvor den blev fundet nogen Tid efter, at han i anden Anledning var blevet anholdt den 16 samme Maaned.

Arrestanten har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at beholde Cyklen, men at han vilde stille den tilbage, hvor han havde taget den, og at fornævnte Kammerat i den Anledning var kørt til Maribo paa Cyklen, dengang Arrestanten blev anholdt.

Rigtigheden af dette sidste har ikke nærmere kunnet prøves, ligesom det ikke har kunnet oplyses, hvorledes Cyklen da atter var kommet tilbage i Arrestantens Logis.

Da Arrestanten imidlertid havde beholdt Cyklen hos sig i omtrent

en Uge om omtalt den som en, han havde faaet sendende fra sit Hjem i Helsingør, hvilken Forklaring han ogsaa først afgav i Retten, kan der i Betragtning af Arrestantens Fortid ikke lægges nogen Vægt paa hans Udtalelser om, at han vilde stille Cyklen tilbage, og han vil derfor, som ved Underretsdommen bestemt, være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Straf af Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Den indankede Dom, der rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Mandag den 22 December.

Nr. 79. Vinhandler **Ove Torkel Davidsen** (Henriques)

mod

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(Liebe efter Ordre),

betræffende en Appellanten for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 41 af 1 Februar 1917 idømt Straf.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1918: Tiltalte Svend August Larsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Walter Herwig, Friederich August Gustav Regeler og Max Richardt Dutschke samt de Tiltalte Peder Christian Carl Schmidt og Ove Torkel Davidsen bør straffes, Arrestanten Herwig med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanterne Regeler og Dutschke og Tiltalte Schmidt med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Regeler og Dutschke hver især i 120 Dage, Tiltalte Schmidt i 20 Dage, Tiltalte Davidsen med simpelt Fængsel i 20 Dage, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og den for Arrestanterne og Tiltalte Schmidt beskikkede Defensor, Overretssagførerne Damm og Kaae, 150 Kr til hver, dog at Arrestanten Herwig ikke udreder ud over $\frac{6}{8}$, Arrestanterne Regeler og Dutschke hver ikke over $\frac{2}{8}$, de Tiltalte Schmidt og Davidsen hver ikke over $\frac{1}{8}$ af Omkostningernes samlede Beløb. Arrestanten Herwig bør derhos efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket. Appellanten vil derhos have at betale Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, Vinhandler Ove Torkel Davidsen, til Højesteretssagfører Liebe 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne Sag tiltales Arrestanterne Walter Herwig og Friedrich Herman August Gusav Regeler for Falsk og Klausulbrud, Arrestanten Max Richardt Dutschke for Falsk, de Tiltalte Svend August Larsson og Peder Christian Carl Schmidt for Klausulbrud, Tiltalte Ove Torkel Davidsen for Overtrædelse af Indenrigsministeriets. Bekendtgørelse af 1 Februar 1917.

 --- Tiltalte --- Davidsen er født --- den 20 December 1885 og ikke fundet tidligere straffede.

Ifølge Arrestanternes og de Tiltaltes Tilstaaelse og Forklaringer og det iøvrigt Oplyste foreligger følgende Forhold til Paadømmelse:

 Arrestanten Herwig har endelig i Marts 1917 gennem Tiltalte Larsson sluttet Forretning med Tiltalte Davidsen om Køb af et Parti paa 139 Helfade og 26 Halvfade Rom, paa hvilken der hvilede Klausul af det oftnævnte Indhold, og som Arrestanten vilde eksportere ulovlig, efter hans Forklaring dog ikke til Tyskland, men til Sverrig, hvor Priserne da var bedre. Partiet, der blev indkøbt gennem Tiltalte Larsson, blev imidlertid ikke eksporteret, og Tiltalen med Hensyn til Klausulbrud omfatter ikke dette Parti. Derimod har Arrestanterne Herwig og Dutschke under denne Forretning efter deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste gjort sig skyldige i Falsk, hvorhos Tiltalen mod Davidsen alene har Hensyn til hans Forhold ved Salget af dette Parti.

De nærmere Omstændigheder er følgende:

Efter Arrestanten Herwigs Forklaring aftalte han med Tiltalte Larsson og fornævnte Hintz, at Larsson skulde repræsentere det russiske Firma Martynoff & Rumjanzeff, der har Sæde i Charkow, og foranledigede, at Hintz til Tiltalte Davidsen, der havde udbudt det nævnte Romparti til Salg, sendte en Købeordre, dateret den 27 Februar 1917 og underskrevet af nævnte Firma, og blandt andet omfattede Rompartiet.

Hintz har vel til den tidligere svenske Politirapport benægtet at have haft noget med dette Firma at gøre, at have bemyndiget Larsson til at repræsentere det, eller at have noget Kendskab til Købeordren, men den af Arrestanten Herwig, der hævder, at han i hvert Fald gik ud fra, at Hintz havde fremskaffet Underskriften paa Ordren fra Firmaets rette Repræsentant i Stockholm, i saa Henseende afgivne Forklaring findes at

maatte lægges til Grund her under Sagen. For lettere at faa Reeksporttilladelse til det foregivne Bestemmelsessted, Rusland, blev det overfor Grosserer Societetets Komité usandfærdig angivet, at Rommen var bestemt for »Røde Kors« dersteds, og for overfor Komitéen at dokumentere dette Anbringende affattede Arrestanten Herwig Konzept til to paa Engelsk affattede Telegrammer, hvori blandt andet udtales, at de i Købeordren (der ogsaa omfattede Vin) ommeldte Varer er bestemt for russisk »Røde Kors«, hvis Hospitaler og Institutioner trænger til disse Varer, og at de maa fremsendes saa snart som muligt, undertegnede falskelig Koncepterne »Martynoff & Rumjanzeff« og sendte dem til en Hjelper i Stockholm, hvis Identitet ikke er blevet fastslaaet under Sagen, med Anmodning om at sende hermed overensstemmende Telegrammer til Davidsen, hvilke ogsaa herefter fremkom, dateret den 17 April og 8 Maj 1917, og blev afgivet til Komitéen. Da denne senere forlangte Bevis fra selve det russiske »Røde Kors«, affattede Arrestanten paa engelsk Konzept til et til Davidsen stilet Telegram fra russisk »Røde Kors«, hvori bekræftes, at de omhandlede Varer alle er bestemt til Hospitals Øjemed og til Brug for det russiske »Røde Kors« og maa fremsendes saa hurtigt som muligt; han underskrev falskelig Konzeptet »Russian Red Cross« og overgav det til Arrestanten Dutschke, der var sat ind i Sagen og Formaalet med Telegrammet og var indgaaet paa at besørge det falske Telegram afsendt fra Rusland; Dutschke forsynede yderligere Konzeptet med Underskriften »Zerain«, hvilket Navn efter hans Forklaring og det iøvrigt Oplyste var opdigtet, men af Herwig antoges at være Navnet paa Institutionens Leder eller Sekretær, hvorefter Dutschke gennem en Mellemmand lod det falske Telegram afsende fra Uleåborg den 2 Juli 1917 til Davidsen, der foreviste det for Grosserer Societetets Komité. Dutschke modtog af Herwig for sin Medvirkning ved dette Falsk 500 Kr samt Løfte om et større Beløb, hvis Forretningen gik i Orden. Komiteen gav nu Tilladelse til Reeksport til Rusland mod, at der stilledes en større Bankgaranti, men under Forhandlingerne herom kom der den 3 September 1917 dansk Udførselsforbud med Hensyn til Spiritus, og sluttelig blev Tilladelsen til Eksport af Partiet definitivt nægtet.

Davidsen ønskede nu at hæve Handlen, da han mente sig bedre tjent med at sælge Partiet herhjemme under de stigende Priser, medens Arrestanten Herwig vedblivende ønskede at købe det. Under Forhandlingerne herom og forud om Bankgarantien har Herwig i August og September samme Aar ligeledes gjort sig skyldig i Falsk, idet han, der fra Larsson vidste, at denne og Davidsen havde sendt Telegrammer til den Adresse i Stockholm, der var opgivet som Firmaet Martynoff & Rumjanzeff, dels har sendt en derværende Person Telegrammer, falskelig underskrevet med nævnte Firmas Navn, hvorved han legitime-rede vedkommende til at hente disse Telegrammer, som han derpaa lod sende til sig, dels har sendt Personen Koncepter til Svar paa Telegrammer, ligeledes falskelig underskrevet med Firmaets Navn, hvori der blandt andet loves Sikkerhed for Ordningen af Bankgarantien og stilles Krav om, at Handlen opretholdes; i Overensstemmelse med disse Koncepter sendte Personen derefter falske Svartelegrammer, dels

til Davidsen, dels til Larsson; Resultatet blev sluttelig, at Davidsen mod en yderligere Forhøjelse af Prisen lod Handlen staa ved Magt, og at Partiet af Herweg blev solgt her i Landet.

Tiltalen mod Davidsen for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 tager Sigte paa den Betaling, Tiltalte har krævet og faaet for Rompartiet. Dette købte Davidsen, efter af Larsson at have faaet Meddelelse om, at dennes russiske Forbindelse var Liebhave til det, af Vestindisk Handelskompagni. Partiet laa i England og ventede paa Frigivelse. Vestindisk Handelskompagni tilbød den 8 Marts 1917 Davidsen det til en Pris af 2 Kr 25 Øre pr Liter cif Bergen, men da Skibet ikke kunde omdestineres, blev Købet sluttet til nævnte Pris, ialt 190 165 Kr 50 Øre, cif København. Davidsen solgte straks derefter Partiet til — som han forment Martynoff & Rumjanzeff, repræsenteret af Larsson, for 4 Kr pr Liter cif Christiania, hvilket dog ændredes til 4 Kr 50 Øre pr Liter cif København. Saavel ved Salget fra Vestindisk Handelskompagni som ved Davidsens Videre salg blev Afhændelsen gjort betinget af, at der opnaaedes Reeksporttilladelse til Rusland. Partiet kom til København i Maj Maaned, og der søgtes straks om den nævnte Tilladelse. Da Aftagningen paa Grund af Forhandlingerne om denne og den som Vilkaar for denne Meddelelse krævede Bankgaranti trak saa længe ud, indgik Davidsen paa at betale til Vestindisk Handelskompagni et Tillæg af 10 Øre pr Liter, hvorved hans Indkøbspris forhøjedes til 198 617 Kr 30 Øre; hertil kom for Davidsens Vedkommende Omkostninger til et Beløb af ca. 49 000 Kr, hvoraf dog ca. 42 800 Kr udgjorde Provision til Larsson. Den Pris, for hvilken han havde solgt til Martynoff & Rumjanzeff androg ialt 380 331 Kr. Da Grosserer Societetet i Juli gjorde Tilladelsen til Reeksport afhængig af, at der yderligere stilledes en Bankgaranti paa 320 000 Kr som Sikkerhed for Varens Fremkomst til Rusland, og da Davidsens Købere hverken ordnede denne Garanti eller indbetalte Købesummen, truede han dem med at realisere Partiet og opnaaede nu, at der af Larsson indbetaltes à conto 245 000 Kr mod Sikkerhed for disse Penge i Udleveringssedlerne for Partiet. Da derefter den 3 September det danske Udførselsforbud med Hensyn til Spiritus fremkom, og Justitsministeriet definitivt nægtede Tilladelse til Udførelsen, stilledes der baade af Vestindisk Handelskompagni til Davidsen og af denne overfor hans Købere Krav om Handlens Tilbagegang paa Grund af den bristede Betingelse med Hensyn til Eksporttilladelse.

Da Davidsens Købere imidlertid hævdede, at denne Betingelse i deres Handel med Davidsen kun var givet i deres Favør og derfor kunde frafalde af dem, og at de trods dens Bristen ønskede at fastholde Handlen, frafaldt Tiltalte sit Krav om Annullation mod en Tillægsbetaling af 55 Øre pr Liter, som ogsaa blev ham ydet, saaledes at han ialt for Partiet har modtaget 435 267 Kr 50 Øre. Handlen var endelig berigtiget den 7 November 1917.

Tiltalte gør gældende, at han har været berettiget til at modtage denne yderligere Betaling af 55 Øre pr Liter, som hans Køberes Repræsentanter efter hans Forklaring tilbød ham, og hvorved hans Avance paa Partiet forøgedes med ca. 45 000 Kr, og at denne Tillægsbetaling

dels var Vederlag, fordi Aftagningen af Partiet og Betalingen var trukket saa længe ud, dels var at opfatte som Renter og mest som Vederlag for at give Afkald paa Chancerne for ved en Proces at faa Medhold i sin Paastand om Handlens Bortfald og derved faa Dispositionsret over Partiet, som paa dette Tidspunkt med større Fordel vilde kunne forhandles af Tiltalte paa det hjemlige Marked.

Disse Tiltaltes Betragtninger kan imidlertid ikke godkendes, for den sidstnævntes Vedkommende allerede af den Grund, at Tiltalte paa det Tidspunkt, da han af Køberne betingede sig den forhøjede Pris, paa Grund af det da gældende Udførselsforbud har maattet regne med, at Varen maatte blive solgt paa det hjemlige Marked, ligesom Tiltalte ved at overtage Partiet og forhandle det gennem andre end de »russiske« Købere vilde have været undergivet de samme prisregulerende Bestemmelser, som han nu sigtes for at have overtraadt.

Vinhandlerforeningens Formand, Grosserer Reyn, har under Sagens Forundersøgelse givet Møde i Retten og udtalt, at Tiltaltes Avance ved det omhandlede Salg har været særdeles rundelig, og navnlig, at den Avance paa ca. 45 000 Kr, som han yderligere beregnede sig, da Varen skulde forblive paa det hjemlige Marked, havde været ganske urimelig, og kun muliggjort ved de af Krigsforholdene direkte og indirekte skabte Konjunkturer.

Herefter skønnes Tiltalte Davidsen for denne yderligere Avances Vedkommende at have gjort sig skyldig i en i Medfør af førnævnte Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 strafbar Varefordyrelse. Det bemærkes, at det i Løbet af Undersøgelsen har været tilbudt Tiltalte for sit Vedkommende at afgøre Sigtelsen i Mindelighed ved Indbetaling til Retten af 40 000 Kr af den omhandlede Avances Beløb, men at Tiltalte ikke har villet indgaa paa en saadan Ordning.

Som Følge af det Anførte — — — Tiltalte Davidsen for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 41 af 1 Februar 1917 efter § 1 i Lov Nr 278 af 16 November 1914 — — — Davidsen med simpelt Fængsel i 20 Dage.

Nr. 548. Overretssagfører L. Hjardemaal (Ingen)

mod

Firmaet Silkeborg Maskinfabrik, Zeuthen og Larsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører L. Hjardemaal, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, før end det tillades ham med denne Sag at gaa

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Fuldbyrnelsen af Straffen findes imidlertid at kunne udsættes under de i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 foreskrevne Betingelser.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Fuldbyrnelsen af Straffen udsættes, og at Straffen bortfalder efter 5 Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afgørelse, saafremt de i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Ferdinand Jørgensen til Højesteretssagfører Bache 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Viggo Ferdinand Jørgensen for Tyveri.

Tiltalte, efter hvis Begæring Sagen er indanket hertil, er født den 27 December 1898 og ikke forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 17 December 1918 om Formiddagen anmeldte Konduktør Jens Erhard Frederiksen for Statspolitibetjent Hamæl i Holbæk, at hans Forældre, Gaardejer Jens Peter Frederiksen og Hustru, Johanne Marie Frederiksen af Gislinge, var blevet bestjaalet for 222 Kr, bestaaende af 2 Hundredekronesedler, 2 Tikronesedler og 2 Enkronesedler, som Anmelderen Lørdag den 14 s. M. Kl. ca. 11½ Formiddag tilligemed en Kvittering for 500 Kr havde afleveret til sin Moder, og som denne havde rullet sammen med Kvitteringen saaledes, at en af Hundredekronesedlerne laa yderst, hvorpaa de af Moderen var blevet lagt i den øverste Skuffe i en i Familiens daglige Opholdsstue staaende Kommode. Til en samme Dag optaget Rapport forklarède Gaardejer Frederiksens Hustru, at hun efter at have lagt Pengene fra sig foran i Kommodeskuffens Højre Rum, havde ladet Skuffen staa aaben i ca. 10 Minutter, og at hun straks efter hendes fornævnte Søns Bortgang — der efter hans Forklaring skal have fundet Sted Kl. ca. 12½ — havde savnet Pengene, der, saalænge Skuffen havde staaet aaben, var let synlige. I Mellemtiden havde kun hun, Konduktør Erhard Frederiksen, hendes anden Søn, den 20-aarige Vilhelm Albert Frederiksen, og Tiltalte, der var den eneste paa Gaarden tjenende Karl, og som havde været hos dem siden den 1 Maj 1918, været tilstede i Stuen, og da Sidstnævnte havde gaaet frem og tilbage i Stuen og navnlig forbi Kommodeskuffen, medens denne stod aaben, mente hun, at han havde set Lejlighed til at tilvende sig Pengene. Tiltalte, der straks blev sat under Anholdelse, nægtede

sig overfor Politibetjent Hamæl paa det bestemteste skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og da han den næste Morgen paany blev afhørt af Betjenten, fastholdt han først længe sin Benægtelse, men tilstod derefter paa Forehold og i Overværrelse af Overbetjent Andersen, at han havde set Pengene ligge i den aabentstaaende Kommodeskuffe, og at han efter at være blevet alene i Stuen i Honhold til en pludselig Indskydelse tog Pengene til sig og stak dem i Lommen. Da han senere var kommet ud i Stalden, hørte han sin Madmoder raabe, at Pengene var borte, og han skjulte dem da i Stalden, hvor han den næste Dag atter tog dem til sig, men da han frygtede for Opdagelse, brændte han dem i et ubevogtet Øjeblik i Kakkellovnen. Da Tiltalte den 18 December ved Middagstid var fremstillet i Retten, gentog han sin Tilstaaelse til Rapporten, idet han afgav en Beretning, der ganske stemmede med denne, og ikkun tilføjede, at han i Stalden gemte Pengene over en Stolpe i en Følboks, og at han hverken den Dag, han stjal dem, eller forinden han den følgende Dag brændte dem, talte Pengene. Han tilbød derhos at erstatte det stjaalne Beløb ved Hjælp af en ham tilhørende Sparekassebog, paa hvilken der da indestod ca. 130 Kr, og ved Hjælp af den Løn, han havde tilgode.

Tiltalte blev herefter løsladt og begav sig til sit Hjem i Bjergsted, hvor han fortalte sine Forældre, hvad der var hændt, men samtidig fastholdt, at han ikke havde begaaet Tyveriet, og efter at han sammen med sin Fader havde søgt Raad hos Politiasistenten i Svebølle, tilskrev han den 19 December Merløse-Tudse Herreders Kontor et Brev, i hvilket han tilbagekaldte sin Tilstaaelse. Under den derved fortsatte Undersøgelse har han inden Retten stadig fastholdt sin Uskyldighed og som Grund til sin usandfærdige Tilstaaelse angivet sit Ønske om at slippe ud af Arresten, i hvilken Henseende han navnlig har anført, at Politibetjent Hamæl, inden Tiltalte paa Anholdelsesdagen blev indsat i Arresten, sagde til ham, at han ikke kom ud igen, før han tilstod sig skyldig, eller Pengene blev fundet, og at han for Retten gentog sin Tilstaaelse, fordi han engang havde tilstaaet overfor Statspolitibetjenten, og fordi denne var tilstede i Retten, samt fordi han var bange for ikke at blive løsladt, hvis han tilbagekaldte sin Tilstaaelse.

Statspolitibetjent Hamæl har inden Retten edelig benægtet at have udtalt sig overfor Tiltalte som af denne angivet, idet han alene vil have sagt til ham, at Sagen nok skulde blive oplyst og Sandheden komme frem, selv om Tiltalte ikke vilde tilstaa sig skyldig, og der er under Undersøgelsen intetsomhelst fremkommet til Støtte for, at Tiltalte paa utilbørlig Måde skulde være blevet paavirket til at afgive en Tilstaaelse. Vilhelm Frederiksen har inden Retten forklaret, at hans Moder ved Middagstid viste ham Pengene og Kvitteringen, og saavel Gaardejer Frederiksens Hustru som Konduktør Erhard Frederiksen — der under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør har beediget deres under Sagen afgivne Forklaringer — har inden Retten bekræftet, at Pengene blev lagt sammenrullede i Kommodeskuffen, ligesom Frederiksens Hustru har bevidnet, at der forgæves er blevet søgt omhyggelig efter Pengene, med hvilken Eftersøgning Vilhelm Frederiksen efter sin Forklaring har været behjælpelig. Tiltalte har under Forhøret erklæ-

ret, at han aldeles ikke vidste, at Konduktør Frederiksen havde udbetalt Penge til sin Moder, og ikke vidste, at denne havde gemt Pengene i Kommodeskuffen, medens han har erkendt, at han i det paagældende Tidsrum 2 à 3 Gange er passeret tæt forbi Kommoden, og at han — hvad ogsaa stemmer med, hvad Frederiksens Hustru og hendes Søn, Vilhelm, har forklaret — lige inden Konduktør Frederiksens Bortgang fra Hjemmet 3 à 4 Minutter var alene i Stuen. Det under Sagen Oplyste, hvoraf fremgaar, at ingen Andre end Gaardejer Frederiksen, dennes Hustru, deres to ovennævnte Sønner og Tiltalte var tilstede paa Gaarden i det paagældende Tidsrum, afgiver ingen Grund til at nære Mistanke mod nogen Anden end Tiltalte for at have stjaalet Pengene.

Da Tiltaltes Tilbagekaldelse af den af ham inden Retten afgivne uforbeholdne Tilstaaelse er ganske ubestyrket, og da han ikke har afgivet noget under Hensyn til de oplyste Omstændigheder antageligt Motiv til, at han, skønt uskyldig i det ham paasigtede Tyveri, skulde have afgivet den foreliggende bestemte, af Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Fragaelse, og det maa herefter billiges, at Tiltalte ved den fornævnte Ekstrarets Dom af 10 Juni 1919 er anset efter Straffelovens § 228, jfr Lov 1 April 1911 § 13, med en Straf, der passende er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes tiltrædes, vil herefter i det Hele være at stadfæste.

Nr. 559.

Rigsadvokaten

mod

Kristen Pallesen Serup Andersen (Forsvarer: Aagesen),

der tiltales for Vold paa Person og Polituorden.

Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 19 Juli 1919: Tiltalte Kristen Pallesen Serup Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage samt i Erstatning til Tjenestekarl Peter Nikolajsen af Nøvling betale 40 Kr og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører J. H. Hasselbalch, 25 Kr og til Defensor, Sagfører Kn. Petersen, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 September 1919: Tiltalte Kristian Pallesen Serup Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Over-

retssagførerne Dahl og Heise, i Salær hver 30 Kr, og den Tiltalte ikendte Erstatning, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-kyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Maanedør.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltalte blev fremstillet i Politiretten den 20 Maj d. A. Kl. 10½ Formiddag, og at det beror paa en Fejlskrift i den Landsoverretten forelagte Akt, naar det efter denne er kommet til at se ud, som om Fremstillingen i Politiretten først fandt Sted den 21 Maj. Den i Dommen udtalte Misbilligelse maa herefter bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maanedør. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Pallesen Serup Andersen til Højesterets-sagfører Aagesen 40 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Fleskum Herreds Ekstraret indankede Sag er Kristen Pallesen Serup Andersen, der er født den 14 April 1900, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Polituorden.

Den 19 Maj d. A. anmeldte Arbejdskarl Peter Michael Nicolajsen af Nøvling til Politiet, at han Dagen forud om Morgenen Kl. ca. 4 havde været Genstand for et voldeligt Overfald fra Tiltaltes Side. Han har herom nærmere forklaret, at der Natten mellem den 17 og 18 Maj d. A. afholdtes Bal i Forsamlingshuset i Nøvling for Medlemmerne af Nøvling Ungdomsforening. Ved Midnatstid indfandt Tiltalte sammen med sin Broder og to andre Karle fra Klarup i beruset Tilstand og vilde deltage i Ballet, hvilket blev dem forment, da de ikke var Medlemmer af Ungdomsforeningen, og Nicolajsen og et andet Medlem af Foreningens Bestyrelse bortviste Personerne, som de til Slut maatte puffe og skubbe ud af Forsamlingshuset. Tiltalte og hans Ledsager opholdt sig derefter i længere Tid udenfor Forsamlingshuset; medens de tre andre Karle havde borttjernet sig, inden Ballet Kl. 3½ om Morgenen hørte op, blev Tiltalte tilbage, idet han raabte og støjede samt opfordrede Balgæsterne til at slaa paa sig. Nicolajsen traadte da hen imod ham og opfordrede ham til at gaa hjem i Stedet for at gaa der og raabe, idet han tilføjede, at Tiltalte for Resten fortjente en Lussing for sin Opførsel,

hvorpaa han tildelte Tiltalte et Slag med sin flade Haand. I samme Øjeblik tilføjede Tiltalte ham et Knivstik i venstre Skulder og straks derefter et i venstre Haands Fingre. De ham derved tilføjede Læsioner beskrives i en den 21 Maj d. A. udstedt Lægeattest af Læge Bindsløv, der blev tilkaldt straks efter Overfaldet, saaledes: »1) Paa Forsiden af venstre Skuldermuskel ses et 3 cm langt glatrandet Stiksaar, der er 2—3 cm dybt, men som dog ikke synes at have beskadiget Led eller Nerver. 2) V. Tommelfinger, der ved tidligere Ulykkestilfælde blev amputeret ved Roden, har faaet det gamle Amputationssaar fuldstændig afskaaret, saa at der er dannet et afskrællt Saar af en 2-Øres Størrelse. 3) En lignende ikke dybtgaaende Afskrælning af Huden findes paa Tommelfingersiden af v. Pegefinger lige ud for yderste Led. Alle Saarene var stærkt blødende, dog uden at Patienten viste noget Tegn paa Blodtab.« Lægen tilføjer, at Overfaldne ikke var beruset. Ved et Møde i Retten den 25 Juni d. A. har Nicolajsen erklæret, at de ham tilføjede Saar da var lægte, og at han ikke forment at faa varig Mén af Beskadigelsen.

Tjenestekarl Jens Holst af Nøvling har forklaret, at han i faa Skridts Afstand overværede Sammenstødet mellem Tiltalte og Peter Nicolajsen. Denne bebrejdede først Tiltalte hans Forsøg paa at forstyrre Ballet, idet han udtalte, at Tiltalte havde fortjent et Par Lussinger, og samtidig tildelte Nicolajsen, til hvem Tiltalte havde sagt: »Staa bare, Peter!« med sin flade Haand denne to Lussinger. Tiltalte, der hidtil havde staaet med sin højre Haand i Lommen, hævede straks efter Haanden, i hvilken han havde en oplukket Kniv, med hvilken han stak Nicolajsen, saa der strømme Blod fra dennes venstre Haand. Ingen af de andre Tilstedeværende havde henvendt sig til Tiltalte, truet denne eller gjort Mine til angribe ham, men forholdt sig fuldstændigt rolige. Efter at have brugt Kniven mod Nicolajsen udtalte Tiltalte henvendt til de øvrige Tilstedeværende: »er der flere, der har Lyst?«

Tjenestekarl Marinus Frederiksen af Pederstrup har afgivet en med Foranstaaende aldeles enslydende Forklaring.

Tiltalte har forklaret, at han, der er arbejdsløs og bor hos sin Moder, og som oppebærer en Arbejdsløshedsunderstøttelse af Landarbejdernes Fagforening paa 15 Kr om Ugen, den 17 Maj d. A. om Aftenen mellem ca. 10 og 11 opholdt sig sammen med sin Broder og 3 andre Karle fra Klarup i Gistrup Kro, hvor de i det nævnte Tidsrum nød hver ca. 25 halve Bajere. De blev da enige om at gaa til Nøvling for at deltage i Ballet i Forsamlingshuset, og Tiltalte indfandt sig sammen med de andre Karle der ved Midnatstid, men fik ikke Adgang. Han, der var meget beruset, opholdt sig dels udenfor Forsamlingshuset, dels i en Forgang til dette, indtil Ballet var forbi; paa dette Tidspunkt var hans Broder og de andre Karle gaaet bort. Han vil iøvrigt ikke bestride, at det Hele er tilgaaet saaledes som af de to sidstnævnte Vidner overensstemmende forklaret, men har tilføjet, at han paa det Tidspunkt var saa beruset, at det ikke staa ham ganske klart i Enkelthederne, hvad der passerede.

Nicolajsen har under Sagen nedlagt Paastand om en Erstatning af 5 Kr for Udlæg til Forbindsstoffer, 5 Kr for en Hat og 5 Kr for en

Manchetskjorte, hvilke Genstande blev ødelagt ved Overfaldet, samt endelig for Svie, Smerte og Vansir 25 Kr, tilsammen 40 Kr, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte ikke har haft noget at erindre, er ved Underretsdommen taget til Følge.

For sit Forhold i ovenommeldte Henseender vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 203, dels efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af §§ 2 og 4 i den af Aalborg Stiftamt under 1 Juni 1913 udfærdigede Politivedtægt for Aalborg Amts Landdistrikt, hvilke Paragraffer er saalydende:

§ 2.

»Paa offentlig Gade, Vej, Sti eller Plads maa der ikke foregaa Slagsmaal, Skrigen, Raaben, skraalende Syngen eller anden støjende, voldsom eller fornærmelig Adfærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller Forbifarende eller Omboende forulempes.«

§ 4.

«— — — Ingen maa færdes paa nævnte Steder i en saadan Tilstand af Beruselse, at den kan vække offentlig Forargelse eller iøvrigt medføre Ulemper for Andre — — —»

Straffen findes efter Sagens Omstændigheder under et passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Med Hensyn til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 30 Kr, og den Tiltalte ikendte Erstatning vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender tiltrædes, være at stadfæste.

Det maa bestemmes misbilliges, at Tiltalte, der blev anholdt den 19 Maj d. A. Kl. 3, ikke overensstemmende med Grundlovens Paabud er blevet stillet for en Dommer inden 24 Timers Forløb, men først den 21 s. M. Kl. 10½ Fm.

Iøvrigt har Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 546.

Rigsadvokaten

mod

Ludvig Victor Wahlberg (Forsvarer: Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1919: Arrestanten Ludvig Victor Wahlberg bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne C. A. Olsen og Arthur Henriques, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Fra den 18 Januar til 7 Oktober d. A. har Tiltalte været indlagt paa St. Hans Hospital. Herfra blev han udskrevet som helbredet og overført til Vestre Fængsel, og i en den 22 d. M. dateret Erklæring har Fængselslægen udtalt, at Tiltaltes Tilstand vedvarende er som skildret i den i den indankede Dom nævnte Erklæring af 13 November 1910. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Victor Wahlberg til Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Ludvig Victor Wahlberg, der tiltales for Tyveri, er født den 24 April 1892 og tidligere anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 December 1910 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, IV, jfr tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 7 Maj 1912 efter Straffelovens § 230 I og II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 7 Oktober 1913 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved samme Rets Dom af 11 December 1915 dels i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 230 I, dens § 231 I og dens § 231 II, jfr tildels § 46, og dels efter Straffelovens § 232, I og samme §'s 2 Stk, jfr tildels § 46, for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri samt Forsøg paa det sidste med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Tiden fra den 12 September 1918 til den 20 s. M. har Arrestanten altid om Formiddagen mellem Klokkerne 9 og Klokkerne 11 begaaet grove Tyverier fra 6 forskellige Beboelseslejligheder i Ejendommene:

Prinsesse Charlottegade Nr 11,
Nørrebrogade Nr 92 A,
Griffenfeldtsgade Nr 50,
Ewaldsgade 6,
Vendersgade 21 og
H. C. Andersensgade Nr 6,

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 86.

Tirsdag den 23 December.

fra hvilke Lejligheder han stjal Beklædningsgenstande, 3 Sengetæpper, 2 Armbaad, nogle Pudebetræk, Fodtøj, 3 Ringe, 1 Revolver, 1 Kikkert, 1 Guldkæde, Lorgnetter, Ernæringskort og Mønter, alt af Værdi ca. 1400 Kr, samt 92 Kr 50 Øre i rede Penge foruden 4 Jubilæumstokroner. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer og dels i aflaaede Gemmer, som han opbrød. Han skaffede sig i samtlige Tilfælde Adgang til Lejlighederne ved med Dirk at oplukke de aflaaede Entrédøre. I Lejligheden i Prinsesse Charlottegade 11 trykkede han tillige med Vold en Fylding i en aflaaet Dør mellem Entréen og et af Værelserne ind og steg gennem den fremkomme Aabning ind i Værelset, hvorfra han derefter havde Adgang til det Værelse, hvori det Stjaalne beroede.

Den 20 September 1918 har Arrestanten tillige frastjaalet Boghandlermedhjælper Albert Kjærso 1 Fyldepen, 1 Ur og 1 Lommelygte m. m., hvilke Ting — der under Sagen er vurderet til 35 Kr — laa frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang fra Hovedtrappen, ad hvilken han i tyvagtig Hensigt var gaaet op.

Under den den 3 December 1910 paadømte Sag var Arrestanten indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 13 November 1910 dateret Erklæring udtalte: at Arrestanten er en udtalt degenereret med meget tarvelige Evner, nærmest at kalde debil eller let imbecil, men med meget fremtrædende moralske Defekter, at Tilstanden vist for Størstedelen beroede paa medfødte uheldige Anlæg, dog at mulig nogle af ham gennemgaaede Sygdomme har bidraget til hans aandelige Forringelse, at Tilstanden maatte anses for blivende, at der næppe var Udsigt til, at Straffen vilde have nogen Indvirkning at tale om, og at hans Anbringelse paa en Anstalt for kriminelle Aandssvage, skønt hans intellektuelle Svækkelse ikke var meget fremtrædende, af Hensyn til Samfundets Sikkerhed vilde være det formaalstjenligste.

Under nærværende Sag har Fængselslægen i en fra ham indhentet Erklæring af 5 December 1918 udtalt, at Arrestanten er uforandret som beskevet 13 November 1910.

Da Arrestanten ved sin Fremstilling under et Reassumptionsforhør frembød Tegn paa Sindssygdom, har han paany været indlagt til

Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 7 Januar 1919 afgivet Erklæring bl. a. udtaler, at Arrestanten lider af en Sindssygdom af psykogen Natur, opstaaet i Fængslet og paa Grund af Fængslingen.

Arrestanten maa herefter antages at have været fuldt tilregnelig, da han udførte sine Tyverier, og vil som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, for femte Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 390. Højesteretssagfører Levy
mod

Emil Sønderberg Wulff (Forsvarer: V. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 55 af 2 November 1918.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1919: Tiltalte, Direktør Emil Sønderberg Wulff, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 20 Kr og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstaa. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Emil Sønderberg Wulff til Højesterets-sagførerne Levy og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag tiltales Direktør Emil Sønderberg Wulff, der er født den 4 Oktober 1866 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 55 af 2 November 1918 om en af Ministeriet godkendt Vedtægt for Staden København angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i visse Arter af Erhvervs-virksomhed.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der har Justitsministeriets Bevilling af 13 Februar 1918 til i Etablissementet »Scala« at give dramatiske Forestillinger i 1 Aar fra

1 August 1918, har erkendt, at Børnene Annette og Therese Moscovitz, født henholdsvis den 5 November 1908 og den 2 September 1909 og Døtre af en Impresario med Artistnavnet »Alexandroff«, under dette Navn i Tiden fra den 19 Oktober 1918 til den 2 Februar 1919 for en samlet Gage af 25 Kr pr Aften stadig har optraadt i Operetten »Kejserrinden«, der i hele nævnte Tidsrum har været opført paa Scalateatret som Aftenforestilling, hvorhos de ogsaa er optraadt en enkelt Gang om Søndagen til Eftermiddagsforestilling, men har gjort gældende, at denne Børnenes Optræden ikke er i Strid med nævnte Vedtægt.

Medens der nu vel maa gives Tiltalte Medhold i, at scenisk Optræden af Børn som den ommeldte ikke falder ind under Vedtægtens § 1, Nr 3, findes de to Børns heromhandlede lønnede Teatertjeneste i Tiden fra 1 Januar 1919 til 2den Februar s. A. ligefrem at falde ind under Ordene i Vedtægtens § 2, 1ste Punktum. Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa at anses i Medfør af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr 55 af 2 November 1918 § 5 efter Lov Nr 143 af 29 April 1913 § 42 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne bestemmes til 20 Kr, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Onsdag den 24 December.

Nr 555.

Rigsadvokaten
m o d

Hans Ole Bolettius Hansen (Forsvarer: Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 2 September 1919: Arrestanten Hans Ole Bolettius Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Teller, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 13 Oktober 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, betaler Arrestanten 35 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans

Ole Bolettius Hansen til Højesteretssagfører Henriques 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vejle Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Hans Ole Bolettius Hansen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 25 April 1888 og har — foruden at han tvende Gange har været anset for Betleri, senest ved Herning Købstad og Hammerum Herreds Politirets Dom af 19 Oktober 1915 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage — tidligere været anset ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 18 Marts 1907 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, ved Dronninglunds Herreds Ekstrarets Dom af 14 Februar 1914 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, sammenholdt med nysnævnte midlertidige Straffebestemmelse, med samme Art Fængsel i 60 Dage og ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 20 Juli 1916 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 11 August 1916 formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Søndag den 13 Juli d. A. ved Midnatstid besluttede Arrestanten sig til at begaa Tyveri i en Gaard i Landsbyen Reerslev paa Sjælland og aabnede i den Hensigt at stige ind ad denne Vej et med en Snor fastbundet Vindue til et i Stuehuset beliggende Pige-kammer. Da Arrestanten, der lænede Overkroppen ind gennem Vinduet, imidlertid blev tilraabt af en i Kammeret sovende Person, løb han sin Vej.

2. Samme Nat skaffede Arrestanten sig Adgang til Lærer Lundbergs Lejlighed i Skolebygningen i Reerslev ved at stige gennem et Spisekammervindue, hvis øverste mindre Rude stod aaben, saa at han kunde tage den indvendig siddende Haspe af den nederste større Rude. I Spisekammeret tilvendte han sig en paa en derværende Hylde liggende Pengepung med et Indhold af 7 Kr. Han er derhos sigtet for ved samme Lejlighed at have tilvendt sig $\frac{1}{2}$ Flaske Brændevin og en Hovednøgle med vedhængende Træplade; men Arrestanten, der ikke vil benægte Muligheden af, at han har tilvendt sig disse Genstande og i saa Fald drukket Brændevinen, har forklaret, at han ingen Erindring har herom. Arrestanten forlod, da hans Nærværelse bemærkedes, Huset ad samme Vej, som han var kommet, hvorefter han senere har forbrugt Pengebeløbet og bortkastet Pengepungen.

3. Arrestanten brød ligeledes samme Nat ind i Kirken sammesteds, hvor han ituslog et Vindue i Vaabehuset og med en Kniv overskar nogle Blysprosser samt derefter gennem en Luge i Vinduet kom ind i Kirkens Indre.

Bag Alteret fandt han en Flaske, der indeholdt noget Vin, som han drak, men iøvrigt vil han intet have tilegnet sig, og han forlod Kirken ad samme Vej, som han kom ind.

4. Lørdag den 26 Juli d. A. Kl. ca. 4 om Eftermiddagen kom Arrestanten paa Vej fra Daugaard til Vejle forbi Boelsmand Jens Mikkelsens Ejendom i Bredballe, hvor han gik hen — efter sin Forklaring — for at faa noget at drikke. Da han fandt Døren laaset, besluttede han, der blev klar over, at der Ingen var hjemme, sig til at begaa Tyveri, idet han var blottet for Penge. Gennem et ikke helt lukket Vindue kom han ind i et Sovekammer og derfra i den øvrige Del af Huset, hvor han tilvendte sig dels 13 Kr, der beroede i en Pung i en Buffetskuffe, som han aabnede med en til Buffetten hørende Nøgle, dels fra et Klædeskab, som han efter sin Formening ogsaa aabnede med Buffetnøglen, et til 100 Kr vurderet Jakkesæt tillige med en til 1 Kr vurderet Nikkelurkæde. Desuden tilvendte han sig fra en paa en Kommode henstaaende Trææske et til 3 Kr vurderet Sølvfingerbøl, tvende til henholdsvis 8 og 7 Kr vurderede Halskæder, tre til ialt 30 Kr vurderede Guldringe, en til 10 Kr vurderet Skægklippemaskine samt tre i en Skrivebordsskuffe liggende Smørmærker. Arrestanten har forbrugt de tilegnede Penge, medens de øvrige Koster — afset fra Ringene, som han mener at have tabt — er bragt til Stede og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

5. Søndag den 27 s. M. Kl. 6 til 7 Eftermiddag kom Arrestanten paa Vardevejen i Vejles Udkant forbi den Grosserer A. Christiansen tilhørende Villa »Birkely«, og da han fik det Indtryk, at der Ingen var hjemme, besluttede han sig til at skaffe sig Adgang til Villaen, hvad han derefter iværksatte ved at stige op paa et over Villaens Indgang værende Halvtagshus og derfra gennem et aabentstaaende Vindue at stige ind i et i Loftsetagen liggende Pigekammer. Fra et tilstødende Loftsværelse tilegnede Arrestanten sig et en i Villaen tjenende Pige tilhørende, til 15 Kr vurderet Sølvblommeur, der laa frit fremme paa et Bord, og han gik derefter ned i Lejligheden, hvor han fra nogle uaflaasede Skuffer i et Toiletmøbet tilvendte sig et til 250 Kr vurderet Guld-kors, et til 450 Kr vurderet Halsmykke, et til 175 Kr vurderet Guld-armbaandsur, en til 25 Kr vurderet Emaillamedaillon, en til 20 Kr vurderet Perlekrans, et til 15 Kr vurderet Sølvvarmbaand, en til 5 Kr vurderet Kobbermedaillon, et til 5 Kr vurderet Sølvemblem, et til 25 Kr vurderet Sølvvedhæng, et til 23 Kr vurderet Sølvhalssmykke, tvende til henholdsvis 3 Kr 50 Øre og 5 Kr vurderede Sølvvarmbaand, en til 1 Kr 50 Øre vurderet Brosche, en til 8 Kr 50 Øre vurderet Saks, en til 135 Kr vurderet Guldherreurkæde med Vedhæng og nogle til 1 Kr vurderede løse Perler. Fremdeles medtog Arrestanten et til 10 Kr vurderet vatteret Tæppe, en til samme Beløb vurderet Hovedpude samt en til 1 Kr vurderet Kurv, i hvilken han medførte forskellige Spise- og Drikkevarer samt nogle Cigarer. Disse Varer er tillige med en Manchet-skjorte og et Par Underbenklæder, som Arrestanten ligeledes har tilvendt sig, dog uden at vil kunne erindre det, vurderet til 100 Kr, og et Sæt blaåt Tøj, som han — ligeledes uden at ville kunne huske det — ved samme Lejlighed har medført, er vurderet til 300 Kr.

lanten heller ikke har handlet uforsvarligt ved at lade Hesten gaa tilbage til Rødby, om det end havde været rigtigere at tilkalde Dyrlæge straks, da Sygdommen bemærkedes, og at det ikke kan afgøres, om Tarmslyngningen er indtraadt før Kolikken eller som Følge af denne.

Som Sagen herefter foreligger, kan det ikke antages, at Appellanten har behandlet Hesten uforsvarligt, og han vil derfor overensstemmende med sin Paastand kun kunne dømmes til at betale Indstævnte den betingede Lejesum 4 Kroner. Sagens Omkostninger for alle Retter vil Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Skrædermester Schiøtz Nielsen, bør til Indstævnte, Detailhandler P. Møller Petersen, betale 4 Kroner. Sagens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Rødby Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag søgte Appelindstævnte, fhv. Auktionholder, nu Kæmner A. Jørgensen, Rødby, som Mandatarius for Detailhandler P. Møller Petersen, sammesteds, i første Instans Appellanten, Skrædermester A. Schøtz Nielsen, Rødby, til Betaling af 1374 Kr, som Appellanten skulde skyldte Appelindstævntes Mandant dels i Leje af et Køretøj 1ste Pinsedag 1917, dels i Erstatning for den lejede Hoppe, der døde straks efter Hjemkomsten, med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 6 Juli 1917, og Sagens Omkostninger.

Det paastævnte Beløb fremkommer paa følgende Maade:

Hoppens Værdi, ansat til.....	1410 Kr
idet Appelindstævntes Mandant havde tilbyttet sig den for en anden Hoppe, som Køberen straks efter solgte for 1050 Kr, hvorhos Mandanten gav 360 Kr i Bytte.	
Lejen for Køretøjet	4 —
	<hr/>
Er.....	1414 Kr
efter Fradrag af den Sum, som Kadaveret af Hoppen udbragtes til.	40 —
	<hr/>
Er.....	1374 Kr
	<hr/>

Subsidiært paastod Appelindstævnte Erstatningen for Hoppen fastsat af uvildige, af Retten paa Appellantens Bekostning udmeldte Mænd.

Appellanten paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af Lejen for Køretøjet, 4 Kr, uden Renter.

Ved fornævnte Rets Dom af 18 Marts 1918 blev Appelindstævntes principale Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger op-hævedes.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin for Underretten ned-lagte Paastand samt paastaaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Appelindstævnte har procederet til den indankede Doms Stadfæ-stelse med Tillæg af Appelsagens Omkostninger og subsidiært paany henstillet, at Erstatningen fastsættes af uvildige, af Retten paa Appel-lantens Bekostning udmeldte Mænd.

Under Proceduren her for Retten har den for Appelindstævnte mødende Sagfører i Henhold til meddelt Fuldmagt tillige givet Møde for og frafaldet Kald og Varsel for Appelindstævntes Mandant.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 27 Maj 1917 — 1ste Pinsedag — lejede Appellanten af Appel-indstævntes Mandant dennes Køretøj for sammen med sin Familie at aflægge et Besøg hos sin Svigerfader i Vejleby, der ligger ca. 1 Mil fra Rødby; Vognen var forspændt med ovennævnte Hoppe, og Ap-pellanten var selv Kusk. Ved Ankomsten om Formiddagen til Sviger-faderens Gaard satte en 17-aarig Tjenestekarl ved Navn Laurits Pe-tersen efter Ordre Hesten paa Græs. I Dagens Løb tilsaae og flyttede samme Karl Hesten 3 Gange, som det maa antages sidste Gang ca. Kl. 6—7 om Eftermiddagen. Da Appellanten om Aftnen ca. Kl. 10 vilde køre tilbage til Rødby, og en anden Karl ved Navn Anders Con-radsen hentede Hesten fra Marken, viste det sig, at Hesten var syg og viide kaste sig. I den Anledning lod Appellanten Karlen trække Hesten rundt i Skridtgang i Gaarden ca. 1 Kvarter, ligesom Appellanten gjorde Forsøg paa at faa en Telefonsamtale med Appelindstævntes Man-dant, hvilket dog ikke lykkedes. Appellanten laante nu en anden Hest af sin Svigerfader og kørte hjem, medførende Appelindstævntes Man-dants Hest, idet Appellantens Broder, der sad paa Vognen, holdt He-sten i løs Tøjle paa Turen, der varede en Timestid. Efter at være ankommet til Rødby, formentlig henad Midnat, afleverede Appellanten Hesten til Appelindstævntes Mandant, hvem han vækkede og fortalte, at Hesten var syg. Appelindstævntes Mandant lod straks Dyrlægen kalde, men Hesten var da saa syg, at dens Liv ikke stod til at redde, og om Natten døde den.

Den paagældende Dyrlæge har under 13 August 1917 udfærdiget saalydende, under Sagen fremlagt fremlagt Attest:

»Den 27 Maj 1917 Kl. ca. 12 Nat blev jeg tilkaldt af Købmand Møller Petersen Rødby for at undersøge en ham tilhørende syg Hoppe.

Ejeren oplyste, at Hesten var kommet meget syg hjem fra en Tur (havde været lejet ud) kort før jeg kom til Stede.

Undersøgelsen: Hesten havde meget hæftige Koliksymptomer og viste Symptomer paa Tarmslyngning. Almenbefindendet var saa stærk forstyrret, at Helbredelse paa dette Tidspunkt var udelukket og Hesten døde ogsaa kort Tid efter. Var Behandling derimod indledet paa et

tidligere Tidspunkt af Sygdommen havde Helbredelse ikke været udelukket.

Obduktionen den 29 Maj 1917 udviste stærk udspilet Mave som Følge af Overfyldning og Tarmslyngning hvilket attesteres.«

I en Paategning paa Attesten har Dyrlægen endvidere udtalt:

»I Tilslutning til den af mig udstedte Attest skal jeg bemærke, for at Misforstaaelse ikke skal finde Sted, at Hesten ved Undersøgelsen havde hæftig Kolik, og at Tarmslyngning paa det Tidspunkt var indtraadt.«

Dyrlægen har derhos under en under Sagen stedfundet Vidneførsel forklaret, at Hestens Sygdom var ganske akut, samt bekræftet, at Sygdommen mulig kunde have været hævet, saafremt Behandling havde fundet Sted, inden Tarmslyngningen indtraadte, idet han mener, at Tarmslyngningen ikke indtraadte straks, men senere end Kolikken. Under Vidneførslen har Tjenestekarl Petersen fremdeles bl. a. forklaret, at han ikke lagde Mærke til, at Hesten fejlede noget, da han den paagældende Dags Formiddag tog imod den og satte den paa Græs, og Tjenestekarl Conradsen har bl. a. forklaret, at Hesten om Aftenen, da Appellanten vilde køre hjem, var saa syg, at der ikke kunde være Tale om, at den kunde trække Vognen med Passagerer.

Det er ubestridt under Sagen, at Appellindstævntes Mandant ved Hestens Udlejning til Appellanten ikke gav nogen Besked med Hensyn til Hestens Fodring og saaledes heller ikke sagde noget om, at Hesten som »Købstadshest« ikke var vant til at komme paa Græs og ikke maatte sættes paa Græs. Der maa derhos gaas ud fra, at Hesten ved Udlejningen ikke fejlede noget, og at den har paadraget sig Sygdommen i Appellantens Besiddelse, formentlig ved at foræde sig paa Marken. Spørgsmaalet bliver herefter, om Appellanten har udvist nogen Forsømmelse ved sin Behandling af Hesten.

Selv om det nu ikke, som af Appellindstævnte paastaet, kan antages, at Appellanten burde have sagt sig selv, at Hesten ikke kunde taale at komme paa Græs, og selv om det ej heller kan antages, at Appellanten ikke har tilset Hesten saaledes, som almindelig Skik og Brug paabyder overfor Kreaturer paa Marken, maa det i alt Fald efter det om Hestens Tilstand Oplyste antages, at Appellanten, ved, efter at have erfaret at Hesten var syg, at undlade at tilkalde en Dyrlæge eller dog at spørge en saadan til Raads, hvilket han end ikke gjorde Forsøg paa, og ved paa den anførte Maade at lade Hesten løbe med tilbage til Rødby, har udvist en saadan Forsømmelse med Hensyn til sin Behandling af Hesten, at han maa være erstatningspligtig.

Herefter og med Bemærkning, at Appellindstævntes Erstatningsberegning uanset Appellantens Protest efter Omstændighederne findes at kunne lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil det paastævnte Beløb med Renter som paastaet være at tilkendø Appellindstævnte og den indankede Dom i Overensstemmelse med Appellindstævntes principale Paastand saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanten have at betale Appellindstævnte med 100 Kr.

Nr. 448. Fhv. Restauratør V. Sørensen (Martensen-Larsen)

mod

Socialistisk Arbejderparti, Østerbro Afdeling (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning i Anledning af Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1919: Indstævnte, fhv. Restauratør V. Sørensen, bør til Citanterne, Socialistisk Arbejderparti, Østerbro Afdeling, betale 200 Kroner med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 26 Marts 1919, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 70 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter det Oplyste blev det i den indankede Dom ommeldte Lejemaal med Appellanten indgaaet af to Personer, der var Medlemmer af Bestyrelsen for den indstævnte Forening, men fortav, at Lokalet skulde benyttes af denne, uagtet de, efter hvad der foreligger i Sagen, maatte gaa ud fra, at Appellanten vilde være betænkelig ved at udleje Lokalet i dette Øjemed. Appellanten har herefter været beføjet til, som sket, straks, da han kom til Kundskab om, at det var den indstævnte Forening, der skulde benytte Lokalet, at træde tilbage fra Lejemaalet, og han vil allerede derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, fhv. Restauratør V. Sørensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Socialistisk Arbejderparti, Østerbro Afdeling, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 11 Marts 1919 henvendte Repræsentanter for Citanterne Socialistisk Arbejderparti, Østerbro Afdeling, sig til Indstævnte, fhv. Restauratør V. Sørensen, for af ham at leje en Mødesal til den 17 s. M. i hans Lokaler i »Café des frères«, Østerbrogade Nr 41 her i Staden. Lejemaalet gik i Orden, og det aftaltes, at der skulde betales 35 Kr i Leje af Salen. Indstævnte nægtede imidlertid senere Citanterne at benytte denne, og disse maatte derfor forlægge det paatænkte Møde til

et Lokale i »Store Vibenshus«, som de lejede for 10 Kr, og hvor Mødet derpaa afholdtes samme Dag, som det skulde være afholdt i den Indstævnte tilhørende Sal.

Under Anbringende af, at Indstævnte har været ubeføjet til efter Lejemaalets Indgaaelse at nægte Citanterne Adgang til den lejede Sal, samt at der derved er paaført dem dels et direkte Tab paa 126 Kr 40 Øre, dels et indirekte Tab, som de ansætter til 500 Kr, paastaar Citanterne nu under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet at betale dem i Erstatning enten 626 Kr 40 Øre eller et af Retten eller af uvildige Mænd fastsat Beløb, tilligemed Renter af det Beløb, som maatte blive dem tilkendt, 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Marts 1919, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han i første Række anbringer — hvad Citanterne dog bestrider —, at de Personer, som lejede Salen, til ham, opgav, at denne skulde bruges til et videnskabeligt Foredrag om europæiske Forhold. Indstævnte hævder, at han derfor ikke var pligtig at give Citanterne Adgang til Salen, hvad han ogsaa vil have underrettet dem om, saasnt han havde faaet Meddelelse om, at det var Citanterne, der agtede at benytte den.

Indstævnte gør derhos gældende, at Citanterne intet Tab har lidt som Følge af det ham udviste Forhold.

Da Indstævnte maa anses retstridigt at have nægtet Citanterne Adgang til den af dem lejede Sal, maa han erstatte dem det dem herved paaførte Tab. Idet dette efter Omstændighederne skønnes at kunne sættes til 200 Kr, vil Indstævnte følgelig være pligtig at tilsvare Citanterne dette Beløb, hvoraf der vil være at svare Renter, som af Citanterne paastaat. Indstævnte findes derhos at burde godtgøre Citanterne Sagens Omkostninger med 70 Kr.

Fredag den 2 Januar.

Nr. 518. Interessentskabet **G. Sellergren og Th. Thomsen**
(Ingen)

mod

Bureauchef **Carl von Knorring**, Helsingfors (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Interessentskabet **C. Sellergren og Th. Thomsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lodsølv til vor Frelseres Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3

Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 554.

Rigsadvokaten
mod

Jens Kristian Andersen, (Forsvarer: Bache),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 20 August 1919: Arrestanten Jens Kristian Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han udreder derhos Erstatning 800 Kr til Gaardejer Schultz, Jennum, og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 40 Kr og til Defensor, Overretssagfører Nonboe, 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 6 Oktober 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Arrestanten 50 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kristian Andersen til Højesteretssagfører Bache 70 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jens Kristian Andersen sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 26 April 1894 og har tidligere været anset

ved Højesterets Dom af 30 April f. A. efter Straffelovens § 229 Nr 1 og § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den 10 Maj d. A. anmeldte Gaardejer Heinrich Knud Theil Schultz af Jennum til Politiet, at der i Tiden fra den 8 s. M. om Aftnen ved Syvtiden til den følgende Dags Morgen fra en Fold paa hans Mark ved Skoven tæt øst for Jennum var forsvundet 3 ham tilhørende Kvier, af hvilke den ene blev fundet i Rugballe, ca. 2 km fra Folden, medens de to andre, der var sorte af Farve, formentes at være stjaalne fra Folden eller Indhegningen, som de efter Anmelderens videre Formening ikke af egen Drift havde forladt, da de havde gaaet i ca. 3 Uger i Folden, hvor der var rigeligt med Græs, og havde forladt Folden paa samme Sted, hvor Indhegningens øverste Lægte var brækket fra.

Under den derefter indledede offentlige Undersøgelse blev Mistanken henledt paa Arrestanten, der blev anholdt den 11 Juni s. A. umiddelbart efter, at han paa Vejle Marked havde solgt en lyserød Kvie. Det oplystes derhos, at Arrestanten i Maj Maaned d. A. tillige havde været i Besiddelse af en rød Ko, som han havde solgt til en Købmand i Bredballe. Om den Maade, hvorpaa han vil være kommet i Besiddelse af den lyserøde Kvie og den røde Ko, har Arrestanten afgivet Forklaringer, der er i høj Grad usandsynlige, men da der ikke trods Fremlysning i Politiefterretninger og Bladene samt ved anstillede Undersøgelser paa anden Maade er fremkommet Oplysninger om, at de nysnævnte Kreaturer overhovedet er stjaalne, er det ved Underrettsdommen rettelig antaget, at der ikke vil kunne paalægges ham noget Strafansvar for hans Forhold med Hensyn til disse Kreaturer.

Under Undersøgelsen oplystes det fremdeles, at Arrestanten havde været i Besiddelse af 2 sorte Kvier. Angaaende sin Erhvervelse af disse har han forklaret, at han den 9 Maj d. A. om Formiddagen — altsaa Dagen efter, at de Schultz tilhørende Kvier var bortkommet — har købt dem paa Jelling Marked af en Mand ved Navn Hans Peter Hansen af Jelling Mark for 440 Kr, hvilken Handel foregik i Overværelse af flere Personer, som han dog ikke kendte. Efter sin videre Forklaring forlod han kort efter Markedet og begav sig trækkende med Kreaturerne paa Vej til Vejle ad Hovedlandevejen, som han forlod ved Lerbæk Mølle. Derefter gik han over Højgaard Station til Grejs, hvor han fik den ene Kvie indstaldet hos en ham ubekendt Gaardejer, medens han fortsatte ad Grejsdalsvejen til Vejle med den anden Kvie. Efter at han i Vejle havde forsøgt at sælge den medbragte Kvie til en Hestehandler, bortbyttede han den til Gaardejer Jacob Lange af Højen, saaledes at han fik en Hest mod at udstede en Veksel paa 210 Kr. Kvien blev efter det Oplyste senere af Langes Søn, der havde købt den af Faderen, solgt til en ubekendt Slagter i Kolding for 333 Kr. Efter at Arrestanten den 10 Maj d. A. havde afhentet den i Grejs opstaldede Kvie, trak han den til Bredal, hvor han bortbyttede den til Smed Hans Hansen af Bredal mod en Kalv, en Vogn og et kontant Beløb af vistnok 70 Kr. — efter Hansens Forklaring ikkun 60 Kr. Af Hansen solgtes Kvien til Slagter Johansen af Daugaard, der har slagtet den og solgt dens Hud.

Fornævnte Schultz har edelig forklaret, at begge de ham frakomne Kvier var sorte og et Aar gamle, at den ene havde en hvid Stjerne eller Stribe i Panden og nogle hvide Haar i Halespidsen, medens den anden havde lidt hvidt under Bugen, og at Kvierne er frakommet ham uden hans Villie og Vidende i Tiden mellem den 8 og 9 Maj d. A.

Efter Arrestantens Forklaring var de af ham til Lange og Hans Hansen solgte Kvier af væsenlig samme Udseende som de Schultz frakomne, og herefter saavel som efter de af Hansen og Langes Søn givne Beskrivelser af Kviernes Udseende findes det ogsaa under Hensyn til de nedenfor anførte Omstændigheder ikke at kunne betvivles, at de er identiske med de Schultz frakomne.

Naar nu henses til, at den af Arrestanten opgivne Sælger trods indgaaende Undersøgelser ikke har kunnet findes, at det ikke har kunnet oplyses, at Arrestanten overhovedet har været paa Jelling Marked den 9 Maj d. A., at det ikke kan antages, at han af egne Midler har været i Besiddelse af tilstrækkelige Penge til at købe Kvierne, at hans Forklaring om hans Pengeforhold har været meget vaklende og præget af Usandhed, at hans Forklaring om den 7 Maj d. A. at have laant 550 Kr af en arbejdsløs Snedkersvend ved Navn Harald Peter Nielsen, som han vil have truffet paa Gaden i Fredericia, og som han vil have kendt fra sin Soldatertid, da Personen havde Kvarter paa Sølvgadens Kaserne i København, aabenbart er urigtig, idet en Person af dette Navn efter det Oplyste ikke til det af Arrestanten opgivne Tidspunkt har været indkvarteret paa nævnte Kaserne, samt at hans Forklaringer iøvrigt har været vaklende, forbeholdne og usandsynlige, findes det ikke betænkeligt at statuere, at han ved Tyveri har fjernet Kvierne fra Folden.

Gaardejer Schultz har ansat Kviernes Slagteværdi til 800 Kr samt paastaat Arrestanten, der ikke har haft noget mod Værdiansættelsen at erindre, tilpligtet at betale ham dette Beløb, og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge.

Den 21 Maj d. A. blev det fra Højen Mejeri anmeldt til Politiet, at en Tjenestepige Ane Marie Staugaard, sammesteds, tilhørende Damecykel, mærket »Diamant«, den foregaaende Aften mellem Kl. 5 og 7 var stjaalet fra et uafloaset Skur i Baggaarden til nævnte Mejeri. Efter at Mistanken for at have begaaet Tyveriet var henledt paa Arrestanten, der den 30 s. M. havde solgt en Damecykel af fornævnte Mærke til Fiskehandler Niels Sønderlund af Bredal for 60 Kr, er sidstnævnte Cykel bragt til Stede under Sagen og forevist Ane Marie Staugaard, der edelig har forklaret, at Cyklen — bortset fra, at Forhjulet mulig er ombyttet — er hende tilhørende, og at den er frakommet hende mod hendes Vidende og Vilje i Tiden mellem den 19 og 21 Maj d. A. Cyklen er derhos genkendt som Ane Marie Staugaard tilhørende saavel af en Smed, der gentagne Gange har haft den til Reparation, som af en Mejerske paa Højen Mejeri.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have stjaalet Cyklen og om sin Adkomst til den forklaret, at han 14 Dage forinden, han solgte den, har tilbyttet sig den af en ham ubekendt Mand mod en gammel Herrecykel og 30 Kr. Rigtigheden af Arrestantens Forklaring i

saa Henseende er ikke bestyrket ved de under Sagen foreliggende Oplysninger, og da Forklaringen i sig selv er usandsynlig, samt da Arrestanten efter det Oplyste maa karakteriseres som tyvagtig, skønnes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr Fr. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at anse ham for uhjemlet Besiddelse af Cyklen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Cyklen er vurderet til 50 Kr og tilbageleveret Ane Marie Staugaard, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i forommeldte Henseender udviste Forhold, forsaavidt dette efter det Anførte er strafbart, er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 2 Stk, samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stk, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 2 Aar, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til den Arrestanten idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 50 Kr tiltrædes, saaledes kunne stadfæstes.

Mandag den 5 Januar.

Nr. 41. Malermester **Fr. Stecher**, Hellerup (Levy)

mod

Grosserer **Alb. Svendsen** (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Forstaaelsen af et i en Entreprisekontrakt taget Forbehold angaaende eventuel Stigning af Materialepriserne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1918: Indstævnte, Grosserer Alb. Svendsen, bør til Citanten, Malermester Fr. Stecher, Hellerup, betale 1658 Kr 40 Øre med Renter 5 pCt aarlig fra den 5 Februar 1918, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Stempelforbehold med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 19 Marts 1918 fremlagte Genpart af ovennævnte Overenskomst af 19 Juli 1917 fremgaar, at Originalen er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Indstævnte betalt Appellanten det Beløb, som han ved Dommen er blevet tilpligtet at betale, og Appellanten, der for Højesteret har frafaldet sin Indsigelse mod, at der fradrages 300 Kroner i hans Tilgodeha-

vende, har herefter for Højesteret principalt nedlagt Paastand om, at Indstævnte dømmes til at betale det i Dommen nævnte Beløb af 2219 Kroner.

Den i Dommen citerede Bestemmelse i Overenskomsten af 19 Juli 1917 maa forstaaes som hjemlende Appellanten Ret til at faa Ekstrabetaling i det Tilfælde, at Materialepriserne steg, og det, der senere er foregaaet mellem Parterne, ses ikke at give Indstævnte Føje til at hævde, at Appellanten har givet Afkald paa denne Ret. Herefter, og da der ikke er nogen Tvist om Beløbets Størrelse, vil Indstævnte være at dømme til at betale Appellanten de 2219 Kroner med Renter.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer Alb. Svendsen, bør til Appellanten, Malermester Fr. Stecher, betale 2219 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 5 Februar 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saabetales Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag søger Citanten, Malermester Fr. Stecher, Hellerup, Indstævnte, Grosserer Alb. Svendsen, til Betaling af 4177 Kr 40 Øre for udført Malerarbejde ved nogle Huse, som Indstævnte har ladet opføre ved Vigerslev Allé, med Rente af Beløbet 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 5 Februar 1918, og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifundet for Tiden mod Betaling af — som det maa antages — 1504 Kr 40 Øre uden Renter og Omkostninger, hvilke sidste han paastaar sig tilkendt hos Citanten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanten ved en den 19 Juli 1917 oprettet Overenskomst paatog sig at udføre Malerarbejdet ved 120 Huse, som Indstævnte lod opføre ved Vigerslev Allé, for en Pris af 192 Kr pr Hus; Betalingen skulde erlægges, efterhaanden som Arbejdet blev færdigt, saaledes, at der betaltes, naar 10 Huse var færdige; til Overenskomsten knyttede Citanten derhos et saalydende Forbehold: »Saa fremt Materiale kan fremskaffes til nuværende Dagspriser (25 Juni)«. Citanten, som maa antages for de øvrige Huses Vedkommende at have modtaget den stipulerede Betaling af 192 Kr pr Hus, fordrer nu Betaling dels for 10 af Husene à 192 Kr 1920 Kr 00 Ø. dels ifølge Ekstraregning 38 — 40 — del for Materiale-Stigning 2219 — 00 —

hvorved fremkommer det paastævnte Beløb 4177 Kr 40 Ø.

Indstævnte anerkender de to førstnævnte Poster paa 1920 Kr og 38 Kr 40 Øre, men bestrider Citantens Ret til Ekstra-Betaling i Anledning af Materialernes Prisstigning; endvidere fordrer han fradraget to Beløb paa 154 Kr og 300 Kr, saaledes at han ialt anerkender at skyldte 1504 Kr 40 Øre.

Hvad først angaar Spørgsmaalet om Citantens Krav paa Ekstra-Betaling i Anledning af Materialernes Prisstigning, bemærkes, at Citanten ikke mod Indstævntes Bestridelse af hans Ret til at fordrer saadan Betaling har oplyst, at de fornødne Materialer ikke kunde være indkøbt straks efter Overenskomstens Indgaaelse og saaledes fremskaffede til de i Overenskomsten nævnte Dagspriser. Citantens Krav paa denne Betaling kan derfor ikke anerkendes.

De 154 Kr, som Indstævnte paastaar fradraget, er et Beløb, som han i December 1917 har udbetalt til Citantens Svende som Erstatning i Anledning af en Standsning af Arbejdet ved de under Opførelse værende Huse, og som han mener at have Ret til at indeholde i Citantens Tilgodehavende, indtil det ved Voldgift er afgjort, om denne Erstatning med Rette tilkom Svendene, og i bekræftende Fald om det er ham eller Citanten, der skal udrede Beløbet. Da disse Spørgsmaal endnu ikke har fundet deres Afgørelse, og da Indstævnte ikke kan anses berettiget til at tilbagebeholde Beløbet, indtil dette sker, vil Beløbet ikke kunne fradrages Citantens Tilgodehavende.

Endelig paastaar Indstævnte fradraget 300 Kr, som han ønsker at tilbageholde til Sikkerhed for Arbejdets kontraktmæssige Fuldførelse. Han har i saa Henseende anført, at der mangler Reparation af nogle afhøvede Vindueskanter, og at Arbejdet hermed, hvis det skal udføres af en anden Haandværker, vil koste mindst 300 Kr. Citanten har vel bestridt, at det ifølge Kontrakten paahviler ham at udføre dette Reparationsarbejde; men da det fremgaar af Sagen, at han har lovet at udføre Arbejdet, og da han ikke har bestridt, at dette andrager mindst 300 Kr, maa Indstævnte anses berettiget til at fordrer, at hans Skyld til Citanten for Tiden nedsættes med et Beløb af denne Størrelse.

Der vil herefter i det Hele være at tilkende Citanten 1920 Kr + 38 Kr 40 Øre ÷ 300 Kr = 1658 Kr 40 Øre med Renter heraf, som fordret, medens Indstævnte iøvrigt for Tiden vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Tirsdag den 6 Januar.

Nr. 117. Handelsfirmaet, Aktieselskabet C. Olesen (V. Kondrup)
mod

Grosserer O. Nilsson af Helsingborg (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at hæve tvende med Indstævnte indgaaede Handler.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 December 1918: De Indstævnte, Handelsfirmaet, A/S C. Olesen, bør til Sagsøgeren, Grosserer O. Nilsson, Helsingborg, betale 3000 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra den 29 August 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Indstævnte, der har kontraappelleret Sagen, har under Proceduren for Højesteret frafaldet denne Kontraappel.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet, Aktieselskabet C. Olesen, til Indstævnte, Grosserer O. Nilsson af Helsingborg, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Henhold til Fakturaer af 15 Oktober og 21 November 1917 købte Sagsøgeren, Grosserer O. Nilsson, Helsingborg, af de Indstævnte, Handelsfirmaet A/S C. Olesen, forskellige Varer, væsenligst Tæpper og Cretonne. Købesummen for Varerne, Kr 8149,61 Øre blev betalt af Sagsøgeren. Det var Sagsøgerens Hensigt at udføre de købte Varer til Sverrig, og Parterne var enige om, at de Indstævnte skulde ansøge om den til Varernes Udførelse til Sverrig fornødne Licens, og at Varerne imidlertid skulde blive liggende hos de Indstævnte. I April d. A. meddelte de Indstævnte Sagsøgeren, at det ikke havde været muligt at opnaa fornøden Udførselstilladelse, samtidig tilbød de at overtage Varerne for den af Sagsøgeren betalte Pris med Tillæg af 25 pCt. Sagsøgeren nægtede at gaa ind herpaa. I Skrivelse til Sagsøgeren af 4 Juli d. A. annullerede de Indstævnte derefter Handlen, idet de samtidig tilbagesendte Sagsøgeren det indbetalte Fakturabeløb med Tillæg af Renter. Sagsøgeren protesterede mod Annulationen og meddelte, at den fremsendte Check ikke vilde blive hævet, men laa til de Indstævntes Disposition.

Under denne Sag har Sagsøgeren principalt paastaaet de Indstævnte

tilpligtet at udlevere de af ham købte Varer, subsidiært har han, idet han har anbragt, at Varernes Værdi nu andrager det dobbelte af, hvad han i sin Tid har betalt for dem, paastaaet de Indstævnte dømt til at betale ham en Erstatning, som han har opgivet til 8295 Kr 93 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra Klagens Dato, den 29 August d. A., eller mere subsidiært en Erstatning fastsat efter Rettens Skøn.

De Indstævnte har principalt paastaaet sig frifundet, subsidiært har de nedlagt forskellige Paastande.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det anses for tilstrækkelig godtgjort, at de Indstævnte har solgt de paagældende Varer til Andre, og Sagsøgerens principale Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

De Indstævnte har gjort gældende, at Varerne er solgt til Sagsøgeren paa Betingelse af, at Udførslen til Sverrig kunde finde Sted, og at de derfor har været berettiget til at hæve Købet, da Udførselstiladelse til Sverrig ikke kunde opnaas, og da det som Følge af Bekendtgørelsen Nr 193 af 19 Juni 1916 var udelukket, at Varerne vedblivende kunde forblive oplagrede her i Landet for Sagsøgerens Regning.

Det maa nu vel antages, at det, da Handlen blev afsluttet, var Meningen, at de paagældende Varer skulde udføres til Sverrig, men mod Sagsøgerens Benægtelse har de Indstævnte ikke godtgjort, at dette har været aftalt eller kendeligt som en Betingelse for Salget, og de Indstævnte findes derfor ikke at have været berettiget til at hæve Købet, fordi den fornødne Tilladelse til Varernes Udførsel til Sverrig ikke blev opnaaet. Fremdeles findes de Indstævnte ikke at have været berettiget til at hæve Købet som Følge af Bekendtgørelsen af 19 Juni 1916, idet det i hvert Fald havde været deres Pligt, forinden de hævdede Købet, at gøre Sagsøgeren bekendt med denne Bestemmelse, saaledes at han, om han ønskede det, kunde faa Lejlighed til at disponere over Varerne her i Landet. Da de Indstævnte ikke har godtgjort at have givet Sagsøgeren saadan Meddelelse forinden Annullationen, findes de at have været uberettiget til at hæve Købet, og Sagsøgeren findes herefter at være berettiget til Erstatning for det ham derved tilføjede Tab. Denne Erstatning vil dog ikke kunne fastsættes til det af Sagsøgeren anførte Beløb, men findes efter de foreliggende Oplysninger skønmæssigt at kunne bestemmes til 3000 Kr. Dette Beløb vil derfor være at tilkende Sagsøgeren med Renter som af denne paastaaet.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaaet sig tilkendt hos hinanden, findes de Indstævnte at burde godtgøre Sagsøgeren med 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 265. Højesteretssagfører David
mod
Jens Nielsen (Forsvarer: Ulf Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr 387 af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Øster og Vester Herreders Politirets Dom af 9 September 1918: Tiltalte Gaardejer Jens Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Januar 1919: Tiltalte Jens Nielsen bør til Statskassen bøde 600 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 25 Kr til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger findes det betænkeligt at anse det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har overtraadt den Leveringspligt, der ifølge den i den indankede Dom nævnte Lov af 3 August 1917 § 1 paahvilede ham, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne David og Hansen 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Øster og Vester Herreders Politiret indankede Sag tiltales Gaardejer Jens Nielsen for Overtrædelse af Lov af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Ifølge Sagens Oplysninger er Tiltalte Ejer af en Gaard i Bredho med et Tilliggende af 36,40 ha Agerland, af hvilket der i Aaret 1917 har været 3 Tdr. Land (= 1,65 ha) tilsaaet med Rug og 11 Tdr. Land (= 6,05 ha) med Byg og Havre. Ved den i Henhold til ovennævnte Lovs § 1, 4 Stk, foretagne endelige Ligning blev det paalagt Tiltalte,

da han ikke havde haft $\frac{1}{10}$ af sin dertil egnede Agerjord tilsaaet med Vintersæd, at afgive 3315 kg Byg og Havre, som i Forbindelse med hans Rugafgrøde antoges at ville udgøre $\frac{1}{10}$ af Avlen paa hans samlede Agerjord. Af den nævnte Mængde har Tiltalte imidlertid kun afgivet 808 kg, og det maa efter hans Forklaring antages, at han ikke er i Stand til at afgive mere, idet Resten af hans Avl af Vaarsæd er medgaaet til Opfodring og Saaning.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter ovennævnte Lovs § 9, 4 Stk, jfr Lov 16 November 1914 § 1 og Lov 7 December 1917 § 2, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 600 Kr.

Onsdag den 7 Januar.

R. 6. Rigsadvokaten
mod
Amdi Marius Jensen Vestergaard (Forsvarer: Aagesen),
 der anklages for Tyveri.

Østre Landsrets Dom af 15 November 1919: Tiltalte Amdi Marius Jensen Vestergaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar og betale de med Sagens Behandling forbundne Omkostninger, derunder i Salær til hans beskikkede Forsvarer under Forundersøgelsen, Sagfører Ditlevsen, 25 Kr og til hans beskikkede Forsvarer for Landsretten, Overretssagfører Bay, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i nærværende Sag af Østre Landsret afsagte Dom er paaanket for Højesteret, af det Offentlige til Skærpelse af Straffen, af Tiltalte til Formildelse af denne.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stånde, I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Amdi Marius Jensen Vestergaard til Højesteretssagfører Aagesen 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Amdi Marius Jensen Vestergaard, der er født den 28 Juli 1895 og tidligere anset bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 Februar 1915 efter Straffelovens § 238, jfr midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Hllum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 22 Juli 1915 efter Straffelovens § 228, § 253 og § 251, tildels jfr § 45, samt § 275, jfr § 270 og § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Oktober 1916 efter Straffelovens § 230 I eller i Medfør af § 241 II efter dens § 238 som for tredje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 24 August 1918 efter Straffelovens § 231 I eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 som for fjerde Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag, i hvilken der inden Nykøbing F. Købstad og Herred samt Falster Vester Herreds Ret har fundet Forundersøgelse Sted, for den 28 September d. A. om Aftenen at have stjaalet en Boghandler i Nykøbing F. Albert Ernst tilhørende Herrecykel, der henstod i Hotel Phønix' Port i Nykøbing F.

Tiltalte har inden Retten erkendt, at han den nævnte Aften i tyvagtig Hensigt har tilvendt sig Cyklen fra en Hotelgaard i Nykøbing, uden at han dog kunde erindre, hvilken Gaard det var. Under et senere Forhør har han vel anført, at han paa Grund af stærk Beruselse ikke havde nogen klar Erindring om, hvor Cyklen henstod, og ejheller nøje erindrede, hvad Klokken var, da han begik Tyveriet, og endelig gaar hans sidst afgivne Forklaring ud paa, at han ved Tyveriets Begaelse var saa beruset, at han ikke kunde huske, hvad han foretog sig. Da det imidlertid efter de afgivne Vidneforklaringer maa antages, at Tiltalte i hvert Fald ikke har været mere beruset, end at han har været sine Handlinger fuldt bevidst, og da det efter hans egen Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste ikke kan betvivles, at han under de foran anførte, i Anklageskriftet ommeldte Omstændigheder har stjaalet den paagældende, til 350 Kr vurderede Herrecykel, der maa antages at have staaet i uafaalet Stand i Hotellets aabne Port eller Gaard, vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 for femte Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Nr. 52. **Det gensidige Forsikringselskab »Danmark«**
(Aagesen)

mod

Partikulier **Simon Nielsen** (Bülow efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt en af Indstævnte hos Appellanten tegnet Brandskadeforsikring tildels er ugyldig paa Grund af Dobbeltforsikring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1918: Indstævnte, Det gensidige Forsikringselskab »Danmark«, bør til Sagsøgeren, Partikulier Simon Nielsen, Esbjerg, betale 4848 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra den 23 Maj 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Tildet Offentlige betaler Appellanten, Det gensidige Forsikringselskab »Danmark«, de Retsgebyrer, der skulde erlægges, samt Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Partikulier Simon Nielsen, havde været beneficeret for Højesteret, og til Højesteretssagfører Bülow i Salær for Højesteret 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Partikulier Simon Nielsen, Esbjerg, søger det gensidige Forsikringselskab »Danmark« til i Henhold til Police Serie V Nr 794345 at betale ham 4848 Kr i Brandskadeerstatning med Renter 5 pCt aarlig fra Forligsklagen, den 23 Maj 1918. Selskabet har paastaet sig frifundet mod Betaling af 2644 Kr 85 Øre.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Henhold til fornævnte Police af 19 Oktober 1915 havde Partikulier Simon Nielsen forsikret sit Indbo mod Brandskade for 5000 Kr i

»Danmark«. Da hans Søn, Dyrslæge N. E. Nielsen, som ejede den Landejendom, hvor Indboet fandtes, i Slutningen af 1916 forsikrede sit Udbo, Avling og Kreaturer i Skads med flere Herreders Brandforsikringsforening for rørligt Gods, blev paa Vurderingsmændenes Foranledning ogsaa Simon Niensens Indbo forsikret der for 4165 Kr ifølge Police af 12 December 1916. Det var meddelt denne Forsikringsforening, at Udmeldelse af »Danmark«, hvortil krævedes 4 Ugers Varsel til en 1 Januar, ikke kunde ske rettidigt, og samtidig sendtes Anmodning til »Danmark« om Udtræden, men herpaa kom intet Svar. Den 31 Januar 1917 brændte Simon Niensens Indbo, og Skaden er af »Danmark«s Repræsentanter vurderet til 4848 Kr. Skads m. fl. Herreders Brandforsikring, ifølge hvis Police ingen af de forsikrede Ejendele maa være andetsteds forsikrede, og ifølge hvis Love Policen er ugyldig, dersom Løsøret tillige er forsikret andetsteds, gjorde gældende, at Forsikringen hos dem som Følge heraf var ugyldig, og tilbagebetalte den ved Forsikringens Tegning erlagte Præmie. »Danmark«, der havde sendt Postopkrævning paa Præmien, som Brandlidte først indløste efter Branden, erkendte, at Forsikringen hos dem endnu bestod, men gjorde i Henhold til deres Vedtægter, Art 21, 3 Stk, hvorefter Skaden, naar Genstandene tillige har været forsikret i et andet Selskab, kun erstattes efter Forholdet mellem det i »Danmark« indtegnede og det samlede Forsikringsbeløb, gældende, at de herefter kun hæftede for 2644 Kr 85 Øre af Skadens Beløb.

Partikulier Simon Nielsen hævder nu, at Forsikringen i Skadskassen efter dennes Love var ugyldig, og at der derfor ikke kan blive Anvendelse for Bestemmelsen i »Danmark«s Vedtægter om Erstatningens Nedsættelse i Tilfælde af Dobbeltforsikring. »Danmark« gør derimod gældende, at Forsikringen i Skadskassen, som var vidende om den tidligere Forsikring og ikke har taget tydeligt Forbehold i Policen, har været gyldig, og at Brandlidtes Forhold til »Danmark« i alt Fald maa afgøres alene efter dette Selskabs Vedtægter, efter hvilke Nedsættelse maa ske, selv om en i et andet Selskab indtegnet Dobbeltforsikring efter sidstnævntes Loves er ugyldig.

Overfor en senere tegnet Forsikring findes den anførte Bestemmelse i »Danmark«s Vedtægter om Erstatningens Nedsættelse imidlertid kun at kunne finde Anvendelse, naar den Forsikrede har opnaaet et gyldigt Krav andetsteds. Da den i Skadskassen tegnede Forsikring ikke kan antages at have været gyldig, saalænge den tidligere Forsikring i »Danmark«, paa hvilken den Forsikrede ej heller ses at have givet endeligt Afkald, ikke var ophævet, maa denne hæfte fuldt ud for Skaden.

Sagsøgerens Paastand maa derfor tages til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tilkendt, bør tillægges ham med 200 Kr.

Torsdag den 8 Januar.

Nr. 48. Aktieselskabet E. Rasmussen, Fredericia Maskin- og Elektromekaniske Fabrikker (Bülow)

mod

Sognefoged **Ole Hougaard** af Sønderbæk (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning til Indstævnte i Anledning af en Brandskade foranlediget under Udførelsen af en elektrisk Installation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1918: De Indstævnte, Aktieselskabet E. Rasmussen, Fredericia Maskin- og Elektromekaniske Fabriker, bør til Citanten, Sognefoged Ole Hougaard af Sønderbæk pr. Faarup, betale de paastævnte 12 442 Kr med Renter deraf 5 pCt p. a. fra den 22 Februar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Appellanten under Proceduren for Højesteret har frafaldet sin Indsigelse mod, at Erstatningens Størrelse bestemmes som af Indstævnte paastaaet, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet E. Rasmussen, Fredericia Maskin- og Elektromekaniske Fabrikker, til Indstævnte, Sognefoged Ole Hougaard, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 24 Marts 1917 nedbrændte Udhusene paa den Citanten, Sognefoged Ole Hougaard af Sønderbæk pr. Faarup tilhørende Gaard i Faarup; der indebrændte nogle Køer og Ungkreaturer ligesom der brændte al den i Hus værende Furage, forskellige Maskiner, Vogne m. m. Løsøre.

Gaardens samtlige Bygninger var brandforsikret i den almindelige

Brandforsikring for Landbygninger for ialt 23 920 Kr — derunder det ikke brændte Stuehus med deri værende elektrisk Installation for 9370 Kr.

Den samlede Citanten for de brændte Bygninger tilkommende, ham udbetalte, Assurance blev opgjort til 12 668 Kr, hvortil kom for en Elektromotor 300 Kr, altsaa ialt 12 968 Kr.

I Erstatning for Løsøret, der var assureret i Rinds og Nørlyng Herreders Brandforsikring, fik Citanten udbetalt ialt 6865 Kr 50 Øre.

Under denne Sag har nu Citanten anbragt, at Bygningernes Genopførelse imidlertid faktisk har kostet ham ialt 21 600 Kr eller 8632 Kroner mere end den ham udbetalte Assurance, ligesom at hans virkelige Tab paa Kreaturer og Løsøre har været mindst 3810 Kroner mere end den fornævnte ham udbetalte Erstatning paa 6865 Kr 50 Øre.

Idet nu efter Citantens videre Anbringende Branden skyldes Uforsigtighed og Uagtsomhed af en i de Indstævnte, Aktieselskabet E. Rasmussen, Fredericia Maskin- og Elektromekaniske Fabrikers Tjeneste værende Elektriker, der sammen med en Anden var beskæftiget med Arbejder vedrørende Udvidelse af den elektriske Installation i Bygningerne, har Citanten her under Sagen paastaet de Indstævnte tilpligtet at godtgøre ham hans fornævnte, ikke ved Assurancerne dækkede Tab, altsaa at betale ham 8632 Kr + 3810 Kr eller ialt 12 442 Kr. Af sidstnævnte Beløb paastaar Citanten sig derkos tillagt Renter 5 pCt p. a., ligesom han paastaar sig tilkendt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, principalt pure, subsidiært mod Betaling af en mindre Erstatning, mest subsidiært fastsat ved Rettens Skøn.

Den af den ovennævnte Elektriker til det i Anledning af Branden optagne Forhør afgivne Forklaring gaar ud paa Følgende:

Den 24 Marts 1917 om Eftermiddagen var han i Anledning af, at der skulde anbringes en elektrisk Lampe i den til Karlekammeret stødende Følbox, beskæftiget med i Karlekammeret at smelte en Blykabeldaase, der var anbragt paa Bræddeloftet ca. 1 Kvarter fra Ydermuren, af, fordi den nye Lampe skulde smeltes til i Daasen.

Til dette Arbejde benyttede han en Benzinlampe, fra hvilken der kun brændte en meget svag Flamme, der lige kunde naa Blykabeldaasen. Han vidste, at der var Halm oven paa Loftet, og havde i den Anledning fjernet de i Nærheden af Blykabeldaasen værende Halmstraa og Spindelvæv, for at Flammen fra Lampen ikke skulde naa disse. Da Lampen havde brændt en halv Snes Minutter, brændte Flammen pludselig skævt; i samme Nu blev Elektrikeren efter sin videre Forklaring klar over, at det var galt fat, og han saae nu ved at kigge op gennem en Sprække paa ca. 1" s Bredde, der var imellem Loftsbrædderne og den ydre Mur, at det brændte i Halmen oven over Loftet; han gjorde nu, hvad han kunde, for at faa slukket Ilden, og da det ikke lykkedes, gjorde han straks Anskrig.

Efter hans Forklaring maatte Grunden til, at Flammen pludselig brændte skævt, være, enten at der var foregaaet en Eksplosion i Lampen, eller at der var kommet noget Snavs i Brænderen. Paa Forehold af Forhørsdommeren erkendte han imidlertid, at han vidste, at oven-

nævnte Sprække fandtes mellem Loftsbrædderne og Ydermuren, og at der kom Træk fra et aabentstaaende Vindue i Karlekammeret, og at det jo var »meget muligt, at han ikke havde udvist tilstrækkelig Forsigtighed ved desuagtet at benytte Lampen som gjort, men han maa til sin Undskyldning anføre, at han føler sig overbevist om, at vistnok alle Elektrikere vilde bære sig ad, som han har gjort, og at han absolut ingen Tanke gjorde sig om, at han viste Uforsigtighed«.

For det af ham saaledes udviste Forhold har Elektrikeren for Overtrædelse af Brandpolitilovens § 21 vedtaget og betalt en Bøde af 20 Kr, medens der ikke iøvrigt i den omhandlede Anledning er foretaget videre fra det Offentliges Side.

De Indstævnte hævder nu, at Elektrikeren har baaret sig ad, som man plejer under Udførelsen af deslige Arbejder, hvorfor Brandens Opstaaen maa anses som hændelig.

Heri findes der imidlertid ikke efter det Oplyste, foran Anførte, at kunne gives de Indstævnte Medhold, hvorfor de Indstævnte, der har erkendt, at en eventuel Erstatningspligt i Anledning af det Passerede maatte paahvile dem, maa anses erstatningspligtige overfor Citanten.

Medens nu de Indstævnte for denne Eventualitet ikke har gjort nogen Indsigelse mod at betale de ovenfor anførte 3810 Kr for Tab paa Løsøre, har de derimod protesteret imod at betale de paastaaede 8632 Kr, hvortil Citanten har opgjort sit Tab paa Bygningerne udover Assurancen, idet de gør gældende, at der for de 21 600 Kr, som Citanten ialt har udgivet til Bygningernes Genopførelse, er anskaffet noget bedre, end det Assurancen angik.

Det maa nu vel efter det Foreliggende antages, at enkelte Dele er opført anderledes efter Branden, end de tilsvarende Dele var før Branden, saaledes er navnlig Tagene paa de nedbrændte Bygninger blevet tækkede med Teglsten i Stedet for — som tidligere — med Straa.

Som Sagen foreligger oplyst, kan det dog ikke antages, at disse Ændringer alt i alt har kostet mere, end hvad en Genopførelse af Bygningerne paa disse Punkter i den tidligere Skikkelse vilde have andraget, ligesom det maa antages, at det betydelige Merbeløb, som Bygningerne kostede at opføre udover Assurancesummen, i det væsentlige skyldes de nuværende høje Priser paa Bygningsmaterialier og den høje Arbejdsløn.

Herefter vil de Indstævnte være at dømme efter Citantens Paa-stand, saaledes at Renter vil være at beregne fra Stævningens Dato, den 22 Februar 1918, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 200 Kroner.

Fredag den 9 Januar.

Nr. 474.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Jens Karl Madsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 August 1919: Tiltalte Jens Karl Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Lachmann, 30 Kr til hver. I Erstatning til Arbejds mændenes Arbejdsløshedskasse udreder han derhos 823 Kr 25 Øre. Det Idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Jens Karl Madsen til Højesteretssagførerne Bülow og Møldrup 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Jens Karl Madsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 21 Februar 1879 og tidligere ved Dom anset: ved Københavns Overrets Dom af 8 Juni 1906 efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1, 1ste Stk, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Den 11 Marts 1912 har han derhos ved et af Rettens Kamre for Fornærmelse mod Politiet vedtaget en Bøde af 300 Kr og den 12 Februar d. A. for lignende Forseelse en Bøde af 200 Kr. Endelig har han som sigtet for Ejendomsindgreb været arresteret ved et af Rettens Kamre fra den 2 April 1915 til den 9 s. M.; denne Sag sluttedes uden Tiltale

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der tidligere i en Aarrække havde været Medlem af Arbejds mændenes Arbejdsløshedskasse, men var blevet slettet paa Grund af Kontingentrestance, blev fra 29 Januar 1918 paany Medlem af nævnte Arbejdsløshedskasse. I Ugen forud for den 24 April 1918 meldte han sig arbejdsløs og fremskillede sig derefter til den anordnede Kontrol i saa Henseende og hævdede i Henhold hertil, indtil Kassen den 29 Januar d. A. standsede Udbetalingen af Understøttelse til Tiltalte, ugentlig Understøttelse, bestaaende af Dagpenge for ialt 230 Dage med 647 Kr 25 Øre og Huslejhjælp med 176 Kr, ialt 823 Kr 25 Øre; fra den 13 November 1918 til den 27 s. M. hævdede Tiltalte ingen Dagpenge, og forsaavidt Tiltalte paa en Del andre Dage ej heller har fremstillet sig til Kontrol, skyldes dette efter Tiltaltes Forklaring hovedsagelig, at han paa saadanne Dage har været rejst til Markeder for at handle med Grise.

I Kassens Vedtægter er det bl. a. bestemt, at det er en absolut Betingelse for at faa enhver Art af Understøttelse, at det paagældende Medlem er arbejdsløs.

Det var efter, at Kassen havde faaet Meddelelse om, at Tiltalte skulde have Indtægter ved Drift af et større Svinehold, at den som ovenfor bemærket standsede Udbetalingen af Understøttelser.

Tiltalte nægter at have haft Indtægter af Betydning hidrørende fra Svinehold. Om hans Forhold er følgende oplyst:

Tiltalte søgte i Januar Maaned 1918 om Sundhedspolitiets Tilladelse til at holde 21 Svin paa en ham tilhørende Plads mellem Tingvej og Gullandsgades Forlængelse og erholdt ogsaa saadan Tilladelse, dog kun for Tiden til April Flyttedag 1918. Da han vedblev at holde Svin det anførte Sted, blev der skredet ind fra Sundhedspolitiets Side, og Tiltalte lejede nu en Bygning ved Røde Mellemvej og flyttede Svinene hertil. I August 1918 blev Tiltalte for Hjemmeslagtning og Salg af Svin anset med en Bøde af 30 Kr, og efter at han havde ladet Svinene gaa paa Losseplads, vedtog han herfor en Bøde i en af Rettens offentlige Afdelinger, og den 1 November 1918 blev der givet ham Tilhold om at lade dem slagte i offentligt Slagtehus og ved Slagtning at lade dem underkaste Trikinundersøgelse. Til de forud herfor optagne Rapporter forklarede Tiltalte bl. a., at han i den Tid, han havde haft Svinehold, havde solgt ialt ca. 150 Grise, og at Besætningen bestod af 49 større Svin og 25—26 Smaagrise. Tiltalte omtalte ikke, at Besætningen ikke skulde være ham tilhørende. Tiltalte har endvidere truffet Arrangementer med en Række Restauratører og andre om Levering af Affald til Svinefoder, som han hentede eller besørgede afhentet en eller flere Gange ugentlig hos de Paagældende. I Slutningen af Januar d. A. solgte han Besætningen, der da bestod af 53 Stk, tilligemed nogle Brædder for ca. 5500 Kr (hvoraf Betalingen for Brædderne i alt Fald ikke kan antages at have overstegit 500 Kr). Tiltalte, der her under Sagen har hævdet, at Svinene tilhørte Tiltaltes Broder, Christian Madsen, der i Februar Maaned d. A. er rejst til Rusland, har om Købesummen for Besætningen forklaret, at 1000 Kr er betalt til Chr. Madsen; af Resten har 2000 Kr været deponeret hos en Trediemand, som deraf til Tiltalte har udbetalt ca. 900 Kr; 1625 Kr, som blev betalt under en mod Tiltalte i Februar d. A. ved et af Rettens Kamre indledet, uden Aktion afsluttet Bedragerisag, har Tiltalte efter sin Forklaring brugt dels til private Anliggender, dels til at gøre nye Forretninger med, hvilket hans Broder forinden sin Bortrejse havde givet ham Tilladelse til. — Tiltalte har erkendt, at han har foretaget en Række Slagtninger af Svin og har foretaget Afleveringerne til Køberne af de slagtede Svin, og han har erkendt, at han som Regel gik paa Pladsen, hvor Svinene var anbragt, og i Svinehusene om Dagen. Han har imidlertid hævdet, dels som nævnt, at Svineholdet tilhørte hans fornævnte Broder, dels at der er ofret saa mange Penge paa Svineholdet, at dette ikke har givet Indtægter, dels endelig, at han ikke har oppebaaret noget Vederlag af Betydning, særlig ikke nogen Løn, hvorimod han havde Tilladelse til at sælge af Grisene og saa herfor kunde have en Fortjeneste af $1\frac{1}{2}$ —2 Kr pr. Stk og ved Salget af Bestanden fik overladt som Vederlag for dette Salg et Svin paa 100 Pd.

Det kan nu ikke ved de under Sagen derom førte Vidners Forklaringer mod Tiltaltes Benægtelse anses for godtgjort, at Tiltalte har været Ejer af de foran omtalte Svin.

Derimod findes det at maatte antages, at Tiltalte har haft yderligere Indtægter fra sit Arbejde med det fornævnte Svinehold end af ham erkendt, og dette, der i sig selv efter Arbejdets Karakter og Omfang er overvejende sandsynligt, bestyrkes bl. a. ved, at Tiltalte under den fornævnte Bedragerisag i Februar Maaned d. A. har forklaret at have ernæret sig ved Arbejdsmandsarbejde og Svinehold, saa vel som ved den af Kontrollør ved Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, Vilhelm Kellmann, afgivne Forklaring, hvorefter Vidnet, forinden Kassen modtog Meddelelsen om Svineholdet, havde Mistanke til Tiltalte, fordi denne havde undladt at gaa i anvist Arbejde, hvorved bemærkes, at Tiltalte har erkendt dette sidste. Iøvrigt findes Størrelsen af Tiltaltes Indtægter ikke afgørende for Spørgsmaalet om hans Strafbarhed, idet det efter alt det Oplyste maa antages, at Tiltalte ved sit Arbejde med Driften af det fornævnte Svinehold har været saaledes beskæftiget, at han — forsaavidt Svineholdet ikke, i alt Fald delvis, er drevet af Tiltalte for egen Regning — har haft Krav paa Vederlag for sit nævnte Arbejde, og det maa blive uden Betydning, om Tiltalte maatte have renonceret paa Løn, hvorved bemærkes, at efter det Oplyste en Mand, der i 4 Uger under Tiltaltes Sygdom udførte det samme Arbejde, som maa antages at have paahvilet Tiltalte, herfor beregnede sig en Løn af ca. 6 Kr pr. Dag. Ved uden at opgive noget om sin nævnte Virksomhed stadig at møde til Kontrol og hæve Understøttelse som arbejdsløs, findes Tiltalte herefter at have gjort sig skyldig i et Forhold, der er stridende mod den fornævnte Bestemmelse i Vedtægterne, og efter den omfattende Karakter af Tiltaltes Virksomhed findes det ej heller antageligt, at Tiltalte, der har erklæret sig velbekendt med Indholdet af nysnævnte Bestemmelse, skulde have været uvidende om sin Pligt til at underrette Kassen om sit foran omhandlede Arbejde, og Tiltaltes Forhold findes herefter at maatte betegnes som svigagtigt.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259, jfr midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr til hver.

Efter derom nedlagt Paastand vil han derhos have i Erstatning til Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse at betale 823 Kr 25 Øre.

Nr. 461.

Højesteretssagfører Harboe

m o d

Kaj William Vollertsen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Motorkøretøjer m. m. af 20 Marts 1918 §§ 9 og 22 samt 17, 1 Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1919: Tiltalte, Kusk Kaj William Vollertsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 200 Kr og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Kaj William Vollertsen til Højesterets-sagførerne Harboe og Bülow 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Da Kusk Kaj William Vollertsen, der under nærværende Sag tiltales for den 5 f. M. Kl. 5,50 Eft. at have kørt ad Dannebrogsgade og Westend paa Motorcykel uden paasat Nummer med ca. 40 Kilometers Fart i Timen og uden at være i Besiddelse af Kørekort, skønt behørig tilsagt er udeblevet under Sagens fortsatte Behandling, vil han, der ikke forhen har vedtaget eller er idømt Bøder for Overtrædelse af Love og Bekendtgørelser vedrørende Kørsel med Motorkøretøjer, i Medfør af Lov af 11 Februar 1863 § 9 for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1918 §§ 9 og 22 samt 17 I være at anse efter nævnte Lovs § 32 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 490.

Højesteretssagfører I. Kondrup

m o d

Karl Frederik Nielsen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198, jfr Lov Nr 149 af 20 Marts 1918 §§ 32—34.

Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 19 Maj 1919: Tiltalte Karl Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt i Erstatning for Begravelsesudgifter til Husmand Mads Chr. Madsen af Sønderby betale 100 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Hammersøe og Overretssagfører Grove, 25 Kr til hver. Han bør derhos have Retten til at være Fører af de i Lov Nr 149 om Motorkøretøjer m. m. af 20 Marts 1918 ommeldte Køretøjer forbrudt for et Tidsrum af 2 Aar fra denne Doms Afsigelse at regne. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1919: Tiltalte Karl Frederik Nielsen bør til Statskassen bøde 400 Kr eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. I Henseende til Bestemmelserne om den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, i Salær hver 30 Kr, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Karl Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Bülow 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ringkøbing Købstads Ekstraret indankede Sager Karl Frederik Nielsen, der er født den 28 December 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 198, jfr Lov Nr 149 af 20 Marts 1918 §§ 32—34.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Januar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 87.

Fredag den 9 Januar.

Da Sygehuslæge Fogh-Nielsen i Ringkøbing om Eftermiddagen den 10 Februar 1919 skulde tilse en syg i Hjemmet hos Husmand Mads Chr. Madsen i Sønderby paa Holmsland, lod han sig befordre fra Ringkøbing til Sønderby i et Tiltalte tilhørende Bivejsautomobil, som førtes af Tiltalte, der driver Forretning med Automobilbefordring i Ringkøbing. Turen ud til Sønderby kørtes ad Landevejen, og der var ikke andre i Automobilend Tiltalte og Sygehuslægen; da Vejen var meget daarlig at køre paa, fik Tiltalte den Tanke at foretage Tilbagekørslen ude paa Ringkøbing Fjord, der var islagt, og spurgte derfor under Opholdet i Sønderby fornævnte Madsen, om Isen paa Fjorden var tilstrækkelig sikker til at køre paa, hvortil Madsen svarede, at det tænkte han nok, idet han dog tilføjede, at den ikke kunde antages at være sikker ved Vonaas Udmunding i Fjorden, hvorfor han tilraadede Tiltalte enten at køre op paa Landevejen ved Gammelsogets Mølle eller at køre i en stor Bue uden om bemeldte Aamunding. Efter at Læge Fogh-Nielsen havde afsluttet sit omhandlede Sygebesøg, spurgte Tiltalte ham, om han havde noget imod at køre tilbage over Isen, og da Lægen herpaa gav et benægtende Svar, kørte Tiltalte ud paa Isen med sit Automobil, hvori nu tillige befandt sig oftnævnte Madsens 13-aarige Søn, Edvard Sand Madsen, der skulde medfølge til Ringkøbing for derfra at hjembringe Medicin. Medens Tiltalte førte Automobilend frem over Isen, holdt han sig tæt inde under Land, indtil han udfor Gammelsogets Mølle fik Øje paa en lille Sandbanke, som ligger i Fjorden omtrent udfor en Bro over den fornævnte Vonaa. Tiltalte overvejede nu, om han skulde køre mellem Sandbanken og Land eller svinge uden om bemeldte Banke ud paa Fjorden; da han imidlertid følte sig ængstelig ved at komme for langt ud over Isen, valgte han at køre frem mod Sandbanken, idet han dog slog en Bue udefter, saaledes at Automobilend kom ud i en Afstand fra den i Aaens Munding værende Bro af 400 m, men inden han havde naaet Sandbanken, gik Automobilend, som efter Tiltaltes Skøn da havde en Fart af højst 20 km i Timen, og hvis Vægt med de tre kørende Tiltalte har anslaaet til højst 700 kg, ganske pludselig gennem Isen, hvorved Glasskærmen samt Lytteglassene splintredes og Automobilend gik tilbunds. Saavel Tiltalte som Lægen og Edvard — hvilke to sidste sad sammen paa Automom-

bilets Bagsæde — kom hurtigt fri af Køretøjet og ud i Vandet, der var saa dybt, at ingen af dem kunde bunde. Kørselsulykken, som indtraf ved Halvfiretiden, blev iagttaget fra den oftnævnte Mølle, og der kom snart Folk til Stede, ved hvis Hjælp Tiltalte og Læge Fogh-Nielsen reddedes i Land, medens det ikke lykkedes at bjerge Edvard, som omkom ved Drukning. Tiltalte, der var iført en tyk Faareskindspels samt Uldvanter og derover Skindhandsker, kunde, da disse sidste var trukne over Pelsens Ærmer og fastspændte om Haandleddene, ikke faa afført sig oftnævnte Pels og havde derfor saa vanskeligt ved at holde sig selv oppe, at han mente sig ude af Stand til at yde Drengen Hjælp.

Ifølge Sagens Oplysninger var det omkring den 20 Januar 1919 begyndt at fryse, saa at der faa Dage efter var Is paa Ringkøbing Fjord; det frøs derpaa en længere Periode ret stærkt, og i Dagene fra den 5 til den 7 Februar var Temperaturen omkring \div 14 Grader Celsius, men den 10 Februar var det Tøvejr og havde vistnok ligeledes tøet Natten og Dagen forud, uden at der dog stod Vand paa Isen, som var dækket af et Lag fastfrosset Sne. Havnefoged Anders Christensen Vase af Ringkøbing har forklaret, at der fra Fjorden i Retning ind mod Broen over Vonaaen for 10—15 Aar siden blev gravet en Kanal, som er ca. 30 Alen bred paa det smalleste Sted og 5—6 Alen dyb, at han efter sit Kendskab til de stedlige Forhold er klar over, at Kørselsulykken er sket paa bemeldte Kanals vestlige Skraaning, samt at Strømløbet i Fjorden meget hurtigt kan »løbe op«, til Tider paa ganske faa Timer. Købmand Chr. Iversen Thorup af Ringkøbing, der er Formand for den stedlige Skøjteløberforening, har derhos forklaret, at han fra den Tid, han kom til Byen, har vidst, at Isen i Nærheden af Aaens Udløb plejer at være usikker, og at det er den almindelige Mening blandt Købstadens Skøjteløbere, at Isen er usikker paa dette Sted.

Tiltalte har hævdet, at han ikke kendte Tilstedeværelsen af den af Havnefoged Vase omforklarede Kanal, men selv dette Ukendskab forudsat findes han efter alt det iøvrigt Foreliggende at have handlet uagtsomt ved — naar han ikke følte sig tilskyndet til at køre langt ud paa Fjorden for at undgaa Passage over Aamundingens Isdække — at undlade at køre op paa Land udfor Gammelsogns Mølle, hvorved bemærkes, at denne ifølge et under Sagen fremlagt Rids er beliggende et betydeligt Stykke nærmere Ringkøbing end Sønderby. Ved sin nævnte Uagtsomhed maa Tiltalte anses at have forvoldt Drengen Edvard Madsens Død, men han findes ikke ved sin Adfærd at have gjort sig skyldig i Tilisesættelse af de for Kørsel med Motorkøretøjer gældende Forskrifter.

Foranførte Husmand Madsen har under Sagen nedlagt Paastand om en Erstatning af 100 Kr til Dækning af Udgifter ved hans Søns Begravelse — hvilket Beløb Tiltalte har erklæret sig villig til at udrede — og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 198 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes

passende at kunne bestemmes til en Bøde af 400 Kr til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 40 Dage,

Med Hensyn til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 30 Kr, vil Underretsdommen, hvis herhenhørende Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste.

Mandag den 12 Januar.

Nr. 339. Enke **Karen Marie Vilhelmine Petersen**, født **Petersen**
(I. Kondrup efter Ordre)

mod

Skelskør Købstads Skifteret, der behandler Boet efter afdøde
Fisker **William Frederik Emil Christiansen** (Def. Winther),

betræffende Underholdsbidrag.

Skelskør Købstads Politirets Dom af 16 September 1918: Saafremt Indklagede, Fisker William Frederik Emil Christiansen af Skelskør, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlige Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Enke Karen Marie Vilhelmine Petersen, født Petersen, af Skelskør, i Tiden fra den 16 Januar 1917 til den 21 Marts s. A., bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 17 November 1917 fødte Barn, Karno Arly Petersen, betale de i Lov Nr 130 af 27. Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1919: Appellindstævnté, Skelskør Købstads Skifteret, der behandler Boet efter afdøde Fisker William Frederik Emil Christiansen, Skelskør, bør for Tiltale af Appellantinden, Enke Karen Marie Vilhelmine Petersen, f. Petersen, Skelskør, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Kaae i Salær 60 Kr, som udredes af det Offentlige. Intet Stempel- forbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger

for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enke Karen Marie Vilhelmine Petersen, født Petersen, 2 Kroner. I Sælær for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører I. Kondrup 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Skelskør Købstads Politiret indankede Sag paastod i første Instans Appellantinden Karen Marie Vilhelmine Petersen af Skelskør, der er Enke efter Arbejdsmand Jørgen Petersen, som afgik ved Døden den 25 Oktober 1915, Fisker William Frederik Emil Christiansen, Skelskør, der var født den 10 Juli 1893, tilpligtet som Fader til det af hende den 17 November 1917 fødte Drengbarn, Karno Arly Petersen, at betale de i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Overøvrighedens Bestemmelse, idet hun har anbragt, at hun har haft Samleje med fornævnte Christiansen bl. a. en Gang i sidste Halvdel af Februar 1917 og en Gang i Marts s. A. Christiansen paastod sig frifundet, idet han gjorde gældende, at han ikke havde haft Samleje med Appellantinden paa Undfangelsestiden. Hans Forklaring gik nærmere ud paa, at han, der erkendte at have haft Samleje med Appellantinden nogle Gange mellem den 24 December 1916 og den 4 Januar 1917 samt i Tiden fra Maj eller Juni 1917 til hen i August s. A., ikke havde haft Samleje med hende i Tiden fra den 4 Januar 1917 til den 29 April s. A.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan det paagældende Barn være avlet i Tiden fra noget efter Midten af Januar 1917 til noget efter Midten af Marts s. A. Det hedder i Erklæringen, at Barnet ikke kan antages avlet ved et den 4 Januar 1917 stedfundet Samleje.

Ved Politiretsdommen af 16 September 1918 blev Sagens Udfald gjort afhængig af Christiansens Ed saaledes, at han for det Tilfælde, at han inden 4 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse edelig bekræftede, at han ikke havde haft legemlig Omgang med Appellantinden i Tiden fra den 16 Januar 1917 til den 21 Marts s. A., fri fandtes for hendes Tiltale, hvorimod han for det Tilfælde, at han ikke aflagde saadan Ed, tilpligtedes at betale et af Overøvrigheden fastsat Bidrag til Appellantinden og Barnet overensstemmende med de fornævnte Lovbestemmelser.

Efter at Christiansen den 22 Oktober 1918 efter forudgaet Stævning til Appellantinden havde fremstillet sig i Retten for at aflægge den ham ved den ommeldte Dom paalagte Ed, blev Edssagen efter Begæring af Appellantinden, der erklærede, at hun agtede at appellere Dommen, udsat til den 20 Januar 1919. Christiansen afgik derefter ved Døden den 18 December 1918, uden at Eden var aflagt.

Appellantinden, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, har nu efter erhvervet Oprensningsbevilling ifølge Stævning til Skelskør Købstads Skifteret, der behandler Afdødes Bo, indanket Sagen her for Retten, hvor hun har paastaet Politiretsdommen forandret, principalt saaledes, at

Christiansen, eller nu hans Dødsbo, dømmes til at betale de nævnte Bidrag, subsidiært saaledes, at Sagens Udfald gøres afhængig af hendes Ed, hvorhos hun har paastaet Boet dømt til at betale Sagens Omkostninger for begge Retter, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Overretssagfører Kaae.

Appelindstævnte paastaar Dødsboet pure frifundet.

Foreløbig bemærkes, at den af Appelindstævnte paa Sagens sidste Tægtedag begærede Anstand i 4 Uger for ved Vidneførsel at søge nogle for Overretten fremlagte Erklæringer, hvis Rigtighed Appellantinden har bestridt, bekræftede, mod Appellantindens Protest ikke vil kunne bevilges, idet de paagældende Erklæringers Indhold skønnes at være uden Betydning for Sagen.

Da Appellantinden ikke for Politiretten har bevist eller væsenlig bestyrket sin Sigtelse mod Christiansen, er Sagens Udfald ved Politiretsdommen rettelig gjort afhængig af Christiansens Ed saaledes som ovenfor nærmere anført. Under Hensyn til, at Christiansen er afgaaet ved Døden efter Dommens Afsigelse uden at have aflagt Eden, og da der ikke er forelagt Overretten Oplysninger, som kunde føre til et for Appellantinden gunstigere Resultat, vil imidlertid Appelindstævntes her for Retten nedlagte Paastand være at tage til Følge, og overensstemmende hermed vil Politiretsdommen være at forandre. Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve, og der vil være at tillægge Overretssagfører Kaae, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kr, der bliver at udrede af det Offentlige.

Nr. 477. Handelsfirmaet **Resendal & Co.** (Ingen)
 mod
 Grosserer **Johs. Blædel** (I. Kondrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsfirmaet Resendal & Co., som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør og da Indehaveren af Firmaet betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og Firmaet endvidere betale til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler Firmaet til Indstævnte, Grosserer Johs. Blædel, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 13 Januar.

Nr. 536.

Rigsadvokaten

mod

Laurids Hansen (Forsvarer Trolle),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 September 1919: Arrestanten Laurids Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa bør Arrestanten og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Levysohn, 30 Kr til hver, samt i Erstatning til Skotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse udrede 140 Kr 75 Øre. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte i Tiden fra Begyndelsen af Januar 1919 til sin Anholdelse delvis har ladet sig underholde af Emma Hofverberg, skønt han maa antages at have været fuldt vidende om, at hun drev Utugt som Erhverv. Herefter vil Tiltalte være at anse dels efter Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 4, 1 Stykke, dels for sit i Dommen beskrevne Forhold overfor Skotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse efter Straffelovens § 259. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Laurids Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Trolle 80 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Laurids Hansen, der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, er født den 29 September 1887 og tidligere anset bl. a.: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 April 1911 efter Straffelovens § 253, jfr Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Højesterets Dom af 15 Oktober 1915 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt og simpelt Tyveri, Analogien af Straffelovens § 252 samt i Medfør af

Straffelovens § 241 I efter § 238 for 5te Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 12 og 13 Maj d. A. anmeldte Arrestanten, at en Kvinde, Emma Hofverberg, født Thorvaldsen, hvem han betegnede som sin Husbestyrerinde, samme Nat havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, idet en Mandsperson, som Arrestanten indbragte paa vedkommende Politistation, i Arrestantens Fraværelse var trængt ind i dennes Værelse, Holmsgade 33, hvor han havde overfaldet den sig i Værelset opholdende Emma Hofverberg. Rigtigheden af denne Anmeldelse bekræftedes af Emma Hofverberg, der sammen med Arrestanten var fulgt hen paa Politistationen.

Den paagældende Mandsperson nægtede imidlertid at have gjort Forsøg paa at voldtage Emma Hofverberg, idet han forklarede, at han havde truffet hende paa Gaden, hvor hun opfordrede ham til at følge med hende hjem og der pleje Samleje med hende for Betaling, hvorpaa de fulgtes hjem til hendes Værelse i Holmsgade, hvor hun forlangte Betaling inden Samlejet; efter at det havde vist sig, at han ikke havde tilstrækkeligt mange Penge hos sig, var Arrestanten kommet tilstede, og Arrestanten førte ham da ud af Værelset og slog ham.

Under den herefter indledede Undersøgelse forklarede Emma Hofverberg, der har tilstaaet sig skyldig i Overtrædelse af Polititilhold, og hvis Forhold er optaget til Paakendelse under en særskilt Sag, at hun i Tiden fra den 4 Januar d. A. indtil hendes og Arrestantens Anholdelse under nærværende Sag den 15 Maj d. A., delvist har underholdt Arrestanten ved Hjælp af Penge, hun tjente ved erhvervsmæssig Utugt. Hun har dog under Sagen fastholdt Anmeldelsens Rigtighed.

Arrestanten har nægtet helt eller delvist at have ladet sig underholde af Emma Hofverberg, idet han efter den 2 December f. A. at være blevet arbejdsløs indtil Anholdelsen under nærværende Sag vil have ernæret hende og sig selv dels ved Hjælp af den af ham fra Sskotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse oppebaarne Arbejdsløshedsunderstøttelse, ialt 689 Kr 15 Øre, dels ved Hjælp af ca. 100 Kr, han vil have modtaget fra sit Hjem, hvorhos de, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, i det omhandlede Tidsrum har foretaget en Del Pantsætninger, ligesom Arrestanten vil have tjent nogle faa Kroner ved nu og da at give en og anden en Haandsrækning. Arrestanten har nægtet, at han har modtaget Penge og Penges Værd af Emma Hofverberg, og vil, skønt han var bekendt med, at hun havde Polititilhold, ikke have været vidende om, at hun drev erhvervsmæssig Utugt.

Imod Arrestantens Benægtelse findes det ikke ved den af Emma Hofverberg afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig bevist, at han helt eller delvis har ladet sig underholde af hende, hvorved bemærkes, at Emma Hofverberg har erkendt, at hun er af den Mening, at et under Sagen afhørt Vidne har afgivet Forklaring i Forstaaelse med Arrestanten for at styrte hende i Ulykke.

Med Hensyn til den mod Arrestanten rejste Tiltale for Bedrageri er Forholdet følgende:

Arrestanten, der som Medlem af Skotøjsarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse var forsikret mod Arbejdsløshed, oppebar, efter at han som ovenfor anført den 3 December f. A. var blevet arbejdsløs, gennem den nævnte Arbejdsløsheds-kasse for Tiden fra den 14 December f. A. til den 15 Maj d. A. en Arbejdsløshedsunderstøttelse af ialt 689 Kr 15 Øre, af hvilket Beløb den Arrestanten udbetalte Huslejhjælp dog er beregnet fra den 3 December f. A. Arrestanten, der er ugift, foregav, da han gjorde Krav paa Understøttelse, overfor Arbejdsløsheds-kassen, at han var »Familieforsørger«, og opnaaede derved gennem Kassen at faa udbetalt en Understøttelse, der ifølge den under Sagen tilvejebragte Opgørelse androg ca. 140 Kr mere, end der ellers vilde have tilkommet ham.

Af Hensyn til den Arrestanten som en Del af Arbejdsløshedsunderstøttelsen tilkommende Huslejhjælp angav han derhos overfor Kas-sen bl. a., at hans Husleje i Holmensgade Nr 33 androg 35 Kr om Maaneden, skønt den Leje, han havde at udrede for Værelset i den nævnte Ejendom i Tiden fra den 15 Marts d. A. til Anholdelsen kun androg 15 Kr om Maaneden, og Arrestanten opnaaede derved større Huslejhjælp end der i Medfør af Lov af 30 November 1918 vilde have tilkommet ham selv om han var Familieforsørger.

Arrestanten har dog nægtet sig skyldig i svigagtigt Forhold overfor Arbejdsløsheds-kassen, idet han har gjort gældende, at han har anset sig for berettiget til at hæve Understøttelse som Familieforsørger, hvorved han har gjort gældende, at han vil have underholdt Emma Hofverberg, der ifølge den af ham afgivne Forklaring passede hans Lejlighed, lavede hans Mad og til Gengæld havde sit Ophold hos ham.

Forsaavidt Arrestanten har foregivet, at hans Husleje i Holmens-gade 33 androg 35 Kr om Maaneden, har han forklaret, at han har troet, at Emma Hofverberg, skønt hun boede hos ham, havde et Værelse et andet Sted, og at han vilde komme til at betale en Leje for dette, der ikke vilde andrage mindre end 20 Kr maanedlig.

Formanden for den nævnte Arbejdsløsheds-kasses Københavns-Afdeling, N. J. Larsen, har forklaret, at Begrebet Familieforsørger efter Lov af 30 November 1918 antages at omfatte enhver, der samlever med og forsørger en Kvinde, hvad enten denne er hans Hustru eller »Sam-leverske«.

Arbejdsløshedsinspektoratet har derhos i en under Sagen afgivet Erklæring af 8 September d. A. udtalt, at der ved Fortolkningen af Begrebet Familieforsørger lægges Vægt paa det rent faktiske Forsørgelsesforhold, saaledes at den forhøjede Understøttelse som Familieforsørger tillades udbetalt i Tilfælde, hvor en gennem længere Tid fortsat Forsørgelse af Personer, overfor hvem den paagældende Arbejds-løse ikke retlig set har nogen Forsørgelsespligt, er konstateret.

Efter det Oplyste har Emma Hofverberg under Arrestantens Ar-bejdsløshed kun med forskellige Afbrydelser boet hos ham, idet hun bl. a. en Del af December Maaned og en Del af Maj Maaned har haft Plads som Tjenestepige, hvorhos hun i nogle Dage vil have boet sammen med sin Mand.

Efter Sagens Oplysninger maa det derhos anses for bevist, at Emma Hofverberg i hvert Fald i en Del af det omhandlede Tidsrum har drevet Erhverv ved Utugt og derved bidraget til sit eget Underhold.

Herefter er det uantageligt, at Arrestanten, selv om en Del af den af ham oppebaarne Arbejdsløshedsunderstøttelse maatte være anvendt til Emma Hofverbergs Underhold, kan have forment sig berettiget til, under Hensyn til, at hun saaledes med forskellige Afbrydelser boede hos ham under de anførte Omstændigheder, at oppebære Understøttelse som »Familieforsørger«, og det findes saaledes uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Arrestanten i svigagtig Hensigt overfor Arbejdsløsheds-kassen har foregivet, at være Familieforsørger. Forsaavidt Arrestanten urigtigt har foregivet, at hans Husleje i Holmensgade 33 var 35 Kr maanedlig, skønnes hans i sig selv ganske usandsynlige Anbringende om, at han under Hensyn til, at Emma Hofverberg mulig havde et Værelse andetsteds, mente sig beføjet til at foregive, at hans Husleje var som anført, at maatte betragtes som en Udflugt, Arrestanten fremkommer med for derved at søge at unddrage sig Ansvar.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 259, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanten derhos have at betale 140 Kr 75 Øre i Erstatning til Skotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse.

Nr. 488.

Højesteretssagfører Harboe

m o d

Jens Peder Nielsen og Anna Margrethe Nielsen født Ventrup
(Def. Trolle),

der tiltales for Hæleri.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 25 Juni 1919: Tiltalte — — — III, Anna Margrethe Ventrup, Niensens Hustru — — — bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i — — — 10 — — — Dage og Tiltalte II, Jens Peder Nielsen — — — til Fængsel paa Vand og Brød i — — — 5 — — — Dage. For — — — Tiltalte — — — III udsættes Straffuldbyrdelsen, og Straffen bortfalder efter 5 Aar fra Dommens Afsigelse at regne, saafremt Lovens Betingelser opfyldes. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Korup og Assing, 25 Kr til hver, udreder de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1919: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt

at stande. I Salær til Overretssagførerne O. Gulmann og Arthur Sally betaler de Tiltalte, Jens Peder Nielsen og Anna Margrethe Nielsen, f. Ventrup, En for Begge og Begge for En, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at de i den indankede Dom ommeldte, til de Tiltalte afgivne 3 Høns endnu var i Behold hos dem den 21 Maj 1919, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen for Tiltalte Jens Peder Nielsen under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Thi kendes for Ret:

Jens Peder Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Femaarsfristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salær for Højesteret betaler nævnte Tiltalte og Tiltalte Anna Margrethe Nielsen, født Ventrup, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførerne Harboe og Trolle 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Jens Peder Nielsen og Anna Margrethe Nielsen, født Ventrup, tiltales under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret saavel paa det Offentliges Vegne som efter deres Begæring hertil indankede Sag for Hæleri.

De Tiltalte, der er i Ægteskab med hinanden, er født henholdsvis den 15 Marts 1892 og den 25 Juni 1887; ingen af dem er tidligere straffet.

Sagen angik i 1ste Instans tillige bl. a. Hans Christian Jørgensen og Hustru, Johannæ Kristine Jørgensen, født Olsen. For disses Vedkommende har Indankning til Overretten imidlertid ikke fundet Sted. Tiltalte Jens Peder Nielsen er Søn af Johanne Kirstine Jørgensen, født udenfor Ægteskab.

Sagens Omstændigheder er forsaavidt angaar de Tiltalte Jens Peder Nielsen og Anna Margrethe Nielsen, født Ventrup, følgende:

I Løbet af Vinteren 1918—19 eller Foraaret 1919 stjal ovennævnte Hans Christian Jørgensens og Johanne Kirstine Jørgensens 11-aarige Søn fra Gaarden Ringsted Kloster ialt 9 Høns, som han bragte til sit Hjem. Af de paagældende Høns, der er vurderet til 10 Kr pr Stk, leverede Johanne Kirstine Jørgensen i April 1919 tre Stykker til Tiltalte Jens Peder Nielsen. — Da der i Maj 1919 blev indledet offentlig Under-

søgelse bl. a. i Anledning af disse Tyverier, kom Jørgensen og Hustru, formentlig den 18 Maj, til de Tiltalte, Jens Peder Nielsen og Anna Margrethe Nielsen, født Ventrup, og man traf da Aftale om at forklare til Politiet, at Tiltalte Jens Peder Nielsen havde købt Hønsene paa Torvet og leveret Jørgensen og Hustru nogle.

Tiltalte Jens Peder Nielsen har efter forskellige Udflugter og Benægtelser sluttelig erkendt, at han modtog de 3 Høns, skønt han vidste, at de var stjaalne.

Tiltalte Anna Margrethe Nielsen, født Ventrup, har forklaret, at hun, da hendes Mand i April kom med Hønsene og fortalte, at han havde faaet dem hos sine Forældre, tænkte, at han havde købt dem. Det var først, da Jørgensen og Hustru som nævnt indfandt sig hos dem, og den ovennævnte Aftale blev truffet, at hun forstod, at Hønsene var stjaalne. I Overensstemmelse med den trufne Aftale forklarede hun til Politiet, da hun afhørtes første Gang, nemlig den 21 Maj; den følgende Dag tilbagetog hun imidlertid denne Forklaring og aflagde Tilstaaelse.

For det saaledes udviste Forhold vil de Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 238, for Anna Margrethe Nielsen, født Ventrups Vedkommende, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, være at anse med en Straf, der ved Ekstrarettens Dom af 25 Juni 1919 efter Omstændighederne findes passende bestemt til henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Idet det derhos billiges, at Straffuldbyrdelsen for Tiltalte Anna Margrethe Nielsen, født Ventrups Vedkommende i Medfør af sidstnævnte Lovs § 20 er udsat paa de i denne Lovbestemmelse fastsatte Vilkaar, og at Aktionens Omkostninger er paalagt de Tiltalte in solidum med de i 1ste Instans Medtiltalte, vil Ekstrarettens Dom saaledes, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Onsdag den 14 Januar.

Nr. 393.

Højesteretssagfører Harboe
m o d

Wilhelm Kuck eller **Kock** (Defensor: Henriques),

der tiltales for Kvaksalveri.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 22 Februar 1919: Tiltalte Wilhelm Kuck eller Kock bør til Odense Amts Fattigkasse bøde 200 Kr og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 30 Kr og til Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1919: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oluf Bay og Carl Becker, betaler Tiltalte Wilhelm Kuck eller Kock 40 Kr til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Wilhelm Kuck eller Kock til Højesteretssagførerne Harboe og Henriques 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende paa Begæring saavel af det Offentlige som af Tiltalte Wilhelm Kuck eller Kock fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte sat under Tiltale for Kvaksalveri.

Tiltalte, der efter sin Forklaring er født den 3 November 1886, ses ikke forhen at have været tiltalt eller straffet her i Landet. Efter sin Forklaring har han gennemgaaet en 7-aarig teoretisk og praktisk Lægeuddannelse i Tyskland gennem en Naturhelbredelsesforening og derefter praktiseret i 8 Aar i Köln, idet han navnlig som Specialist behandlede Mave- Lever- og Tarmsygdomme samt Galdelidelser og Børnelammelse. Her i Landet, hvor han ikke har erhvervet nogen jus practicandi, har han i $\frac{1}{2}$ Aars Tid indtil 1 Juni 1917 været ansat som Assistent hos Overlæge Ottosen, Skodsborg Sanatorium, dels paa dennes Laboratorium, dels ved Behandling i Badeværelserne. Tiltalte købte derefter en Ejendom ved Ladegaard Skov paa Fyen, hvor han siden har drevet Landbrug og Tørvefabrikation.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, medens han har boet paa Fyen, i en Række af Tilfælde har taget Personer under Kur, derunder bl. a. saavel for Mave- som navnlig for Galdestenslidelser. Den af ham anvendte Kur bestod i Almindelighed i det Væsenlige af en Oliekur og Nydelsen af Urteafkog, og undertiden gav han Patienten en Kurforskrift, der indeholdt en speciel Kur for Mave- Lever- og Galdestenssyge, hvorhos han i nogle Tilfælde forordnede varme Omslag af Urte- eller Hørfrø-Vand og Diæt.

I flere Tilfælde har hans Klienter forklaret, at Kuren har hjulpet. Medens Tiltalte har benægtet at have forlangt Betaling for Kurene, erkender han, at han i adskillige Tilfælde har modtaget tilbudt Betaling.

Retslægeraadet har i en Erklæring af 3 Januar 1919 udtalt, at Til-

taltes Behandling i nogle Tilfælde har gjort direkte Skade, og at det for alle gælder, at han har udsat Patienterne for Fare ved at afholde dem fra at søge kyndig Hjælp.

Tiltalte, der som nævnt, ikke har jus practicandi her i Landet, vil herefter være at anse efter Lov 3 Marts 1854, cfr. Frd. 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der retteligt er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

Nr. 502. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Kay Barfred Barfod (Defensor Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fastsættelse af Husleje af 30 Juli 1918 § 9.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1919: Tiltalte Kay Barfred Barfod bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 2000 Kr og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Kay Barfred Barfod til Højesterets-sagførerne Møldrup og Levy 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende af Lejenævnet for Forretningslokaler foranledigede Sag tiltales Kay Barfred Barfod for Overtrædelse af Lov om Fastsættelse af Husleje af 30 Juli 1918 § 9 i Anledning af, at »A/S Industri-kontoret«, for hvilket Firma han er administrerende Direktør, og paa hvis Vegne han har erklæret at bære Ansvaret for det Passerede, den 25 April 1919 til »A/S Munch, Sabey & Co., for hvis vedkommende Sagen er afgjort ved Bødevedtagelse, fremlejede Lejligheden paa 2den Sal over Mezzaninen i Ejendommen Vestervoldgade Nr 21, bestaaende af 3 Kontorlokaler, som Tiltaltes Firma havde lejet for 3000 Kr aarlig af

Højesterets Dom.

Af de i Sagen foreliggende Oplysninger tyder flere ikke blot hen paa, at der, som i den indankede Dom anført, har bestaaet et fortroligt Forhold mellem Parterne, men ogsaa paa, at Appellantindens Forklaring om indenfor Avlingstiden at have haft Samleje med Indstævnte er rigtig. Fuldt Bevis i saa Henseende foreligger dog ikke, og Sagens Udfald maa derfor gøres afhængigt af Partsed. Da Indstævntes Forklaringer under Sagen har været vaklende og paa et Par Punkter af væsenlig Betydning bevidst urigtige, findes det betænkeligt at tilstede ham at afgøre Sagen ved sin Ed. Sagens Udfald vil derfor overensstemmende med Appellantindens Paastand være at gøre afhængigt af hendes Ed paa nedenfor anførte Maade.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Appellantinden, Jensine Katrine Majgaard, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Tjenestekarl Jørgen Laurits Christensen, i Tiden fra den 14 April 1916 til den 17 Juni s. A., bør hantilhende og de afhendende den 2 Februar 1917 fødte Børn, Else Majgaard og Inge Majgaard, betale de i Lov Nr 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Johnsen i Salær for Landsoverretten 25 Kroner og Højesteretssagfører David i Salær for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Appelindstævnte, ugift Jensine Katrine Majgaard af Maabjerg, i 1ste Instans ved Hjerm-Ginding Herreders Politiret søgt Appellanten, Tjenestekarl Laurits Christensen, sammesteds, tilligemed hans under Sagen beskikkede Kurator, Kontorist Knudsen i Holstebro, og paastaaet ham som Fader til to af hende den 2 Februar 1917 fødte Børn, Else og Inge Majgaard tilpligtet at yde Bidrag efter Overøvrighedens Bestemmelse overensstemmende med §§ 1 og 2 i Lov indeholdende Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab og disses For-

ældre af 27 Maj 1908. Ved Politiretsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Appellindstævntes Ed, saaledes at Appellanten, saafremt hun med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med ham fra Midten af April 1916 til Midten af Juni s. A., er tilpligtet at betale Bidrag som paastaet, hvorimod han i modsat Fald er frifundet for hendes Tiltale. Sagen er nu af Appellanten i Forening med Kurator efter Stævning til Appellindstævnte med Kurator, Husmand Ole Majgaard af Maabjerg, indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifundet for Appellindstævntes Tiltale. Appellindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Politiretsdommen.

I en under Sagen fremlagt Erklæring har Retslægeraadet udtalt, at Appellindstævntes ovennævnte Børn kan være avlet i Tiden fra Midten af April 1916 til Midten af Juni s. A.

Appellindstævnte, der har tjent sammen med Appellanten paa Søndergaard i Tiden fra 1 November 1914 til henimod 1 Maj 1916, paa hvilken Dag hun med sit Herskab flyttede til Rosvang, har anført, at hun i Tiden fra Jul 1915 til 1 Maj 1916 jævnlig har haft Samleje med Appellanten, og at hun ligeledes har haft det den næstfølgende 5 Juni. Appellanten har derimod nægtet nogensinde at have haft Samleje med hende.

Vel er der nu under Sagen tilvejebragt en Del Oplysninger, hvis Rigtighed Appellanten i det Væsenlige har erkendt, og som tyder paa, at Parterne har staaet i et vist fortroligt Forhold til hinanden, men da det Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Føje til paa væsenlige Punkter at nedsætte Troværdigheden og Paalideligheden af Appellantens Fremstilling, findes den ham efter Lovgivningen tilkommende Adgang til med sin Ed at vægre sig mod Appellindstævntes Sigtelse ikke at kunne betages ham. Som Følge heraf vil Sagens Udfald være at gøre afhængigt af Appellantens Ed, saaledes at han, saafremt han inden 4 Uger efter denne Doms Forkyndelse edelig bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Appellindstævnte i Tiden fra den 15 April 1916 til den 15 Juni s. A., vil være at frifinde for hendes Tiltale, hvorimod han i modsat Fald vil have at udrede Bidrag efter Appellindstævntes Paa-stand.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at tilpligte den for Appellindstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 25 Kr, der bliver at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig, og under Sagen ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Februar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokølsekreterær.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 88.

Onsdag den 14 Januar.

Nr. 467.

Højesteretssagfører Graae

mod

Albert Kristian Pedersen (Forsvarer: Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Aalborg Købstads Politirets Dom af 4 Juni 1919: Tiltalte Albert Kristian Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betaler Tiltalte 25 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Albert Kristian Pedersen til Højesteretssagførerne Graae og Levy 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Politiret indankede Sag er Albert Kristian Pedersen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Tiltalte er født den 16 Marts 1892 og har tidligere være anset ved Aalborg Bírks og Flieskum Herreds Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1917

efter Straffelovens § 238, jfr Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 Januar 1918 efter Straffelovens § 253, jfr Lov 1 April 1911 § 13, med samme Art Fængsel i 30 Dage, hvorhos han inden sit fyldte 18de Aar ved Justitsministeriets Skrivelser af 26 Marts 1908 og 29 December 1909 har været fritaget for at sættes under Tiltale henholdsvis for Tyveri og for Bedrageri og Falsk mod at undergives Værgeraads-tilsyn.

Tiltalte, der ernærer sig ved tilfældigt Arbejde dels paa Landet og dels i Aalborg, ringede den 22 Februar d. A. Købmand H. Nielsen i Aalborg op i Telefonen, og idet han navngav sig som Husmand Johan Petersen af Gistrup, der er hans Fader og kendt af Nielsen, spurgte han denne, der ligeledes kender Tiltalte, om han vilde laane Forespørgerens nævnte Søn 10 Kr, som Sønnen samme Dag skulde bruge, idet han tilføjede, at Sønnen ikke kunde naa at hente Pengene hos ham i Gistrup. Heri indvilligede Nielsen, og da Tiltalte en Timestid senere indfandt sig i hans Forretning og bad om de 10 Kr, fik han dem udbetalt, idet han med sit Navn underskrev saalydende Kvittering: »Modtaget af H. Nielsen & Co. for Rgng Johan Pedersen Gistrup Kr 10, Aalborg 22/2 19«. Tiltalte, der har erkendt at være klar over, at han forgæves vilde have henvendt sig om Laan til Købmand Nielsen i eget Navn, har forklaret, at han oprindelig tænkte paa at skaffe sig Penge for at rejse til Sverrig, hvor han vilde søge Hyre, men at han brugte Pengene til at leve for og ikke har set sig i Stand til at betale dem. Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til samme Art Fængsel i 20 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Torsdag den 15 Januar.

Nr. 127. Firmaet **Pugh & Genkel** (Steglich-Petersen)
 m o d
 Rederiet for Sejleren »Leif« (Fich),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningsansvar for Misligholdelse af en Befragtningskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 November 1918: De Indstævnte, Rederiet for Sejleren Leif, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Firmaet Pugh & Genkel, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling bemærkes, at der efter Proceduren for Højesteret maa gaas ud fra, at det er urigtigt, naar det i Dommen hedder, at det indstævnte Rederi allerede i Marts Maaned 1917 indledede Forhandlinger med Asmussen om Fragtkontraktens Ophævelse.

Under de foreliggende Omstændigheder har Rederiet været berettiget til at handle som sket, hvorved bemærkes, at det appellerende Firma straks kunde have foranlediget, at Certepartiet blev hævet, efter at det var blevet meddelt Firmaet, at Skibet blev holdt tilbage i Lissabons Havn. Allerede som Følge heraf vil Dommen efter Rederiets Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Firmaet at burde betale Rederiet med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet Pugh & Genkel, til Indstævnte, Rederiet for Sejleren »Leif«, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 12 December 1916 befragtede Grosserer J. Asmussen her af Byen Sejleren »Leif« af Thurø, der da laa ved Swansea, hvorfra den skulde føre en Ladning Kul til Lissabon, til i Lissabon at indtage en fuld Ladning Oliekager i Sække og føre den til en dansk Havn.

Ved Slutseddell af 18 December s. A. solgte Grosserer J. Asmussen de paagældende Oliekager (»med dansk Sejler Leif ifølge Certeparti af 12 December 1916«) til en vis Pris cif en god dansk Havn til Firmaet Pugh & Genkel her i Byen.

Skibet afgik fra Swansea den 18 Januar; kort efter — i Begyndelsen af Februar — erklærede Tyskland den uindskrænkede Undervandskrig. Som Følge heraf blev der fra Rederiets Side under 9 Februar foreslaaet Grosserer Asmussen, at Skibet skulde standses. Grosserer Asmussen henvendte sig til Pugh & Genkel, som imidlertid forlangte, at Sejleren uopholdelig skulde afgaa fra Lissabon til Kallundborg. I den Anledning telegraferede Rederiet til Skibets Fører, at han skulde indtage Ladningen og fortsætte Rejsen.

Rederiet, som i første Halvdel af Marts Maaned fik et andet af sine Skibe, som gik i lignende Fart, torpederet, som det synes under saadanne Omstændigheder, at det var et Tilfælde, at ingen af Besætningen omkom, telegraferede herefter til Leif's Fører, at Skibet ikke maatte afgaa foreløbig, og indledede paany Forhandlinger med Asmussen om

Fragtkontraktens Ophævelse. Asmussen lod Meddelelsen gaa videre til Pugh & Genkel, som ikke gav noget Svar.

Under 20 Marts 1917 afgav Kaptajnen Konnossement for den da indladede Last.

I Slutningen af Juni 1917 henvendte Rederiet sig til J. Asmussen med et Forslag til Annullering af Oliekagefragten, da der ingen Udsigt var til Forbedring af Forholdene, og da Ladningen kunde blive ødelagt ved en længere Henliggen i Lissabon. Da Asmussen lod Pugh & Genkel tilstille Meddelelse herom, erklærede dette Firma, at det ikke forstod, hvorfor Rederiet forbød Skibet at afgaa, og at det vilde gøre Rederiet ansvarlig. Da Rederiet fik dette at vide, svarede det med at erklære, at det for sit Vedkommende under de nuværende Forhold af Hensyn til Mandskabet ikke turde paabyde nogen Sejlads.

Under de Forhandlinger, som nu opstod mellem Parterne, søgte saavel Rederiet som Pugh & Genkel at opnaa Tilladelse hos de engelske Myndigheder til, at Skibet gik udenom Farezonen, men dette vilde de engelske Myndigheder ikke gaa ind paa, og Skibet blev liggende, indtil Rederiet — efter at have forhandlet med Nordisk Skibsrederforening — den 25 Februar 1918 erklærede, at det annullerede Certepartiet og vilde opløse Ladningen. Firmaet Pugh & Genkel satte sig nu i Forbindelse med et Firma i Lissabon, for at dette Firma kunde tage Vare paa Ladningen ved Oplosningen og faa Partiet solgt bedst muligt. Efter nogle nye Forhindringer blev Varen opløst og solgt i Lissabon for et Beløb, der var betydelig mindre end det Beløb, Pugh & Genkel havde betalt Asmussen for Varen.

I den Anledning har Firmaet Pugh & Genkel under nærværende Sag paastaet Rederiet for Sejleren Leif dømt til at erstatte Firmaet dets Tab, som det opgør til 32 310 Kr 31 Øre med Renter 5 pCt aarlig fra Stævningens Dato, den 15 September 1918, og Sagens Omkostninger.

Det indstævnte Rederi har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet det gør gældende, dels at det har været berettiget til at annullere Certepartiet, dels, hvis Retten ikke skulde finde Rederiets Handlemaade fuld korrekt, at Sagsøgerne i alt Fald ikke har bevist at have lidt noget Tab ved det, der maatte være ukorrekt i Rederiets Optræden.

Der er ingen Strid mellem Parterne om, at den tyske Erklæring om den uindskrænkede Undervandskrig jo vilde have berettiget Rederiet til at annullere Certepartiet, hvis Rederiet havde gjort det straks. Det Spørgsmaal, der kan rejses her under Sagen, er altsaa kun, om Rederiet har forskertset denne Ret ved i Stedet for at erklære Certepartiet for annulleret at indlade sig i Forhandlinger om Sagen med Modparten.

Retten skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, thi Retten maa finde, at Rederiet maa frifindes af den anden paaberaabte Grund, at Sagsøgerne ikke har bevist at have lidt noget Tab ved den Fejl, Rederiet muligvis har begaaet i ovenanførte Retning. Der kunde efter det Anførte ikke være Tale om at dømme Rederiet til at erstatte andet end det Tab, som er lidt ved, at Sagsøgerne ikke straks har faaet endelig Besked om, at Skibet ikke vilde afgaa, altsaa det Tab, som er lidt ved, at Varen har henligget saa længe, før Bestemmelse kunde tages og Salg finde

Sted. Der er nu intet oplyst fra Sagsøgernes Side i Retning af, hvorledes Priserne i Portugal har stillet sig i Februar 1917 i Forhold til Priserne i Maj 1918 — der er ikke taget Skøn eller blot anført noget, der kunde vise Retten, hvorvidt og i hvilken Grad Varen har taget Skade ved den lange Henliggen, og der er Intet oplyst om, at det vilde have været lettere eller billigere at fragte andet Skib, der var villig til at gaa til Danmark med Varer, i Februar 1917 end i Maj 1918.

Det indstævnte Rederi maa derfor være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at kunne hæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Fredag den 16 Januar.

Nr. 329. Enkefru **Cathrine Jepsen** (Trolle efter Ordre)
 mod
 Andelsselskabet Mejeriet »**Ficaria**« (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udrede Erstatning til Appellantinden for Tabet af Forsørger.

Vejle Købstads ordinære Rets Dom af 14 Februar 1918: De Indstævnte, Andelsselskabet Mejeriet »Ficaria« af Vejle, bør til Citantinden, Malermester Jepsens Enke, Cathrine Jepsen af Vejle, betale 5000 Kr med Renter 5 pCt p. a. fra den 3 Oktober 1917, til Betaling sker, men bør iøvrigt for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges den for Citantinden beskikkede Sagfører, Sagfører Gyntelberg af Vejle, et Salær af 40 Kr, som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1919: Kontraappellanterne, Andelsselskabet Mejeriet »Ficaria«, bør for Tiltale af Hovedappellantinden, Enkefru Cathrine Jepsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Sagfører A. Gyntelberg, der har været beskikket Sagfører for Hovedappellantinden for Underretten, og Overretssagfører Jørgensen, der har været beskikket Sagfører for samme for Overretten, i Salær henholdsvis 40 Kr og 60 Kr samt Sidstnævnte i Udlæg til Indbinding, Papir og Porto 1 Kr 57 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Cathrine Jepsen, til Indstævnte, Andelsselskabet Mejeriet »Ficaria«, med 300 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 2 Kroner. I Salær før Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Trolle 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Idet Hovedappellantinden, Enkefru Cathrine Jepsen i Vejle, har anbragt, at Kontraappellanterne, Andelsselskabet Mejeriet »Ficaria« samstedts, er ansvarlige for, at et i den Kontraappellanterne tilhørende og af dem benyttede Mejeribygning 2den Etage anbragt Vindue den 27 Juli 1917 styrtede ned og ramte hendes Mand, Malermester Jepsen, der i lovligt Ærinde opholdt sig i Mejeriets Gaard, paa en saadan Maade, at han kort efter afgik ved Døden, har hun under nærværende Sag i første Instans ved Vejle Købstads ordinære Ret søgt Kontraappellanterne til Erstatning for Tab af Forsøger at betale sig 25 000 Kr tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato, den 3 Oktober 1917, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Kontraappellanterne, der paastod sig frifundne, ikkun tilpligtede at betale Hovedappellantinden 5000 Kr tilligemed Renter heraf som forannævnt, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande.

Ifølge Sagens Oplysninger maa det antages, at det ommeldte, aabentstaaende Vindue, der hørte til et Værelse, som beboedes af Husbestyrerinden hos Mejeriets Bestyrer, ved et Vindstød er løftet af det øverste Hængsel, og at det da er blæst ned, hvilken Antagelse stemmer med, at Beslaget i Vinduets ene Hjørne for neden havde løsnet sig fra Rammen — i hvilken der fandtes 4 Skrue- eller Sømhuller paa Siderammen og tvende Huller paa Enderammen — og efter Ulykkens Indtræden sad oppe i Karmen, medens Vindueshaspen og det øverste Beslag derimod sad fast i Vinduets Ramme. Det er derhos uomtvistet, at Vinduet i sit Fald med et af sine skarpe Hjørner har ramt Afdøde oven i Hovedet, medens han stod nedenunder i Mejeriets Gaard og talte med dettes Bestyrer, efter Hovedappellantindens Anbringende for at overrække en Regning for udført Malerarbejde. Nævnte Husbestyrerinde, Anna Brodersen, har som Vidne under en mod Kontraappellanterne af Forsikringsselskabet Skjold, i hvilket Afdøde var ulykkesforsikret, anlagt Sag forklaret, at hun, der havde lukket Vinduet op og sat Vindueshaspen paa Krog, vidste, at det nederste Beslag sad lidt

løst, og at hun Eftermiddagen forud havde anmodet Mejeriets Karl om at slaa et Søm i, hvorhos hun har tilføjet, at hun ikke antog, at der var nogen egentlig Fare ved at lade Vinduet, der havde staaet aabent hele Natten, og som Vidnet ikke havde rørt ved paa Ulykkesdagen, fremdeles staa aabent. Den ommeldte Karl, Emil Frederiksen, har ligeledes som Vidne forklaret, at forrige Vidne midt paa Eftermiddagen, Dagen før Ulykken skete, anmodede ham om at efterse Vinduet, men at han, der var optaget af andet Arbejde, ikke havde faaet Tid dertil og først kom tilstede, da Ulykken var sket. Det fremgaar endelig af Sagen, at Mejeriets Bestyrer ikke havde faaet nogen Meddelelse om den ommeldte Mangel ved Vinduet, medens der ikke foreligger Oplysninger om, hvorvidt det blæste særlig stærkt den ommeldte Dag.

Efter det saaledes Oplyste findes der ikke fra Nogen, for hvis Handlinger Kontraappellanterne bærer Ansvar, at være udvist noget Forhold, som kunde medføre Erstatningspligt for dem, selv under Hensyn til, at de har givet Afkald paa at fremsætte Indsigelse i Anledning af, at det Værelse, hvorfra Vinduet faldt ud, beboedes af Mejeribestyrelsens for egen Regning antagne Husbestyrerinde, og de vil følgelig, uden at det bliver nødvendigt at gaa ind paa det af dem iøvrigt Anførte, være at frifinde for Hovedappellantindens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter vil være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Hovedappellantinden for Underretten og for Overretten beskikkede Sagførere i Salærer henholdsvis 40 og 60 Kr samt til Sidstnævnte for Udlæg til Indbinding, Papir og Porto 1 Kr 57 Øre, hvilke Beløb bliver at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i første Instans saavel som den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig, og Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 484.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Ingeborg Marie Jensen (Def. Stein),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Merløse-Tudse Herredørs Ekstrarets Dom af 13 December 1918: Arrestanten Anders Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar og Tiltalte Ingeborg Marie Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holm, 25 Kr og til Defensor, Justitsraad Svantemann, 20 Kr, udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1919: Tiltalte Ingeborg Marie Jensen bør hensættes i Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes og bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse, saafremt de i Lov 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Saalær til Overretssagførerne Olivarius og Sachs betaler det Offentlige 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det for Højesteret Oplyste maa der gaas ud fra, at Tiltalte ikke er blevet besvangret af sin Fader.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger findes Tiltalte i Henhold til Straffelovens § 56 at burde forskaanes for Straf, og hun vil derfor være at frifinde.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Ingeborg Marie Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Saalær for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Trolle og Stein hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Merløse og Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik Tiltaltes Fader, Anders Peter Jensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Tiltalte Ingeborg Marie Jensen, der er født den 3 April 1900 og ikke tidligere straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Ved de af Tiltalte og hendes Fader afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltaltes Fader, der fra hendes Barndom jævnlig har behandlet hende uterligt, kort efter hans Hustrus (Tiltaltes Moders) den 8 Februar 1915 indtrufne Død er begyndt regelmæssigt at have Samleje med Tiltalte, der boede ene sammen med ham og delte Soveværelse med ham, og dette Forhold fortsattes indtil efter Tiltaltes fyldte 18de Aar. Tiltalte har siden Moderens Død stadig boet hjemme, bortset fra et Par Uger i Sommeren 1918, hvor hun havde Plads paa en Herregaard, og et Par kortere Sygehusophold. Der maa gaas ud fra, at Tiltalte, der er svagelig fra Barndommen, altid søgte at unddrage sig Faderens Ønsker om Samleje, uden at hun dog i Reglen gjorde stærk Modstand. Tiltalte vil ikke have tænkt sig, at hendes Forhold var straf-

bart. Det er uvist, hvorvidt Tiltalte, der før Tiden er lidende af Lungetuberkulose, er frugtsommelig.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 161, tildels sammenholdt med § 37 og midlertidig Lov 1 April 1911 § 15, og Straffen vil i Medfør af de nævnte Lovbestemmelser, sammenholdt med Lov 1911 § 13, kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, dog at Straffen efter Omstændighederne findes betingelsesvis at kunne bortfalde som nedenfor anført.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, være at ændre, medens det tiltrædes, at Aktionens Omkostninger ikke er paalagt Tiltalte, men alene hendes medtiltalte Fader.

Nr. 611.

Rigsadvokaten

m o d

Christen Christensen Roer (Forsvarer: Graae),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Nibe Købstads og Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 24 September 1919: Arrestanten Christen Christensen Roer bør hensættes til Tugthusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kofoed, 25 Kr, til Defensor, Overretssagfører Larsen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 24 November 1919: Arrestanten Christen Christensen Roer bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Overretssagfører Dahl og til Defensor for Overinstansen, Overretssagfører Sørensen, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffelovbestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Christen Christensen Roer bør hensættes til Tvangsarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsrettens

Dom ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets sagfører Graae 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nibe Købstads og Hornum Herreds Ekstra-ret indankede Sag er Arrestanten Christen Christensen Roer sat under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Arrestanten er født den 20 Oktober 1855 og har tidligere være straf-fet ialt 30 Gange, deraf 6 Gange for Tyveri, tildels i Forbindelse med andre Lovovertrædelser, senest ifølge Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1908 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar og de 21 Gange for Betleri, lige-ledes tildels i Forbindelse med andre Lovovertrædelser, senest ifølge Nibe Købstads Politirets Dom af 13 December 1916 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, med Fængsel paa sæd-vanlig Fangekost i 90 Dage og ifølge Viborg Landsoverrets Dom af 23 September 1918 efter samme Lovbestemmelser med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 13 August d. A. har indfundet sig i en Gaard i Sønderholm, hvor han fra en Gang, der maa antages at have været uafloaset, har tilvendt sig en Tjenestekarl Jens Jensen tilhørende Stok, der efter Jensens Forklaring hang paa en Knage i Gangen.

Stokken er under Sagen vurderet til 3 Kr og udleveret Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at han en Dag i Begyndelsen af August Maaned d. A. har indfundet sig i en Gaard i Frejlev og bedt om Natteløis, og da saadant blev ham nægtet har tilbetlet sig en Krone, hvorhos det ved det under Sagen Oplyste maa uanset Arrestantens Be-nægtelse anses godtgjort, at han i første Halvdel af August Maaned d. A. har betlet paa to forskellige Steder i Frejlev.

For sit i forommeldte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes under ét passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 556.

Rigsadvokaten

m o d

Simon Simonsen (Forsvarer: I Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 3 Maj 1919: Tiltalte Simon Simonsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt i Erstatning til Købmand Valdemar Jacobsen, Ringkøbing, betale 48 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Grove og Sagfører Hammersøe, 20 Kr til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juli 1919: Tiltalte Simon Simonsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Erstatning til Købmand Valdemar Jacobsen betaler han 48 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, 25 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 251. Straffen findes under Hensyn til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Med denne Ændring i Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 100 Dage. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Simon Simonsen til Højesteretssagfører I. Kondrup 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:
 Under nærværende fra Ringkøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Simon Simonsen sat under Tiltale for Bedrageri.
 Tiltalte er født den 6 Maj 1886 og er tidligere anset ved Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 3 November 1915 efter Straffelovens § 257,*)

*) Skal være 251.

jfr tildels § 46, og § 228 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Herning Købstads og Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1917 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 14 December f. A. indfandt sig i Købmand Valdemar Jacobsens Butik i Ringkøbing, hvor han, der var Jacobsen ubekendt, opgav sit Navn, men foregav at være fra Grønbjerg, uagtet han boede hos sine Forældre i Ørnhøj. Tiltalte købte en Kurvestol med Pude, hvilken han angav at ville forære bort i Bryllupsgave, hvorefter han ligeledes købte en sort Gummifrakke, saaledes at Købesummen, der for Stolen var 54 Kr og for Frakken 48 Kr, under eet sattes til 100 Kr. Efter Indkøbet sagde Tiltalte, at han ikke havde Penge med, men at han om et Par Dage vilde komme ind og betale det Købte, hvorhos han tilføjede, at Stolen kunde staa saa længe, men at han gerne vilde have Regnfrakken med, hvad Købmanden ogsaa gik ind paa. Tiltalte indfandt sig imidlertid ikke senere i Forretningen, ligesaa lidt som han henvendte sig til Købmand Jacobsen, da denne ved Brev afkrævede ham Betaling, hvorhos han senere for 23 Kroner har afhændet Frakken til en Karl, hvis Navn og Hjemsted han ikke kendte. Tiltalte var ved Købet klar over, at han ikke vilde være i Stand til at betale Frakken før lang Tid hen paa Foraaret, og han havde heller ikke til Hensigt selv at betale Regnfrakken, men slog sig til Taals med, at hans Fader, saaledes som han havde gjort flere Gange før i lignende Tilfælde, vilde hjælpe ham med Betalingen. Hvad Kurvestolen angaar, har Tiltalte erkendt, at det aldrig har været hans Hensigt at afhente den eller betale den; men han købte den efter sin Forklaring for at gøre et troværdigt Indtryk paa Købmand Jacobsen, der, som meldt, ikke kendte ham. Denne har forklaret, at det falske Foregivende om, at Kurvestolen skulde foræres bort som Bryllupsgave, og Tiltaltes Køb af Stolen var bestemmende for ham med Hensyn til, at han indlod sig paa at lade Tiltalte medtage Regnfrakken uden at betale den eller nøjere gøre Rede for sine Forhold.

Tiltaltes Fader har, efter at der var indledet Undersøgelse mod Tiltalte, tilstillet By- og Herredskontoret i Ringkøbing et Beløb af 48 Kr til Dækning af Tiltaltes Skyld til Købmand Jacobsen, men Beløbet er tilbagebetalt ham, da dets Betaling fra hans Side var afhængig af, at der intet videre foretoges mod hans Søn.

Købmand Jacobsen har nedlagt Paastand paa en Erstatning af 48 Kr hos Tiltalte, hvorimod denne ikke har haft noget at erindre.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 257 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Han vil derhos have til Købmand Valdemar Jacobsen at udrede i Erstatning 48 Kr.

Nr. 569.

Rigsadvokaten

m o d

Niels Peter Harald Nielsen (Forsvarer: Graae),

der tiltales for Tyveri.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juli 1919: De Tiltalte Niels Peter Harald Nielsen, Harald Sørensen, Kristian Laurits Emil Hansen og Axel Marinus Sorrow bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Tiltalte Nielsen i 40 Dage, Tiltalte Sørensen og Tiltalte Hansen i 32 Dage og Tiltalte Sorrow i 20 Dage, hvorhos de in solidum udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hauerslev, 20 Kr og til Defensor, Sagfører Bergh, 15 Kr. Fuldbyrðelsen af den de Tiltalte Sørensen, Hansen og Sorrow idømte Straf vil dog overensstemmende med midlertidig Straffelov af 1 April 1911, dens § 20, være at udsætte og Straffen efter 5 Aars Forløb at bortfalde, naar de i Loven fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1919: Den indankede Ekstrarets Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Axel Bang og Wolff, betaler Tiltalte Niels Peter Harald Nielsen 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Harald Nielsen til Højesteretssagfører Graae 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Korsør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige omfattede 3 andre medtiltalte Personer, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, tiltales Niels Peter Harald Nielsen for Tyveri.

Tiltalte er født den 25 April 1885 og er tidligere, foruden at han 8 Gange har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten og 1 Gang vedtaget Bøde for Overtrædelse af Lov Nr 200 af 9 September 1914 om Tillæg til Straffeloven, straffet saaledes: 1) ved Korsør Købstads Soretsdom af 10 Juli 1905 efter Sølovens § 298 I med Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage for Rømning, 2) ved Søetats kombinerede Rets Dom af 21 Oktober 1907 med Straf af mørk Arrest paa indskræn-

ket Kost i 4 Gange 5 Dage for Beruselse under Tjeneste, Absentation og Gadeorden efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 178, § 97, jfr § 52 Nr 4 og § 183, samt for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden efter Straffelovens § 100, jfr §§ 98 og 39, 3) ved samme Rets Dom af 6 November 1907 med Straf af strengt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Drukkenskab under Tjenesten, Ulydighed og Lydighedsnægtelse efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 178 og § 112, 1 og 2 Stk, jfr § 50, 4) ved Korsør Købstads Soretsdom af 3 August 1914 efter Sølovens § 298 I med Straf af simpelt Fængsel i 1 Maaned for Rømning, hvilken Straf dog bortfaldt i Henhold til Analogien af Straffelovens § 66 I, 5) ved Korsør Købstads Ekstraretsdom af 7 December 1916 med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage for Vold og Fornærmelse mod Politiet og Vold paa Person efter Straffelovens § 203, jfr Straffelovstillæget af 1 April 1911 § 1, 2 og 3 Stk, samt Straffelovens §§ 100 og 101, sammenholdt med § 62.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 6 Maj d. A. gik Tiltalte, der sammen med de 3 for Underretten Medtiltalte havde nydt en Del Spiritus paa en Beværtning i Korsør og maa antages at være blevet en Del paavirket heraf, ved 11-Tiden om Aftenen sammen med 2 af de Medtiltalte ned til Marinens Oplagsplads ved Havnen, hvor de af de Firmaet Th. Rasmussens Sønner tilhørende Kulbunker hver stjal et Stykke Kul paa 20 til 25 kg. Efter at Tiltalte havde været hjemme med det af ham stjaalne Kulstykke, traf han sammen med den ene af de sidstnævnte Medtiltalte og den 3die Medtiltalte og gik paany ned til Havnepladsen, hvor de i Forening læsede en Trillebør, de fandt staaende der, med Kul for at tilegne sig disse. Under Bortkørslen med Trillebøren blev de imidlertid overrasket af Politiet og Tiltalte straks anholdt.

Kullene paa Trillebøren er vurderet til 21 Kr og tilbageleveret det bestjaalne Firma, medens Tiltalte, der ikke har kunnet finde det ved den første Lejlighed stjaalne Kulstykke, har erstattet dettes Værdi med 5 Kr.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved fornævnte Ekstrarets Dom af 14 Juli d. A. rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr Straffelovstillæget af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der findes passende bestemt til 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og overensstemmende hermed vil Ekstraretsdommen, ved hvilken der derhos rettelig er paalagt Tiltalte in solidum med de 3 Medtiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Mandag den 19 Januar.

Nr. 257.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Oberstløjtnant **H. Jenssen-Tusch** (Defensor V. Kondrup),

der tiltales for Æresfornærmelser.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1919: De ovennævnte for Citanterne, Statsminister Zahle paa det samlede Ministeriums Vegne, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Oberstløjtnant H. Jenssen-Tusch, straffes med simpelt Fængsel i fire Maaneder. Saa bør Indstævnte og i Salær til den konstituerede Kammeradvokat betale Citanterne 150 Kr som Sagsomkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Vel kan det ikke antages, at Tiltalte ved den i den indankede Dom gengivne Artikel har villet sigtet Ministeriet for at have gjort sig skyldig i landsforræderisk Handling, men da Artiklen dog indeholder dels grove Sigtelser mod Ministeriet for forsætlig at have tilsidesat Danmarks Interesser med Hensyn til Sønderjylland, dels en Række Ringeagtsytringer, maa det biliges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, og med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte, Oberstløjtnant H. Jenssen-Tusch, til Højesteretssagførerne Liebe og V. Kondrup 150 Kroner til hver

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Dagbladet »Vort Land«, Nummer 288, for Lørdag den 19 Oktober 1918 fandtes under Overskriften: »Har Ministeriet Zahle forsøgt en ny Slubbertstreg?« og med Undertitlen: »Et Forsøg paa at snigløbe det sønderjydske Spørgsmaal?« følgende Artikel, underskrevet Jenssen-Tusch:

»Jeg betegnede en Gang Ministeriet Zahles Optræden ved Salget af Dansk Vestindien som en Slubbertstreg af Rang. Jeg betragter Salget af vore Vestindiske Øer som en Skændsel, men det var dog ikke selve Salget, jeg sigtede til med ovennævnte Kraftudtryk, det var den lumske og løgnagtige Maade, hvorpaa denne Regering gik til Værks ved hin Lejlighed.

Nu foreligger der i disse Dage utvivlsomt, ikke en fuldbragt Handling af samme Slags — lykkeligvis —, men et Forsøg paa at berede den danske Nation en Overraskelse af endnu skændigere Art, nemlig — som bl. a. »Kolding Avis« har oplyst og »Politiken«, hvilket jeg befragter som en Bekræftelse, skyndsomst har dementeret — paa at træffe en Underhaandsforstaaelse med Tyskland om Tilbagegivelse til os af en Del af det nordlige Sønderjylland.

I Pragerfredens § 5 aabnedes der os Udsigt til, at Tyskland ædelmodigt vilde tilbagelevere de nordligste Distrikter af Sønderjylland, dersom Befolkningen her ved fri Afstemning fremsatte Ønsket om at vende tilbage til Moderlandet. Det var en ren Naadesakt fra Bismarcks Side, og vi kan sige os selv, at var denne Akt nogensinde blevet realiseret, saa havde det kun været ynkkelige Smuler af det røvede Land, vi havde faaet tilbage.

Naar nu vor Regering, hvad jeg altsaa betragter som en Kendsgerning, i disse skæbnesvangre Dage har indladt sig paa venskabelige Underhandlinger med Tyskerne om Tilbagegivelsesspørgsmaalet, saa kan man med samme Regerings tyskvenlige Sindelag for Øje vide, at under danske Hensyn er der ikke forhandlet. Der er, som det tydeligt fremgaar af »Politiken«s Udtalelser om Spørgsmaalets Løsning, blevet gjort Forsøg paa at lave noget sammen, som Tyskerne efter Omstændighederne kunde betegne som en fordelagtig Handel.

Denne Ministeriet Zahles Optræden er under den øjeblikkelige Krigssituation for det første en uhyre Dumhed, idet Efterretningen om et sligt »fait accompli«, arrangeret mellem Tyskland og os, lige med det samme vilde have gjort Ministeriet Zahles og dermed Danmarks Maal fuldt overfor den sejrriige Entente. Men et nyt forsmædeligt Salg af Sønderjydernes og af det danske Folks Ret vilde have været en Slubbertstreg, der sagde Sparto til Alt, hvad disse Mennesker endnu har præsteret.

Jeg protesterede forleden her i Bladet mod Dr. Bircks tyskvenlige Artikel i »Nationaltidende« og opstillede visse historiske Synspunkter, som skal og maa faa Indflydelse paa det sønderjyske Spørgsmaals Løsning. Jeg vilde ikke derved og vil ikke nu ind paa Diskussionen om Enkeltheder. Men jeg maa i Dag tilføje, at den Løsning bliver i alt Fald ingen dansk Løsning som lader en eneste dansk eller

Færdig fra Trykkeriet den 11 Februar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 89.

Mandag den 19 Januar.

danskvenlig Mand efter denne Krig forblive under tysk Herredømme. Følger der saa muligvis nogle Tyskere med, maa de virkelig tage Følgerne af, at de er trængt ind paa dansk Grund.

Men vil der dog ikke nu efter Ministeriet Zahles Adfærd ved denne Lejlighed hele Danmark over, og denne Gang hos Fædrelandsvener af alle indrepolitiske Partier, og ikke mindst blandt de danske Arbejdere selv (Borgbjerg og Stauning, er der jo Ingen mere, der regner med) være Jordbund for en Folkeforbitrelse, der omsider med uimodstaaelig Kraft skaffer sig Luft i det enstemmige Raab:

Nu maa Ministeriet Zahles Dage være talte!

Smid dog disse Herrer ned af Taburetterne!»

Under Anbringende af, at den citerede Artikel indeholder dels nogle ganske ugrundede, groft ærefornærmende Sigtelser mod det samlede Ministerium, dels forskellige som Ringeagtsytringer strafbare Ukvemsord, paastaar under nærværende Sag Citanterne, Statsminister Zahle paa det samlede Ministeriums Vegne, de ærefornærmende Sigtelser og Ukvemsord mortificerede og Indstævnte, Oberstløjtnant H. Jenssen-Tusch, som den, der har underskrevet Artiklen, idømt strengeste Straf efter Straffelovens §§ 215 og 217, jfr § 216, samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Som særlig ærefornærmende Sigtelser har Citanterne fremhævet, dels at Ministeriet beskyides for ved Salget af Dansk Vestindien at være optraadt paa en »lumsk og løgnagtig Maade«, dels specielt følgende Udladelser vedrørende det sønderjydske Spørgsmaal:

- 1) »et Forsøg paa at berede den danske Nation en Overraskelse af endnu skændigere Art — — —«
- 2) »at under danske Hensyn er der ikke forhandlet.«
- 3) »forsmædeligt Salg af Sønderjydernes og af det danske Folks Ret — — —«
- 4) »en Slubbetstreg, der sagde Sparto til alt, hvad disse Mennesker endnu har præsteret« og
- 5) »at snigløbe det sønderjydske Spørgsmaal?«

Som utilbørlige og som Ringeagtsytringer, strafbare Ukvemsord og haanende Udladelser har Citanterne særlig fremhævet Artiklens Overskrift og Undertitel samt følgende Udladelser i Artiklen:

- a) »en Slubbertstreg af Rang.«
- b) »den lumske og løgnagtige Maade, hvorpaa denne Regering gik til Værks — — —«
- c) »Denne Ministeriet Zahles Optræden — — — er en uhyre Dumhed — — —«
- d) »en Slubbertstreg, der sagde Sparto til alt, hvad disse Mennesker endnu har præsteret« og
- e) »Smid dog disse Herrer ned af Taburetterne!«

Til Støtte for sin Frifindelspeaastand har Indstævnte, forsaavidt angaar den paastaaede Sigtelse i Omtalen af de vestindiske Øers Salg, bl. a. anbragt, at Finansministeren til Pressen og Udenrigsministeren i Rigsdagen med fuldt Overlæg talte Usandhed i deres Erklæringer om, at der ikke var Tale om Forhandlinger angaaende Salg af disse Øer.

Forsaavidt angaar de paastaaede Sigtelser vedrørende det sønderjydske Spørgsmaal, har Indstævnte navnlig gjort gældende, at disse fremtræder i hypotetisk Form, at der bl. a. ifølge forskellige nærmere angivne Presseudtalelser var skellig Grund for Indstævnte til at befrygte, at Ministeriet vilde optræde som i Artiklen angivet, at denne Frygt var delt af mange baade i og udenfor Rigsdagen, samt at hans Udladelser, hvis Ministeriet var optraadt, saaledes som Indstævnte frygtede, havde været ganske paa deres Plads.

Indstævnte har ikke godtgjort Beføjelse til at fremsætte de paa-klagede Udladelser mod Citanterne, og da der maa gives disse Medhold i, at Udladelserne i deres Helhed er groft ærefornærmende — hvorved særlig bemærkes, at den paagældende Artikel ved Udtalelsen om, at Ministeriet i den sønderjydske Sag har forhandlet under andre Hensyn end danske, i Forbindelse med at deres Handlemaade betegnes som en Slubbertstreg, der siger Sparto til alt, hvad disse Mennesker hidtil har præsteret, findes at indeholde en Sigtelse mod Ministeriet for i den anførte Sag at have gjort sig skyldig i bevist landsforræderisk Handling, — samt da derhos de af Citanterne fremhævede, i Artiklen indeholdte Ringeagtsytringer i den Sammenhæng, hvori de er brugt, alle maa anses strafbare, vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens §§ 216 og 217 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, hvorhos de fornærmelige Udladelser vil være at mortificere.

Som Sagsomkostninger vil Indstævnte i Salær til den konstituerede Kammeradvokat have at betale Citanterne 150 Kr.

Nr. 422.

Højesteretssagfører Liebe

m o d

Detaillist **Martin Rudolph Høyer** (Defensor Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 1 Februar 1917 og 4 Januar 1918.

Assens Købstads Politirets Dom af 22 April 1919: Tiltalte Martin Rudolph Høyer bør til Statskassen bøde 4000 Kr og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1919: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Fru Henny Magnussen, betaler Tiltalte, Detaillist Martin Rudolph Høyer af Assens, 40 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Martin Rudolph Høyer til Højesteretssagførerne Liebe og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Tiltalte, Detaillist Martin Rudolph Høyer af Assens, tiltales under nærværende fra Assens Købstads Politiret saavel paa Justitiens Vegne som efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser Nr 41 af 1 Februar 1917 og Nr 3 af 4 Januar 1918.

Tiltalte, der er født den 4 Juni 1867, ses ikke tidligere straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte, der har Borgerskab som Detallist med Ret til Brændevinshandel i Assens, siden Juli 1918 har solgt til Gæstgivere og Private ca 270 l Brændevin, som han i al Fald siden April 1917 havde haft paa et stort Okshoft, for den i Bekendtgørelse Nr 3 af 4 Januar 1918 fastsatte Maksimalpris af 9 Kr 75 Øre pr $\frac{3}{4}$ l, skønt det ommeldte Parti burde være solgt til den i Bekendtgørelse Nr 156 af 23 Marts 1917 fastsatte Maksimalpris af 1 Kr 75 Øre pr $\frac{3}{4}$ l.

Tiltalte har ligeledes indrømmet, at han af det ovennævnte Parti har solgt 1, mulig 2 Flasker Brændevin til en Pris af 15 Kr pr Hel-flaske.

Det er derhos oplyst, at der undertiden paa de Flasker, som Kø-berne mødte med og fik fyldte, har været paaklistret en Seddel, paa-trykt den ovennævnte Maksimalpris, 9 Kr 75 Øre, og at Tiltalte ikke fjernede den, forinden han paany udleverede Flaskerne.

Tiltalte har indrømmet, at han, naar Hensyn tages til Svind, og til at han har foræret enkelte Flasker bort, har haft en Fortjeneste, der overskrider den i den ovennævnte Bekendtgørelse af 23 Marts 1917 fastsatte Maksimalpris med i det mindste 2500 Kr, men han har til sit For-svar anført, at han først kunde sælge Partiet efter 9 Juli 1918, idet han indtil dette Tidspunkt laa i Proces om, hvem der ejede Partiet, og at han derfor troede, at han kunde beregne sig den i Bekendtgørelse Nr 3 af 4 Januar 1918 fastsatte Maksimalpris.

Da Tiltalte ved sit ovennævnte Forhold har overtraadt Indenrigs-ministeriets ovennævnte Bekendtgørelser af 1 Februar 1917 og 4 Januar 1918, vil han i Henhold til Lov Nr 164 af 7 August 1914, jfr Lov Nr 278 af 16 November s. A., være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne kan bestemmes til 4000 Kr.

Da Politiretsdommen har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, til-trædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte have at betale 40 Kr. Tiltalte har selv draget Omsorg for sit Forsvar her for Retten, hvor-for der ikke bliver at fastsætte noget Salær i saa Henseende.

Tirsdag den 20 Januar.

Nr. 494.

Højesteretssagfører Graae

mod

Sigurd Jensen (Defensor Aagesen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1919: Til-talte Sigurd Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. I Erstatning til Bageri- og Konditoriarbejdernes Arbejdsløshedskasse betaler Tiltalte 427 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige For-kyndelse, og Dommen løvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstil-lede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 259. Straffen findes under Hensyn til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13

at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Med denne Ændring i Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thikendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Sigurd Jensen til Højesteretssagførerne Graae og Aagesen 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Sigurd Jensen, der er født den 27 Juni 1896 og ikke fundet forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Han, der var Medlem af Bageri- og Konditoriarbejdernes Arbejdsløshedskasse har i Tidsrummet 1 Januar til 25 April d. A. ladet sig udbetale ialt 427 Kr i Arbejdsløshedsunderstøttelse, skønt han i det anførte Tidsrum bl. a. havde haft en fast Ansættelse som Køkkenkarl paa et her-værende Hotel, hvor han oppebar en maanedlig Løn af 40 Kr og fri Station, og skønt han var paa det Rene med, at han, hvis han havde opgivet denne Omstændighed, ikke vilde have faaet nogen Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Som Følge heraf vil han være at anse efter Straffelovens § 251, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

I Erstatning til Bageri- og Konditoriarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse bør Tiltalte betale 427 Kr.

Nr. 74. Arbejdsmand **A. A. Andersen** som Væрге for **Thyra Kristine Thomsen** (Henriques efter Ordre)

mod

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter Restauratør **Harald Otto Thomsen** paa Boets Vegne, og Arbejdsmand **Oluf Edvard Thomsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Legitimation af et udenfor Ægteskab født Barn og dettes Anerkendelse som Livsarving i Moderens senere Ægtefælles Bo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 3 Januar 1919: Dødsboet efter Restauratør

Harald Otto Thomsen vil være at ekstrudere Arbejdsmand Oluf Edvard Thomsen til privat Skifte. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Som nævnt i den indankede Skiftedecision har afdøde Restauratør Harald Otto Thomsen givet sin senere Hustrus Andragende af 1 September 1910 til Kirke- og Undervisningsministeriet om, at hendes Barn Thyra maatte faa Tilladelse til at bære sin Faders Navn Thomsen, en samme Dag dateret Paategning, der gaar ud paa, at han »samtykker hermed i, at min og Maren Kristine Hansens fælles Barn Thyra Kristine Hansen faar mit Efternavn Thomsen.« Betydningen af denne Vedkendelse af Thyra som hans Barn kan ikke anses svækket ved det i Sagen iøvrigt Oplyste, i hvilken Henseende der navnlig ikke kan lægges nogen afgørende Vægt paa, at det ifølge den af Fru Thomsen afgivne beedigede Vidneforklaring maa antages, at ikke blot Afdøde, men ogsaa en anden Mand har haft Samleje med hende i det Tidsrum, indenfor hvilket Thyra er avlet. Ved den nævnte Vedkendelse af Afdøde i Forbindelse med det mellem ham og Thyras Moder senere indgaaede Ægteskab maa Thyra anses legitimeret som hans Ægtebarn, og den af Appellanten som Thyras Værge nedlagte Paastand om, at hun anerkendes som saadant og som Livsarving i Afdødes Bo, vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Thyra Kristine Thomsen bør anerkendes som afdøde Restauratør Harald Otto Thomsens legitimerede Ægtebarn og som saadant være Livsarving i hans Bo. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Arbejdsmand Oluf Edvard Thomsen, 10 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Henriques i Salær for Højesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser er saalydende:

Efter at Restauratør Harald Otto Thomsen heraf Staden den 19 Juli f. A. var afgaaet ved Døden, anmeldte hans Broder, Arbejdsmand Oluf Edvard Thomsen, ligeledes heraf Staden, i en til Skiftekommissionen stilet Skrivelse af 23 s. M., at Afdødes Forældre forlængst var afgaaet ved Døden, at Afdøde ikke havde været i andet Ægteskab end med Maren Kirstine, f. Hansen, hvilket Ægteskab var barnløst og hævet ved Skilsmissebevilling af 24 Maj 1917, samt at Afdøde ikke efterlod Testament og ikke andre Søkende eller Livsarvinger af saadanne end

nam, og at han, der saaledes var Afdødes eneste Arving, agtede at overtage hans Bo til privat Skifte og Deling uden Skifterettens Mellemkomst.

Efter at Skiftekommissionen under 24 næstefter ved en Paategning paa denne Anmeldelse havde taget den til Følge, modtog Kommissionen fra Overretssagfører Aage Park en Skrivelse af 27 s. M., hvori han anholdt om, at Boet maatte blive taget under offentlig Skiftebehandling, i hvilken Henseende han anførte, at Afdødes Hustru den 1 Oktober 1903, altsaa før hun den 8 November 1912 indgik Ægteskab med Afdøde, havde født en Datter, Thyra Kristine Thomsen — oprindelig Hansen — til hvilken Afdøde var Fader, og at denne Datter saaledes var Afdødes nærmeste Arving. Med Skrivelsen fulgte en under 12 Oktober 1910 af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet afgivet Resolution, hvorefter Ministeriet ifølge Andragende har foranlediget, at der ved Tilførsel til vedkommende Ministerialbog er foretaget Rettelse af Barnets Efternavn Hansen til Faderens Efternavn Thomsen.

Efter de saaledes foreliggende Omstændigheder annullerede Skiftekommissionen den 30 Juli f. A. sin ovennævnte Afgørelse og tog Restauratør Thomsens Bo under offentlig Skiftebehandling.

Der har derefter for Skiftekommissionen verseret en Disput mellem paa den ene Side Arbejdsmand Thomsen og paa den anden Side oprindelig Afdødes fraskilte Hustru, ovennævnte Fru Maren Kirstine Thomsen, født Hansen, som Værge for sin fornævnte Datter og senere — efter at Fru Thomsen var fratraadt dette Værgemaal — Arbejdsmand A. A. Andersen i samme Egenskab, under hvilken Disput Førstnævnte har paastaaet sig Boet ekstraderet til privat Skifte, medens de Sidstnævnte har paastaaet Thyra Kristine Thomsen anerkendt som Afdødes ved Ægteskab legitimerede Datter og derfor som Afdødes Arving.

Til Oplysning under Disputen har Fru Thomsen afgivet en Forklaring, som hun efter at være fratraadt som Datterens Værge ved et af Rettens Vidnekamre har bekræftet med Ed, og som gaar ud paa Følgende:

Efter at hun i Januar Maaned 1902 havde lært Afdøde at kende, havde hun flere Gange Samleje med ham i det Tidsrum, indenfor hvilket Thyra er avlet, idet hun dog i samme Tidsrum tillige havde Samleje med en anden, nu afdød Mand. Hun har aldrig udlagt Nogen bestemt som Barnefader, men hun har dog nærmest betragtet Afdøde som Barnets virkelige Fader, hvorved hun yderligere har forklaret, at han lige fra Begyndelsen af har ydet hende pekuniær Støtte til Barnets Underhold, ligesom han aldrig overfor hende har benægtet, at han var eller kunde være Barnets Fader. Under Sagen er det derhos oplyst, at Fru Thomsen den 1 September 1910, efter at hun og Barnet var flyttet sammen med Afdøde, indgav et Andragende til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, at Thyra, der var døbt med Moderens Efternavn: Hansen, maatte faa Navnet »Thomsen«, hvilket — som det i Andragendet hedder — »er Navnet paa Barnets Fader«, og at Afdøde ved en Paategning paa dette Andragende samtykkede i »at min og Maren Kristine Hansens Fællesbarn Thyra Kristine Hansen faar mit Efternavn Thomsen.« Endvidere er det oplyst, at Afdøde til en

under 10 April 1913 — i Anledning af et da foreliggende Andragende om Tilladelse til at lade en Beværtning drive ved ham som Bestyrer — optaget Politirapport har forklaret, at han før sit da bestaaende Ægteskab med oftnævnte Fru Thomsen havde avlet en Datter med hende, nemlig den heromhandlede Thyra. Paa den anden Side fremgaar det af Sagen, at Afdøde til mange forskellige, til Oplysning under Sagen afhørte Personer har udtalt, at han ikke var Fader til Thyra, og særlig er det oplyst, at Afdøde i sit Andragende om Ophævelse af Ægteskabet med sin Hustru, har udtalt, at der ingen Fællesbørn var af Ægteskabet, og at det som Vilkaar for Skilsmissen bl. a. fastsattes, »at Hustruens i Ægteskabet indbragte Barn undergives hendes Myndighed og Forsorg uden Forpligtelse for Manden til at svare Bidrag til Hustruen eller Barnet.«

Til Bestyrkelse af, at Afdøde allerede paa Barnets Undfangelsestid har haft Samleje med hendes Moder foreligger der Intet udover den egen Forklaring, som der, efter hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, ikke skønnes at kunne tillægges videre Tiltro, og som tilmed gaar ud paa, at hun i det paagældende Tidsrum tillige har haft Samleje med en Anden. Men herefter samt idet endnu bemærkes, at der ikke kan tillægges Afdødes ovennævnte, i specielle Anledninger afgivne Udtalelser overfor Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og overfor Politiet nogen Vægt af Betydning for Spørgsmalets Afgørelse, findes det ikke at kunne fastslaas, at Afdøde virkelig er Fader til Thyra, og at denne følgelig er blevet legitimeret ved det mellem Afdøde og Fru Thomsen senere indgaaede Ægteskab.

I Henhold hertil vil den af Arbejdsmand Thomsen nedlagte Paastand være at tage til Følge.

Nr. 485. Enkefru C. Tang Valeur (Møldrup efter Ordre)
mod
Niels Chr. Nielsen Thalund (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om et Arvefæsteskødes behørig Tinglæsning som Hæftelse paa en Gaard for Arvefæsteafgift samt for Rekognition ved Ejerskifte.

Herning Købstads og Hammerum Herreds ordinære Rets Dom af 29 Juni 1918: Indstævnte, Niels Chr. Thalund, bør for Tiltale af Citantinden, Enkefru C. Tang Valeur, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omtalte Arvefæsteskøde af 30 September 1877 maa efter de Højesteret foreliggende Oplys-

ninger — derunder at det i Skødets sidste Post hedder, at det læses tillige som Pantebrev for den betingede Arvefæsteafgift og Rekognition — antages at være behørig tinglæst ikke alene som Adkomst paa Gaarden Graakjær, men tillige som Hæftelse paa Gaarden med Hensyn til den denne ved Skødet paalagte aarlige Arvefæsteafgift samt Rekognition ved Ejerskifte. Alleerede som Følge heraf, og idet det maa blive uden Betydning, at Retsskriveren ikke ved den i Forbindelse med Tinglæsningen stedfundne Ekspedition har foretaget Notering af Hæftelsen paa Foliet for Graakjær i Skøde- og Panteregistret, har Indstævnte været pligtig at respektere Hæftelsen. Da han imidlertid efter det Foreliggende kun har haft Ejendomsraadigheden over Gaarden paa den Tid, da Arvefæsteafgiften for Aarene 1914 og 1915 forfaldt, vil han ikkun være at tilpligte at betale Appellantinden Arvefæsteafgift for de to nævnte Aar, 80 Kroner, tilligemed Rekognitionen, 80 Kroner, eller ialt 160 Kroner med Renter.

Sagens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thikendes for Ret:

Indstævnte, Niels Chr. Nielsen Thalund, børt til Appellantinden, Enkefru C. Tang Valeur, betale 160 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 31 Juli 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salær for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrup 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Arvefæsteskode af 30 September 1877, tinglæst 5 Oktober s. A. tilskødede Enkefru Marie Elise Tang af Nørre Vosborg, Anders Korsgaard, Ejendommen Matr. Nr 9, 23 og 24 af Buur Sogn »Graakjær kaldet, til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, imod at Køberen bl. a. skulde udrede til Ejeren af Nørre Vosborg en aarlig Arvefæsteafgift af 40 Kr, samt en Rekognition ved Ejerskifte af 80 Kr, hvilke Ydelser ifølge Skødet blev »at perpetuere Graakjær som en urykkelig første Prioritetsforskrivning«, og at erlægge Arvefæsteafgiften inden hvert Aars 1 November og Rekognitionen i den 11 Juni eller 11 December Termin, der fulgte næstefter Handlens Afslutning. Under Henvi- ning hertil har Appellantinden, Enkefru C. Tang Valeur, som nuværende Ejer af Nørre Vosborg, under nærværende Sag i 1ste Instans ved Her- ning Købstads og Hammerum Herreds ordinære Ret søgt Appelind- stævnte, Niels Chr. Nielsen Thalund af Hundkjær, der ved Skøde af 15 Juni 1914, tinglæst 19 s. M., blev Ejer af Ejendommen »Graakjær i Bur

Sogn, Matr Nr 9 a Bur By og Sogn«, som han atter afhændede i Foråret 1916, til Betaling af Arvefæsteafgift for Aarene 1913, 1914 og 1915 med ialt 120 Kr og en Rekognition med 80 Kr, tilsammen 200 Kr tillige med Renter heraf 5 pCt aarlig fra Forligsindkaldelsens Dato den 31 Juli 1917, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appellindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifundet for Appellantindens Tiltale, og Sagen er nu af hende indanket her for Retten, hvor hun har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Appellindstævnte har derimod procederet til den indankede Doms Stadfæstelse.

Der er Enighed mellem Parterne om, at der ikke angaaende de ved det fornævnte Arvefæsteskode Ejeren af Nørre Vosborg tillagte Afgifter, forinden nærværende Sags Anlæg er sket nogen Notering i Skøde- og Pantregistrene, og Appellindstævnte har til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at Appellantinden, der selv burde have forvissat sig om, at Afgiftsrettigheden var noteret paa Foliet, har for sømt ved Tinglæsning at sikre sin Ret overfor godtroende Erhververe, og at hun derfor heller ikke kan rejse noget Krav imod ham, der ved Overtagelsen af Ejendommen har været uvidende om, at de her omhandlede Afgifter hvilede paa denne, idet hans Skøde — der ikke betegner Ejendommen som Arvefæste — ikke indeholder nogen Bemærkning herom, og Afgifterne, der ikke er blevet ham afkrævet, før han havde solgt Ejendommen, heller ikke har været udredet af tre Personer, som efter hverandre har ejet Ejendommen umiddelbart forud for ham.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det oftnævnte Arvefæsteskode i sin Post 6 indeholdt en Bestemmelse, hvorefter Skødet skulde »læses tillige som Pantebrev for den betingede Arvefæsteafgift og Rekognitionen«; men ligesom Skødet ikke er forsynet med den i Sportelreglementets § 72 ommeldte Paategning om, i hvilken Henseende dets Tinglæsning begæredes, fremgaar det heller ikke af den Skødet meddelte Paategning om dets Tinglæsning, at det er tinglæst som retsstiftende i Henseende til de nævnte Afgifter. Idet det herefter og i Mangel af Oplysning om, hvorledes Tinglæsningen er sportuleret samt under Hensyn til, at Notering som meldt, ikke er sket, findes betænkeligt at gaa ud fra, at behørig Tinglæsning om de paagældende Afgifter har fundet Sted, og idet der fremdeles ikke — som af Appellantinden forment — kan gaas ud fra, at Tinglæsning ifølge de her omhandlede Rettigheders Væsen skulde være overflødig, findes der at maatte gives Appellindstævnte Medhold i, at der ikke er foretaget de til Rettighedernes Sikring overfor godtroende Trediemand nødvendige Skridt. Herefter samt idet det fremdeles ikke er oplyst, at Appellindstævnte, der ifølge det ham meddelte Skøde skulde overtage Ejendommen uden anden Forhæftelse end en i Skødet anmeldt Kreditforeningsgæld, to Lejekontrakter og en Vejret, ved Ejendommens Erhvervelse havde Kendskab til, at Afgifterne hvilede paa Ejendommen, og da der endelig ikke vil kunne tillægges det nogen Betydning, om han efter at have erhvervet Ejendommen ved Underskriften paa en Gældsovertagelsesobligation til Kreditforeningen — som af Appellantinden gjort gældende — er blevet gjort bekendt med Afgifternes Eksistens, vil han ikke kunne tilpligtes helt eller delvis at betale det indsøgte Beløb. Det maa derfor, uden at det

bliver nødvendigt at gaa ind paa det af Appellinstævnte iøvrigt Anbragte, billiges, at han ved Underrettsdommen er frifundet for Appellantindens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans er ophævet, vil saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Onsdag den 21 Januar.

Nr. 223. Højesteretssagfører I. Kondrup

m o d

Mads Jørgensen Kirkegaard (Defensor Bülow), **Laurits Christian Andreas Hansen** og **Niels Jakob Jakobsen** (Defensor Graae),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og Falsk og de to Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 155.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 9 September 1918: De Tiltalte, Laurits Christian Andreas Hansen og Niels Jakob Jakobsen, bør for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. Tiltalte Mads Jørgensen Kirkegaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bang, 100 Kr og til Defensor, Sagfører E. Hansen, 80 Kr samt i Erstatning til Esbjerg—Struer Andels-Svineslagteri 104 553 Kr 78 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Januar 1919: Tiltalte Mads Jørgensen Kirkegaard bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. De Tiltalte, Laurits Christian Andreas Hansen og Niels Jakob Jakobsen, bør hver især til Statskassen bøde 100 Kr eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Af Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Johnsen, 125 Kr, betaler Tiltalte Kirkegaard $\frac{2}{3}$, de Tiltalte, Hansen og Jakobsen, hver $\frac{1}{6}$. Saa betaler disse tvende Tiltalte og med Halvdelen hver i Salær til den for dem beskikkede Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen, 40 Kr. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, til dels efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at statuere, at de Tiltalte Hansen og Jakobsen har gjort sig skyldige i et efter Straffelovens § 155 strafbart Forhold, og de vil derfor være at frifinde.

Saaledes som Sagen foreligger oplyst, kan det ikke anses for godtgjort, at Tiltalte Kirkegaard har været klar over, at han ved det af ham udviste Forhold vilde berige de af ham ledede Slagterier paa de andre Slagteriernes Bekostning. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen, forsaavidt ham angaar, anførte Grunde, vil Dommen for hans Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Laurits Christian Andreas Hansen og Niels Jakob Jakobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. For Mads Jørgensen Kirkegaards Vedkommende bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Kirkegaard til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Bülow 150 Kroner til hver. Der tillægges Overretssagfører Sørensen i Salær for Landsoverretten 40 Kroner og Højesteretssagfører Graae i Salær for Højesteret 150 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herred og Fanø Birks Ekstraret indankede Sag tiltales Direktør Mads Jørgensen Kirkegaard samt Dyrslægerne Laurits Christian Andreas Hansen og Niels Jakob Jakobsen, Førstnævnte for Bedrageri og Falsk og de to Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 155.

Af de Tiltalte er Kirkegaard født den 19 September 1882, Hansen den 20 Februar 1879 og Jakobsen den 11 November 1869. Kirkegaard har i Aaret 1911 inden Politiretten vedtaget en Bøde af 10 Kr for Overtrædelse af Næringsloven, men iøvrigt ses ingen af de Tiltalte tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ved en den 24 Marts 1915 mellem vedkommende Ministerium og de her i Landet værende Svineslagterier oprettet skriftlig Overenskomst indgik disse imod at faa overdraget Eneretten til Slagtning af Svin til Udførsel paa af deres Slagtninger dels at afgive det fornødne til Hjemmemarkedets Forsyning med Flæsk, dels i et nærmere bestemt Omfang at forsyne de her i Landet værende Eksportforretninger. Denne

Overenskomst blev tiltraadt af Esbjerg Andels-Svineslagteri saavel paa Hovedforretningens som paa Slakteriets i Struer oprettede Afdelings Vegne, hvorhos Slakteriet, ligeledes paa begge Vegne, ved særlig skriftlig Erklæring forpligtede sig til under en Bøde af 300 Kr for hvert Svin, med Hensyn til hvilket Forpligtelsen overtraadtes, fra den 3 Marts 1916 til England at udføre en saa stor Procentdel af samtlige slagtede Svin, som var eller maatte blive fastsat af Fællesudvalget for de eksportberettigede Svineslagterier, hvilket Udvalg, almindelig kaldet Eksportudvalget, af Indenrigsministeriet var blevet nedsat bl. a. til at træffe nærmere Bestemmelser med Hensyn til Flæskeeksportens Regulering og Hjemmemarkedets Forsyning med Flæsk. For at sætte Udvalget i Stand til at træffe Bestemmelser i saa Henseende blev det paalagt samtlige Slagterier til samme at indsende ugentlige paa Tro og Love afgivne Indberetninger, der skulde medunderskrives af vedkommende kontrollerende Dyrlæge, og som udviste saavel Slagtingernes Størrelse — der under Omregning af Polte (Svin under en Vægt af 45 kg) til Standardsvin (à 70 eller 65 kg) betegnedes ved et »Beregningstal«, hvorefter Udførselsprocenten fastsattes — som Antallet af Svin, der enten forsynedes med Lurmærke for at udføres til England eller med rundt Mærke for at udføres andetsteds hen eller leveredes til Hjemmemarkedet, og paa Grundlag af disse Indberetninger fastsatte Udvalget den Procentandel af Slagtingerne, der skulde enten udføres til England eller leveres til Hjemmemarkedet, idet Resten blev givet til fri Udførsel. Efter at Revisions- og Forvaltningsinstituttet i København paa Anmodning af Eksportudvalget havde gennemgaaet de af Esbjerg og Struer Svineslagterier for Tiden fra 31 Marts 1916 til 12 Oktober s. A. afgivne Indberetninger og sammenholdt dem med de paa Slakterierne førte Bøger og forefundne Optegnelser, afgav Institutet Beretning om Undersøgelsen, hvis endelige Udfald udviste, at de i Indberetningerne anførte »Beregningstal« gennemgaaende var sat for lavt, saaledes at Summen af samtlige Tal var 397 mindre end Summen af de rette Tal, at der som Følge heraf i Indberetningerne var opført ialt 284 lurmærkede Svin for lidt, at der yderligere til England var afskibet $441\frac{1}{2}$ Svin færre end det samlede Antal som behandlede for det engelske Marked og givne Svin, saaledes at der altsaa ialt urettelig var unddraget det engelske Marked $725\frac{1}{2}$ Svin, samt at der endelig dels paa Grund af de for lavt givne Beregningstal, dels fordi en Del af de til Hjemmemarkedet bestemte Svin var udført, med Urette var unddraget Hjemmemarkedet ialt 2747 Svin, idet Leveringerne til dette gennemgaaende var opført med større Tal end de virkelige. I Anledning af de saaledes forefundne Misligheder blev det ved en Eksportudvalget den 2 Februar 1917 afsagt Kendelse paalagt Esbjerg og Struer Svineslagterier dels at bøde 300 Kr for hvert Englandseksporten unddraget Svin eller 217 650 Kr, dels at betale til Udvalget den Avance, som Slakterierne havde haft ved at overtræde de gældende Bestemmelser om Levering af Flæsk til Hjemmemarkedet samt at efterlevere det fornævnte, dette undtagne Antal Svin. Efter at Slakterierne havde indanket Kendelsen for den paagældende Appellinstans, blev den ved dennes under 19 December s. A. truffne Afgørelse opretholdt, dog at Bøden,

idet man gik ud fra, at Antallet af de det engelske Marked unddragne Svin ikke kunde sættes højere end til 590 Stykker, nedsattes til 177 000 Kr, og at der kun skulde afgives Avance for 2426½ Svin, idet der fradroges 320½ Svin, som af Udvalget var begært for lidt. Slagterierne har derefter betalt Bøden og Avancen, som er opgivet til ca 18 600 Kr og efterleveret 2747 Svin.

Tiltalte Kirkegaard, der har været Direktør for Esbjerg og Struer Svineslagterier fra 1 Juni 1915 til 20 November 1916, har erklæret intet at have at erindre imod Rigtigheden af de af den stedfundne Revision fremgaaede Resultater og har iøvrigt med Hensyn til de fra Slagteriet i Esbjerg for det ovennævnte Tidsrum fremkomne Indberetninger, der affattedes og underskrevet af ham selv, forklæret at han har opgivet Beregningstallene for lavt, idet han dels ved Poltenes Omregning har ansat disses Vægt for lavt, dels, naar Svinene ikke alt var optalt, skønsmæssigt har sat deres Antal for lavt, og at han iøvrigt ved Indberetningernes Affattelse har taget Tal og Vægt kalkulatorisk, saaledes at han altid sørgede for, at det blev til Fordel for Slagteriet, og navnlig angav Tallet paa de med rundt Eksportmærke forsynede Svin lavere, end det virkelig var.

Med Hensyn til de fra Slagteriet i Struer for Tiden fra 31 Marts 1916 til 15 Juni s. A. afgivne Indberetninger, hvilke affattedes og paa en enkelt, af Tiltalte Kirkegaard underskrevet nær, underskrevet af Kontorist ved Slagteriet Baadsgaard, maa det ved bemeldte Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses godtgjort, at Baadsgaard efter Tiltaltes Ordre har omregnet Antallet af Søer, der leveredes til Slagteriets Pølsemageri, til Svin, 2 à 3 Stykker efter Søernes Vægt, og udfyldt Indberetningerne med de derved udkomne Tal samt derefter har tilvejebragt Overensstemmelse mellem Totalbeløbet af behandlede Svin og de specificerede Poster paa Indberetningerne ved en tilsvarende Nedsættelse af Tallet for den ikke engelske Eksport, og ved denne Fremgangsmaade forklares til Dels de ikke ubetydelige Uoverensstemmelser, der af Revisions- og Forvaltningsinstituttet er fundet mellem Indberetningerne og de virkelige Forhold. Det maa fremdeles paa lige Maade anses godtgjort, at Tiltalte Kirkegaard i de fra Slagteriet i Struer for Tiden fra 7 Juli 1916 til 17 August s. A. og fra 25 s. M til 14 September næstefter fremkomne ugentlige Indberetninger, 9 Stykker, der er underskrevet af Slagteriets Bogholder, K. L. Nielsen, og dets kontrollerende Dyr læge, Tiltalte Jakobsen, har, før han videresendte dem, uden Underskrivernes Vidende paa egen Haand forhøjet Tallene paa de til Oplandet afgivne Svin med ialt 327 og Vægtangivelserne i Forhold dertil, idet han samtidig har nedsat Tallene paa de med rundt Eksportmærke forsynede Svin i tilsvarende Omfang. Ved saaledes at opnaaede Tiltalte at unddrage samme en Del af hvad Slagteriet var pligtig at levere det, derved, at det, som i Løbet af en vis Uge angaves leveret, fradroges ved Beregningen af næste Uges Levering.

De Svin, som Tiltalte under Anvendelse af de foranførte Fremgangsmaader urettelig har unddraget Udførselen til England og Hjem-

memarkedet, er af ham udført til Tyskland, hvor der betaltes en langt højere Pris for Slagteriernes Produkter end de andre Steder. Tiltalte har dog benægtet selv at have tilsigtet eller opnaaet nogen Fordel ved det af ham saaledes udviste Forhold, og der foreligger Intet, som kunde lede til at betvivle Rigtigheden heraf; derimod har han ved sit Forhold bevirket, at de Esbjerg og Struer Svineslagterier paahvilende Forpligtelser overfor Udførselen til England og Hjemmemarkedet til Dels er blevet overført paa de øvrige Svineslagterier her i Landet, og disse har derved lidt et Tab, som de dog maa antages at have faaet godtgjort gennem de Ydelser, som det ved de ovennævnte Kendelser er paalagt de to Slagterier at udrede. Disse har paastaet Tiltalte tilpligtet at erstatte dem det Bødebeløb, som det ved Kendelsen af 19 December 1917 er paalagt dem at udrede, 177 000 Kr, med Fradrag af den ved de paagældende Svins Udførsel til Tyskland indvundne Merfortjeneste, og efter at denne af Revisions- og Forvaltningsinstituttet er opgjort til 72 446 Kr 22 Øre, maa Paastanden anses at angaa Forskellen mellem de nævnte to Beløb eller 104 553 Kr 78 Øre. Mod denne Paastand har Tiltalte Intet haft at erindre.

For sit ved Forvanskningen af de 9 særlig nævnte Indberetninger fra Slagteriet i Struer udviste Forhold vil Tiltalte Kirkegaard være at anse efter Straffelovens § 274, jfr § 270; for den af ham iøvrigt udfoldede Virksomhed for at give Indberetningerne fra Esbjerg og Struer Svineslagterier et urigtigt Indhold vil han, hvad Tiltaleordren ikke ses at være til Hinder for, være at anse efter Straffelovens § 155. Derimod findes han ikke at have udvist noget Forhold, for hvilket han vil kunne anses med Straf for Bedrageri.

Forsaavidt angaar de Tiltalte, Hansen og Jakobsen, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de som kontrollerende Dyrlæger henholdsvis i Esbjerg og Struer Svineslagterier har medunderskrevet de ovennævnte Indberetninger, hver især de af det af ham kontrollerede Slagteri afgivne. Ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Landbrugsministeriet har det været dettes Hensigt, at Dyrlægerne med deres Underskrifter under de paagældende Indberetninger »kun skulde hæfte for de Oplysninger, som de ifølge deres Stilling som kontrollerende Dyrlæger kunde kontrollere, nemlig Slagtingernes Størrelse og Antallet af lurmærkede og eksportstemplede Svin«, og Ministeriet har i Forbindelse dermed udtalt, at det »ikke skønner rettere, end at Dyrlægerne maa have Føje til at antage, at de med deres Underskrift paa de heromhandlede Indberetnings-Skemaer ikke indestaar for Rigtigheden af de i Indberetningen indeholdte Oplysninger i større Omfang end foran angivet«. Det fremgaar nu af det tidligere Anførte, at de i Indberetningerne indeholdte Opgivelser i de nævnte Henseender i betydelig Grad afvige fra de virkelige Forhold, og idet det ikke vil kunne fritage de tvende Tiltalte for Ansvar, om de, som af dem hævdede, har været ude af Stand til at føre nøjagtig Kontrol med de paagældende Forhold, maa de ved at have underskrevet Indberetningerne anses at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 155.

Den Straf, som de Tiltalte har forskyldt, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes for Tiltalte Kirkegaard i Medfør

af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og for hver af de Tiltalte, Hansen og Jakobsen, til en Bøde til Statskassen af 100 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Den nedlagte Erstatningspaastand findes der ikke Hjemmel til at tage under Paakendelse under nærværende Sag.

Torsdag den 22 Januar.

Nr. 213. Overretssagfører **Heinr. A. Møller** (Harboe)
 mod
 Aktieselskabet **Pacific Import Co.** (Henriques).

betræffende Lovligheden af en af Appellanten paa Grund af Udeblivelse med Husleje foretagen Udsættelsesforretning hos Indstævnte.

Københavns Byfogeds Kendelse af 22 Juni 1918: Den begærte Udsættelsesforretning bør nyde Fremme paa Betingelse af, at Rekvirenten stiller en Sikkerhed paa 1500 Kr kontant eller i sikre Pengeeffekter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1919: Den paaankede Fogedkendelse og den dertil sig sluttende Udsættelsesforretning ophæves, og bør Appelindstævnte, Overretssagfører H. A. Møller, til Appellanterne, A/S Pacific Import Compagni, betale 1000 Kr samt Sagens Omkostninger her for Retten med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indånkede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes at burde ophæves.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Februar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

63. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 40.

Torsdag den 22 Januar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Overretssagfører H. A. Møller, og Kontraappellanten, Aktieselskabet Pacific Import Compagni, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 24 Februar 1917 udlejede Overretssagfører H. A. Møller til A/S Pacific Import Compagni 4 Værelser til Kontorlokaler i Ejendommen Boldhusgade 4 for en aarlig Leje af 1500 Kr, hvilket Beløb dog efter Aftale nedsattes til 1300 Kr. Lejen skulde erlægges for $\frac{1}{4}$ Aar ad Gangen hver den 11 Marts, 11 Juni, 11 September og 11 December.

Under Henvisning til, at Lejen flere Gange trods Advarsel til Lejerne var betalt for sent, og særlig at Lejen pr. 11 December 1917 først var betalt den 20 s. M. mod Udlejerens Kvittering under Reservation, begærede Udlejeren ved Rekvisition af 1 Marts 1918 til Byfogden i København Lejerne udsat af det Lejede. Efter Procedure for Fogedretten nægtedes ved dennes Kendelse af 13 April s. A. Forretningen Fremme under Henvisning dels til, at Udlejeren den 13 September 1917 havde modtaget den den 11 s. M. forfaldne Leje uden nogen Reservation, dels til, at Udlejeren ikke tilstrækkeligt havde godtgjort, at han i Tiden fra 11 til 20 December s. A. ved forgæves Paakrav havde bragt Lejerne i Mora, og dels til, at Udlejeren ved Modtagelsen af Lejen den 20 December ikke utvetydigt havde tilkendegivet Lejerne, at han forbeholdt sig Ret til at fordre dem udsat. Idet Udlejeren under Proceduren for Fogedretten yderligere havde støttet sin Begæring paa, at Lejerne, da Lejen pr. 11 Marts 1918 forfaldt, havde nægtet at betale denne, medmindre de fik Kvittering uden noget Forbehold, hvad Udlejeren ikke

mente sig forpligtet til at give, udtales det endelig i Kendelsen, at Lejerne efter det ovenfor Anførte maa have været beføjet til at fordre Kvittering uden Forbehold.

Efter Kendelsens Afsigelse førtes Forhandlinger mellem Udlejeren og Lejernes Sagfører om Fraflytning mod en Godtgørelse; under 19 April 1918 fremsatte Lejernes Sagfører paa Opfordring et Forslag i saa Henseende, idet han samtidig forespurgte, om Lejen nu kunde betales uden nogen Reservation i Kvitteringen; under 24 s. M. svarede Udlejeren med et noget ændret Tilbud »uden dog hermed at præjudicere Retsstillingen« og med Anmodning om hurtigst mulig Svar, men uden at svare paa Forespørgslen om Lejebetalingen, og under 30 s. M. svarede Lejernes Sagfører med et Forlangende om en forhøjet Godtgørelse. Under 7 Maj sendte Udlejeren til Lejerne selv et anbefalet Brev, hvori han under Henviisning til, at Forhandlingerne om Lejernes frivillige Fraflytning nu var endelig afbrudte, anmodede Lejerne om den følgende Dag inden Udlejerens Kontors Lukning Kl. 3 Eftm. at indbetale den den 11 Marts s. A. forfaldne Leje, for hvilken Kvittering henlaa paa Kontoret, idet han forbeholdt sig at begære Lejerne udsat, hvis de heller ikke da betalte Lejen. Lejernes Forretning stod da paa Grund af Krigsforholdene i det Væsenlige stille, Selskabets Direktør var paa Rejse, og Kontoret passedes, uden fast Kontortid, af en Broder til Direktøren, der havde Postfuldmagt. Brevet blev den 8 Maj af Postvæsnet forgæves søgt afleveret paa Kontoret og derefter henlagt til Afhentning; den 9 var en Helligdag, og den 10 s. M. — som det maa antages om Aftenen — blev Brevet afhentet af Direktørens fornævnte Broder. Denne søgte den følgende Dag Forbindelse med Lejernes Sagfører, men denne fik paa Grund af Bortrejse først Besked om Brevets Indhold efter Kontortid, og den 12 — en Søndag — tilskrev han — under Henviisning til Meddelelsen om, at Forhandlingerne om en forligsmæssig Ordning nu definitivt var strandede, og til, at han ikke havde modtaget Svar paa sin ovennævnte Forespørgsel af 19 April om Lejens Betaling — Udlejeren, at Lejen omgaaende vilde blive betalt, naar Meddelelse om Kvitteringens Formulering forelaa i acceptabel Form, hvorhos han den følgende Morgen telefonisk tilbød Udlejeren at komme til denne med Lejen, men Udlejeren nægtede at modtage Lejen uden Forbehold af sin Ret til at begære Lejerne udsat som Følge af, at Lejen ikke var betalt den 8 s. M. efter Paakravet.

Under Henviisning til fornævnte Paakrav og Lejernes Undladelse af at tilbyde Lejen før den 12 s. M. begærede Udlejeren ved Rekvision af 14 s. M. til Byfogden paany Lejerne udsat af det Lejede, og efter Procedure for Fogedretten blev der ved dennes Kendelse af 22 Juni 1918 tilstaaet Forretningen Fremme mod en Sikkerhedsstillelse af 1500 Kr, og den 12 August s. A. foretoges derefter Udsættelsesforretningen.

Appellanterne har nu her for Retten paastaet fornævnte Kendelse og Udsættelsesforretning ophævet og yderligere paastaet sig kendt berettiget til at flytte ind i de lejede Lokaler, saaledes at disse skal være i samme og gode Stand, som da de forlod dem den 22 August 1918, hvorhos de har paastaet sig tillagt hos Udlejeren —

Appelindstævnte — i Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde ved Udsættelsen 10 000 Kr eller et af Retten fastsat Beløb.

Appelindstævnte maa antages at paastaa Kendelsen og Udsættelsesforretningen stadfæstet og har paastaaet sig frifundet for den af Appellanterne nedlagte Erstatningspaastand.

Forsaavidt Appelindstævnte har gjort gældende, at Appellanternes Sagfører allerede før Afsendelsen af Brevet af 7 Maj 1918 var bekendt med, at Appelindstævnte ansaa Forligsforhandlingerne — hvorefter selv Appelindstævntes Tilbud vilde dække det omhandlede Lejebeløb — som definitivt afbrudte, har Appelindstævnte mod Appellanternes Benægtelse ikke godtgjort Rigtigheden heraf.

Det maa dernæst vel erkendes, at Appellanterne maatte være rede til at betale Lejebeløbet efter Paakrav, naar Kvittering uden Forbehold tilbødes, men Appellanterne maatte efter de forudgaaende Forhandlinger og efter deres Sagførers Forespørgsel i Brevet af 19 April 1918 om Lejens Betaling være berettiget til at forvente, at saadant Paakrav rettedes til deres Sagfører, eller at denne i hvert Fald blev gjort bekendt med Paakravet. Under Hensyn hertil og til det korte Varsel, hvormed Appelindstævnte ensidigt berammede Betalingstiden, findes den Udsættelse af Tilbudet om Betaling, der bevirkedes ved de ovenfor anførte Omstændigheder, ikke at kunne berettiggte Appelindstævnte til at kræve Lejemaalet hævet, hvorved bemærkes, at Appellanternes Evue til og Vilje til mod Kvittering uden Forbehold at betale Lejen er ubestridt, samt at Appellanternes Direktørs ovennævnte Broder — der efter Appellanternes Anbringende ikke var berettiget til at disponere for dem — efter det foreliggende Spørgsmaal om Kvitteringens Form og efter Indholdet i saa Henseende af Appelindstævntes Brev af 7 Maj maatte være beføjet til i Direktørens Fraværelse at søge Konference med Appellanternes Sagfører, der hidtil havde ført Forhandlingerne, forinden han foretog noget Skridt paa Appellanternes Vegne.

Herefter vil Appellanternes Paastand, forsaavidt angaar Ophævelse af Fogedkendelsen og Udsættelsesforretningen, være at tage til Følge, hvorhos der, idet det findes tilstrækkeligt sandsynliggjort, at der ved Udsættelsen er paaført dem Ulemper og Tab, vil være at tilkende dem en Erstatning, der efter de foreliggende Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til 1000 Kr. Sagens Omkostninger her for Retten, som hver af Parterne har paastaaet sig tillagt, vil være at udrede af Appelindstævnte med 100 Kr.

Nr. 162. Enke Margrjet Arnason (Selv)

mod

Skifteforvalteren i Arnessyssel i **Olafur Arnasons Dødsbo** samt **Overretssagfører Eggert Claessen** paa **Johan Johannesson** og **Sigurbjörg Gudnadottirs** Mindelegats Vegne og **Björn Sigurdsson** paa **Olafur Arnasons** umyndige Arvingers og Landsbankens Vegne (Ingen).

betræffende Appellantindens Adgang til at deltage i Behandlingen af hendes fraseparerede Mands Dødsbo.

Arnessyssels Skifterets Decision af 23 Maj 1916: Fru Margrjet Arnasons Paastand om, at hendes og afd. Olafur Arnasons Bodelingsoverenskomst af 1909 anses ugyldig samt at hun skal anses som Ejer af Halvdelen af Dødsboet, bør ikke tages til Følge. Hun skal hverken have Ret til at deltage i eller stemme om Boets Behandling eller Skifte, eftersom Formuefælliget mellem Ægtefællerne fuldstændig var blevet ophævet ved Separationsvilkaarene ved deres Adskillelse i Henseende til Bord og Seng.

Islands Landsoverrets Dom af 8 Januar 1917: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. Appellantinden, Margrjet Arnason, bør til de Indstævnte, Eggert Claessen paa Johann Johannesson og Sigurbjörg Gudnadottirs Mindelegats Vegne og konstitueret Sysselmand Eirikur Einarsson paa Olafur Arnasons Dødsbos Vegne betale 25 Kr i Sagsomkostninger til hver, inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Appellantinden i Olafur Arnasons Dødsbo kun kan rejse Krav med Hensyn til de Formuede, som blev tillagt hende ved Overenskomsten af 20 Marts 1909. Men, idet der ikke vil kunne nægtes hende Ret til at deltage i Bobehandlingen, forsaavidt dette Krav angaar, vil Dommen, hvis Resultat iøvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde kan tiltrædes, være at ændre saaledes, at der tillægges Appellantinden Ret til at deltage i Bobehandlingen i det her angivne Omfang.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Enke Margrjet Arnason, bør være berettiget til i det ovenfor angivne Omfang at deltage i Behandlingen af Olafur Arnasons Dødsbo. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Skiftebehandlingen af Dødsboet efter Direktør Olafur Arnason fra Stokkseyri, som afgik ved Døden den 2 Juni 1915, opstod der Tvist angaaende det om Appellantinden i denne Sag, Fru Margrjet Arnason, Enke efter Olafur Arnason, men separeret fra ham ifølge Bevilling udgiven 18 Juni 1909, havde Ret til at deltage i Beslutninger angaaende Boets Formue; dette blev bestridt af Overretssagfører Eggert Claessen paa Johann Johannesson og Sigurbjörg Gudnadottirs Mindelegats Vegne, hvilket Legat havde Fordring i Boet, og paa Værgen for Boets umyndige Arvinger Bankdirektør Bjørn Sigurdssons Vegne. Om denne Tvist blev der inden Arnessyssels Skifte ret afsagt en Kendelse d. 23 Maj f. A., der lyder som følger:

»Fru Margrjet Arnasons Krav om at de af hende og afdøde Olafur Arnason vedtagne Formuedelings-Vilkaar af 1909 kendes for ugyldige og at hun anerkendes som Ejer af Halvdelen af Dødsboet, bliver ikke at tage til Følge. Hun skal hverken have nogen Medbestemmelses- eller Stemmeret angaaende Behandlingen af Boet eller dets Skifte, da Formuefællesskabet mellem Ægtefællerne var fuldstændig ophævet ved deres Bodelingsoverenskomst ved Separationen«.

Nævnte Kendelse har Fru Margrjet Arnason appelleret til Overretten ved Stævning dat. d. 2 Juni f. A. Hun har indstævnet Skifteforvalteren, konstitueret Sysselmand Eirikur Einarsson paa Dødsboets Vegne, Overretssagfører Eggert Claessen paa førnævnte Mindelegats Vegne og Bankdirektør Bjørn Sigurdsson paa Boets ikke myndige Arvingers og Landsbanken som Fordringshavers Vegne.

Appellantindens Paastande er, at Kendelsen bliver omstødt og forandret saaledes at hun bliver betragtet som Ejer i Forhold til sin Andel i Formuen af alt det Boet tilhørende, som ikke var blevet skiftet og ikke var blevet opgivet af hendes Mand ved Separationen, nemlig i Særdeleshed deres Handelsetablissementer samt forholdsmæssigt Udbytte af Formuen, at de Gældsforpligtelser som hendes Mand har stiftet og muligvis senere vil komme for Dagen, skal være hende uvedkommende og at hun bliver anset for at have baade Ret til at deltage i og udøve Stemmeret angaaende Behandlingen af Skiftet af Boet, endvidere paastaar hun, at de Indstævnte bliver in solidum dømt til at betale hende Sagens Omkostninger.

For Værgen for de umyndige Arvinger, Bankdirektør Bjørn Sigurdsson, har ingen givet Møde for Overretten, men for Skifteforvalteren og for nævnte Mindelegat har mødt Overretssagfører Eggert Claessen, og han har fordrø, at den appellerede Kendelse bliver stadfæstet, og at Appellantinden bliver dømt til at betale hans Mandanter Sagens Omkostninger efter Rettens Skøn.

Appellantinden var, som det allerede er bemærket, blevet separeret fra sin Mand, og der blev samtidig med Separationen truffet Bestemmelse angaaende Delingen af Ægtefællernes Fællesbo.

Herom siges der i Separationsdokumentet: Deling af Formuen imellem Ægtefællerne har allerede fundet Sted forsaavidt angaar Penge og Bankobligationer; Boets faste Ejendomme med paahvilende Gældsforpligtelser deles lige imellem Ægtefællerne, saaledes at hver af Æg-

tefællerne bliver Ejer af Halvdelen af hver af Fællesboets faste Ejendomme.

Iøvrigt deles Fællesboet lige imellem Ægtefællerne og denne Deling af Boet foretages efterhaanden som det passer bedst og efter Overenskomst.

I Separationsdokumentet er der iøvrigt henvist til en Kontrakt dateret 20 Marts 1909 s. A. imellem Ægtefællerne, hvori der er optaget Oversigt over Fællesboets Formue og Gæld og bestemt, at al anden Fællesboet paahvilende Gæld eller Mandens Gældsforpligtelser, som muligvis senere kunde komme for Dagen, skulde være Appellantinden uvedkommende; men paa den anden Side skulde den Gæld, som Appellantinden havde stiftet eller muligvis senere kom for Dagen, vedrørende hende eller Husholdningen i Reykjavik, være Olafur Arnason uvedkommende.

Appellantinden paastaar nu, at denne Formuedeling er ugyldig og at intet fuldstændigt Skifte af Formuen tilhørende hendes og Olafur Arnasons Fællesbo har fundet Sted, idet hun ikke har faaet det, som tilkom hende af Boets Midler, som er opregnede i Kontrakten af 20 Marts 1909, og at alle Boets Ejendele ikke er blevet opgivne i Oversigten; men at en væsenlig Underskyden af Boets Formuedelev har fundet Sted, og Appellantinden nævner specielt Handelsetablissementerne paa Stokkseyri og Eyrarbakki.

Som Følge heraf mener Appellantinden, at der har bestaaet Formuefællig imellem Ægtefællerne i det mindste for en Del, da Olafur Arnason døde, og at hun er Ejer af Halvdelen af Boet. Dog mener Appellantinden, at denne Underkendelse af Formuedelingsoverenskomsten ikke skal berøre dens Bestemmelser angaaende den Gæld, som Olafur senere har stiftet, og at der ikke skal tages Hensyn til denne til Forringelse af hendes Del i Boet.

Fra de Indstævntes Side paastaas der, at nævnte Ægtefællers Fællesbo var blevet endelig skiftet ved førnævnte Formuedispositioner, at Appellantinden har modtaget det, som tilkom hende ifølge Delingsoverenskomsten og endskøndt nogle af det forhenværende Fællesbos faste Ejendomme, som ved Separationen kom til at tilhøre Ægtefællerne saaledes at hver af dem erholdt Halvdelen, er endnu i Sameje, saa er dog alt Fællesskab med Hensyn til dem ophørt.

Indstævnte benægter at noget er blevet unddraget ved Formuedelingen, og angaaende Handelsetablissementerne paa Stokkseyri og Eyrarbakki gør de gældende, at de er blevne solgte til Handelsselskabet Ingólfur paa Stokkseyri ved Købekontrakt af d. 1 Febr. 1907 og Skøde dat. 1 Nov. s. A., og at Købesummen er indgaaet i Fællesboet, deriblandt 20 000 Kr. i Aktier i nævnte Handelsselskab, men ifølge en Ægtepagt imellem Ægteparret dat. 10 Juni 1907 stadfæstet af Kongen 17 August s. A., er disse Aktier blevet Olafur Arnasons Særeje, imod at Husejendommen Nr 14 ved Sudurgata blev Appellantindens Særeje. At nævnte Handelsetablissementer derfor er Olafur Arnasons Dødsbo fuldstændig uvedkommende og at Appellantinden, hvis hun vil gøre Krav paa at være Medejer af disse, maa derom henvende sig til Handelsselskabet »Ingólfur«.

Førstnævnte Kontrakt og Skøde maa nu ogsaa antages at være tilstrækkeligt Bevis for at lovligt Salg, som udtalt i disse Dokumenter, har fundet Sted af Olafur Arnasons Handelsetablissementer til Handelselskabet Ingólfur, og Appellantindens Indsigelse imod Skødet af den Grund, at dets Datering skal være forfalsket og at det ikke er tinglæst førend 1914, savner enhver Grund. Der kan derfor ikke være Tale om, at Handelsetablissementerne bliver at henregne til Dødsboet og at tage til Skifte sammen med det. Og der er heller ingen Hjemmel for, at fornævnte Aktier i Handelsselskabet Ingólfur skulde regnes til Fællesboets Ejendele ved Ægtefællernes Separation, eftersom disse Aktier dengang var blevet Olafurs Særeje ifølge Ægtepagten af 10 Juni 1907.

Appellantinden har ikke paastaet andet unddraget fra Skiftet imellem hende og Olafur Arnason end Handelsetablissementerne paa Stokksøyri og Eyrarbakki, men de var, som allerede bemærket, lovligt solgte af Olafur godt 1½ Aar før Separationen, og idet Appellantinden saaledes Intet har ført til Støtte for, at Olafur har unddraget noget fra Skiftet ved Overenskomsten af 20 Marts 1909, bliver denne ikke tilsidesat af nævnte Grund.

Endvidere har Appellantinden paastaet, at hun kun for en lille Del har oppebaaret det, som tilkom hende af Boets Formue ifølge Overenskomsten af 20 Marts 1909, og hun synes herpaa at bygge, at denne Overenskomst og Skiftet af Formuen ifølge Separationsbevillingen er ugyldigt, saaledes at hun nu bør regnes for Ejer af Halvdelen af Olafur Arnasons Dødsbo, saaledes som det er nu. Herom bemærkes Følgende:

Appellantinden nægter, at hun har faaet Penge 2000 Kr og Bankobligationer 500 Kr, som omtales i Kontrakten, hun forklarer, at Olafur Arnason har sagt, at det fik hun senere; men at det ikke er blevet til noget. Angaaende dette siges der i Kontrakten, at Skiftet af disse Formuedeleva da allerede har fundet Sted, og i Separationsbevillingen af 18 Juni s. A. siges der, at Skiftet af Formuen imellem Ægtefællerne med Hensyn til Penge og Bankobligationer allerede har fundet Sted. Appellantindens Underskrift under disse Dokumenter maa anses for tilstrækkeligt Bevis for, at hun i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand har modtaget nævnte Formuedel.

Med Hensyn til de andre Formuedeleva, som der tales om i Kontrakten, synes Appellantinden ogsaa at ville paastaa, at hun endnu ikke har faaet afhændet til fri Raadighed de faste Ejendomme, som der nævnes, og heller ikke uden for en Del de Ejendele, som skulde skiftes efterhaanden, naar det passede bedst og efter Overenskomst. Men da Appellantinden ikke nærmere specificerer, hvad hun ikke har faaet, og da der heller ikke foreligger i Sagen nogen Redegørelse fra Boets Side om, hvad der er blevet afhændet og hvad der ikke er afhændet af de her omhandlede Formuedeleva, kan der ingen Afgørelse træffes om dette Punkt. Men selv om Deling af Boet ifølge Separationsbevillingen af 18 Juni 1909 ikke var blevet fuldt ud iværksat eller tilendebragt da Olafur Arnason døde, saa kan dette ikke bevirke, at den omhandlede Formuedelings-Overenskomst taber sin Gyldighed, men den maa ikke desmindre anses for bindende baade for Appellantinden og Dødsboet, saaledes at Appellantinden kun kan gøre Krav paa de Formuedeleva, som tilkommer hende

Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Minister Th. Stauning, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne her for Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag har Citanten, Minister Th. Stauning, paastaet Indstævnte, Redaktør Erik Hansen af Kolding, idømt Straf efter Straffelovens Kap. 21 for Ærefornærmelser, der skal indeholdes i en lang Række i Tidsrummet April—September 1917 i Dagbladet »Kolding Avis« optagne Artikler, for hvilke Indstævnte som Redaktør bærer Ansvaret. Citanten har derhos paastaet de fornærmelige Udladelser mortificerede. Indstævnte procederer til Frifindelse.

Førløbig bemærkes, at forsaauidt der i en Del af de paaklagede Avisartikler, der saa godt som alle er rettet mod det danske Socialdemokratis og det Føreres Optræden under Verdenskrigen og maa anses for politiske Kampartikler, indeholdes ærerørige Beskyldninger mod det socialdemokratiske Parti som saadant eller Partiets Førere i Almindelighed, er dette ikke tilstrækkeligt til, at Citanten, selvom han er det paagældende Partis Repræsentant i Regeringen og indtager en ledende Stilling indenfor Partiet, med Føje kan anse sig personlig ærekrænket ved de paagældende Artiklers Indhold.

Blandt de Avisartikler, der indeholder personlige Angreb paa Citanten, vedrører de fleste hans Virksomhed for at tilvejebringe en international socialistisk Fredskonference m. v., og Citanten beskyldes i disse i forskellige, tildels meget stærke Udtryk for at have udvist en Optræden, der er kompromitterende for Danmarks Neutralitet og skadelig for Landets Interesser. I saa Henseende kan fremhæves Indholdet af følgende Artikler:

1) Artikel i Bladets Nr 78 for den 2 April 1917 betitlet: »Dansk Minister som Tysklands Bydreng«.

2) Artikel i Bladets Nr 85 for den 13 s. M. betitlet: »Det vilde Spil«.

3) Artikel i Bladets Nr 86 for den 14 s. M. betitlet: »De tyske Socialisters Fred«.

4) Artikel i samme Nr betitlet: »Er Maalet snart fuldt?«

5) Artikel i Bladets Nr 113 for den 18 Maj s. A. betitlet: »Afstand«.

6) Artikel i Bladets Nr 116 for 22 s. M. betitlet: »Skal Danmark undgælde for Borgbjergs Optræden?«

7) Artikel i Bladets Nr 132 for 12 Juni s. A. betitlet: »Rottbøll, Folkepartiet og Stauning«.

8) Artikel i samme Nr betitlet: »Hr. Stauning«.

9) Artikel i Bladets Nr 140 for 21 s. M. betitlet: »Ministeriet«.

10) Artikel i Bladets Nr 177 for 3 August s. A. betitlet: »Hindenburgs Hjælpere«.

11) Artikel i Bladets Nr 186 for 14 s. M. betitlet: »Det bødes der for«.

12) Artikel i Bladets Nr 192 for 21 s. M. betitlet: »Socialdemokratarens Agitationsgrundlag«.

13) Artikel i Bladets Nr 205 for den 5 September s. A. betitlet: »Kolding Avis og Stauning«.

Selv om Beskyldningerne i disse Artikler imidlertid indeholder en meget alvorlig Kritik af Citantens Optræden, kan de dog ikke i og for sig anses krænkende for Citantens Ære, og der vil følgelig ikke kunne idømmes Indstævnte Straf for deres Indhold. Dog findes Overskriften til den førstnævnte Artikel og Udladelsen i denne »Fænomenet Stauning« at være ærefornærmende for Citanten, ligesom en Udladelse i den under 3) nævnte Artikel om, at Socialdemokratiets Førere, blandt hvilke Citanten særlig nævnes, »ynkeligt forraade deres Partis og den danske Arbejderstands Ære og Principper, foruden hvad de øver af uoprettelig Fortræd for det Land, de endnu ialfald af Navn tilhøre«. Det samme gælder dernæst om en Udladelse i den under 5) nævnte Artikel, hvor Citanten beskyldes for at have gjort sig skyldig i »en lumsk og underfundig Handling, ret en Judasgerning, hvis Følger Tusinder og atter Tusinder af unge franske og engelske Arbejdere nu maa afbøde med deres Blod«.

Derhos maa følgende Udladelse i »Kolding Avis« Nr 89 for den 18 April 1917 anses for i høj Grad ærekrænkende for Citanten, nemlig:

»Stockholms Komplottet« har den danske Presse i disse Dage døbt det »Arbejde«, som Hr. Stauning — dansk Minister — er med i og »forbeholder sig« at fortsætte. De franske Blade gaar videre endnu og taler om en »Bande af betalte Udsendinge, der har indledet en Kamp mod den provisoriske Regering i Petrograd«. Er vi tjent med en Minister, der agerer »Mellemand« (og erklærer at ville fortsætte) i et Arbejde, der stemples og opfattes saaledes af Ententen? hvorved bemærkes, at Indstævnte ikke har oplyst, at franske Blade virkelig har indeholdt Udtalelser som de nævnte.

Endvidere maa det anses at gaa ud over Ytringsfrihedens Grænser, naar Citantens Optræden i en Artikel i Bladets Nr 83 for 11 April 1917 betitlet »Belgierne føres i tysk Slaveri« betegnes som »lumpen« og i Artikler i Bladets Nr 107 for 10 Maj 1917 Nr 135 for 15 Juni s. A. og Nr 137 for 18 s. M. som Agentvirksomhed for Tyskland og i en Artikel i Nr 115 for 21 Maj 1917 og 137 for 18 Juni s. A. som Lakajvirksomhed for Tyskland, og i sidstnævnte Artikel tillige som »uneutralt Spil«, ligesom naar der her tales om »den sorte Kokarde«, Citantens Forbliven som Minister vil paatrykke Danmark, og i den ovennævnte Artikel i Nr 186 af 14 August s. A. siges, at bl. a. Citanten »bringer os en Foragt og et Vanry, der kan blive skæbnesvangert for os«.

Adskillige af de paaklagede Avisartikler nemlig:

1) Artikel i Nr 102 af 3 Maj 1917 (»Socialdemokratiet som Kul- og Kokshandler«),

2) Artikel i Nr 111 for 15 s. M. (»Socialdemokratiets Kulforretning med Tyskland«),

3) Artikel i Nr 112 for 16 s. M. (»Socialismens Indrekræds«),

4) Artikel i Nr 120 for 26 s. M. (»Minister Stauning & Co.s danske-tyske Kulforretning«),

5) Artikel i Nr 186 for 14 August s. A. (»Det bødes der for«),

6) Artikel i Nr 201 for 31 s. M. (»De danske Socialistføreres politiske Kulforretning med Tyskland«),

angaar det ved det danske Socialdemokratis Initiativ stiftede A/S »Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning«, i hvilket Selskab Citanten angives at være eller at have været. Bestyrelsesmedlem, og indeholde en i tildels meget skarpe Udtryk holdt Kritik af den af dette Selskab udøvede Virksomhed, hvis Formaal var at fremskaffe tysk Brændsel her til Landet paa et Tidspunkt, hvor de engelske Kultilførsler var meget begrænsede. Ligesom det imidlertid følger af det ovenfor Anførte, at Beskyldninger, der i denne Anledning rettes mod det danske Socialdemokrati og dets Førere i Almindelighed, ikke uden videre kan anses ærefornærmende for Citanten personlig, saaledes kan det ej heller anses for noget Angreb paa hans Ære, at han i Artiklerne siges at have indbringende Fortjeneste af sin Stilling som Bestyrelsesmedlem og Aktionær i Selskabet, idet ingen af de paagældende Artikler kan anses at indeholde nogen Sigtelse mod Citanten for paa uhæderlig Vis at oppebære Fortjeneste gennem det nævnte Selskab. Der vil som Følge heraf ikke kunne idømmes Indstævnte Straf for disse Artikler, hvorimod der maa gives Citanten Medhold i, at følgende Udladelser i en i Bladets Nr 133 for den 13 Juni 1917 indeholdt Artikel:

»Det er mig bekendt, at i tre Aar har det danske Socialdemokratis Overklasse beriget sig i Ly af Krigen, ikke mindst gennem den i »Kolding Avis« omtalte Kulforretning paa Tyskland — — —

Jeg vil bemærke til Partifælle Borgbjerg, at tilbage staar først og fremmest den danske Kapitalisme, saaledes som den i sin Tid blev startet af Hr. Borgbjergs Forgænger i Københavns femte Kreds, Skrådermester P. Holm, og saaledes som det nu blomstrer giftigt i det socialdemokratiske Partis Overklasse gennem denne Overklasses Forbindelse med Børsspekulationer og tyske Spekulationer. — — — Hvis nemlig Minister Stauning ejer blot en eneste Aktie i dette enestaaende Kapitalistforetagende, da er jeg villig til med Navns Underskrift at stemple ham som en politisk — — *), uværdig til at sidde i Kongens Raad, endnu mere end han viste sig uværdig til at sidde i Folketingets Formandsstol. — — —

Svarer Ministeren ikke, da bør han have at vide, at han indtil videre gaar med sort Stempel paa sig.

En gl. Socialist«,
til hvilken der i en Fodnote gøres følgende redaktionelle Bemærkning:

»*) Indsenderens Manuskript har her et Udtryk, som vi udelader, fordi det som Injurie kunde benyttes til Knage for et Sagsanlæg, der ikke tog Sigte paa Realiteterne i denne Sag. En Injurie kan man jo nemlig altid faa mortificeret — — — i dette Tilfælde uden at der blev givet den ønskede Løjlighed til gennem Vidneafhøringer at fremtvinge de saa haardnakket udeblivende Oplysninger.

Red.α

maa anses i høj Grad ærefornærmende for ham.

Da Indstævnte ikke har godtgjort nogen Beføjelse til at fremkomme med de ovenfor nævnte Sigtelser mod Citanten, vil samtlige de

Som Følge af det Anførte og idet de øvrige af Indstævnte i Sagen fremsatte Indsigelser efter det Oplyste findes at være uden Betydning, samt idet det endelig maa antages, at Indstævntes Indgreb i Patentretten har været forsætligt, vil Indstævnte overensstemmende med Appellantens Paastand i Medfør af Patentlovens § 25 være at idømme Straf og Erstatning. Straffen vil efter Omstændighederne kunne bestemmes til en Svendborg Amtsfattigkasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner, medens Erstatningen efter de foreliggende Oplysninger findes at maatte fastsættes til det af Appellanten subsidiært paastaede Beløb, 2775 Kroner, med Renter. Indstævnte vil derhos have at betale Appellanten Sagens Omkostninger for alle Retter med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Forpagter C. J. Nielsen, bør til Svendborg Amtsfattigkasse bøde 200 Kroner og til Appellanten, Ingeniør I. Krüger, betale 2775 Kroner med Renter heraf 5 pCt årlig fra den 23 Februar 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 11 Januar 1916 meddeltes der Ingeniør Hans Peter Dinesen et fra den 6 Marts 1915 beskyttet Patent Nr 20930 paa Fremgangsmaade og Apparat til Lufttørring af Gods i Sække og lignende, i Henhold til Patentkrav, gaaende ud paa:

»1. Fremgangsmaade til Lufttørring af Gods i Sække og lignende, kendetegnet ved, at Sækken med Tørregodset anbringes over en Aabning i en Skillevæg mellem to Rum, saaledes at den ved sin egen Vægt tætnes mod den Aabningen omgivende Rand og danner en porøs Del af Skillevæggen, hvorefter der frembringes en Forskel i Tryk paa Skillevæggens to Sider, saa at Luften strømmer fra Rummet med det højere Tryk gennem Sækken med Tørregodset til Rummet med det lavere Tryk.

2. Apparat til Brug ved Udførelsen af den i Krav 1 omhandlede Fremgangsmaade, kendetegnet ved, at Skillevæggen med Aabningerne 8, paa hvilke Sækkene 1 anbringes, udgør Væggen af en Luftkanal 2, der tjener som Ind- og Udstrømningskanal for Luft til een eller flere Sække.

3. Ved det i Krav 2 omhandlede Apparat den Anordning, at Skillevæggen med Aabningerne 8, paa hvilke Sækkene 1 anbringes, danner en Vinkel paa mellem 0° og 75° med en vandret Flade.

4. Ved Apparater af den i Krav 2 og 3 omhandlede Art den An-

ordning, at Aabningen 8 helt eller delvis omgives af en dobbelt Rand, paa hvilken Sækken 1 hviler.

5. Ved Apparater af den i Krav 2—4 omhandlede Art den Anordning, at Rammestykkerne 6 eller Listerne 24 er indstillelige i Sækken 1's Sideretning.«

Appellanten, Ingeniør I. Kryger, der gør gældende, at han er Ejer af nævnte Patent, og at Appelindstævnte, Forpagter C. J. Nielsen af Juulskov, forsætlig har gjort Indgreb i hans Patentret, idet Appelindstævnte i Erhvervsøjemed skal have forfærdiget det patenterede Apparat og ligeledes i Erhvervsøjemed skal have anvendt den patenterede Fremgangsmaade til Tørring af sin Frøavl, paastod under Henviisning hertil under nærværende fra Vinding Herreds Politiret hertil indankede Sag i første Instans Appelindstævnte idømt Bøde, en Erstatning paa principalt 3000 Kr, subsidiært 2775 Kr, tilligemed Renter af det Erstatningsbeløb, Appelindstævnte maatte blive idømt, 5 pCt p. a. fra Klagens Dato, den 23 Februar 1917, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten paastod derhos Appelindstævnte tilpligtet at udlevere det af ham forfærdigede Apparat til Appellanten.

Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Politirettens den 9 Februar 1918 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger op-hævedes.

Denne Dom har Appellanten nu indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte procederer principalt til Stadfæstelse. Subsidiært gaar hans Paastand ud paa, at han kun dømmes for uagtsomt begaaet Retskrænkelse, og at der, hvis han skal udlevere det af ham frembragte Apparat, tillægges ham fuld Erstatning herfor. Begge Parter har endelig paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten hos Modparten.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appelindstævnte anbragt, 1) at Retten til det omprocederede Patent og Paataleretten overfor begaaet Indgreb i hvert Fald ved nærværende Sags Anlæg ikke tilkom Appellanten men fornævnte Dinesen, 2) at en Fremgangsmaade til Tørring af Sæd og Frø i Henhold til Patentlovens § 1, 3 og 4 Stk, overhovedet ikke kan patenteres, 3) at Appelindstævnte ikke ved det af ham frembragte Apparat, der — efter hvad Appelindstævnte gør gældende — afviger væsentligt fra det patenterede, har gjort noget Indgreb, i alt Fald ikke noget forsætligt Indgreb, hverken i Appellantens eller nogen Andens Patentret, 4) samt at Tørringen ikke er sket i Erhvervsøjemed, idet det kun er Appelindstævntes egen Sæd og Frø, han har tørret paa Apparatet.

Overfor Appelindstævntes Benægtelse af, at det af ham benyttede Tørringsapparat er identisk med det patenterede og hans Hævdelse af, at hans Tørringsapparat afveg væsentlig fra Appellantens, har vel under et af Appellanten optaget Tingsvidne 2 Vidner forklaret, at det af Appelindstævnte benyttede Apparat i Principet og i det Væsenlige var udført ganske som det patenterede, men den af Vidnerne givne Be-

skrivelse af Apparatet er ikke saa fuldstændig, nøjagtig og udtømmende, at Retten derved er i Stand til at skønne over, om det af Appelindstævnte benyttede Apparat er i den Grad ensartet med Appellantens, at en Krænkelse af Patentretten foreligger, hvorved — bortset fra at der af Appelindstævnte er protesteret mod, at der tillægges Vidnernes Forklaring nogen Betydning, fordi de Begge er økonomisk interesseret i Sagens Udfald — bemærkes, at forsaavidt Vidnerne har forklaret, at Appelindstævntes Apparat i det Væsenlige var udført ganske som det patenterede, kan det ikke tillægges dette Vidnernes Skøn herover nogen Betydning, da de ikke af Retten var udmeldt til at foretage dette Skøn, til hvilket Appelindstævnte heller ikke har været indvarslet.

Da Appellanten derhos har undladt til Vejledning for Retten at lade optage Syn og Skøn til at konstatere Beskaffenheden af det af Appelindstævnte benyttede Apparat, hvad Appelindstævnte ikke ses at have modsat sig, og som efter det Foreliggende maa antages at have kunnet finde Sted, uanset at Apparatet var demonteret, findes det ikke under Sagen godtgjort, at Appelindstævnte ved Forfærdigelsen og Benyttelsen af sit Tørringsapparat har krænket Appellantens Patentret, og han vil derfor være at frifinde for Appellantens Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 570.

Gaardejer N. Grøn (Ingen)

mod

Købmand N. Kjær (Levy).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer N. Grøn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere tilsamme Kasse 10 Kroner. I Køst og Tæring betaler han til Indstævnte, Købmand N. Kjær, som har ladet møde 200 Kroner.

Onsdag den 28 Januar.

Nr. 304: **Finansministeriet** paa Statskassens Vegne (Overretts-
sagfører N. Cohn)

mod

Slagelse Byraad paa Kommunens Vegne (Trolle),

betræffende Ejendomsretten til en af de til Slagelse Borgmester- og
Byfogedembede henlagte faste Ejendomme.

Slagelse Købstads ordinære Rets Dom af 24 Okto-
ber 1917: Citanterne, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, kendes
i Forhold til de Indstævnte, Slagelse Byraad paa Kommunens Vegne,
ejendomsberettiget til Ejendommen Matr-Nr 7 af Slagelse Købstads
Markjorder. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
16 December 1918: Appellanterne, Slagelse Byraad, bør for Tiltale af
Appelindstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter bør Appelind-
stævnte betale Appellanterne med 300 Kr inden 15 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempel-
forbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det i Følge
Bestemmelserne i Lov Nr 44 af 1 April 1889 maa være afgø-
rende for Sagens Udfald, om den omtvistede Ejendom paa det
Tidspunkt, da det i Dommen først nævnte Kongebrev af 6 Ok-
tober 1582 blev udstedt, tilhørte Staten eller Slagelse By. I en
den 15 Juli 1919, altsaa efter Dommens Afsigelse, afgiven, Høje-
steret forelagt Erklæring har nu Rigsarkivaren udtalt, at Konge-
brevet efter sin Formulering og Indhold maa opfattes som et
kongeligt Gavebrev paa Ejendommen, ikke som en blot Stad-
fæstelse af en af Byen foretaget Henlæggelse af Ejendommen til
vedkommende Embeder. Efter denne Erklæring i Forbindelse
med Sagens øvrige Oplysninger maa det antages, at Kongebrevet

Rettelser: S. 772 L. 7 og 8 f. n.: »at der gaas ud fra« udgaar. S. 799
L. 12 f. n.: mellem »henvises« og »til« tilføjes »dels«.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Februar 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsaaret 1919.

Nr. 41.

Onsdag den 28 Januar.

har indeholdt en Disposition over en Staten tilhørende Ejendom. Herefter vil Staten i Forhold til Slagelse Kommune være at kende ejendomsberettiget til Ejendommen, og da Bytingsdommen har samme Resultat, vil den efter Appellantens Paastand kunne stadfæstes.

Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Slagelse Byraad paa Kommunens Vegne, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slagelse Bytings Dom af 24 Oktober 1917 blev Finansministeriet paa Statskassens Vegne i Forhold til Slagelse Byraad paa Kommunens Vegne i Overensstemmelse med sin Paastand kendt ejendomsberettiget til Ejendommen Matr-Nr 7 af Slagelse Købstads Markjorder, medens Sagens Omkostninger hævedes.

Denne Dom har Slagelse Byraad paaanket her for Retten og har ligesom i første Instans paastaaet, at Finansministeriet ikke kendes ejendomsberettiget som nævnt, men at Byraadet frifindes. Finansministeriet har paastaaet Dommen stadfæstet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter Loven om Embedsjorder Nr 44 af 1 April 1889 indledede Finansministeriet Forhandlinger med Slagelse Byraad om de til Slagelse Borgmester- og Byfogedembede henlagte Jorder, nemlig Matr-Nr 7, 8, 9 a og 10 af Slagelse Købstads Jorder. Medens Byraadet holdt paa, at alle disse Ejendomme tilhørte Kommunen, skrev Finansministeriet den

7 April 1893 til Byraadet, at Ministeriet var enig med dette i, at Matr-Nr 8, 9 a og 10 tilhørte Slagelse Kommune og af denne var henlagt til Retsbetjent- og Magistratsejendomme i Slagelse, og at Matr-Nr 7 var identisk med den Mark, som Kong Frederik den Anden den 6 Oktober 1582 havde skænket til Borgmester og Raad i Slagelse som Embedsjord, men at Ministeriet ifølge ovennævnte Lov maatte betragte Matr-Nr 7 som Statens Ejendom; Ministeriet udbad sig derhos Byraadets Erklæring, om samme ønskede at overtage Matr-Nr 8, 9 a og 10 paa nærmere angivne Vilkaar. Dette sidste Tilbud antog Byraadet ved Skrivelse af 20 Maj s. A. Matr-Nr 7 blev derimod bortforpagtet for Statskassens Regning; men da Finansministeriet i 1914 for at skaffe sig Ejendomsdom paa denne Jord i Anledning af Salg af en Del af den udbad sig Byraadets Anerkendelse af Statskassens Ejendomsret, fremsatte Byraadet Indsigelser herimod.

For saa vidt Finansministeriet nu gør gældende, at Spørgsmaalet om Ejendomsretten allerede er afgjort ved, at Byraadet har modtaget Ministeriets Tilbud om de tre Ejendomme uden at tage noget Forbehold overfor Ministeriets Afgørelse i modsat Retning med Hensyn til Matr-Nr 7, kan der ikke gives Ministeriet Medhold heri, idet det kun forlangte Byraadets Udtalelse i førstnævnte Henseende, og de to Afgørelser ikke ses at have været afhængige af hinanden.

Der maa, som Sagen foreligger, gaas ud fra, at Matr-Nr 7 hidrører fra den i Kong Frederik den 2dens aabne Brev af 6 Oktober 1582 omhandlede Jord, om hvilken det heri hedder, at Kongen under, bevilger og tillader, at Borgmestre og Raadmænd udi Slagelse, som nu er eller herefter kommende vorder, maa og skal altid herefter kvit og fri have, nyde, bruge og beholde et Stykke af Lyngen for forskrevne Vor Købstad Slagelse liggende imellem Galge Vænget og Lille Vang, som løber op til Landsgrav udi sin Videlse og Bredelse, efter som det nu begrebet og forefundet er.

Finansministeriet gør nu gældende, at det allerede heraf fremgaar, at det er Kongen, der har disponeret over Jorden til Fordel for Borgmestre og Raadmænd, at Jorden derfor maa have hidrørt fra Staten, og at den, efter at Brugsretten er ophørt ved Lov 1 April 1889, maa behandles som tilhørende Staten. Byraadet hævder derimod, at det aabne Brev kun er en Bevilling, og at dettes Form intet viser om Ejendomsretten til Jorden, men at Jorden maa tilhøre Kommunen, dels fordi den hidrører fra Lyngen udenfor Slagelse, som udgjorde Byens Overdrev, dels fordi Jorden ved Kongebrevet er blevet overladt de nævnte kommunale Embeder for bestandig.

Medens der nu ikke efter Indholdet af fornævnte Lov kan tillægges den sidstnævnte Betragtning afgørende Vægt, bemærkes, at der med Hensyn til Forstaaelsen af selve Kongebrevet og Værdsættelsen af det af Parterne i stærk indbyrdes Modstrid udviklede savnes en sagkyndig Fremstilling af de til Bedømmelse heraf nødvendige Forudsætninger. Imidlertid maa der efter det Foreliggende gaas ud fra, at Kongebrevet efter sin Ordlyd ikke behøver at indeholde en Disposition over en Staten tilhørende Jord, men lige saa vel kan betragtes som en blot Bevilling med Hensyn til Raadigheden over et Byen tilhørende eller af denne hidtil

benyttet Overdrev til Fordel for de dengang rent kommunale Embeder. At Brevets Udstedelse af Kongen ikke kan være afgørende for, hvem Ejendomsretten tilkom, bestyrkes ogsaa ved de af Kongen paa den Tid iøvrigt udstedte Bevillinger med Hensyn til Købstæders Overdrev (jfr f. Eks. Kancelliets Brevbøger for 22 Marts 1576, 25 September 1578 og 13 Juni 1585) samt ved det nedenfor nævnte Kongebrev af samme Dag, efter hvis Indhold det maa forudsættes, at der forud for de trufne Afgørelser har maattet foregaa Forhandlinger mellem Kongen og Byen om Ændringerne i deres indbyrdes Rettigheder til Jorden.

I det nysnævnte andet Kongebrev af 6 Oktober 1582 hedder det, at eftersom Vi nu have ladet indtage til anden Vor og Kronens Ejendom og Endel her til Antvorskov Kloster et Stykke af Slagelse Byskov og af Lyngen, som det nu indmærket er, saa og Lange Stræde og Grønne Stræde, som haver været Slagelse Bys Frihed, da have vi der imod naadigst undt, bevilget og tilladt, — — — at Slagelse By maa være forskaanet for den Afgift, som de hidtil have givet til Antvorskov Kloster af Stege Vænge, Hosløv Mark og Pante Holmen.

Ved et Brev af 28 December 1585 fritog Kongen endvidere Slagelse By for en Afgift til Sorø Kloster for dettes Andel og Rettighed udi den Mark og Overdrev til deres By, Hosløv Mark som kaldes Lyngen, saa at denne, som hidtil, altid og til evig Tid skal være og blive fri Overdrev til Slagelse.

Finansministeriet gør nu gældende, at Lyngen, hvorfra Borgmesterjorden er taget, ifølge sidstnævnte Brev er det samme som Hosløv Mark eller i alt Fald udgør en Del af denne, og at Hosløv Mark tilhørte Sorø og Antvorskov Klostre og ved Reformationen var overgaaet med disse til Staten. Byraadet hævder derimod, at Lyngen er et videre Omraade end Hosløv Mark og betegner hele Byens Overdrev, der fra gammel Tid har tilhørt denne, og under hvilken Hosløv Mark senere er blevet indbefattet.

Det fremgaar af ældre Dokumenter, hvis Oprindelse dog kun delvis er angivet under Sagen, at saavel Sorø som Antvorskov Klostre tidligere havde Rettigheder i Hosløv Mark, men at denne Mark i Tiden før 1582 henlaa som Overdrev og Græsning for Slagelse By, ligesom Stege Vænge og Panteholmen, mod at Byen svarede aarlige Afgifter af disse til Klostrene. Selvom Klostrene imidlertid maatte betragtes som Ejere af hele Hosløv Mark lige til Brevene af 1582 og 1585 findes der dog ikke at kunne støttes Noget herpaa. Efter hvad der er oplyst, navnlig ifølge en den 31 Marts 1780 paadømt Kommissionssags Akter, laa Hosløv Mark, som formenes at hidrøre fra en gammel Landsby, nemlig ligesom Stege Vænge øst eller nordøst for Slagelse, medens der efter Beskrivelsen i Brevet af 1582 ikke kan være Tvivl om, at den Borgmester og Raadmænd overladte Jord laa sydvest for Byen langs Landsbyen Landsgravs Jorder. Efter de stedlige Forhold er det derfor uantageligt, at dette Jordstykke har haft noget med Hosløv Mark at gøre, eller at denne har kunnet strække sig baade i Øst og i Sydvest for Byen. Det eneste Støttepunkt herfor er det i Brevet af 1585 og i en under Sagen omtalt Dom af 9 Januar 1490 benyttede Udtryk: Hosløv

Mark, som kaldes Lyngen. Men ligesom denne almindelige Betegnelse i og forsigtig Intet viser om, at ikke ogsaa andre Dele af det af Byen benyttede eller denne tilhørende Overdrev har været kaldt Lyngen, saaledes maa Betegnelsen i dette Brev i alt Fald være brugt om et snævrere Omraade, idet Hoslov Mark, som kaldes Lyngen, her siges at skulle vedblive at være fri Overdrev, skønt allerede Dele af Lyngen var udskilt af Overdrevet ved Brevene af 1582.

Forsaavidt det andet Brev af 1582 dernæst siger, at Kongen har ladet indtage et Stykke af Slagelse Byskov og af Lyngen til anden vor og Kronens Ejendom og Endel, da viser disse Udtryk ej heller Noget sikkert om, hvorvidt Staten i Forvejen har været Ejer af denne Lyng, tilmed da der synes at være Enighed om, at i alt Fald Byskoven tilhørte Byen, ligesom andre Breve (23 Marts 1569, 8 Januar og 23 Maj 1578) tyder paa, at Byen selv har ejet Overdrev.

Der findes saaledes i de oplyste Forhold intet Støttepunkt for, at Borgmesterjorden har tilhørt Staten, hvorimod Jorden maa antages at hidrøre fra det nævnte Overdrev, hvad enten dette har tilhørt Byen, eller Byen kun har haft Brugsret derover.

Byraadet vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter sammes Paastand at burde tilkendes dette med 300 Kr. .

Nr. 498. Interessentskabet **Løgstør Tømmerhandel** (Henriques)

m o d

Teglværksejer **Ad. Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt for Misligholdelse af en Handel om et Parti Mursten.

Hassing-Refs Herreders ordinære Rets Dom af 27 Juni 1918: Indstævnte, Teglværksejer Ad. Andersen, Næssund, bør for Tiltale af Citanten, Interessentskabet »Løgstør Tømmerhandel«, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Marts 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanterne, Interessentskabet »Løgstør Tømmerhandel«, til Appellindstævnte, Teglværksejer Ad. Andersen, 60 Kr, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, In-

teressentskabet Løgstør Tømmerhandel, 10
Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Appellanterne, Interessentskabet »Løgstør Tømmerhandel« i Løgstør, i 1ste Instans ved Hassing-Refs Herreders ordinære Ret søgt Appelindstævnte, Teglværksejer Ad. Andersen af Næssund, til Betaling af 400 Kr, som han skal være dem skyldig i Erstatning for Misligholdelse af en Handel om Mursten, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 September 1917, indtil Betaling sker. Da Appelindstævnte ved Underrettsdommen overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand er frifundet for Appellanternes Tiltale, er Sagen nu af disse indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Ifølge den af Appellanterne givne Sagsfremstilling rettede disse i Efteraaret 1916 en telefonisk Forespørgsel til Appelindstævnte om Køb af 50 000 Stk helbrændte, flammede Mursten. Under Samtalen erklærede Appelindstævnte sig villig til at sælge Appellanterne det ommeldte Parti Sten til en Pris af 33 Kr pr. Tusinde. Efter at Appelindstævnte i Skrivelse af 16 November s. A. havde forespurgt, om Appellanterne var Købere til det ommeldte Parti Sten, meddelte Appellanterne telefonisk Appelindstævnte, at de akcepterede hans Tilbud om Levering af de 50 000 Stk Sten til en Pris af 33 Kr pr. Tusinde, at levere ved Lejlighed, hvorved bemærkes, at det ved Parternes Samhandel havde været Sædvane, at Appelindstævnte leverede Appellanterne Varer, naar Skibsløjighed gaves. Den 1 December s. A. leverede Appelindstævnte 30 000 Sten til den anførte Pris, og da Appellanterne under 28 s. M. betalte disse, tilskrev de samtidig Appelindstævnte, at de med Hensyn til de resterende 20 000 Sten imødesaa disse, saasnart Lejlighed gaves. Uagtet Appelindstævnte nu ikke reklamerede heroverfor, da han den 30 s. M. kvitterede for Beløbet, nægtede han, da Appellanterne, som intet havde foretaget sig i Løbet af Vinteren, fordi Sejldes paa Limfjorden var udelukket, i Maj Maaned 1917 forlangte Handlen opfyldt, at levere de resterende Sten, og da disse var steget i Pris, saaledes at Sten af samme Slags i Maj Maaned 1917 kostede 53 Kr pr. Tusinde, har Appellanterne paastaaet sig tilkendt det ind søgte Beløb i Erstatning.

Appelindstævnte har herimod gjort gældende, at han ved den førstnævnte Telefonsamtale med Appellanterne forlangte en Pris af 36 Kr pr. Tusinde af de ommeldte Sten, at han ogsaa under de senere Forhandlinger fastholdt dette Standpunkt, hvorfor der ikke blev sluttet nogen Handel om 50 000 Sten, idet Appellanterne ikke vilde betale mere end 33 Kr pr. Tusinde, at der omkring den 1 December 1916 kom en Skipper til Appelindstævnte og spurgte, om han kunde faa en Fragt med til Løgstør, at han, der havde en Del Sten og hellere vilde af med dem til en mindre Pris end den, han tidligere havde for-

langt, i Stedet for at ligge med dem Vinteren over, derefter telefonerede til Appellanterne, og uden at hentyde til de ovenfor nævnte Forhandlinger forespurgte, om disse vilde have en Last Sten til en Pris af 33 Kr pr. Tusinde, at Appellanterne modtog dette Tilbud, hvorefter Partiet blev sendt af Sted, og at han efter Modtagelsen af Appellanternes Brev af 28 December 1916 straks ringede Appellanterne op i Telefonen og meddelte dem, at det maatte bero paa en Fejltagelse, naar de skrev om yderligere 20 000 Sten.

Da nu et af Appelindstævnte ført Vidne ved sin Forklaring har bekræftet Rigtigheden af den af Appelindstævnte givne Fremstilling med Hensyn til hans Telefonsamtale med Appellanterne angaaende Levering af de 30 000 Sten, forsaavidt den gaar ud paa, at der under Samtalen blev afsluttet en Handel, der ingen Forbindelse havde med de forudgaaende Forhandlinger om Køb af 50 000 Sten, findes Appellanterne nu ikke mod Appelindstævntes Benægtelse at have ført Bevis for, at der har været afsluttet Handel om det sidstnævnte større Antal Sten til en Pris af 33 Kr pr. Tusinde, og idet det herefter ikke kan tillægges afgørende Betydning, at Appelindstævnte mod Appellanternes Benægtelse ikke har godtgjort, at han har reklameret overfor Appellanternes Brev af 28 December 1916, ligesom der ikke kan lægges Vægt paa et Appellanterne af Appelindstævnte under 18 Juni 1917 tilskrevet, i ret uklare Vendinger affattet Brev, hvori han bl. a. anfører, at han paa Grund af Udskibningsvanskeligheder var ude af Stand til at levere, maa det billiges, at Appelindstævnte ved Underrettsdommen er frifundet for Appellanternes Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans er ophævet, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Appellanterne efter Omstændighederne at burde godtgøre Appelindstævnte med 60 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 528.

Fru Eva Rasmussen (Selv)

mod

Direktør A. A. Biilmann (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om hvorvidt § 9 i Huslejeloven Nr 401 af 30 Juli 1918 kommer til Anvendelse paa en mellem Parterne indgaaet Aftale.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1919: Indstævnte, Fru Eva Rasmussen, bør til Citanten, Direktør A. A. Biilmann, betale 395 Kr med Renter 5 pCt aarlig fra den 15 Maj 1919, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Ved det Føreliggende kan det ikke anses tilstrækkeligt bevist, at der har været et Misforhold mellem den virkelige Værdi af de i den indankede Dom omtalte Inventarie-Genstande og Tørv og det af Indstævnte derfor krævede Vederlag. Ej heller foreligger der tilstrækkelige Oplysninger til at fastslaa, at den af Indstævnte krævede Godtgørelse for Gas-Installation har været ubegrundet. Hertil kommer, at der Intet er oplyst om, hvad Huslejenævnet maatte have bestemt med Hensyn til Lejen af den paagældende Lejlighed. Herefter kan der ikke gaas ud fra, at Befingelserne for Anvendelse af § 9 i Huslejeloven Nr 401 af 30 Juli 1918 er tilstede, og idet Dommens Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Fru Eva Rasmussen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Begyndelsen af indeværende Aar fik Fru Eva Rasmussen af en af Direktørerne for »Nordisk Assurancekompagni«, A. A. Biilmann, Tilbud til at overtage en af Kompagniet lejet Lejlighed i Walkendorffsgade Nr 11, over hvilken Biilmann maa antages at have haft Dispositionsret. Fru Rasmussen forpligtede sig i den Anledning til at refundere Biilmann den forudbetalte Husleje fra 1 Februar til 15 April d. A., idet der fra April Flyttedag d. A. at regne oprettedes en ny Lejekontrakt mellem Fru Rasmussen og Ejendommens Ejer, samt til at overtage forskellige i Lejligheden værende Effekter m. v.; det samlede Beløb, Fru Rasmussen saaledes skulde betale, blev af Biilmann anslaaet til 600 Kr, hvoraf Fru Rasmussen den 5 Februar 1919 betalte 200 Kr, medens Resten skulde erlægges afdragsvis.

Da Fru Rasmussen mente, at det nævnte Beløb af 600 Kr var for højt beregnet, saaledes at det i Virkeligheden delvis maa betragtes som en Afstaaelsessum for Lejligheden, hvilket efter Huslejelovgivningen er forbudt, vægrede hun sig ved at betale det resterende Beløb, hvorfor Direktør Biilmann under nærværende Sag søger hende tilpligtet at betale 400 Kr med Renter deraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 Maj 1919 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af 40 Kr, til hvilket Beløb hun under Sagen har opgjort sin Restskyld til Citanten.

Der er mellem Parterne Enighed om, at Indstævnte skal tilsvare Citanten den forudbetalte Husleje med 104 Kr.

Iøvrigt bemærkes:

Citanten har for forskellige af Indstævnte overtagne Effekter bereg-

net sig 270 Kr. Indstævnte har ladet disse Effekter besigtige ved en autoriseret Taksatrice, der har vurderet dem til ialt 86 Kr, hvilket Beløb hun har erklæret sig villig til at betale. Da Citanten imidlertid ikke har villet anerkende denne Vurdering, idet han har gjort gældende, at denne er foretaget med Bortsalg ved Auktion eller lignende for Øje, og Indstævnte ikke paa anden Maade har ført Bevis for, at det af Citanten opførte Beløb maa anses for ubilligt, findes de 270 Kr at maatte tilkendes Citanten.

For et Læs Tørv har Citanten beregnet 107 Kr, som han uimod sagt har anbragt at have betalt for disse, hvorimod Indstævnte, der gør gældende, at der har været brugt af Tørvene, ikke har villet betale mere end 50 Kr for disse. Da hun imidlertid ikke har godtgjort sit Anbringende i saa Henseende, findes ogsaa dette Beløb at maatte tilkendes Citanten, hvorved bemærkes, at Indstævnte selv i sin Tid har opført Tørvens Værdi til 114 Kr.

Endelig har Citanten opført 114 Kr som Andel i Udgifterne ved Installation af Gas i Lejligheden, hvilket Indstævnte skal være gaaet ind paa at betale. Indstævnte har vel heller ikke bestridt dette, men gjort gældende, at denne Installation maa være hende uvedkommende, idet Gasledningerne tilhører Ejendommens Ejer, og ikke Lejeren, saaledes at Citanten ikke havde været berettiget til at bortfjerne disse fra Lejligheden. Da Indstævnte imidlertid som nævnt er gaaet ind paa at refundere Citanten de af ham ved Installationen afholdte Udgifter og ikke har bestridt Rigtigheden af det af Citanten herfor opførte Beløb, findes Indstævnte ogsaa paa dette Punkt at maatte dømmes efter Citantens Paastand.

Der vil herefter være at tilkende Citanten	104 Kr + 270 Kr +
107 Kr + 114 Kr eller	595 Kr
med Fradrag af de à conto betalte	200 —

eller til Rest 395 Kr

med Renter, som paastået, ligesom Indstævnte vil have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 60 Kr.

Nr. 453 Gaardejer **Laurits Petersen (Bruun)**

mod

Skomagersvend **August Persson Blondin** og Hustru, **Vilhelmine Jensine**, født **Carlsen** (Ulf Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der af de Indstævnte er afgivet en endelig og bindende Overenskomst om Overdragelse af Forældremagten over et af dem adopteret Barn.

Dragsholms Birks Fogedrets Kendelse af 13 Maj 1918: Da det ikke kan antages, at Rekviritus paa Grundlag af den foreliggende formløse af Adoptivfaderen alene underskrevne Erklæring

om, at Barnet Villy Blondin bliver hos Rekvisitus som hans og Hustrus eget Barn, hvilken Erklæring Adoptivmoderen nægter at have tiltraadt, — kan modsætte sig Barnets Udlevering til Adoptivforældrene,

e r a g t e s

Den begærte Indsættelsesforretning vil være at fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1919: Den ovenomhandlede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempel- forbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom nævnte to Erklæringer er efter det for Højesteret Oplyste skrevet af Indstævnte August Blondin.

Efter de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa de ovennævnte Erklæringer forstaaes som tilsigtende endelig at overdrage Forældremagten over Drengen Villy til Appellanten paa de deri fastsatte Vilkaar, og der maa derhos efter det Oplyste gaas ud fra, at Fru Blondin har været enig i denne Overdragelse. Herefter og da der ikke er oplyst at foreligge noget Forhold fra Appellantens eller dennes Hustrus Side, som kunde berettigede de Indstævnte til at træde tilbage fra den truffne Overenskomst, vil den af de Indstævnte begærte Fogedforretning ikke kunne nyde Fremme, og der vil derfor efter Appellantens Paastand være at give Dom i Overensstemmelse hermed.

Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte Fogedforretning bør ikke nyde Fremme. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler de Indstævnte, Skomagersvend August Persson Blondin og Hustru, Vilhelmine Jensine, født Carlsen, 2 Kroner. I Salær for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 27 Juli 1907 meddeltes der de Appellindstævnte, Skomagersvend August Blondin og Hustru, Vilhelmine Jensine, f. Carlsen, kgl. Bevilling til at adoptere Drengen Villy Karl Olsen, født den 19 December

1906, saaledes at bl. a. Barnet fremtidig maatte føre Familienavnet Blondin i Stedet for Olsen.

I Sommeren 1914 kom Villy Blondin som Feriebarn, udsendt gennem Komuneskolen i København, paa Besøg hos Appellanten, Gaardejer Lauritz Petersen af Eskildstrup. I Juleferien 1914 kom Drengen atter ud til Appellanten, i hvis Hjem han derefter efter Aftale med de Appelindstævnte er forblevet, bortset fra et Par midlertidige Ophold i København.

Under et Besøg, som Appellanten den 1 April 1917 aflagde de Appelindstævnte i deres Hjem her i Staden, blev der nu afgivet følgende af Appellanten undertegnet Erklæring:

»Undertegnede Laurits Petersen og Hustru erklærer os hermed vilige at beholde Villy Blondin hos os og forpligter os til at lade ham uddanne og gaa frem til hvad han egner sig best og samtidig at lade ham staa i forbindelse med Hjemmet efter tid og lejlighed«, og følgende af Appelindstævnte, August Blondin, undertegnede Erklæring:

»Undertegnede August Blondin og Hustru erklærer os hermed vilige at lade Villy Blondin blive hos Lauritz Petersen som deres eget Barn for senere at antage deres Navn.«

Under Anbringende af, dels at Appellanten ikke havde overholdt den ham ifølge den af ham undertegnede Erklæring paahvilende Forpligtelse til at lade Barnet staa i Forbindelse med Hjemmet, dels at de ikke paa deres Side ved den afgivne Erklæring havde givet endelig Afkald paa Forældremagten over Barnet, begærede de Appelindstævnte ved Rekvisation af 1 Oktober 1917 til Fogden i Dragsholm Birk Barnet Villy Blondin udleveret til sig.

Appellanten protesterede imod Forretningens Fremme, men ved bemeldte Fogedrets Kendelse af 13 Maj 1918 blev de Appelindstævntes Begæring taget til Følge.

Denne Kendelse har Appellanten her for Retten — i Henhold til Hoved- og Kontinuationsstævning — paastaet forandret derhen, at Forretningen nægttes Fremme, medens de Appelindstævnte procederer til Kendelsens Stadfæstelse.

Hver af Parterne har derhos paastaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger.

De Appelindstævnte har for Overretten gjort gældende, at Formaalet med Appellantens Besøg hos dem den 1 April 1917 vel var at formaa dem til at give Afkald paa Barnet, men at Resultatet af de desangaaende førte Forhandlinger, under hvilke navnlig Adoptivmoderen bestemt modsatte sig Appellantens Ønske, blev, at de begge var enige om ikke endelig at afstaa Barnet; efter Appellantens udtrykkelige Anmodning indvilgede Adoptivfaderen dog i at underskrive den ovennævnte, af Appellanten paa Stedet affattede Erklæring, som han efter Appellantens egne Udtalelser kun opfattede som værende af foreløbig Natur.

Ligesom nu en Afstaaelse af Forældremyndigheden over Barnet ikke vilde kunne ske uden Adoptivmoderens Samtykke, som hun nægter at have givet, saaledes findes det efter de Appelindstævntes ovennævnte

Procedure og Indholdet af den af Appellanten selv affattede Erklæring af 1 April 1917 betænkeligt at anse denne som værende et definitivt Afkald paa Forældremyndigheden fra Adoptivfaderens Side.

Som Følge heraf vil den indankede Fogedforretning være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Torsdag den 29 Januar.

Nr. 130. **Theo Koch & Co.** som Fuldmægtig for Ömsesidiga Ängfartygsförsäkringsföreningen »**Robur**« (Bülow)

mod

Firmaet **Jansen & Co.** som Repræsentanter for Forsikrings-selskabet »**Wilhelma**« (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Fordeling af Udgifterne ved en Bjergning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 December 1918: Jansen & Co. som Repræsentant for Forsikrings-selskabet Wilhelma bør til Theo Koch & Co. som Fuldmægtig for Ömsesidiga Ängfartygsförsäkringsföreningen Robur betale 14715 Kr 14 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 30 September 1918, til Betaling sker, men bør iøvrigt for deres Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hævses. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom udtalt, er det ikke oplyst, at Bjergningen af Skibet var opgivet, inden Bjergningen af Ladningen var tilendebragt. Allerede som Følge heraf maa der gaas ud fra, at Dispachen er rigtig, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Theo. Koch & Co., som Fuldmægtig for Ömsesidiga Ängfartygsförsäkringsföreningen »Robur«, til Indstævnte, Firmaet Jansen & Co., som Repræsentanter for Forsikrings-selskabet »Wilhelma«, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Dampere »Hermod« afgik den 31 December 1915 fra Methil med en Ladning Stenkul bestemt for Gøteborg. Den 3 Januar 1916 stødte Skibet paa Grund paa Vestkysten af Jylland. Der oprettedes under 5 Januar 1916 en Bjergningskontrakt, hvorefter Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise paatog sig at bjerge Skib og Ladning og føre samme til Gøteborg for en Betaling af 50 pCt af de bjergede Værdier. Det hed udtrykkelig, at hvis Skibet skulde blive Vrag, erhoder Entreprisen 50 pCt af Værdien af den bjergede Ladning og Inventar. Paa Grund af, at det ofte var haardt Vejr, var det kun i visse Perioder, at Bjergningsselskabet kunde udrette Noget. Der bjergedes i Løbet af Januar og i de første Dage af Februar en Del Inventar og en ikke ringe Del af Kulladningen, men Skibet blev staaende, hvor det stod. Den 5 Februar rettede »Hermod« sig pludselig op og gled længere ud, og man arbejdede nu i nogen Tid med at forsøge paa at faa Havaristen hevet ud over Revlerne samtidig med, at man kastede en Del af Kullene overbord. Det lykkedes ikke at faa Skibet bjerget, og den sidste Del af Februar lossede man saa Restladningen af Kullene i Land. Siden den Tid synes Bjergningsselskabet ikke at have foretaget videre. I November 1916 blev Skibet kondemneret, og den 24 Februar 1917 bortsolgtes det som Vrag; den bjergede Del af Ladningen er ogsaa bortsolgt til forskellige Købere.

Under 4 August [1917] blev der opgjort Dispache, ifølge hvilken Bjergelønnen for Ladningen (50 pCt af dennes Salgssum med Fradrag af Omkostninger) 14 112 Kr 24 Øre blev opført som Havari Grosse Omkostninger. Det endelige Resultat blev herefter, at Rederiet og Assurandørernes*) Repræsentant, Theo Koch & Co., skulde modtage Kr 14 715,14 af Ladningens og dens Assurandørers Repræsentanter, Jansen & Co.

Theo Koch & Co. vilde imidlertid efter Korrespondance med sine Mandanter ikke anerkende denne Dispache, idet man mente, at Bjergelønnen for Ladningen skulde paahvile Ladningen alene, og at Skibet ikke skulde bære sin Del af denne Udgift. Dette vilde efter en senere af Dispachøren foretaget Opgørelse medføre, at Theo Koch & Co. skulde modtage ialt 19 276 Kr 16 Øre af Jansen & Co.

Da Forlig ikke kunde opnaas, har Theo Koch & Co. som Fuldmægtig for Æmsesidiga Ångfartygsförsäkringsföreningen Robur ved Stævning af 30 September 1918 anlagt nærværende Sag, hvorunder Firmaet har paastaet Jansen & Co. som Repræsentanter for Forsikrings-selskabet »Wilhelma«, Magdeburg, tilpligtet at betale det sidstnævnte Beløb, 19 276 Kr 16 Øre, med Renter 6 pCt p. a. fra 4 August 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet mod Betaling af det førstnævnte Beløb, 14 715 Kr 14 Øre, med Renter 5 pCt fra Stævningens Dato og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Sagsøgerne har gjort gældende, at Dispachen er urigtig. Efter Sagsøgernes Mening bliver det afgørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt en afholdt Bjergningsudgift som Havarigrosse skal bæres af Skib,

*) Skal være Kasko-Assurandørernes.

Fragt og Ladning i Forening, om den Bjergningshandling, for hvilken Betalingen erlægges, er udført i det Øjemed at frelse saavel Skib og Fragt som Ladning, eller om Øjemedet — og det maa her være Hovedformaalet det kommer an paa — har været at redde enten Skib eller Ladning alene. Hovedformaalet med Ilandbringelsen af Kullene har været at bjerge disse, ikke at lette Skibet.

De Indstævnte gør paa sin Side gældende, at det, det kommer an paa, er, hvad Tanken var ved Bjergningskontraktens Indgaaelse, da man paatog sig at afholde de paagældende Omkostninger. Da Bjergningskontrakten blev indgaaet, var Øjemedet at forsøge paa at frelse Skib og Ladning, og allerede af denne Grund bliver efter Sølovens § 187 Bjergningsvederlaget at fordele paa Skib og Ladning.

Retten kan ikke give de Indstævnte Medhold i den Betragtning, at det alene kommer an paa Øjemedet ved Bjergningskontraktens Indgaaelse. Naar der under en Bjergning, hvor man oprindeligt havde tænkt at bjerge baade Skib og Ladning, udføres Arbejder, som alene er beregnet paa at frelse enten Skib eller Ladning, kan der meget vel blive Tale om, at Vederlaget for dette Arbejde lader sig udskille fra den øvrige Bjergeløn og alene kommer til at paahvile enten Skib eller Ladning.

Retten kan desuagtet ikke give Sagsøgerne Medhold i deres Paa-stand. Retten kan nemlig efter det Retten Forelagte ikke betragte det som aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Ilandbringelsen af Kullene alene tilsigtede at frelse dem, og at denne Ilandbringelse ikke tillige maa betragtes som et Led i Bestræbelserne for at bringe Skibet flot. Det er ikke oplyst, naar man endelig opgav dette sidste; det er givet, at man har gjort sig Bestræbelser for at hale Havaristen ud i Løbet af Februar Maaned. Ilandbringelse af Kul, der havde fundet Sted inden den Tid, maa Retten i hvert Fald betragte som foretaget til Fordel baade for Skib og Ladning.

Hvad Ilandbringelsen i Februar angaar kunde Sagen være noget mere tvivlsom, men da der intet positivt er oplyst om, at man da havde opgivet Bjergningen af Skibet, eller at saadan Bjergning da maatte anses for haabløs, tør Retten ikke behandle den Ilandbringelse, der skete i Februar, paa anden Maade end den, der skete i Januar.

Der maa herefter gives Dom efter de Indstævnets Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne hæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Fredag den 30 Januar.

Nr. 161. Enkefru **Margrjet Arnason** (Selv)

mod

Handelsseelskabet »**Ingolfur**«, **Helgi Jonsson** og **Olafur Arnasons**
Dødsbo (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af Appellantindens afdøde Mand foretagen Ejendomsoverdragelse.

Arnesyssel Fogedrets Kendelse af 12 Oktober 1917: I omtalte Brev kræver Fru Arnason »at Handelsselskabet Ingolfur paa Stokkseyri og Helgi Jonsson, dets administr. Direktør« skal udsættes af hendes Huse. Da det ikke af de fremlagte Dokumenter kan ses, at Rekvirentens Krav har nogen Grunde at støtte sig til, eragtes herved, at det ikke kan tages til Følge.

Islands Landsoverrets Dom af 15 Juli 1918: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. Appellantinden, Margrjet Arnason, betaler til Indstævnte, Helgi Jonsson og Skifteforvalteren i Olafur Arnasons Dødsbo, konstitueret Sysselmand Bogi Brynjolfsson paa Dødsboets Vegne, i Sagsomkostninger for Overretten 25 Kr til hver og 30 Kr i Bøde, Halvdelen til Landskassen og Halvdelen til Reykjaviks Kommunekasse. Det Idømte at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den i den indankede Dom nævnte Sag, der er paakendt af Overretten den 8 Januar 1917, er der afsagt Højesteretsdom den 22 d. M. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Margrjet Arnason, til de Indstævnte, Handelsselskabet »Ingolfur«, Helgi Jonsson og Olafur Arnasons Dødsbo med 300 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Skifte af 2 Juni 1915 i afdøde administrerende Direktør Olafur Arnason fra Stokkseyris Dødsbo paastød Appellantinden i denne Sag, Margrjet Arnason, Enke efter Olafur Arnason, men separeret fra ham i Henseende til Bord og Seng ifølge Bevilling, dateret 18 Juni 1909, sig anerkendt som Ejer af alt det af Boet for sin Dels Vedkommende, der ikke var blevet skiftet, og som var blevet udeladt i Formueopgøret af hendes Mand ved deres Separation i Henseende til Bord og Seng, og som saadant angaves særlig Handelsetablissemeter, Huse og Grundrettigheder, som hun og Olafur angaves at eje paa Stokkseyri og Eyrarbakki, og ligeledes stillede hun Krav om Udbyttet af Ejendelene for sin Dels Vedkommende. Dette Appellantindens Krav blev forkastet ved

Skifterettens Kendelse, afsagt 23 Maj 1916, og blev denne Kendelse stadfæstet ved Landsoverrettsdom, afsagt 8 Januar f. A.

I den Sag oplystes det, at Olafur Arnason ved Købekontrakt, dateret 1 Februar 1907, og Skøde, dateret 1 November samme Aar, havde solgt til Handelsselskabet »Ingolfur« paa Stokkseyri alle Huseejendomme med Grundrettigheder og udførte Arbejder ham tilhørende, der blev opregnede i en Vurderingsforretning, dateret 1 December 1905, som dog ikke blev fremlagt i Sagen, men der var ingen Uenighed om, at disse Ejendomme hovedsagelig laa paa Stokkseyri, uagtet dette ikke omtales i Købekontrakten eller Skødet.

Margriet Arnason nedlagde Protest mod dette Salg og antog det for ugyldigt og byggede derpaa sit Krav om, at disse Ejendomme skulde inddrages under Skiftet sammen med andre Boets Formue dele, men denne Protest blev, som før sagt, ikke taget til Følge. Men nu har Margriet Arnason ved Brev til Sysselmanden i Arnessyssel dateret 1 Oktober f. A., paastaaet, at han ved en Fogedretsakt ifølge N. L. 6—14—6 og Lov Nr 1, 12 Januar 1884 § 29, skal sætte Handelsselskabet »Ingolfur« paa Stokkseyri og dets administrerende Direktør, Helgi Jonsson, ud af hendes Huse paa Stokkseyri, d. v. s. Huse, som Olafur Arnason solgte til Handelsselskabet ifølge det ovenfor sagte.

Under en Fogedforretning, der afholdtes 12 s. M., afsagde Fogden den Kendelse, at Rekvirentens Krav ikke kunde tages til Følge.

Denne Kendelse har Margriet Arnason appelleret til Overretten ved Stævning, dateret 8 Januar dette Aar, og paastaaet, at den appellerede Kendelse forandres og underkendes, saaledes at Handelsselskabet og dets administrerende Direktør, Helgi Jonsson paa Stokkseyri, sættes ud af hendes Huse paa Stokkseyri og Eyrarbakki, og at hun indsættes i Raadighed over og Afbenyttelse af Ejendommene for hendes Dels Vedkommende.

For Overretten er der blevet givet Møde paa Handelsselskabet »Ingolfur«s og Helgi Jonssons Vegne og ligeledes paa Olafur Arnasons Dødsbos Vegne, og der er nedlagt den Paastand, at Fogedrettens Kendelse stadfæstes, og Appellantinden dømmes til at betale de tre Indstævnte hver især Sagens Omkostninger for Overretten efter Rettens Skøn.

Appellantinden har nu endnu i denne Sag paastaaet, at Olafur Arnasons Salg af Ægtefællernes Ejendomme paa Stokkseyri og Eyrarbakki til Handelsselskabet »Ingolfur« 1907 er ugyldigt, men her bliver der kun Tale om Huse paa Stokkseyri, da Fogedforretningen og Begæringen om den kun berørte dem.

Grundene til, at Salget er ugyldigt, mener Appellantinden at være disse: at hun og Olafur ved et Dokument, dateret 14 Maj 1906, er kommet overens om den Ordning, at deres Formuefællig skulde helt ophæves fra den Dag at regne, og at Olafur efter den Tid har savnet Hjemmel til at disponere over Appellantindens Halvdel af deres Ejendom, deriblandt Halvdelen af Ejendelene paa Stokkseyri, at Olafur senere, da de foretog et fuldstændigt Skifte sig imellem 18 Marts 1909, har underskudt disse Ejendele eller deres Værdi, at Datoen paa Skødet til »Ingolfur«, »p. t. Reykjavik 1 Maj 1907«, hvormed den blev indført i Arne-

syssels Skødeprotokol, er falsk, da Olafur den Gang var i København, og at Skødet ikke er blevet forud indført til Tinglæsning førend 24 Juni 1914, efter at Appellantinden havde ladet indføre til Tinglæsning en Protest mod Salget.

Om Dokumentet af 14 Maj 1906 maa det først bemærkes, at der ikke er erhvervet kongelig Stadfæstelse paa samme efter Bestemmelserne i Lov Nr 3, 12 Januar 1900, § 3, og at Intet er blevet gjort til at fuldføre det planlagte Skifte, da Olafur oprettede Købekontrakten med Handelsselskabet 1 Februar 1907, men han var den Gang den efter Loven dispositionsberettigede over hele Fællesboet og beføjet til at sælge dets Ejendom. Paa dette Dokument kan man derfor intet bygge til at omstøde Salget.

Endvidere er det en Selvfølge, at Olafur Arnason ikke ved Skiftet 18 Marts 1909 sammen med Fællesboets Ejendom kunde opgive de Ejendele, han i 1907 havde solgt til Handelsselskabet, men om Olafur ved omtalte Skifte har anført Ejendelenes fulde Salgspris, eller om han har underskudt noget deraf, hvilket ikke er bevist, berører Handelsselskabet slet ikke og kan ikke rokke ved Salget.

Det er bevist, at Skødets rigtige Dato er 1 November 1907, og at Dateringen »1 Maj 1907« i Arnessyssels Skødeprotokol stammer fra en Læsefejl, men dette er ikke af nogen Vægt, da Olafurs Underskrift paa Skødet ikke er blevet betvivlet, saa at det var ligesaa bindende for Fællesboet, hvilken Datering der end havde været den rigtige.

Endvidere er det heller ikke af nogen Betydning, at Skødet ikke, før end det var Tilfældet, blev indført til Tinglæsning, da Appellantinden ikke ved at lade tinglæse Protest mod Salget kunde omstøde dette, selv om det var utinglæst.

Alle disse Grunde for Salgets Omstødelse fremkom fra Appellantindens Side i førnævnte Sag, i hvilken Landsoverretten afsagde Dom 8 Januar f. A., men ved den Dom bestemmes det, at Købekontrakten 1 Februar 1907 og Skødet 1 November s. A. maa anses som tilstrækkeligt Bevis for, at et lovligt Salg er gaaet for sig, som omtalt i disse Dokumenter, af Olafur Arnasons Handelsetablissementer til Handelsselskabet »Ingolfur«.

Det er saaledes en for denne Ret afgjort Sag, at Salget af Olafur Arnasons omtalte Ejendele til »Ingolfur« maa antages for gyldigt overfor hans Dødsbo. Nu er Appellantinden i denne Sag ikke fremkommet med nogen andre Grunde for, at Salget alligevel skal være ugyldigt overfor Appellantinden, og det maa derfor skønnes, at det skorter Appellantinden paa Hjemmel til at faa Salget kendt ugyldigt, men paa en saadan Hjemmel grundes Appellantindens Krav om, at Handelsselskabet og den indstævnte administrerende Direktør skal sættes ud af de solgte Huse paa Stokkseyri. Dette Krav bliver derfor ikke taget til Følge, og den indankede Kendelse bliver da at stadfæste.

Appelstævning i Sagen er ikke blevet forkyndt for Handelsselskabet »Ingolfur« eller nogen paa dets Vegne, og der skønnes ikke at være Grund til at tilkende det Sagsomkostninger. Men paa den anden Side maa Appellantinden ifølge Sagens Udfald betale Skiftetforvalteren i Olafur Arnasons Dødsbo paa Dødsboets Vegne og administrerende Direktør Hel-

gi Jonsson Sagens Omkostninger for Overretten, og disse bestemmes til 25 Kr til hver.

Appellantinden har i sine Indlæg brugt følgende Udtalelser: »han (Indstævntes Sagfører, Overretssagfører Eggert Claessen) er som en fræk Hjemmehund i Retten«. »Hvad vil Manden (Eggert Claessen) med disse stadige Usandheder, der kun tilsøler ham selv« og saadan var Modløsheden at Øvrighedspersonen (Sysselmand Gudmundur Eggerz) ikke vovede at lade mig faa min Ret og saa kolossale var Overgrebene for at beskytte Handelsselskabet »Ingolfur« og Banken for at tilbagegive mig min retmæssige Ejendom. Foragtelig er den Dommersjæl, som er Slave af Mennesker eller deres Interesser eller sine egne forrige Forseelser«. Og i et fremlagt Dokument, stilet til Sysselmanden i Arnesyssels, hedder det om Vidnerne Helgi Jonsson og Thordur Jonsson: »Olafurs Handelsbetjente, Helgi og Thordur falske Vidner«.

For denne usømmelige Skrivemaade maa Appellantinden idømmes en Bøde, der ansættes til 30 Kr, hvoraf Halvdelen tilfalder Landskassen og Halvdelen Reykjaviks Kommunekasse.

R. 15.

Rigsadvokaten

mod

Sigurd Vilhelm Jacobsen (Forsvarer: Møldrup),

der anklages for Tyveri.

Østre Landsrets Dom af 4 December 1919: Tiltalte Sigurd Vilhelm Jacobsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale de med Sagens Behandling forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Arthur Henriques 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i denne Sag af Østre Landsret afsagte Dom er paaanket af det Offentlige, der gør gældende, at Tiltalte bør dømmes som Tyv, og at den idømte Straf er for lav.

Ved de foreliggende, i det Væsenlige i Dommen fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte har begaaet det ham paasigtede Tyveri af de i Dommen nævnte to Par Støvler. For dette Tyveri vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1 Stykke. Straffen findes under Hensyn til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og med denne Ændring i Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Sigurd Vilhelm Jacobsen til Højesteretssagfører Møldrup 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag tiltales Sigurd Vilhelm Jacobsen for i Tiden fra Juli til September d. A. at have stjaalet to Par Herrestøvler, der tilhørte Grev Ulrich Scheel, og som beroede i Hotel d'Angleterre her i Staden.

Tiltalte er født den 28 December 1894 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 Marts 1916 efter Straffelovens § 228, jfr tildels § 46, § 229 IV, § 253 og § 268 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Juli 1918 efter Straffelovens § 253, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

De to Par Støvler, som Tiltalte sigtes for at have stjaalet, og som tilsammen er ansat til en Værdi af 50 Kr, var anbragt i en med Sejlgarnsbaand ombundet Papæske, der den 22 August d. A. blev hensat i et aflaaet Garderobrum i Hotellet, og af hvilken Støvlerne den 21 September næsteften fandtes at være udtagne. Tiltalte, der bl. a. i Tiden fra den 1 November f. A. til den 20 eller 21 September d. A. har haft Tjeneste paa Hotellet som Fyrbøder, og som tillige med flere Andre der tjenende Personer havde Nøgle til Garderobrummet, har erkendt at have været i Besiddelse af et Par Støvler, der er kommet til Stede under Sagen og er genkendt af Bestjaalne som identiske med et af de stjaalne Par, og har ligeledes erkendt at have været i Besiddelse af et andet Par Støvler, der svarer til Beskrivelsen af det andet savnede Par. Han, der har nægtet sig skyldig i Tyveri af Støvlerne, har angivet, at han af to Personer, der en Tid lang havde Arbejde paa Hotellet, har henholdsvis købt det ene Par Støvler og modtaget det andet Par for at forsøge at faa det solgt for Vedkommende. Hans nærmere Opgivender om disse hans Hjemmelsmænd har, trods indgaaende Undersøgelser, ikke ført til Udfindelse af Personerne, og efter alt det Foreliggende, særlig de forskellige af Tiltalte om Personernes Navne og Stillinger afgivne, aabenbart usandfærdige Forklaringer, findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltaltes Redegørelse for sin Adkomst til Støvlerne er urigtig.

Medens det maa anses godtgjort, at Støvlerne i det i Anklageskriftet angivne Tidsrum er stjaalet fra Opbevaringsrummet, findes der dog ikke under Sagen at være ført et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Støvlerne er stjaalet af Tiltalte selv. Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt under Sagens Undersøgelse Fremkomne lader derimod ikke nogen begrundet Tvivl tilbage om, at Tiltalte ikke kan være

kommet i Besiddelse af Støvlerne uden at have været paa det Rene med, at disse var stjaalne. Idet Tiltalte herefter ikke vil kunne straffes for Tyveri, vil han med Hjemmel i Retsplejelovens § 908, 4de Stk, jfr § 924, være at dømme som Hæler og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk, være at anse efter dens § 238, jfr midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, som for anden Gang begaaet Hæleri med en Straf, der passende vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 80 Dage

Mandag den 2 Februar.

R. 3.

Rigsadvokaten

mod

Peter Thorkild Rasmussen (Forsvarer: David),

der anklages til Straf efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, tildels jfr § 46, eller tillige efter dens § 168, 2det Punktum.

Østre Landsrets Nævningetings Dom af 4 November 1919: Tiltalte Peter Thorkild Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale i Erstatning til Elna Petrea Jensen 510 Kr, til Alma Petersen 500 Kr, til Sigrid Jensen 10 Kr og til Jacobine Jensen 10 Kr samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Forsvarer, Overretssagfører Fr. Wolff, 400 Kr og dennes Ud-læg, 75 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Afsigelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i denne Sag af Østre Landsret under Medvirkning af Nævninger afsagte Dom er paaanket af Tiltalte, der gør gældende, at Straffen staar i aabenbart Misforhold til de af ham begaaede Forbrydelser.

I Henhold til de i Dommen, forsaavidt den foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde,

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Peter Thorkild Rasmussen til Højesteretssagfører David 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Peter Thorkild Rasmussen, der er født den 20 Maj 1899 og ikke fundet tidligere straffet, tiltales ifølge Anklageskrift af 23 Oktober 1919 til Straf efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, tildels jfr § 46 eller tillige efter dens § 168, 2det Punktum.

1, for Natten mellem den 13 og 14 Oktober 1918 ved Vold eller Trusel om øjeblikkelig livsfarlig Vold at have tiltvunget sig Samleje med Pigen Elna Petrea Jensen, født 29 Juni 1895,

2, for Natten mellem den 5 og 6 Juni 1919 at have forsøgt paa ved Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen Sigrid Marie Jensen, født 18 August 1899,

3, for Natten mellem den 17 og 18 August 1919 at have forsøgt ved Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen Jacobine Amalie Jensen, født 23 December 1899,

4, for om Aftnen den 30 August 1919 ved 9-Tiden at have forsøgt paa ved Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen Ida Marie Sennevaldt Eerola, født 23 Maj 1905,

5, for om Aftnen den 13 September 1919 ved 8-Tiden at have forsøgt paa ved Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen Ingeborg Eunike Larsen, født 22 Oktober 1904, og

6, for om Aftnen den 13 September 1919 ved 8—9-Tiden ved Vold at have tiltvunget sig Samleje med Pigen Alma Albine Oskaria Petersen, født 3 Juni 1901.

Ved Nævningernes Kendelse, som Retten lægger til Grund, er Tiltalte erklæret skyldig i samtlige de Forhold, som Tiltalen angaar og samtlige de forurettede Kvinder erklæret at være uberygtede.

Forsaavidt angaar det i Anklageskriftets Punkt 5 anførte Forhold overfor Pigen Ingeborg Eunike Larsen har Nævningerne erklæret, at Tiltalte af egen fri Vilje har opgivet sin Forbrydelse, og for dette Forholds Vedkommende bortfalder Straffen derfor i Medfør af Straffelovens § 45.

Tiltalte vil herefter være at dømme efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr tildels § 46, til en Straf, der bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar, samt til at betale i Erstatning efter derom nedlagte Paastande til Elna Petrea Jensen 10 Kr samt efter Rettens Skøn 500 Kr, til Alma Petersen 500 Kr, til Sigrid Jensen 10 Kr, og til Jacobine Jensen 10 Kr og til at erstatte det Offentlige Sagens Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Forsvarer 400 Kr og dennes Udlæg, 75 Kr.

Nr. 580. Sagfører **Seier Briksø** som Mandatarius for Gaardfæster **Rasmus Hansens Enke, Dorothea Andersdatter** (Ingen)
mod

Hofjægermester, Lensgreve A. C. C. L. Schaffalitzky de Muckadell (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører **Seier Briksø** som Mandatarius for Gaardfæster **Rasmus Hansens Enke Dorothea Andersdatter**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthanikkeinden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 581. Sagfører **Seier Briksø** som Mandatarius for Gaardfæster **Rasmus Hansens Enke, Dorothea Andersdatter** (Ingen)
mod

Karen Marie Christensen, f. Madsen med Ægtefælle, **Peder Gorm Christensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører **Seier Briksø** som Mandatarius for Gaardfæster **Rasmus Hansens Enke Dorothea Andersdatter**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthanikkeinden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 444.

Højesteretssagfører David

m. o. d.

Harald Sigvard Andersen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 17 Februar 1919: De Tiltalte, Harald Sigvard Andersen og Anna Kirstine Andersen, gift Ottesen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 80 Dage og 20 Dage samt have En for Begge og Begge for En at betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til de beskikkede Sagførere 25 Kr til Aktor, Overretssagfører I. H. Hasselbalch, og 20 Kr til Defensor, Sagfører Knud Petersen. De betaler derhos de dem hver især vedrørende Arrestomkostninger. For Tiltalte Anna Kirstine Andersens, gift Ottesens, Vedkommende udsættes Straffens Fuldbyrdelse, og bortfalder den efter Forløbet af 5 Aar fra Dommens Afgivelse at regne paa Vilkaar, at de i Lov 1 April 1911 § 20 ommielde Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juli 1919: Tiltalte Harald Sigvard Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger i Iste Instans bør Underrettsdommen — saavidt paaanket er — ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Heise og Dahl 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Harald Sigvard Andersen til Højesteretssagførerne David og V. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, er Harald Sigvard Andersen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte er født den 21 Juni 1896 og har tidligere, foruden at han en Gang er straffet for Tyveri før sit fyldte 18de Aar og ligeledes gentagne Gange er straffet arbitrært under sin Militærtjeneste, været anset ved Københavns Garnisonskriksrets Dom af 25 Juni 1918 efter Straffelov for Krigsmagten § 97 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, der tildels er fremkommet under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Nat i første Halvdel af Maj Maaned f. A. — som det maa antages Natten mellem den 10 og 11 Maj — medens Tiltalte var indkaldt til Militærtjeneste som Arbejdssoldat og gjorde Tjeneste ved Detachmentet paa Melby Overdrev, tilegnede han sig fra Lejrens Underofficersmesse, hvortil Døren stod aaben, 3 Spiseskeer og 3 Gafler af Nysølv, der laa frit fremme paa et Bord i Messen. Tiltalte forrettede Vagttjeneste i Lejren bemeldte Nat, men var efter sin Forklaring ikke paa Post, da han begik Tyveriet. Skeerne og Gaflerne, der tilhørte 1ste Generalkommando og benyttedes i Messen, er vurderet til ialt 12 Kr og under Sagen tilbageleveret Ejerne.

Medens Tiltalte — ligeledes under sin Militærtjeneste — i Sommeren f. A. gjorde Tjeneste i Avedøre-Lejren, tilegnede han sig 2 til Lejrdepotet hørende Lagner, som han som Depotarbejder var beskæftiget med sammen med andre Lagner at læsse paa en Vogn. Han forærede Lagnerne til en Søster, der klippede Hærens Mærke af dem for at gøre dem ukendelige. Lagnerne, der er vurderet til ialt 6 Kr, er tilbageleveret 1ste Generalkommando.

Omkring den 12 Oktober f. A. tilegnede Tiltalte sig fra en nyanlagt Gade over Vangs Teglværks Mark i Aalborg et Murermester J. Jensen sammesteds tilhørende Cementdæksel til en Kloak. Han bragte Dækslet til sin Bopæl, hvor han anbragte det over en Kloakbrønd i Gaarden og forærede det til sin Værtinde. Dækslet, der er vurderet til 4 Kr, er tilbageleveret Ejeren.

I Løbet af Oktober Maaned f. A. tilegnede Tiltalte sig 2 Gange et ca. 2 m langt Stykke raat Gavntræ, der laa frit fremme paa Aalborg Kommunes gamle Stenplads, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret. Han bar hver Gang Træet til sit Hjem, hvor han savede og kløvede det, idet det var hans Agt at benytte det til Brændsel i sin Husholdning. Træet, der tilhørte A. Petersens Fabrik i Aalborg, er i savet og kløvet Tilstand vurderet til 5 Kr og tilbageleveret Ejerne.

Fra den 19 til den 21 Oktober f. A., medens Tiltalte arbejdede ved Aalborg Kommunes Kartoffellager, tilegnede han sig daglig Kartoffler, der var faldne paa Jorden ved Aflæsning af Jærnbanevogne. Han bragte Kartofflerne — hvoraf han vil have tilegnet sig ialt ca. 15 Pd. til sit Hjem i en til dette Øjemed medbragt Pose og havde til Hensigt at bruge dem i sin Husholdning. Kartofflerne, der er vurderet til ialt 25 Øre er tilbageleverede Aalborg Kommune.

Der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelov for Krigsmagten af 7. Maj 1881 § 190 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser paa dette Punkt for Tiltaltes Vedkommende tiltrædes, være at stadfæste, saavidt den er paaanket.

Tirsdag den 3 Februar.

Nr. 110. Handlende S. L. Sørensen Svanhill (Graae)

mod

Aktiebolaget **Andreason & Kling**, Stockholm (Fenger),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Misligholdelse af en Handel om et Parti saltet Oksekød.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 September 1918: Indstævnte, Handlende S. L. Sørensen Svanhill, bør under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, levere Citanterne, A/S Andreason & Kling, Stockholm, Fragtbrev paa 500 kg saltet Oksekød, afsendt fra København til Citanternes Adresse i Stockholm. Saa bør Indstævnte og betale Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at det indstævnte Aktiebolag fik det i den indankede Dom nævnte Vareparti udleveret af det svenske Toldvæsen allerede den 19 Februar 1918. Det maa imidlertid desuagtet antages, at Bolaget har reklameret rettidig, hvorved bemærkes, at Bolaget, der efter Proceduren kun havde solgt 2 af Tønderne videre, da Reklamationen fandt Sted, efter det Oplyste har reklameret overfor Appellanten samme Dag, som Køberen af den ene Tønde havde reklameret overfor Bolaget. Efter det Foreliggende maa der endvidere gaas ud fra, at det af Appellanten leverede Parti Kød ved Afsendelsen fra København har været undervægtigt, og da Undervægten efter det Oplyste maa ansættes til mindst 500 kg, vil Dommen overensstemmende med Bolagets Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Bolaget med 400 Kr.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Leveringen af de 500 kg saltet Oksekød bestemmes til 15 Dage

fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handlende S. L. Sørensen Svanhill, til Indstævnte, Aktiebolaget Andreason & Kling, Stockholm, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Februar d. A. solgte Indstævnte, Handlende S. L. Sørensen Svanhill, til Citanterne, A/S Andreason & Kling, Stockholm, et Parti saltet Oksekød, stort 10 000 kg, til en Pris af 2 Kr 40 Øre pr kg f. o. b. København. Partiet afsendtes fra København den 9 Februar i 53 Tønder; Indstævnte fremsendte foruden Fragtbrev og Faktura autoriserede Vægtattester udvisende en samlet Bruttovægt af 11 305,5 kg og lydende paa, at Taraen for en enkelt — mindre — Tøndes Vedkommende androg 5,5 kg, medens den iøvrigt var opgivet til 25 kg pr Tønde. Mod Udlevering af de omtalte Dokumenter betalte Citanterne Købesummen, stor 24 000 Kr.

Toldbehandlingen i Stockholm ses for det omtalte Partis Vedkommende at være foretaget eller i hvert Fald tilendebragt den 28 Februar.

Under 9 Marts gjorde Citanterne gældende, at der forelaa Undervægt.

Under denne Sag har de derefter paastaet Indstævnte dømt til under en daglig Mulkt at levere dem Fragtbrev for det manglende Kvantum, opgjort til 955 kg saltet Oksekød afsendt fra København til deres Adresse i Stockholm, og til at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Omkostninger.

Til Dokumentation for, at den paastaaede Undervægt forefandtes, har Citanterne for 49 af de leverede Tønders Vedkommende fremlagt Stockholmske Vægtattester. For 2 Fades Vedkommende har de ikke fremlagt nogen speciel Dokumentation, men har foretaget en Beregning i Overensstemmelse med Resultaterne af Vejningen af de 49 Fade. For et enkelt Fads Vedkommende henviser de til en af 3 i deres Tjeneste værende Personer afgivet Erklæring om Størrelsen af Nettovægten. Herefter findes der efter Omstændighederne at være tilvejebragt tilstrækkelig Dokumentation for, at Undervægten har været saa stor som af Citanterne angivet, og da Citanterne findes at have reklameret rettidig, maa de have Krav paa en Efterlevering. Da Citanterne imidlertid maatte regne med et vist Svind af Kødets efter Leveringen i København, findes Indstævnte dog kun at kunne tilpligtes at efterlevere 500 kg. Iøvrigt vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, saaledes at Dagsmulkten bestemmes til 5 Kr, der tilfalder Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, og Sagens Omkostninger til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 6 Februar.

Nr. 99. Aktieselskabet **De forenede Islandsforretninger**
(Steglich-Petersen)

m o d

Grosserer **Julius Nielsen** (V. Kondrup),

betræffende bl. a. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at hæve en med Appellanten indgaaet Handel om et Parti islandsk Klipfisk.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Juli 1918: Kontracitanten, Grosserer Julius Nielsen, bør for Tiltale af Hovedcitanterne, De forenede Islandsforretninger, i Hovedsagen fri at være. I Kontrasagen betaler Hovedcitanterne til Kontracitanten 1452 Kr 65 Øre med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra den 29 April 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Sager ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Grosserer Julius Nielsen, der har kontrapaaanket Sagen, har for Højesteret frafaldet sine Paastande om, at der tilkendes ham de i den indankede Dom nævnte Erstatningsbeløb paa henholdsvis ca. 5200 Kroner, 48 000 Lire og 2000 Lire.

Den Omstændighed, at der i Damperen »Jarl« var indladet ca. 25 Skpd. Labradorsmaafisk og ca. 38 Skpd. Klipkuller under de i Slutsedlen af 1 November 1915 betingede Minimumskvantiteter af disse Varesorter, har ikke kunnet berettigge Køberen til at hæve Handlen, saaledes som sket. Herved maa bl. a. lægges Vægt paa, at det, der manglede, kun var ubetydeligt, set i Forhold til Størrelsen af hele det omkontraherede Parti, og at det hovedappellerende Selskab, som nævnt i Dommen, allerede i Brevet af 17 December 1915 tilbød Køberen at efterlevere det manglende og derhos i Breve af 22 og 24 s. M. meddelte Kontraappellanten, at Efterlevering kunde finde Sted samtidig med, at »Jarl«s Ladning lossedes. Hertil kommer, at Kontraappellanten end ikke har gjort gældende, at det ifølge særlige Omstændigheder var af Interesse for Køberen, at hele det omkontraherede Vareparti blev leveret fuldt ud og med samme Skib. Herefter og da den Omstændighed, at der i »Jarl« var indladet ca. 38 Skpd. Labradorkuller over Maksimum, maa være ganske uden Betydning, saa meget mere som dette Kvantum var afskibet paa særskilt Konnossement, vil der være at tilkende Selskabet en Erstatning, der, som af Selskabet paastaaet, findes at kunne bestemmes til 38 031 Kroner 96 Øre. Allerede som Følge af det Anførte vil der ikke kunne tilkendes Kontraappellanten det af ham i Kontrasagen paastaaede Beløb af 3771 Kroner 71 Øre eller nogen Del heraf. I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde vil der heller ikke kunne tilkendes Kontraappellanten det i Dommen nævnte Erstatningsbeløb af 3908 Kroner 90 Øre. Hvad endelig angaar Kontraappellantens Paastand om

Tilkendelse af en Erstatning af 19 390 Kroner for Mindreværdi paa Grund af Varens ukontraktmæssige Kvalitet, bemærkes foreløbig, at det for Højesteret er oplyst, at Selskabet har været behørigt repræsenteret den Gang, Skønnet i Genua blev optaget. Efter **Indholdet af dette Skøn, og efter hvad der iøvrigt foreligger**, maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at den omkontraherede Vare har lidt af de i Skønnet nævnte Mangler, og da Selskabet maa være pligtigt at erstatte disse Mangler og Erstatningsbeløbets Størrelse er uomtvistet, vil Selskabet have at tilsvare Kontraappellanten i Erstatning det fornævnte Beløb af 19 390 Kroner.

I Henhold til det ovenfor Anførte vil Kontraappellanten være at dømme til at betale Selskabet 38 031 Kroner 96 Øre ÷ 19 390 Kroner eller 18 641 Kroner 96 Øre med Renter heraf 6 pCt aarlig fra Stævningens Dato, den 19 Januar 1916.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Grosserer Julius Nielsen, bør til Hovedappellanten, Aktieselskabet De forenede Islandsforretninger, betale 18 641 Kroner 96 Øre med Renter heraf 6 pCt aarlig fra den 19 Januar 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 1 November [1915] oprettedes følgende Slutseddel mellem Hovedcitanterne, De forenede Islandsforretninger, som Sælger og Kontracitanten, Grosserer Julius Nielsen, som Køber.

»Hvad Sælgeren kan levere til Afskibning pr. S/S »Jarl« eller Substitut fra Nord- og Østerlandet af Island, i Tidsrummet fra den 15 November til den 15 December d. A. inklusive:

ej under 1400 Skpd. (à 160 kg) og	} isl. Labradorsmaafisk à 116 Kr
ej over 1600 Skpd. (à 160 kg)	
ej under 10 Skpd. (à 160 kg) og	} isl. Labradorkuller à 100 —
ej over 20 Skpd. (à 160 kg)	
tilsammen	
ej under 150 Skpd. (à 160 kg)	} smaa, uafn. isl. Klipfisk Nr.
og	
ej over 200 Skpd. (à 160 kg)	} 2 fra 26 cm inklusive indtil
	47 cm Længde à 138 —
	} smaa, uafn. isl. Klipfisk Nr.
	} 2 fra 26 cm inklusive indtil
	47 cm Længde à 128 —

tilsammen	
ej under 120 Skpd. (à 160 kg)	} isl. Klipkuller Nr 2 fra 26 cm inklusive indtil 50 cm Længde à 128 —
og	
ej over 160 Skpd. (à 160 kg)	} isl. Klipkuller Nr 2 fra 26 cm inklusive indtil 50 cm Længde à 118 —
ej under 700 Skpd. (à 160 kg) og	} stor uafn. raasalt. isl. Fisk (Torsk) fri for Fisk under 47 cm Længde à 98 —
ej over 900 Skpd. (à 160 kg)	

Alt pr. indladet 160 kg cif. Genua. Afskibningen sker som ovennævnt i Tidsrummet mellem den 15 November og 15 December d. A. inklusive, og skal Indladningen af Smaafisk og Klipkullerne ske, for Nr 1 Fiskens Vedkommende i forsvarlige, gode, sunde, velvirkede og veltørrede 1ste Sorts Varer af d. A. Fangst og Tilvirkning, fri for vaad, bedærvet, solkogt Fisk, Langer, Sey og Brosmer, italiensk Sortering, for Nr 2 Fiskens Vedkommende i sunde, velvirkede og veltørrede 2den Sorts Varer af d. A. Fangst og Tilvirkning. Vragningen af Smaafisken og Klipkullerne sker i Overværelse af den officielle Vrager, der paaser, at Fisken er nøje svarende til Betingelserne i denne Slutseddel, samt at Indladningen ikke finder Sted i Regn eller andet fugtigt Vejr, hvorpaa Vrageren paa Konnossementet giver Attest, der bekræftes af Stedets Øvrighed. Labradorfisken afskibes af Sælgeren i gode, sunde Varer af sædvanlig Kvalitet og Tørringsgrad, og Saltfisken i gode, sunde, velsaltede Varer af sædvanlig Kvalitet. Skibet afsejler efter Indladningen hurtigst muligt direkte til Genua, eventuelt med Anløb af en Ordrehavn. Den Del af Fisken, som forinden Indladningen ved Ilds-vaade, Stormflod eller andet uforudset Uheld, bevisligt maatte være gaaet tabt, er Sælgeren fritaget for at levere. — — — Fisken modtages iøvrigt efter Skibets Ankomst til Genua, paa Sælgerens Anfordring, uden Omkostninger for denne, og er der til Udlosning stipuleret 54 000 kg pr. Arbejdsdag regnet fra den Dag Kaptajnen erklærer sig færdig til Losning — — — Betalingen erlægges ved Konnossementets — — — og Vægtattesternes — — — samt Vragerattestens Overlevering her til Køberen — samt Assurancepolicer — kontant her med Afdrag af ½ pCt over den da lavest noterede Nat. Bankdiskonto pr. 3 Maaneder, beregnet fra det sidste Konnossements Dato.»

Under 17 December s. A. meddelte Hovedcitanterne Kontracitanten, at der ifølge derom til Sælgerne indløbet Telegram var i S/S »Jarl« indladet ca. 25 Skpd. Labradorsmaafisk og ca. 38 Skpd. Klipkuller mindre end i Slutsedlen anført — og ca. 38 Skpd. Labradorkuller over Maksimum — men at Sælgerne tilbød at efterlevere det manglende. Herpaa svarede Kontracitanten under 18 s. M., at han, omend han formelt stod som Køber, i Virkeligheden som Hovedcitanterne bekendt var Kommissionær for Firmaet Enrico Gismondi & Co. i Genua og derfor havde telegraferet til bemeldte Firma angaaende dettes Stilling til Sagen. Den 20 s. M. meddelte Kontracitanten derpaa, at ovennævnte

Firma refuserede Ladningen pr. S/S »Jarl« paa Grund af ikke kontraktmæssig Afskibning, og at han indtog samme Standpunkt, idet han forbeholdt sig Erstatningskrav for sin tabte Avance. Herimod protesterede Hovedcitanterne i Skrivelse af samme Dato under Henvi- sning til, at de havde tilbudt fuld Efterlevering og forbeholdt sig at sælge Ladningen bedst mulig.

Der førtes nu nogle videre Korrespondancer, som imidlertid ikke førte til nogen Ændring i Køberens Standpunkt, hvorefter Hovedcitanterne under 31 s. M. her paa Stedet foretog Dækningssalg af det indladede Parti, hvorved dette — paany — solgtes til Kontracitan- ten, men til en Pris af 15 Kr mindre pr. Skpd. end i Slutsedlen af 1 November s. A. ommeldt.

Angaaende det nye Salg oprettedes en Slutseddel under 31 December 1915 i det Væsenlige, bortset fra Prisen, overensstemmende med de i Slutsedlen af 1 November s. A. anførte nærmere Vilkaar, dog at Kontracitanten har fremhævet følgende Bestemmelse: »Skibet, der er afsejlet fra Island som ovennævnt den 15 ds. har anløbet Troon som Ordrehavn og har fortsat Rejsen direkte til Genua.«

Under dette Søgemaal har nu Hovedcitanterne under Henvi- sning til, at Kontracitanten under de foreliggende Omstændigheder dels paa Grund af den formentlige ringe Difference i det indladede Kvantum, dels under Hensyn til, at de tilbød Efterlevering, har været uberettiget til at afvise Leveringen, i Hovedsagen paastaet Kontracitanten tilpligtet at betale en Erstatning, beregnet paa følgende Maade:

Ifølge Slutsedlen af 1 November 1915 skulde Kontracitanten betale	Kr 283 745,21
÷ Diskonto 5½ pCt fra den 18 December 1915—15 Marts 1916 = 87 Dage	— 3 771,71
	<hr/>
	Kr 279 973 50
Ifølge Slutseddel af 31 December 1915 betalte Kontracitan- ten 6 Januar 1916	Kr 245 473,34
÷ Diskonto i 78 Dage à 5½ pCt	— 2 925,43
	<hr/>
	— 242 547,91

Differencen udgør altsaa Kr 37 425,59
med Tillæg af Mægler-Kurtage (Sælgerens Andel) — 606,37

ialt Kr 38 031,96

Af sidstnævnte Beløb paastaar Hovedcitanterne sig derhos tillagt Renter 6 pCt p. a. fra Stævningens Dato, den 11*) Januar 1916, og Sagens Omkostninger.

Kontracitanten har i Hovedsagen paastaet sig frifundet med Til- læg af Sagens Omkostninger principalt pure, subsidiært under Anbrin- gende af, at Hovedcitanterne forinden Salget til Kontracitanten fandt Sted, den 31 December 1915 — som anført med en Underpris af 15 Kr

*) Skål være 19de.

pr. Skpd. — kunde have solgt Partiet til ham, hvis de rettidig havde bestemt sig til en Pris af kun 10 Kr lavere, mod Betaling af en paa denne Basis udregnet Erstatning, stor 25 426 Kr 37 Øre.

Retten maa nu give Kontracitanten Medhold i, at naar Kvantum af det solgte Parti er angivet som i Slutsedlen af 1 November 1915 sket med saa store Spillerum mellem Maksimum og Minimum som der stipuleret, maa Køberen anses berettiget til at kræve Kontraktens Maksima og Minima nøje overholdt.

Hermed har ogsaa adskillige Handlende, der driver Forretning med Fisk fra Island, og som har været førte som Vidner her under Sagen, erklæret sig for indforstaaede.

Da det nu tilmed drejer sig om ikke ubetydelige Differencer, navnlig for Klipkullers Vedkommende, maa Retten finde, at Kontracitanten har været berettiget til at refusere Leveringen, uden at det herved kan føre til noget andet Resultat, at Hovedcitanterne tilbød Efterlevering af det manglende Kvantum med et andet Skib.

Og da endelig Hovedcitanterne ikke mod Kontracitantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af deres Assertum om, at den foreliggende Mangel i Kvantum var foranlediget ved Omstændigheder, der ifølge Slutsedlen fritog Sælgeren for at levere, vil Kontracitanten i Hovedsagen være at frifinde for Hovedcitanternes Tiltale.

I Kontrasagen, i hvilken Hovedsagsøgerne i det Hele har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, har Kontracitanten paastaet Hovedcitanterne tilpligtet at betale de nedenfor nærmere omhandlede Beløb med Renter af disse 5 pCt pro anno fra Kontrastævningens Dato, den 29 April 1916.

For det første paastaar Kontracitanten sig tilkendt det under Hovedcitanternes Tabsopgørelse i Hovedsagen nævnte Beløb, 3771 Kr 71 Øre, der efter hans Anbringende udgør hans Bruttoavance, hvoraf han har maattet afholde Mæglerkurtag (ca. 700 Kr), Telegrammer m. m.

Hovedcitanterne protesterer mod at betale dette Beløb, idet de navnlig henviser til, at Ophævelsen af Kontrakten af 1 November 1915 efter det Oplyste kun har indbragt Kontracitanten Fordel, ikke medført Tab for ham.

Heroverfor gør Kontracitanten gældende, at det maa anses som noget ganske tilfældigt, at 2det Salg ogsaa skete til ham, hvorfor dette Salg maa holdes ganske ude fra Betragtningen ved Afgørelsen af det heromhandlede Tabsspørgsmaal.

Heri kan Retten dog ikke give Kontracitanten Medhold, idet Kontracitantens effektive Tab, som han alene er berettiget til at fordre erstattet af Hovedcitanterne, udgør Differencen mellem hans Interesse i den første Handels Opfyldelse og hans Fortjeneste paa den sidste Handel.

Efter den i Hovedstævningen opførte Tabsopstilling vilde Kontracitantens Interesse i den første Handels Opfyldelse inklusive af ham betalt Mæglerkurtag andrage et Beløb af 3771 Kr 71 Øre. Og da nu den sidste Forretning kun har givet ham en Fortjeneste af 2319 Kr 06 Øre, nemlig de opførte 2925 Kr 43 Øre ÷ Mæglerkurtag, 606 Kr

37 Øre, vil Hovedcitanterne have at godtgøre Kontracitanten Differencen eller 1452 Kr 65 Øre i tabt Avance.

Den 22 Januar 1916 ankom S/S »Jarl« til Genua, og der blev nu paa Begæring af Firmaet Enrico Gismondi & Co. den 24 s. M. af Retten sammesteds udmeldt en Skønsmand til at besigtige Skibet og en Skønsmand til at undersøge Ladningens Tilstand.

Det af sidstnævnte afgivne Skøn gaar ud paa at der intet var at udsætte paa Klipfisk og Kuller, at Fisken »Labrador Style« var af mindre god Kvalitet og med en betydelig Mængde af smaa Fisk imellem, at de omtrent ikke var større end en Menneskehaand, hvorfor der maatte foretages en Sortering, hvorved 75 252 kg udskiltes, for hvis Vedkommende Prisen maatte reduceres med 20 pCt,

at ogsaa Salfisk lod meget tilbage med Hensyn til Kvalitet, hvad der maatte tilskrives utilstrækkelig Saltning eller dårlig Salt; paa Grund af den ringere Beskaffenhed maatte Prisen ned-sættes med 15 pCt,

og at der blandt samtlige Partier [Fisk], der opvejedes til ialt 391 914 kg, fandtes af Søen beskadigede Fisk af Vægt ialt 10 410,5 kg.

Under Henviisning hertil har Kontracitanten paastaet Hovedcitanterne tilpligtede at betale følgende nedenfor under a—c ommeldte Erstatningsbeløb.

a) Med S/S »Jarl« var efter Opgivende indskibet 414,264 kg; der udvejedes som forannævnt kun 391 914 kg, Difference 22 350 kg.

Selv om der nu regnes med et Svind paa Fisken, hvilket efter Kontracitantens Anbringende udgør normalt for Labradorfisk 2½ pCt og for Salfisk 5 pCt, vil der blive en effektiv Difference — efter Kontracitantens Anbringende formentlig hidrørende fra, at Fisken er indladet i særlig vaad Tilstand og en Del af Vandet presset ud under Sejladsen — af ca. 8900 kg, svarende til ca. 5200 Kr, der derfor paa-staas erstattet.

Nogle under Sagen førte Vidner har nu vel støttet Kontracitantens fornævnte Anbringende med Hensyn til Svindprocenten, men andre har sat denne betydelig højere, nemlig til 4 à 7 pCt for Labrador Style og 6 à 10 pCt for raasaltet Fisk.

Svindet paa Ladningen paa den heromhandlede Rejse udgør for Labrador Style 4,8 pCt og for raasaltet Fisk 7,5 pCt.

Retten maa nu finde, at dette Svind, om end det maa anses for højt, dog ikke kan anses for et umuligt eller abnormt højt Svind, og der kan derfor ikke tilkendes Kontracitanten nogen Erstatning under denne Post.

b) For Mindreværdi paa Grund af ukontraktmæssig Kvalitet: 19 390 Kr.

Kontracitanten henviser foruden til Skønnet ogsaa til, at Indlastningen paa Island er foregaaet ganske uforsvarlig, hvorved han paa-beraaber sig Skibsjournalen, hvor det de paagældende Dage anføres, at det var Snevejr.

Hovedcitanterne, der ikke kan anerkende Gyldigheden af det oft-nævnte Skøn i Genua, allerede fordi det er foretaget uden Varsling af

dem, hævder, at Indladningen er foregaaet forsvarligt, og at Fisken da har været konditions-mæssig, og at, hvis der desuagtet ved Fremkomsten til Genua maatte have været nogen Mangel, maa dette skyldes, at Ladningen undervejs har taget Skade.

Hovedcitanterne støtter sig herved til de af de Mænd, der har haft med Indladningen paa Island at gøre, ialt 13 — hvoraf under Sagen de 12 er førte som Vidner paa Island, og hvoraf en stor Del er autoriserede Vragere — afgivne beedigede Vidneforklaringer, der i alt væsenligt overensstemmende gaar ud paa, at Fisken ved Indladningen var god, af sædvanlig Kvalitet og Tørhed, godt og tilstrækkelig saltet, at der specielt ikke i Smaafiskepartiet var flere Haandfisk iblandt end sædvanlig, og at Vejret ved Indskibningen ikke var saaledes, at Fisken kan antages at have taget nogen Skade deraf.

Skibets Journal udviser nu vel som anført, at Vejret under hele Lastetiden har været daarligt, men Retten maa dog mene, at der til Tider har været passende Indladningsvejr, da det ellers vilde savne Forklaring, at det betydelige Kvantum Klipfisk, for hvis Indladning de autoriserede Vragere er ansvarlige, fremkom i tilfredsstillende Kvalitet, og det maa i denne Forbindelse fremhæves, at Indladning af denne autoriseret vragede Fisk har fundet Sted paa samtlige — 4 — Lastpladser, hvad der maa forudsætte flere gode Vejrperioder.

Hertil kommer, at Fisken »Labrador Style« kun er halvtør Vare, der derfor ikke behøver absolut fint Vejr, hvad navnlig ogsaa gælder raasaltet Fisk, som er en utørret Vare.

Retten kan nu i det Hele, selv om det i nogen Grad har Udseende af, at der ikke er gaet forsvarligt frem ved Indladningen, ikke se bort fra de foreliggende talrige overensstemmende Vidneforklaringer, deriblandt af autoriserede Vragere og af Retten udmeldte Mænd. Retten maa derfor gaa ud fra, at Fisken i det Hele har været som af disse omforklaret, medens der ikke af Skønnet i Genua kan drages nogen sikker Slutning i modsat Retning, idet der maa ses hen til, at den lange og stormfulde Rejse kan have influeret paa Fiskens Tilstand.

Og da der specielt ikke er nogen nærmere Oplysning med Hensyn til, hvor stor en Mængde Smaafisk, saakaldte Haandfisk, der fandtes i Partiet — koutymemæssigt kan der ikke gøres Indsigelse af Køberen imod Tilstedeværelsen af saadanne indenfor rimelige Grænser — findes der efter alt Foreliggende ikke at kunne tilkendes Kontracitanten nogen Erstatning under denne Post.

c) For af Søn beskadigede Fisk som foran anført til Vægt 10 410,5 kg, hvis Værdi efter Skønnet maatte nedsættes med $\frac{2}{3}$, forlanger Kontracitanten en Erstatning af 3908 Kr 90 Øre.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Marts 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

68. Aargang.

Højesteretsåret 1919.

Nr. 42.

Fredag den 6 Februar.

Kravet indtales som Erstatning for Skade paa Partiet overgaaet det den 27 December 1915, da der efter Skibsjournalen under voldsom Storm trængte Vand ned til Ladningen, altsaa forinden Købet til Kontracitanten ifølge Slutseddél af 31 December s. A. fandt Sted.

Der maa imidlertid gives Hovedcitanterne Medhold i, at der ikke kan tilkendes Kontracitanten nogen Erstatning under denne Post, allerede fordi det ikke med nogen Bestemthed kan paavises, at Skaden er sket før Kontraktens Afslutning.

Kontracitanten paastaar dernæst Hovedcitanterne tilpligtet at betale 48 000 Lire med følgende Begrundelse:

»Enrico Gismondi & Co. havde ved Slutseddél af 4 Januar 1916 (efter at være indtraadt i Kontracitantens Ret efter Slutseddél af 31 December 1915) videresolgt 200 Tons Klipfisk Labrador Style ex »Jarl«s Ladning til Pris 130 Lire pr 100 kg og paa Vilkaar, at Køberen kunde træde tilbage, hvis »Jarl« ikke — som man med Sikkerhed kunde vente, at den vilde, bortset fra Havari eller Forlis — kom til Genua senest den 20 Januar 1916.

»Jarl« ankom til Gibraltar den 7 Januar 1916; den afgik herfra først den 15 Januar til Malaga, hvorfra den først afgik den 18 Januar og kom saaledes først til Genua Lørdag den 22 Januar. Skibet havde saaledes været opholdt i Gibraltar og Malaga ialt i 11 Dage; Rejsen fra Gibraltar til Genua vilde normalt have taget 3 Dage, og Dampere kunde og burde være kommet til Genua allerede før den 10 Januar 1916.«

Kontracitanten har herved særlig fremhævet, at efter det Oplyste havde Hr. Thor. E. Tulinius af Hovedcitanternes Firma, der havde time-charteret S/S »Jarl«, under 11 December 1915 telegraferet til Skibets Kaptajn i Troon, at han skulde anløbe Gibraltar for at komplettere Bunkers, men at det ikke desto mindre stod i Slutseddelen af 31 s. M., at S/S »Jarl« efter at have anløbet Troon var under Rejse direkte til Genua.

Idet nu Hovedcitanterne efter Kontracitantens Anbringende efter det saaledes Foreliggende maa være ansvarlig for, at Skibet først efter

den 20 Januar 1916 kom til Genua, har Kontracitanten efter meddelt Transport fra Enrico Gismondi & Co. af dette Firmas Krav i saa Henseende — under Henviisning til, at vedkommende Køber, til hvem oftnævnte Firma havde videresolgt 200 Tons som anført, annulleret Købet paa Grund af, at S/S »Jarl« først ankom efter den 20 Januar 1916, hvorfor Enrico Gismondi & Co. maatte lade foretage Selvhjælpsalg, hvorved kun opnaaedes 105 Lire pr 100 kg — paastaet Hovedcitanterne tilpligtet at erstatte ham dette Tab med 48 000 Lire.

Hovedcitanterne har heroverfor for det første henvist til, at der overhovedet ikke af Kontracitanten i heromhandlede Anledning kan rettes noget Krav imod dem, idet de allerede under 16 Oktober 1915 — hvad der fremgaar af det Oplyste — havde overdraget deres Rettigheder ifølge det oprettede Certeparti angaaende S/S »Jarl« til Hr. Thor. E. Tulinius, der ikke er identisk med Hovedcitanternes Firma.

Men dernæst har Hovedcitanterne henvist til, at Skibet i Troon den 25 December 1915 havde indtaget saa meget Kul, som maatte anses tilstrækkeligt til Foretagelsen af en Rejse direkte til Genua, og at det kun skyldes ekstraordinært stormfuldt Vejr, at Skibet maatte anløbe Gibraltar for at faa Kul.

Efter det Oplyste maa det antages, at S/S »Jarl« i Troon havde inde saa meget Kul, som maatte paaregnes til Foretagelsen af en Rejse direkte til Genua.

Af Skibsjournalen fremgaar det nu, at S/S »Jarl«, der som anført den 25 December 1915 afgik fra Troon, havde Storm af større eller mindre Styrke lige fra den 27, hvor det blæste en Orkan, saaledes at S/S »Jarl« først den 7 Januar 1916 var naaet udfor Gibraltar. Og der kan da ikke siges noget til, at Skibet under disse Omstændigheder — ganske uanset Tilstedeværelsen af det fornævnte Telegram fra Hr. Tulinius — saa sig nødsaget til at søge ind til Gibraltar som Nødhavn for at skaffe Kul, hvad der maatte medføre nogen Forlængelse af Rejsen, og da det endelig ikke kan statuere, at Hovedcitanterne paa Grund af deres Forhold har paadraget sig Ansvar overfor Kontracitanten for utilbørligt Ophold af Skibet, findes Kontracitanten ikke at være berettiget til at fordre nogen Erstatning hos Hovedcitanterne under denne Post.

Da Hovedcitanterne endelig ikke efter det ovenfor Antagne kan være pligtige til som af Kontracitanten hævdet at erstatte ham Omkostningerne ved Skønsforretningen i Genua m. m., opført med ialt 2000 Lire, vil Hovedcitanterne i Kontrasagen alene have at betale Kontracitanten de fornævnte 1452 Kr 65 Øre med Renter deraf som paastaet.

Sagens Omkostninger i begge Sager findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Mandag den 9 Februar.

Nr. 376. Højesteretssagfører Harboe
mod

Jens Carl Nielsen og Meta Jensine Nielsen, født Nicolaisen (Defensor Overretssagfører Holten-Bechtolsheim).

der tiltales for Assurancesvig.

Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 13 Februar 1919: De Tiltalte, Jens Carl Nielsen og Meta Jensine Nielsen, bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bør de En for Begge og Begge for En betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 30 Kr, og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredive Dage. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Povl Thomsen og Axel Kaae, betaler de Tiltalte, Jens Carl Nielsen og Meta Jensine Nielsen, født Nicolaisen, En for Begge og Begge for En, 40 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses bevist, at de Tiltalte ved Affattelsen af Skadeopgørelsen af 11 Juni 1918 har gjort sig skyldige i svigagtigt Forhold overfor det i Dommen nævnte Forsikringsselskab. De er herefter rettelig ansete efter Straffelovens § 259. Straffen findes under Hensyn til Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage for hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Jens Carl Nielsen og Meta Jensine Nielsen, født Nicolaisen, bør hængsættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 40 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Harboe og Overretssagfører Holten-Bechtolsheim 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Jens Carl Nielsen og Hustru, Meta Jensine Nielsen, født Nicolaisen, tiltales under nærværende fra Hørsholm Birks Ekstraret efter deres Begæring hertil indankede Sag for Assurancesvig.

De Tiltalte er født henholdsvis den 23 April 1887 og den 18 September 1875 og ikke fundet tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 14 December 1917 indgik de Tiltalte Ægteskab med hinanden; Meta Nielsen havde tidligere været i Ægteskab med Restauratør Hansen, men var i 1916 blevet Enke. Fra sit tidligere Ægteskab indbragte hun i Ægteskabet med Jens Nielsen Ejendommen Matr Nr 33 a og 17 b af Sandbjerg, Birkerød Sogn, nemlig Høsterkøb Afholdshotel, som de Tiltalte siden Ægteskabet drev i Forening, dog at Jens Nielsen tillige vil have haft anden Virksomhed. Hotellet var nyt og godt bygget og bestod af Stueetage, 1ste Sal samt Loftsetage; fra 1ste Sal førte en indvendig Trappe op til Loftet.

Den 9 Juni 1918 ca. Kl. 8½ Formiddag udbrød der Ild i Hotellet, som det maa antages i den ovennævnte Trappe eller paa Loftet i Nærheden af Trappen. Paa paagældende Tidspunkt boede i Hotellet kun de Tiltalte, 2 af Hustruens Børn af 1ste Ægteskab samt en Tjenestepige, Børnene var, da Branden udbrød, i Skole, medens Tjenestepigen, der havde været et Ærinde i Byen, formentlig var kommet tilbage inden Brandens Udbrud. Tiltalte Jens Nielsen var kort før Brandens Udbrud som den Sidste kommet ned fra 1ste Sal, hvor Ægtefællerne havde deres Soveværelse lige ved Trappen; Ilden opdagedes af Pigen, der mærkede Røg. Ved Branden brændte Hotellets 1ste Sal med dør beroende Løsøre samt Loftsetagen, hvorimod Stueetagen med Løsøre ikke led Skade.

I Anledning af Branden blev der inden Hørsholm Birks Politiret optaget Forhør, under hvilket Forhør Jens Nielsen, efter den 13 Juli 1918 at være blevet anholdt, sad arresteret fra den 16 s. M. til den 18 September 1918 som sigtet for Brandstiftelse. Det blev dog ikke oplyst, hvorledes Branden var opstaaet.

Bygningen var brandforsikret i Danske Grundejeres Brandforsikring for 47 140 Kr og Løsøret sammesteds for 17 000 Kr. Efter Branden opgjordes Erstatningen for Bygningen til 19 564 Kr 50 Øre og for Løsøret til 4849 Kr 50 Øre.

Til Brug ved Skadens Opgørelse affattede de Tiltalte i Forening Dagen efter Branden, altsaa den 10 Juli, en Fortegnelse over det brændte Løsøre, paa Grundlag af hvilken den endelige Skadeopgørelse skete den 11 s. M. under Forhandling med Forsikringsselskabets Repræsentant. Ved den paagældende Lejlighed var Hustruen først tilstede alene, men senere kom Manden til og deltog med Mellemrum i Forhandlingen, hvorhos begge Ægtefæller underskrev Opgørelsen »paa Tro og Love«. Den 16 s. M. konstateredes det imidlertid af Politiet, at der paa Opgørelsen var opført Ting, som ikke var brændt, og samme Dag tilskrev Hustruen Forsikringsselskabet herom, idet hun vedlagde en Liste over forskellige Genstande, der var opgivet som brændte, men alligevel var i Behold. Under Politiiundersøgelsen oplystes det, at de

paagældende af de Tiltalte som brændte opgivne, men i Behold værende Genstande væsenligst bestod af Sengetøj og Klæder; det oplystes derhos, at Ægtefællerne den 6 Juli, medens Pigen og Børnene var fraværende, havde pakket en Kuffert og en stor Kobberkedel med forskellige Ting — Glas, Porcellain, Service, Sølvtøj m. m. — som den 7 s. M. bortkørtes til Hustruens Forældre sammen med noget Flyttedogs, der tilhørte Forældrene, og som henstod paa Hotellet; endvidere oplystes det, at enkelte af de Genstande, navnlig nogle Sølvgenstande, der var nedpakket i Kufferten, var opgivet at være brændt, samt at ingen af de Genstande, som stod paa Hustruens den 16 Juli til Brandforsikringen sendte Liste, var nedpakket i Kufferten. Endelig fremkom der Formodning om, at de Tiltalte havde opgivet forskellige Ting, som de ingensinde havde ejet, som brændt. Værdien af samtlige Ting, der var opgivet som brændt, men viste sig at være i Behold, androg 474 Kr; heraf androg atter Værdien af de Genstande, der fandtes i Kufferten, ca. 50 til 60 Kr.

Begge de Tiltalte har nægtet at have haft til Hensigt at besvige Assuranceselskabet. Hustruen har herved nærmere forklaret, at hun var helt forstumlet efter Branden, da Opgørelsen over Løsøret affattedes, ligesom hun da ej heller endnu havde fuldt Overblik over, hvad der var brændt, hvorfor det ikke kan bebrejdes hende, at Opgørelsen ikke var fuldt paalidelig, medens Manden har forklaret, at han ikke bestemt vidste Besked om Størstedelen af de paagældende Genstande, men at han havde stolet paa, at Hustruens Opgivender var rigtige. Med Hensyn til Kufferten har Hustruen forklaret, at den sendtes til hendes Forældre, idet Faderen skulde have Effekterne som Afbetaling for hendes og hendes Mands Gæld til ham. Manden forklarede derimod først, at han ikke vidste, hvorfor Kufferten var sendt til Forældrene; i et senere Forhør tiltraadte han imidlertid Hustruens Forklaring herom. De Tiltalte nægtede derhos oprindeligt, at Kufferten indeholdt Ting, som var opgivet som brændt, og erkendte først dette, efter at det var foreholdt dem, at deres Forklaringer ikke stemmede med de faktiske Forhold. De har endvidere begge fastholdt, at de har ejet alle de Ting, som de har opgivet som brændt.

Hustruens Fader, der var tilstede, da Flyttevognen den 7 Juli læsedes til ham, har forklaret, at da han saae, at der var stillet en Kuffert op paa Vognen, som ikke tilhørte ham, lod han den sætte ned paa Jorden. Kufferten kom dog alligevel til hans Bolig med et andet Flyttelæs. Det er derhos vel rigtigt, at de Tiltalte skyldte ham en betydelig Sum, men der var ikke truffet nogensomhelst Aftale mellem ham og de Tiltalte om, at han skulde have Effekterne i Kufferten som Afdrag paa Gælden. Rigtigheden af denne Forklaring har Hustruen erkendt, idet hun dog vil have sagt til Faderen, at han gerne maatte faa de paagældende Ting. Hustruens Moder og Pigen har derhos forklaret, at Hustruen til dem har sagt, at Kufferten indeholdt hendes Mands Tøj.

Det er iøvrigt oplyst, at Tiltalte Jens Nielsen ikke var velanset paa Egnen, og at de Tiltaltes økonomiske Forhold var meget slette, idet de havde en betydelig Gæld, og Driften af Hotellet, som efter deres

Ægteskab maa antages at være blevet forsømt, hvorfor Hotellet var gaaet tilbage, næsten ingen Indtægter gav dem. Hotellet, der var stærkt behæftet, var paa det Tidspunkt, da Branden fandt Sted, stillet til Tvangsauktion og maa antages den 12 Juli at være overtaget for de 26 000 Kr, inkl. Assurancen, af en ufyldstgjort Panthaver.

De Tiltalte har vel fastholdt, at den urigtige Opgivelse til Assurancelskabet ikke var sket i svigagtig Hensigt, men dette deres Anbringende findes der ikke at kunne tillægges nogen Betydning, idet de Tiltalte ikke kan antages i god Tro at have opgivet, at der var brændt Effekter til et Beløb af ca. 10 pCt udover, hvad der i Virkeligheden var brændt, og navnlig ikke kan antages i god Tro at have opgivet som brændt Effekter, som de faa Dage i Forvejen personligt og i Fællesskab har indpakket i en Kuffert, som forinden Branden blev hemmeligt afsendt.

Hertil kommer yderligere, at Tiltalte Meta Nielsen søgte at rette Opgivelsen til Assurancelskabet, da hun var blevet klar over, at Politiet havde opdaget, at den oprindelige Opgivelse var urigtig, samt at de Tiltalte, hvis økonomiske Forhold var yderst slette, har erkendt, at der havde været tilstrækkelig Lejlighed for dem til at gennemgaa Skadeopgørelsen, forinden de underskrev samme.

For det foranførte Forhold vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259, jfr § 13 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes for hver til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte er anset efter Straffelovens § 259, jfr §§ 46 og 54 og midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med lige Straf i 20 Dage, og hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt de Tiltalte at udrede in solidum, billiges, vil derfor med den anførte Modifikation med Hensyn til Straffetiden være at stadfæste.

Tirsdag den 10 Februar.

Nr. 94. Aktieselskabet **Van Waverens** Graanhandel, Haarlem
(Henriques)

mod

Grosserer **Th. Just** som Reder af Damperen »Brosund« og Aktieselskabet Dampskibsselskabet »**Gylfe**« som Ejer af samme
(Fenger),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Erstatning for Ikke-Oplydelse af en med Appellanten afsluttet Befragtningskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Juni 1918: De Indstævnte, Th. Just som Reder af Damperen »Brosund«, og A/S Damp-

skibsselskabet »Gylfe« som Ejer af samme, bør for Tiltale af Sagsøgerne, A/S van Waverens Graanhandel, Haarlem, i denne Sag fri at være. Sagsøgerne bør betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 300 Kr inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Allerede som Følge af, hvad der for Højesteret er oplyst om de Forhandlinger mellem Appellanten og de Indstævntes hollandske Agent, der gik forud for Afslutningen af det i den indankede Dom nævnte Certeparti af 9 Oktober 1916, kan der ikke tillægges den Omstændighed, at den saakaldte Bunkerkulklausul ikke fandtes optaget i Certepartiet, nogen Betydning for Sagens Afgørelse. Herefter og da det i Dommen i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig er antaget, at det foreliggende Tilfælde er et saadant, der i Henhold til Sølovens § 159 maatte give Rederiet Ret til at hæve Certepartiet, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale de Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Van Waverens Graanhandel, Haarlem, til de Indstævnte, Grosserer Th. Just som Reder af Damperen »Brosund« og Aktieselskabet Dampskibsselskabet »Gylfe« som Ejer af samme, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Damperen »Brosund« var i Efteraaret 1916 gennem Furness Shipping & Agency Co. af A/S van Waverens Graanhandel i Haarlem befragtet til i Amerika at hente en fuld Ladning Fodermel, Malt eller Boghvede og føre samme til Rotterdam for en Fragt af 23 Kr pr 400 lbs. Medens Skibet var paa Vej til Amerika for at hente Ladningen, opstod der Forhandlinger om, at Skibet skulde gøre en Rejse til paa samme Betingelser. Disse Forhandlinger endte med, at der under 9 Oktober 1916 oprettedes et nyt Certeparti paa de ovenanførte Betingelser, saaledes at Inkladningen skulde ske i Tiden mellem 15 December 1916 og 15 Januar 1917. Det hed i Certepartiet, at Damperen havde Ret til paa Udvejen til Rederens Fordel at medføre en Ladning, at den havde Ret til at indtage Kul undervejs, og at Bøden for ikke at overholde Overenskomsten skulde være det vurderede Fragtbeløb. Dette

Certeparti blev paa Rederens Vegne underskrevet i Rotterdam af Furness Shipping Agency Co. »efter telegrafisk Bemyndigelse af C. K. Hansen, Kjøbenhavn«.

Skibet afgik fra Amerika paa den først omtalte Rejse den 27 Oktober 1916; omtrent samtidig synes Rederiet at have sat sig i Bevægelse for i England at opnaa dels en Ladning til Overrejsen til Amerika og dels Tilladelse til i England at faa Bunkerkul til denne Rejse. Under 6 November fik Rederiet Meddelelse af sin engelske Forbindelse, at de engelske Autoriteter kun vilde tilstaa Bunkerkul paa Rejsen til Amerika under Forudsætning af, at Rederiet paatog sig at bringe en Ladning tilbage til Storbritannien eller dets Allierede, Norge eller Danmark. I den følgende Tid gjorde Rederiet og dets engelske Forbindelse sig Anstregelser for at faa de engelske Autoriteter til at ændre Beslutning. Rederiet paaberaabte sig, at det allerede havde en anden Damper gaaende i engelsk Fart, og at det altid havde efterkommet de Ønsker, som var fremsat af den engelske Regering. Rederiet gjorde gældende, at det, da det havde afsluttet Certepartiet med van Waveren, ikke var i Stand til straks at efterkomme det skete Forlangende, men det tilbød senere at foretage 2—3 eller flere Rejser til de af England udpegede Steder. De engelske Autoriteter vilde ikke ændre deres Beslutning. Befragterne erklærede, at de holdt Rederiet ansvarligt, idet de ikke betragtede den Omstændighed, at Bunkerkuilladelsen var blevet afslaaet som et Tilfælde af vis major. Der opstod Forhandlinger mellem Parterne gennem Mæglerne, og under disse Forhandlinger erklærede Rederiet sig villig til at udføre Rejsen til Rotterdam efter at have efterkommet de britiske Forlangender om, at Skibet først skulde gøre en Rejse til Storbritannien eller til et af de andre nævnte Lande. Rederiet forlangte dog, at Befragterne afstod fra deres Fordring om Erstatning, hvis det heller ikke til dette senere Tidspunkt skulde lykkes at formaa de engelske Autoriteter til at give licence. Van Waverens Graanhandel var villig til at lade Rejsen udsætte men ikke til eventuelt at give Afkald paa sin formentlige Ret til Erstatning. Rederiet udførte herefter ikke Rejsen, og van Waverens Graanhandel har derfor anlagt nærværende Sag mod Rederiet.

Sagsøgerne, der regner med, at »Brosund« kunde have indtaget 9250 quarters à 400 lbs., beregner paa Basis heraf den Fragt de vilde have haft at erlægge, til 212 750 Kr og har i Henhold til Certepartiets ovennævnte Bødestemmelse ment sig berettiget til at kræve denne Sum som Erstatning for Ikke-Opfyldelsen. Uden at oplyse at have lidt noget Tab, har Selskabet derfor paastaaet Rederiet dømt til at betale 212 750 Kr med Renter 5 pCt fra Stævningens Dato, den 15 December 1917, og Sagens Omkostninger.

Rederiet, der gør gældende, at det paa sin Side har lidt et stort Tab ved ikke at kunne opfylde Certepartiet, har paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at Certepartiet ikke indeholder nogen Udtalelse om, hvad der skulde ske, hvis den engelske Regering maatte nægte at give Bunkerkuilladelse.

Medens Rederiet hævder, at en saadan udtrykkelig Udtalelse ikke

var nødvendig, idet almindelig anerkendte vis major Regler maa medføre, at Rederiet i nærværende Tilfælde er uden Ansvar, gør Sagsøgerne gældende, at Rederiet burde have taget udtrykkeligt Forbehold, hvis det ikke vilde paatage sig Garanti for, at der ikke blev Vanskeligheder med Bunkerkul. Sagsøgerne anfører, at det paa det paagældende Tidspunkt var blevet Skik og Brug i Holland at optage et saadant Forbehold i Certepartiet og hævder, at det — da Certepartiet er udfærdiget i Rotterdam af Furness Shipping Co., ikke i Danmark af Rederiets herværende Mægler C. K. Hansen — maa være hollandsk Ret og hollandske Sædvaner, der er bestemmende ved Fortolkningen af Certepartiets Bestemmelser. Sagsøgerne henviser til, at et Forbehold som det omtalte ogsaa er taget i et af Rederiets danske Mægler C. K. Hansen (ganske vist ikke paa dette Rederis men paa en anden Reders Vegne) medio September 1916 udfærdiget Certeparti. Sagsøgerne har endelig udtalt, dels at Grunden til, at de fragtede »Brosund« netop var den, at Rederiet ikke tog noget Forbehold i saa Henseende, dels at Rederiet antagelig vilde kunne have sikret sig Bunkerkul, hvis det havde sat sig noget tidligere i Bevægelse.

Til Støtte for Paastanden om, at det i Holland var Skik og Brug at tage bestemte Forbehold med Hensyn til Bunkerkul, har Sagsøgerne fremlagt en Række ret enslydende Erklæringer fra forskellige hollandske Firmaer. Disse Erklæringer gaar ud paa, at der i Tidsrummet fra September 1916 til Januar 1917 baade oprettedes Certepartier, der indeholdt den udtrykkelige Betingelse, at Kontrakten skulde annulleres, hvis man ikke erholdt de nødvendige Bunkerkul, og Certepartier, hvor der ikke stod noget herom, samt at Hensigten med den nævnte Klausul var at sikre Rederen mod Risikoen af Ikke-Erholdelse af Bunkerkul.

Det indstævnte Rederi har paa sin Side fremlagt en Række Erklæringer fra danske Firmaer, gaaende ud paa, at det i Begyndelsen af Oktober 1916 ikke var sædvanligt her i Landet at tage Forbehold med Hensyn til Muligheden af at skaffe Bunkerkul; man ansaa det ikke for nødvendigt særlig at tage saadant Forbehold, da det hidtil ikke havde været vanskeligt for danske Skibe at faa Bunkerkul i England. Om det af Sagsøgerne fremhævede enkelte Tilfælde, hvor der i et i Danmark udfærdiget Certeparti var blevet indført en Bunkerkulklausul, har Firmaet C. K. Hansen erklæret, at der her havde foreligget særlige Grunde til at formode, at der vilde blive rejst Vanskeligheder fra Englands Side, og at Rederiet derfor for en Sikkerheds Skyld forlangte en saadan Klausul indført.

Retten er ikke paa det Rene med, hvorledes de hollandske Erklæringer skal forstås; de udtaler utvivlsomt, at det paa det paagældende Tidspunkt var blevet hyppigt at tage Forbehold af den heromhandlede Art, men de udtaler ikke, at Undladelsen af at tage et saadant Forbehold altid forstodes som ensbetydende med, at Rederen garanterede, at han havde Bunkerkul. Selv om dette imidlertid maatte være Tilfældet, og selv om altsaa Sagsøgerne og de hollandske Mæglere som Følge deraf har forstaaet Certepartiet som indeholdende en Garanti for, at Bunkerkulspørgsmaalet var i Orden, kan dette dog ikke blive afgørende overfor det danske Rederi, som ikke har tænkt at give nogen

saadan Garanti, og som ikke har været pligtig at kende de i Holland opstaaede Sædvaner. I et Tilfælde som det Foreliggende skønnes det ikke at kunne blive de Sædvaner eller Love, der gælder paa Kontraktens Oprettelsessted (lex loci contractus), men den Sædvane og den Opfattelse, der er raadende paa Debtors Hjemstavn, der maa være bestemmende for Rækkevidden af Debtors Pligter. At en mellem to forskellige Landes Indvaanere oprettet Kontrakt kan blive at fortolke noget forskelligt, eftersom der rejses Sag mod den ene eller den anden Part, volder ikke andre Vanskeligheder end saadanne, som altid opstaar, naar en Kontrakt er skrevet uklart eller ufuldstændigt, saaledes at den kan forstaas paa forskellig Maade.

Overfor Rederiet kan Kontrakten altsaa ikke gøres gældende med det Indhold, som Sagsøgerne — alene paa Grund af en i Holland opstaaet Sædvane — har ment at kunne lægge i den, og Spørgsmaalet maa derfor blive, om Rederiet bortset fra en saadan særlig Sædvane er erstatningspligtigt eller ikke.

Retten maa nu betragte det som givet, at Rederiet ikke, hverken da det akcepterede det første, eller da det akcepterede det andet Certeparti, har haft Grund til at tro, at de engelske Autoriteter vilde nægte Tilladelse til at tage Bunkerkul i England. Rederiet skønnes herefter ikke at have haft Grund til at tage udtrykkeligt Forbehold ligesaa lidt som til at sætte sig i Bevægelse tidligere end sket eller til — som det under Proceduren er hævdet — at lade Skibet tage tilstrækkelig Bunkerkul med fra Amerika til baade Frem- og Tilbagerejsen. Mod en saadan Fremgangsmaade kunde Rederiet have risikeret Indsigelse fra Sagsøgerne paa Grund af, at der derved vilde blive taget for meget Plads op.

Retten maa efter det saaledes Foreliggende betragte de engelske Autoriteters Holdning som en saadan uforudset Hindring for, at Rederiet kunde opfylde sin Kontrakt, at den maa betragtes som vis major, og at den (jfr Dansk Sølovs § 159) har givet Rederiet Ret til at annullere Kontrakten. Rederiet maa derfor være at frifinde og Sagens Omkostninger at tilkende det med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 11 Februar.

Nr. 566.

Rigsadvokaten
m o d

Niels Christian Hermansen (Forsvarer: Ulf Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 19 August 1919: Tiltalte Niels Christian Hermansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schæfer,

20 Kr og til Defensor, Prokurator Deichmann, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1919: Tiltalte Niels Christian Hermansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Munch-Petersen og D. G. M. Bache, betaler Tiltalte 35 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Tiltalte blevet undersøgt af vedkommende Kredslæge, og paa Grundlag af denne Undersøgelse har Retslægeraadet erklæret, at Tiltalte lider af Alderdomssløvsind. Da denne Tilstand maa antages allerede at have været tilstede, dengang Tiltalte begik de i Dommen nærmere beskrevne Handlinger, vil han i Henhold til Straffelovens § 38 være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Niels Christian Hermansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salærer samt i Salær for Højesteret til Højesteretssagfører Hansen, 40 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag er Niels Christian Hermansen sat under Tiltale for uterligt Forhold.

Tiltalte er født den 26 Juli 1841 og tidligere straffet: ved Øster Flakkebjergs Herreds Ekstrarets Dom af 22 April 1863 for Brugstyveri med en Bøde af 10 Rigsdaler til Sorø Amtsfattiggasse, ved samme Rets Dom af 30 Juni 1869 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 10 Juli 1915 for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse efter Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 1, 2 Stk, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, hvilken Strafs Udstaaelse ved Justitsministeriets Skrivelse af 7 August 1915 forandredes derhen, at han, der i 11 Dage havde hensiddet til Afsoning af Straffen, betingelsesvis fritoges for den resterende Del af Straffen.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Paa Rosted Fattiggaard, hvor Tiltalte er indlagt som Lem, findes anbragt en 39aarig ugift Kvindeperson, Hansine Frederikke Jensen, der ifølge den af vedkommende Kredslæge afgivne Erklæring maa karakteriseres som Idiot, uden Opfattelse af Omverden og ude af Stand til at sige et forstaaeligt Ord. Overfor denne Pige har Tiltalte, der siden Sommeren 1918 lever som Enkemand, flere Gange i Løbet af afvigte Sommer uden Modstand fra hendes Side udvist uterlig Adfærd, idet han har befølt hende paa Benene, dog ikke paa det blotte Legeme, idet hun maa antages at have været iført Benklæder, og formaaet hende til at løfte Klæderne op. Disse Tilnærmelser har Tiltalte bl. a. flere Gange foretaget, naar han sad sammen med Pigen paa forskellige i Nærheden af Fattighuset værende Bænke, der er anbragt i kort Afstand fra en Landevej, saaledes at hans Adfærd har kunnet bemærkes dels af Forbipasserende, dels fra Fattighusets Vinduer.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr § 170, og efter dens § 185 med en Straf, som i Henhold til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter Straffelovens § 176, jfr § 170, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, være at forandre, medens Dommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, vil være at stadfæste.

R Nr. 14/19

Rigsadvokaten
m o d

Peter Edvard Christensen (Forsvarer: Harboe),

der tiltales efter Straffelovens §§ 162 og 173.

Vestre Landsrets Dom af 26 November 1919: Arrestanten Peter Edvard Christensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar samt erstatte det Offentlige Sagens Omkostninger og derunder i Salær til den for ham beskikkede Forsvarer for Landsretten, Overretssagfører Jørgensen, 60 Kr.

Højesterets Dom.

Den i denne Sag af Vestre Landsret afsagte Dom er paaanket saavel af Tiltalte, der gør gældende, at han ikke har begaaet de ham paasigtede Forbrydelser, som af det Offentlige, der formener, at den Tiltalte idømte Straf er for mild.

Tiltaltes Stifdatter, Anna Nielsen, er født udenfor Ægteskab

af Tiltaltes Hustru, Ane Marie Nielsen, til hvem Tiltalte blev ægteviet den 19 Oktober 1913. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Peter Edvard Christensen til Højesteretssagfører Harboe 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag er Arrestanten Peter Edvard Christensen, der er født den 29 Maj 1873, ved Anklageskrift af 5 d. M. fra 3die Statsadvokatur sat »under Tiltale ved Vestre Landsret for at lide Straf efter Straffelovens §§ 162 og 173 for i Tiden fra Aaret 1915 eller 1916 til i Begyndelsen af Oktober d. A. at have bedrevet Utugt med sin Stiefdatter, Anna Kristine Elisabeth Nielsen, der er født den 3 December 1906«.

Efter at Arrestanten til en Rapport havde afgivet en detaljeret Tilstaaelse om at have begaaet det ham paasigtede Forhold, fragik han denne Tilstaaelse, men erkendte inden Retten ved en indgaaende Forklaring, at han til Rapporten havde tilstaaet sig skyldig, men fastholdt ikke desto mindre, at han var uskyldig.

Ved den af hans fornævnte Steddatter, hvis rette Navn er Anna Kirstine Elisabeth Nielsen, afgivne Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger maa det, uanset hans Benægtelse, anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det i Anklageskriftet ommeldte Forhold.

Arrestanten har tidligere været straffet ifølge Højesterets Dom af 15 November 1900 efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, iflg. Viborg Overrets Dom af 25 Januar 1904 dels efter Straffelovens § 231, 1 Led, for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri, dels ifølge Straffelovens § 281, tildels sammenholdt med §§ 37 og 60, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og ved Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstrarets Dom af 21 Juni 1910 efter Straffelovens § 232 og § 275, cfr § 268, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

For sit forommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 162 og 173 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 610.

Rigsadvokaten

m o d

Kristoffer Kristoffersen (Forsvarer Liebe),

der tiltales for Bedrageri samt for Overtrædelse af Lov af 7 August 1914, jfr Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 13 December 1917 vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk og Fedt og af 6 Maj d. A. vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 28 August 1919: Tiltalte Kristoffer Kristoffersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tredsindstve Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Secher, 30 Kr og 20 Kr til Defensor, Overretssagfører Stampe. Saa udreder Tiltalte og i Erstatning til Statskassen 533 Kr. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 10 November 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 30 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Kristoffer Kristoffersen til Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Kristoffer Kristoffersen, der er født den 14 Juni 1880, og som ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri samt for Overtrædelse af Lov af 7 August 1914, jfr Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 13 December 1917, vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk og Fedt og samme Ministeriums Bekendtgørelse af 6 Maj d. A. vedrørende Befolkningens Forsyning med Flæsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Aarhus drev Viktualiehandel, i Tiden fra April Maaned d. A. til Juli Maaned s. A. dels uden paa de Poser, i hvilke han overensstemmende med de for-

nævnte Bekendtgørelser indsendte de fra Publikum modtagne Flæskmærker til Aarhus offentlige Slagtehus, har med sit Navns Underskrift erklæret, at Mærker var indlagt til et større Vægtpaalydende, end der virkelig fandtes i Posen, dels, efter at han havde set, at Indholdet ikke kontrolleredes og derfor bestemt sig til at gøre Forskellen mellem det opgivne og virkelige Vægtpaalydende større, fyldt Poserne delvis med Indpakkingspapir i Stedet for Mærker for derved at give det Udseende af, at Mærker af det paa Posen opgivne Vægtpaalydende virkelig fandtes i den. Da Tiltaltes Adfærd opdagedes paa Slagtehuset, standsede dette Leveringen af Flæsk til ham, og det maa saaledes antages, at han, der alene ifølge sine underskrevne Erklæringer paa de trede sidste af ham indleverede Poser havde opgivet et for stort Vægtpaalydende af 520,8 kg, ialt kun har faaet ca. 303,8 kg Flæsk udleveret udover det Kvantum, for hvilket han har indleveret Mærker paa Slagtehuset.

Paa samme Maade er det derhos oplyst, at Tiltalte til Kunder har solgt Flæsk uden at modtage Flæskmærker for det solgte Vægtpaalydende, samt at han, naar Kunder pressede ham for at faa Flæsk, har afhændet Skinkestykker til højere Priser end den fastsatte Maksimalpris, hverved Tiltalte efter sin Forklaring vil have haft en Fortjeneste af ialt 50 Kr.

Da Staten for rationeret Flæsk ydede Producenterne et Tilskud, der i April Maaned d. A. udgjorde 1 Kr 79 Øre og i Maj Maaned s. A. 1 Kr 74 Øre pr kg, har den ved at yde Tilskud til det formøget udleverede Flæsk lidt et Tab, som er opgjort til ialt 533 Kr, paa hvilket Beløbs Godtgørelse det statistiske Departement under Sagen har nedlagt Paastand, der ved Underrettsdommen er taget til Følge.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 251, dels for Overtrædelse af de for nævnte Bekendtgørelser af 13 December 1917, jfr Tillægsbekendtgørelse af 29 August 1918, og 6 Maj d. A., efter Lov af 16 November 1914 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger og den Statskassen tillagte Erstatning ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 12 Februar.

Nr. 565.

Rigsadvokaten
mod

Elias Simon Nielsen (Forsvarer: Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 154 samt for Bedrageri.

Nykøbing Sj. Købstads Ekstrarets Dom af 13 Juni 1919: Tiltalte Arbejdsmand Elias Simon Nielsen af Nykøbing Sj. bør

hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Borre, 30 Kr og til Defensor, Prokurator Lumøe, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1919: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Aage Smith og H. H. Schmidt, betaler Tiltalte Elias Simon Nielsen 50 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med det af Tiltalte udviste i den indankede Dom beskrevne Forhold, forsaavidt dette foreligger Højesteret til Paakendelse, kan der efter det Oplyste ikke antages at have været forbundet nogen svigagtig Hensigt fra hans Side, og der vil derfor forsaavidt ikke kunne paalægges ham Straf. Derimod vil Tiltalte for i Ansøgningen af 29 Januar 1919 at have betegnet den Kvinde, med hvem han levede sammen, som sin Hustru være at anse efter Strfl. § 154. Straffen findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste, dog at Salæret til Tiltaltes Defensor for Højesteret bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Elias Simon Nielsen bør til Statskassen bøde 40 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Salæret for Højesteret til Højesterets-sagfører Liebe, 60 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nykøbing Sj. Købstads Ekstraret hertil alene efter Begæring af Tiltalte Elias Simon Nielsen indankede Sag er den Paagældende sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 154 samt for Bedrageri.

Tiltalte er født den 18 April 1880 og er forhen anset ved Dom bl. a. ved Nykøbing Sj. Købstads Politirets Dom af 18 November 1918 for Overtrædelse af Maksimalprisbestemmelser med en Statskassen tilfaldende Bøde af 5 Kr.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Under 4 Januar 1916 indgav han, som siden 1913 har boet i for-nævnte Købstad, til den kommunale Hjælpekasse en paa det anordnede Skema affattet Ansøgning om Understøttelse i Henhold til Lov Nr 237 af 2 Oktober 1914. I denne Ansøgning besvarede han Spørgsmaal 1, der lyder: »Har Andrageren Familie at forsørge? I bekræftende Fald: Naar og hvor har han indgaaet Ægteskab, og hvilken Alder har de enkelte Familienmedlemmer?« saaledes: »Ja Nakskov Raadhus d. 26—2—10, 27 Aar, 5 Aar og 3 Aar,« og Spørgsmaal 13, der lyder: »Har Andrageren til sig selv eller Andre, som han skal forsørge, nydt nogen som helst offentlig Hjælp og da naar sidst, hvor og hvilken?« med Nej.«

Under 29 Januar 1919 indgav han til samme Hjælpekasse en paa det anordnede Skema affattet Ansøgning om Børnehjælp for arbejdsløse Familienforsørgere i Henhold til § 12, 1ste Stk, i Lov Nr 620 af 30 November 1918. I denne Ansøgning besvarede han Spørgsmaal 5, der lyder: »Antallet af hjemmевærende Børn under 15 Aar og disses Navne. Daabsattester vedlægges,« saaledes: »Eugen Storm-Nielsen 7 Aar Hans Kaj Rasmussen-Nielsen 5 Aar.« Han vedlagde ikke Daabsattester. Tiltalte besvarede derhos Skemaets Spørgsmaal 9, der lyder: »Har Deres Hustru i de sidste 3 Maaneder haft Arbejdsløsheds-Understøttelse og hvor meget?« med »126,00 Kr.«

Tiltalte har erkendt, at han selv har udfyldt og underskrevet Ansøgningerne, samt at han var opmærksom paa, at de indeholder trykte Bemærkninger om, at Besvarelserne er afgivet paa Tro og Love, og at der kan paadrages Ansvar ved urigtige Oplysninger.

Tiltalte har endvidere erkendt, at Besvarelserne er urigtige, da han ikke er gift med den Kvinde, han samlever med, da det yngste Barn er døbt Hans Kaj Rasmussen, og da Tiltalte har modtaget Fattigunderstøttelse.

Forsaavidt Tiltaltes Forklaringer gaar ud paa, at han anser sit Forhold til den Kvinde, han samlever med, for lige saa godt et Ægteskab som noget, at hans Fremgangsmaade er berettiget, fordi han i Virkeligheden ikke har erholdt mere Understøttelse, end der vilde være blevet ydet, hvis han og den Kvinde, han samlever med, hver for sig havde ansøgt om Understøttelse, samt at han betragter Staten eller det Offentlige som den, der yder Understøttelsen, hvorfor det maa anses for en for Befolkningen ligegyldig regnskabsmæssig Postering, om Understøttelsen bliver udbetalt af den ene eller den anden Kasse, vil der ikke kunne tillægges disse Anbringender nogen Vægt.

I Henhold til de ovennævnte Ansøgninger har Tiltalte af Hjælpekassen erholdt udbetalt henholdsvis 87 Kr 45 Øre og 35 Kr 70 Øre, hvorhos han endvidere i Tiden fra 28 Januar 1916 til 3 Marts 1916 og fra 19 Maj 1916 til 1 Marts 1919 af Kommunen har faaet udleveret Rabatbilletter i Henhold til Dyrtidsloven til en Værdi af 330 Kr, hvad han kun havde været berettiget til under Forudsætning af, at han ikke var fattigunderstøttet, og at han levede i Ægteskab.

Som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der ikkun

Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltaltes foranførte Forhold i 1919 kan anses strafbart.

Medens det nu paa det Foreliggende findes betænkeligt at paa-lægge Tiltalte Straf for hans Forhold med Hensyn til de ovenom-meldte Rabatmærker, vil han for det øvrige af ham i 1919 udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 154 og § 257 efter Om-stændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken det statueres, at det Ansvar, Tiltalte har paadraget sig ved at udfylde og indgive den første Ansøg-ning til Hjælpekassen som sket, er forældet efter Straffelovens § 56, medens Tiltalte for sit øvrige Forhold er anset efter Straffelovens §§ 154 og 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage, vil, idet dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, og om den af vedkommende Byraad nedlagte Erstat-ningspaastand, som den rettelig har erklæret ikke vil kunne afgøres under nærværende Sag, tiltrædes, herefter være at stadfæste.

Fredag den 13 Februar.

Nr. 124. Firmaet **Forsberg & Mark**, Gøteborg (Henriques)

mod

Firmaet **Astrup & Andresen**, København (Harboe)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at opfylde en med Appellanten indgaaet Handel om et Parti Staal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 November 1918: De Indstævnte, Firmaet Astrup & Andresen, bør til Sagsøgerne, Firmaet Forsberg & Mark, Gøteborg, betale svenske Kr 2800.00 med Renter heraf 6 pCt p. a. fra den 13 August 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellanten med Indstævntes Samtykke ladet det paagældende Parti Staal for-auktionere den 31 Marts 1919, og ved Auktionen udbragte Partiet i danske Kroner 11 092.59. Den af Appellanten for Højesteret ned-lagte Paastand gaar herefter ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale i svenske Kroner 33 784.95 + i danske Kroner 2627.60 med Renter heraf 6 pCt p. a. fra den 13 August 1918 ÷ i danske Kroner 11 092.59 med Renter heraf 6 pCt p. a. fra den 31 Marts 1919.

Efter Proceduren for Højesteret maa det betragtes som uomtvistet, at der foreligger et endeligt Køb af ca. 40 Tons

Staal til en Pris af svenske Kroner 80 pr. 100 kg, at der ikke kan tages Hensyn til Indstævntes Tilbagekaldelse af Ordren, og at Partiet er leveret rettidigt.

Efter Indholdet af Indstævntes Skrivelse af 4 Marts 1918 og efter hvad der er oplyst at være gaaet forud for denne, maa der gives Appellanten Medhold i, at der ikke foreligger et Specifikationskøb, men et Køb af de i Skrivelsen nævnte 4 Poster i de deri opgivne Dimensioner. Herefter og da det mellem Parterne senere Foregaaede ikke har kunnet betage Appellanten Retten til at fastholde, at der forelaa et Køb af Staal i bestemte Dimensioner, vil der være at give Dom overensstemmende med Appellantens Paastand.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Firmaet Astrup & Andresen, bør til Appellanten, Firmaet Forsberg & Mark, Gøteborg, betale i svenske Kroner 33784.95 + i danske Kroner 2627.60 med Renter af disse Beløb 6 pCt aarlig fra den 13 August 1918 med Fradrag af i danske Kroner 11092.59 med Renter heraf 6 pCt aarlig fra den 31 Marts 1919. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 1000 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 1 Marts 1918 tilskrev Alfred Tveede, der er Agent for Sagsøgeren, Firmaet Forsberg & Mark, Gøteborg, de Indstævnte, Firmaet Astrup & Andresen, Følgende:

»I høflig Besvarelse af Deres behagelige Forespørgsel Nr. 1034 af 22 f. M. direkte til Herrer Forsberg & Mark, Gøteborg, har jeg Fornøjelsen at tilbyde Dem uforbindende:

Siemens-Martin Staal, 0,15 pCt Kulindhold

ca. 1910 Meter 46 mm. Ø

» 1510 — 33 » »

» 1100 — 25 » »

» 860 — 19 » »

40 Stænger 35 × 16 mm

à Sv. Kr 80,00 pr. 100 kg. ab. Værk.

Siemens-Martin Staal, 0,35 pCt Kulindhold

ca. 50 Stænger 2" Ø

à Sv. Kr 80,00 pr. 100 kg.

Siemens-Martin Staal, 0,50 pCt Kulindhold
40 Stænger 16 mm Ø

à Sv. Kr 81,00 pr. 100 kg

alt ab mellemsvensk Værk, for Levering ca. 3 Uger efter Ordrens Modtagelse, pr. Kontant imod Dokumenterne.«

I Skrivelse til Tveede af 4 s. M. svarede de Indstævnte her paa følgende: »Herved har vi Fornøjelsen at bestille nedennævnte Varer, idet vi imødeser Deres Anerkendelse med Angivelse af Pris og Leveringssted.

Forsendelsesmaade: sædvanlig.

Leveringstid: ca. 3 Uger.

Betalingsbetingelser: sædvanlig.

Siemens-Martin Staal, 0,15 pCt Kulindhold

ca. 1910 Meter 46 mm. rundt

» 1510 — 33 » »

» 1100 — 25 » »

» 860 — 19 » »

til en Pris af: pr. 100 kg Sv. Kr 80,00 ifølge Deres ærede Tilbud af 1 ds.«

Den 7 s. M. oversendte Sagsøgerne denne Ordre til det paagældende svenske Værk med en Skrivelse, hvori det sluttelig hedder:

»Beträffande de tre sista dimensionerna skola vi vidare meddela Eder härom inom de närmasta dagarna, då, enligt meddelande från vår köpare, dessa dimensioner eventuellt komma att något ändras.

Vi bedja Eder därför att ej taga ordern till utförande förrän efter närmare meddelande från oss.«

Samme Dag om Eftermiddagen telefonerede de Indstævnte til Tveedes Kontor og bad denne annullere Ordren af 4 Marts, idet de bemærkede, at de vilde sende en ny Ordre i Stedet. Tveede skrev samme Dag til Sagsøgerne:

»Astrup & Andresen, København.

Under 5 ds. sendte jeg Dem fra dette Firma en Ordre paa Siemens Martin Staal i Henhold til Deres Offerte Nr. 860 af 27 f. M., men beder Dem venligst annullere denne Ordre, hvorefter jeg en af de første Dage skal sende Dem Ordren i ændret Skikkelse.«

De Indstævnte, der bekræftede den telefoniske Anmodning med Skrivelse af samme Dato, sendte den 8 Marts Tveede en ny Specifikation over det Staal, som ønskedes leveret i Stedet for Ordren af 4 Marts. Tveede sendte den 11 Marts denne Specifikation til Sagsøgerne, og disse sendte den 12 s. M. videre til det svenske Værk. Samme Dag tilskrev de Indstævnte Tveede bl. a. Følgende: »Vor Ordre Nr. 2098, som under den 7 d. M. er tilbagekaldt, betragter vi som annulleret og vor Ordre Nr. 2108 træder i Stedet.«

Den 14 Marts tilskrev Sagsøgerne Tveede Følgende:

»Vi ha emottagit Eder skrivelse av den 11 ds. med ny specifikation å Siemens-Martin Stål. Vi finna emellertid att den nu specificerade kvantiteten endast uppgår till ca. 2 tons under det att ordern ursprungligen avsåg ca. 40 tons, och bedja vi härmed få fråga, huruvida Ni ej i Edert brev av den 11 ds. begått någon felskrivning vad kvan-

titeterne beträffa. Det var endast med hänsyn till partiets storlek som vi lyckades utverka ett pris av Sv. Kr. 80. — pr. 100 kg.« Den 15 Marts skrev Tveede til de Indstævnte:

»Desuden forespørger Herrer Forsberg & Mark om Grunden til, at De under 7 ds. har annulleret Deres Ordre Nr. 2098 af 1 ds. paa 5380 løbende Meter S-M. Staal og i Stedet for kun har beordret 545 Meter ved Deres Ordre Nr. 2108, idet Firmaet oplyser, at det kun var i Stand til at tilbyde Dem den billige Pris af Sv. Kr. 80,00, fordi det drejede sig om et saa stort Parti.«

Samme Dag forespurgte det svenske Værk Sagsøgerne, om der ikke forelaa en Fejltagelse, da den nye Specifikation kun androg ca. 2 Tons, medens den første havde andraget ca. 40 Tons.

Den 16 Marts svarede de Indstævnte Tveede: »Hvad angaar vor Ordre Nr 2098 af 1 ds., da er der i denne indløben en Fejlspecifikation, hvorefter vi straks annullerede denne, og sendte Dem en ny passende efter det Kvantum vi skal bruge. Vi haaber dog denne ekspe-deres til de opgivne Priser, da vi i modsat Fald har billigere Tilbud fremme paa samme andetsteds fra.«

Efter at Tveede havde ladet denne Meddelelse gaa videre til Sagsøgerne, skrev disse under 19 Marts til Tveede, at de forstod det saaledes, at de Indstævnte ønskede at annullere den første Ordre, fordi de havde faaet billigere Tilbud fra anden Side, men at de, da Ordren paa de 40 Tons var blevet placeret hos dem, og da Værket fastholdt at fordrø denne Kvantitet specificeret ikke kunde imødgkomme de Indstævntes Ønske om at nedskrive Kvantiten til ca. 2 Tons. Tveede meddelte derefter den 23 s. M. de Indstævnte, at Sagsøgerne ikke kunde imødekomme deres Ønske om Annullering af Ordren af 4 Marts. De Indstævnte fastholdt imidlertid, at Ordren af 4 Marts rettidig var annulleret og nægtede at sende yderligere Specifikation end sket i den senere Ordre af 8 Marts. Det paagældende svenske Værk forlangte imidlertid nærmere Besked om, hvorledes de 3 sidste Dimensioner skulde ændres, og da de Indstævnte vægrede sig ved at fremsende en saadan, tilskrev Tveede den 30 Marts de Indstævnte Følgende:

»I Fortsættelse af mit Ærbødige af 27 ds. tillader jeg mig at meddele Dem, at Herrer Forsberg & Mark, paa vedkommende Værks bestemt Forlangende om uopholdelig at opgive Specifikationen over med Deres Ærede af 4 ds. bestilte ca. 40 Tons Siemens-Martin, har specificeret Ordren i Overensstemmelse med Deres Ordre Nr 2098 af 4 ds. og bestemt maa forlange, at De aftager samme, idet man beklager ikke at kunne anerkende Deres senere Annullering.«

Den 23 April afgik Partiet, der androg 39 952 kg à 80 Kr pr 100 kg fra Sverrig til de Indstævnte, og der tilsendtes dem en Regning, lydende paa

39952 kg Varer à 80 Kr.....	Kr 31 961.60
Fragt	— 1 343.35
Kulkompensation	— 480.00

ialt svenske Kroner..... 33 784.95

For dette Beløb udstedte Tveede en Veksel, som de Indstævnte nægtede at indløse, hvorfor der den 13 Maj optoges notarial Protest.

Sagsøgerne har derefter søgt de Indstævnte til mod Udlevering af det paagældende Vareparti at betale det fornævnte Beløb med Renter 6 pCt p. a. fra den 14 Maj d. A. samt som Omkostninger, der har været forbundne med Oplagring m. m. af Partiet her, danske Kroner 2627.60 med Renter 6 pCt p. a. fra Dommens Dato.

De Indstævnte har principalt paastaaet sig frifundet, subsidiært har de nedlagt forskellige Paastande.

De Indstævnte har anbragt, at da Sagsøgenes Tilbud af 1 Marts betegner sig selv som uforbindende, maatte der, for at Køb kunde komme til at foreligge, udkræves en Akcept fra Sagsøgenes Side af de Indstævntes Tilbud af 4 s. M., men en saadan Akcept er ikke afgivet, i hvert Fald ikke forinden de den 7 Marts havde annulleret Købet. De Indstævnte gør derfor gældende, at der overhovedet ikke er afsluttet noget Køb. Men heri kan der ikke gives dem Medhold. De Indstævnte, der uden Forbehold har akcepteret Sagsøgenes Tilbud af 1 Marts, maa nemlig være bundet ved deres Akcept, og da Sagsøgerne ikke har tilkendegivet de Indstævnte, at disses Akcept ikke vilde blive antaget, maa der i Overensstemmelse med § 9 i Lov Nr 242 af 8 Maj 1917 antages at være afsluttet endeligt Køb.

De Indstævnte har dernæst anbragt, at Købet, hvis dette maa antages at være afsluttet, er rettidig annulleret af dem den 7 Marts, men heller ikke heri kan der gives dem Medhold, da Annulationen efter det Foreliggende maa antages at være sket efter, at Sagsøgerne havde modtaget Akcepten af 4 Marts .

Videre har de Indstævnte anbragt, at Leveringen er sket for sent, idet der i deres Akcept af 4 Marts var sat en Leveringstid af ca. 3 Uger, og Varepartiet først er afsendt fra Sverrig den 23 April, men efter det Foreliggende maa det antages, at det skyldes, at de Indstævnte ikke vilde indlade sig paa at træffe Bestemmelse om nærmere Specifikation, at Varerne ikke blev afsendt tidligere, og der vil derfor heller ikke kunne tillægges denne Indsigelse fra de Indstævnte nogen Betydning.

Fremdeles har de Indstævnte anbragt, at Sagsøgerne, der ved deres Skrivelse af 15 Marts kun har rettet en Forespørgsel om Grunden til Annulationen, ikke rettidig har tilkendegivet dem, at de ønskede at fastholde Købet og levere Staalet, men heller ikke denne Betragtning finder Retten at kunne give Medhold, idet det, da der kunde tænkes Omstændigheder, der muligt kunde gøre en Annulation berettiget, findes naturligt og maa betragtes som en imødekommende Handling fra Sagsøgenes Side, at de, forinden de tog Standpunkt til Annulationen, forespurgte om Grunden til denne, og de Indstævnte kan saa meget mindre beklage sig over, at Sagsøgerne har gjort dette, som det havde været deres naturlige Pligt samtidig med, at de den 7 Marts annullerede deres Akcept af 4 Marts, at opgive Grunden til, at dette skete.

Endelig har de Indstævnte anbragt, at der ikke kan antages at være kommet noget endeligt Køb i Stand, fordi det, som det frem-

gaar af Sagsøgernes Skrivelse til det svenske Værk af 7 Marts, var Sagsøgernes Opfattelse, at der ikke forelaa nogen endelig Akcept fra de Indstævntes Side, forsaavidt angaar de 3 sidste i Akcepten nævnte Poster.

Paa dette Punkt er Sagen ikke ganske klar. De Indstævntes Skrivelse af 4 Marts indeholder en utvetydig Akcept af 4 Dimensioner svarende til de først anførte 4 Dimensioner i Sagsøgernes Tilbud af 1 Marts, og der er i samme ikke taget noget Forbehold om Ændring i Dimensionerne. Tvedes Forklaring gaar ud paa, at de Indstævnte paa hans Telefonforespørgsel meddelte ham, at han angaaende de 3 sidste Poster i Tilbudet af 1 Marts — altsaa de Poster, som de Indstævnte ikke omtalte i deres Akcept af 4 Marts — skulde høre nærmere i Løbet af et Par Dage. Men for Sagsøgernes Vedkommende maa det anses for utvivlsomt, at de har opfattet de Indstævntes Tilbud saaledes, at der vilde fremkomme nærmere Meddelelse fra de Indstævnte angaaende Dimensionerne for de 3 sidste Specifikationer paa Tilbudet af 4 Marts. Paa den anden Side var det ogsaa kun angaaende dette Forhold, at Sagsøgerne maa antages at have ment at skulle have nærmere Oplysninger, idet de maa antages straks at have været indforstaaet med og at have været berettiget til at gaa ud fra, at der forelaa Ordre fra de Indstævnte om Levering af ca. 40 Tons Staal til en Pris af svenske Kroner 80.00 pr 100 kg.

Retten finder det nu ganske utvivlsomt, at de Indstævnte har været uberettiget til efter at have afgivet Ordre paa ca. 40 Tons at ned-sætte denne Bestilling til ca. 2 Tons, men paa den anden Side finder Retten, at det maa have været en Forudsætning for, at Sagsøgerne under de saaledes foreliggende Forhold kunde forlange at fastholde Købet og levere Staalet, at der ikke forelaa nogen Tvivl om, hvad Købsordren gik ud paa. Da Sagsøgerne maa antages at have været i Tvivl herom, og da de Indstævnte trods Opfordring ikke vilde give nærmere Besked herom, finder Retten, at Sagsøgernes Ret ikke kunde gaa videre end til at kræve Erstatning for det dem som Følge af de Indstævntes Misligholdelse tilføjede Tab. Retten finder derfor, at Sagsøgerne har været uberettigede til ensidig at træffe Bestemmelse om, i hvilke Dimensioner Staalet skulde udføres, ligesom de har været uberettigede til at sende det saaledes udførte Staal hertil og oplagre det her for de Indstævntes Regning, og Sagsøgernes Paastand om af de Indstævnte mod Udlevering af Staalet at fordre godtgjort Købesummen med Tillæg af Fragt og Udgifterne ved Staalets Opbevaring her vil derfor ikke kunne tages til Følge. Derimod vil de Indstævnte være at dømme til at betale Sagsøgerne Erstatning for Misligholdelsen, og da det er oplyst, at Sagsøgerne har købt det paagældende Staal af Værket til en Pris af 73 Kr pr 100 kg, men Sagsøgerne iøvrigt ikke har godtgjort, at de har lidt noget Tab som Følge af de Indstævntes Misligholdelse, findes denne Erstatning at burde bestemmes til svenske Kroner 2800.00 med Renter heraf 6 pCt p. a. fra Klagens Dato, den 13 August 1918.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaet sig tilkendt hos

hinanden, findes de Indstævnte at burde godtgøre Sagsøgerne med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 583.

Rigsadvokaten

mod

Niels Christian Wilcken Petersen Robinson (Forsvarer:
Henriques),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 14 August 1919: Arrestanten Niels Christian Wilcken Petersen Robinson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer 25 Kr til Sagfører J. C. Jensen og 15 Kr til Sagfører Marius Christensen. Saa udreder han og inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse i Erstatning til Assistent Thygesen i Aarhus 35 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 27 Oktober 1919: Arrestanten Niels Christian Wilcken Petersen Robinson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overinstansen, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 35 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Reassumptionsforhør er det oplyst, at Tiltalte i Pinsen 1919 har opholdt sig i Viborg, men iøvrigt bestyrker det under dette Forhør Fremkomne nærmest den mod Tiltalte rettede Sigtelse. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Wilcken Petersen Robinson til Højesteretssagfører Henriques 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Niels Christian Wilcken Petersen Robinson sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 11 Oktober 1889 og har tidligere — foruden at han som værnepligtig er straffet ialt 13 Gange, dels arbitrært, dels ved Krigsretsdom, for militære Tjenesteforseelser — været anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 17 Juni 1910 efter Straffelovens § 228, jfr midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, idet der dog i Medfør af bemeldte midlertidige Lov i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med Lovens § 20, og ved Nysted Birks Ekstrarets Dom af 19 August 1913 efter Straffelovens § 230, jfr midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med samme Art Fængsel i 80 Dage. Arrestanten er endelig ved 5te Regiments Krigsrets Dom af 24 November 1916 frifundet for Tiltale for Forsøg paa Tyveri, hvorhos han i Aarene 1918 og 1919 har været 2 Gange arresteret og een Gang anholdt ved forskellige Jurisdiktioner som sigtet for Ejendomsindgreb, uden at der dog rejstes Tiltale mod ham.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under et paa Viborg Landoverrets Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, anmeldte Fabrikant Chr. Juncher i Randers den 17 Juni 1919 til Politiet sammesteds, at der i Tiden efter den 6 s. M. fra et aflaaet Loftsrum i Ejendommen Slotsgade Nr 1 i bemeldte Købstad var bortstjaalet en hans Hustru tilhørende, omtrent ny Damecykel af engelsk Model, mærket »Coventry Nr. 10774«. Efter at Arrestanten om Eftermiddagen den 11 Juni 1919 i Aarhus havde afhændet for 65 Kr til Assistent Frederik Thygesen sammesteds en Damecykel med nysnævnte Mærke, blev denne Cykel bragt til Stede i Retten og forevist Juncher, der edelig har forklaret, at han genkender den som den ovenomhandlede, der er ham frakommen uden hans Vidende og mod hans Vilje. Forretningsbud Jens Ørum og Forretningskusk Niels Nielsen, begge i Randers, har derhos ligeledes edelig forklaret, at de hver for sig genkender den tilvejebragte Damecykel som tilhørende Fabrikant Junchers Hustru. Vidnerne Juncher og Ørum har fremdeles afgivet overensstemmende edelige Forklaringer, gaaende ud paa, at den ommeldte Cykel opbevaredes hængende i et Loftsrum, for hvilket der var anbragt en med Hængelaas aflukket Tremmedør, at nævnte Hængelaas den 17 Juni 1919 fandtes overklippet og henliggende paa Loftsgulvet, samt at Tremmedøren da var aabn og Cyklen borte. Ørum har yderligere udsagt, at han lige før Pinse — som i 1919 indtraf den 8 Juni — var oppe paa Loftet i anden Anledning og da saae Cyklen hænge paa Pulterkammeret, ligesom Nielsen har afgivet en med de to andre Vidners samstemmende Forklaring angaaende Cyklens Opbevaring og Loftsrummets Aflukning, medens han har anført, at han ikke har været paa Loftet efter Cyklens Bortkomst.

Arrestanten, der vedholdende har benægtet at have tilegnet sig den forommeldte Damecykel, har angaaende sin Adkomst til samme afgivet en endelig Forklaring, som gaar ud paa Følgende. Den 6 Juni begav han

sig kørende paa en ham tilhørende gammel Herrecykel fra Grønhøj i Frederiks Sogn, hvor han drev Næring som Grovsmed, til Viborg; efter at være ankommet hertil solgte han samme Dag for 60 eller 70 Kr nysnævnte Cykel til en Ølhandler, hvorpaa han samme Dag eller næste Dag for 25 eller 30 Kr af en ham ubekendt Arbejdsmand sammesteds købte en anden Herrecykel, som han beholdt indtil de 10 s. M. om Aftnen, da han i Lystanlægget Borgvold i Viborg bortbyttede den til en ham ligeledes ubekendt Mandsperson for den ovenomhandlede Damecykel, idet han yderligere udbetalte Personen 35 Kr som Byttesum. Efter Byttehandlens Afslutning tilbragte han Natten under aaben Himmel i nævnte Anlæg og kørte tidligt om Morgenen den 11 Juni paa Damecyklen ad Landevejen til Randers, hvorfra han straks cyklede videre til Aarhus, i hvilken By han som meldt samme samme Dag afhændede sidstnævnte Cykel. Arrestanten har erklæret sig sig ude af Stand til at give nærmere Oplysning om den Person, af hvem han vil have købt Damecyklen, og under de i Sagen anstillede Undersøgelser er der Intet fremkommet, som vedrører hans Ophold og Færden i Viborg. Arrestanten har erkendt, at han -- efter fra Aarhus at være vendt tilbage til Grønhøj -- har udtalt til forskellige Personer derved i Strid med Sandheden, at han havde sin gamle Herrecykel staaende i Viborg, og som Grund til, at han cyklede fra Viborg til Aarhus over Randers, har han, der har vedgaaet at have haft Arbejde i sidstnævnte Købstad i Aaret 1908, alene anført, at han antog Vejen herover for at være den korteste mellem Viborg og Aarhus.

Naar henses til, at Arrestanten som meldt har erkendt at have været i Randers om Morgenen den 11 Juni 1919, saavel som til, at hans Forklaringer helt igennem bærer Præg af Usandsynlighed, findes det uden Betænkelighed at statuere, at han, hvis Fortid i nogen Grad kendetegner ham som tyvagtig, har gjort sig skyldig i Tyveri af den oftnævnte Damecykel. Efter de foranførte edelige Udsagn om Fra-bruddet af den som Lukke for Cyklens Opbevaringsrum anbragte Hængelaas findes Tyveriet derhos at maatte tilregnes Arrestanten som grovt.

Damecyklen er, efter med Arrestantens Tilslutning at være vurderet til 150 Kr, udleveret til Juncher, der har frafaldet Krav paa Erstatning. Ovennævnte Thygesen, som i Aarhus købte Cyklen af Arrestanten, har hos denne paastaet sig tillagt en Erstatning af 35 Kr, men denne Paastand vil ikke kunne tages under Paakendelse her under Sagen.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Led, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

T i r s d a g d e n 17 F e b r u a r .

Nr. 73. **Lolland-Falsters Andels-Svineslagteri (I. Kondrup)**
m o d

Gaardejer **Lars Belling** (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale Indstævnte Erstatning for Skade, tilføjlet Indstævntes Svinebesætning ved Fodring med Blodfoder, som Appellanten havde leveret.

Nykøbing Falster Købstads ordinære Rets Dom af 21 Maj 1917: De Indstævnte, Bestyrelsen for Lolland-Falsters Andels-Svineslagteri bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Lars Belling, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Nykøbing F. Kommunekasse bøder Sagfører Gudmand-Høyer 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1919: De Appellindstævnte, Lolland-Falsters Andels-Svineslagteri, bør til Appellanten, Gaardejer Lars Belling af Borregaard, betale 2557 Kr med Renter 5 pCt p. a. af 2190 Kr fra den 7 November 1915 og af 367 Kr fra den 12 November 1916, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Forsaavidt angaar den Sagfører Gudmand-Høyer af Nykøbing F. idømte Mulkt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I den i den indankede Dom omtalte Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, hvilken Erklæring er dateret den 9 November 1916, hedder det bl. a.: »Blodfoder har i de senere Aar fundet en udstrakt Anvendelse som Tilskudsfoder til Svin; saavel Erfaringer fra Praksis som særlig udførte Forsøg har vist, at Foderet taales godt og kan anvendes med Fordel, andre Forsøg har godtgjort, at Svin uden at blive syge kan optage langt større Mængder Blodfoder, end der i Almindelighed anvendes. Der foreligger imidlertid Iagttagelser af lignende Art som de i nærværende Sag omhandlede, hvorefter Fodring med Blodfoder (og Kødforer) under visse Omstændigheder kan medføre alvorlige, ja dødelige Sygdomstilfælde. Aarsagen til den skadelige Virkning er endnu ikke sikkert konstateret, men det maa antages, at Blodfoderet ved Opbevaring under fugtige Forhold vil kunne blive fordærvet derved, at Skimmelsvampe og Bakterier udvikle sig deri, og ligeledes — hvad der muligvis er af størst Betydning — at der ved Foderets Henstand i udblødt Tilstand vil kunne udvikle sig Bakteriegifte, og særlig da,

hvis Smaarester blive staaende i Beholderne fra Dag til Dag og opblandes med det ny tilberedte Foder.« Efter Indholdet af denne Erklæring og efter hvad der iøvrigt foreligger, kan der ikke gaas ud fra, at den Skade, som Indstævntes Svinebesætning, saaledes som fremstillet i Dommen, skal have lidt, skyldes Mangler ved Blodfoderet, for hvilke Slagteriet maa bære Ansvaret. Som Følge heraf vil Slagteriet overensstemmende med sin Paastand være at frifinde, og da Underrettsdommen har samme Resultat, vil den kunne stadfæstes, idet det særlig bemærkes, at det maa have sit Forblivende ved den Sagsfører Gudmand-Høyer idømte Bøde.

Sagens Omkostninger for Overretten og for Højesteret vil Indstævnte have at betale Slagteriet med 500 Kroner.

Thikendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Gaardejer Lars Belling, til Appellanten, Lolland-Falsters Andels-Svineslagteri, med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Foraaret og Forsommeren 1914 købte Appellanten, Gaardejer Lars Belling af Borregaard, af de Appellindstævnte, Lolland-Falsters Andels-Svineslagteri et Parti Blodfoder, at aftage med 1400 Pund hver 14de Dag, til Svinefoder.

Nogen Tid efter, at Appellanten var begyndt at benytte Blodfoderet til Fodring af sine Svin, opstod der Sygdom i Svinebesætningen, der da bestod af ca. 180 Stykker større og mindre Svin, saaledes at flere af Svinene døde, medens andre maatte nødslagtes.

Efter at Appellantens Søn, Torgny Belling, fra Appellanten havde modtaget 400 kg af dette Blodfoder og benyttet dette til Fodring af sin Svinebesætning, opstod der ligeledes Sygdom i denne Besætning, og der døde af Besætningen 6 Svin, medens 20 blev solgte og nødslagtede.

Under Anbringende af, at Sygdommens Opstaaen skyldes skadelige Bestanddele i det ham af de Appellindstævnte leverede Blodfoder, paa-stod Appellanten under denne fra Nykøbing F. Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans, hvor Sagen behandlede efter Hoved- og Kontinuationsstævning, de Appellindstævnte tilpligtet at godtgøre ham hans Tab herved, som han opgjorde paa følgende Maade:

14 Ungsvin døde	840 Kr
1 Svin nødslagtet, helt kasseret	60 —
2 Svin nødslagtede, Tab herved	50 —

Utrivelighed i den øvrige Svinebesætning og iøvrigt ved Sygdommen forvoldt Tab	500 —
Et Beløb af	1107 —
som han har maattet betale sin fornævnte Søn for Tab — ved Anvendelse af det denne af ham leverede Blodfoder — i Sønnens Svinebesætning.	

Eller ialt 2557 Kr.

Appellanten paastod sig derhos tilkendt Renter 5 pCt p. a. af 2190 Kr fra Hovedforligsklagens Dato, den 7 November 1915, og af 367 Kr fra Kontinuationsforligsklagens Dato, den 12 November 1916, og Sagens Omkostninger.

De Appellindstævnte paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 21 Maj 1917 afsagte Dom blev de Appellindstævnte frifundet for Appellantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten efter meddelt Oprejsningsbevilling her for Retten paastaaet forandret overensstemmende med sin Paastand i første Instans, medens de Appellindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse.

Hver af Parterne har derhos paastaaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger.

De Appellindstævnte hævder, at det Appellanten af dem leverede Blodfoder har været god, sund Vare og ikke ringere end bestilt, hvorved de henviser til, at de aarligt har solgt ca. 50 000 Pund*) Blodfoder, uden at der er fremkommet Klage fra Modtagerne i den Anledning.

De Appellindstævnte benægter, under Henviisning hertil, hvis der maatte være opstaaet Sygdom med Dødsfald og Utrivelighed i Appellantens og hans Søns Svinebesætninger paa de heromhandlede Tidspunkter, at dette da skulde være foraarsaget ved Svinenes Fodring med Blodfoderet.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det nu, at en stor Del af Appellantens Besætning blev angrebet af akut Mave- og Tarmbetændelse, ligesom det efter det Oplyste, derunder en af det veterinære Sundhedsraad afgivet Erklæring, maa antages, at denne Sygelighed med deraf følgende Dødsfald skyldes Fodring med Blodfoderet, der har været fordærvet.

De Appellindstævnte gør imidlertid endvidere gældende, at selv om det maatte antages, at Blodfoderet har indeholdt giftige Bestanddele, har disse ikke været til Stede i Blodfoderet ved Leveringen, men maa skyldes urigtig Behandling af Blodfoderet fra Appellantens eller hans Folks Side.

Efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer af de Folk, der har

*) Skal efter Proceduren være ca. 50 000 kg.

haft med Fodringen at gøre, kan det nu ikke ses, at Blodfoderet har været Genstand for en urigtig Behandling. Og det veterinære Sundhedsraad, der i sin fornævnte Erklæring har udtalt, at det ikke kan antages, at Aarsagen til Syge- og Dødeligheden ligger i, at Blodfoderet har været anvendt i større Udstrækning end almindeligt, har endvidere udtalt, at det ikke kan afgøres, om det er sandsynligt, at Blodfoderet har været fordærvet allerede ved Leveringen eller først senere er blevet det.

Da det imidlertid maa være de Appellindstævntes Sag at godtgøre, at Blodfoderet har været Genstand for urigtig Behandling fra Appellantens Side, men saadant Bevis ikke er ført, maa de Appellindstævnte, der ikke heller — som af dem hævdet, men af Appellanten bestridt — vil kunne frifindes paa Grund af manglende Reklamation fra Appellantens Side — anses erstatningspligtige overfor Appellanten for det ham ved Fodringen med Blodfoderet tilføjede Tab, efter Omstændighederne med det af Appellanten angivne Beløb med Renter som paastaet, hvorved bemærkes, at det ikke af Proceduren her for Retten med nogen Sikkerhed fremgaar, at der overhovedet er Strid til Stede paa dette Punkt.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Medens den indankede Dom vil være at forandre i Overensstemmelse hermed, vil Dommen, forsaavidt angaar den Sagfører Gudmand-Høyer for Forhaling af Sagen idømte Mulkt, være at stadfæste.

Nr. 429. Grønthandler **Hans Christian Hansen** (Fenger)

m o d

Malermester **Charles Hansen** (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at fraflytte et af ham lejet Lokale.

Københavns Fogedrets Kendelse af 1 Maj 1919: Rekvirentens Begæring kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1919: Appellanten, Malermester Charles Hansens Begæring om, at Appellindstævnte, Grønthandler H. Hansen, udsættes af det Lejede, bør tages til Følge. Sagens Omkostninger bør Appellindstævnte betale Appellanten med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen idet Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grønthandler Hans Christian Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Lejekontrakt af 18 November 1912 lejede Grønthandler H. Hansen et Portrum med Indkørsel i Ejendommen Overgaden oven Vandet Nr 32 for en aarlig Leje af 72 Kr, at erlægge forud den 20 Januar, 20 April, 20 Juli og 20 Oktober, hvilken Leje senere er forhøjet til 110 Kr. Da den nuværende Ejer, Malermester Charles Hansen ønskede at benytte Portrummet til Automobilgarage, udfærdigede han den 8 December 1918 en Opsigelse af Lokalet til Grønthandler Hansen til Fraflytning den 20 April 1919, og forelagde i Overensstemmelse med Huslejeloven af 30 Juli 1918 § 15 Opsigelse for vedkommende Forretningslokalenævn, som i sit Møde den 17 Januar 1919 godkendte Opsigelsen paa Betingelse af, at vedkommende Autoriteters Tilladelse beholdtes til at indrette Porten til Automobilgarage. Den 8 Marts meddelte Nævnet derefter Grønthandler Hansen, at Ejeren havde opfyldt den nævnte Betingelse for Opsigelsens Godkendelse.

Da Lejeren ikke fraflyttede Lokalet den 20 April, begærede Ejeren ham udsat af Byfogden; men ved dennes Kendelse af 1 Maj 1919 blev Lejerens Protest mod Udsættelsen taget til Følge.

Denne Kendelse har Malermester Charles Hansen paaanket her til Retten, hvor begge Parter har gentaget deres Paastand for Fogedretten.

Medens der er Enighed om, at Lejemaalet kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel, gør Grønthandler Hansen gældende, at Ejeren nok en Gang i December, mulig den 8, havde spurgt ham, om han vilde underskrive en Opsigelse, hvad han nægtede; men han hævder, at Opsigelsen ikke er ham meddelt, navnlig ikke med fornødent Varsel, da han først den 8 Marts fik Underretning om, at Opsigelsen var endelig godkendt af Nævnet.

Der kan imidlertid ikke være Tvivl om, at Opsigelsen er blevet ham rettidig meddelt, i al Fald ved hans Møde for Huslejenævnet, hvor han protesterede mod dens Godkendelse. Da Ejeren derhos har foretaget, hvad der yderligere er ham foreskrevet i Loven for at opnaa Opsigelsens Gyldighed, og da der maa gaas ud fra, at den af Huslejenævnet opstillede Betingelse for Godkendelsen er optaget i Lejerens Interesse, for at give ham en Mulighed for at fortsætte Lejemaalet, maa Lejeren, da Vilkaaret er rettidig opfyldt, ligesom Nævnet i al Fald den 8 Marts har erklæret Opsigelsen for endelig godkendt, anses pligtig

at flytte i Overensstemmelse med Opsigelsen, hvorfor Ejerens Begæring om hans Udsættelse maa tages til Følge.

Sagens Omkostninger bør Grønthandler Hansen derhos betale Malmester Charles Hansen med 60 Kr.

Onsdag den 18 Februar.

Nr. 102. Direktør Axel Plesner, Bergen (Fenger)

mod

Aktieselskabet Korsør Skibsværft og Baadebyggeri (Harboe)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Erstatning for Mangler ved en til Appellanten solgt Lystyacht.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 August 1918: I Hovedsagen bør Kontrasagsøgerne, A/S Korsør Skibsværft og Baadebyggeri, for Tiltale af Hovedsagsøgeren, Direktør A. Plesner, Bergen, fri at være. I Kontrasagen bør Hovedsagsøgeren betale Kontrasagsøgerne 690 Kr 78 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra den 16 April 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Sager bør Hovedsagsøgeren betale Kontrasagsøgerne med 150 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Fartøjet ved Afleveringen har lidt af væsentlige Mangler. Da der imidlertid, som Sagen foreligger, maa gaas ud fra, at Appellanten først i sin Klage af 26 Marts 1918 har fremsat Krav om Kontraktens Ophævelse, kan hans principale Paastand om Handlens Tilbagegang, henset til Købelovens § 52, 2 Stykke, ikke tages til Følge. Derimod maa der tilkomme ham Erstatning, og denne findes paa Grundlag af det i Bergen optagne retslige Skøn og det iøvrigt Oplyste at burde bestemmes til 9400 Kroner, hvori dog i Overensstemmelse med Proceduren maa fradrages den under Kontrasagen krævede Restkøbesum, 690 Kroner 78 Øre. Herefter vil der være at tilkende Appellanten 8709 Kroner 22 Øre med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet Korsør Skibsværft og Baadebyggeri, bør til Appellanten, Di-

rektør Axel Plesner, Bergen, betale 8709 Kroner 22 Øre med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 26 Marts 1918, til Betalingskør. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 600 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 30 Januar 1917 blev der imellem Direktør A. Plesner af Bergen og A/S Korsør Skibsværft og Baadebyggeri afsluttet en Kontrakt, hvorved Værftet forpligtede sig til at bygge og levere til Plesner en Motor-Lystyacht. I Kontrakten bestemtes bl. a., at alle Materialier skulde leveres af Værftet med Undtagelse af Motoren, at der skulde anvendes de bedste Materialier, og at Arbejdets Udførelse overalt skulde være 1ste Klasses.

Prisen blev bestemt til 34 300 Kr, der skulde erlægges i forskellige Rater, Restbeløbet, som det hedder, »naar Baaden afleveres i kontraktmæssig Stand.« Leveringstiden fastsattes til ultimo Maj 1917. Baaden blev, som det maa antages væsenlig paa Grund af Forsinkelse med Motorens Levering, først færdig den 18 August 1917, paa hvilken Dag der blev foretaget Prøvetur med den, uden at Plesner deltog i eller var repræsenteret under denne. Den 19 s. M. afgik Baaden for Bergen, men undervejs gik Motoren i Stykker, og Baaden, der efter Plesners Anmodning sejlede af Direktør ved Værftet Eskild Nissen, blev indbragt til Christianssand; her blev den underkastet længere Tids Reparation. Nissen rejste til Bergen og gav Rapport til Plesner. Denne betalte, efter at Nissen havde truet med at gøre Arrest i Baaden, 7000 Kr af Restkøbesummen, men undlod at betale det øvrige af denne, nemlig 690 Kr 78 Øre. Baaden maa antages at have ligget i Christianssand, indtil den antagelig den 19 September s. A. ankom til Bergen. Sidstnævnte Dato lod Plesner Værftet meddele, at Arbejdets Udførelse lod meget tilbage at ønske, og den 11 Oktober s. A. sendte han Værftet Afskrift af en af 2 norske Ingeniører foretaget Besigtelse, hvorefter Baaden ikke var kontraktmæssig, hvorover han fremsatte Reklamation. Senere foranledigede han en Besigtelsesforretning afholdt af Bergens Sjøret, hvilken Forretning er dateret den 15 Februar 1918; ved denne Besigtelsesforretning blev der fremsat den Hovedanke, at Arbejdets Udførelse ikke var fagmæssig, Baadens Værdi blev ansat til 17 000 Kr.

Under denne efter Hoved- og Kontrastævning anlagte Sag har Hovedsagsøgeren, førnævnte Direktør A. Plesner, Bergen, paastaet Kontrasagsøgerne, ligeledes førnævnte A/S Korsør Skibsværft og Baadebyggeri dømt til, mod at Baaden stilles til Disposition, at tilbagebetale 34 300 Kr med Fradrag af de førnævnte 690 Kr 78 Øre med Renter af Beløbet, 5 pCt p. a., fra den 10 September 1917, subsidiært har han paastaet sig tilkendt en Erstatning af 17 300 Kr ligeledes med Fradrag af det sidstnævnte Beløb eller en efter Rettens Skøn fastsat Er-

støtning med 5 pCt aarlig Rente fra Hovedstævningens Dato, den 26 Marts 1918 til Betaling sker, medens han i Kontrasagen har paastaet sig frifundet med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger.

Kontrasagsøgerne procederer i Hovedsagen til Frifindelse, medens de i Kontrasagen paastaar Plesner dømt til at betale Restkøbesummen, 690 Kr 78 Øre med Renter deraf, 5 pCt p. a., fra Kontrastævningens Dato, den 16 April 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Til Støtte herfor anfører Kontrasagsøgerne, at Baaden skulde afleveres i Korsør, og at den ved Afleveringen var i fuld kontraktmæssig Stand. At den er bygget kontraktmæssig er efter deres Anbringende anerkendt af 2 Repræsentanter for Plesner, som til forskellige Tider har opholdt sig i Korsør og tilset Baaden. Hvis den Beskrivelse, som den søretlige Besigtelse har givet af Baaden, er rigtig, maa der være paaført den meget væsenlig Forringelse ved de i Christianssand foretagne Reparationer, thi saaledes saa Baaden ikke ud, da den blev afleveret fra Værftet. Hovedsagsøgeren gør herimod gældende, at han ikke har ladet nogen Repræsentant følge Baadens Bygning i Korsør og ikke har bemyndiget Nogen til paa hans Vegne at erklære sig over Baadens Bygning dér. Vel har han i Slutningen af Maj sendt en motorkyndig Person til Korsør for at overvære Indbygningen af Motor i Baaden, men hvad denne Person iøvrigt maa have foretaget er uden forpligtende Virkning for ham. Han har derhos benægtet, at denne Person har udtalt sig om Arbejdet eller givet nogen Anvisning med Hensyn til Baadens Bygning og Udstyrelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand i Kontrasagen har han anført, at forskellige Dele af Værftet er leveret af en ringere Beskaffenhed end i Kontrakten bestemt, saaledes er der bl. a. paa forskellige Steder anvendt galvaniseret Jærn i Stedet for Metal.

Overfor dette sidste Anbringende har Kontrasagsøgerne anført, at det under den for Tiden herskende Mangel paa forskellige Varer ikke har været muligt overalt at skaffe de Materialer, som forudsattes anvendte i Kontrakten, men at de i Stedet derfor — tildels efter Aftale med Plesners udsendte Repræsentant — har anvendt paa sine Steder billigere, paa andre Steder dyrere Materialier og indsat forskellige Udstyr udover det, som Kontrakten betingede, saaledes at de i alt Fald har Krav paa den akkorderede Købesum.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Baaden som Følge af det tilstødte Motoruheld har været underkastet en langvarig Reparation i Christianssand, uden at det er oplyst, hvori denne Reparation har bestaaet, ej heller i hvilket Omfang Baaden derved har været udsat for Overlast. Idet Afleveringsstedet efter Kontrakten maa antages at have været Korsør, og den søretlige Besigtelse, paa hvilken Hovedsagsøgeren støtter sit Krav, først har fundet Sted ca. ½ Aar efter, at Baaden var blevet afleveret fra Værftet, vil der ikke ved Resultatet af den Forretning kunne anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, hvilke Mangler Baaden mulig har lidt af, da den forlod Værftet i Korsør, og som Følge heraf vil Hovedsagsøgeren ikke derpaa kunne støtte sin Fordring om Erstatning. Da det ikke iøvrigt er godtgjort,

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, E. von Hedemann, bør til Appellanten, Direktør A. Kappel, betale 5000 Kroner med Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 18 Februar 1918, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Citanten, Direktør A. Kappel, Holte, søgt Indstævnte, E. von Hedemann, til Betaling af 5000 Kr, som Indstævnte ifølge Bevis af 16 November 1915 skal skyldes Citanten i Provision for Overdragelse af Køberetten til tysk Patent Nr 226 552, hvilket Patent angaar en Smørkærne og af Ejeren, Fabrikant E. Steenberg af Hellerup, var givet Citanten fast paa Haanden, med Rente 5 pCt p. a. heraf fra Forligsklagens Dato den 18 Februar 1918.

Indstævnte har paastaet sig frifundet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Tilbud af 5 November 1915 fik Citanten et fornævnte Fabrikant E. Steenberg tilhørende tysk Patent paa Haanden til en Pris af 25 000 Kr kontant samt 500 Kr i Licenz for hvert Anlæg, der solgtes i Tyskland i de første 5 Aar, og saaledes, at Steenberg skulde have Ret til at levere den i Patentet omhandlede Kærne til en Pris af 400 Kr pr Stk, indtil Licenzen udløb. Det paagældende Tilbud er ikke fremlagt under Sagen, og der er Uenighed om, hvorvidt Patentet i Tilbudet udtrykkeligt benævnes som tysk Patent Nr 226 552, hvad Citanten og Indstævnte maa antages henholdsvis at paastaa og benægte.

Ved Slutseddel af 13 November 1915 solgte Indstævnte m. fl. for en Sum af 100 000 Kr og iøvrigt paa nærmere angivne Vilkaar Patentet til Firmaet Armleder og Haugaard, Hamburg. I denne Slutseddel benævnes Patentet »tysk Patent Nr. 226 552«.

Ved Skrivelse af 15 November 1915 fra Fabrikant Steenberg fremkom et Forslag til Ændring i det oprindelige Tilbud af 5 s. M., saaledes at Licenzafgiften kapitaliseredes til 25 000 Kr og hele Prisen for Patentet fastsattes til 50 000 Kr. I denne Skrivelse omtaler Steenberg Patentet som »mit tyske Patent Nr. paa en kombineret Smør- og Margarine-Kærneælder«.

Ved en Paategning af 16 November 1915 paa denne Skrivelse, transporterede Citanten det paagældende Tilbud til Indstævnte, og samme Dag udstedte Indstævnte til Citanten det ovennævnte, af denne affattede, saalydende Bevis:

»Dags Dato har jeg af Forretningsfører A. Kappel modtaget Transport paa et Tilbud paa E. Steenbergs tyske Patent af ¹⁵/₁₁ 1915.

Transporten er betinget af, at der betales mig 5000 Kr i Provision, hvilket Beløb erlægges samtidig med Købesummen for Patenterne.

d. 18/11 1915.

Hedemann.«

Herved bemærkes, at Datoen »18/11« efter Proceduren er en Fejlskrift for »5/11«, og at Ordet »mig« sigter til Citanten.

Ved Skrivelse af 30 November 1915 til Fabrikant Steenbergs Sagsfører accepterede Indstævnte det oprindelige Tilbud af 5 November 1915. I Skrivelsen udtales, at Indstævnte accepterer »Tilbud af 5 November d. A. til Hr. A. Kappel angaaende Køb af Hr. Steenbergs Patent for Tyskland paa Kærne-Ælter, hvilket Tilbud af Hr. Kappel er transporteret til mig eller Ordre.« Endvidere udtales det, at Patentet selvfølgelig maatte »være i behørig Orden og ledsaget af den sidste Kvittering.«

Firmaet Armleder & Haugaard vægrede sig imidlertid ved at opfylde den med Indstævnte m. fl. indgaaede Handel, og under en af Indstævnte mod Firmaet efter Aftale med Steenberg i Tyskland anlagt Retssag frifandtes Firmaet, efter Indstævntes Anbringende, fordi Patent Nr 226 552 ikke dækkede, hvad der var forevist og lovet Firmaet.

Herefter nægtede Indstævnte under Henvisning til, at han havde købt Steenbergs Patent paa en kombineret Smør- og Margarine-Kærneælder og ikke det ham tilbudte Patent Nr 226 552, der angik en anden Opfindelse, overfor Steenberg at betale den fastsatte Købesum for Patentet, ligesom han nægtede at betale Citanten dennes Provision i Henshold til Beviset af 16 November 1915, hvilket foranledigede Citanten til at anlægge nærværende Sag.

Af Slutsedlen af 13 November 1915 fremgaar, som ovenfor anført, at Indstævnte i samme har betegnet Patentet som tysk Patent Nr 226 552, og da han mod Citantens Benægtelse ikke har godtgjort en af ham fremsat Paastand om, at Patentets Nummer er indføjet senere, maa der gaas ud fra, at han har været indforstaaet med, at der handles om Patent Nr 226 552, hvorved bemærkes, at det ikke er oplyst, om Steenberg ejede andre Patenter end det paagældende. Imidlertid er Patentet under Handlen omtalt som et Patent paa »en Kærne-Ælter« eller »en kombineret Smør- og Margarine Kærneælder«, og Citanten har erkendt, at denne Betegnelse ikke ganske dækker, hvad Patent Nr 226 552, der angaar en Smørkærne, kendetegnet ved, at de to Kærne-bunde let lader sig fjerne, beskytter.

Omend det maa antages, at Afvigelserne mellem den ved Patent Nr 226 552 beskyttede Opfindelse og den Opfindelse, hvortil Indstævnte mente at have erhvervet Patentretten, angaar mindre væsentlige Punkter, findes Indstævnte dog herefter ikke at være bundet ved den indgaaede Handel. Som Følge heraf, og uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa hans øvrige Anbringender i Sagen, vil han være at friiinde.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet sig tilkendt, ophæves.

Nr. 562.

Rigsadvokaten

m o d

Christen Jensen Kragh (Forsvarer: V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 14 og 22.

Høllum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 15 Juli 1919: Tiltalte Christen Jensen Kragh af St. Brøndum bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale de af nærværende Sag gaaende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører, Justitsraad Joh. Andersen i Hobro, 20 Kr og Defensor, Sagfører Plesner Müller, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 September 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Tiltalte 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til den i Dommen nævnte Cykel, og da der ikke foreligger Paatalebegæring fra Ejerens Side, bliver der heller ikke Spørgsmaal om at straffe ham efter Straffelovens § 236. For det af Tiltalte iøvrigt udviste, i Dommen fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 146, jfr §§ 37 og 21, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Straffens Fuldbyrkelse vil være at udsætte under de i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Christian Jensen Kragh bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, dog at Fuldbyrkelsen af Straffen udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i Lov Nr 63 af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører V. Kondrup 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hellum-Hindsted Herreders Ekstraret indankede Sag er Christen Jensen Kragh, der er født den 28 Maj 1903, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 14 og 22.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at han den 15 December f. A. havde forladt sin Tjeneste hos Gaardejer Søren Niss i Dollerup, Natten mellem den 19 og 20 s. M. er vendt tilbage til Gaarden og har tilvendt sig en Niss eller dennes 15aarige Søn tilhørende Cykel, der henstod i et uafklaaret Vognskur ved Gaarden. Han kørte paa Cyklen først til Skørping og derefter til sin Farbroder i St. Brøndum Hede-gaarde og sluttelig til sit Hjem i St. Brøndum. Her fortalte han sin Fader, at Cyklen tilhørte Gaardejer Niels Nielsens Karl, Holger, og Faderen paalagde ham da at levere den tilbage og selv gaa tilbage i Tjenesten hos Niss, hvor Faderen ogsaa vilde komme til Stede. Tiltalte cyklede derefter i Forvejen, men henkastede Cyklen i Dollerup Bakker. Han indfandt sig derpaa hos Niss og tiltraadte efter Aftale mellem Niss og Faderen paany Tjenesten, som han imidlertid senere paa Dagen atter forlod.

Cyklen er bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 75 Kr tilbageleveret Søren Niss, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter at Tiltaltes Fader, Murer Jens Peter Kragh af St. Brøndum, den 26 Maj d. A. til Politiet i Hellum-Hindsted Herredet havde anmeldt, at Tiltalte den 20 s. M. var blevet overfaldet af Snedker Martin Knudsen, ligeledes af St. Brøndum, i Kostalden hos Gaardejer Niels Lassen, sammesteds, hvor Tiltalte da var i Tjeneste, idet Knudsen havde tilføjet Tiltalte 3 Slag over Ryggen med et afbrækket Grebskaft, saa han faldt omkuld, og derefter givet ham et Spark i Ryggen, og efter at Tiltalte til den i den Anledning optagne Politirapport havde tiltraadt Anmeldelsen med Tilføjende, at Overfaldet skete i Laden, og at Knudsen tillige gav ham 3 à 4 kraftige Ørefigen, blev der indledet en offentlig Undersøgelse mod Knudsen. Under det i Anledning heraf den 5 Juni afholdte første Forhør fastholdt Tiltalte Anmeldelsens Rigtighed, hvorefter Knudsen, der forklarede, at han kun havde givet Tiltalte 3 à 4 Ørefigen, blev sat under Anholdelse og sad derefter anholdt til den 7 s. M. I et denne Dag afholdt Forhør gentog Tiltalte, at han var blevet slaaet med Grebskaftet. I et den 17. s. M. afholdt Forhør erkendte Tiltalte imidlertid, at det var usandt, naar han til Rapporten og senere i Forhørene havde forklaret, at Knudsen havde slaaet ham 2 à 3 Gange over Ryggen med et Grebskaft, hvorhos han erkendte, at han, efter at Knudsen var anholdt, overfor Forhørsdommeren havde tilbudt at aflægge Ed paa sin usandfærdige Forklaring.

For sit i forommeldte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 225, jfr §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Da Underrettsdom-

men har anset Tiltalte med samme Straf, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 491.

Højesteretssagfører Stein

mod

William Asbjørn Nørregaard (Defensor Ulf Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Huslejeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 August 1919: Tiltalte, Direktør William Asbjørn Nørregaard, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte William Asbjørn Nørregaard til Højesteretssagførererne Stein og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag tiltales Direktør William Asbjørn Nørregaard, der er født den 30 April 1857, for Overtrædelse af Huslejeloven.

Tiltalen har Hensyn til, at Tiltalte, der i Henhold til Skøde, tinglæst den 15 Januar 1917, er Ejer af Ejendommen Amagerbrogade Nr 166, har vægret sig ved at forelægge Københavns 2det Forretningslokaleæavn, paa hvis Foranledning Sagen er rejst, Lejekontrakterne om de 4 Butiker i nævnte Ejendom, deriblandt en mellem ham og Ostehandler C. Sørensen den 15 September 1918 oprettet Lejekontrakt, hvorved Sidstnævnte, der siden Oktober Flyttedag 1913 for en helaarlig Leje af 900 Kr, fra Oktober Flyttedag 1915 forhøjet til 950 Kr, havde været Lejer af en Butik med to Værelser, Køkken og Brændselsrum i Stuen i nævnte Ejendom, lejede et Butikslokale med Bagværelse og Brændselsrum i denne »fra sket Ombygning af Ejendommen« for en aarlig Leje af 1200 Kr.

Tiltalte har som Grund til sin Vægning anført, at der i Sommer-

halvaaret 1918 er foretaget saa væsenlige Forandringer ved Ejendommen, at det sidstnævnte Lejemaal, i Henhold til hvilket Sørensen den 1 August 1918 indflyttede i sine nuværende Lokaler, maa anses for at være indgaaet første Gang om nye Lokaler i en Ejendom, der ikke har været opført den 11 April 1916.

Af en under Sagen fremlagt Udskrift af 1ste Huslejenævns Forhandlingsprotokol for den 17 December 1917 fremgaar, at der nævnte Dag for Nævnet opnaaedes Enighed mellem Tiltalte og Ostehandler Sørensen om, at den daværende anden Stuebutik i Ejendommen fra April Flyttedag 1918 skulde deles i to omtrent lige store Dele, saaledes at Lejeren af denne Butik, Frk Riisfeldt, der ogsaa nu er Lejer af en af de 4 Butiker, beholdt den ene Del, medens Ostehandler Sørensen flyttede ind »i den anden Halvdel, alt saa længe Ombygningen staar paa« mod at betale Halvdelen af Lejen for hele denne Butik, samt at Ostehandler Sørensen »efter endt Ombygning« skulde leje »en af de nyindrettede Butiker i Huset«.

Ifølge Erklæring af 3 Maj 1919 fra Københavns Bygningskommission er Byggeforetaget »snarest« behandlet »ikke som en Nybygning, men som en Ombygning«, da Ejendommen ønskedes genopført med ikkun en Trappeopgang, og da Ydermurene i det Væsenlige og Etageadskillelsen over Stue og 1ste Sal helt igennem blev bibeholdt.

Efter det under Sagen Oplyste bestod Ejendommen før Byggeforetagets Udførelse af en Kælderetage, der dog kun strakte sig under en Del af Bygningen, og hvori en Butik var udlejet, af Stue med Port, Trapperum og to Butiker med bagved værende Lejlighed paa henholdsvis et Værelse og Køkken og to Værelser og Køkken, og udlejede den ene til fornævnte Ostehandler Sørensen, den anden til fornævnte Frk Riisfeldt, af 1ste Sal med to Stykker 4 Værelsers Lejligheder med Køkkener, men uden Entré, samt af Kvistetagen med en to Værelsers og en tre Værelsers Lejlighed med Køkkener, alt med skraa Vægge. Den aarlige Leje udgjorde da ialt 3560 Kr, hvoraf 1700 Kr for de to Butiker med Lejlighed i Stuen og 300 Kr for Kælderbutiken.

Ved Byggeforetaget, der af vedkommende Arkitekt angives antagelig at have kostet ca. 50 000 Kr, blev for Kælderetagens Vedkommende Ydermurene bibeholdt, medens Kælderrummene nedlagdes ved Opfyldning, idet Etageadskillelsen, hvor der hidtil havde været Kælder, blev sænket ned i Højde med de Gulve i Stueetagen, hvorunder der ikke havde været Kælder.

I Stueetagen blev der ved Nedrivning af Skillerum og Opsætning af nye indrettede nyt Trapperum med Gennemgang samt 4 Butiker, alle med et Baglokale, idet Gavlmurene bibeholdtes, medens kun en mindre Del af Ydermurene bibeholdtes som Dele af de nye Murpiller, der uden blev gjort tykkere mod Gaden. De af Ostehandler Sørensen og Frk. Riisfeldt nu lejede Butiker med Baglokale ligger hver i den Del af Huset, hvor deres tidligere Butiker var.

Paa 1ste Sal bibeholdtes alle Ydermurene, dog saaledes, at Vinduerne til Gaardsiden ved Tilmuring og Gennembrydning flyttedes, og ved

Opførelse af nye Skillerum indrettedes der to Stykker 3 Værelers Lejligheder med Køkken, Entré og WC.

Ved Forhøjelse af Ydermurene, derunder Gavlmurene, og Opsætning af nyt Tag med Manzardetage indrettedes der paa 2den Sal to Stykker 3 Værelers Lejligheder med Køkken, Entré og WC samt derover et Tørreløft med 6 Pulterkamre.

Etageadskillelserne mellem Stue og 1ste Sal samt mellem 1ste og 2den Sal er de gamle, dog at der blev indlagt en Del nye Bjælker i Bjælkelagene.

De ny indrettede Lokaler er for Tiden udlejet for ialt 7780 Kr aarlig, deraf for de 4 Butiker med Baglokaler 4900 Kr, der efter første Aars Forløb forhøjedes til 5600 Kr.

Om end de saaledes ved Ejendommen foretagne Forandringer i det Hele maa anses for meget væsenlige, findes Tiltalte dog, da der ikke vil kunne gives ham Medhold i, at Lejemaal om de 4 ommeldte Butiker med Baglokaler kan sammenstilles med en Udlejning af nye Lokaler i en Ejendom, der ikke har været opført den 11 April 1916, at have været pligtig til ved Udlejning af de nævnte Lokaler at forskaaffe sig Nævnets Godkendelse, hvorfor han i Medfør af Lov Nr 401 af 30 Juli 1918 om Fastsættelse af Husleje § 15, jfr §§ 3 og 4, for sin Undladelse af at forelægge Lejekontrakterne for Forretningslokalenævnet vil være at anse efter nævnte Lovs § 10 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr og have at betale Sagens Omkostninger.

Torsdag den 19 Februar.

Nr. 521.

Rigsadvokaten

mod

Jens Nielsen (Forsvarer: Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1919: Tiltalte Jens Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overrettsagførerne Bang og Olivarius, 30 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I en den 11 Januar 1920 dateret, af det veterinære Sundhedsraad udstedt Erklæring, der er fremlagt for Højesteret, hedder det om den i den indankede Dom nævnte blakkede Hoppe, bl. a., at den »er i god Føderstand og har holdt ualmindelig godt i Benene i Forhold til dens Alder (ca. 14—16 Aar). Dens væsenlige Mangel er, at den er hvinsk, saaledes at den til Ti-

der er meget vanskelig — endog farlig — at omgaas og at bruge. Paa Grund heraf er dens Værdi ikke stort højere end Slagteværdien. Efter hvad der iøvrigt foreligger, maa der imidlertid gaas ud fra, at Hoppens Mangel ikke var traadt stærkt frem i den Tid, Jærnhandler Rasmussen havde den i sin Besiddelse, hvorved bemærkes, at Rasmussen havde købt den for 1050 Kroner ca. 6 Uger før Byttheandlen fandt Sted. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Højesteretssagfører Hanssen 80 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Jens Nielsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 24 September 1866 og tidligere ved Dom anset: ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1902 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 13 Oktober 1903 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Højesterets Dom af 23 November 1904 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Den 1 Maj 1908 har han her ved Retten for Fornærmelse mod Politiet og Overtrædelse af Politivedtægten vedtaget en Bøde af 100 Kr, og den 20 November 1912 inden Hillerød Købstads Politiret for ulovlig Omløben med Varer en Bøde af 10 Kr.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 22 Maj d. A. byttede Anmelderen, Jærnhandler Jens Rasmussen og Tiltalte paa en Beværtning, hvor de havde nydt en Del Drikkevarer, Hest saaledes, at Tiltalte til Anmelderen overdrog en sort Hoppe af almindelig Størrelse og i Bytte modtog en Anmelderen tilhørende mindre Hest, en blakket Hoppe, samt 225 Kr, til hvilket Beløb Tiltalte efterhaanden havde nedsat de 1200 Kr, som han oprindeligt forlangte i Bytte.

Efter Handlen viste det sig, at den sorte Hoppe var »engbrystig«, hvorom Dyrlæge Frederik Frølich den 25 Maj d. A. udfærdigede en under Sagen fremlagt Attest, og den 4 Juni d. A. blev Hoppen efter Ordre af samme Dyrlæge slaaet ned, da den ikke var i Stand til at rejse sig i Stalden; Anmelderen har derefter afhændet Hesten til en Hesteslagter for 175 Kr.

Medens Tiltalte efter det Foreliggende var vidende om, at den lille, blakkede Hoppe, han modtog i Bytte, var »hvinsk«, en Fejl, der iøvrigt efter det Oplyste ikke i nogen synderlig Grad nedsætter Hestens Værd, der efter Tiltaltes Forklaring, og som ogsaa af ham ved Handlen paa regnet, andrager ca. 1300 Kr, har Tiltalte erkendt, at han under Handlen var vidende om, at den sorte Hoppe var lidende af Engbrystighed,

og at han ikke overfor sin Medkontrahent har omtalt dette. Om denne Fejl har Dyrlæge Frølich som Vidne forklaret, at det er en skjult Fejl, og at den var til Stede i en saadan Grad, at Hesten, der var meget gammel, i alt Fald over 20 Aar og udslidt, i Virkeligheden kun havde den Værdi, den repræsenterede til Slagning.

Tiltalte har hævdedet, at han ikke har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold, idet der fra begge Sider blev handlet uden Garanti for Hestenes Reellitet, og har til Bevis herfor afleveret et Papir, der paa den ene Side indeholder en Udtalelse om den stedfundne Byttehandel, hvori det hedder: »Hestene byttes uden Garanti paa begge Sider«, og som paa den anden Side er underskrevet af saavel Anmelderen som Tiltalte, men Anmelderen hævder, at hans Underskrift er franarret ham, idet Tiltalte netop sagde, at Beviset indeholdt en Erklæring om gensidig Garanti for Hestene, hvilken Erklæring — der som bemærket ikke stod paa samme Side som Underskrifterne — Anmelderen i Tiltaltes Udsagn undlod at gennemlæse.

Tjener Richard Svendsen har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed hørte Tiltalte sige, at han ikke vilde handle, hvis Anmelderens Hest ikke var reel, for det var hans i alle Retninger, og at Tiltalte desuden sagde, at hvis der var noget i Vejen, skulde de lade høre fra sig inden 3 Dage.

Cigarmager Christian Emil Jørgensen har paa samme Maade som Vidne forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed hørte Anmelderen sige til nogle Folk, han handlede Hest med, at Hesten vel ikke var halt, og tydelig hørte, at der blev svaret, at den var reel i enhver Henseende.

Handelsmand Ernst August Hansen, der var sammen med Tiltalte under Handlen, har forklaret, at det er ham, der har affattet det fornævnte Bevis, som var i Overensstemmelse med Anmelderens og Tiltaltes Udtalelser. Han nægter at have hørt, at Tiltalte har sagt, at Hoppen var reel i alle Retninger, men var iøvrigt ikke hele Tiden til Stede; derimod har Anmelderen under Handlen bedt ham ærlig sige, om der var noget i Vejen med Hesten, og han, der nægter at have haft Anelse om Hestens Fejl, svarede hertil, at saavidt han vidste, var der ikke noget i Vejen med Hesten.

Efter det om det fornævnte Bevis' Udseende og Tilblivelsesmaade Oplyste, findes der nu ikke at kunne lægges Vægt paa Anmelderens Underskrift paa dette. Da Anmelderens Hest bortset fra den Tiltalte bekendte lidet betydende Fejl efter det Oplyste ikke har haft Mangler af Betydning for dens Værdi, findes det ganske usandsynligt, at Anmelderen skulde have handlet paa Vilkaar af et alene ham rammende »gensidigt« Afkald paa Garanti, og under Hensyn hertil og til de afgivne Vidneforklaringer, saavel som naar henses til, at Tiltalte fra første Færd ved (foruden Anmelderens Hest) at forlange 1200 Kr i Bytte har — efter det om den sorte Hoppes Værdi Oplyste — givet det Udseende af, at der var Tale om en fejlfri Hest, samt endelig i Betragtning af Tiltaltes Fortid, findes det tilstrækkelig bevist, at han ved den foran ommeldte Hestehandel har gjort sig skyldig i Svig.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

R 13. Rigsadvokaten

mod

Valdemar Andreas Christian Hansen Winther (Forsvarer:
Ulf Hansen),

der tiltales for Tyveri, subsidiært i Forbindelse med Hæleri.

Vestre Landsret Dom af 26 November 1919: Arrestanten Valdemar Andreas Christian Hansen Winther bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar samt erstatte det Offentlige Sagens Omkostninger og derunder i Salær til den for ham beskikkede Forsvarer for Landsretten, Overretssagfører Dahl, 60 Kr.

Højesterets Dom.

Den i denne Sag af Vestre Landsret afsagte Dom er indanket for Højesteret dels af Tiltalte, der gør gældende, at han ikke har begaaet det ham paasigtede Tyveri fra Fru Guldmann, og at den ham idømte Straf er for høj, dels af det Offentlige, der formener, at Tyveriet fra Fru Guldmann maa tilregnes Tiltalte som groft, og at den idømte Straf er for lav.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Andreas Christian Hansen Winther til Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag er Arrestanten Valdemar Andreas Christian Hansen Winther, der er født den 31 Maj 1890, ved Anklageskrift af 5 d. M. sat under Tiltale ved Vestre Landsret til at lide Straf:

»1. Efter Straffelovens § 232 for at have begaaet groft eller simpelt Tyveri af et Par Guldlosgnetter samt et Nøgleknippe med 4 Nøgler og 1 Proptrækker den 29 August d. A. om Eftermiddagen fra Fru Kirstine Guldmanns Lejlighed i Ejendommen Sølystgade 29, Aarhus, ved med en Dirk at aabne aflaaet Dør eller ved at passere gennem uflaaet Dør, subsidiært efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, for Hæleri med Hensyn til nævnte Effekter.

2. Efter Straffelovens § 232 for simpelt Tyveri af 1 elektrisk Lommelampe og 2 Nøgler den 1 September d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 3½ fra Frøken Olga Jochumsens Loftværelse i Ejendommen Horsensvej Nr 5 i Vejle.*

Ved de under Sagen foreliggende Oplysninger maa det med Hensyn til det under 1 ommeldte Forhold anses godtgjort, at Arrestanten, der ved sin Anholdelse under Sagen fandtes i Besiddelse af et Par Guld-lørgnetter og 1 Nøgle, som efter den af Fru Kirstine Sofie Guldmann, boende Sølystgade 29 i Aarhus, afgivne edelige Forklaring maa antages at være hende tilhørende og frakomne hende mod hendes Vidende og Villie fra hendes Lejlighed den 29 August d. A. om Eftermiddagen, har tilegnet sig disse Genstande ved Tyveri, men da det ikke med Sikkerhed er oplyst, at Lejligheden har været aflaaaset, vil Tyveriet ikkun være at tilregne ham som simpelt. Derimod kan det ikke overfor hans Benægtelse anses godtgjort, at han har tilegnet sig de øvrige under 1 ommeldte 3 Nøgler og en Proptrækker.

Lorgnetterne er vurderet til 10 Kr og Nøglen til 50 Øre, og Fru Guldmann har frafaldet Krav paa Erstatning.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det med Hensyn til det under 2 ommeldte Forhold anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 1 September d. A. om Eftermiddagen ved Halvfiretiden har skaffet sig Adgang til det af Frøken Olga Jochumsen beboede Loftsværelse i Ejendommen Horsensvej Nr 5 i Vejle og fra Værelset tilegnet sig en elektrisk Lommelampe, 1 Yalenøgle og en Hovednøgle, hvilke Genstande er ansatte til en Værdi af ialt 3 Kr. Dette Forhold vil ligeledes være at tilregne Arrestanten som simpelt Tyveri.

Bestjaalne har ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

Arrestanten har tidligere været straffet ialt 7 Gange, hvoraf 1 Gang for Betleri, 2 Gange for Forsøg paa Tyveri og 4 Gange for Tyveri, hvoraf den ene Gang i Forbindelse med Forsøg paa Tyveri, vil nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 644.

Kendelse

i

Anledning af en af Domfældte **Laurids Hansen** fremsat Begæring om Genoptagelse af Sagen Nr ⁵⁸⁰/1919.

Laurids Hansen, der ved Højesteretsdom af 13 Januar 1920 er anset dels efter Lov Nr 63 af 1 April 1911 § 4, 1 Stykke, dels efter Straffelovens § 259 med Tugthusarbejde i 2 Aar, har begæret Sagen genoptaget. Da de af ham til Støtte herfor paa-

beraabte Omstændigheder imidlertid findes aabenbart betydningsløse, vil Begæringen i Medfør af Retsplejelovens § 980, 1 Stykke, jfr § 1041, være at afvise.

Thi bestemmes:

Begæringen om ovennævnte Sags Genoptagelse afvises.

R Nr ¹⁸/₁₀

Rigsadvokaten

mod

Jens Christian Nielsen, kaldet Hollænder (Forsvarer: Henriques),

der tiltales for simpelt Tyveri.

Vestre Landsrets Dom af 12 December 1919: Arrestanten Jens Christian Nielsen, kaldet Hollænder, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt erstatte det Offentlige Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Forsvareren her for Retten, Overretssagfører Sørensen, 70 Kr.

Højesterets Dom.

Den i denne Sag af Vestre Landsret afsagte Dom er indanket for Højesteret dels af Tiltalte, der gør gældende, at han ikke har begaaet de ham paasigtede Tyverier, og at den ham idømte Straf i alt Fald er for høj, dels af det Offentlige, der formener, at den idømte Straf er for lav.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og i det de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat

kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Nielsen, kaldet Hollænder, til Højesteretssagfører Henriques 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Christian Nielsen, kaldet Hollænder, ved Anklageskrift af 18 November 1919 sat under Tiltale ved Vestre Landsret til at lide Straf efter Straffelovens § 232, 1 Led, for den 27 Oktober d. A. i Ejendommen Nygade 9 i Aarhus at have begaaet simpelt Tyveri af:

- 1) 1 Tegnebog, indeholdende 50 Kr og tilhørende Arbejdsmand Niels Jensen,

2) i Sølv Herreur, tilhørende Arbejdsmand H. C. Kurre.

Ved de under Sagen foreliggende Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har sat sig i Besiddelse af de i Anklageskriftet ommeldte Genstande, af hvilke Tegnebogen med Indhold beroede i Lommen paa Niels Jensens Jakke, der hang i dennes i hans Lejlighed beroende Skab, og at han ligeledes har sat sig i Besiddelse af Sølv-Herreuret, der beroede paa Kakkelovnen i Niels Jensens Soveværelse, men han, der, da Tilegnelsen fandt Sted, havde Tilhold hos Niels Jensen, har forklaret, at han kun vilde laane Uret, som han gik ud fra tilhørte Jensen, og at han vilde tilbagelevere Tegnebogen med Indhold, idet han ikkun havde til Hensigt at opbevare Genstandene for Niels Jensen og derefter aflevere dem til ham, naar han kom hjem, hvortil han, der maa antages at have sat sig i Besiddelse af Genstandene om Formiddagen ved 10-Tiden, har føjet, at han blev forhindret i at aflevere Genstandene ved sin Anholdelse samme Dags Eftermiddag ved 2½ Tiden.

Af det i Tegnebogen, der er værdiløs, værende Beløb har Arrestanten forbrugt 1 Kr 30 Øre, medens Resten ved hans Anholdelse var i Behold og er tilbageleveret Niels Jensen. Uret er vurderet til 10 Kr og tilbageleveret H. C. Kurre.

Arrestanten er født den 29 September 1881 og har tidligere — foruden at han een Gang har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr for Handel med fordærvet Kød — været straffet ialt 13 Gange for forskellige Forbrydelser og Forseelser, herunder ifølge Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 8 Januar 1917 dels efter Straffelovens § 257, dels efter dens § 232, 1 Led, for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ifølge Assens Købstads Ekstrarets Dom af 24 December 1918 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Idet det efter det under Sagen Oplyste ikke findes at kunne bevistvises, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har sat sig i Besiddelse af Effekterne, vil han for sit Forhold i saa Henseende være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 602.

Rigsadvokaten

mod

Kristian Nielsen (Forsvarer: Stein),

der tiltales for Bedrageri.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 27 September 1919: Tiltalte Kristian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage samt betale Aktionens Omkostninger,

derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Grove, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestre Landsrets Dom af 17 November 1919: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Defensor for Landsretten, Overretssagfører Sørensen, betaler Tiltalte 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salær for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Nielsen til Højesteretssagfører Stein 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ulfborg-Hind Herreders Ekstraret indankede Sag er Kristian Nielsen, der er født den 30 Juli 1878 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Forhenværende Gaardejer Niels Kyndesen af Rindum Villakvarter, der af Tiltalte var sagsøgt til Betaling af 1180 Kr som Salær for Medvirkning ved Salg af en ham tilhørende Gaard i Nørre Esp, anmeldte den 30 April d. A. til Ulfborg-Hind Herreders Politi, at han ved Tiltaltes Oprettelse af Slutseddel om den paagældende Handel og hans ommeldte paa Slutsedlen støttede Søgemaal forment sig gjort til Genstand for et Bedrageri fra Tiltaltes Side. Efter hans nærmere Forklaring under Sagen fandt den paagældende Handel Sted en Dag i September 1918, da Hestehandler Kirkegaard af Rindum og Gaardejer Bøndergaard af No samt Tiltalte havde indfundet sig paa Ejendommen. Tiltalte, der var Kyndesen ubekendt, men havde præsenteret sig som Ejendomskommissionær Nielsen fra Ringkøbing, varetog efter Kyndesens Opfattelse de to Andres Tarv under Forhandlingerne og oprettede ved disses Slutning en Slutseddel, hvorved Kyndesen solgte Ejendommen til Bøndergaard og Kirkegaard for 59 000 Kr. Denne Slutseddel underskrev Kyndesen, efter at den var oplæst af Tiltalte, men uden at han, der ikke kan læse Skrift, havde gennemlæst den, og han bemærkede som Følge deraf ikke, at Slutsedlen indeholdt føl-

gende, af Tiltalte ikke oplæste Bestemmelse: »Jeg undertegnede Sælger erklærer og forpligter mig herved til at betale Ejendomshandler Nielsen, Skjern, 2 pCt af Ejendommens Værdi med 1180 Kr 00 Øre skadesløs, naar Slutsedlen er underskreven, uanset om Handlen gaar tilbage eller ikke.«

Af de under Sagen tilvejebragte Oplysninger fremgaar det, at Tiltalte, der af Profession er Ejendomskommissionær, var anmodet af Bøndergaard om at være behjælpelig ved Handlens Afslutning, at der herved var Enighed om, at han maatte skaffe sig Salær for sin Virksomhed hos Sælgeren, at der under Forhandlingerne om Salgsvilkkaarene ikke blev talt med Kyndesen om Salæret, at Tiltalte efter Opfordring af Bøndergaard oplæste den af ham udfærdigede Slutseddel inden Underskriften, og at han herved ikke oplæste ovennævnte Bestemmelse om Kommissionssalæret.

Tiltalte, der til Forklaring af sin Overspringen af Salærbestemmelsen har anført, at denne ikke vedkommer Parternes indbyrdes Mellemværende, har gjort gældende, at han formener at have erhvervet Krav paa det omhandlede Salær hos Kyndesen derved, at han ved sit Komme til Ejendommen betydede ham, at han forbeholdt sig Salær for sin Virksomhed ved Salget, og at Kyndesen gik ind herpaa. Hans Fremstilling i saa Henseende gaar ud paa, at han, efter at Kyndesen havde svaret bekræftende paa hans Spørgsmaal, om han vilde sælge sin Gaard, ytrede: »Jeg er Kommissionær Nielsen fra Ringkøbing. Saa vil jeg gerne have Lov til at tjene et godt Salær ved at mægle Jer imellem i Jer Handel«, hvortil Kyndesen svarede, at »det kunde han lige faa Lov til«, og herpaa tog Tiltalte Kirkegaard til Vidne. Kyndesen, der vil være gaaet ud fra, at Tiltalte i Forening med Bøndergaard og Kirkegaard var Køber af Ejendommen, har bestemt bemægtet Rigtigheden af denne Forklaring, og Kirkegaard har edelig forklaret, at han ikke husker Ordlyden af Samtalen, men at han ikke antager, at Kyndesen opfattede Tiltaltes Ord saaledes, som denne vil have forudsat. Efter Bøndergaards Forklaring spurgte denne senere Tiltalte, om han havde tilbudt Kyndesen sin Hjælp til at sælge Gaarden, hvortil Tiltalte svarede, at han og Kyndesen var enige herom. Slutsedlen blev underskrevet af Parterne i Nærværelse af Kyndesen, dennes Hustru og voksne Datter, en nærboende Gaardejer og en Tjenestdreng. Det er af nogle af disse forklaret, at Kyndesen udtalte ikke at kunne læse Skrift, eller at han ikke kunde læse, hvorimod Tiltalte Intet har haft at erindre — herved bemærkes, at Slutsedlen er udfærdiget ved Udfyldning af en trykt Formular, og at der i Salærbestemmelsen kun er tilskrevet Tallet — men at Kyndesen dog havde taget sine Brillor paa og derefter saa paa Slutsedlen, som om han læste den.

Tiltalte har imidlertid erkendt at have været klar over, at Kyndesen, da han underskrev Slutsedlen, ikke kendte Salærbestemmelsen, og han findes derfor — uanset om han har tilkendegivet Kyndesen, at han optraadte som hans Kommissionær, da han i hvert Fald ikke har opnaaet noget Tilsagn om Salær fra hans Side — at have handlet

svigagtigt ved under Fortielse af Salærbestemmelsen at opnaa Kyndesens Underskrift paa Slutsedlen og derefter at paaberaabe sig denne under Søgsmålet mod Kyndesen, saa meget mere som det deri fastsatte Salær i væsenlig Grad oversteg sædvanligt Kommissionssalær. For sit Forhold i saa Henseende er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1919.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Marts 1920.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.